

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kaplan Prens, tutku dolu, zorlayıcı, ateşli bir aşkın kitabı."

AMAZON

IRIS JOHANSEN

Kaplan Prens

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

IRIS JOHANSEN

Kaplan Prenş

Kaplan yavaşça ilerliyor...

Kaplan alev alev yanıyor...

Hindistan'da altın avına çıkmış, yakışıklı bir lskoç, Ruel
MacClaren...

Kaderinden kaçarken kendini Hindistan'da bulan genç bir
kadın, Jane Barnaby...

Becerikli ve tutkulu bir sanatçı, Kartauk...

Takıntuları olan sapkın, Minhrace ve oğlu Abdar...

Bir demiryolu inşaatında Jane'de birleşen kader...

Macera ve tutku dolu, heyecanlı, egzotik bir aşk hikâyesi...

Kaplan Prens

Iris Johansen

1. Baskı: Ağustos 2015
ISBN: 978-605-348-779-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©IRIS JOHANSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTic Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI	Orijinal Adı	: The Tiger Prince
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.	Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8	Çeviren	: Elif Subaş
Zeytinburnu/İstanbul	Editör	: Elçin Kazancı
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13	Sayfa Tasarımı	: Elif Yavuz - Özgür Balpınar
Faks: 0 212 483 27 38	Redaksiyon	: Işıl Kocaoğlu
www.novellayayinlari.com	Kapak Tasarımı	: Alla Özabat
info@novellayayinlari.com		

IRIS JOHANSEN

Kaplan Prenş

Çeviren: Elif Subaş

Maske

Masanın üzerinde duran bir obje adamın dikkatini çekmişti ve objeyi eline alırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu senin için bırakılmış."

Obje kahverengi, siyah ve turkuvaz renkli tavus kuşu tüylerinden yapılmış gösterişli bir maskeydi. "Çok güzelmış. Sende nasıl durduğunu görmek isterdim." Maskeyi alıp gözlerine tuttu. "Bana bu iyiliği yapar mısın?"

Egzotik maske yüzünün tamamını kaplamıştı ve her iki taraftan koyu renkli tavus kuşu tüyleri çıkıyordu. Mavi gözleri, badem şeklindeki deliklerin arasından parlıyordu ve yüzüne tam oturan maske, elmacıkkemiklerinin güzel şeklini ortaya çıkarıyordu. Maskenin sarıya çalan kahverengi tüyleri, göğsündeki ve erkekliğinin etrafındaki tüylerle aynı renkteydi. Yabancı bir diyardan gelmiş vahşi, şeytani, son derece erkeksi, nadir görülen muhteşem bir yaratığa benziyordu.

Giriş

Promontory Point, Utah
25 Kasım 1869

“Bekle!”

Ah, Tanrım, adam onu duymamıştı. Trene giden ahşap platformda uzun adımlarla ilerliyordu. Araları biraz daha açılırsa onu yakalaması mümkün olmayacaktı.

Jane Barnaby paniğe kapıldı ve koşmaya başladı, pamuklu elbisesinin solmuş etekleri arkasında havalanıyordu. Buz parçaları çizmelerinin ince tabanlarındaki deliklerden geçip ayaklarını acıtsa da buz kaplı çamur birikintilerinin arasından bu acıyı umursamadan geçerek yaklaşık yüz metre uzaklıktaki platforma giden tekerlek izleriyle dolu sokakta hızla ilerlemeye başladı. “Lütfen! Gitme!”

Patrick Reilly’nin yüz ifadesi, alacakaranlığın griliğinde belli belirsiz görünüyordu, ama Jane’i duymuş olmalıydı çünkü trene doğru ilerlemeden önce bir an için durakladı. Fakat sonra uzun bacaklarıyla istasyon ve yolcu vagonu arasındaki mesafeyi hızla almaya başladı.

Onu terk ediyordu.

Jane'in içini korku kaplamıştı, çaresizce hızlanmaya çalıştı. Tren çoktan sarsılmaya, duman çıkarmaya, raylar üzerinde hızla ilerlemeden önce metal kaslarını esnetmeye başlamıştı. "Beni bekle!"

Patrick bir an olsun arkasına bakmadı, onu umursamıyordu.

Çaresizliğin güçlendirdiğı öfke Jane'in içinde alev alev yanarken, "Lanet olsun beni duymuyor musun? *Sakin* o trene bineyim deme!" diye haykırdı.

Patrick olduğı yerde durdu. Paltosunun gri kareli kaba ynl kumaşının altındaki geniş omuzları saldırıya hazır gibi bekliyordu. Kaşlarını çatarak arkasını döndü ve platformda kendine doğru yaklaşan kıza baktı.

Jane yanına geldiğinde kayarak durdu. "Ben de seninle geliyorum."

"yle mi? Sana dün gece Frenchie'nin evinde kalmanı söylemiştim."

"Beni de götürmek zorundasın."

Sertçe bakarak, "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi. "Annenin yanına dn. Seni merak edecek."

"Hayır etmeyecek," dedi ve bir adım daha yaklaştı. "Biliyorsun sigarasından başka bir şey düşünmüyor. Nerede olduğum onun umurunda değil. Seninle gitmemi de sorun etmez."

Patrick başını salladı.

Jane dudaklarını nemlendirirken, "Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi. "Ben de seninle geleceğim. Annem beni istemiyor. Zaten beni hiçbir zaman istemedi."

"Pekâlâ, ben de seni istemi..." Patrick'in zaten kırmızı olan yanakları biraz daha kızarmıştı. Yoğun bir İrlanda aksanıyla ve duygusuz bir şekilde, "Hiç kusura bakma ama hayatımda bir çocuğa yer yok," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben o kadar küçük değilim, neredeyse on iki yaşına gireceğim.” Aslında bu söylediği küçük bir yalandı. On bir yaşına daha yeni girmişti ama Patrick muhtemelen bu ayrıntıyı hatırlamıyordu. Jane bir adım daha attı. “Beni de götürmek zorundasın. Ben sana aitim.”

“Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben senin baban değilim.”

Jane, “Annem senin büyük ihtimalle babam olduğunu söylüyor,” diyerek ince yüzüne düşen kırmızı buklelerinden birine dokundu. “Saçlarımız bile aynı ve annem uyuşturucuya alışmadan önce sen onu sık sık ziyaret ederdin.”

“Pasifik Birliği’ndeki erkeklerin yarısı anneni ziyaret ederdi.” Patrick aniden önünde diz çöktüğünde yüz ifadesi de biraz yumuşamıştı. “İrlandalıların pek çoğunun saçları kıızıdır, Jane. Sana kendi ekibimden, Pearl’ün düzenli ziyaretçisi olan dört kişi sayabilirim. Neden onlardan birini baban olarak seçmiyorsun?”

Çünkü önleyemediği bir arzuyla onunla olmak istiyordu. Annesine vücudu için para ödeyen diğer erkeklerin hepsinden daha kibar davranmıştı ona. Patrick Reilly, Frenchie’nin çadırına genellikle sarhoş gelmişti, ayık geldiği pek olmamıştı ama diğer erkekler gibi kadınları asla incitmezdi ve Jane’i etrafta gördüğü zaman ona biraz sert bir tavırla da olsa şefkatle davranırdı. “O sensin,” dedi Jane çenesini inatçı bir şekilde sıkarak. “Sen olmadığından emin olamazsın.”

Patrick de çenesini Jane gibi inatla sıktı. “Sen de babanın ben olduğumdan emin olamazsın. Neden Frenchie’nin çadırına gidip beni rahat bırakmıyorsun? Tanrım, ben daha sana nasıl bakacağımı bile bilmiyorum.”

Jane yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Bana bakmak mı?” dedi. “Buna ne gerek var ki? Ben kendime bakabilirim.”

Patrick’in kaba yüzünden bir an için ufak bir şefkat parıltısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geçti. “Sanırım bu konuda çok da haksız sayılmazsın. Ananın lanet olası bir afyon bağımlısı olması ve senin de pezevenğin harabesinde yaşamının sonucu olarak kendine bakmayı öğrenmişsindir.”

Jane, adamın yumuşadığını fark edince hemen üstüne gitti. “Sana hiç iş çıkarmam. Çok fazla yemek yemem. Ayakaltında dolaşmam.” Patrick tekrar kaşlarını çattı ve Jane de aceleyle konuşmaya devam etti. “Tabii benden bir şey istersen durum değişir. Çok çalışkanımdır. Frenchie’nin orada istediğine sorabilirsin. Yemek artıklarını dökerim ve mutfak işlerine yardım ederim. Yerleri siler süpürürüm. Ayak işlerini yaparım. Hesap yapabilirim ve paraya sahip çıkabilirim. Frenchie bile bazı cumartesi geceleri beni çalıştırır ve müşterilerinin ödedikleri para karşılığında vakitlerinin olduğunu haber vermemi isterdi.” Patrick’in kolunu tuttu. “Benden istediğin her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Lütfen, beni de götür.”

“Tanrım, anlamıyor...” dedi ve sustu. Konuşmaya devam etmeden önce kızın yalvaran yüzüne baktı. “Bak, ben demiryolu adamıyım. Elimden gelen tek iş bu ve rayların döşenme işi bittiği için de buradaki işim sonra erdi. Salisbury’de kendi ekibimi yönetebileceğim bir iş aldım ve bu benim gibi serseri bir İrlandalı için çok büyük bir fırsat. Sen o kadar uzaklara gelmek istemezsin.”

“Evet, isterim. Nereye gideceğim umurumda bile değil.” Küçük eliyle adamın kolunu biraz daha sıkı tuttu. “Bana bir şans ver. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın.”

“Ne demezsin,” dedi. Sesinde aniden sabırsız bir ifade belirdi ve kolunu kızın elinden kurtarıp ayağa kalktı. “Hayatımın geri kalanını bir fahişenin çocuğunun sorumluluğunu alarak geçiremem. Frenchie’nin çadırına dön,” dedi ve trene doğru ilerlemeye başladı.

Reddedilmek Jane’i korkutsa da şaşırtmamıştı. Frenchie’nin evinin sakinleri tarafından hayatı boyunca reddedilmişti ve çok uzun bir zaman önce, kasabaları dolaşan demiryolu çalışanlarını takip eden saygıdeğer kadınların çocuklarından bir farkı olduğunu

öğrenmişti. Diğer çocuklar, temiz ve kolalı geceliklerin, cumartesi gecesi banyolarının ve pazar sabahı kilise ziyaretlerinin olduğu bir dünyaya aitken, onun yaşadığı dünya tamamen farklıydı.

Frenchie'nin çadırının fenerle aydınlanmış loşluğundaki anılar gözünün önünde canlandığında aniden midesinin bulandığını hissetti. Karyolalar, arasında sarkmış halatların üzerine asılmış kirli battaniyelerle ayrılmıştı ve yatağının yanında annesinin komik görünümlü bir cam kâsedan içtiği afyonun kokusu burnuna dolardı. Annesi, müşterilerini gerektiği gibi memnun edemezse Frenchie'nin sert avcunun yanağında patladığını görürdü.

Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken artık geri *dönemezdi*.

Ellerini yumruk yapmıştı ve tırnakları avuçlarına batıyordu. “Beni burada bırakman hiçbir işe yaramaz. Seni takip ederim.”

Patrick trene ulaştı ve sol ayağını metal basamağın üzerine koydu.

“Seni takip *edeceğim*. Sen bana aitsin.”

“Daha neler.”

“Saddlebury denen yere kadar seni takip edeceğim ve...”

“Salisbury’ye gitmek için lanet olası bir okyanusu yüzerek geçmen gerekeceğini de unutma.”

“Geçerim. Bir yolunu bulurum. Göreceksin, bir yolunu bulacağım...” Sesi çatladığı için susmak zorunda kaldı.

“Lanet olsun.” Patrick başını eğmiş, gözlerini de basamağın kabartmalı yüzeyine dikmişti. “Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın sanki?”

“Beni de götür,” diye fısıldadı Jane. Başka ne söyleyebileceğini, adama ne vaat edebileceğini bilmiyordu. “Lütfen. Burada kalırsam günün birinde onun gibi olacağımdan korkuyorum. Ben... ben burayı hiç sevmiyorum.”

Patrick öylece kalakaldı. Her geçen saniyede omuzlarına bir ağırlık çöküyordu sanki. “Ah, lanet olsun!” dedi. Hızla dönerek

platforma atladı. Büyük çilli elleriyle kızı belinden kavradı ve hiç zorlanmadan kaldırıp trene çıkardı. “Tanrım, sen çok küçüksün. Neredeyse hiç ağırlığın yok.”

Yoksa fikrini mi değiştirmişti? Jane buna inanmaya korkuyordu. “Bu hiç önemli değil. Yaşıma göre çok küçük olabilirim ama çok güçlüyüm,” dedi.

“Güçlü olsan iyi olur. Sanırım benimle gelebilirsin. Fakat bu başka bir anlama gelmeyecek. Baban değilim ve sen de bana herkes gibi Patrick diyeceksin.”

“Patrick,” diye tekrarladı itaatkâr bir tavırla.

“Ve geçimini sağlamak için de para kazanacaksın.”

“Nasıl istersen.” Hissettiği rahatlık, sevinç başını döndürdüğü için demir bariyere sıkı sıkı tutundu. “Pişman olmayacaksın. Bu iyiliğinin altında kalmayacağım. Bu iyiliğine karşı borcumu ödemek için ne gerekiyorsa...”

Patrick, “Burada bekle, trene binmen konusunda kondüktörle konuşacağım,” dedi ve arkasını döndü. “Tanrım, muhtemelen senin için de bilet satacak bana. Bu lanet demiryolunu yapmak için yıllarımı geçirdim ama şimdi treni kullanmak için bana para ödetiyorlar...”

“İki bilet,” dedi Jane.

Durdu ve yavaşça arkasını döndü. Ses tonu kaygı verecek kadar yumuşaktı. “İki bilet mi?”

Jane kendini hazırladı. “Li Sung,” dedi ve onu bir süredir takip eden şimdi de istasyonun gölgesinde ayakta bekleyen küçük ve zayıf genç adama doğru elini salladı. “O da geliyor,” dedi. Jane’in işaretini gören Çinli çocuk aksayarak yürümeye başladı. Sırt çantası ve yıpranmış bir kilim çanta taşıyordu. “O benim arkadaşım. Sana hiç sorun çıkarmaz.”

“Sorun çıkarmaz mı? Ama o sakat.”

“Yemek pişirebilir,” dedi Jane çabucak. “Yemek yapabildiğini sen de biliyorsun. Bir keresinde Frenchie’nin çadırında onun

pişirdiği yahniyi yemiştin. Hem neredeyse tanıdığım herkesten çok daha zeki. Bana okuma yazma ve hesap yapmayı öğretiyor, bütün bitkiler hakkında bilgisi var ve...”

“Hayır,” dedi Patrick açıkça. “Peşimden bir sakatı sürüklemeyeceğim. Çekik gözlü geri dönecek.”

“O da bizimle gelmek zorunda,” dedi Jane. Patrick bir kere daha sert sert bakıyordu. Ya fikrini değiştirir ve Jane’i de götürmekten vazgeçerse ne olacaktı? Jane, Li Sung’u bırakamazdı ki. Telaş içinde konuşmaya devam etti. “Benim gelmeme izin veriyorsun. Li Sung da on yedi yaşında, neredeyse yetişkin bir erkek sayılır. Hem sana benden daha çok...” Patrick’in yüz ifadesi bir türlü yumuşamıyordu. “Sana hiç sıkıntı vermez. Hem ona ben bakarım.”

Patrick şaşkınlık içinde kıza bakıyordu.

“Ben her şeyi hallederim. Sadece ona bilet al,” dedi fısıltı gibi bir sesle. “Lütfen.”

“Sence ben para mı basıyorum?”

“Onsuz buradan gidemem. Frenchie ona çok korkunç şeyler yapar.”

Li Sung yanlarında gelip durdu, bir Jane’e bir Patrick’e bakıyordu. “Geliyor muyum?” diye sordu.

Jane yalvaran gözlerle Patrick’e bakıyordu.

“Lanet olsun,” dedi Patrick. Arkasını dönerek kabinde mühendisle konuşan üniformalı kondüktöre doğru ilerlemeye başladı. “Ama sadece Omaha’ya kadar gelmesine izin veririm. Onu peşime takıp daha da uzaklara götürürsem lanetlenirim.”

Jane aceleyle nefes verdi. “Sorun değil. Trene bin, Li Sung.”

“Bu Omaha denilen yer nerede?”

“Sanırım çok uzakta,” dedi Jane ama verdiği cevaptan kendisi de emin değildi. “Bu arada ben de seni yanımızda götürmenin bir yolunu bulacağım. O kadar da sert bir adam değil.”

Li Sung acı acı gülümsedi. “Ama o İrlandalı ve İrlandalılar

benim ırkımdan pek hoşlanmaz.”

“Bir yolunu bulacağım,” diye tekrarladı Jane. “Sen sadece bir süre gözüne görünme.”

Jane yolcu vagonuna giden kapıyı açtığı anda zeminin aniden ayaklarının altında titrediğini fark etti ve panik içinde donup kaldı. Bu biraz... garip bir hareketti. Frenchie, Jane kendini bildiğinden beri, demiryolu döşeyen ekiplerin peşinden gittiği için çadır kentler arasında dolaşmasına rağmen daha önce hiç trene binmemişti.

Göz göze geldiklerinde Li Sung anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Çok güçlü. Şimdi trene neden demir at dediklerini anlıyorum.”

Jane başını salladı. “Daha çok ağzından ateşle duman çıkan ve kuyruklarını savuran o anlattığın ejderhalara benziyor,” dedi ve Li Sung’un önünden koridorda ilerledi. “Kısa sürede alışırız.”

Li Sung, başının üzerindeki raflara sırt çantalarını, Jane’in yanına da kilim çantayı yerleştirirken başını salladı. “Sanki ejderhalara alışmak mümkün de.”

“Pekâlâ mümkün,” dedi Jane. Sonra yere oturup ellerini kucağında birleştirdi. Ortalık ağır tütün, taze kesilmiş kereste ve aracın önündeki fırında yanan kömür kokuyordu. Bu yeni hayatını oluşturacak olan titreşime, kokulara ve gürültüye alışmak zorundaydı. “Her şey yoluna girecek, Li Sung. Göreceksin. Kısa bir süre içinde...”

Aniden kilim çantanın içinden dokunaklı bir inilti duyuldu.

“Ah, lanet olsun. Uyuyacağını düşünmüştüm.” Jane gizlice pencereden dışarı baktı ve Patrick’in hâlâ kondüktörle tartıştığını gördü. Sonra hızla kilim çantayı açtı. Açar açmaz da bir ağız ile burun ortaya çıktı. Jane bir deri bir kemik kalmış Beagle yavrusunun başındaki yumuşak kürkü hafifçe okşadı. “Şşş. Şimdi olmaz. Ses çıkarmak yok.”

“Sana köpeği almamanı söylemiştim,” dedi Li Sung.

Jane başını kaldırarak öfke içinde Li Sung’a baktı. “Sam daha altı haftalık. Frenchie, annesine ve kardeşlerine yaptığı gibi açlık-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tan ölmesine izin verir. Onu da almak zorundaydım.”

Hafif bir gülümseme Li Sung’un solgun yüzünü aydınlatırken uysal bir şekilde başını salladı. “Bu senin doğanda var, biliyorum. Ancak yine de baban bu durumdan hoşlanmayacak.”

“Bilmiyor... Henüz,” dedi. Sonra hızlıca kilim çantayı kapattı ve Li Sung’a uzattı. “Onu vagonun ön tarafına götürsen iyi olur. Ben gelene kadar da bir yere ayrılmayın.”

Li Sung omuz silkip kilim çantayı aldı. “Muhtemelen beni köpekle birlikte trenden atacak.”

“Hayır, atmayacak. Böyle bir şey yapmasına izin vermem. Bizi koruması için bir köpeğe ihtiyacımız olduğunu...” dedi ve bir an için duraksayarak gittikleri kasabanın adını hatırlamaya çalıştı. “Salisbury’de bize bir köpek gerektiğine ikna edeceğim.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

“Gözlerimi ona dikeceğim ve ikna olana kadar da pes etmeyeceğim.” Sonra çene kemiğini sıktı. “Bir şeyi gerçekten çok istersen elde edersin. Sadece karşındaki insanlar yorulup pes edene kadar vazgeçmemek zorundasın.”

Li Sung, “O zaman dua edelim de Omaha’ya ulaşmadan önce yorulup pes etsin,” dedi ve koridorda, vagonun ucuna doğru aksayarak ilerlemeye başladı.

Jane’in babası, kondüktörle konuşmasını bitirmiş, platformda ilerliyordu, yüz ifadesinden hiç de memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Kulakları sağır eden bir düdük çalınca Jane olduğu yerde zıpladı ve tren yola çıkınca ahşap koltuklardan birine sıkıca tutundu.

Patrick yaklaşıp basamağı atlayarak trene çıktığında adamın yüksek sesle küfrettiğini duymuştu.

Siyah ejderha, aceleyle inşa edilmiş kulübeleri ve Promontory Point’in hava koşullarında yıpranmış çadırlarını geride bırakarak yavaşça ilerlerken, buhar da pencerenin dışındaki soğuk havada donuyordu.

Manzara geride kalırken ve şu ana kadar tanıdığı her şey gözünün önünde yok olurken Jane'in içini bir korku kapladı.

“Dönmek mi istiyorsun?”

Jane babasına... Patrick'e bakmak için kafasını kaldırdı. Yüzünde umut dolu bir ifade vardı. “Bir sonraki durakta seni geri gönderebilirim.”

“Hayır.”

“Son şansın.”

Promontory Point, sanki daha önce hiç var olmamış gibi gözden kayboldu ve aniden Jane'i saran korku da yok oldu. “Hayır,” dedi. Evler hakkında gerçekten çok fazla bilgisi yoktu ama Frenchie'nin hiçbir zaman bir evi olmadığını biliyordu. Babası oradan oraya giden bir demiryolu çalışanıydı bu nedenle belki de bindikleri, bu duman üfleyen ve kükreyen ejderha bundan sonra onun evi olacaktı. Böyle olacaksa, bunun hakkında her şeyi öğrenmeli ve kendine ait olmasını sağlamalıydı. Evet bunu yapmak zorundaydı, babası rayları seviyordu ve demiryolu onun hayatının bir parçası olduğu kadar kendi hayatının da bir parçası olmalıydı.

İstekle sert koltuğa gidip oturdu ve gerilmiş kaslarını rahatlatmayı denedi. “Geri dönmeyeceğim. Sadece bir an için korktum ama şimdi geçti.”

Patrick kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra kızın yanına oturdu.

Jane gözlerini kapatıp tekerleklerin demiryolu üzerindeki gürültüsünü dinlemeye başladı. Yavaşça ve giderek artan bir şekilde, demir şangırtısının dev bir kalp gibi atış ritmine alıştı; buharın ısılığındaki ritim de rahatlatıcı sayılırdı. Belki de ejderha o kadar da öfkeli değildi. Belki de zaman içinde onunla arkadaş olmasına ve tüm sırlarını öğrenmesine izin verirdi.

Birinci Bölüm

Krugerville, Afrika

3 Nisan 1876

Ian, Ruel'e bakınca ileriye atılmak üzere bekleyen güzel bir kaplanı hatırladı.

Ruel'in sağ eli kemik saplı bıçağı öldürücü bir ustalıkla sardı, dudaklarında da hevesli bir gülümseme belirdi. Üstü çıplaktı, kasları altın-bronz rengi ışık veren fenerde parlıyordu, mavi gözlerinde ateşli bir neşe vardı. Elinde büyük palasını tutarak iriyarı melezin etrafında dönmeye başladı.

Barın içini kaplayan dumanın arasından iki adamın kavga için hazırlandığını gören Ian MacClaren çok şaşırdı. Nedense, Ruel'in bu kadar ölümcül görünmesini beklemiyordu. Ancak yine de yıllardır duyduklarını düşününce belli bir fikir sahibi olması gerekirdi. Ruel küçük bir çocukken bile, hiçbir zaman, uysal olmamıştı. Şimdi de kardeşinde uysallıktan en ufak bir iz yoktu.

Kaplan yavaşça ilerliyor, kaplan alev alev yanıyor...

Ian'ın aklına bu eski şiirin dizesi geldi. Bu dize Ruel'i gördüğü anda edindiği izlenimin altını çiziyordu. Bu çocuk her zaman huzursuz ve değişken bir enerjiyle yanardı ama şu an etrafına neredeyse akkor halde bir canlılık saçıyordu. Zaman yüzünün kusursuz simetrisini bozmuş ve sertleştirmişti. Margaret bir keresinde onun yeryüzüne

inmiş bir meleğin güzelliğine sahip olduğunu söylemişti ve hâlâ bir zamanlar sahip olduğu dikkat çekici cazibeye sahipti. Düzgünce topladığı açık kahverengi ve altın renkli saç tutamları, koyu kahverengi saçlarını süslüyor ve kaplana benzeyen görünümünü güçlendiriyordu.

Melez aniden palasını çekip çıkardı.

Ruel hamleyi kolayca savuşturdu ve kısık sesli ama keyifli bir kahkaha attı. “En sonunda. Artık canımı sıkmaya başlamıştın, Barak,” dedi.

“Orada öylece durma,” dedi Mila isimli kadın. Ian’ın kolunu tutuyordu. “Seni ona götürürsem yardım edeceğini söylemiştin. Barak onu öldürecek.”

“Kesinlikle bunu denediğini görebiliyorum,” diye mırıldandı Ian. Birkaç saat önce kasabaya geldiğinde, kadının altın kampının fahişelerinden birisi olduğunu söylemişlerdi, ama anlaşılan Ruel’e karşı duyguları vardı. Bu durum onu hiç şaşırtmadı. Şeytani derecede iyi bir görünümün, umarsız ve keyifli bir çekimin etkisinde kalan kadın, Ruel daha ergenliğe bile girmeden yatağına girmişti. Ancak Ian, kadının kehanetinin doğru çıkacağına dair hiçbir korku hissetmemesine şaşırdı. Bu Barak denen adamın boyu neredeyse iki metreydi ve bir öküz kadar sağlam kas yapısına sahipti. Ruel bir seksen santim uzunluğundaki boyuyla, karşısında çocuk gibi görünüyordu. Yine de Ruel’in çocukken Ian’a sataşan kabadayıları yendiğini düşününce onu yenmekte sorun yaşamayacağını biliyordu. “Sanırım bir süre bekleyip izlemeliyiz. Ruel böyle durumlara karışmaktan hiç hoşlanmaz.”

Dev pala bir hamle daha yaptı ve Ruel’in gövdesi, kılıç tam karnına girmek üzereyken kedi gibi kıvrıldı.

“Daha iyi,” diye kahkaha attı Ruel. “Ama yeterince iyi değil. Tanrım, sen çok beceriksizsin.”

Barak öfkeyle kükredi ve bir hamle daha savurdu.

Oysa Ruel artık karşısında değildi.

Şimşek gibi bir hızla, adeta dans eder gibi sola kaçmıştı. Ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rak'ın yan tarafında aniden kırmızı bir yara belirdi. "Pala kullanmada kâğıt oyunlarında olduğu kadar beceriksizsin. İstersen sana ikisi hakkında bir şeyler öğretebilirim." Dev adamın etrafını, kobranın hızına sahip bir firavun faresi gibi dolandı. "Ama buna değeceğini hiç sanmıyorum. Zamanımı boşa harcamaktan nefret ederim çünkü kısa bir süre sonra ölmüş olacaksın."

Ian biraz gerilmişti, bu izlediğinin sadece mor göz ve sıyrılmış dizle sona eren çocukluk kavgası olmadığını aniden fark etmişti. Kadına döndü. "Sanırım buna bir son vermesi için sulh hâkimine gitsek iyi olacak."

Kadın şaşkınlık içinde ona baktı. "Hâkim mi?"

"Evet, yasalar işte," dedi sabırsız bir şekilde.

"Burada yasa diye bir şey yok," dedi. "Buna *sen* son vermek zorundasın. Barak, Ruel'in hakkını istiyor. Ruel'i kızdırıp kavga çıkarıp onu öldürebilmek için hile yaptı sadece."

Ian kalabalık bara göz gezdirirken mırıldanarak küfretti. Hiç bir zaman Glenc Lauren'de Ruel'in çocukluk kavgalarına karışacak kadar güçlü olmamıştı. Şu anda da durumu çok farklı değildi ve bu rezil mekânda masalarda oturan kaba giyimli erkeklerden hiçbirisinden bir yardım alamayacağını biliyordu, madenciler keyif içinde kavga eden iki adama bakıyorlardı. Aynı vahşi hayvanlar gibi kötücül, meraklı ve aç bir ifadeleri vardı.

Ian'ın bir şey yapmak zorunda olduğu da son derece açıktı. Meşru müdafaa için bile olsa Ruel'in cinayet işlemesine izin veremezdi.

Barak bir hamle daha yaptığında, Ruel kaçarak hamleyi savuşturdu. Aniden Barak'ın üst kolunda kanayan bir kesik görüldü.

"Gerçekten canımı sıkmaya başladın, seni orospu çocuğu," dedi Ruel.

Ian bu işaretleri biliyordu; Ruel, Barak'la oyuncak gibi oy-

nuyordu ve kısa bir süre sonra sabırsızlanmaya başlayarak saldırıya geçecekti. Bir şeyler yapmak zorundaydı...

Barak çileden çıkmıştı.

Ruel saniyenin onda biri kadar geç kalmıştı ve Barak'ın palası kaburgasını sıyırmıştı.

"Mükemmel." İnanılmaz bir şekilde Ruel onaylayarak başını salladı. "Rakibinin kendine olan aşırı güvenini her zaman kendi lehine kullanmalısın. Belki de düşündüğüm kadar kalın kafalı değildir."

"Bana yalan söyledin. *Hiçbir şey* yapmıyorsun." Ian'ın yanındaki kadın, sıkı sıkı tuttuğu kolunu bırakmıştı. "Anlamıyormusun? O bana *yardım* etti. O adamların elinden beni kurtardı... Sen şimdi burada öylece durup Barak'ın onu öldürmesini mi izleyeceksin?..." Sonra odanın karşı tarafında birbirlerinin etrafında dönen iki adama doğru koştu.

"Hayır!" Ian ileri atıldı ve yanındaki masadan da bir viski şişesi kaptı. Masada oturan madencilerden biri karşı çıkmak için bağırdı ama Ian mırıldanarak, "Özür dilerim ancak şişeye ihtiyacım olabilir," dedi.

Ruel bir kere daha kahkahalar atıyordu ama Ian yüz ifadesindeki hafif sertliği fark etmişti. Barak'ın iğneleyici sözlerinin uyarısını göz ardı edecek kadar aptal değildi ve şimdi bu işi bitirmek için harekete geçecekti.

"Barak!" Mila dev adamın sırtına atladı. İncecik kolları adamın kalın boynuna dolanmıştı.

Ruel durdu, sinirlenmişti. Sonra tekrar kahkaha atmaya başladı. "Adamın üzerinden in, Mila. Zaten yeterince sorunu var."

Barak kendinden geçmiş bir ayı gibi sallanmaya başladı ve Mila'nın kollarından kurtuldu. Mila yere, dizlerinin üzerine düştü.

Barak kadına doğru döndü ve palasını havaya kaldırdı.

"Hayır!" Ruel'in yüz ifadesinden kahkahadan eser yoktu. "Ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dını bırak, serseri herif. Senin istediğin benim!” İleri doğru bir hamle yaptı ve hançerinin ucuyla Barak’ın ensesinde ince kırmızı bir iz bıraktı. “Şimdi dikkatini bana verecek misin, seni salak öküz?”

Barak küfretti ve Ruel’e bakmak için arkasını döndükten sonra bir adım öne attı.

Ruel topuklarının üzerinde dengesini sağlamıştı, mavi gözleri vahşi bir şekilde parlıyor, burun delikleri açılıp kapanıyordu. “Şimdi, seni hırsızın dölü...”

Ian bir adım daha attı ve kısık bir sesle, “Hayır, Ruel,” dedi.

Ruel olduğu yerde dondu. “Ian?” Bakışlarını, Barak’tan Ian’a çevirmişti, gözleri şok içinde açılmıştı. “Sen burada...”

Barak ileri atılarak palasını Ruel’in omzuna sapladı. Bıçak aslında kalbini hedef almıştı. Ruel son anda çekilmeseydi, omzunu yardığı gibi göğsünü yaracaktı.

Ian yerde dizleri üzerinde duran kadının çığlığını duydu, Ruel’in yüzünün acıyla buruştuğunu gördü ve hiç düşünmeden harekete geçti.

Bir adım öne çıkarak viski şişesini kaldırdı ve olanca gücüyle Barak’ın kafasına indirdi.

Şişe parçalanmış, viski ortalığa saçılmıştı.

Dev adam homurdandı, sendeledi ve sonra yere düştü.

Ruel sallandı. Dizleri titremeye başlamıştı.

Ian öne doğru bir adım atarak Barak’ın peşinden yere düşmeden önce Ruel’i yakaladı.

“Neden...” diye sordu Ruel. Acı vücuduna yayılırken irkiliyordu. “Lanet olsun be, neden sen...”

“Şşş,” dedi Ian ve sonra Ruel’i kollarının arasına alıp sanki küçük bir çocuğun ağırlığındaymış gibi kolayca taşıdı.

“Seni eve götürmek için geldim, delikanlı.”

Ruel gözlerini açar açmaz kendi kulübesinde olduğunu fark

etti. Bu ateşli acının ortasında bile nerede olduğunu hemen anlamıştı, çünkü geceler boyu yatıp yıldızları izlediği tavandaki o çatlak aklına kazınmıştı.

“Uyandın mı?”

Ruel bakışlarını çatlaklardan ayırarak yatağının yanında oturan adama çevirdi.

Uzun, gaga gibi bir burun, geniş bir ağız ve parlak ela gözler, sadece mizah ve zekâ sayesinde sıradanlıktan kurtulmuş bir yüzde duruyordu. Ian’ın yüzü tam karşısındaydı.

“İyileşeceksin. Ateşin var ama hızla toparlıyorsun.”

Ian’ın İrlanda aksanı, Ruel’in çok hoşuna gitmişti ve bir an için keskin bir sancı hissetti. Evini özlüyor olma düşüncesini reddediyordu. Tanrım, bunun nedeni ateş olmalıydı. Glenclaren’den ayrıldıktan sonraki ilk altı hafta, içip içip kaç kere ağlamıştı. Fısıltı gibi bir sesle, “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Sana söyledim,” dedi Ian ve bir bezi yatağın yanında duran çanağa batırdı. “Seni eve götürmeye geldim.”

“Beni eve neredeyse bir tabutun içinde götürecektin. Kavgada önüme çıkmamanı sana kaç kere söyledim.”

“Özür dilerim. Bu işte benim de sorumluluğum olduğunu düşündüm. Çok sinirliydin ama o ahmak adamı gerçekten öldürmek istemiyordun.”

“Öyle mi?”

Ian bezi sıkarak Ruel’in alnına koydu. “Cinayet, ölümcül bir günahtır. Hayat, sırtında böyle yükler taşımak zorunda kalmadığında çok daha kolaydır. Su içmek ister misin?”

Ruel başını salladı. Daha sonra Ian uzanıp taburesinin yanındaki kovadan demir maşrapaya su doldururken onu izledi. Ian otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve Ruel yılların yarattığı değişikliği görebiliyordu. Ian’ın, Ruel’i sanki kuştüyü kadar hafifmiş gibi kaldırmasını sağlayan gücü hâlâ yerindeydi; siyah saçları her zamanki

gibi düzgün kesilmişti, hareketlerinde ve konuşmasındaki ağır ve kendinden emin hava da değişmemişti.

Ian, masrapayı Ruel'in dudaklarına götürdü ve o susamış bir şekilde içerken sabit tuttu. "Ocağın üzerindeki tencerede yahni var. Mila yarım saat önce pişirdi. Hâlâ sıcaktır."

Ruel başını salladı.

Ian, "Sonra yersin," diyerek masrapayı kovaya koydu. Ruel'in alnını yavaşça sildi. "Bu Mila sana karşı çok sadık sanırım."

"Böyle bir delikte yaşarken güvenebileceğin insanlara ister istemez sadık kalıyorsun."

"Onunla yattığını varsayıyorum. Senin için pala kullanmayı bile denedi."

Ruel samimi bir neşeyle gülümsedi. "O konuda belirli bir yeteneğim olduğunu kabul ediyorum. Fakat yine de bir kadının beni bacak arasında tutmak için palayla kafasının kesilmesini göze alacağını düşünecek kadar kibirli değilim."

Sonra bilerek konuyu değiştirdi. "Ancak iyileşene kadar bana bakacaktır. Senin kalmana gerek yok."

"Bir şeyler yemek istemediğine emin misin? Bir şeyler yersen gücünü toplarsın ve on beş gün içinde yola çıkmaya hazır olmanı isterim."

"Seninle gelmeyeceğim."

"Tabii ki geleceksin. Burada seni tutan ne var? Mila, bana Barak'ın iyileştiğini ve payını aldığını söyledi."

"Orospu çocuğu," dedi Ruel.

"Haklısın," dedi Ian yüzünü buruşturarak. "Ama benden intikam almak yerine senden bir şeyler çalmakla meşgul olduğuna memnun olduğumu da itiraf ediyorum."

"Bunu bu işe karışmadan önce düşünecektin."

"Evet," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Özellikle de biz küçükken olduğu gibi benim yerime dövüşmediğini düşünecek olursak."

“Sen hiçbir zaman yeterince acımasız olmadın. Glen’de istediğin herkesi yenebilirdin ama hiçbir zaman insanları zayıf noktasından vurmayı öğrenemedin. Sen kimseye...”

Ian araya girdi. “Sanırım ayağa kalktığın anda Barak’ın peşinden gidecek ve sahip olduklarını geri almaya çalışacaksın, öyle değil mi?”

Ruel durup düşündü. “Hayır.”

Ian, “Çok mantıklı,” diyerek Ruel’in yüz ifadesini incelemek için başını eğdi. “Fakat bu hiç sana göre bir davranış değil. Hatırladığım kadarıyla göze göz diş diş olması gerektiğine inanıyordun.”

“Buna hâlâ inanıyorum,” dedi Ruel. “Ancak son günlerde, konular çok da önemli olmadığında, bazen kaderin benim yerime intikam almasına izin veriyorum.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Buradaki maden bir hafta önce tükendi aslında,” dedi ve büyük bir tatminle gülümsedi. “O serseri herifin madende çalışmak için kendini hırpalayacağını ve o kadar emek harcadıktan sonra sadece bir kese altın elde edeceğini düşünmek bana keyif veriyor.”

Ian, “Anlıyorum,” dedi ve durdu. “O zaman buradaki altın madenin de, Jaylenburg’daki maden gibi bir fiyasko oldu.”

Ruel gerildi. “Sen Jaylenburg hakkında ne biliyorsun?”

“Madeni aldığını, altı ay orada kaldığını ve taşındığını biliyorum.” Ian bezi tekrar suya batırıp sıktı. “Çok iyi bir ilerleme kaydettin. Avustralya, Kaliforniya, Güney Afrika...”

“Görünüşe göre çok fazla şey biliyorsun.”

“Pek değil. Genç bir adama seni bulması için para ödedim ama seni Krugerville’den sonra elinden kaçırmayı başardı,” dedi. Sonra başını sallayarak bezi Ruel’in alnına koydu. “Artık küçük bir çocuk değilsin. Hayatının geri kalanını gökkuşağını takip ederek geçiremezsin.”

Ruel, “Ben gökkuşağını takip etmiyorum,” diyerek belli be-

lirsiz gülümsedi. “Ben her zaman gökkuşağının dibindeki altın çanağının peşinde oldum, gökkuşağını hiç takip etmedim.”

“Altın,” dedi Ian yüzünü buruşturarak. “Bana hep altın madenini bulacağını ve İskoçya’nın en zengin adamı olacağını söyleyip durdun.”

“Evet, olacağım.”

“Glenclaren’den daha on beş yaşındayken kaçtın ve henüz hiçbir şey bulamadın.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Ian kaba bir şekilde döşenmiş kulübeye ve sonra tavandaki çatlaklara baktı. “Bulduysan, bu, yaşlı Angus MacDonald’dan daha cimri olduğun anlamına geliyor.”

Ruel elinde olmadan gülümsedi. “Peki, o büyüleyici Maggie MacDonald nasıl? Onunla evlendiniz mi?”

Ian başını salladı. “Biliyorsun, Margaret’in babasına karşı görevleri var. Adam hasta yatağında kızına muhtaçken, Margaret evlenmez.”

“Hâlâ mı? Ah, Tanrım. Böyle giderse siz ikiniz mezar üzerinde titreyene kadar evlenemezsiniz.”

“Tanrı nasıl isterse öyle olur,” dedi Ian konuyu değiştirmek için. “Cinnidar nedir?”

Ruel gerildi, bakışları Ian’ın yüzünde dolaşıyordu. “Cinnidar mı?”

“Aklında dönüp dolaşan bir şey sanırım. Ateşliyen bu kelimeyi sayıklayıp durdun.”

“Başka bir şey söyledim mi?”

“Hayır sadece tek bir kelime... Cinnidar.”

“Ruel rahatladı. “Önemli değil. Sadece bir keresinde ziyaret ettiğim bir yer.”

“Sen çok fazla yer gördün. Artık evine dönüp yerleşmenin vakti geldi,” dedi ve durdu. “Babamız öldü.”

“Biliyorum. Mektubunu aldım.”

“Cevap yazmadın.”

“Yazmanın bir anlamı yoktu. Yıllar önce benim için önemini kaybetmişti,” diye ekledi. “Glencclaren de öyle.”

“Peki, ya ben?”

“Sen *Glencclaren*’din.”

“Bunu inkâr edemem,” dedi Ian gülümseyerek. “Her bir su birikintisini, her bir taşını, o eski yerde güvelerin yediği bütün halıları bile seviyorum.”

“O zaman oraya dön.”

Ian başını salladı. “Sensiz dönmem.” Sonra yere baktı. Söylediği kelimeler ağzından beceriksizce dökülmüştü. “Babam hâlâ hayattayken peşinden gelmeme nedenim seni sevmemem değildi. Babamın hatalı olduğunu ve sana kötü davrandığını biliyorum. Sadece... Zordu işte. Bunun için her zaman pişmanlık ve...”

“Suçluluk duygusu mu?” dedi Ruel başını sallayarak. “Tanrı aşkına, ikimizin arasında her zaman ince bir çizgide yürüdüğünü biliyorum. Senden hiçbir şey beklemedim.”

“Benim kendimden beklentilerim vardı.”

Ruel, Ian’a bakarken vücuduna bir anlığına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Sevgi mi? Tanrım, içindeki bu güzel duyguların yıllar önce yanıp yok olduğunu düşünmüştü. Sevgi tehlikeliydi ve o bataklığa saplanmaktansa bu duygunun yüzeyinde kayıp gitmek çok daha güvenliydi. Bilerek, “O zaman, hep bir aptaldın,” dedi.

“Evet,” dedi Ian kibarca gülümseyerek. “Aptallık olsun ya da olmasın, sana Glencclaren’deki yerini vermek istiyorum.”

Ruel çaresizlikle karışık bir yorgunlukla Ian’a baktı. Ian, babalarının Ruel’e davranışından dolayı her zaman suçluluk hissetmişti ve şimdi de işleri telafi etmeye kararlı görünüyordu. Ruel de, ağabeyinin bu katı inatçılığının, kafaya bir şey koyduğunda asla pes etmeyeceğinin farkındaydı. “Neden geri dönmeliyim? Orada istediğim hiçbir şey yok.” Ian’ın yüz ifadesini sertleştiren kararlı-

lıkta hiçbir yumuşama göremiyordu ve ilk kez, Ian'ın ona sorun çıkarabileceğini fark etti. Tanrım, birkaç ay boyunca halletmesi gereken çok fazla iş vardı ve Ian'ın ona ayak bağı olmasına ve onu amacından uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına hiç ihtiyacı yoktu. "Lanet olsun, seni burada istemiyorum."

"Kötü talih."

"Yoluma çıkacaksın."

"Sadece gemiye binene kadar. Eve vardığımızda ise seni rahat bırakacağım."

"Glencclaren'e gitmiyorum. Yola çıkabilecek kadar iyileştigimde Kasanpore'a gideceğim."

"Cinnidar'a değil yani öyle mi?"

"Kasanpore'u, Cinnidar yolunda bir ara durak olarak düşün."

Ian kaşlarını çattı. "Bu Kasanpore denen yeri daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Kasanpore, Hindistan'da bir şehir. Savitsar Mihracesi tarafından yönetilen baş eyaletlerden biri."

Ian başını salladı. "Dinsiz bir ülkede daha boş boş gezmek-tense Glencclaren'e gelmen daha iyi olur."

"Kasanpore'a gideceğim," dedi Ruel sıkıdığı dişlerinin arasından.

Ian boyun eğerek içini çekmeden önce kardeşine bir an baktı. "Bu yolculuğu karşılamaya yetecek kadar paran var mı?"

"Üç ay boyunca madenden çok iyi gelir elde ettim. Mila'nın geçimi için de bir miktar para ayırdıktan sonra bile istediğimi yapmaya yetecek param olacak."

"Güzel, o zaman benim arkadaşlığımı da karşılayabilirsin. Ne yazık ki, Glencclaren artık senin yaşadığın yıllarda olduğu kadar toprak zengini ve bereketli bir yer değil. Ben de seninle geleceğim ve bu aptallığından yorulana kadar sabredeceğim."

"Peki, ya yorulmazsam?"

"O zaman yorulana kadar beklerim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İlan, lanet olsun. Kasanpore’da halletmem gereken önemli bir işim var. Başka işlerle uğraşacak zamanım...”

İlan, “Tanrı ihtiyacın olan zamanı sana verecek,” dedikten sonra sakın bir şekilde ayağa kalkıp ocağa doğru ilerledi. “Sen de daha sonra Kasanpore’daki şu işinden bahsedebilirsin. Sana bir tabak yahni getireceğim. Sen de inadı bırakıp yiyeceksin. Daha önce de dediğim gibi, yolculuk için güç toplaman lazım.”

Kasanpore, Hindistan

6 Mayıs 1876

“İyi akşamlar, Bayan Barnaby. Kimse size yabancı hanımların, şehrin bu bölgesinde, karanlık çöktükten sonra koruma olmadan dolaşmaması gerektiğini söylemedi mi?”

Ses tonu alçak ve pürüzsüzdü ancak derinlerde yatan bir tehdit, kelimelerini karanlık hale getiriyordu. Jane’in kalbi çarpmaya başladı ve sonra omzunun üzerinden bakarak hızla ilerlemeye başladı. Arkasında, sadece birkaç metre ötede, Prens Abdar’ı ve şantiyede onu sorgulamaya geldiğinde ona eşlik eden genç, güzel adam Pachtal’ı gördü. Ah, Tanrım... Çok dikkatli davrandığını düşünmüştü ama bu gece takip edildiğinin farkına bile varmamıştı!

İçgüdüsel bir tepki vererek karanlık, ıssız sokakta hızla koşmaya başladı.

Artık çok geçti. Çok yaklaşmışlardı. Köşeye varmadan önce güçlü bir el omzunu tutarak onu çevirdi.

Abdar karşısında duruyordu. Yakışıklı, genç arkadaşı ise Jane’in arkasına geçmiş, kollarını tutmuştu. İki kolunu arkadan çekerek sırt çantasını düşürmesi için zorluyordu.

Abdar, “Ben seninle konuşmak isterken koşup gitmen pek de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nazik bir davranış değil,” dedikten sonra elinde taşıdığı feneri yere koydu. “Sanırım bu saygısızlığı için onu dayakla cezalandırmalıyız, Pachtal.”

Pachtal, Jane’in kolunu kaldırıp büküğünde, kadın acıdan haykırmamak için altdudağını ısırdı. Gözlerini acıtan gözyaşları arasında Prens Abdar’ın, pürüzsüz ve çocuksu yüzüyle o yüzü çevreleyen beyaz örtüyü görebiliyordu.

“Birkaç gün önce yaptığımız konuşma sırasında çok çekingendin. Ben de daha özel bir görüşme yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Şimdi söyle bakalım Kartauk nerede?”

“Ben Kartauk diye birini tanımım...” dedi Jane ve kolu biraz daha yukarı çıkınca kelimesi boğazına takıldı.

“Görüyorsun Pachtal artık sabrını kaybediyor,” dedi Abdar yumuşak bir sesle. “Normalde sarayın keyfini çıkarmayı tercih eder ama son üç akşamını seni takip ederek geçirdiği için hiç mutlu değil. Özellikle de çabaları boşa çıktığı için.”

Jane çaresizlik içinde çizmesinin içinde bulunan hançere ulaşmanın bir yolunu düşündü. “Bu da ona istediğini veremeyeceğimi kanıtlamış olmalı.”

“Tek kanıtımız, bir yabancıya göre pazaryerini çok iyi bilmen ve hiç de güvenilir biri olmaman. Nerede o?”

“Size bilmediğimi söyledim...” dedi. Pachtal kolunu biraz daha kaldırdığında, vücuduna sert bir acı saplanırken nefesi kesildi. Abdar’m elindeki fenerin alevi dalgalanıyor ve sönükleşiyordu. Belli belirsiz bir şekilde bayılacağını hissettiğinde öfkelenildi. Hayır! Hayatında hiç bayılmamıştı ve ilk defa da bu serserinin önünde bayılmayacaktı.

“Bir kere daha,” diye emretti Abdar arkasındaki adama.

Jane’in tüm dünyası uzun bir süre acıyla kaplandı.

“Neden bu kadar inatçısın?” diye sordu Abdar. “Nasıl bana söyleyeceksin. Alt tarafı bir kadınsın ve çok uzun süre karşı ko-

yamayacak kadar güçsüz ve salaksın.”

Hissettiği acı dalgasına rağmen adamın kelimelerinde belirsiz bir kızgınlık hissetti. Kulübeden beri takip edildiğini fark edemeyecek kadar salak olsa da, o kadar da güçsüz *değildi*.

“Neden bu kadar acıya katlanıyorsun? Kartauk senin için neden bu kadar önemli?” diye fısıldadı Pachtal kulağına. Kollarını da daha sıkı tutmaya başlamıştı. “Ondan istediğini elde ettin. Şimdi onu Majesteleri’ne teslim etme zamanı.”

“Ben Kartauk diye birini tanımıyorum.”

“Âşığın mı yoksa?” diye fısıldadı Pachtal. “Majesteleri, bu kadar çok şeyi riske attığına göre sana çok büyük bir zevk verdiğine inanıyor. Fakat onu ele vermek zorundasın. Majesteleri’nin ona ihtiyacı var.”

Abdar’ın biçimli eli uzandı ve pamuklu gömleğinin içinden göğsünü tuttu. “Çirkin bir kadın değilsin ve seni memnun edecek başka bir erkeği çok kolay bulursun. Ben bile, yatağıma gelmek istersen seni geri çevirmem.”

Şaşkın, çocuksu yüzüne tükürse adamın ne yapacağını merak etti.

Prens, kadının vücudunu uzun uzun inceledi. “Evet, o kadar da kötü sayılmaz. Elmacıkkemikleri çok çıkık ama ağzı oldukça sevimli. Hadi, bir de vücuduna bakalım, Pachtal,” dedi. Sonra bol gömleğinin düğmelerini çözdü ve yakasını geriye kıvrıyarak göğüslerini ortaya çıkardı. “Ah, bu kaba, erkeksi kumaşlar meğer ne hazineler saklıyormuş. Elbiseyle çok zayıf görünüyorsun, bu kadar dolgun bir vücudun olduğunu asla tahmin edemezdin.” Çıplak göğüslerini kavradı ve sanki karpuz tutar gibi tarttı. “Bana biraz Mirad’ı hatırlatıyor, Pachtal,” dedi.

“Beni rahat bırak,” dedi Jane sıkıdığı dişlerinin arasından.

Pachtal, “Çok güzel,” dedi. Jane’in dediğini umursamıyordu. Sonra biraz daha yanaştı ve Jane’in omzunun üzerinden kadının

göğüslerini okşayan Abdar'ın ellerine baktı. "Bu karanlıkta söylemek çok zor ama göğüs uçları pembe sanırım. Mirad'ınkiler ise mor renkte, iri üzüm gibilerdi."

Jane karşı koymaya çalıştı.

"Hayır!" dedi Pachtal kollarını morartacak kadar sert tutarak. "Majesteleri dokunuşuyla seni onurlandırırken onu geri çeviremezsin."

Abdar gülümserken, "Daha önce yatağıma hiç yabancı bir kadın girmemişti. Beni oldukça uzun süre eğlendirebileceğine inanıyorum," dedi. Sonra da tek saç örgüsünü omzunun üzerine getirip çözerek, "Tabii ki bu berbat pantolona ve gömleğe izin verilmeyecek. Sana parfüm ve kadınsı elbiseler vereceğim," diye ekledi. Coşkun bir akıntı gibi sırtının yarısına kadar salık duran saçlarından parmağını geçirdi. "Koyu kırmızı. Ördüğün zaman kah-verengi gibi duruyor. Çok ilginç." Elleri göğsüne döndüğünde sesi bal gibi yumuşak bir hal aldı. "Saraydaki yatak odamda seni çıplak, bağlı ve çaresiz bir halde görmek isterdim. Neden olmasın ki? Seni saraya götürüp bana itaat etmeyi öğretmeye karar verirsem kimsenin ruhu duymaz."

Kartaük'un, Abdar hakkında anlattıklarını hatırlayan Jane korkudan ürperdi. "Ben senin kullarından birisi değilim. Hayatımda beni önemseyen insanlar var. Ayrıca baban da böyle bir şeye izin vermez."

Abdar kaşlarını havaya kaldırdı. "Kendimi eğlendirmeme karşı çıkmayacaktır. Babamın gözünde kadınların değeri yoktur."

Jane bu duyduğuna verecek bir karşılık bulamadı. Mihrace de aslında oğlu kadar kibirli ve bencildi. Jane aceleyle, "Ama demiryolunun onun için bir değeri var. Ve babamın rayları bitirmesi için benim yardımımıza ihtiyacı var," diye devam etti.

Abdar, "Ona yardım ediyor gibi göründüğünü biliyorum. Belki de bunu tekrar düşüneceğim," dedi ve sonra gözlerine bak-

mak için kafasını kaldırdı. “Tabii bana âşîğın Kartauk’un yerini söylersen.”

Hissettiği acı ve adamın dokunuşunun yarattığı tikslenme bir araya gelince midesi bulanmıştı. “Ben Kartauk diye birini tanımıyorum.”

Abdar, Pachtal’a başıyla işaret verdi. Jane de vücuduna saplanan acıdan dolayı çığlık atmamak için dişlerini sıkı.

“Beni sinirlendirmeye başlıyorsun. Zaten çok fazla bekledim. Kartauk’u bu gece istiyorum. Şimdi bana gerçeği söyle.”

Jane acı ve paniği bir kenara bırakıp düşünmeye çalıştı. Kartauk’u tanımadığını söylemenin artık bir işe yaramayacağı belliydi. Abdar istediğini alana kadar ona işkence etmeye devam edecekti. “Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?”

“İşte bu iyi oldu. Demek Kartauk’u tanıdığını itiraf ediyorsun.”

Jane kararsız bir şekilde başını salladı.

Abdar arkasındaki adama işaret verince aniden serbest kaldı. “Gittikçe daha iyiye gidiyorsun. Gördüğün gibi işbirliğini ödölsüz bırakmıyoruz, öyle değil mi? Sana herhangi bir rahatsızlık vermek istemedik zaten.”

Yalan söylüyordu. Frenchie’yle birlikte yaşarken kadınlar üzerindeki gücünü onlara acı vererek ve boyun eğdirerek kanıtlamayı seven o kadar çok erkek görmüşü ki, bu tip erkekleri görür görmez tanırı.

“Üç gece arka arkaya şehre gelmek için kulübenden çıktın. Kartauk’la mı buluştun?”

“Evet.”

Yere düşen sırt çantasına baktı. “Peki, ona yiyecek mi götürüyordun?”

Jane bir kere daha başını salladı.

“Bu çok iyi. Kartauk zarar görse veya bir şeylerden mahrum kalsa çok üzüldüm.” dedi. Sonra elini uzatıp hafifçe Jane’in bo-

ğazını tuttu. “Şimdi bana nerede olduğunu söyleyeceksin ve ben de onu bir kere daha korumam altına alacağım.”

“Nehrin kenarındaki dükkânlardan birinde saklanıyor.”

“Hangisinde?”

“Önünde sarı çimenleri olan dükkân. Brandası kirli ve çizgili.”

“Kasanpore’daki dükkânların neredeyse yarısı bu tanıma uyuyor,” dedi kaşlarını çatarak. “Beni oraya sen götüreceksin.”

“Bana ihtiyacın yok. Bilmek istediğin şeyi sana çoktan söyledim.”

“Ama bu doğru mu? Sanırım bizden ayrılmana izin vermeden önce emin olmak zorundayım. Pachtal, sen feneri taşı. Ben de hanımefendiye eşlik edeceğim.”

Pachtal, kadının kollarını serbest bıraktı ve Abdar’ın yanına gitti. Sonra da yerde duran feneri almak için eğildi.

İçinde aniden bir umut doğduğunu fark eden Jane gözlerini saklamak için gözkapaklarını indirdi. Pachtal’ın hareketi onu korumasız bırakmıştı ve kaçmak için daha iyi bir şans yakalayabilir miydi bilmiyordu.

İnlerken uysal bir şekilde gözlerini yere indirdi. “Neden evime dönmeme izin vermiyorsunuz. Zaten size anlattım...” dedi ve cümlesinin ortasında başını eğerek Abdar’ın üzerine fırladı.

Alnı, adamın ağzına çarpmıştı.

Abdar acı içinde bağırdı. Ellerini boynundan çekti ve kanyan altdudağını tutmaya başladı.

Jane arkasını dönüp kıvrımlı, taş sokakta koşmaya başladı.

“Yakala onu!”

Jane arkasından gelen ayak seslerini ve Abdar’ın zehirli küfürlerini duyabiliyordu.

Köşeye ulaşıp sola dönerken neredeyse gölgelere saklanmış bir dilencinin üzerine düşecekti.

Dengesini sağladı, dilencinin kendisine doğru ellerini uzattığını görüp koşmaya devam etti.

Dilenci arkasından küfürler salladı ve sonra acıyla dolu keskin bir feryat kopardı. Jane omzunun üzerinden bakmaya cesaret ettiğinde dilencinin sokağın ortasında karnını tutarak iki büklüm olduğunu gördü, çünkü Pachtal ve Abdar adamın üzerine basarak geçmişti. Onu yakalamak üzereydiler, aralarındaki mesafe hızla kapanıyordu.

Korkudan neredeyse nefes alamaz haldeydi ve bir an için hangi yöne gitmesi gerektiğini hatırlayamadı. Sol tarafa gitmeliydi. Sağ taraf nehre çıkıyordu. Sola gitmeli ve pazaryerinde izini kaybettirmeliydi. Kartauk'a yardım etmeye karar verdiği günden bir gün sonra, bütün sabahı pazaryerinde geçirmişti ve büyük pazarın her bir tezgâhını ve köşesini biliyordu. Kısa bir süre önce karanlık çökmüştü ve pazaryeri hâlâ kalabalık olacaktı. Abdar onu takip etmeyi bırakana kadar tezgâhların arasında saklanabilirdi.

Köşeyi döndü ve büyük meydandaki insan kalabalığının arasına daldı.

Pazaryerine gelmişti.

Tentelerle kaplı stantların üzerinde bakır fenerler asılıydı. Rulo yapılmış halıları taşıyan bir deve, kalabalığın arasında hantal adımlarla ilerliyordu.

Sesler, dilencilerin yalvarmaları, mallarını tanıtan satıcılar...

Arkadan Abdar'ın küfrettiğini duysa da çoktan kalabalığın ve tezgâhların arasına dalmıştı. Bir derici tezgâhının, alçak bir tabureye oturttuğu müşterisinin kulağını küçük gümüş aletiyle temizleyen pembe örtü takmış kulak temizleyicisinin, altın tüccarının ve içinde öfkeyle ciyaklayan papağanların olduğu hasır sepetlerin asılı olduğu tezgâhın önünden geçti. Bir kere daha arkasına baktığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. İnsanlar Abdar'ı tanıdığı için kenara çekilip ona yol veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daha sonra, pazarın batı tarafında bulunan bir koridorda, üzerinde bakır çanaklar ve tavalar olan küçük dişi bir fille sahibini görünce rahatladı. Abdar fillerden nefret ederdi ve ne pahasına olsun onlardan uzak dururdu. Kesinlikle yönünü değiştirir ve başka bir koridoru seçerdi. Jane, Abdar'ın görüş açısından uzaklaşmak için bir sebze tezgâhının etrafında toplanmış insanların arasına girdi, sonra sola döndü ve bir sonraki tezgâha ilerledi. Filin yanından geçip balıkçının tezgâhının arkasına saklandı. Eğilerek yürüyordu ve gölgelerin arasına saklanıyordu.

Balıkların ve fil dışkısının keskin kokusu ve balıkçının tezgâhının yanındaki tezgâhtan gelen Doğu'ya özgü ağır parfüm yüzünden neredeyse kusacaktı. Nefesini tutmaya çalıştı. Tezgâhlar arasındaki dar aralıktan bakmaya çalışırken gözleri acıyordu. Sadece vücutların alt kısmını görebiliyordu ve hafızasını zorlayarak Abdar ve Pachtal'ın ne giydiğini hatırlamaya çalışıyordu. Tanrım, tek hatırlayabildiği Abdar'ın gülümsemesi, çocuksu yüzü ve Pachtal'ın, kolunu bükerken gördüğü şekilli dudaklarının vahşi güzelliği idi. Bu hatırladıkları yüzünden kalbi o kadar hızla atıyordu ki, pazaryerinin patırtısından bile duyulabileceğine emindi.

“Neden ikimizin de bu kadar rahatsız edici bir pozisyonda durduğumuz konusunda beni aydınlatabilir misin?”

Arkasını döndü ve sol tarafa, gölgelerin içine doğru baktı.

Li Sung, bir bacağına altına kıvrımış bir halde biraz ötede duruyordu. Sakat bacağına ise öne doğru uzatmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu fısıltıyla.

“Seni bu iğrenç kokulu tezgâhın arkasına hızla saklanırken gördüm ve gelip sana eşlik etmenin iyi olacağını düşündüm.”

“Sana şehir kapısında beklemeni söylemiştim.”

“Ve ben de, genellikle pazaryerine girmek için kullandığın caddenin girişinde beklemeyi seçtim. Kapıda çok dikkat çekeceğime karar verdim. Kasanpore'da Çinlileri sevmediklerini biliyor-

sun ve ben de saç örgülerimin tehlikeli olduğunu...”

“Şşş,” dedi ve sokağa bakmak için arkasını döndü. “Abdar.”

Li Sung hareketsiz kaldı. “O mu?”

Jane başını salladı; gözleri, küçük aralığın önünden geçen insan selini tarıyordu. “Üç gün önce şantiyeye gelen adamla birlikte. Kulübeden beri beni takip etmişler ama sanırım güvendediz. Buraya geldiğimi görseydi beni çoktan yakalardı.” Topuklarının üzerine yerleşirken kaşlarını çattı. “Ancak içinde yiyecek olan sırt çantasını kaybettim.”

Li Sung’un bakışları savruk ve dağınık saçlarının üzerinde dolaştı. Düğmeleri açık duran gömleğinden de solgun renkli göğüslerinin bir kısmı görünüyordu. Dudaklarını acı içinde sıktı. “Peki, tek kaybettiğin çanta mı?”

Jane bu ifadeyi çok iyi biliyordu. Dikkatli olmazsa Li Sung’un koruyucu dürtüleri uyanacaktı ve ne olursa olsun buna kesinlikle izin veremezdi. “Hayır,” dedi ve sırtıttı. “Sinirden kendimi de kaybettim. Abdar’ın dudaklarının üzerine kafa attım. Dudakları karpuz gibi patladı. Sonra da rüzgâr gibi hızlı koşmaya başladım.” Çabucak gömleğinin düğmelerini ilikledi ve sonra kot pantolonunun geniş cebine uzanarak küçük bir keski çıkardı. “Bunu Kartauk’a ver. Dün pazaryerinden aldım. Bahse girerim, yiyecekten çok daha hoşuna gidecek. Size yarın bir çanta daha getirmeye çalışacağım.”

Li Sung başını salladı. “Bu saatten sonra ya şantiyede ya da kulübede kalacaksın. Abdar senden kuşkulandırken ortalarda dolaşman çok tehlikeli. Biraz ekmek ve peynirimiz kaldı. Bundan sonra yiyeceği gelip ben alacağım.”

“Pekâlâ. İki günde bir akşamları, depo bahçesindeki ray yığınının arkasına bir çanta bırakacağım,” dedi ve elini cebine sokup küçük bronz bir halkaya bir anahtar taktı. “Artık depo bahçesinin kapısını sizin güvenliğiniz için kilitli tutacağım. Dikkatli olun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen de dikkatli ol,” dedi Li Sung ve güçlükle kalkıp kadına doğru ilerlemeden önce anahtarını aldı. “Arkanı d n.”

“Neden?”

“Saçını tekrar  receğim. Bu dağınıklık beni rahatsız etti.”

“Burada mı?”

“ u anda olduğundan daha fazla dikkat çekmek istemezsin. Benimki gibi siyah yelelerin olsaydı sorun olmazdı ama saçların o kadar gösterişli ki fark edilmemesi imkânsız.”

“G steri li değil,” diye karşı çıktı.

“ irkin o zaman. Saç dediğin siyah olur, kırmızı değil. Anlaşılan Tanrı, Çinlileri yarattı ve sonra yorulup saç rengi konusunda özensiz davrandı. Sarı ve kırmızı konusunda neden herhangi bir ayrımcılık olmadığını anlayamıyorum...” dedi ve sustu. Parmakları, saçlarının arasından geçiyor ve her zamanki gibi tek örgü yapmak için çalışıyordu.

Li Sung eskiden beri Jane’in saçlarını  rerdi ve onu sakinle tiren bu ritüele alı kındı. Kalp atı ının yava ladığını, korkunun onu terk ettiğini hissedebiliyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Li Sung. “Ate in  ıktı mı?”

“ ki haftadır çıkmadı.”

“Ama yine de sana verdiğim *quinghaoyu* alıyorsun, değil mi?”

“Ben aptal bir  ocuk değilim, Li Sung. Kendime iyi bakmam gerektiğimi biliyorum. Hastayken neredeyse bir ay  alı amadım.”

“Ve neredeyse  l yordun. Bu  nemsiz detayı atlama,” dedi ve durdu. “Bu adamı koruduğun için aptalsın biliyorsun, değil mi? O bir köpek yavrusu değil.”

“Biliyor musun, bence sen ondan ho lanıyorsun.”

Li Sung durup bir an düşündü. “Eğlenceli birisi ama Kartauk’dan ho lanmak biraz tehlikeli.”

“Fakat ben ondan ho lanıyorum.”

“      onun savunmasız olduğunu d     yorsun ama emin

ol, silahsız değil. Karşısına çıkarsan kaçak bir lokomotif gibi seni ezer geçer.”

Li Sung muhtemelen haklıydı ama yine de Kartauk’u Abdar’a veremeyeceğini biliyordu. “O bana bir iyilik yaptı. Ne kadar çaresiz olduğumu biliyordun.”

“O kendisine iyilik yaptı. Karnı açtı, sen de ona yemek verdin.” Saç örgüsünü bitirdi ve sonra pantolonundan bir ip parçası çıkararak saçına bağladı. “Patrick, Kartauk’u öğrenirse çok kızar.”

Jane gerildi. “Öğrenmeyecek.” dedi.

“Abdar onu da işin içine sokmak isteyeneye kadar.”

Jane, “Böyle bir şey yapmayacak. Kartauk, Abdar’ın kendisini aradığını babasının bilmesini istemediğini söyledi,” dedikten sonra saç örgüsünü geriye attı. “Ve Patrick de soru sormayacak. Harap olmuş rayları onarmakla meşgul.”

“İçmekle, kadınlarla birlikte olmakla ve raylarını sana yaptırmakla meşgul demek istiyorsun.”

Bunu başkası söylese karşı çıkardı ama bunu söyleyen Li Sung olduğu için cevap vermedi. “Kasanpore’den ayrıldığımızda her şey daha iyi olacak.”

Li Sung, “Aynı şeyi Yorkshire için de söylemiştin,” dedi Li Sung ve Jane’i çevirip gömleğini iliklemeğe başlarken yumuşak bir sesle, “Ayrıca her geçen gün daha da zayıflıyor, yıpranıyorsun. Patrick ise tembelleşiyor ve etrafındaki hiçbir şeyi görmüyor,” diye ekledi. “Ya da görüyor ama umursamıyor.”

“Umursuyor,” dedi Jane bir adım geri giderek. “Sadece sıcağın çok etkileniyor ve ne yapacağını bilmiyor.”

“Anlaşılan sıcak onu çok susatıyor.”

Jane bu gerçeği de inkâr edemeyeceğini düşündü bezgin bir halde. Son günlerde Patrick öğleden sonra içmeye başlıyor ve gece yarısı sendeleyerek yatağa gidene kadar durmuyordu. Fakat çok içmesinin ardında kesinlikle bu cehennem sıcaklığı vardı. Tanrı bilir,

İngiltere’de karşılaştıkları zorluklar, bu boğucu sıcak, beceriksiz işçilerle imkânsız talepleri, fevri tehditleri ve onları neredeyse iflasın eşiğine getiren Mihrace’yle karşılaştırıldığında ne kadar önemsiz kalıyordu. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi ve ayağa kalkmadan önce sokağa doğru dikkatle baktı. “Kulübeye dönüp biraz uyumam lazım. Yarın Sikor Vadisi üzerindeki köprüye rayları döşemeye başlayacağız.”

“Patrick de alanın bir kilometre yakınında bile olmayacak.”

“Olacak. Bana söz verdi...” dedi ama Li Sung’un dik bakışlarını görünce sustu. Sonra konuşmaya devam etti. “Gelmezse hiç umurumda olmaz. Benim için bu bir zorluk değil. Aksine bundan hoşlanıyorum.”

“İşi senin yapmana rağmen kremasını Patrick’in yemesinden mi hoşlanıyorsun?”

“Bana ihtiyacı var.”

“Yani elindeki her şey bitene kadar ona bir şeyler vermeye devam edeceksin,” dedi Li Sung ve Jane konuşmaya başlarken ellerini kaldırdı. “Ama neden şikâyet edeyim ki? Ben de en az Patrick kadar kazanıyorum.”

“Saçmalık. Sen tren hattındaki herkesten daha çok çalıştın.” Jane ayağa kalkıp koridordaki gölgelere karşı dikkatle ilerledi.

“Peki, ya Abdar kulübede seni bekliyorsa?”

“Etrafını dolaşıp arkadan gireceğim,” dedikten sonra omzunun üzerinden ona gülümsedi. “Benim için endişelenmeyi bırak. Sadece Kartauk’un güvende olmasını sağla ve onu Kasanpore’den çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımı söyle.”

Li Sung, “O kadar sabırsız değil,” diyerek Jane’in verdiği keskiye baktı. “Hatta bazen zamanın geçtiğini fark edip etmediğini merak ediyorum.”

Jane onun ne demek istediğini biliyordu. O da Kartauk’un unutkan haline şahit olmuştu. “Abdar peşinde olduğu sürece, son-

suza kadar burada kalamaz. Onu bir an önce uzaklaştırmak zorundayız,” dedi. Sonra aklına başka bir fikir geldi. “Zabrie’den yeni geldiğin için burada pazaryerinde beklemiyordun, öyle değil mi?”

Li Sung sakın bir şekilde ona baktı. “Neden böyle bir şey düşündün?”

Jane üsteledi. “Cevap ver.”

Li Sung omuz silkti. “Bir erkeğin ihtiyaçları vardır.”

“Abdar seni şantiyede, benim yanımda gördü. Senin şehirde görülmen hiç güvenli değil.”

“Onu Kartauk’a götürmeyeceğime emin olabilirsin.”

“Konu bu değil. Esas tehlike senin...”

“Bu senin sorunun değil.”

Jane, Li Sung’un etrafına duvar ördüğünü, kendi içine çekildiğini hissediyordu. Çaresizlik ve öfke hissetti. Bazen Li Sung, Buda kadar yaşlı görünürdü. Bazen de hassas, çabuk sinirlenen, gururlu genç bir adam olurdu. Jane bu durumun onun sorunu olup olmadığını bilmiyordu ve sevgiden doğan bir hareketin, onu tuzığa çekmekte olan bir mıknaatısa dönüşmesi de mümkündü. “En azından dikkatli olacağına söz verir misin?”

Li Sung gülümsedi. “Her zaman.”

Ondan alabileceği tek taviz buydu ama tehlike devam ederse, Zabrie hakkında bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. “Göreceğiz bakalım,” dedi Jane. Cevap vermesini beklemedi ve tezgâhın arkasından çıktı. Pazaryerine doğru hızla ilerlemeden önce de her iki yöne doğru dikkatle baktı.

İkinci Bölüm

Savitsar Sarayı

Kasanpore, Hindistan

30 Mayıs 1876

Ian, “Daha önce böyle bir şey görmemiştim,” dedi. Oyma tik ağacından yapılmış masa üzerinde duran dört ayaklı heykele tiksinerek bakıyordu. “Bu da nedir böyle?”

“Muhteşem bir sanat eseri,” dedi Ruel. Sariye sarılmış kadının elinde sallanır gibi duran hançerdeki altın kan damlalarına saygılı bir şekilde dokundu ve heykeli her açıdan görebilmek için masanın etrafını dolaştı. “Tanrı aşkına, yüz ifadesine bak. Bu mü-kemmelliği nasıl elde ettiğini merak ediyorum...”

“Bu dinsiz idole daha fazla bakmak istemiyorum. Şu Prens Abdar, kabul odasında böyle bir obje bulundurduğu için oldukça değişik bir adam olmalı. Bir türlü anlamıyorum, nasıl olup da buna...” dedi Ian ve susup kederli bir halde yüzünü buruşturup devam etti. “Anlıyorum. Altın. Şeytanın kendisi bile altından bir pelerin giyse senin gözüne güzel görünürdü.”

Ruel omzunun üzerinden ona sırtarak, “Sadece pelerin değil, ama belki de bu muhteşem kadın kadar güzel giyimli olsa,” dedi ve heykele baktı. “Bunu yapan sanatçıyı merak ettim.”

“Muhtemelen yüzyıllar önce ölmüş, sapkın ruhlu biridir,”

dedi Ian aniden kaşlarını çatarak. “Prens Abdar’a bu iğrençlik hakkında tek bir soru sormayacaksın. Bu kâfirlerin kendi Tanrıları ve Tanrıçaları hakkında biraz hassas olduğunu duydum. Ceza olarak timsahlara yem gibi atılmaya niyetim yok.”

Ruel, “Endişelenmen gereken bir durum yok. Seni yutsalar boğulurlar zaten,” diye mırıldandı. “O sert duruşun ve ahlaki yapın timsahların boğazına takılır,” dedi ve heykele daha iyi bakmak için çömeldi. “Ama beni hiçbir sorun yaşamadan mideye indirirler. Günah, erdemden her zaman daha iştah açıcı olmuştur.”

Ian ters ters, “Saçma sapan konuşmayı bırak,” dedi. “Düşündüğün kadar günahkâr değilsin...”

“Ah, öyleyim,” dedi Ruel dalga geçer gibi gülümseyerek. “Birkaç ay önce beni çekip çıkardığın cehennem çukurunu düşününce bunu bilmen gerekir. Ahlak anlayışım, bir erkek kedinin sahip olduğundan daha fazla değil ve bunu düzeltmeye de niyetim yok. Sen en iyisi beni bırak ve Maggie’ye ve o güzel İskoçya’ya dön.”

“Margaret,” diye düzeltti Ian otomatik bir şekilde. “Kendisine Maggie denmesinden nefret ettiğini biliyorsun.”

Ruel ciddi bir tavırla, “Margaret,” dedi. “Gerçekten de Margaret’e, soğuk puslu tepelere ve sağduyulu hayatına dönmelisin. Sen buraya ait değilsin, Ian.”

“Sen de ait değilsin,” dedi Ian ve durdu. “Bu dinsiz ülke, medeni bir adamın yaşaması için uygun bir yer değil.”

Ruel, “Son on iki yılda yaşadığım yerler arasında en medeni yer. Zwanigar’daki altın kampını görmeliydin,” dedi ve başını salladı. “Aslında düşündüm de belki de hiç görmemelisin. Orada timsahlar insanın ta kendisi ve orada sağ kalamayacak kadar saygın bir insan-sın.”

“Ama sen sağ kalmışsın.”

“Sadece timsahların kralı olduğum için,” dedi ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Ve dişlerimi nasıl kullanacağımı öğrendiğim için.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eve dönmen için bir neden daha. Bu lanet olası Doğu yabaniliği senin için hiç iyi değil.”

Ruel, “Burası da diğer yerler gibi sadece,” dedi ama gülümsemesi Ian’ın mutsuz ifadesi karşısında solmuştu. Ian’ın Glencla-ren’den uzak olmaktan nefret ettiğini biliyordu fakat erkek kardeşi, Kasanpore’a geldiğinden beri şaşırtıcı derecede sabırlı ve yardımcı olmuştu. Sakin bir şekilde, “Ama sana söz veriyorum, bana bu görüşmeyi ayarlamak için onca zahmete girdikten sonra Majesteleri’ni arsız açıklamalarla rahatsız etmeyeceğim.”

“Bu prensten istediğine alacağına hiç inanmıyorum, ancak en azından bir kere konuşmadan pes etmeyeceğini de biliyorum.”

“Haklısın, pes etmeyeceğim.”

“Ayrıca çabalarım da muhtemelen hiçbir işe yaramayacak,” dedi Ian. “Albay, Prens Abdar’ın hiç şefkatli olmadığını söylüyor ve Mihrace babasıyla da pek bir işi yokmuş.”

Ruel’in yüz ifadesindeki keyif de yok oldu gitti. “Ama en azından bir girişimde bulunduğun için sana minnettarım. Bu işin tam bir aptallık olduğunu düşündüğünü biliyorum.”

“Minnet mi?” diye sordu Ian. Şaşırmış görünüyordu. Sonra sert ve gösterişsiz yüz özellikleri yavaş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Dikkatli ol, Ruel. Minnet en yumuşak duygulardan biridir. Erdeme giden yol minnetten geçer.”

“Ben tehlikede değilim.” Ruel tekrar heykele baktı. Heykelle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Hayır, onu rahatsız eden şeyin heykelle ilgisinin olmadığını fark etti. Onu rahatsız eden sarayın bu odasındaki önemli yeri, ona sahip olan adam için taşıdığı önemi gösteren pozisyonu. Hiç düşünmeden, “Sen üzerine düşeni yaptın. Bu konuyla artık ben ilgilenebilirim. Neden otele dönüp beni orada beklemiyorsun?” dedi.

“Bana ihtiyacın olabilir.”

“Bak, dünyanın bu tarafında senden çok daha uzun bir süredir dolanıyorum. Emin ol, neyin nasıl...”

“Göreceğiz,” dedi Ian.

“Bak sana söz veriyorum, Abdar’ın beni timsahlara atmasına izin vermeyeceğim.”

Ian cevap vermedi.

“Pekâlâ, kal ama bırak da konuşmayı ben yapayım. Abdar’la birbirimizi anlama konusunda herhangi bir sorun yaşayacağımızı düşünmüyorum.”

“Ben senden büyüğüm. Bu işi başarıyla sonlandırmak da bana düşer.”

Tanrım, diye düşündü Ruel. Söylediğinde gerçekten ciddi olduğunu fark etti. Ian o yedi yılın hiçbir anlama gelmediğinin farkında değildi. Ian’ın Glenc Lauren’deki hayatı, sakın seyrinde ağır ağır ilerlerken, kendi hayatı muson yağmuruna yakalanmış gibi çalkalanıp durmuştu.

“Tanrı seni yakışksız bir şey yapmaktan esirgesin.” Ruel uzandı ve işaretparmağını hançerin üzerinden geçirdi. “Ve beni de böyle bir şeyden esirgesin. Nasıl istersen öyle olsun. Bu sadece fani bir düşünce.”

“Kibar ve koruyucu bir düşünce,” dedi Ian. Sert yüz ifadesi yumuşamıştı. “Başka bir adım.”

Ruel başını geriye uzatıp kahkaha atarken, “Pek de koruyucu değil,” dedi. “Ah, Tanrım. Başımda bir hale olduğunu görene kadar tatmin olmayacaksın, öyle değil mi? Sana kaç kere daha öyle bir insan olmadığımı...”

“İyi günler, beyler. Gördüğüm kadarıyla heykelimi beğenmişsiniz. Çok güzel bir parça, öyle değil mi?”

Ian ve Ruel arkalarını döndüklerinde dizlerine kadar uzanan lacivert ipek ceket, beyaz ipek pantolon ve beyaz bir türban giymiş Hintli adamı gördüler. Uzun boylu, ince ve zarif adam, mozaik zeminde onlara doğru esnek hareketlerle ilerledi. “Tanrıçamla gurur duyuyorum. Benim için çok özeldir.” Önlerinde durup, “Ben Abdar Savitsar,” dedi.

Prensın yüzü dolgundu, kırışıklık yoktu, neredeyse küçük bir çocuk gibiydi ama iri siyah gözlerinde düz bir şaşkınlığın olduğu meraklı bir ifade vardı, sanki hiç yontulmamış bir oniks taşına benziyordu.

“Majesteleri,” dedi Ian hafifçe eğilerek. “Bizi kabul etmeniz gerçekten çok büyük bir incelik. Ben Ian MacClaren, GlencIaren kontuyum, bu da kardeşim Ruel.”

“İngiliz misiniz?”

“İskoçuz.”

Abdar bir elini havada salladı. “İkisi de aynı şey dedi.”

“Bir İskoç için değil,” diye mırıldandı Ruel sakın bir şekilde.

Abdar ona bakmak için döndü. Ruel aniden biraz daha dikkatli olması gerektiğini anılayarak biraz gerildi. Karşısında duran yüzdeki çocuksu ifadeye rağmen, heykele bakarken hissettiğı rahatsızlığın aynısını hissetmişti.

Ruel’i bir süre inceleyen prens bakışlarını Ian’a çevirdi. “Kardeş gibi durmuyorsunuz. Sizi birbirinize benzetemedim.”

“Aslında üvey kardeşiz,” dedi Ian.

Abdar’ın gözleri, Ruel’in heykelin altın hançerinin üzerinde duran eline kaydı. “Ona dokunmamalısın. Bir yabancınn Tanrıça’ya dokunması saygısızlıktır.”

Ruel elini heykelden çekti. “Özür dilerim. Altın, dokunmam için yalvarıyor ve bu cazibeyi her zaman karşı konulamaz bulmuşumdur.”

Abdar aniden gözlerini kısarak Ruel’e baktı. “Altın seviyorsunuz demek, öyle mi?”

“Daha çok tutku diyelim.”

Abdar başını salladı. “O zaman ortak bir nokta bulduk demektir. Bende de böyle bir tutku var,” dedi ve odada ilerledi. Zarif bir şekilde oyulmuş bir ahşap sandalyenin turkuvaz minderinin üzerine yerleşti. “Albay Pickering, sekreterime benden bir iyilik istediğınızı

söylemiş. Çok fazla vaktim yok. İsteğinizi hemen söyleyin.”

“Babanız Mihrace’yle buluşmak istiyoruz,” dedi lan. “Yaklaşık iki haftadır Kasanpore’dayız ve onunla bir görüşme ayarlamaya çalışıyoruz.”

“Son günlerde çok az insanla görüşüyor. Akli fikri yeni oyuncu-
cağında, yani demiryolunda.” Abdar’ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Ama amacınıza ulaşamamanıza şaşırdım. Babam, İngilizlerin gerçek kardeşimiz olduğuna inanıyor. Hatta eğitimim için beni Oxford’a gönderdi. İngiltere kraliçesinin onu ve Kasanpore’u kuklası yapmaya çalıştığını bir türlü göremiyor.”

“Babanıza, Hindistan ve İngiltere’nin siyasi konularıyla hiçbir ilgisi olmayan bir iş teklifimiz var,” dedi lan. “Tek istediğimiz bize on dakikasını ayırması.”

Abdar ayağa kalkarak, “Yine de bu çok fazla,” dedi. “Size yardım edemem.”

Ruel tam hayal kırıklığına kapılmıştı ki, Abdar’m yüzünde gördüğü bir ifade sayesinde tekrar ümitlendi. O da çok iyi bir poker oyuncusuydu ve bunun bir reddetme değil gözdağı verme girişimi olduğunu anlamıştı. Yumuşak bir sesle, “Edemez misin yoksa etmez misin?” diye sordu.

“Bu ne küstahlık,” dedi Abdar. “Ailenin ikinci oğlu olmana rağmen çok kibirlisin.”

“Bağışlayın beni, Majesteleri ama hayat felsefeme göre bir insanın sahip olmadığı bir şeyi kaybetmekten korkmaması gerekir,” dedi ve durdu. “Ve ayrıca bedelini ödemek istemediği bir şeyi de istememesi gerektiğine inanırım.”

“Peki, size yardım etmem karşılığında bana ne gibi bir bedel ödeyeceksiniz?”

“Siz ne istiyorsunuz?”

“Sizden ne isteyebilirim ki?” diye sordu Abdar gülümseyerek. Sonra da aşağılayıcı bir tavırla elini sallayıp etrafındaki şata-

fatı gösterdi. “Etrafına bir bak. Sence herhangi bir şeye ihtiyacım olabilir mi?” dedi dudaklarını bükerek. “Serçeparmağıma taktığım yüzük bile sizin Glenclaren’inizi satın alabilir.”

“Muhtemelen öyledir,” dedi Ruel masaya dayanarak. “Ama bazen bir şey istemenin ihtiyaçla ilgisi olmayabilir. Neden bizimle görüşmeyi kabul ettiniz, Majesteleri?”

“Albay Pickering’e olan saygımdan.”

Ruel başını salladı. “Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. İngilizlere karşı herhangi bir sempatiniz olmadığını çok belli ettiniz.”

“O zaman gelmenize neden izin verdim?”

“Gerçekten de nedeni nedir?”

Abdar bir an tereddüt etti ve sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Belki de pazarlık edebiliriz. Belki de istediğim ve bana getirebileceğiniz bir şey vardır.”

“Peki, bu nedir?”

“Bir adam,” dedi ve masanın üzerinde duran heykeli başıyla gösterdi. “John Kartauk adında bir usta.”

Ruel bakışlarını heykele çevirerek, “Bu heykeli o mu yaptı? Muhteşem.” dedi.

“Gerçek bir dâhi. Babam onu altı yıl önce Türkiye’den getirtti ve ona kraliyet himayesi bahşetti. Kartauk sarayımızı süslemek için çok sayıda güzel eser yaptı.” Abdar’ın dudakları gerildi. “Ama o nankör köpek, cömertliğimizi elinin tersiyle iterek buradan kaçıp gitti.”

Ruel kaşlarını kaldırarak, “Kaçıp gitti mi?” dedi. “Çok tuhaf. Bu kadar ilgi gören bir sanatçı neden kaçıp gider ki?”

Abdar bakışlarını uzağa çevirdi ve cevap vermeden önce bir süre bekledi. “İngilizcem çok iyi değil. Demek istediğim bize veda etmeden çekip gitti.”

Abdar’ın İngilizcesi benimkinden bile iyi, diye düşündü Ruel alaycı bir tavırla. Prens de tam olarak söylediği şeyi kastetmişti.

“Peki, nedenini söylemedi mi?”

“Büyük sanatçılar genellikle dengesiz olur ve hayal dünyasında yaşarlar,” dedi Abdar omuz silkerek. “Ancak onu affetmeye ve geri almaya hazırım.”

“Ne büyük lütuf.”

Abdar, Ruel’in cümlesindeki ironiyi umursamadı. “Evet, öyle. Tabii dönmeye ikna edebilmem için önce onu bulmam lazım.”

“Belki de artık Kasanpore’da değildir,” dedi Ian.

“Hâlâ burada. Kısa bir süre önce çalışmalarından birini gördüm.”

“Nerede?”

“Babamın Kasanpore ve Narinth’deki yazlık sarayımız arasında yaptırdığı demiryolunu biliyorsunuz.”

“Bilmemek mümkün mü?” dedi Ian kuru bir şekilde. “Şehirdeki herkes demiryolunda çalışıyor sanki.”

“Babam yeni bir oyuncak edinmiş çocuk gibi. Demiryolunu yapması için İngiltere’den Patrick Reilly denilen inşaat mühendisini getirtti ve başka hiçbir şey konuşmuyor. Sadece makineler, düdükler, kadife kaplı koltuklar ve...” sustu ve derin bir nefes aldı. “Bu yeni yolları hiç sevmiyorum. Bu demiryolu tam bir zulüm. Her neyse, babam özel aracını süslemek için harika tasarımlara sahip, altın oyma bir kapı istediğine karar verdi ve Reilly’den böyle bir kapı bulmasını istedi.”

“Oldukça müsrif bir talep.”

Abdar, “Bir mihrace için değil,” diyerek mağrur bir tavırla çenesini kaldırdı. “Altımızdaki insanlardan, bizi memnun eden her şeyi isteme hakkımız var.”

“Peki, Reilly babanızın isteğini yerine getirebildi mi?”

“En sonunda. Babam ona kapıyı bulamaması halinde hiç para ödemeyeceğini ve demiryolunu bitirmesi için başka bir inşaat mühendisi bulacağını söyledi.”

“Bunun son derece teşvik edici olduğunu görebiliyorum,”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dedi Ruel kuru bir tavırla.

“Kapıyı John Kartauk yaptı.”

“Emin misin?”

“Onun işlerini çok iyi biliyorum,” dedi Abdar dudaklarını sıkarak. “Bu kapıda muhteşem bir iğrençlik var.”

Ruel, “Muhteşem iğrençlik,” diye tekrarladı. “Kapı ya muhteşemdir ya da iğrençtir, aynı anda ikisi olamaz ki.”

Abdar omuz silkti. “Zayıf İngilizcemin kusuruna bakmayın.”

“Çözüm oldukça basit görünüyor. Reilly’ye sanatçıyı nerede bulabileceğinizi sorabilirsiniz.”

“Sence ben aptal mıyım? Kendisine sordum ama Kartauk diye birini tanımadığını söyledi. Himayesindeki yardımcısından, kasabada bu işi yapması için birini bulduğunu söyledi, ama kadını sorguladığımda bana hiçbir şey söylemedi. Kapıyı yapanın yerel bir altın ustası olduğunu ve kapı bitince de doğrudan Kalkuta’ya gittiğini söyledi.”

“Kadın mı? Bir kadın mı?”

Abdar başını salladı. Aniden kelimeleri zehirle ağırlaşmıştı. “Reilly, onu himayesine aldığını söylese de o kaltağın, adamın orospusu olduğuna hiç şüphem yok. Adı Jane Barnaby. Davranışlarında nezaket olmayan ve konuşmasında ölçü olmayan küstah bir kadın. Sık sık Zabrie’nin utanç evini ziyaret ederek oradaki yabancılarla ve aşağı sınıf işçilerle görüşüp yatıyor. Ayrıca...”

“Ona rüşvet verin,” dedi Ruel adamın tiradını yarıda keserek.

“Fahişelere ve yalancılara para teklif etmem.”

“Çok yazık. Para oldukça faydalı bir araçtır.”

“Yine de onu takip ettiriyorum ve son iki hafta içinde Kartauk’la buluşmadı.”

“Belki de size doğruyu söylemiştir ve adam Kalkuta’ya gitmiştir.”

“Şehri terk etmiş olamaz! Kasanpore bana ait. Burada hiç kimse benim bilgim olmadan nefes bile alamaz.”

“Ancak yine de Kartauk kendisini saklamayı ve koskoca kapıyı sizin haberiniz olmadan tamamlamayı başardı.”

Abdar’ın solgun renkli yanakları hafifçe kızardı. “Küstahlılığınıza artık tahammül edememeye başlıyorum. Belki de sizin yardımınıza gerçekten ihtiyacım yoktur.”

Ian çabucak, “Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?” diye sordu.

“Size söyledim. Kartauk’u bulun ve bana getirin. Annesi İskoç ve ırkınıza karşı aynı babam gibi sevgi besliyor. Belki benim ırkımdan birine tereddütle yaklaşacağı için size güvenmesi daha kolay olur.”

“Peki, onu nasıl bulmamızı öneriyorsunuz?”

“O kadın üzerinden. Barnaby kaltağı, Reilly’yle olduğu kadar Kartauk’la da aynı yatağı paylaşıyor; yoksa böyle bir riski göze alamazdı,” dedi omuz silkerek. “Bu şaşırtıcı değil. Reilly artık genç ve kuvvetli bir erkek değil. Kartauk ise hayatının baharında.”

Ruel gözlerini kısarak Abdar’a baktı. “Peki, aldığı risk tam olarak nedir?”

Abdar sakın bir şekilde gülümsedi. “Ne olacak tabii ki söylediği yalanla babamı sinirlendirme riski. Başka nasıl bir riskten bahsedebilirim ki?”

“Ve karşılığında babanızla bir toplantı ayarlayacaksınız.”

“Evet.”

“Aradığımızı bulmamız için bize ne teklif ediyorsun?”

“Sadece onu aramanız için mi?”

Ruel başını salladı. “Bunu şu anda tartışmamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Benden kör bir şekilde söz vermemi mi istiyorsunuz?” dedi Abdar cevap vermek için hiç beklemeden. “Pekâlâ hiç fark etmez. Bana Kartauk’u getirin, ben de size ne isterseniz vereyim,” dedi. Arkasını dönerek odanın içinde ilerledi. Kapıya geldiğinde omzunun üzerinden Ruel’e baktı ve bir an için dudaklarında meraklı bir

gölümseme belirdi. “Sanırım Kartauk için poz vermenizi isteyeceğim.”

“Anlamadım.”

“Vücut şeklinde, bana Yunanlıların inandığı Güneş Tanrısı’nı hatırlatan bir şeyler var. Kartauk’u geri aldığımda, çalışma odamdaki duvara asmak üzere altından bir maske yapması için poz vermeni isteyeceğim.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Seni çok kolay ikna edebilirim. Bu konuyu daha sonra konuşuruz,” dedi ve daha sonra kapıyı arkasından kapattı.

“Kendini beğenmiş serseri,” dedi Ian.

“Evet,” dedi Ruel. Ses tonu, kapının oyma panellerine bakarken ifadesizdi. “Ama belki bana gerçekten de Cinnidar’ı verebilir.”

“Bu Kartauk denen adamı arayacak mısınız?”

“Hayır,” deyip kapıya doğru ilerledi. “Kartauk denen adamı bulacağım.”

Ian odanın içinde onu takip ederken kaşlarını çatı. “Bu Abdar’la herhangi bir anlaşma yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Kartauk’un saraydan ayrılmak için çok geçerli bir nedeni olabilir.”

“Eminim öyledir. Fakat onu bulma sebebimden daha iyi olmaz.”

“Bu iş sende takıntı halini almış.”

“Muhtemelen.”

“Onu bulsan bile, Abdar’a teslim etmeyeceksin.”

“Çok emin olma. Kararımı onu bulduğumda vereceğim.”

“Eminim,” dedi Ian uysal bir tavırla. “O kadını izleyip takip etmeyi mi planlıyorsun?”

“Muhtemelen.”

“Ama Abdar kadının iki haftadır Kartauk’la buluşmadığını söyledi.”

“Bu yüzden de ilk fırsatta onunla görüşmek için sabırsız ve istekli olacaktır.”

“Bu onu tehlikeye atsa bile mi? Buna nasıl emin olabilirsiniz.”

Ruel müstehcen bir Anglosakson fiili mırıldanırken dudakları da alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Ian başını salladı. “Bedensel zevkler o kadar da önemli değildir.”

Ruel, “Belki senin için değildir,” diyerek karşılık verdi ve alay eden bir tavırla başını yana eğdi. “Fakat Jane Barnaby ve benim gibi, keyfini ön planda tutan seks düşkünleri için, birkaç riske girmeyi değer kılan geçici bir ateşe neden olur.”

“Kadın hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyorsun.”

“Doğru. Kadına biraz çamur attığının farkındayım. En şehvetli fahişeler bile genellikle bir yatak partneri seçerken biraz seçici davranır. Bekleyip göreceğiz.”

Ian omuz silkerek tekrar heykele baktı. “Bu hilkat garibesine ibadet edebilen herkes her türlü yanlışı yapabilir.”

“Muhtemelen,” dedi Ruel umursamaz bir şekilde gülümserken. Sonra da bakışlarını Ian’a çevirdi. “Ama Abdar haklıydı. Majesteleri’yle ortak bir noktamız var. Bu kadın, en sevdiğim tanrıça değil ama daha önce onunla ilişkim olmuştu ve yöntemlerini çok iyi biliyorum.”

“Hangi tanrıçaymış bu?”

“Kali.”

“Bana hiçbir şey ifade etmiyor. Bu kâfir uygulamalara hiç önem vermediğimi biliyorsun.”

“Kali, Şiva’nın karısı,” dedi Ruel. Sonra da hızla salondaki iki türbanlı uşağın önünden geçip sarayın girişine ulaştılar. Bir an en üst basamakta durdu. Nem ve sıcak nefesini kesmişti, sarayın önünden kıvrılan bir yılan gibi geçen Zastu Nehri’nin çamurlu suyuna baktı. Cılız, yarı çıplak bir dilenci, palmiye yaprağından yapılmış bir şemsiyenin gölgesinde, nehrin yanında çömelmişti ve

kendisine rupi verenlere dua ediyor, para vermeyenlereyse lanet okuyordu.

Kasanpore... Tanrım, ne zavallı bir yerdi. Sıcak, pis kokulu ve salgın hastalığın yaygın olduğu, hem yerde sürüklenen hem de iki bacağı üzerinde yürüyen yılanlarla dolu bir yerdi.

Ruel, Ian yanına geldiğinde saray kapılarının dışında onları bekleyen çekçeğe giden yüz basamaklı merdiveni inmeye başladı. “Ama Kali’nin tek özelliği bu değil,” dedi Ruel. “Abdar’ın bu kadar hayran olduğu ilahe, aynı zamanda yıkımın tanrıçası.”

Jane Barnaby hiç de düşündüğü gibi bir kadın değildi.

Ruel kayaya doğru yaslanırken gözlerini korumak için keçe şapkasını indirdi. Sonra da vadinin aşağısında, yolda çalışan ekibi izlemeye başladı. Abdar’ın tarifine göre kafasında cırtlak sesli, endamlı ve güzel bir cadaloz kadın belirliyordu ama Jane Barnaby’de bu özelliklerin hiçbiri yoktu. Minyon ve ince kemikliydi, bol kot pantolonu, geniş mavi patiska gömleği ve hiç çıkarmadığı kahverengi süet botlarının içinde neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Bronz renkli, hasır işçi şapkası, güneşin acımasız ışınlarından başını koruyordu. Yol boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyor, arada durup bağlantı parçalarını kontrol ediyor veya bir bağlantıyı dikkatsizce yapan işçiyle sert bir şekilde konuşuyordu. Bugün, her adımı, her hareketi enerji ve canlılıkla doluydu ama her zaman böyle olmazdı. Ruel genellikle gün sonunda, işçiler paydos ettiğinde, zayıflığını görececek kimse olmadığını düşündüğünde, Jane’in, atı Bedelia’nın yerine alnını dayadığını, omuzlarının tükenmiş bir halde sarsıldığını görüyordu. Bir süre sonra yeterince güç topladığında ise atına binip Kasanpore’a doğru uzun yola çıkıyordu.

Jane durdu ve tüm dikkatini zemindeki çeliği son derece sakın bir şekilde adımlayan ince görünümlü Hintliye verdi. Ruel

omuzlarının doğrulduğunu ve çenesinin kasıldığını görünce sıırttı. Artık yaptığı her hareketi ve davranışı bildiği için rahatsızlığının ve kararlılığının işaretlerini tanıyordu. Bu kadını okumayı bu kadar kısa sürede öğrenmesi çok garipti. Gözetlemenin onu kısa süre içinde sıkacağını düşünmüştü, ama onun yerine merakının uyan-dığını ve sık sık eğlendiğini fark etti.

Jane, Hintli adama doğru hızla ilerleyip tam karşısında durdu. Ruel onun kelimelerini duyamıyordu ama Hintlinin yüzündeki sert ifadeden bir aksilik olduğunu anladı. Jane dönüp uzaklaşırken Hin-tli adam arkasından bakakaldı. Yüzünde çirkin bir ifade vardı. Ye-rinden kımıldamadı. Bunun nedeni, onu yolun kenarından izleyen kaslı denetçi Robinson değildi. Jane Barnaby'nin sol çizmesinde saklı duran bıçağı biliyordu.

Ruel de bıçağı biliyordu.

Hintli bir an sonra büyük çekicini alarak sivri uçlu demiri biraz coşkuyla dövmeğe başladı.

“Neden artık vazgeçmiyorsun?”

Ruel omzunun üzerinden arkasına baktığında, Ian'ın tepedeki korudan tırmandığını gördü. Atını Ruel'in atının yanına bağla-mıştı. “Neden vazgeçeyim? O bizi Kartauk'a götürecekt.”

“Onu dört gündür izliyorsun ama kadirga kölesi gibi çalış-maktan başka bir şey yapmadı.” Ian, Ruel'in yanında diz çöktü. “Abdar'ın sana yalan söylediğini göremiyor musun? Jane, Kartauk'un metresi olamaz. Ona bir baksana, çocuktan farkı yok.”

“Dış görünüş genellikle aldatıcıdır. Sonra hatırlat da sana bir keresinde Singapur'da tanıştığım fahişeyi anlatayım. Mei Lei'nin yüzü bir bebek gibiydi ama Delilah'nın son derece zevk veren sap-kın yeteneklerine sahipti.” Bakışları aşağıda duran kadına döndü. “Albay Pickering'den Reilly hakkında ne öğrenebildin?”

“Çok şey değil. Reilly'nin eğitimsiz ama oldukça iyi biri ol-duğunu öğrendim. Aynı zamanda bir ayyaş gibi içtiğini de öğren-dim. Yorkshire'da oldukça iyi bir üne sahip. Dover ve Salisbury

arasındaki hattı bitirdikten sonra bu iş için ihaleye katılmış.”

“Peki, ya kadın?”

Ian omuz silkti. “Onu kimse yanında görmüyor. Onunla kü-
lûbe bile gitmiyor. Reilly kadını kendine saklıyor.”

“İlişkileri?”

Ian rahatsız göründü. “Dedikodular var... ama kimse kesin
bir şey bilmiyor.” Bakışları aşağıdaki vadide duran Jane’e kaydı.
“Bütün bunların saçmalık olduğuna ve onun Reilly’nin vesaye-
tinde olduğuna inanıyorum.”

“Çünkü buna inanmak istiyorsun,” dedi Ruel.

Ian başını yana eğerken Ruel’e baktı. “Oysa sen inanmıyor-
sun. Neden?”

Ruel, Ian’ın haklı olduğunu fark ettiğine şaşırdı. Jane Bar-
naby’nin, Abdar’ın tarif ettiği gibi gelişigüzel bir fahişe olmasını
istiyordu ve bunun nedeni de, ona karşı hissettiği garip cazibeydi. *Bu
sadece şehvet olamaz*, diye düşündü merak içinde. Bu sıska, koca
gözlü kimsesiz çocuğa karşı nasıl şehvet duyabilirdi ki? Bu acıma
da olamazdı. Dermansız kaldığında bile, öyle bir direnç ve dayanık-
lılık gösteriyordu ki insanın ona acıması mümkün olmuyordu. Fakat
bir şekilde, içinde bir şeylerin *hareket* etmesine neden oluyordu.

Bu kabulleniş, savunmasının aniden yükselmesine neden ol-
muştu. Tanrım, güneş beyninde hasara yol açmış olmalıydı. Hiç
kimsenin duygularına dokunmasına, özellikle de Kartauk’u almak
için kullanacağı kadının yaklaşmasına izin vermiyordu. Ian’a döndü
ve küçümser bir şekilde gülümsedi. “İnsan doğasına olan inancın
bende yok. Biz hayat bizi nasıl yaparsa öyleyiz ve Jane Barnaby’nin
hayatının en az benimki kadar çalkantılı olduğuna bahse girerim.”

Ian, “Hâlâ düşünüyorum da...” diye omuz silkti ve Ruel’le göz
göze geldi. “Saatlerdir güneşin altında duruyorsun. İstersen akşama
kadar senin yerine onu ben izleyeyim.”

“Hayır.”

Bu hızlı reddediş karşısında Ian’ın kaşları havaya kalktı. Ruel

ses tonunu biraz yumuşattı. “Ben sıcağa alışkınım. Muhtemelen bir saat sonra güneş seni çarpar.”

“Sanırım haklısın. Buna nasıl dayanıyorsun anlamıyorum,” dedi Ian. Sesi heyecanlıydı. “Glenclaren hiçbir zaman bu kadar sıcak olmaz. Sabahları tepelerden yükselen soğuk sisleri hatırlıyor musun?”

“Hayır, hatırlamıyorum.”

Ian gülümsedi. “O zaman yanımıza döndüğünde senin için çok hoş bir sürpriz olacak.” Ayağa kalktı. “Şimdi yardım etmeme izin vermezsen, bu gece kulübeyi izleme nöbetini ben alacağım.”

“Bakarız.”

“Ne zaman durman gerektiğini kesinlikle bilmiyorsun. Cinnidar konusunda olduğu kadar, bu çocuğu izleme konusunda da takıntılısın.”

“O bir çocuk değil.” Kelimeleri bir kere daha o kadar keskin çıkmıştı ki Ruel umursamadan gülümsemeye çalıştı. “Yardım etmek istiyorsan orduvine git ve Pickering’den bu mihracenin, yeni oyuncacı demiryolundan başka tutkuları olup olmadığını öğren.”

Ian mendilini çıkarırken başını salladı ve terlemiş kaşlarını sildi. “Seninle tartışmayacağım. Orduevinin hizmetçilerinden birisi yelpazeyle beni serinletirken verandada yudumlayacağım soğuk bir içecek, şu an cennetten bir görüntü gibi,” diyerek arkasını döndü ve tepeden aşağı, atların olduğu yere doğru ilerledi. “Seninle otelde buluşuruz.”

“Tamam,” dedi Ruel. Kadına bakmak için dönerken endişeli bir ses tonuyla konuşmuştu. Jane su taşıyıcısının yanında durmuş, adamın ona uzattığı maşrapayı almıştı. Suyu içerken başını biraz geriye atınca Ruel boynundaki zarif çizgiyi ve güneşe karşı gözlemini kapattığında bronz yanaklarına karşı kıvrılan koyu renk kirpiklerini gördü.

Heyecan içinde beklemeye devam etti. Jane suyunu içtikten sonra yanaklarına ve boynuna biraz su serpti, ıslak avuçlarını en-

sesini örten kalın saç örgüsünün üzerinden geçirdi.

Ruel sırtını kayaya yaslamış, kadının yanaklarını, boynunu ve ensesini suyla serinletmesini izliyordu. Bu garip tatmin duygusunu hissetmek biraz garipti aslında çünkü tam ondan beklediği şeyi yapmıştı. Fakat tatmin duygusu, kadın maşrapayı sucuya uzatırken artarak devam etmişti.

Şimdi geldiği yolu dönmüş, yeni hattın başladığı noktaya varmıştı. Bağlantıları inceliyor, iki ray arasındaki uzaklığı ölçüyor ve mesafenin tam olarak bir metre otuz santim olduğuna emin olmak istiyordu.

Jane arkasını dönerek canlı bir şekilde yeni döşenmiş ray hattına doğru yürüdü.

Ruel hafif bir kahkaha atıp şapkasını başının arka tarafına oturan kadar geriye itti. Vay canına, kadını *tanıyordu*. Sanki hayatı boyunca hiç kimseyi Jane Barnaby kadar iyi tanımadığını fark etti. Her hareketini, her tepkisini ve neredeyse her düşüncesini biliyordu.

Bu bilginin ona verdiği keyfi fark edince gülümsemesi yok oldu; bu, bir erkeğin, yeni aldığı iyi bir atın yürüyüş tarzını keşfetmesi veya bir metresin yeteneklerini ilk kez duygusal anlamda keşfetmenin verdiği zevke benziyordu.

Sahiplik zevki...

Saçmalıktı bu. Hiç kimseye sahip olma arzusu yoktu ve tek tutkusu da onu Cinnidar'da bekleyen şey içindi. Canı pek sıkılmıyordu ve kızın bir sonraki hareketlerini tahmin ederken aslında eğleniyordu. Ayrıca da, onu Kartauk'a götürebilecekse bunlara alışkın olması gerekiyordu.

"İş çok yavaş gidiyor," dedi Patrick. Uzun bacaklarını yemek masasının altından uzatırken viski kadehini dudaklarına götürdü. "Mihrace bu öğleden sonra beni ziyaret etti, serseri herif muson mevsimi başlamadan önce demiryolunun bitmiş olmasını istiyor."

Jane, “O zaman bu isteği yerine gelmeyecek,” diyerek ruhsuz bir şekilde tabağındaki tavuğa ve pilava baktı. Kendini yemek yemeyecek kadar yorgun hissediyordu ama yemek zorunda olduğunun da farkındaydı. Yemek ona güç verecekti ve gücünü korumak zorundaydı. Çatalını alarak pilava girdi. “İki hafta içinde yağmurlar başlar. Biz daha Sikor Vadisi köprüsünü yeni bitirdik.”

“Yani Narinth’den döşemeye başladığımız hatla bağlanması için yirmi beş mil daha var demektir. Günde altı mil döşesek...”

“Günde altı mil döşeyemeyeceğiz. İki mil döşersek kendimizi şanslı sayalım.”

Patrick bir küfür mırıldandı. “O zaman işçileri zorla, lanet olsun.”

Jane elindeki çatalı sıkıp, “Elimden geleni yapıyorum. İşçilerin benim sözümü dinlemediğini biliyorsun,” diyerek keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “Beni bir ucube olarak görmeyenler de alt tarafı bir kadın olarak görüyor ve bu nedenle ciddiye almaya değer olduğumu düşünmüyor.”

“Ekip, Yorkshire işinde sözünü gayet iyi dinlemişti.”

“Çünkü genellikle sen de orada bulunuyordun. Onlara, senin emirlerini verdiğimi düşünüyorlardı.” Göz göze geldiler. “Her gün kendini işçilere göstersen aynısı burada da olur.”

Patrick kızardı. “Bu cehennem sıcaklığı başımı ağrıtıyor. Robinson sana yardım ediyor sonuçta.”

“Robinson sadece bir denetçi. Günde yarım saat gelsen yeter. Sonra Kasanpore’a dönersin.”

Patrick bir an sessiz kaldı ve sonra sıcaktan kızarmış yüzünü bir gülümseme aydınlattı. “Haklısın. Bundan sonra iş bitene kadar her gün orada olacağım.” Jane’in yüzünü inceledi. “Biraz bakımsız görünüyorsun. Yarın yataktan çıkma ve biraz dinlen istersen?”

“İyi bir gece uykusundan sonra toparlanırım,” dedi ve biraz daha pilav aldı. “Ama yarın benimle gelersen gerçekten çok iyi olur.”

Adam kaşlarını çatdı. “Tanrım, dırdırcı balıkçı kadınlar gibisin. Geleceğim dedim, öyle değil mi?”

“Kusura bakma,” dedi. Tabagındaki pilavı bitirmişti. “Yemeğini yememişsin.”

“Hava o kadar sıcak ki yiyemiyorum,” dedi ve masadaki şişeden bardağını doldurdu. “Ve aç olsam bile bu iğrenç lapayı mideme sokamam. Li Sung’u neden Narinth’e gönderdiğini bir türlü anlamıyorum. O gittiğinden beri doğru dürüst hiçbir şey yiyemedim.”

Jane aceleyle tabağına baktı. “Sula kötü bir aşçı değil. İstasyondaki çalışmanın iyi gittiğine emin olmak için Narinth’de bir adamının olması gerekiyordu.”

“Hiç kimse bir ufaklığın emirlerine dikkat etmez,” dedi. Jane’in yüzündeki ifadeyi görünce de karşı gelir gibi kızardı. “Yani gerçekten umursamazlar.”

Jane, “Bir kadını umursamadıkları gibi olmaz en azından,” diye fikrini belirttikten sonra, “ama en azından işi izleyebilir ve çalışması için kiraladığın taşeron tarafından kandırılırsak durumu rapor edebilir,” diye devam etti. Ayağa kalkıp masadaki tabakları toplamaya başlamıştı. “Bir şeyler yesen iyi olur yoksa sabah başın ağrıyacak.”

“Belki daha sonra,” dedi Patrick ve kadehini dudaklarına götürdü. Jane, adamın yemeğine dokunmayacağını biliyordu. “Prensin arkadaşı, mihraceyle birlikte geldi.”

Jane bir an gerildi. “Pachtal mı?” diye sordu.

Patrick başını salladı. “Oldukça iyi birine benziyor. Sana selam söyledi.”

“Gerçekten mi?” dedi. Ses tonuyla bu durumu hiç onaylamadığını ifade etmeye çalıştı. “Başka bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Patrick ve yüzünü ekşitti. “Bütün konuşmayı mihrace yaptı. Lokomotifinin nerede olduğunu ve hatların döşemesini ne zaman bitireceğimizi bilmek istiyor.”

“Ona lokomotifin birkaç gün içinde geleceğini söylemedin mi?”

“O lanet gemi, lokomotifle birlikte nehrin dibini boylamazsa,” dedi Patrick karamsar bir tavırla. “Bakalım şansımız ne kadar yaver gidecek. Bu işte başka hiçbir şey yolunda gitmedi,” dedi ve sonra yüzü aydınlandı. “En azından lokomotiften memnun olacak. O kadar çok pirinç kullanılmış ki gözleri kamaşacak.”

Jane adamın yüzüne baktı. “Bunu nasıl karşılayabildik? Motor için bile neredeyse yeterince nakit paramız yoktu ki.”

Patrick, “Biraz kısıntı yapmanın yolunu buldum,” dedi ve viskisini yudumlarırken Jane’e bakmadı. “Mihrace parlaklık ve parıltıdan hoşlanıyor. Onu hoş tutmamız lazım.”

“İşte bu çok doğru,” dedi ve kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. “Tam olarak neyden kısıtın?”

Patrick elini salladı. “Sadece oradan buradan bir şeyler çıkardım. Önemli bir şey yok.”

“Emin misin?”

“Önemli değil dedim, öyle değil mi?” Patrick’in ses tonunda hırçınlık vardı. “On dört yaşımdan beri demiryolunda çalışıyorum, Jane. Ne yaptığımı biliyorum, merak etme.”

“Ben sadece...”

Patrick, “Burası gerçekten çok sıcak,” diyerek sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Bardağını ve şişesini aldı. “Ben verandaya çıkıyorum. Orası daha serin.”

Ve orada seni rahatsız edecek sıkıntılı sorular da yok, diye düşündü Jane, Patrick’in camlı verandaya doğru gidişini izlerken. Adımları biraz dengesiz olsa da tökezlemiyordu. Bu da muhtemelen mihrace ve Pachtal’la görüşmesi sırasında çok fazla sarhoş olmadığı anlamına geliyordu.

Pachtal... Hem varlığı hem de gönderdiği mesaj, Abdar tarafından kesinlikle unutulmadığına yönelik açık bir uyarıydı. Son iki haftada, kamp yerinden ayrılmama konusunda çok dikkatli dav-

ranmıştı. Abdar'ın öfkeden kudurduğunu gözünün önünde canlandırabiliyordu. Acımasız bir tatminle gülümsedi ve tabakları, yemek odasının yanındaki mutfağa götürdü.

Uzun boylu, sari giymiş hizmetçi kadın, Sam'in mama kabına tavuk artıklarını koymakla meşguldü ve Jane mutfağa girdiğinde, suçlu bir gülümsemeyle doğruldu. "Köpeğin burada olmaması gerektiğini biliyorum ama sadece bu seferlik yemek vermek istedim."

"Sorun değil, Sula. Efendi görmesin yeter."

Sula başını salladı. "Yemek hoşunuza gitti mi, *memsahib*?"

"Çok güzeldi," dedi Jane ve tabakları tezgâhın üzerine yerleştirirken düşünceli bir biçimde gülümsedi. Daha sonra eğildi ve köpeğin ipeksi başını okşadı. Belki de Pachtal'ın ziyaretine karşı bu kadar kayıtsız kalmamalıydı. Belki bu ziyaret, Abdar'ın bekleme oyununu artık bitirdiği anlamına geliyordu. Bundan önce Zabrie'yi ziyaret edip, Kartauk'un şehri terk etmesinin bir yolunu bulmasını rica etmesi gerekiyordu ancak iş baskısı yüzünden, rayların döşenmesi dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Gerçekten de bu gece gidip kadını görmeliydi.

Hayır, bu gece olmaz. Her bir uzvunda yorgunluğun soğuk tembelliğini hissediyordu. Ayrıca da neden bu kadar umursuyordu ki? Li Sung haklıydı. Jane'in Kartauk'u kullandığı gibi, Kartauk da Jane'i kullanıyordu. Yine de bu bir şeyi değiştirmiyordu, onu umursuyordu işte. Çaresiz bir insana zulmetme fikrine hiçbir zaman dayanamazdı. Yine de Kartauk'un çaresiz olması biraz ironik bir durumdu. Fakat Kasanpore'da güç Abdar'ın elindeydi, Kartauk ise...

Ah, Tanrım. Aklı da, vücudu gibi bu kadar kıvrılmaktan çok yorulmuştu. Yıkanacak, yatağına uzanacak ve Abdar'ı, babasını, Kartauk'u ya da onu ertesi gün bekleyen işin devasa baskısını düşünmemeye çalışacaktı.

Yatak odasına doğru giderken oturma odasından geçtiğinde, Patrick'in verandada kendi kendine mırıldandığını duydu. Bir an

için, şiddetli bir kızgınlık hissetti. Patrick endişelerini viski şişesinde, mutlu bir şekilde boğuyordu ve sorunlarını çözmek için Jane'i bir başına bırakıyordu.

"Jane?" diye seslendi Patrick.

Jane durdu ama verandaya doğru dönmedi. "Efendim?"

"Yarın yataktan çıkmaman konusunda ciddiylim," dedi. Ses tonu yumuşak, sevecen ve neredeyse şefkatliydi. "Tekrar hastalanmana izin veremeyiz. Sen olmasan ben ne yaparım?"

Jane'in kızgınlığı yok oldu. Patrick onu gerçekten *umursuyordu* ve Tanrı bilir, ona ihtiyacı da vardı. "Hastalanmayacağım. Sadece biraz yorgunum."

"Pekâlâ, kendine dikkat et."

Söylemesi çok kolay ama sonu gelmeyen iş yüzünden uygulaması imkânsız, diye düşündü kederli bir şekilde. "Ederim," dedi ve hızla yatak odasına doğru ilerledi. Hissettiği yorgunluk ve cesaretsizlik Patrick'e karşı beslediği o sıcak hislerin içinde dağılmıştı. Li Sung'un iddia ettiği gibi, onu kullanıyor olabilirdi ama ikisini de Frenchie'nin elinden kurtarmış, onlara özgürlük ve başlarını sokacak bir yer vermişti. Sırf bunun için bile ölene kadar minnettar kalacaktı ona.

Dar, cibinlik geçirilmiş yatağının yanındaki masanın üzerindeki gaz lambasını yakarak bol gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu ve günden kalan terle kiri yıkadığında daha da iyi hissedecekti. Abdar açık bir şekilde tehlike oluştururken, Zabrie'yi görmeyi ertelemek çok büyük bir aptallık olacaktı. Banyo yapınca kendine gelecekti. Sonra şehre gidip Zabrie'yle görüşecek kadar toparlanmış olacaktı.

"Burası da ne böyle?" diye fısıldadı Ian gözlerini kısıp sokağın karşısındaki büyük iki katlı eve bakarken.

Ruel'in bakışları Jane'in az önce girdiği kapıdan bir an olsun

ayrılmamıştı ve cevap verdi. “Zabrie’nin evi. Kasanpore’un genelevi. Saygıdeğer bir hanımefendinin ziyaret edeceği türden bir yer değil.”

“Zabrie... Ah, evet. Abdar buradan bahsetmişti, öyle değil mi?” dedi Ian kaşlarını çatarak. “Abdar bu konuda bilerek yalan söylemiş olabilir mi?”

“Yalan söylemedi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Geçen hafta burada iki gece geçirdim.”

“Bana bundan bahsetmedin.”

Ruel bir şeyler mırıldandı. “Bir genelevi ziyaret edeceğim zaman birilerine danışma huyum yoktur.”

“Sanırım Kartauk hakkında bir şeyler bulamadın, değil mi?”

“Hayır, sorular sorarak fahişeleri tek tek dolaşamadım.”

“Peki, o zaman neden buraya geldin?”

“Zengin bir damar için kazı yapmadan önce maden arazisini araştırman gerek,” dedi Ruel. “Ve böyle bir araştırma için hiç de zevksiz değildi. Zabrie, Kama Sutra öğretisinin ateşli bir öğrencisi.”

“O da ne demek?”

“Seksen sekiz zevk pozisyonu.”

“Kâfir ahlaksızlığı.” Ian bir süre sessiz kalsa da merakını daha fazla saklayamadı. “Sen kaç tanesini denedin?”

Ruel kıkırdadı. “Altı. Kadına sadece iki ziyaret parası öderken kaç tane denememi bekliyordun?” dedi ve yüzündeki gülümseme eve doğru bakınca yok oldu. “Bayan Barnaby’mizin, Kama Sutra’nın sevincinde nasıl şiirler yazdığını merak ediyorum. Anlaşılan onun hakkında çok yanılmışsın.”

“O kadar da değil. Belki de Kartauk burada saklanıyordur.”

“Belki de,” dedi Ruel gülümseyerek. “Ama çok da mümkün değil.”

“Neden olmasın?”

“Abdar geleceğini biliyordu, burayı aramayı ihmal edeceğini

pek de düşünmüyorum. Hayır, Jane'in sevgilisini özlemesi, keyfi için bir çıkış yoluna ihtiyaç duyması ve müsait olmayı seçmesi çok daha mantıklıydı. Zabrie, bana birkaç kere aldığı primden ve arada sırada kalede çalışan görevlilerin buraya gelen eşlerinden bahsetmişti. Onları çok değişik maskelerle süslüyor, odayı loş bir şekilde aydınlatıyor ve herkes keyif içinde zaman geçiriyor." Jane Barnaby'nin o loş odalardan birinde çıplak yattığını düşündükçe yaşadığı öfke, tatmin ve hayal kırıklığının kaotik karışımını saklamak için ses tonunu bilerek yumuşak tutuyordu. Haklı olmasının verdiği tatmin, kadının oldukça hoş bir av olması ve öfkeyle savaştığı sahiplik duygusuyla bağlantılıydı. Hayal kırıklığına gelince... Sabırsız bir şekilde bu iç değerlendirmenin yeterli olduğunu düşündü. Karşıya geçmek için yola koyuldu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tabii ki hizmetimi sunmaya," diyerek omzunun üzerinden umursamazca güldü. "İzlemekten ve beklemekten çok yoruldum. Kadına biraz ilgi göstermemin zamanı geldi."

"Zabrie'den onu sana göndermesini mi isteyeceksin?"

"İsim vermeyeceğim. Buna gerek yok. Bu gece Zabrie'nin mekânında başka bir beyaz kadın olacağını sanmıyorum."

"Bekle. Ben de seninle birlikte geleceğim."

"Ve benim için bekâretini feda mı edeceksin?" diye sordu Ruel dalga geçer gibi. "Bunu düşünemiyorum bile. Böyle bir şeye sebep olursam Maggie beni kesinlikle affetmez."

"Margaret," diye düzeltti Ian. "Ve şehvet dürtülerime yenik düşmek gibi bir niyetim de yok."

Ruel, "Şaka yapıyordum," diyerek merakla erkek kardeşine baktı. "Margaret daha on altı yaşında bir genç kızken onunla sözlendin. Bunca yıl beklemene rağmen hâlâ ona sadık mısın yani?"

"Tabii ki."

"Bu konuda, 'tabii ki' diye bir şey olamaz. Kaderinde rahiplik

olmadığına pek de emin değilim,” dedi ve gülümsedi. “Ve bir rahip, Zabrie’nin evinde son derece eğreti durur. Burada dur ve beni bekle.”

Zabrie odanın karşısında Jane’i tersleyerek, “Sen burada istenmiyorsun,” dedi. “Bana çok sorun çıkardın.”

“Aynı zamanda da o sorunları telafi etmek için önemli miktarda rupi ödedim.”

“Doğru,” dedi Zabrie. Biraz yumuşamıştı, arkasını dönüp aynada kibir içinde kendine baktı. “Ve Majesteleri için işleri zorlaştırmak da çok hoşuma gidiyor. Ben akşam için hazırlanırken sanırım sen de beni biraz beklersin.”

Jane, saten minderli divana oturdu. “Abdar, evi aradıktan sonra bir daha geldi mi?”

Zabrie başını salladı. “Ona sadece müşterilerime kendini sunmak için geldiğini söyledim.” Sinsi sinsi güldü. “Kendini utanç içinde bırakmadan keyif alabilmenin tek yolunun bu olduğunu söyledim. Sence de zeki bir açıklama yapmamış mıyım?”

Jane, “Çok zekice,” diyerek odada ilerledikten sonra masanın yanındaki sandalyeye oturdu. “Konuşmamız lazım.”

“Li Sung hakkında mı?” dedi Zabrie tedbirli bir biçimde doğrularak. “Sana beni şikâyet mi etti?”

“Hayır, tam tersine. Seni çok sık ziyaret ediyor.”

“Çünkü ben işimde gerçekten çok iyiyim,” dedi Zabrie ve ilgisizce gülümsedi. Sonra da fırçasını kibirli bir şekilde sürme kabına batırdı. “Zaten sen de bunun için gelmedin, öyle değil mi?”

“Li Sung’a bu kadar sık görüşemeyeceğinizi söylemelisin. Şu sıralar buraya gelmesi onun için çok tehlikeli.”

“Pekâlâ,” dedi ve sol gözüne sürme çekti. “Ama yine de ücret aynı olacak.”

Jane başını salladı. “Senden başka hiçbir şey istemiyorum.

İyi bir bahane bul. Onun acı çekmesine izin veremem.”

Zabrie diğer gözüne de sürme çekti. “İyi bir sevgili olduğunu düşünüyor. Şu an başka hiçbir şeye inanmayacaktır,” dedi. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle bakıyordu. “Onunla ilişkimi bitireceğim. Hepsi bu kadar mı?”

Jane başını salladı. “Bir de Kartauk var.”

Zabrie’nin gülümsemesi yok oldu. “Bu çok tehlikeli.”

“Pachtal ve Majesteleri’nin bir daha dönmediğini söylemiştin.”

“Bu takip edilmediğim anlamına gelmiyor,” dedi Zabrie. Sonra dudaklarını parlak kırmızı bir rujla boyadı. “Onu Kasanpore’den çıkarmanın başka bir yolunu bulmak zorundasın. Majesteleri’nin öfkesini üzerime çekmeyi göze alamam.”

“Abdar’ın işlerini bozma düşüncesinden keyif aldığını sanıyordum.”

“Belli bir dereceye kadar, evet. Ancak her geçen gün gücüne güç katıyor ve kısa bir süre sonra Majesteleri’ni üzme son derece tehlikeli olacak.”

“Bu tehlike ancak...”

“Konusmanızı böldüğüm için özür dilerim.” Jane’i Zabrie’nin odasına getiren ceylan gözlü genç kız kapıda duruyordu. “Bir adam geldi Zabrie. Demiştin ki...”

“Meşgulüm, Lenar. Ona başka bir kadın ver.”

“Ama bir daha gelirse haber vermemi istemiştin.”

Zabrie hızla arkasını dönüp kıza baktı. “İskoç mu geldi?”

Kız başını salladı. “Canının değişik bir şeyler istediğini söyledi. Beyaz bir kadın istiyormuş...”

“Ah, öyle mi?” Zabrie’nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Fikrini değiştirebileceğime inanıyorum,” dedi ve başıyla giyinme odasının kapısını gösterdi. “Onu yan odaya götür ve yerleştir. Birkaç dakika içinde yanına geleceğimi söyle.” Kız odayı terk ederken, Zabrie de Jane’e döndü. “Müşterim var. Şimdi gitmen lazım.”

“Ben de müşteri sayılırım. Biraz beklesin.”

Zabrie arkası gümüş kaplı fırçayı alırken gülümsedi ve uzun siyah saçlarını taramaya başladı. “Ama onu bekletmek istemiyorum. O biraz farklı bir erkek. Aşılması gereken bir zorluk gibi. Daha önce hiç hükmedecek bilgisi ve deneyimi olan Batılı bir erkekle tanışmamıştım. Bazen gerçekten kontrolün bende olup olmadığını merak ediyorum.”

“Sende İngiliz kanı var, bu da yarı Batılı olduğun anlamına geliyor.”

Zabrie’nin kırmızı rujlu dudakları biraz kasıldı. “Buraya beni kullanmaya gelen İngiliz görevliler hiç de öyle düşünmüyor. Karşılarında onları heyecanlandıran kara tenli bir yabancı görüyor ve beni denemek için sözde alçakgönüllü davranıyorlar.” Ayağa kalktığı anda elbisesinin safran renkli drapeleri uçtu. “Ve bana sahip olduklarında, aslında ben onlara sahip oluyorum.”

“Onlardan nefret mi ediyorsun?”

“Melez doğduğum için beni dokunulmaz olarak gören halkından daha fazla sevmiyorum, diyelim. Fakat artık bir önemi yok. Kısa bir süre sonra o kadar zengin olacağım ki hiçbirine ihtiyacım olmayacak.” Zabrie, aynadan Jane’e bakarak alay eder gibi gülümsedi. “İkimiz de bir anlamda toplum dışına itilmiş insanlarız öyle değil mi? Sen buraya erkek kıyafetleri giyerek geliyorsun. Bazen ayakta duramayacak kadar yorgun oluyorsun. Bir zamanlar daha basit bir hayatın vardı. Neden şu aptal demiryolu işini bırakıp, buraya gelip sana kolay zenginliğin nerede yattığını öğretmeme izin vermiyorsun?”

Jane başını salladı.

Zabrie, “Bu işte çok başarılı olursun,” dedi. İnceleyerek ona bakarak. “Gençsin ve çekici bir kadınsın. Bazen İngilizler, egzotik kadınlardan bıkmıyor ve kendi ırklarından biriyle beraber olmak istiyor.”

“Şu senin İskoç gibi mi?”

Zabrie kaşlarını çatı. “O sadece beni kızdırmak istiyor.

Başka birini gönderirsem hayal kırıklığına uğrar.” Ayağa kalktı. Kınalı parmaklarıyla, göğüslerini örten sert tülü düzeltti. “Önerime ne diyorsun?”

“Hayır.”

Zabrie omuz silkti. “Ben beklerim. Eninde sonunda fikrini değiştireceksin. Bir kadın yalnızsa ve onu koruyacak kimsesi yoksa gideceği tek bir yol var vardır.”

Zabrie’nin ses tonundaki kesinlik, Jane’in içine şimşek gibi bir korku saldı. “Sana ‘hayır’ dedim! Ben yalnız değilim. Yalnız olsam bile kimseye ihtiyacım olmaz. Kendimi koruyabilirim. Ben fahişe değilim. *Hiçbir zaman* da fahişe olmayacağım.”

Zabrie mağrur bir şekilde doğruldu. “Sanırım sen de bir fahişe olduğum için beni kınıyorsun.”

Jane derin bir nefes aldı. Kontrolünü tekrar sağlamaya çalışıyordu. Zabrie’nin söylediklerine verdiği öfkeli cevaba kendi bile şaşırmişti. “Ben öyle bir şey demek istemedim.”

“Söylemene gerek yoktu.”

“Seni kırmak istemedim ve kesinlikle aşağılamak gibi bir niyetim yoktu. Benim annem de fahişeydi ve buradan çok daha kötü bir yerde çalışıyordu. İnsan tercihlerini kendi yapar ama...” dedi ve durdu ama sonra, “bedenimi satacağıma ölmeyi tercih ederim,” diye patladı.

Zabrie gözlerini kısarak ona baktı. “Korkuyorsun. Neden?”

“Korkmuyorum.” Zabrie şaşkınlıkla ona bakıyordu. Jane tereddüt ederek açıklama yaptı. “Böyle bir hayat, özgürlüğünü elinden alır. Köle gibi yaşarsın.”

“Bu insanın bu duruma nasıl baktığıyla ilgili. Bir kadın yeterince iyi olursa, erkekler onun kölesi olur.” Zabrie aynanın önünden uzaklaştı. “Şimdi, gitsen iyi olur.”

“Kartauk.”

Jane’in kararlı yüz ifadesini gören Zabrie gülümsedi. “Hiç

vazgeçmeyeceksin, öyle değil mi? Bir sürü konuda çok farklı olabiliriz ama en azından seninle ortak bir özelliğimiz var.”

“En azından ihtiyacım olursa Kartauk için şehirde kalacağı bir yer bulabilir misin?”

“Gerekli ayarlamaları yaparsan ve benim için herhangi bir tehlike olmazsa o zaman...”

Kapı ardına kadar açıldı ve Zabrie’nin Lenar dediği kız odaya daldı. “Pachtal! Birkaç dakika önce buraya geldi. Seni görmek istiyor.”

Zabrie, “Ne dedin?” diyerek hızla Jane’e döndü. “Seni aptal!”

“Beni takip etmiş olamaz,” dedi Jane ayağa kalkarak. “Pachtal’ı tanıyorum ve takip etse fark ederdim. Evi gözetliyor olmalı.”

“Ve içeri girdiğini gördü. Buraya nasıl geldiğinin ne önemi var? Şu an *burada*.”

Jane, Pachtal’ın şeytani yüz ifadesini ve kolunu büktüğünde hissettiği acıyı hatırlayınca bir korku hissetti. “Beni görmeden bu evden nasıl çıkıp gidebilirim?”

Zabrie, “Artık çok geç,” dedi ve bileğini yakaladıktan sonra onu kapıya doğru sürükledi. “Muhtemelen seni bulmak için evi arayacak ama onu buradan uzak tutmaya çalışacağım.”

“Nasıl?”

“Her zamanki yöntemle. Pachtal ve Abdar daha önce buraya geldiklerinde beni kullanmakta hiç tereddüt etmedi. Ortalık güvenli olduğunda sana sesleneceğim.” Kapıyı açıp Jane’i yan odaya götürdü ve kapıyı kapattı.

Üçüncü Bölüm

Jane hızla odaya girdiğinde, Ruel bile saçlarının ateş saçan kestanesini loş aydınlatmada tanımıştı.

O anda karnındaki kaslar kasıldı ve beli de gerildi. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. Vücudunun taleplerinden farklı bir amaç için buradaydı. Sakin olmak mı? Bu düşünce çok saçmaydı, o anda ne sakinlik ne de mantık söz konusu olabilirdi.

Jane buradaydı.

Kısa bir süre sonra onu çok daha fazla tanıyacaktı.

Kısa bir süre sonra ona ilk kez dokunacaktı.

Jane arkasındaki kapının kilidinin döndüğünü duydu. Odanın karşısındaki başka bir bölmede bir kilit sesi daha yankılandı.

Şu an kilit altında bir mahkûmdu.

Korkudan göğsü sıkıştı. Hapis duygusu, ona birkaç hafta önce ıssız sokakta Pachtal ve Abdar arasında sıkışıp kaldığında yaşadığı deneyimdeki çaresizliğini hatırlatmıştı.

Sadece yanındaki masanın üzerindeki yanan gaz lambası dışında odaya karanlık hâkimdi, ağır misk ve tütsü kokusu nefesini tıkamıştı.

“En sonunda. Buraya gel de sana yakından bakayım.”

Jane olduğu yerde donup kaldı. Bakışları yatakta yatan adama döndü.

Odanın loşluğuna karşın, adamın çıplak olduğunu ve yan yatmış olduğunu görebiliyordu. Yanağını eline dayamıştı ve bakışları yavaşça onun üzerinde geziyordu. “Çok tuhaf. Zabrie isteğimi yerine getirdi demek.”

Bu sefer, adamın kelimelerinde hafif bir şive fark etti. Adama İskoç dediklerini hatırladı. Zabrie’nin bu odaya getirilmesini istediğı, değişik bir şeyler isteyen adamdı bu. “Zabrie biraz sonra yanınıza gelecek. Şu anda meşgul.”

“Ama beni eğlendirmen için seni gönderdi, değil mi?” dedi ve parmağını kıvrarak Jane’i yanına çağırdı. “Gergin olmana gerek yok. Benim için sorun değil. Ona sadece İngiliz kadın isteğimi söyledim.”

Jane’in gerginliğinin nedeninin beğenilmediğini düşünmesi olduğunu zannetmişti. Jane bu kadar korkmuş olmasaydı kahkaha atardı. “Ben İngiliz değilim, gergin de değilim. Gerçeğı biliyorsun.”

“Buraya gelip nasıl görüldüğünü göstermezsen biraz sinirleneceğimi çok iyi biliyorum,” dedi Ruel. Jane isteksiz bir şekilde yatağın yanına gelip durdu. “Eminim Zabrie bu durum karşısında...”

Ah, Tanrım. Şimdiye kadar gördüğü en güzel erkekti. Vücudu bir aslanla aynı renkteydi, altından bir teni vardı, sarımsı kahverengi saçlarını arkadan sıkıca toplamıştı ve yüzünün mükemmele yakın kemik yapısını ortaya çıkarmıştı. Sadece gözleri, kedi gibi yeşil veya sarı değildi; insanın içine işleyen koyu mavi rengi...

Adam tek kaşını kaldırdı. “Zabrie’nin gelmesine ne kadar var?”

Jane ne söyleyeceğini unutmuştu. Çabucak kendini topladı. “Biraz sabret,” dedi.

Adam kıkırdadı. “Bu sabrın çok kolay olduğı bir durum değil,” dedi ve vücudunun alt tarafını gösterdi. “Senin de açık bir şekilde gördüğün gibi.”

Jane bakışlarını vücudunda gezdirdi ve inanılmaz bir büyüklüğe sahip kalın, nabız gibi atan uyarılmış organı görünce ani bir nefes aldı. Sonra hemen gözlerini kaçırıp adama baktı. “Zabrie kısa bir süre sonra burada olur.”

“Beni bu hale getiren Zabrie değil. Kapıdan içeri girdiğinden beri seni istiyorum.”

İnanamaz gözlerle adama baktı.

“Benim için de bir sürpriz oldu. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. O erkeksi kıyafetlerin içinde çok da çekici olmadığını itiraf etmeliyim,” dedi. Sonra uzandı ve bileğini tutarak, “Üstünü çıkar,” dedi. Ses tonu yumuşaktı.

Adamın tuttuğu yerde garip, sıcak bir uyuşukluk oluşmuştu ve tuhaf bir şekilde nefesinin kesildiğini hissetti. “Hayır.”

“Benim çıkarmamı mı tercih edersin?” Jane’i çekerek yatağa oturttu. Parlayan renk gözlerini kısmış, Jane’in gözlerinin içine bakıyordu. Kokusu Jane’i sarmıştı. Tütsü kokan havayla karışık sabun, baharatla daha derin ve yoğun bir şey kokuyordu. “Neden olmasın?” diye mırıldandı. “Bir erkek çocuğunu kadına çevirmek benim için çok ilginç olabilir.”

“İstediğimi söylemedim ki...”

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Jane elinde olmadan irkildi.

Çabucak, tek eliyle iki bileğini birden kavradı. “Şişşt, yok bir şey,” dedi. Diğer eliniyse düğmelerden çekerek gömleğinin üzerinden göğüslerini okşadı. “Sadece seni görmek istiyorum.” Gömleğinin kumaşının üzerinden belli olan sivrilmiş göğüs uçlarını görünce gülümsedi. “Ah, bu çok güzel değil mi?” Avuç içiyle göğüslerini yavaşça okşamaya başladı.

Jane, vücudunda sıcak bir dalga hissetti. Bacaklarının arasında da bir uyuşma vardı. Neden karşı koymuyordu? Eğer isterse, adamın elinden kolayca kurtulacak kadar güçlüydü. Pachtal... Ak-

lına gelen tek mantıklı nedene çaresizce tutundu. Karşı koyup sorun çıkarırsa, Pachtal'ın gelip onu bulmasından korkmak zorundaydı veya belki de bu yoğun koku, başını döndürüyor ve gücünü azaltıyordu. “Ben... ben bunu istemiyorum.”

“Tabii ki istiyorsun.” İki düğme daha açtı. “Yoksa burada ne işin var.”

Jane yutkundu. “Bilmiyorsun.”

“Bunu daha önce de söyledin. Yanılıyorsun. Bu çok iyi anlayabildiğim bir şey. Zabrie'ye sorabilirsin.” Bir düğme daha açtı. “Birlikte...”

“Kes şunu!”

“Seni soymamı istemiyor musun? Nasıl istersen.” Elini düğmenin üzerinden çekti ve Jane'in iki elini tuttu. “Gördün mü, kestim,” dedi. Başparmağı yavaşça, avuç içini keşfeder gibi elini okşuyordu. “Nasır var.” Elini açıp baktı. “Sert ve yıpranmış. Bunlar İngiliz bahçesinde çiçek toplarken olmadı sanırım.”

Elini çekmeye çalıştı ama adam sıkı sıkı tutuyordu.

“Hakaret etmek istemedim. Açıkçası hoşuma gitti. Birbirimize benziyoruz. Bende de nasır var,” diyerek avuç içini elinin üzerinde gezdirdi. “Hissedebilirsin. Gördün mü? Yorgunluktan bacakların titreyene kadar çok çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Bitkinlik ve cesaretsizliği de çok iyi anlarım. O kadar çok denemene rağmen amacına ulaşamamak ne demek çok iyi bilirim. Her gün savaş vermek zorunda kalmak hiç de kolay değil, öyle değil mi?” Sesi şefkatliydi; kelimeleri, duyguları etrafına ipekten bağlar örüyordu sanki. “İşte bu nedenle fırsatını bulduğumuzda kendimizi ödüllendirmemiz gerekiyor.”

“Benim bir ödül için...”

“Şişşt...” dedi adam ve öne doğru eğildi. Ağzı, göğüslerinin üzerine gelmişti. “Seni görmek istiyorum ama belki de böylesi daha iyidir. Göğüs uçlarının gömleğine yaptıklarını görmek ol-

dukça tahrik ediciydi. Buraya geldiğinde maske takmak yerine erkek kıyafeti giyme nedenin bu mu yoksa?”

Ilık nefesi göğüs uçlarına değiyordu. Bacak arasındaki uyuşma da o kadar artmıştı ki neredeyse acıya dönüşmüştü.

Uyuşmuş, yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu... Evet, bu koku yüzünden olmalıydı...

Adamın başı eğikti ve artık o açık renk parlak gözlerini göremiyordu. Fakat güneşin yol yol iz bıraktığı saçları, lambanın ışığında parlıyor, garip bir şekilde duygusal ama vahşi bir izlenim veriyordu. Sanki havada sallanıyordu ve saldırmak üzereydi... Ya da çoktan saldırmıştı.

Sıcak dili, gömleğinin ince pamuklu kumaşının üzerinden göğüs ucuna dokundu.

Jane kısık sesle inledi. Sırtı bu yoğun duygu spazmı karşısında kambur olmuştu.

“İşte böyle,” dedi fısıldayarak. “Beni hisset. Beni *arzula*.”

Şaşıran onu arzuladığını fark etti. Her zaman erkeklerin kadınları arzuladığını zannederdi, annesinin ve diğer fahişelerden duyduğu o yumuşak zevk inlemeleri ve boyun eğmeler sadece taklitti. Oysa şimdi bu yabancınn dudaklarından gelen sıcaklığı hissederken aynı inlemeleri bastırmak için dilini ısırarak zorunda kalıyordu. Tanrım, belki de annesini baştan çıkaran ve onu köle yapan afyon çubuğu değil, bu zevkin ta kendisiydi.

Hayır! Bu şekilde yakalanmış olamazdı. Fahişe olmayacaktı. Köle olmayacaktı. “Bırak beni gideyim!” dedi ve elini kurtarıp ayağa kalktı. Titreyen parmaklarıyla gömleğini ilikledi. “Bana *do-kunma*. Ben bir fahişe değilim.”

Onu durdurmaya çalışmadı, çıplaklığını örtmek için herhangi bir girişimde de bulunmadı. Sadece, zarif, kedi gibi ve erekte olmuş bir halde yatağa uzanmıştı. “Öyle olduğunu düşünmemiştim. Kaledeki görevlilerin İngiliz eşlerinin buraya eğlenmek için

geldiğini Zabrie'den öğrenmiştim.”

“Sana söyledim, ben İngiliz değilim.” Sesi titriyordu ve bu titremeyi engellemeye çalışıyordu. “Bir yanlışlık oldu. Seninle cinsel ilişkiye girmek istemiyorum.”

“Seninle aynı fikirde değilim.” Gömleğinden çok net bir şekilde görünen dikilmiş göğüs uçlarına gözünü dikti. “Bence ilişkiye girmelisin.”

“Bu bir hataydı,” diye tekrarladı aniden öfkelenerek. “Korktum ve gafil avlandım.”

“Korktun mu? Benden mi?”

“Hayır.” Yataktan uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi. Sonra durdu. Zabrie gelip kapının kilidini açana kadar odadan çıkamazdı. “Senden değil.”

Adam doğrularak ayaklarını yere sarkıttı.

Jane gerildi. “Bana yaklaşma. Üzerimde bıçak var.”

“Öyle mi? Bu hiç de medeni değil.” Yataktan kalkmadı. “Sana saldırmayacaktım zaten. Bana zevk verme konusunda bu kadar isteksiz görüldüğüne göre ben de bekleyebilirim. Oturmak istemez misin?”

Jane'in gözleri adamın vücudunun alt tarafına kaydı.

“Ah, evet, hâlâ orada duruyor,” dedi Ruel ve hafifçe gülümsedi. “Ama kendimi kontrol edebilirim.” Kadının gergin yüz ifadesini inceledi. “Neden kaçıp gitmedin?”

“Zabrie kapıyı kilitledi.”

“Çok ilginç. Bu durumun daha heyecan verici olması için mi yoksa?”

“Hayır, burada görmek istemediğim birisi var.”

Adam üstelemeye devam etti. “Kim?”

Jane cevap vermedi.

Ruel, “Boşver. Önemi yok,” dedikten sonra ayağa kalkıp kapının yanındaki masaya doğru ilerledi. Gaz lambasının yaydığı

ışık havuzuna girmişti sanki. Jane adama bakmamaya çalışıyordu ama faydası yoktu. Balta girmemiş orman hayvanı kadar güzel ve egzotikti, ayrıca bir hayvan kadar da utanması yoktu. Atkuyruğu yaptığı kahverengi saçları, ışık altında alev alev çizgilerle yanıyordu. Işığın altında omurgasının eğimine, sıkı kalçalarına ve omuzlarının sertliğine baktı. Sol omzunda beyaz bir bandaj olduğunu o an fark etmişti.

Masanın üzerindeki şişeyi alarak kadehe şarap koydu. “Bir kadeh ister misin?”

“Hayır.”

Kadehi dudaklarına götürdü. “Kimden korkuyorsun? Sevgilinden mi?”

Jane yine cevap vermedi.

Masanın üzerinde duran bir obje adamın dikkatini çekmişti, objeyi eline alırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sanırım bu senin için bırakılmış.”

Obje, kahverengi, siyah ve turkuvaz renkli tavus kuşu tüylelerinden yapılmış gösterişli bir maskeydi. “Çok güzelmış. Sende nasıl durduğunu görmek isterdim.” Maskeyi alıp gözlerine tuttu. “Bana bu iyiliği yapar mısın?”

Egzotik maske, yüzünün tamamını kaplamıştı ve her iki taraftan koyu renkli tavus kuşu tüyleri çıkıyordu. Mavi gözleri, badem şeklindeki deliklerin arasından parlıyordu ve yüzüne tam oturan maske, elmacıkkemiklerinin güzel şeklini ortaya çıkarıyordu. Maskenin sarıya çalan kahverengi tüyleri, göğsündeki ve penisinin etrafındaki tüylerle aynı renkteydi. Yabancı bir diyardan gelmiş vahşi, şeytani, son derece erkeksi, nadir görülen muhteşem bir yaratığa benziyordu. “Hayır, eminim, bende çok çirkin durur.”

“Ne yazık,” diyerek maskeyi çıkardı ve masaya yaslandı. Alaycı bakışlarla Jane’i izliyordu. “Pekâlâ, seni kim takip ediyor olabilir. Kocan mı? Bakalım tahmin edebilecek miyim? Seni tat-

min edemediğinden, tatmin için buraya gelmek zorunda bırakan yaşlı bir koca olabilir mi?” Elini duygusal bir tavırla alnına götürdü. “Yazık, kocan seni takip ediyor ve bu yüzden...”

“Saçmalık. Benim kocam yok,” dedi kaşlarını çatarak. “Kocam olsaydı da ona ihanet etmezdim. Verilen sözler tutulmalıdır.”

“Sana katılıyorum,” dedikten sonra şaraptan bir yudum aldı. “O zaman sevgilin olabilir,” diyerek doğruldu ve yatağa gitti. “Adı ne?”

Jane çaresizlik içinde bu odaya geleli ne kadar olduğunu merak etti. Hava giderek ağırlaşıyor, nefes alması zorlaşıyordu. Üstelik içinde bulunduğu durum da dayanılmaz bir şekilde müstehtecendi. Yine de Zabrie’nin kısa bir süre sonra geleceğine emindi.

Adam yatağa uzandı ve sırtını başlığa dayayarak rahat bir şekilde yerleşti. “Konuş benimle. İkimiz de bir süre bu odada hapis olduğumuza göre olabildiğince eğlenceli bir şekilde zaman geçirebiliriz.”

“Seni eğlendirmek zorunda değilim.”

“Ah, doğru. Ayrıca bıçağın da var.” Kadehi dudaklarına kaldırırken gülümsedi. “Ama hızlı ve çevikimdir. Küçük bir sohbetle yatışabilecekken riske girmeye değer mi?” Bunu söyleyerek odadaki sandalyeyi gösterdi. “Otursana. Benim adım Ruel MacClaren.”

“Ruel mi? Çok garip bir isim.”

“İskoçya için değil. Çok eski bir isimdir. Otursana,” diye tekrarladı. “Nezaketime karşılık vermeyecek misin? Senin adın nedir?”

Jane birkaç adım atarak dikkatli bir şekilde adamın gösterdiği sandalyeye oturdu. “Jane,” dedi.

“Jane ne?”

Cevap vermedi.

“Tabii ki haklısın. Bu koşullar altında, soyadı söylemek biraz garip bir resmiyet ama seni daha yakından tanımak istediğimi fark ettim,” dedi. Kaşları dikkat kesildiği için kırışmıştı. “Jane...” Kaş-

larındaki kırıksıklık düzeldi ve parmaklarını şıklattı. “Jane Barnaby. Patrick Reilly. Demiryolu.”

Jane şaşkınlık içinde gözlerini açtı.

Ruel kıkırdadı. “Bağlantıyı kuracağımı düşünemedin, öyle değil mi? Aksanın İngiliz ya da İskoç aksanı değil ve Reilly seni orduevine hiç getirmemiş olabilir ama Kasanpore’da yaşayan çok fazla Amerikalı yok. Kasabada, Reilly ve onun vesayetindeki kız hakkında ne kadar dedikodu yapıldığını bilsen şaşırırdın.”

Jane irkildi. “Yanılıyorsun. Pek şaşırmam.”

“Reilly’den mi saklanıyorsun yoksa?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman neden...”

“Peki, siz neden Kasanpore’dasınız, Bay MacClaren?”

“Ah, hücumla geçtin demek,” diye mırıldandı. “Bu hamleyi daha erken bekliyordum,” dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. “Mihraceyle bir randevu ayarlamaya çalışıyorum, ama şimdiye kadar şansım pek yaver gitmedi.”

“Onu niçin görmek istiyorsunuz?”

“Onda istediğim bir şey var,” diye karşılık verip sustu. “Belki sen benim için aracılık edebilirsin. Sık sık demiryolunun nasıl gittiğini görmek için sizi ziyaret ettiğini duydum.”

“Ve ziyaretlerinden asla memnun dönmüyor,” dedi Jane. “Elleri kucağının üzerinde kenetlenmişti. “Üzerinde herhangi bir etki yaratacak son kişi benimdir herhalde.”

Ruel, “Bu çok kötü,” dedi ve tek bacağına rahat bir şekilde kaldırıp ayağının tabanını, yatağın düz yüzeyi üzerinde ileri geri sürtmeye başladı. “Sanırım yardım istemek için başka birini bulmak zorundayım.”

Bakışları ayak hareketine kaydı; esneyen baldır kasları, ılık, altın renkli teninin çarşafın beyazlığıyla oluşturduğu zıtlık dikkatini çekmişti. Daha önce fark ettiği bandaja baktı. “Omzuna ne oldu?”

“Dikkatimin dağılmasına izin verip, kendime dikkatsizliğim yüzünden iyi bir ders alma fırsatı verdim. Bir daha kesinlikle olmayacak,” dedi. Kadehini yatağın kenarındaki masaya koyarken bacaklarını yere sarkıttı. “Ben artık sıkılmaya başladım, sen de sıkıldın, değil mi? Hadi, buradan çıkalım.”

“Zabrie’yi beklemek zorundayız.”

“Beklemekten pek hoşlanmam.” Odanın gölgeli bir köşesinde bulunan sandalyeye doğru ilerleyip beyaz keten gömleğini aldı. “Kilitlerden de hiç hoşlanmam.” Konuşurken hızla giyinirdi. “Aynı zamanda intikam isteyen bir âşığın gelip beni şişe geçirmesi fikrinden de pek hoşlanmadım. Bu şartlar altında ikimizin de buradan ayrılması gerektiğini düşünüyorum.” Sonra yatağa oturup botunu giydi. “Ne yazık. Bu akşam için planım hiç de böyle değildi.”

“Nasil çıkacağız peki dışarı? Bütün kapılar kilitli.”

“Pencere kilitli değil ama.”

“İkinci kattayız.”

Diğer botunu da giydi. “Bu üstesinden gelinebilecek bir sorun.”

“Yere atlamak için bacağımı kırmak gibi bir niyetim yok.”

“Senden daha kararlı olmanı beklerdim.”

“Ben demiryolunu bitirmeye kararlıyım ve sakat kalırsam bunu asla başaramam.”

“Demiryolu,” deyip gülümseyerek ayağa kalktı. “Demiryolunu unutmuşum.” Pencereye doğru ilerledi. “Endişelenme. Düzeltilemez bir şekilde yaralanmana izin vermem,” dedi ve pencerenin eşiğine oturdu. Sonra da bacaklarını camdan dışarı çıkardı. “Anladığım kadarıyla bu oda arka tarafa bakıyor. Aşağıda bir ara sokak var.” Burnunu kırıştırdı. “Evet, kesinlikle bir ara sokak. Bu koku dünyanın her yerinde aynı.”

Jane adamın yanına gidip omzunun üzerinden aşağı baktı. Ay ışığı bahsettiği ara sokağı aydınlatıyordu ama çok yüksektydiler.

“Sen aklını mı kaçırdın? Buradan nasıl...”

Ruel yere atladı. Dizlerini bükerek yere indikten sonra takla atıp yuvarlandı. Esnek bir şekilde ayağa kalktı ve pencerenin altına doğru ilerledi. “Atla.”

Jane ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. “Bunu nasıl yaptın?”

“Boşver şimdi. Atla. Seni tutacağım.”

* Jane kararsız bir halde ona baktı.

Bir şey olmayacak. Güven bana.” Jane’in hâlâ kararsız olduğunu görünce sabırsız bir şekilde açıklama yaptı. “Londra’da genç bir çocukken, bir süreliğine geçimimi sokak akrobatı olarak çalışarak sağladım.”

Jane’in az önce tanık olduğu çeviklik kesinlikle bu söylediğinin kanıtıydı. Hâlâ kararsızdı ama özgürlük hemen önünde dururken, oturup Zabrie’nin gelmesini beklemek veya Pachtal’a yakalanmak istemiyordu. Pencerenin eşiğine oturarak aynı onun yaptığı gibi bacaklarını aşağı sarkıttı.

“Güzel,” dedi Ruel. Kollarını uzatmıştı. “Şimdi bana gel.”

Zemin her geçen saniyede daha da uzaklaşıyor gibi görünüyordu.

“Ne bekliyorsun? Atlarken, duvara çarpmamak için pencere eşiğinden uzaklaşman yeterli.”

Jane derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve kendini eşikten itti. Sonu gelmeyecek gibi görünen bir süre boyunca boşlukta düştü. Ruel onu havada yakaladı. “Seni tuttum.”

Sonra sendeledi. Küfrettiği sırada birlikte yere düştüler.

“Ah,” diye inledi. “Lanet olsun, canım acıdı.”

Jane’in nefesini tekrar toparlaması biraz uzun sürdü. Sonra adamın üzerinden ayrılarak dizlerinin üzerinde durdu. “Bir akrobat olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Ruel somurttu. “İyi bir akrobat olduğumu söylemedim. On beş yaşındayken akrobatlık yaptım, ama neredeyse tek kuruş ka-

zanamadım.” Sonra acı içinde dizlerinin üzerinde durdu. “İşte bu yüzden altı ay sonra bu işi bıraktım ve gazeteci çocuk oldum.”

Jane adama dik dik baktı. “Sen tam bir salaksın. Boynumu kırabilirdim!”

“Ama kırmadın,” dedi suratını buruşturarak. “Tanrı bilir, ne yığını üzerine düştüm.”

“Sen nasıl olur da...” dedi ve sustu. Bir anda gülmeye başlarken çöpler ve hayvan pisliği arasında, dizlerinin üzerinde birbirlerine bakarak ne kadar komik göründüklerini fark etti. Sanki omuzlarından yük kalkmıştı ve ilk kez bir erkek karşısında sindiğini fark etti. Daha önce hiç Ruel MacClaren kadar muhteşem ve gizemli bir erkekle tanışmamıştı ve karşısındaki bu müthiş erkeğin insan tarafını görmek onu rahatlatmıştı.

Ruel başını yana eğdi. Yavaş bir gülümseme yüzünü aydınlattığı sırada, “Kahkahanı ilk kez görüyorum,” dedi.

“Tanışalı neredeyse otuz dakika olduğunu düşünürsek o kadar da garip bir durum değil.”

Ruel ayağa kalktığı anda Jane’in de ayağa kalkmasına yardım etti. “Çok sık kahkaha atan bir tipe benzemiyorsun,” dedi. Sonra arkasını döndü ve ara sokakta binanın köşesine doğru ilerledi. “Hadi, sevgilin ortaya çıkmadan buradan çekip gidelim. Senin yüzünden vücudumda morluk olsun istemiyorum.”

Ruel’in kelimeleri onu hızlı bir şekilde gerçekliğe döndürdü. Tanrım, Pachtal’ın yarattığı tehlikeyi nasıl unutabilmişti? Fakat bir anlığına da olsa unutmuştu işte. Kendini genç, mutlu... ve garip bir şekilde güvende hissetmişti.

“Sana sevgilimden saklanmadığımı söylemiştim,” dedi ara sokakta hızla Ruel’in peşinden giderek. Köşeyi dönerken tam arkasıydı. “Yoksa beni dinlemi... Dikkat et!”

Gölgelerin arasından çıkan bir bıçak, Ruel’in korunmasız sırtına doğru iniyordu.

Düşünmek için zaman yoktu. İçgüdüsel olarak kendini Ruel ve hançer arasına atıp adamı kenara itmeyi denerdi.

Bıçak üst koluna saplandığında hissettiği acı nefesini kesmişti. Kenara doğru sendelerken, suikastçıyı bulanık bir şekilde gördü. Uzun, ince... türbanın beyaz katları... *Pachtal*, diye düşündü uyumuş bir halde, adam *Pachtal* olmalıydı.

Belli belirsiz bir şekilde Ruel'in küfrettiğini duydu. Ruel hızla adama dönmüş, bir elini uzatmış ve bıçağı tutan elini bileğinden yakalamıştı. Diğer eli de adamın boğazına doğru yaklaşıyordu.

Karanlık... Artık Ruel'in yüzünü göremiyordu.

Duvardan aşağı doğru kaymaya başladı. Hayır, ayakta durmalı ve Ruel'e yardım etmeliydi. Bıçak... Yoksa *Pachtal*...

Birisinin onu kaldırdığını hissetti.

Gözkapaklarını kaldırdığında, yüzünün üzerinde Ruel'in acı dolu ifadesini gördü. "Sen... yaralı mısın?" diye sordu Jane cılız bir sesle.

"Neden yaralı olayım ki?" kaba bir tavırla. "Bıçak darbesi bana gelmedi."

"*Pachtal*'ın... O nerede..." diyerek sustu. Kendisine saldıran adamın yerde birkaç metre ötede yattığını gördü. Ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açık kalmıştı, gözleri açıktı ve yuvalarından fırlayacak gibi duruyordu. Doğrudan karşıya bakıyordu. Bu adamı daha önce hiç görmemişti. "Bu *Pachtal* değil," diye fısıldadı. "Öldü mü?"

Ruel, "Haliyle," diye yanıtlayıp sokağın diğer tarafına doğru ilerledi. "Ama bunun sana bir faydası olmadı. Şimdi, seni buradan götürürken sessiz ol."

Kolunun altına doğru ılık ve ıslak bir şey akıyordu. "Kanıyor."

"Kanadığını biliyorum, lanet olsun. Birazdan yarana bakacağım ama şimdi..."

"Aman Tanrım, ona ne yaptın?" Aynı İskoç aksanına sahip başka bir ses duyuldu. Sesin sahibi, duvardaki oyuktan çıkmış, Jane'e bakıyordu.

Uzun, çirkin bir yüz görüş alanına girdiğinde Jane, *bu Abraham Lincoln*, diye düşündü ama kafası dumanlı gibiydi. Hayır, bu yüz çok iyi tıraş edilmişti, gazetelerde gördüğü sakallı görüntüsüyle ilgisi yoktu. Ayrıca da, Lincoln vurulmuştu, öyle değil mi?

“Ona hiçbir şey yapmadım,” dedi Ruel ters bir şekilde. “Bana saplanması gereken bir bıçağın önüne attı kendini.”

“Aman Tanrım, bir Mila daha mı? Karşı cins üzerinde senin için kendilerini feda etmelerini sağlayan bir etkin var demek ki.”

“Bu durumun seni eğlendirmesine sevindim, Ian. Kadının kan kaybından ölürken kıkırdamaya devam edecek misin?”

Ruel’in, Ian dediği adamın yüzünde bir anda tüm neşe uçup gitti. “Yarası ciddi mi? Onu yere yatır da bir bakayım.”

“Başka birinin, peşinde olduğunu söylüyor, o nedenle bir an önce buradan götürmek istiyorum. Kanamayı durdurmak için mendilini koluna, yaranın üzerine bağla.”

“Tamam,” dedi Ian söz dinler gibi. Bakışları kadına kilitlenmişti. “Bu biraz canınızı yakacak, kızım,” dedi.

Canı düşündüğünden daha çok yanmıştı. Ian koluna bandajı dikkatli bir şekilde bağlarken nefesi kesildi.

“Daha sıkı,” dedi Ruel. “Şu an nazik olman gereken bir zaman değil. Oluk oluk kan akıyor, lanet olsun.”

Ian bandajı biraz daha sıkı. Jane acıdan çığlık atmamak için altdudağını ısırır da Ruel, ani nefes alışını duymuş olmalıydı çünkü o anda yüzüne bakmıştı. “Biliyorum,” dedi kısık bir sesle. “Ama kanamayı durdurmak zorundayız. Ölmene izin vermeyeceğim,” diyerek diğer adama döndü. “Hadi, onu buradan götürelim.”

“Onu ben taşıyayım,” dedi Ian.

Ruel, “Hayır,” deyip sahiplenici bir şekilde Jane’i daha sıkı tuttu. “Onunla ben ilgilenirim. Sen arkamızı kolla.”

Jane gözlerini açtığında, Abraham Lincoln’un yatağının ya-

nında oturduğunu gördü.

Hayır, bu Abraham Lincoln değil, diye düşündü yine kafası dumanlı bir şekilde. Aynı hataya ikinci kere düşüyordu.

“İyileşeceksiniz, genç bayan. Neredeyse iğne batması gibi bir yara ama kan kaybettiniz,” dedi gülümseyerek. “Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Ian MacClaren, Glencclaren kontuyum. Ruel erkek kardeşimdir.”

Jane koluna baktı. Kıyafetleri üstündeydi ama gömleğinin kolu kesilmişti ve üst koluna temiz, düzgün bir bandaj sarılmıştı. Bakışları odanın içinde dolaştı. “Nerede...”

“Nayala Oteli. Burası Ruel’in odası. Siz bayılınca, buraya getirmeyi uygun gördük. Ruel, kaldığınız kulübeden daha yakın olduğunu söyledi.”

“Ben hiç bayılmam,” diye karşı çıktı Jane.

“Tabii ki bayılmazsınız,” dedi Ian ciddi bir tavırla. “O zaman oldukça derin bir uykuya daldığınızı söyleyebiliriz.”

“Ruel nerede?”

“Sizi taşıırken üstü başı kan olmuştu ve berbat kokuyordu. Üzerini değiştirmesi için onu yan odaya, benim odama, gönderdim. Uyanıp onu o halde görseydiniz eminim paniğe kapılırdınız.”

Ruel sanki yaramaz küçük bir çocuktan bahseder gibi onu gönderdiğini söylüyordu, fakat Zabrie’nin yerinde tanıştığı adamın, uysal bir şekilde herhangi birinin emrine itaat edeceğini hayal bile edemiyordu. Gözleri, odanın karşısında duran pencerenin ardındaki karanlığa kaydı. “Saat kaç?”

“Neredeyse bir. Dediğim gibi, biraz uyudunuz.”

Doğrulamaya çalıştı. “Kulübeye dönmek zorundayım.”

“Bu gece burada kalabilirsin. Ben Ian’la birlikte yatarım.” Ruel kapının girişinde duruyordu. Üzerini değiştirmişti. Taba rengi bir pantolon, kahverengi bot ve gıcır gıcır beyaz keten bir gömlek giymişti. Jane’in yanına doğru gelirken, daha önce Zabrie’nin oda-

sında da fark ettiği gibi, esnek ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. “Bir mesaj gönderip Reilly’ye nerede olduğunu haber edebilirim.”

“Hayır!” dedi aniden. “Yani, teşekkür ederim ama endişelenmesini istemiyorum.”

“Ve tabii ki Reilly’nin bu gece nerede olduğunu da bilmesini istemiyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Pachtal kim, Jane?”

Jane cevap vermedi.

“Bu gece ara sokakta bir adam öldürdüğümü hatırlatmama gerek var mı?” dedi omuz silkerek. “Bu durumla ilgili herhangi bir sıkıntım yok. Karanlıkta bekleyen katillerden hiç hoşlanmam ama bu durum beni etkileyecekse bilmem gerektiğini düşünüyorum.”

Jane yatak örtüsünü sıktı. “Hayır, gerisi gelmeyecek. Sanırım o adam Pachtal’ın hizmetçilerinden biriydi.”

“Tekrar soruyorum, Pachtal kim?”

“Pachtal, Prens Abdar için çalışıyor,” dedi ve aceleyle devam etti. “Ama mihracenin bu işe karışacağı konusunda endişelenmene gerek yok. Abdar bu konuları mihraceden gizli tutuyor.”

“Hangi konuları?” diye sordu Ruel.

Jane onun endişelerini gidermeye yetecek kadar açıklama yapmıştı ve daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Örtüyü üzerinden attı. “Kulübeye dönmem gerekiyor. Güneş doğarken uyanmam lazım.”

“Demiryolun sensiz birkaç gün idare edebilir. Kaybettiğin kanı telafi etmek için dinlenmen lazım.”

“Biraz gün mü?” dedi ve sanki Ruel deliymiş gibi baktı. “İki hafta içinde muson yağmurları başlayacak. Kaybedecek bir saatim bile yok.”

“Reilly senin yerine bakabilir. Sonuçta demiryolu onun, öyle değil mi?”

Yataktan kalkıp doğrılmaya çalıştığı için cevap vermedi.

Başı dönüyordu. Oda etrafında fırl fırl dönüyordu.

“Lanet olsun. Kendine ne yapmaya çalışıyorsun?” Ruel, iki

adımında yanına gelip kollarından tuttu. “Uzan.”

“Hayır, şimdi daha iyiyim,” dedi Jane. Doğruyu söylemişti. Güçsüz hissetmesine rağmen oda artık dönmüyordu. “Bir an önce...”

Ruel cümlesini, “Kahrolası demiryoluna dönmen lazım,” diye tamamladı. “Ne halin varsa gör.”

“Bir hanımefendinin yanında kaba konuşmamalısın,” dedi Ian ayıplar bir tavırla. “Ama dediğine katıldığımı da itiraf etmeliyim. Dinlenmelisiniz, hanımefendi.”

“İyiyim ben,” dedi ve Ruel’den uzaklaştı. “Endişelendiğiniz için teşekkür ederim.”

“Endişe mi?” diye patladı Ruel öfke içinde. “Bana doğrultulmuş bir hançerin önüne atlayacak kadar aptal olduğunu düşününce neden endişeleneyim ki?”

“O hançer senin için olamaz. Bir yanlışlık olmalı,” dedi başını sallayarak. “Hiçbir şey anlamıyorum. Senin bu işle hiçbir ilgin yok.”

“Anlaşılan bayağı bir ilgim var,” dedi vahşi bir tavırla. “Sana bir borcum var ve ben borcuma sadığımdır.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Ruel’in yüzünü ani bir gülümseme aydınlattı ve şefkatli göründü. “Çinlilerin, bir insanın hayatını kurtarırsan, o insanın artık sana ait olduğuna inandığını duymuştum.” Sesi kadife gibiydi ve oldukça ikna ediciydi. “Yani, genç bayan, beni öyle kolay kolay başından atamazsın.”

Tanrım, geceleyin harika bir yere giden trenin düdüğü kadar güzel ve baştan çıkarıcıydı. “Li Sung o dediğin sözün beyaz adamlar tarafından uydurulmuş bir yanlışlığı olduğunu söylüyor.”

“Peki Li Sung kim?”

“Arkadaşım.”

“Oryantal felsefede kendi bildiklerimi tercih ederim,” dedi Ruel. Parlak gülümsemesi bir kere daha Jane’i esir almıştı. “Söz dinlesen ne olur?”

Jane aniden adamın yaptığı şeyi çok iyi bildiğini fark etti. O güçlü ve güzel vücuduyla bir kadını nasıl baştan çıkaracağını, ikna edeceğini ve sözünü geçireceğini kesinlikle çok iyi biliyordu ve muhtemelen bunu, Zabrie'nin evindekine benzer binlerce ilişkiden öğrenmişti.

“Hayır,” dediğinde yüzünde ani bir şaşkınlık görünce bir anda tatmin oldu. Ancak onunla daha fazla tartışmaya gücü olmadığını da biliyordu. Bu tartışmaya bir son vermek zorundaydı. “Kolumla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bu konu hakkında daha fazla endişelenmene gerek yok. Eminim bundan sonra herhangi bir sorun...”

Ruel, “Ah, hayır, dur,” diyerek kapıya giden yolda önünü kesti. Yüz ifadesi bir kez daha sertleşmişti. “O yatağa dön,” dedi. Jane hiç hareket etmeden orada öylece ona bakınca da sabırsız bir şekilde devam etti. “Pekâlâ, lanet olsun. O mükemmel demiryolunda kendini köle yapmana izin vereceğim, ama birkaç saat dinlenmenin zararı olmaz. Şimdi biraz uyu. Güneşin ilk ışıklarıyla yola çıkarız.”

“Çıkarız mı?”

“Kasanpore’da yaşayan hemen hemen herkes demiryolunda çalışıyor. Ben neden çalışmayayım? Ayrıca bu geceden sonra seni koruyacak birine ihtiyacın olduğunu hatırlatırım.”

“Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Başımın çaresine bakabilirim.”

“O zaman en azından seni gözümün önünde tutar ve aşırı derecede çalışarak kendini öldürmediğine emin olup rahatlarım.”

Gözümün önünde tutarım...

Bu söylediğinde tatlı ve arzulu bir büyü yatırıyordu. Kimsenin onu göz önünde tutmasına ihtiyacı olmadığını düşündü hemen. “Ray döşemek, çalışmak isteyeceğin türden bir iş değil.”

“Birkaç gün çalışmak beni öldürmez.”

Jane zevkle döşenmiş otel odasına göz gezdirdi. “Benim işime yaramazsın.”

“Bir kulübede yaşamıyorum diye mi? Ian’a beni Krugerville’de nerede bulduğunu sorabilirsin. Mihraceyle bir görüşme ayarlamaya çalışırken üçün beşin hesabını yapmamak lazım. Seni temin ederim ki, pek çok durumda mutlaka işe yararım ve ağır işler beni korkutmaz.”

Jane, ellerini okşadığında hissettiği nasırların sertliğini hatırladı.

“Uzan,” diye tekrarladı Ruel. “Seni şafakta uyandıracağım ve birlikte şantiyeye gideceğiz.”

Jane arkasını döndü ve yatağa uzanıp üzerini örttü. Onunla savaşıyor sadece gücünü tüketiyor, herhangi bir şey kazanmıyordu. Demir çubuk döverek geçireceği bir gün isteğini nasılsa azaltırdı. “Bu bandajı saklamak için temiz bir gömlek lazım. Kimse yaralandığımı bilmemeli.”

“Sanırım sana bir gömlek verebilirim.”

“Hayır,” dedi Jane ve başıyla Ian’ı işaret etti. “O versin, o daha iri. Bol bir gömlek istiyorum.”

Ian gülümseyerek, “Seve seve,” dedi.

“Beni şafakta mutlaka uyandırın,” dedikten sonra da gözlerini kapadı.

“Reilly’ye burada olduğunu haber vereyim mi?” diye sordu Ruel.

“Hayır, eminim beni özlemez. Sabah uyandığında genellikle çıkmış oluyorum zaten.”

“Ne sevimli,” dedi Ruel dalga geçer gibi. “Unutmayayım da...”

“Git,” dedi Jane gözlerini açmadan. “Uyumamı engelliyorsun.”

Ian’ın keyifli kıkırdamasını duydu. “Ruel, sanırım artık hadini biliyorsun? Hadi, benim odama gidelim de birer kadeh viski içelim. Bir gece için yeterince çamurlu hava soludum. Glencaren’deki evime gidebilirsem çok sevineceğim.”

“Evet, bunu her gün söylüyorsun.”

“Sana hatırlatmanın herhangi bir zararı olmayacağına karar ver-

dim. Pozisyonumu güçlendirmenin yararına her zaman inanırım.”

Kapı arkalarından kapanınca Jane de gözlerini kapadı. Bu iki adam birbirinden ne kadar farklıydı. Ruel cıva gibi dengesiz ve parlaktı, ağabeyi ise işlenmemiş granit kadar sağlam ve gösterişsizdi. Aralarındaki bu farka rağmen, ikisinin arasında güçlü bir bağ olduğunu hissetmişti.

Ruel ve kardeşini düşünmeye bir son vermek zorundaydı. İskoç lordu ve güzel egzotik genç adamın, hayatında önemli olan konularla hiçbir ilgisi yoktu. Bir an önce uykuya dalmalı ve güçsüzlüğüyle savaşmak için enerji toplamalıydı.

Ian, “Onu sevdim,” derken az önce doldurduğu viski kadehini Ruel’e uzattı. “Oldukça cesur bir kadın.”

“Onu sevdin çünkü en az senin kadar dik kafalı.”

Ian, “Sana hayır diyen bir kadın görmekten keyif aldığımı itiraf ediyorum. Eminim bu deneyim karakterine çok iyi gelmiştir,” diyerek kadehini aldıktan sonra pencerenin yanına gitti. “Anlaşılan Abdar’ın bahsettiği ve kızın içinde bulunduğu tehlike, mihracenin hoşnutsuzluğundan çok daha ciddi.”

“Evet.”

“Ama sen zaten hep şüphelenmiştin öyle değil mi?”

“Sana timsahlara aşına olduğumu söyledim.”

Birkaç dakika yaşanan sessizlik sonrasında Ian tekrar konuşmaya başladı. “Uzun süre onunlaydın. Hiç...” dedi ve sonra tereddüt etti.

“Misafirimizle şehvetli bir yaramazlık yapıp yapmadığımı mı sormaya çalışıyorsun?”

“Sanırım, evet.”

Ruel, “Hayır hiçbir şey yapmadım,” diyerek bir yudum viski içti. “Henüz.”

“Hâlâ Kartauk’un onun sevgilisi olduğuna mı inanıyorsun?”

Ruel’in aşağıya inen kirpikleri gözlerini örttü. “Fikrimi ne değiştirebilir ki? Onun için kendini çok büyük tehlikeye atıyor.”

“Sence ara sokaktaki katil onun için mi bekliyordu?”

“Bu mantıklı. Onunla ortaya çıktığımda, adam ilk hamlesini daha tehlikeli bir hedefe doğru kullandı.”

“Ama emin de değilsin, öyle değil mi?”

“Beni gerçekten çok iyi okumaya başladın. Hayır, emin değilim. Özellikle bu timsahın zekâsı dişleri kadar sivri olabilir.”

“Genç hanım bu gece hayatını kaybedebilirdi,” dedi Ian kaşlarını çatarak. Rahatsız olmuştu. “Her şey değişiyor. Kartauk’u bulmak için onu kullanma saçmalığından vazgeçmeni istiyorum.”

Ruel cevap vermedi.

“Ruel?”

“Hiçbir şey değişmedi. Değişen tek şey, güven kazanma ve bilgi alma konusunda bu akşamın erken saatlerinde olduğumdan çok daha iyi bir konumda olmam.” Alaycı bir şekilde güldü. “Bu nedenle, bu kadar şaşırmış durma. Sana nasıl bir adam olduğumu anlatmaya çalıştım.”

“Sadece beni şaşırtıyorsun,” dedi Ian sakince. “Kadın senin hayatını kurtardı. Onun güvenini boşa çıkarmamalısın.”

“O bana güvenmiyor ve muhtemelen Kartauk dışında başka kimseye güvenmiyor.”

“Ve bu durum seni rahatsız ediyor, öyle değil mi?”

“Lanet olsun, beni rahatsız etmiyor!” Kadehini masanın üzerine sertçe koyarak ayağa fırladı. “Beni rahatsız eden tek şey, beni zebani gibi sorgulaman. Bundan gerçekten çok sıkıldım.” Kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Biraz hava almam lazım. Burada boğuluyorum,” diyerek Ian’a baktı. “Ve ne sen, ne Glenclaren ne de o lanet olası kız hiç

umurumda değil. Tek istediğim, Cinnidar.”

Kapı arkasından sertçe kapandı.

İlan kadehini dudağına götürürken hafifçe gülümsedi.

Kaplan yavaşça ilerliyor, kaplan alev alev yanıyor...

O anda, kaplan hiç de yumuşak bir şekilde yürümüyordu ama alev alev yandığı kesindi. Barda, Ruel’in Barak’ı kışkırttığı gece bile bu gece olduğu kadar vahşi değildi. Fakat yine de bu çok kötü bir işareti değildi. Bazen bir alev, tahrip ettiği kadar temizlik de yapardı. Şu an kendine gelip Cinnidar hakkında bu anlamsız hayallerinin yok olduğunu görebilmesini ve eve dönebilmelerini umuyordu.

Eve...

Glanclaren’i, Ruel’in karşısına bir işaret ışığı olarak sürekli koymasına rağmen, yalnız kaldığında bu konuyu düşünmemeye çalışıyordu. Evine duyduğu özlem daha derin ve daha acı verici bir hal almaya başlamıştı.

Onun yerine Margaret’i düşünüyordu. Margaret, Glanclaren’in olduğu gibi ona ait değildi ve onu gerçekten o kadar uzun bir süre beklemişti ki, beklenti artık acısını kaybetmiş, tatlı bir hüzne bürünmüştü. Margaret, soğuk ve hareketliydi ama kışın yakılan şenlik ateşi kadar sıcak bir kalbi vardı.

Evet, Margaret’i düşünecekti...

“Ölmüş,” dedi Zabrie. Cesedin yanında dizlerinin üzerinde duruyordu. Kafasını kaldırıp Pachtal’a baktı. “Boğazındaki morluklara bakılırsa boğulmuş. Bu durum planlarında değişiklik yaratacak mı?”

“Pek değil,” dedi Pachtal. “Resard’ın ölümünün pek bir önemi yok.” Çalışanının hareketsiz gözlerine, yüzünde bir ifade olmadan baktı. “Tabii önce görevini yerine getirseydi durum farklı olurdu.”

“Bıçakta kan var, sokakta da kan izleri var. İskoç’un sadece

yaralanmış olmasını mı isterdin?”

Pachtal başını sallayıp, “Majesteleri için işler çok yavaş ilerliyor. İskoç’un, kızla daha samimi bir pozisyona girmesini isterdi,” dedi. Kaldırımında duran kanlı bıçağa bakarken dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşmişti. “Sanırım ona isteğinin yerine geldiğini söyleyebilirim.”

Zabrie, ölmüş adama bakarken vücudunu saran titremeyi saklamaya çalıştı. Pachtal’ın adamın ölümünün, Abdar’ın geçici heveslerine karşı herhangi bir öneminin olmadığını düşünmesine şaşırmaması gerekiyordu. Pachtal’la tanıştığı ilk andan beri, ona nasıl davrandığına bağlı olarak, adamın ya bir tehlike ya da bir nimet olabileceğini biliyordu.

Zabrie ayağa kalkıp, feneri aldı ve kemerli kapıya doğru ilerledi. “O zaman Majesteleri ikimizden de memnun kalacak. Kız, kapımın eşiğinden girer girmez sana haber uçurdum sonuçta, öyle değil mi? Peki, onu takip edeceğini ve beyaz bir kadın isteyeceğini nereden biliyordun?”

“Tabii ki emin olamayız ama kadını takip ettiğini biliyorduk,” dedi gülümseyerek. “Hem İskoç sabırlı bir adam değil. Hamle yapması sadece an meselesiydi.”

“Böylece ben tuzağı kurdum sen de ortaya çıktın.”

“Sen tuzağı kurdun ama İskoç düşündüğün gibi davranmadı. Sen bana kızın sözüne güvenmeyeceğini, salona açılan ve aslında kilitlemediğin kapıyı deneyeceğini, kızı oradan sokağa çıkaracağını söylemiştin. Oysa sokak kapısından kimse çıkmadı. Dışarı nasıl çıkmışlar peki?”

“Ben nereden bileyim? İskoç’un ne yapacağı belli olmaz ki.” Birlikte geçirdikleri zamanda aslında ne yapacağını tahmin etmenin ne kadar zor olduğunu keyifli bir şekilde kanıtladığını hatırlayarak bir anlık pişmanlık yaşadı. Sonra bu duyguyu bir kenara bırakıp, “Sona ulaşıldıktan sonra ne fark eder ki?” diye sordu.

“Fark etmez. Hizmetin için yeterli bir şekilde ödüllendirileceksin. O kaltak, Kartauk’tan hiç bahsetmedi öyle değil mi?”

“Sana bahsetmediğini söyledim. Sadece arkadaşı Li Sung konusunda endişeli,” dedi. Zabrie yalan söylerken işin içine biraz gerçeklik katmanın her zaman çok daha iyi olduğunu öğrenmişti ve bütün bildiklerini Abdar’a söylemenin akıllıca olmadığına karar vermişti. “Buraya çok sık geldiği için, Narinth’deki işlerini ihmal edip Reilly’yi kızdırmasından korkuyor.”

Pachtal dudaklarını büzdü. “Şu melez Çin köpeğini yatağına almayı miden nasıl kaldırıyor?”

Melez. Pachtal kendi kastından olanlar hariç herkesi kirli kabul ederdi. Zabrie, adamın söylediklerinin neden olduğu öfkeyi yatıştırmak zorundaydı. “Masama yiyecek koyabilmek için para kazanmak zorundayım. Ve ayrıca da tüm erkekler sen ve Majesteleri kadar bana zevk vermiyor. Umarım beni yetenekli buluyorsunuzdur.”

“Yeterlisin. Majesteleri sana bakmaktan çok keyif aldığını söylemişti.”

“Öyle mi?”

Pachtal gülümsedi. “Aynı zamanda da, Kartauk’u bulduğumuz zaman, belki de senin yüzünün altın maskesini yaptırabileceğini de söyledi.”

“Bu benim için çok büyük bir şeref.”

“Ama seni saraydaki gözdelelerinden biri yapması senin için çok daha büyük bir şeref olurdu,” dedi yumuşak bir sesle. “Kadınlarının, gözlerini kamaştıracak kadar muhteşem mücevherleri ve bir sürü altın ıvır zıvrı var.”

Zabrie’nin içinde bir umut ışığı doğdu. “Sana bu konuyla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır, ama Majesteleri üzerinde büyük bir etkim var. Ona senin ne kadar yetenekli olduğunu ve ikimizin de senden keyif aldığını hatırlatabilirim.”

“Peki, bana bu iyiliği yapacak kadar cömert bir insan mısın?”

“Bu bir ihtimal,” dedi ve sustu. “Sen beni memnun edersen neden olmasın?”

Beklediği cevap buydu. “Seni memnun ederim,” dedi ve gülümsedi. “Odama gel ve şimdiye kadar benimle yaşadığın tecrübelerin sadece başlangıç olduğunu göstereyim.”

Pachtal başını salladı. “Hayır, burada göster.”

Zabrie sokakta etrafına ve sonra biraz ötede duran ölü adama baktığında gözleri açıldı. “Şaka yapıyorsun. Burası leş gibi kokuyor ve adamın...”

“Bu beni heyecanlandırıyor,” diye mırıldandı. “Arkanı dön ve ellerini duvara yasla.”

“İkimiz de yatağında daha rahat ederiz. Cildini çok ferahlatacak serin ipek çarşaf larım var.”

“Konfor istemiyorum.” Kadının elinden feneri alarak dikkatle ölü adamın başının yanına koydu. “O orada yatıp bize bakarken sana sahip olmak istiyorum. Ona, hayatta olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu göstermek istiyorum.” Burun delikleri açılıp kapanıyor, gözleri vahşice parlıyordu. “Ama belki de bana keyif yaşatmak istemiyorsundur, fahişe?”

Zabrie yutkundu. Arkasını döndüğünde avuç içlerini kaba ve soğuk duvara dayadı. *Bir önemi yok*, diye düşündü. Daha önce pek çok kez sapkın eylemlerde bulunmuştu ve herhangi bir kaybı olmamıştı.

Eteği sıyrıldı ve hemen sonra adamın organını içinin derinliklerinde hissetti. Pachtal homurdanıyor, hızlı bir şekilde soluyordu. Kızgınlığa girmiş vahşi bir hayvan gibi davranıyordu.

Aslında önemi *vardı*. Sanki kızgınlığa girmiş bir sürtükten başka bir değeri yokmuş gibi ona sahip oluyordu. Çöp ve pisliğin kokusu midesini bulandırmıştı ve sadece birkaç metre uzaktan onlara bakan ölü adam da bir türlü aklından çıkmıyordu.

Oysa o bir hayvan değildi ve Abdar'ın ona bahşedeceği zenginliğe ve güce ulaşınca bunların hepsini ödetecekti.

Ertesi sabah Jane, Ruel'le birlikte otelden çıkarken şaşkınlık içinde durdu.

Kısrağı Bedelia, kestane renkli bir aygırın yanında parmaklığa bağlanmıştı.

"Bedelia'yı buraya nasıl getirdin?"

"Dün gece uyku tutmadı ve resepsiyon görevlisinden, Sahip Reilly'nin kulübesinin nerede olduğunu öğrendim. Nugget'a atladım ve gidip onu aldım. Bu arada, ahırda beslediğiniz köpek hiçbir işe yaramıyor. Tehdit etmek için tek silahı, öldürene kadar yalamak sanırım."

"Biliyorum, Sam'i bekçi köpeği olarak eğitmeye çalıştım ama çok neşeli ve insan canlısı. Onu ahırda tutmamın tek sebebi, Patrick'in kulübeye gelmesine izin vermemesi," diye açıklama yaparken Bedelia'nın burnunu okşadı. "Peki, hangi atın benim olduğunu nereden biliyordun?"

Bir an için, Ruel'in yüzünden tanımlayamadığı bir ifade geçti. "Çok zor olmadı. Ahırda sadece iki at vardı. Bir tanesi daha büyüktü ama kondisyonu iyi değildi. Uzun süredir koşmadığı belliydi. Atının da senin kadar çok çalıştığını düşündüm. Doğru atı seçtiğime sevindim," dedi ve kısrağın sol tarafına doğru ilerledi. "Yola çıksak iyi olur. Gel, binmene yardım edeyim."

Yardım etmesi konusunda kararsız kaldı. En son ne zaman böyle bir nezaketle karşı karşıya kaldığını hatırlayamamıştı ve bu durum ona çok garip geliyordu. Ata binişini izledi. "Gece neden uyuyamadın?"

"Oldukça tahrik edici bir geceydi," diyerek alaycı bir biçimde gülümsedi. Sonra atı Nugget'a dönüp hızla yola koyulması için

karnını tekmeledi. "Umarım uyku konusunda sorun yaşamamışsındır."

Jane, "Hem de hiç. Zaten başka bir şey yapamazdım," diye yanıt verirken bakışını kaçırdı. "Bu sabah kendimi daha iyi hissediyorum. Benimle gelmene gerek yoktu aslında."

"Dün gece bu konuyu konuşmuştuk."

"Dün gece beni hiç dinlemedin ki."

"Ve bu sabah da dinlemiyorum. Bu şantiye ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık beş mil. Narinth'de rayları döşemeye başladık ve köprüler inşa edilirken, Kasanpore'dan yaklaşık yirmi mil kadar ilerledik."

"Köprüler mi?"

"Yaklaşık on mil aralıklarla köprü yapılması gereken iki tane derin vadi var. Zastu Nehri kuzeyden geliyor ve Kasanpore'a yaklaşık bir mil mesafede buluşan iki kola ayrılıyor. Ray döşemeden önce köprü yapmak zorunda kaldık."

"Peki, yapımı bitti mi?"

"Sikor Vadisi'nden geçen yol tamamlandı ancak Lanpur Vadisi üzerindeki köprüye ulaşmadan önce daha yedi millik bir mesafe var."

Sikor Vadisi'ne doğru giden demiryolunu takip eden kasabanın birkaç mil dışına çıkana kadar aralarında sessizlik oldu.

"Gazeteci çocuk tam olarak nedir?" diye sordu Jane aniden. Ruel'in boş boş baktığını görünce de ekledi, "İyi bir akrobat olmadığın için gazeteci çocuk olduğunu söylemiştin de."

"Ah, hikâyeler anlatan sokak satıcısıdır. Sokağın köşesinde durur ve insanları, sattığı gazetelerdeki hikâyelerin, seyyar satıcıların gazetelerinde yazanlardan daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışır."

"Peki, bu işte başarılı mıydın?"

"İlk başta hayır, ama hızlı öğrendim. Boş bir mide, bülbülün sesini, kargaya çevirebilir."

“Kont bir kardeşin olmasına rağmen neden aç kaldın ki?”

Yüzü bir anda karardı. “Çünkü ben Ian değilim.”

Özellikle bu konuyla ilgili sorulardan hoşlanmadığı çok bel-
liydi. “Londra’da başka hangi işte çalıştın?”

“Sıçan yakalama,” diyerek kirpiklerinin altından sinsi bir
bakış attı. “Lağımlardaki maceralarımı ayrıntılı olarak anlatmamı
ister misin?”

Jane yüzünü buruşturdu. “Buna gerek olduğunu sanmıyorum.
Londra’da böyle işlerin olduğunu bilmiyordum. Aslında Londra
hakkında çok fazla bilgim de yok. Salisbury’ye gitmeden önce sa-
dece birkaç gün orada kaldım. Kalabalık ve karmaşık bir şehre
benziyordu.”

“Evet, bu doğru. Öncelikle karmaşıklığı çözmen ve sonra
kendi yolunu bulman gerekiyor. Peki, bir daha Londra’ya dönme-
din mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Yapmamız gereken demiryolu vardı.”

“Anlaşılan her zaman yapmanız gereken bir demiryolu var.”

“Evet,” dedi Jane sadece. “Her zaman.”

“Bazıları bu işin bir kadına uygun olmadığını söylüyor.”

Jane bunu duyunca biraz sinirlendi. “O zaman bazıları aptal
demektir. Neden uygun değilmiş, peki? Devasa, yapılı kaslarım
yok diye mi? Bu işte fiziksel güçten daha fazlası gerekli. İlgilen-
mek gerek, ölçüm yapmak gerek, bir dağı ne zaman patlatacağını
veya ne zaman etrafını dolaşacağını bilmen gerek. Her bir bağlan-
tıyla rayın güvenli ve sağlam bir şekilde yerleştirildiğine emin
olmak gerek. Ben bunu bir erkek kadar iyi yapabilirim. Hatta daha
iyi yaparım.”

Ruel, “Sakin ol. Seninle tartışmıyorum,” diyerek durdu.
“Peki, bu işi erkeklerden daha iyi yapmayı sana kim öğretti?”

“Kendi kendime öğrendim. Salisbury’ye gittiğimizde, Patrick’in peşinden hiç ayrılmadım, onu dinledim ve öğrendim.”

“Peki Salisbury’ye gitmeden önce nerede yaşıyordun?”

“Utah’da.” Hemen konuyu değiştirmek için, “Vadi dönemecin hemen arkasında,” dedikten sonra atını dizginleyip ilerdeki uçurumu gösterdi. “Atlardan inmemiz ve bağlantı noktasına kadar yürümemiz gerek.”

“Yüzüstü düşmeden yürüyebilirsen tabii. Mezar taşından daha soluk görünüyorsun.”

“Düşmem. Sana bu sabah kendimi iyi hissettiğimi söylemiştim.” Kısrığından atladi. “Rahatsızlığın hakkında düşünmezsen çekip gider,” dedi. Bedelia’dan aşağı inerken adamın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bedelia’yı yoldan birkaç metre uzaklıkta duran bir banyan ağacına bağladı.

“Hayır, tabii ki düşmezsin,” dedi Ruel. Sesindeki garip bir ton vardı ve omzunun üzerinden ona baktı. Fakat yüz ifadesi her zamanki gibi alaycıydı. “Baksana, Reilly senin gibi birine sahip olmanın değerini biliyor mu?”

“Tabii ki.”

“Ama baktığın köpeğin kulübede yaşamasına izin verecek kadar değil sanırım.”

“Patrick hayvanların sadece işe yaradıklarında iyi olduğunu düşünüyor,” diye aceleyle savunmaya geçti. “Pek çok insan, evcil hayvan konusunda aynı şeyi düşünüyor. Eminim senin hiç evcil hayvanın olmamıştır.”

“Yanıldın. Bir tane vardı.”

Jane şaşırarak ona baktı. “Köpek mi?”

“Tilki.”

“Ne garip bir evcil hayvan.”

Ruel omuz silkti. “Ben de garip bir adamım zaten.”

“Adı neydi?”

“Ona isim vermedim.”

“Neden?”

“Çünkü arkadaşımı. Onu isimlendirmek, bir anlamda saygısızlık olacaktı. Ayrıca da hayatımda sadece o vardı. Herhangi bir karışıklık söz konusu olmadı.”

“Tuhaf...” dedi Jane ve vadiyi aşmak için yolda ilerlemeye başladı. “Buradan yarım mil ötede, beni koruyacak bir ekibim var. Benimle gelmene gerek yok.”

Ruel, “Benden kurtulmaya çalışmayı bırak,” dedikten sonra atından inerek onu az ötede duran bir ağaca bağladı. “Abdar’dan başka tehditler de var. Ya köprüden düşersen ne olacak?” Demir-yolu bağlantılarını takip ederken geçitten akan, genişliği fazla olmayan sarı kahverengi suya baktı. “Belki boğulmazsın ama düşersen canının yanacağına eminim. Ayrıca, neden gideyim ki? Madem buraya kadar geldim, yeni bir beceri kazanabilirim.”

“Ray döşemek için bir beceri gerekmez,” dedi kuru bir sesle. “Güçlü bir sırtının olması yeterli.”

“Ah, yeterince güçlü bir sırtım var.”

Aniden gözünün önüne, yatakta çıplak halde, parlak ve güçlü kaslarıyla yatışı geldi. “Hiç şüphem yok,” diye mırıldandı.

“Bu işe alındığım anlamına mı geliyor?”

“Peki, ya yaran ne olacak? İncinmiş bir omuzla çalışmana imkân yok.”

“Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum işte,” diye mırıldandı. “İkimiz de aynı durumda değil miyiz? Omzum neredeyse iyileşti sayılır. Bandajı Ian ısrar ettiği için tutuyorum.”

Göz göze geldiler. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Sadece iyi niyetimle sana yardım etmek istediğime inanmıyorsun, değil mi?”

Jane kaşlarını çatarken adamın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı. “Kardeşine gerçekten hiç benzemiyorsun.”

“Benim içim dışım birdir. Seninle konuşması için lan’ı getir-meliyim. Benim gerçekten asil bir ruha sahip olduğuma inanıyor.”

“Ruhun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama görüldüğün gibi olmadığına eminim.”

“Derin bir bakış açısı. Fakat zaten hangimiz görüldüğümüz gibiyiz ki? Aslında, ağır bir şekilde yaralanmadığım zaman pek çok insandan daha dürüstüm,” dedi ve yumuşak bir sesle konuş-maya devam etti. “Ve kimseye borçlu kalmam, Jane.”

“Ama burada olma nedenin sadece bu değil, öyle değil mi?”

Bir an için yüz ifadesindeki alaycılık yok oldu. “Hayır, tek neden bu değil ama diğer nedenlerimi seninle paylaşmayı düşün-müyorum. Beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın.”

Rahatsız edici ama parıltılı bir gizem olarak görüyordu onu. “Seni hiçbir şekilde kabul etmek zorunda değilim.”

“Ama edeceksin, öyle değil mi?” dedi doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Jane’in onu reddetmesi gerekiyordu. Buraya ait değildi, var-lığıyla dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Ancak yine de onu kafasından atacak kelimeleri söylemek de istemiyordu. Çok gi-zemli bir şekilde, geçirdiği son saatlere daha önce hiç yaşamadığı bir pırıltı ve renk katmıştı. Belki de biraz daha kalmasına izin ver-mekte çok da sakınca yoktu. “Bu sıcakta çalışmak hiç keyifli değil. Pes etmen için bir gün çalışman yeterli.”

“Ah, hayır,” dedi gülümseyerek. “Daha ilginç bir şey karşıma çıkana kadar bir işi asla bırakmam.”

Dördüncü Bölüm

Pes etmedi.

Gün içinde Jane, gözlerini Ruel'in üzerinden ayıramamasının nedeninin incinmiş omzu için duyduğu endişe olduğuna ikna etti kendini. Aslında yarası onu engelliyor gibi görünmüyordu çünkü sırtındaki ve karnındaki kaslar her çekiş hamlesinde, lokomotif dişlileri gibi kusursuz bir şekilde kayıyordu. Takoz şeklindeki demir çubuklara her vuruşunda sergilediği ritmik güç çok derin ve gerçekti. Gün sonunda, on saat önce sahip olduğu aynı güç ve kararlılıkla hâlâ iri çekici sallıyordu.

“Artık durabilirsin,” dedi yanına giderek. “Robinson’un paydos dediğini duymadın mı? Diğerleri beş dakika önce gitti.”

“Duydum,” dedi ve çekici bir kere daha sallayarak demiri derinlere gömdü. “Ama ben diğerleri gibi değilim. Kendimi kanıtlamak zorundayım, değil mi?” Sonra çekici bir kenara koydu. “Yarın da geliyor muyum?”

Jane şaşkınlıkla ona baktı. “Neden gelmek istediğini bir türlü anlayamıyorum.”

“Böyle işlerden hoşlanırım bazen. Hiçbir şey anlamak zorunda değilsin, sadece hissediyorsun.”

Robinson’dan çekici aldıktan sadece birkaç dakika sonra gömleğini çıkarmıştı. Altın teni şimdi, ter ve tozdan oluşan ısıltıyla parlıyor, göğsü zor nefes aldığı için inip kalkıyordu. Jane avuç iç-

lerinin karıncalandığını hissetti ve şaşkınlık içinde uzanıp o gösterişli kaslarının görüldüğü kadar sert olup olmadığına bakmak istediğini fark etti. Ellerini yumruk yapıp bir adım geri çekildi.

Ruel yolun kenarında duran gömleğini alarak giydi. “Akşam yemeği için beni kulübene davet et.”

“Nedenmiş o?”

“Şu senin Patrick Reilly’yle tanışmak istiyorum,” dedikten sonra Sikor Vadisi’ne doğru yola koyuldu. “Sizi birlikte görmek istiyorum.”

Tam bir soru daha sormaya hazırlanıyordu ki, yüzünde artık tanıdık olduğu o kesin ifadeyi gördü. “Siz anlaşılamazsınız. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz.”

“Davet et beni.”

Jane bir an kararsız kaldı ama sonra resmi bir şekilde, “Bu akşam yemekte konuğumuz olma şerefini bize bahşeder miydiniz?”

“Memnuniyetle. Önce otele gidip terimi, kirimi temizleyeyim. Saat sekizde kulübede olurum.” Uyanık bir bakış atarak devam etti. “Ve endişelenme. Arkadaşın Reilly’yi korumana gerek yok. Onun için bir tehdit değilim.”

Jane’in aklına, ara sokakta gözleri yerinden çıkacakmış gibi duran ölü adamın görüntüsü geldi. Ruel MacClaren, kendisi veya Patrick için bir tehdit olmayabilirdi ama bu durum, tahrik edildiğinde son derece tehlikeli olabileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

“O adam ölmeyi hak etmişti,” dedi Ruel gözlerini Jane’e dikerek. Kadının garip yüz ifadesinden düşüncelerini okumuştusanki. “Bana yapılanı aynen iade ederim, Jane.”

“O zaman endişelenmemi gerektirecek bir durum yok,” dedi zorla gülümsemeye çalışarak. “Zaten yeterince iyileştiğime ikna olduğunda, sen de kendi işine bakacaksın,” dedikten sonra da ona dönerek, “Bu arada senin işin ne?” diye sordu.

“Şu sıralar yatırım işinde çalışıyorum.” Kadının şaşkın yüz

ifadesini görünce kakhaha attı. “Ticaret adamı olamayacak kadar kaba mı görünüyorum? İş dünyasında kendimi çok rahat hissetmediğim bir gerçek ama çok uzun bir süre önce her şeyin bağışlanmış bir saltanat olduğunu öğrendim.”

“Saltanat mı?”

“Yeterince parası olan bir erkek kendini kral ilan edebilir.”

“Yapmak istediğin bu mu?”

Ruel’in gözleri parladı. “Evet, belki yükselme şansım olduğu sürece veliaht prens olmak da işimi görür. Herkesin isteği bu değil midir zaten? Başka birinin ayakları altında ezilmekten çok daha iyi.”

Jane başını salladı. “Öyle bir hayatın içinde rahat edebileceğimi hiç zannetmiyorum. Biraz... tuhaf olurdu.”

“Demiryolunda köle olmayı mı tercih edersin?”

“Her zaman böyle çalışmıyorum ki. Burada şartlarının çok kötü olduğunu kabul ediyorum ama bazen de işimiz çok rahat oluyor.”

“Peki, bunca sıkıntıya değiyor mu?”

Jane istekle başını salladı. “Ah, evet.”

“Nasıl?”

“Bunu açıklayamam,” dedi ve bir an durdu. “Tren... özgürlük demektir. Seni uzaklara götürür ve tüm kötülükleri geride bırakmana izin verir.”

“Peki ya yol, seni geride bıraktığından daha kötü bir yere götürürse?”

“O zaman o kötü yere gitmeden önce trenden inebilirsin. Her zaman seçeneğin var.”

“Bu kaçış demek,” dedi gözlerini kısıp bakarak. “Kaçmaya çalıştığın şey nedir, Jane?”

“Ben zaten kaçtım ve bir daha asla dönmeyeceğim,” dedi kısık bir sesle.

“Ve Patrick de kaçmana yardım etti, öyle değil mi?”
Jane gülümsedi. “Evet, Patrick bana yardım etti.”

“Bir viski daha, Bay MacClaren?” diye sordu Patrick.
“İstemiyorum, teşekkür ederim.”

“Sanırım ben biraz daha alacağım,” diyen Patrick şişenin dibinde kalan son viskiyi kadehine döktü. “Bu şişelere az viski koyduklarını biliyorum. Kulüpteki o çalışan, ödediğim kadar viski vermiyor sanırım. Bu Hintlilere güvenmemeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi, MacClaren?”

“Hep kötü deneyimler mi yaşadınız?” diye sordu Ruel kibar bir şekilde.

“Sula!” diye seslendi Patrick. “Bu kadın nerede? Jane mutfığa gidip bir şişe viski istediğimizi ona söyler misin?”

“Dün gece mutfak dolabından son şişeyi ben aldım,” dedi Jane.

Patrick somurttu. “Muhtemelen şişeleri pazarda başkalarına satıyor. Viskimle Li Sung ilgilenirken hiç böyle şeyler olmuyordu. Onu buraya, ait olduğu yere getirmeni istiyorum, Jane.”

Jane bakışlarını tabağına indirdi. “Li Sung’a Narinth’de ihtiyacım olduğunu sana söylemiştim.”

“Bu bana bahsettiğin Li Sung mu?” diye sordu Ruel.

Jane başını kaldırdığında Ruel’in gözlerini kısarak kendisine baktığını gördü ve içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Patrick’in bütün akşam acımasız bir şekilde onu denetlemesi yetmiyordu sanki. Şimdi sıra ona gelmiş gibiydi. “Evet, Li Sung bizim için çalışıyor.”

“Çinli olmasına rağmen iyi bir adam demek. Şu dolandırıcı Hintliler gibi değil,” dedi Patrick ayağa kalkarak. Sonra verandaya giden kapıya doğru ilerledi. “Hemen döneceğim, MacClaren. Sa-

nırım verandadaki masanın üzerinde dolu bir şişe bırakmıştım.”

Patrick gözden kaybolunca Ruel, “Hoş bir adam,” diye fikrini söyledi.

Jane sert bir şekilde ona döndü. “Neden artık gitmiyorsun?”

Ruel kaşlarını kaldırdı. “Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?”

“Yemek boyunca orada oturup Patrick’i inceledin. Sürekli didikledin...” Durup derin bir nefes aldı. “İkimizi birden izledin. Bundan hiç hoşlanmadım.”

“Seni izlemek hoşuma gidiyor,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Senin hakkında her şeyi bildiğimi düşünüyordum ama sürekli yeni bir şeyler öğreniyorum.”

“Benim hakkımda hiçbir fikrin yok ve Patrick’i hiç tanıımıyorken onu yargılamak da haddin değil.”

“Beni kırırıyorsun,” dedi Ruel. Mavi gözleri lamba ışığında parlıyordu. “Ben de hem sevimli hem de aydınlatıcı olduğumu düşünüyordum. Eminim Reilly de böyle düşünüyordur. Tabii ki bir sünger gibi içmesine rağmen hâlâ bir şeyler düşünebiliyorsa. Onun için çalışmaya geldiğinden beri hep sarhoş muydu?”

“Sıcaktan.”

“Gerçekten mi?” diyerek ayağa kalkıp peçetesini masaya koydu. “Ziyaretimi fazla uzatıp tadını kaçırdığıma göre gitsem iyi olacak.” Hafifçe eğilerek selam verdi. “Akşam yemeği için teşekkür ederim. Sula denen kadın burada olduğuna göre, gündüz çalıştığın gibi gece de mutfak hizmetçisi olarak çalışmayacağına güveniyorum,” dedi.

Jane masanın altından ellerini yumruk yaptı. “İyi geceler.”

O anda Ruel’in yüzündeki alaycılık yok olmuştu. “Tanrı aşkına... Lütfen, gidip yat,” dedi sertçe. “Çok yorgunsun ve eminim Patrick seni özlemez. Yarın şantiyede görüşürüz.”

“Gelecek misin?”

“Ah, evet. Bu şimdye kadar hiç yaşamadığım kadar ilginç

bir deneyim.” Kapıya doğru ilerledi. “Yeni bir şeyler öğrenmek her zaman heyecan vericidir. İşte bu nedenle çok keyifli bir akşam yemeği yedim.”

“Peki, bu akşam burada yeni ne öğrendin?” diye sordu Jane dikkatle.

Omzunun üzerinden başını eğerek baktı. “Senin inanılmaz bir şekilde sadık olduğunu ve bu sempatik ayyaş herif için ölümüne çalışmayı gerçekten istediğini.”

“O bir ayyaş değil. Sana söyledim...”

“Evet, sıcaktan,” diye cümlesini tamamladı Ruel. “Rahatına düşkünlüklerinin suçlusu olarak havayı gösteren bir sürü insanla tanıştım. Sıcak onları susatıyor, muson yağmurları morallerini bozuyor ve kum fırtınaları baş ağrısı yapıyor. Fakat onun hakkında bilmek istediğimi öğrendiğim için Patrick Reilly artık pek ilgimi çekmiyor.”

“Peki, neymiş öğrendiğin?” diye sordu Jane biraz alaycı bir tavırla.

Göz göze geldiler. “Aranızdaki ilişki her neyse, dedikoduların yanlış olduğunu öğrendim. Yatağını seninle paylaşmıyor.”

“Ee?” diye sordu Ian, Ruel bir saat sonra otel odasına girdiğinde. “Günün verimli geçti mi?”

“Yeterince verimliydi.” Ruel ceketini ve gömleğini çıkartarak lavaboya doğru ilerledi. “Patrick Reilly’yle tanıştım.”

“Ve?”

“Kartauk’la hiçbir ilgisi yok. Alkol şişesi dışında herhangi bir şeye ilgi duyduğunu da düşünmüyorum.”

“Zavallı kız.”

“Ona karşı duyduğun sempatinin değerini bilmeyecek,” dedi ve kâseye su doldurup yüzünü yıkamaya başladı. “Ve Abdar’la boy

ölçüşecek her kim olursa olsun hak etmek için çok güçlü olmalı.”

“Yine de kadın için üzüliyorum. Bana küçük Margaret’i hatırlatıyor.”

“Bizim saf ve düzgün Maggie’miz, sık sık genelevleri ziyaret eden ve erkek kıyafetleri içinde ortalarda dolaşan bir kadına benzetilmekten hiç hoşlanmayacaktır,” dedi. Bir havlu alıp yüzünü kuruladı. “İnan bana, birbirleriyle alakaları yok.”

“Sen Margaret’i gerçek anlamda tanımadın ki,” dedi Ian gülümseyerek. “O kızı da tanıdığını düşünmüyorum.”

“Kısa bir süre sonra onu çok yakından tanıyacağım,” dedi ve omzunun üzerinden bir bakış attı. “Ve Kartauk’u da.” Sonra kemerini çözmeye başladı. “Söylediklerine göre şu Li Sung denen adam Narinth’deymiş. Neden yarın oraya gidip gerçekten orada mı değil mi öğrenmiyorsun?”

“Onun Kartauk’la bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki de. Jane’in nerede olduğu konusunda yalan söylediğini biliyorum.” Kemerini sandalyenin üzerine bırakıp pantolon düğmelerini açmaya başladı. “Yalan söyleme konusunda pek becerikli değil.”

“Bu da dürüst bir kız olduğu anlamına gelir.”

“Sanırım artık gitsen, ben de biraz uyusam iyi olacak.”

“Yarın da çalışmaya mı gideceksin?”

“İş devam ettiği sürece gideceğim,” diyerek pantolonunu sıyırdı. “İyi geceler, Ian.”

“Dışlandığımı hissediyorum,” diyen Ian yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver yeter.”

“Şu ‘zavallı çocuğu’ kandırmama yardım ettin ya, yetmez mi?” dedi Ruel alaycı bir şekilde.

Ian sakın bir tavırla, “Sen onu kandırmazsın. Sen düzgün bir adamsın ve o kıza karşı çoktan yumuşamaya başladın,” dedi.

“Ama şu Kartauk işini aklından ne kadar kısa sürede çıkarabilirsek, eve o kadar erken döneriz.”

Ruel, “Ben yumuşama...” dedi ama cümlenin ortasında sustu çünkü Ian kapıyı arkasından kapatmıştı.

Beş dakika sonra Ruel, yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran gaz lambasını yakarak sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. Yorgun olması gerekiyordu ama uyuyamayacak kadar gergindi. Ian’ın söyledikleri de rahatlamasına hiç yardımcı olmamıştı.

Lanet olsun, Jane Barnaby’ye karşı *yumuşamıyordu*. Ödemesi gereken borç, işleri biraz karmaşık hale getiriyordu ama yine de Kartauk’u bulmak için onu kullanma niyetindeydi. Amacına ulaştıktan sonra da, Kartauk’u Abdar’a mı teslim edecek yoksa o serseriye öldürüp... Bu kararı daha sonra verecekti.

Kartauk’u öldürmek mi? Bu düşüncenin şiddeti bir anda ortaya çıkmıştı. John Kartauk’u daha tanımıyordu bile ve onu öldürmek için de geçerli bir nedeni yoktu.

Fakat Jane Barnaby’nin, o orospu çocuğu için hayatını riske attığını bilecek kadar tanımıştı.

Ve muhtemelen o adamı sevgilisi olarak gördüğünü bilecek kadar da tanımıştı.

Bu düşüncenin yarattığı öfke vücuduna bir şok dalgası vermişti sanki.

Şehvet... Ama sıradan bir şehvet değil, takıntılı ve sahip olmak için hissettiği yorucu arzunun şehvetiydi bu. Zabrie’nin evinde, vücudu daha tepki vermeden, merak etme ve hayran olma tuzakına düşmeye izin vermişti. Ve şimdi bütün bunların hepsi çarpık ve acı verici bir şekilde bir araya toplanmıştı.

Kendisini duygularından kurtarmak, soğuk ve net bir şekilde düşünmek zorundaydı. Jane için hissettiklerinin, Cinnidar işine karışmasına izin vermenin hiçbir mantığı yoktu. Kafasında bu iki amacı ayrı tutmanın ve ikisini birden başarmanın bir yolunu bul-

mak zorundaydı. Zabrie'nin yerinde Jane de ona ilgi göstermişti ve bu ilginin üzerine oynaması gerekiyordu. Yeteneksiz bir adam değildi; belki yatakta ona Kartauk'tan çok daha fazla zevk verebilirse, belki de...

Jane, Kartauk'la yatakta, Kartauk'un altında, organını vücuduna sokup çıkarırken kıvranıyor...

Hissettiği öfke içini delip geçti sanki. Ellerini iki yanında yumruk yaptı. Tanrım, ona neler oluyordu? Daha önce başka bir kadını kıskanmamıştı. Tutku, her zaman içine girip oynanacak ve daha sonra unutulacak keyifli bir oyun olmuştu. Oysa şimdi, daha sahip bile olmadığı bir kadının vücudu üzerinde duran ve yüzünü bilmediği bir yabancıyı düşününce alevler içinde kalıyordu sanki.

Belki de o serseriyi öldürürdü.

“Albay Pickering, Ian'a, mihracenin özel lokomotifinin oldukça görülmeye değer bir şey olduğunu söyledi,” dedi Ruel rahat bir tavırla. Jane'in Bedelia'ya binmesine yardım ediyordu. “Bana gösterir misin?”

Jane şaşırarak ona baktı. Yorgunluktan neredeyse sendeliyordu ve Ruel gibi tüm gün çekiç de sallamamıştı. Yine de Ruel o sabah güçlü ve enerjik bir şekilde işe gelmişti.

“Şimdi mi? Yorgun değil misin?”

“Daha fazla yorulduğum olmuştu,” dedi. Atına binerken gözleri parlıyordu. “Kısa bir süre önce biri bana, yorgunluğunu düşünmezsen geçip gittiğini söylemişti. Şimdi, bana lokomotifi gösterecek misin? Yeni istasyon kulübeye giden yol üzerinde, öyle değil mi?”

“Evet, istasyonda iki araç var. Bir tanesi mihracenin özel vagonu. Diğeri ise konuklarına ayrılmış yolcu vagonu.”

“Ama altın kapısı olan özel vagonu, değil mi?”

Jane başını çevirip baktı. “Demek kapıyı da duydun?”

“Kapıyı duymamak için sağır olmak lazım, Kasanpore’daki herkes bunu konuşuyor. İnsanların karşısına her gün altın kapı çıkmıyor, öyle değil mi?”

“Sanırım, hayır,” dedi ve duraksadı. “Beklesen daha iyi olmaz mı? Dün gece lokomotifin nehre indirileceğini ve yarın öğleden sonra da burada olacağını haber aldım. Böylece ikisini de görebilirsin.”

“Lokomotif beni ilgilendirmiyor ki,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Tabii kazanı da altından değilse.”

Jane kahkaha attı. “Hayır, ama parlak olması için elimizden geleni yaptık,” dedi. Sonra sustu. “Mihrace de orada olacak ve Kasanpore’daki herkesi görmesi için davet etti.”

“İşte şimdi işler değişir. Peki, beni mihraceyle tanıştıracılabilecek misin?”

Jane başını salladı. “Onu sinirlendirmeyi göze alamam. Yeni lokomotifinden başka bir şeye dikkatini vermek isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Bu çok kötü. O zaman kapıyı şimdi görmeyi tercih ederim. En azından inceleyecek vaktim olur. Hangi şekilde ve tarzda olursa olsun altına karşı büyük bir zaafım var.”

“Altına karşı benzer duygular besleyen birini daha tanıyorum,” dedi. Gülümsemesi yok olmuştu. “Aslında iki kişi tanıyorum,” diyerek atını tekmelediğinde kısarak ileri doğru atıldı. “Görmek istiyorsan bir an önce gidip şu işi aradan çıkaralım.”

İstasyonu gördüklerinde güneş neredeyse batmak üzereydi ama son cılız ışıklar, iki kırmızı demiryolu aracının pirinç süslemelerini parlatıyor ve ateşe veriyordu sanki.

“Mihrace kesinlikle çekingen bir adam değil,” dedi Ruel istasyonun önünde atını dizginleyip inerken. “Sanırım güçlü güneş ışığında bütün bu pirinç süsleme insanın gözünü kör eder.”

“Evet,” dedi Jane, Bedelia’dan inerken. Sonra da araçlara doğru

giden Ruel'i izledi. "Dediğim gibi, adam parlıtından hoşlanıyor."

"Peki, şu meşhur altın kapı nerede?"

Jane başıyla ikinci vagonu işaret etti.

Ruel ilk aracın önünden hızla geçti ve dört metal basamak çıkarak ikinci vagona girdi. "Güneş neredeyse batmak üzere. Doğru düzgün göremiyorum..." Kapının yanındaki askıda asılı duran feneri alıp yakarak yukarı kaldırdı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kapıya baktı. "Muhteşem."

"Cennet Bahçesi"ni temsil ediyor. Kapının kendisi pirinç ama yoğun bir altın kaplaması var," dedi Jane kaşlarını çatarak. "Buna rağmen bize çok pahalıya patladı."

Bu lanet olası kapı, paranın yanında dağ gibi sorunlar da yaratmıştı ve son zamanlarda kapıya baktığında değerini göremiyordu. Şimdi sanki Ruel'in gözlerinden kapıyı farklı görüyor gibiydi.

Kapının iki tarafını, çiçek açmış iki ağaç çevreliyordu. Ağaçların üzerine zarif bir şekilde oyulmuş tropik çiçekler dallardan sarkıyor, altın yüzeyin tamamına boş bir şekilde yayılıyordu. Çiçeklerin arasından, sarı giymiş bir kadının önünde neşe içinde boğuşan bir kaplan ve ceylan görünüyordu. Kadın bir el aynasından kendini izliyor, hayvanlardan habersiz gibi duruyordu.

"İşçilik harika. Bu kimin eseri?"

"Yerli bir zanaatkârın," dedi Jane hemen. "Tamam mı? Yeterince baktın mı?"

"Hayır," dedi Ruel ve bakışları aniden kapının sol tarafında bulunan ağacın gövdesine yoğunlaştı. "Bu nedir?" dedi ve kahkaha atmaya başladı. "Aman Tanrım, bu bir yılan."

Jane ağaç gövdesine dolanmış yılanı fark etmeyeceğini ummuştu. "Cennette her zaman yılan olmaz mı?" dedi.

"Ben de öyle biliyorum," dedi merak içinde gülümseyerek. "Ama hiç bu kadar zekice tasvir edildiğini görmemiştim."

"Çok iyi," dedi konuşmaya devam ederek. Bakışları hâlâ yı-

lanın üzerindeydi. “Muhteşem bir iğrençlik,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedi. En sonunda bakışlarını yılandan uzaklaştırıp ona bakınca Jane rahatladı. “Aracın içini görebilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi cebinden bir anahtarlık çıkardı. Sonra kapının arkasında ne olduğunu hatırlayınca bir an tereddüt etti. “İç döşemesinde enteresan bir şey yok. Yeterince görmedin mi?”

Ruel ona dikkatle baktı. “Kapının arkasında görmemi istemediğin ne var?”

“Yorgun ve açım,” dedi sabırsız bir tavırla elini sallayarak. “Kapıyı görmek istemiştin ve işte gördün. Burada zaman kaybediyoruz.”

“Niye?” diye sordu tekrar.

“Ah, Tanrım,” derken anahtarı kilide sokup kapıyı ardına kadar açtı. “İstersen bak. Umurumda değil.”

“Teşekkür ederim. Bir göz atacağım,” diyerek vagonun içine girdi. “Gelecek misin?”

“Daha önce görmüştüm.” Ruel’in kendisine bakmadığını görünce de isteksiz bir şekilde de olsa yanına gitti. “Hadi çabuk.”

“Ah, evet, karnın aç,” dedikten sonra feneri kaldırıp içeriye göz attı. Işık, koyu kırmızı kadife minderli divanların üzerinde, cilalı tik ağacı masasında, sedef kakma pencerelerin eşikleri üzerine sallanan püsküllü perdelerde oynuyordu. Feneri biraz daha yukarı kaldırıp duvarları süsleyen sekiz resme baktı. Kısık sesli ama uzun bir ıslık çalarak, “Sanırım ben de acıkmaya başladım,” dedi.

“Bunların hepsi mihracenin seçimleri,” dedi çabucak Jane. “Tabloları saraydan getirdi.”

“Hiç şüphesiz cariyelerin odalarındandır. Kamasutra...”

“Kama ne?”

Ruel biraz daha yaklaşarak hemen önünde duran resmi incelemeye başladı. “Bunlar gerçekten çok başarılı çalışmalar. Zabrie bir

kitaptan bazı resimler göstermişti ama onlar duygu yansıtmaktan çok tahrik edici resimlerdi. Adamın yüzündeki gergin ifadeyi fark ettin mi?” dedi feneri tablonun yakınına doğru kaldırarak. “Ve kadının kalçalarının dokusu, ikiye bölünmüş şeftali kadar pürüzsüz ve dolgun. Doğru açı yakalanırsa bu pozisyon oldukça zevk verir...”

Jane, resme değil de, Ruel’in elmacıkkemiklerinin üzerinde dans eden ışığa baktığını fark etti. Çok etkileyici olmasa da, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve vücudundan yayılan tuz, sabun ve terin topraksı kokusunu çok iyi alabiliyordu. Jane nefes almakta güçlük çektiğini fark etti. Aracın içinde yalnız olmaları da onu baskı altında tutup güçsüz bırakıyordu. “Artık gidelim mi?”

Ruel merakla ona baktı. “Sen kızardın mı? Sık sık Zabrie’yi ziyaret eden bir kadının bu resimleri şaşırtıcı bulmasını hiç düşünmezdim.”

“Kızarmadım.” Yanaklarındaki sıcaklığın kendisini yalancı çıkardığını biliyordu ve bilerek ses tonunu sertleştirdi. “Bunları şaşırtıcı bulmuyorum. Sadece inandırıcı değiller. Erkekler genellikle... Bir kere kibarlık hiç yok. Resimde olduğu gibi değil hiçbir şey.”

Ruel gözlerini kısarak ona baktı. “Değil mi? Peki genelde nasıl?”

“Sert ve hızlı,” dedi Jane cesurca.

Ruel kıkırdadı. “Sert olduğunu inkâr edemem. Aslında sen...”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Neden istemiyorsun? Bu konuşmayı oldukça heyecan verici buluyorum. Hadi, devam etsene.”

“Benimle alay ediyorsun.”

“Belki de. Deneyimlerin bir şekilde sınırlı olmalı.”

“Yanılıyorsun,” dedi Jane şiddetle. “Hayatımın ilk on iki yılını bir genelevde geçirdim. Bu konu hakkında her şeyi...” dedi ve aniden sustu. Sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. “Bu kadar saçmalık yeter.”

“Genelev mi?” diye sordu Ruel. Sesindeki garip tonu duyan

Jane omzunun üzerinden dönüp baktı. Yüz ifadesindeki keyif yok olmuştu. Gerilmişti ve atlamaya hazır bir kedi gibiydi sanki. “Reilly seni genelevde mi buldu?”

“Evet.”

“Sanırım onu yanlış değerlendirmişim. Tercihlerinin çocuk yönünde olduğu aklıma bile gelmezdi. O ayyaş adama tahammülüm giderek azalıyor.”

“Düşündüğün gibi değil... Şimdi kulübeye dönmem lazım.”

“Doğru, geç kalmamalısın,” dedi. Yumuşak ses tonunda iğneleyici bir gaddarlık yatıyordu ve yarı kapalı gözkapaklarının arasından açık renk gözleri parlıyordu. “Eminim o çok değerli Patrick’in, seni biraz beklemek zorunda kalırsa kahrolur.”

“Kes sesini!” dedi Jane ellerini yumruk yaparak. “Patrick her zaman ayık dolaşmıyor olabilir ama insanlarla alay etmez veya onları incitmeye çalışmaz. Senin kadar zalim bir erkek değil.” Arkasını dönüp kapıyı sertçe açtı.

Ruel, “Jane!” diye bağırarak mırıltıyla küfretti ve hemen yanına gidip kolundan yakaladı.

Jane kolunu kurtarmaya çalıştı. “Lanet olsun sana! Bırak beni.”

Ruel kolunu bırakarak ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, sana dokunmuyorum. Şimdi bir şey söyleyebilir miyim?”

Jane ona baktı.

“Seni incitmeye çalıştığımı kabul ediyorum. Sanki kamçı yemiş gibi oldum ve içgüdüsel olarak karşılık verdim.”

“Ben sana saldırmıyordum. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.”

“Özür dilemeye çalışıyorum,” dedi Ruel suratını buruşturarak. “Ve anlaşılan bunu pek iyi beceremiyorum. Sanırım en son ne zaman bu kadar alçakgönüllü olduğumu hatırlayamadığım için bunu becermem de beklenemez. Tanrı biliyor, hepimizin yapması gereken, sadece hayatta kalmak. Seni yargılamaya hiç hakkım yok. Beni affedecek misin?”

Jane öfkesinin dindiğini hissetti. “Sen çok garip bir adamsın.”

Ruel, “Ona hiç kuşku yok,” diyerek bir adım geri gitti. Sonra da önden gitmesi için Jane’e eliyle yol verdi. “Hadi çık. Şu an kendimi son derece yabani hissediyorum ve etrafımda olmasan iyi olacak. Seninle sabah görüşürüz.”

“Demiryolu için ray döşeme işini bırakmanı önermenin herhangi bir yararı olur mu?” diye sordu tereddütle.

“Hayır,” dedi Ruel. Jane yanından geçip basamaklardan platforma giderken de ona bakmadı. “Bunun için artık çok geç. Buna devam etmeli ve bitirmek zorundayız.”

“Neye devam etmeliyiz?”

“Önceden biliyordum,” dedi sert sert. “Ama artık emin değilim.”

Bir dakika sonra atına atladı ve kasabaya doğru dörtmala yola çıktı.

“Li Sung, Narinth’de değil,” dedi Ian. “Yaklaşık iki ay önce Jane Barnaby’yle geldikten sonra bir daha uğramamış.”

“O zaman sormamız gereken ikinci soru Jane’in bu konuda neden yalan söylediği?” diye mırıldandı Ruel. “Ve beyefendinin şu an nerede olduğu.”

“Ve bir de kapıdan girdiğinden beri neden arka arkaya üç kadeh viski içtiğin,” diye ekledi Ian yumuşak bir tavırla.

“Susamıştım,” dedi Ruel umursamaz bir havayla gülümseyerek. “Bu da çok kaliteli bir İskoç viskisi. Sen de kabul et. Glenclairen’i uzaktan da olsa hatırlatan her şey için değmez mi?” Sandalyeye yaslandı. “Muhteşem, parlak Glenclairen. Söylesene Maggie’den son zamanlarda haber aldın mı?”

“Almadığımı biliyorsun.”

Ruel kadehini dudağına götürdü. “Hâlâ babasına baktığına ve hayırlı bir kız çocuğu gibi davrandığına hiç şüphe yok. Hatır-

ladığım kadarıyla, MacDonald, Maggie'ye bu dünyada cehennemi yaşıyor. Oldum olası Maggie'yi karyola direğine bağlayıp kölesi yapmak için hasta taklidi yaptığını düşünüyorum.”

“Ben de öyle. Maggie'yi geliri çok az olan bir adama verme fikrinden hiç hoşlanmıyor.”

“O yaşlı serseriye camdan aşağı atma fikri hiç aklına gelmedi mi?”

“Sık sık geliyor.”

“Ee?”

“Bu ölümcül bir günah. Biraz daha bekleyebiliriz.”

“Senin için ben yapayım mı?”

Ian'ın gözleri irileşti.

“Yapayım mı?” diye tekrarladı Ruel.

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Öyle mi?” Ruel de bu teklifi sadece Ian'ı şaşırtmak için mi yoksa ciddi mi yaptığını merak etti. Canı şiddet istiyordu ve MacDonald'ın, öz kızını dırdır yaparak ve eziyet ederek kendine köle yapması, kardeşinin bahsettiği ölümcül günahdan çok daha kötü gelmişti. “Neden dalga geçeyim ki?”

“Seni tanıyorum.”

“Artık değil.”

“Şu an alkolün etkisiyle konuşuyorsun,” dedi Ian ve huzursuzca omuzlarını oynattı. “Şimdi saçma sapan konuşmayı bırak.”

Ruel, “Nasıl istersen,” diyerek kadehini doldurdu. “Fikrini değiştirirsen haberim olsun.”

“Bu gece neden böylesin?”

“Ne gibi?”

“Vahşi.”

“Canavarların doğası budur.”

Ian başını salladı. “Uçurumun kenarına gelmiş gibisin. Neden?”

“Hiç de...” Ian zaten ona inanmayacağı için inkâr etmenin ne anlamı vardı? Alkolün, Jane'in kelimelerinin uyandırdığı kıskan-

çlığı, öfkeyi ve acımayı uyuşturacağını ummuştu ama onun yanından ayrıldığından beri en ufak bir değişiklik olmamıştı. Patrick'i, Kartauk'u ve kızcağızın çocukluğunu kâbusa çeviren bütün o erkekleri elleriyle boğmak istiyordu. Ah, neler oluyor... Bir kadeh daha içki koydu. "Bu gece altın kapıyı gördüm."

"Hadi ya."

"Cennet Bahçesi'nin muhteşem bir tasviri... Abdar'ın yüzü de yılan başı olarak resmedilmiş."

"Ne? Emin misin?"

"Çok kurnaz bir çalışma ama benzerliği fark etmemek imkânsız."

"Muhteşem iğrençlik," dedi Ian kıkırdayarak. "Sanırım bu Kartauk denen adamdan hoşlanmaya başlıyorum. Adamın mizah duygusu var."

Ruel de aynı tepkiyi vermişti ve şeytani bir sinsiliğe sahip yılanı gördüğü andan beri bunu düşünüyordu. "Mihrace böyle bir mizaha izin veriyorsa oğlunu çok da fazla sevmiyor demektir."

"Hatırlarsan Albay Pickering de böyle düşünüyordu."

"Lokomotif yarın istasyona teslim ediyorlar. Jane, mihrace-nin de geleceğini söyledi. Albayla birlikte gidip tanışma fırsatı yakalayabilirsin belki, ne dersin?"

"Mükemmel bir fikir. Kartauk'u aramaktan vaz mı geçiyorsun yoksa?"

"Öyle bir şey söylemedim ama her yola başvurmak her zaman akılcıcadır," diyerek elinde kadehiyle kapıya doğru ilerledi. "Yine de, bu gece lokomotifte sanat anlayışından gördüğüm kadarıyla, mihraceyle ortak bir yönünüz olduğuna kuşkuluyum."

"Bu sizin için harika bir gün olmalı."

Jane arkasını döndüğünde, biraz ileride Ian MacClaren'in durduğunu gördü ve adamın sıcak gülümsemesi keyfini yerine ge-

tirdi. “İyi günler, Lord MacClaren.”

“İlan,” diye karşılık verip bir adım yaklaştı. Uzun boyu, küçük istasyonda dolaşan kadınları ve sohbet eden erkekleri kapatıyordu. “Burada saklanmış ne yapıyorsun? Platformda durup mihracenin beğenisinin zevkini çıkarmak isterdin diye düşünmüştüm.”

“Tekneden lokomotifin buraya getirilişini denetleyerek üzerime düşeni yaptım.” Gözleri platformun üzerinde mihracenin yanında duran Patrick’e kaydı ve bakışlarıyla lokomotifin önünde duran pirinç şazbüfö işaret etti. “Bu işlerde Patrick benden daha iyidir. Ruel de sizinle mi?”

“Hayır, sizin adınıza şantiyede çalışıyor. Albay Pickering’le birlikte geldim,” İlan, başıyla çelik grisi saçları olan iri adamı gösterdi. Üniformasının göğsündeki bir sürü madalya etkileyici bir görüntü veriyordu. “Onunla tanıştınız mı?”

“Hayır, ama Patrick ondan bahsetmişti. Mihrace üzerindeki etkisi sayesinde bize oldukça yardımcı oldu.”

“Ruel de bugün böyle bir şey olmasını ümit ediyor ama şansımız olacağını düşünmüyorum,” dedi İlan gülümseyerek. “Şu lokomotif yaratığını buraya getirmek hiç de kolay değil. Bir ödölü hak ettiniz. Hadi benimle ikram masasına gelin ve size bir bardak meyve suyu ikram edeyim.”

“Hayır,” dedi Jane gönülsüz bir şekilde bir adım geri giderek. “Yani, susamadım henüz.”

İlan, “Bu sıcakta mı? Susamış olmalısınız,” diyerek kibarca dirseğinden tuttu. “Hadi, gelin, meyve suyu içer ve...”

“Hayır,” dedi Jane kolunu kurtararak. “Susamadığımı söyledim.” İlan ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. “Anlamıyor musunuz? Ben buraya ait değilim. Herkes bana sanki garip bir yaratıkım gibi bakıyor,” dedi ve çenesini havaya kaldırdı. “Tabii bu pek de umurumda değil.”

İlan, Jane’in giydiği gömleğe ve kot pantolona baktı. “Üstü-

nüz başınız düzgün ve temiz görünüyor. Size eşlik etmek benim için bir şeref olacaktır.”

Jane, “Temizlik yeterli değil. Farklı olduğumu herkes görüyor,” diyerek arkasını döndü. “Burada daha fazla vakit kaybedemem. Yapmam gereken işler var. İyi günler, Lord MacClaren.”

“İan,” dedi tekrar. “Size üzerimdeki gömleği çıkarıp verdiğimi hatırlayacak olursak bu durumda resmiyet pek uygun değil.”

Jane adama şaşırarak baktı. “Ah, Tanrım. Unutmuşum. Yani gömleği iade etmeyi. Özür dilerim, Lord...” dedi ve göz göze gelince sustu. “İan. Gömleği yarın Ruel’e veririm, o da size getirir.”

“Acelesi yok,” dedi. İstasyondan ayrılırken, Jane’le birlikte basamaklardan indi ve platform üzerindeki kalabalık arasından kadın için kolayca yol açtı. “Bugün şantiyeye gidecek misin?”

Jane başını salladı. “Çok geç oldu. Vadiye vardığımda güneş batmış olur. Stok bölümüne gidip lokomotifle gelen rayların nakliyesini kontrol edeceğim.”

Ian, “O zaman size eşlik etmeme izin verdin,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Bu kalabalığın içinde mihraceyle tanışma fırsatı yakalayamam. Kardeşim kadar yırtıcı olmayabilirim, ama katışıksız görüntüm bazen saldırganları uzak tutar.”

“Korunmaya ihtiyacım yok,” dedi Jane. “Zaten Ruel’in amacının da beni korumak olduğuna emin değilim. Bazen, ileriye doğru atılmak için hazır bekleyen büyük bir kediye hatırlatıyor bana.”

“Kaplan yavaşça ilerliyor, kaplan alev alev yanıyor,” diye mırıldandı Ian.

“Anlayamadım?”

“Eski bir İskoç şiirinden bir dize. Sanki Ruel’i anlatıyor gibi. Sizce de öyle, değil mi?”

“Evet,” dedi Jane gülümseyerek. “İskoç şiiri demek. İskoçya’da kaplan olduğunu düşünmemiştim.”

Ian, "İki ayaklı canlılardan da kendi payımıza düşeni aldık. Atalarımızdan birisi, ünlü Alexander MacClaren bu türden bir insandı. O hovarda herif, Ruel'e ders verebilirdi," dedi Ian ve ciddi bir şekilde ona baktı. "Ve yanıldığınızı düşünüyorum. Ruel'in sizi korumak istediğine eminim. Hem de bunu kendinin bile fark etmemesine rağmen."

"Yaptığı şeyin farkında olma konusunda kardeşinizden daha etkili kimseyi görmedim," dedi kuru bir sesle.

"Zor bir hayatı oldu. Bazen bir şeylerin olmasını engeller ve olayları net bir şekilde göremez."

"Ama siz onun nasıl birisi olduğunu çok iyi biliyorsunuz, öyle mi?"

"Ah, evet. Her zaman da biliyordum."

"Peki, nedir?"

"Dev," dedi Ian sadece.

"Ne?"

"Dünyaya gelmiş kahramanlardan birisi. Her nesilde, dünyaya az sayıda bir kahraman hediye edildiğini düşünüyorum. Kendini feda etme konusunda bir an olsun tereddüt etmeyen, hayatı boynuzlarından tutup fethedecek güce ve cesarete sahip erkeklerden bahsediyorum. Ruel bir kahraman ama kaderini kabul etmeyi reddediyor.

Jane kıkırdadı. "Peki, sen de bir kahraman mısın?"

"Hayır, ben çok sıkıcı bir insanım. Sadece ayaklarımı sürüyerek dolanıyorum, görevimi yapıyorum ve iyi bir hayat sürmeye çalışıyorum."

"Bunun sıkıcı olduğuna inanmıyorum," dedi sadece.

"Çok kibarsınız," dedi Ian yüzünü buruşturarak. "Ama ben donuk bir insanım. Margaret'in bana bakması bile bir mucize."

"Margaret mi?"

"Margaret MacDonald. Sözlüyüz biz."

“O zaman çok şanslı bir kadın.”

“Şanslı olan benim.” Gülümsemesi çirkin yüzünü neredeyse yakışıklı hale getirdi. “Onu tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız. O çok olağanüstü bir kadın. Ruel’e, sizin bana Margaret’i hatırlattığınızı söyledim.”

“Ben mi?” Jane şaşkınlık içinde bakıp başını salladı. “Hayır, ben onun gibi olamam.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü ben...” diyerek istasyona doğru elini salladı. “Siz lordsunuz ve muhtemelen o da sizin gibidir.”

“Ne anlamda?”

“Bilmiyorum.” Kısa bir süre düşündü. “Tarlatanlı elbiseler, dantel yakalar, yumuşak eller... O benim gibi olamaz. Ben çok farklıyım.”

Ian kahkaha attı. “Margaret böyle değil ki. Ve Tanrı hepimizi farklı yarattı. Halinizden utanmamalısınız.”

“Utanmıyorum ki,” derken, Ian’ın ne demek istediğini anlamadığını fark etti. “Ben kendimle gurur duyuyorum. O kadınların hiçbiri ve hatta birçok erkek, benim yaptığımı yapamazdı. Sadece istenmediğim zaman durumu zorlamanın bir anlamı olmadığını düşünüyorum.”

“Çünkü bunu yaptığınızda zalimlik ve hoşgörüsüzlükle mi karşılaşıyorsunuz?” diye sordu sakince Ian.

Jane belli belirsiz başını salladı. “Ve sizin Margaret’iniz de eminim benim gibidir.”

“Yanılıyorsunuz. Ruel’e sorun isterseniz. Ruel her zaman toplumdaki dışlanmış biri olarak görüldü ama Margaret ona hep sevgiyle yaklaştı.”

“Peki, Ruel neden...” diye konuşmaya başlasa da, Ruel hakkında artık daha fazla bilgi sahibi olmak istemediğini fark etti. Bir önceki akşam Ruel onu bırakıp gittikten sonra kendisini çok hu-

zursuz hissetmişti ve Ruel aklını çok fazla meşgul ediyordu. Zorla gülümsemeye çalıştı. “Öyleyse ben yanıliyorum ve Margaret hakkında söylediğiniz her şey doğru.” Tedarik deposuna geldiklerinde Jane anahtarlığını çıkardı. “Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Daha fazla vaktinizi almayayım. Diğer misafirlerin yanına dönmek istediğinizi biliyorum.”

“Benim için zevkti. ‘Farklılığınızı’, ‘aynılıktan’ çok daha ilginç bulduğumu da söylemek isterim.”

Adamın ses tonunda herhangi bir alaycılık olmadığını fark edince, Jane’in içini bir sıcaklık kapladı. Ian, Ruel gibi değildi. Ruel’in ağzından çıkan her söz, gizli anlamları bulmak için incelenmeli ve tartılmalıydı. “Çok değişik zevkлерiniz var,” diyerek kapının kilidini açtı. “Eminim...”

“Tedarik deposunu her zaman kilitli mi tutuyorsunuz?”

“Evet.”

“Neden ki?” diye sordu merakla. “Mihrace için yapılan bir projeden herhangi birinin bir şey çalmaya cüret edeceğini sanmıyorum.”

Jane bakışlarını kaçırdı. “Sanırım, İngiltere’de malzemeleri korumaktan gelen bir alışkanlık.”

“Anladım,” dedi hafifçe başını eğerek. “Eminim bu işi çok iyi yapıyorsunuzdur. Margaret de ona ait olanı korumada çok iyidir.”

Jane belli belirsiz gülümsedikten sonra kapıyı açıp hızla içeri girdi.

“Haklısın, yalan söyleme konusunda hiç de iyi değil,” dedi Ian yavaşça.

Ruel lavaboda ellerini yıkıyordu. Ona bir bakış atıp arkasını döndü. “Bugün istasyonda bir şey mi oldu?”

“Pek sayılmaz.”

“İan.”

“Kendini çok yalnız hissediyor, bunu biliyorsun.”

“Hepimiz yalnızız.”

“Diğer kadınlardan farklı olduğunu düşünüyor.”

“Çünkü farklı.”

“Hayır... Sanırım hayatında çok fazla acı çekmiş.”

“Bana bugün ne olduğunu anlatacak mısın?”

Ian bir süre sustu. Sonra isteksizce konuşmaya başladı. “Malzeme deposu. Deponun kapısını sürekli kilitli tutuyor ve bunun nedeninin hırsızlar olduğuna inanmıyorum.”

“Sence Kartauk...”

“Öyle bir şey demedim. Sadece kapının neden kilitli olduğunu sorduğumda oldukça tedirgin olmuş gibi göründü,” dedi yüzünü buruşturarak. “Sana söylemek istemedim. Sanki ona ihanet ediyormuşum gibi hissettim.”

Ruel düşünceli bir biçimde kaşlarını çatı. “Kartauk orada olamaz. Depodan şantiyeye iki üç günde bir rayların taşınmak zorunda olduğunu düşünürsek bu çok büyük bir risk olur.”

“Güzel,” dedi Ian rahatlayarak. “O zaman yanıldım.”

“Belki de. Yine de emin olmak için depoyu birkaç akşam gözle.”

“Bu durum beni rahatsız ediyor, Ruel.”

“Biliyorum,” dedi Ruel gülümseyerek. “Ruhunun lanetleneceğinden korkuyorsun.”

Başını salladı, “Hayır, Jane’e zarar vermekten korkuyorum.”

Ruel’in gülümsemesi kayboldu. “Ona zarar vermeyeceğiz, sadece Kartauk’u bulacağız.”

“Bu ikisi aynı anlama gelebilir.”

Ruel gömleğini çıkardı. “Git artık. Uyuyacağım.”

Ian içini çekerek ayağa kalkıp, “Depoyu gözetleyeceğim ama umarım yanılıyorumdur,” diyerek kapıya doğru ilerledi. “Ve uma-

rımı sen de yanılıyorsundur.”

“Sen öyle san.”

Ian gülümsedi ve odayı terk etti.

Ruel kapalı kapıya bakarken alçak sesle küfretti. Saçma sapan bir vicdan azabı yüzünden Kartauk’un peşini bırakmayacaktı ve Jane’dan almak istediğini de alacaktı. Tanrım, biraz mantıklı olsa, bu lanet olası şehvet konusunu bir gün önce lokomotifin içinde halledebilirdi. Bu duruma daha fazla devam edemezdi. Jane’le ilgili durum ona ağır gelmeye ve acı vermeye başlamıştı.

İstedikini neden almasındı ki? Ian gibi bir aziz değildi. Lanet olsun, zamanını beklemekle geçirerek ilişkisini mahvediyordu.

Jane o akşam kulübeye girdiğinde Patrick’e, “Raylar nerede?” diye sordu.

Patrick, “Sanırım mihrace son derece memnun kaldı, sence de öyle mi?” dedi ve dolaba doğru ilerleyip kendisine bir içki aldı. “O pirinç fenerler karşısında, tüylerini düzelten tavus kuşu gibiydi.”

“Rayların lokomotifle birlikte teslim edilmesi gerekiyordu. Neredeler?”

“Bankadan kredi alana kadar nakliyei ertelemeye karar verdim.” İçkisinden büyük bir yudum aldı. “Tanrım, güneş bugün ortalığı kasıp kavurdu.”

“Ama o raylara ihtiyacım var.”

“Raylarını alacaksın zaten. Üç gün içinde her şeyi halledeceğim.”

“Bankanın artık bize kredi vermeyeceğini söylediğini hatırlıyorum.”

Patrick kaşlarını çatı. “Sana halledeceğimi söyledim. Şimdi git de şu tembel Sula zahmet edip akşam yemeği hazırlamış mı bir bak.”

Patrick, Jane’in sorularına bir son vermek istese de Jane bu

sefer izin vermeyecekti. “Bir hafta içinde Lanpur Vadisi’ne ulaşacağız. O raylara ihtiyacım var.”

“Rayların gelecek,” diyen Patrick koltuğa oturup gözlerini kapadı. “Güven bana.”

Jane’in başka seçeneği yoktu. Öfkelense de ona güvenmek zorunda olduğunu fark etti. “Sula’ya yemek için hazır olduğumuzu söyleyeceğim.”

Arkasını dönerek uzaklaştı. Bazen dayanacak gücü kalmadığını hissediyordu. Sürekli devam eden mücadelede Patrick ve mihraceyle savaşmaktan bitkin düşmüştü. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Ruel MacClaren sahneye çıkmıştı ve onu hem rahatsız ediyor hem de aklını karıştırıyordu. Ruel’i aklından çıkarmaya çalıştı. O lanet olası resimlere bakarken yüzünde beliren ifadeyi düşünmekten daha önemli sorunları vardı.

Ertesi gün şantiyede Ruel’de bir değişiklik fark etmişti. Ruel ona neredeyse hiç bakmıyordu, lokomotifte gösterdiği duygusallıktan en ufak bir iz yoktu ama yine de bir şey vardı...

İlk kez, günbatımında, atlarının yanına doğru giderken konuştular. “Bütün gün çok gergindin. Nedenini söylemek ister misin?”

“Gergin değilim. Sadece yapacak işlerim vardı. Merak edecek kadar vaktin olabilir ama bu demiryolu benim için bir şaka değil.”

“Bana saldırmayı bırak ve sorunun ne olduğunu söyle. Belki bir yardımım olabilir.”

“Yardımın olamaz.”

“Nereden biliyorsun? Ben oldukça becerikli bir insanım. Pek çok soruya cevap bulabilirim.”

Jane aniden ona döndü. “Önümüzdeki hafta başlayacak muson yağmurlarını da durdurabilir misin?” diye sordu öfkeyle. “Ücretsiz çalışmak isteyen yüz işçi bulabilir misin bana? Mihracenin, şu lanet olası demiryolunu tamamlamam için baskı yapmasını önleyebilir misin? Peki ya...”

“Hayır, bunların hiçbirini yapamam,” diye sözünü kesti Ruel. “Sen de yapamazsın. Peki, neden bu durumu kabullenip mihraceye demiryolunun zamanında tamamlanmayacağını söylemiyorsun?”

“Lanet olsun, öyle bir şey yaparsam bize para vermeyecek,” dedi acı bir şekilde gülümseyerek. “O da kapris yapmaktan keyif alıyor. Onu tatmin edecek şekilde çalışmazsak bizi mahvedecek.”

“Sözleşmeniz yok mu?”

Jane başını salladı. “Evet ama Kasanpore’da hiçbir geçerliliği yok. Ayrıca da mihraceye karşı sözleşme kullanma konusunda oldukça çaresiziz.”

“Peki, o zaman bu işi neden kabul ettin?”

“Patrick bu işin...” Kısrağın ipini çözerek sırtına çıkıttı. “Neden sorularına cevap veriyorum ki? Sen benim sorunlarımla ilgilenmiyorsun. Buraya her gün neden geldiğini bile bilmiyorum.”

“Neden senin yanında canla başla çalıştığımı gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Sana bunun nedenini sık sık sordum.”

“Sana tek bir neden sunacağım,” dedi Ruel. Durdu ve istekli bir şekilde devam etti. “Vagonun içinde resimde gördüğümüz pozisyonu seninle denemeyi planlıyorum.”

Jane ona sert bir bakış fırlattı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu, ses tonu ise o kadar normaldi ki Jane duyduğunun doğru olduğuna emin olamadı. “Ne?”

“Ah, evet. Son birkaç gündür bu konu bir anlamda takıntı halini aldı. Sürekli bunu düşünüyorum. Ellerini ve dizlerini nasıl konumlandıracağımı, göğüslerini nasıl kavrayacağımı, içine nasıl yavaşça gireceğimi ve vücudumu sarmanı nasıl hissedeceğimi...” Sesi boğuklaşmıştı. “İlk başta yavaş başlayıp sonra daha sert bir şekilde daha derine gireceğimi, sana nasıl çığlık attıracağımı ve...”

Jane, “Kes sesini! Bunları duymak istemiyorum,” diye araya girerek kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. “Bir kadına ihtiyacın varsa Zabrie’ye git.”

“Bir kadın istemiyorum ki,” dedi. “Seni istiyorum.”

“Senin isteklerin için hangi kadın olduğunun önemi yok, hepsi aynı.”

“Ben de eskiden böyle düşünürdüm ama şimdi fikrim değişti.”

“O zaman tekrar değiştirsen iyi olur. Ben... istemiyorum.”

“Aslında istemeni sağlayabilirim. Zabrie’nin odasında ikimizin ne kadar uyumlu olduğunu fark ettiğine inanıyorum,” dedi. Sonra gözlerini kaçırdı. “Belki de çok fazla uyumluyduk. Seni ürküttüm mü?”

“Sen mi?” dedi. Ses tonuna alaycı bir ifade katmak istemişti. “Senden kesinlikle ürkmedim.”

“Belki de sıradan anlamda değil çünkü sen sıradan bir kadın değilsin. Özgürlüğüne son derece düşkünsün. Belki de beni kontrol edemeyeceğinden korktun, böyle olabilir mi?”

“Açıkcası seni hiç düşünmedim bile. Böyle aptalca konular üzerinde düşünecek vaktim yok.”

“Bu gibi durumlarda genellikle hiç düşünmeden yanıt veririz.”

“Sen değil. Sen her zaman düşünüyor, bir şeyler kuruyor ve plan yapıyorsun,” diye ekledi sertçe. “Ve benim hakkımda her şeyi bildiğini iddia etme cüretine sahipsin.”

“Her şeyi değil. Her geçen gün yeni bir şeyler keşfediyorum. Ve aynı zamanda seni inceledikçe giderek rahatsız olduğumu da fark ettim. İşte bu nedenle bu konu hakkında bir şey yapmaya karar verdim.” Umarsızca gülümsüyordu. “Ne olduğunu söylememi ister misin?”

“Zaten söylemedin mi?”

“Ah, o sadece bir başlangıç.”

“Zabrie,” dedi Jane çaresiz bir şekilde.

“Jane,” dedi Ruel. “Sadece Jane.”

“Beni dinlemiyorsun,” dedi Jane. Dizginleri sıkı sıkı tuttu. “Buradan gitmeni istiyorum. Zaten en başında demiryolunda çalışmana izin vermemeliydim.”

“O zaman neden izin verdin?”

“Çok eğlenceliydin.” Ruel’in etrafında olma nedeni eğlenceli olmasından da fazlaydı. Yeni bir vizyonun ne göstereceğini görmek için, falcının kristal küresinin parıltılı deliklerinin önünde, nefesini tutarak ve büyülenmiş bir şekilde beklemek gibiydi. Bu heyecanın sona ermek üzere olduğunu fark etmek içinde garip bir sancıya neden oluyordu. Kendine, bunun üstesinden hemen gelebileceğini söyledi. Ona hissettirdiği duygular o kadar yoğundu ki, bu işin cazibesi tehlikeli olmaya başlamıştı.

“Senin tarafından kullanılamam, Ruel.”

“O kadar emin olma. Birbirimizi kullanacağız ve her anından keyif alacağız.” Jane’in karşı çıkacağını fark edince bir elini havaya kaldırdı. “En sonunda sana sahip olacağım için acele etmeyeceğim. Beni o kadar ‘hızlı’ bulamayacaksın, Jane.”

Bu soğuk kelimeler, Ruel’in Zabrie’nin yatağındaki çıplak yatışını, ayağını tembel tembel ileri geri sallamasını ve çarşafın dokusunu test edişini Jane’in gözünün önüne getirdi. Aniden göğsü sıkıştı ve bir an nefes alamadı. “Keyif alacağımı da nereden...”

“Lanet olsun, *alacaksın*.” Aniden sakinliği yok oldu. Mavi gözleri alev alevdi. “Sana karşı gaddar davranıyormuşum gibi hissettirme beni. Büyüdüğün o genelevdeki erkeklerden biri değilim, karanlık bir odada ihtiyacın olanı verip sonra da bir daha görme-yeceğin bir yabancı değilim. Ben Ruel MacClaren’im ve seninle olduğum her dakika kim olduğumu biliyorsun.”

Başka bir görüntü... Bronz renkli kaslı bacaklar ileri geri hareket ederken, beyaz yatak örtüsünde tezatlık oluşturunlardı...

Sıcaktan yanaklarına iğne battığını hissetti. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“O zaman konuşmayız.” Doğrudan gözlerine bakıyordu. Kelimeleri sert ve hızlıydı. “Ama seni düşünmeye devam edeceğim. Sen de beni düşünmeye devam edeceksin. Bütün gün, seni o kadar

çok isteyeceğim ki artık canım acıyacak. Ne zaman bir demiri tut-tursam seni düşüneceğimi bileceksin. Ne zaman bir çivi-yi yuva-sına soksam, senin içine girmeyi hayal ettiğimi bileceksin. Ne zaman çekiç sallasam, bunu derin ve ılık bir şekilde içine girmek olduğunu hayal ettiğimi bileceksin.” Sesi kalınlaşmıştı. “Ve her hamleyi çok büyük bir güçle vuracağım çünkü daha da derinlere inmek isteyeceğim.” Sonra atını tekmeledi ve dörtlü ile ilerlemeye başladı. “Bunu aklından hiç çıkarma, Jane.”

Demir çubuk tahtanın derinliklerine gömüldü.

Jane vücudunda bir şok hissetti. Kendi kendine çekicin tahta üzerinde yarattığı titreşimden olduğunu söyledi. Daha önce bu duyguyu o kadar çok yaşamıştı ki artık fark etmemeye başlamıştı.

Tanrım, şu an fark ediyordu. Göğüsleri, gevşek gömleğinde şişmişti, göğüs uçları o kadar hassaslaşmıştı ki gömleğinin kumaşına değdiğinde acıyordu.

Ruel çekici bir kere daha salladı. Kol kasları dalgalanıyor ve güneş ışığında altın gibi parlıyordu.

Çubuk biraz daha derine saplandı.

Jane’in karın kasları gerilmişti.

Çekiç, çubuğun başında patlıyordu sanki.

Ona neler oluyordu? Alev alev yanıyordu, sanki kanı teninin altında çalkalanıyor gibiydi.

Sıcaktandı... Bu tepkinin nedeni güçlü güneş olmalıydı.

Bakışlarını Ruel’den alarak hızla suçunun yanına gitti.

Sucu bardağı uzatırken titreyen elleriyle aldı. Daha sonra serin suyu yüzüne, yanaklarına, ensesine ve boynuna serpti. Su iyi gel-mişti. Haklıydı demek, bu garip sıcaklığın nedeni Ruel değil güneşti.

Ruel değildi...

Ruel çalışmayı bırakmış ona bakıyordu. Bacakları hafif aralıktı.

İri çekici iki eliyle dengeli bir şekilde tutuyordu. Gözleri, Jane'in boynunun üzerindeydi. Jane aniden boynundan aşağı, gömleğine ve göğsüne doğru süzülen su damlalarını fark etti.

Sıcak tenine karşı soğuk su...

Kendisini izleyen, içine işleyen mavi gözler...

Su damlası göğüs ucuna ulaştı, birikti ve açık mavi patiska kumaşın rengini koyulaştırarak dikleşen göğüs uçlarını ortaya çıkardı.

Ruel, diliyle altdudağını ıslattı.

Jane ürperdiğini hissetti.

Ruel gülümsedi ve vücudunun alt kısmına baktı.

Sert ve yoğun bir ereksiyon yaşıyordu.

Sonra çekici bir kere daha savurdu.

Çivi tahtanın üzerinde biraz daha derine indi.

"Dün beni beklemedin," dedi yumuşak bir sesle. "Benden kaçıp gidersen seni nasıl koruyabilirim?"

"Beni korumana ihtiyacım olmadığını daha kaç kere söyleyeceğim?" dedi. Sikor Vadisi köprüsüne doğru hızla ilerlerken ona bakmadı. "Ayrıca da kaçmıyorum."

Ruel'in kendisine baktığını hissetti. Göğüsleri tıpkı çekici kullanırken olduğu gibi kendiliğinden tepki verip gerildi.

"Neden karşı koyuyorsun? Bana kendini versen her şey daha kolay olacak."

"Sessiz ol," dedi Jane ters bir şekilde.

"Senin de hoşuna gidecek," dedi yoğun bir sesle. "Ve Tanrı bile biliyor ki ikimizin de buna ihtiyacı var. Sanırım aklımı kaybetmek üzereyim."

Jane'in adımları o kadar hızlandı ki neredeyse koşuyordu. Botlarının bağcıklarına takılması an meselesiydi.

Ruel alçak sesle küfredip arkasından, "Dikkat et lanet olası," diye seslendi. "Uçuruma mı düşmek istiyorsun?"

“Hayır, böyle bir şey yapmamı istemezdin, değil mi?” dedi dış-
lerinin arasından. “Sakat bir kadın hiç işine yaramazdı.”

Ruel aniden kıkırdadı. “Bir sürü sorun çıkarırdı, evet, ama bir-
kaç düzenlemeyle ikimiz için de işe yarayacak bir şey bulurduk.
Nasıl olacağını söyleyeyim mi?”

“Hayır!” Jane Bedelia’nın bağlı olduğu banyan korusuna ka-
darki mesafeyi neredeyse koşarak aldı. Omzunun üzerinden baktı-
ğında, Ruel’in hâlâ köprüünün üzerinde ağır ağır ilerlediğini ve onu
takip etmek için bir şey yapmadığını fark etti. Aceleyle kısırağına
bindi. “Yarın gelirsen, Robinson’a seni şantiyeden atmasını söyle-
yeceğim.”

“Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın. Çünkü o zaman sinirle-
nirim ve bu da bir denetçin olmadan devam edeceğin anlamına
gelir,” dedi ve gülümsedi. “Sinirlendiğim zaman ne kadar terbiyesiz
bir adam olduğumdan daha önce bahsetmiş miydim?”

*Ölü adamın gözleri, ara sokağın karanlığında boş boş bakı-
yordu.*

“Bu sorunu senin çözmen gerekecek,” dedi Ruel yumuşak bir
sesle. “Çözüm de çok basit. Neden durumu zorlaştırıyorsun ki?”

Güneş ışığı, saçlarındaki açık renkli tutamlar üzerinde parlı-
yordu ve yaklaşırken sanki güneş ışığında yıkanıyor gibiydi. Çaresiz
bir şekilde gözlerini üzerinden alamadan, aynı o lanet çekici kulla-
nırken bütün gün baktığı gibi Ruel’e baktı.

En sonunda, “Hayır!” diyebildi ve bakışlarını kaçırarak Bede-
lia’ya binip karnını tekmeledikten sonra çaresizlik içinde dörtнала
uzaklaştı.

“Bu gece Li Sung’un malzeme deposuna geldiğini düşünüyö-
rum,” dedi Ian.

Ruel doğruldu ve kardeşine bakmak için döndü. “Emin misin?”

“Neredeyse eminim. Anahtarı var. Jane bu akşamüstü bir sırt

çantasıyla içeri girdi ama çıktığında çanta yoktu. İki saat sonra topallayarak yürüyen bir Çinli geldi ve çantayı aldı. Onu takip ettim ama pazaryerinde izini kaybettim.”

“Bilerek kaybetmiş olmayasın?” diye sordu Ruel alaycı bir şekilde.

“Tanrı’nın yöntemi oldukça gizemli olabilir.”

“Aynı zamanda da pratiktir.”

“Depoyu izlemeye devam edeyim mi?”

Ruel tereddüt etti. “Şimdi değil. Bilmemiz gerekeni öğrendik. Gerisi bekleyebilir.”

“Bu hiç sana uygun bir tavır değil. Genellikle daha sabırsız davranıyorsun.”

Sabırsız mı? Aslında o kadar sabırsız ve uçurumun kenarında hissediyordu ki, patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

Ancak sabırsızlığının Kartauk’la hiçbir ilgisi yoktu.

Beşinci Bölüm

İki gün sonra, sabah erken saatlerde yağmur yağmaya başladı.

Sanki gökyüzü yarılmış ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmıştı. Jane öfkeyle yağmurun da bu lanet olası ülkedeki diğer her şeye benzediğini düşündü; ağır, ılık ve karşı koyması neredeyse imkânsızdı. İlk birkaç saat içinde, bu tabiat olayına karşı mücadele etmek hoşuna gitmişti çünkü günlerdir ilk kez, Ruel'in varlığını umursamamış ve işine odaklanabilmişti.

Öğlen olduğunda, yağmur suları yolun her iki tarafında birikmişti ve işçiler adım atarken kayıp düşmeye başlamıştı. Saat üç olduğunda, yağmur o kadar hızlı ve sert yağmaya başlamıştı ki, işçilerin, çekiçle vurduğu demir çubukları görmesi bile imkânsız hale gelmişti. Saat dörtte Jane işçilere ara vermelerini, eve gitmelerini ve ertesi gün şafak vaktinde gelmelerini söyledi.

"Vakti gelmişti," diye mırıldandı Ruel çekicini, rayların yanında duran muşamba kaplı el arabasına atarken. "Çamurda boğulana kadar bekleyeceksin zannettim."

"Hoşuna gitmiyorsa bir daha gelme," dedi Jane tersleyerek. "Kimse senden kalmanı istemedi. Yağmurun bizi durdurmasına izin vermeyeceğim. Rayların birleşmesi için önümde daha on beş mil var ve iş bitene kadar buraya her gün geleceğiz."

"Ya da sen bitene kadar," dedi Ruel, Jane'e bakarak. Şapka-

sının kenarından yağmur suları süzülüyor yanaklarına iniyordu. “Neredeyse ayakta bile duramıyorsun.”

“Ben iyiyim. Şikâyet edip duran sensin.” Sonra geçidin kenarına doğru ilerledi. “Belki de yarın gelmesen daha iyi olur.”

“Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın.” Gülümsedi. “Bu lanet havadan hiç hoşlanmıyorum ama bu duruma alışabilirim.”

Muhtemelen şeytan da cehennemde yanmaya alışmıştır, diye düşündü Jane umutsuz bir biçimde. Aman Tanrım, işte yine oluyor. Ona o bakışıyla baktığı zaman vücudu kendini hazırlamaya ve tepki vermeye başlıyordu. “Neden bu sıkıntıya katlanıyorsun ki? Uğraşmana değiyor olamaz.”

“İnan bana değiyor.”

Köprüünün üzerinde hızla ilerlerken adamın arkasından baktığını hissedebiliyordu. Desteklerin çok sağlam olduğunu fark edince rahatladı. *Doğrusu bu, demiryolunu düşün. Ruel’in yağmurun altında gömleği, göğüs ve karın kaslarına yapışmış bir halde sana baktığını unut. Yorgunluğunu, hevesinin kırılmasını düşün, bacaklarının arasındaki bu garip, acı veren boşluğu umursama.*

“Neden muson yağmurları geçene kadar beklemiyorsun?” diye sordu Ruel sakın bir tavırla. “Bu yağmurda ilerleme kaydedemezsin ki.”

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi ve banyan ağacı dallarının oluşturduğu sığınığın altına girip Bedelia’nın eyerini tuttu. “Mihrace, hava koşullarında istisna yapmıyor ve bu, bizim de yapamayacağımız anlamına geliyor.”

“Ne sevimli adam. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ama sizi tanıştıran ben olmayacağım.” Neden orada durup ona öyle bakıyordu ki? Bedelia’nın üstüne hızla çıkarken eyer kolanını parmaklarıyla sıkıca kavradı. “Seni tutan buysa, vazgeçsen iyi olur.”

“Beni tutan bu değil. Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun.”

“Bilmiyorum çünkü...”

“O zaman gözlerini benden kaçırmaya bir son ver ve öğren.”

“Sana bakmak istemiyorum. Neden sana bakmak...” dedi ve göz göze geldiler. Jane hemen gözlerini kapadı. “Hayır,” diye fıslıladı.

Oysa yine de orada durduğunu görebiliyordu. Yağmurdan ıslanan kıyafetleri vücuduna yapışmıştı; kasları gergin, bakışları yorgundu.

“Pekâlâ,” dedi Ruel. “Zamanı geldi, Jane,” dedi. Ses tonu yumuşak ve ikna ediciydi. “Artık bana karşı direnmek istemiyorsun. Yorgun ve bitkinsin ama bütün bunları unutmama yardım edebilirim. İstedğin, hemen senin olabilir. Ancak benden hoşlanmıyorsan, seni bir daha rahatsız etmem.”

Jane, ondan hoşlandığına emin olmasını sağlayacağını biliyordu. Ruel aynı, Li Sung’un bahsettiği güçlü kadim mandarinler gibiydi, kolayca büyü yapabiliyor ve kullarını etkisi altında bırakabiliyordu.

Fakat Jane de çaresiz bir ahmak değildi. Ona karşı koyma gücü vardı... Tabii isterse.

İsterse mi? İlk kez kuşku içinde olduğunu kendine itiraf ediyordu ve aniden bir rahatlama vücuduna yayıldı. Ruel haklıydı, ona karşı koymaktan yorulmuştu. Neden olayları akışına bırakmasına izin vermiyordu? Bir kere izin verse, Ruel istekleri tatmin olan erkeklerin yaptığı gibi hiç şüphesiz sıkılacak ve onu rahat bırakacaktı.

Ruel gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Jane’in gözleri iri iri açıldı.

“Şişşt...” dedi Ruel. Yüzü yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Parmakları marifetli bir şekilde hızla düğmeleri çözüyordu. “Sadece seni görmek istiyorum. Zabrie’nin evinde seni görme şansım olmuştu ama bugün biraz daha cömert olabileceğine

inanıyorum.” Gömleğin kenarlarını sıyrarak ona baktı. “Ah, evet... Oldukça cömert bir görüntü.” öne doğru eğildi. Nefesi, dikilmiş göğüs uçlarını tüy gibi okşuyordu. “şimdi izin ver de...”

Jane hafif bir çığlık attı ve kısırağın eyerine doğru yaslandı. Hiç alışık olmadığı duygular vücudunu sararken, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Ruel göğüslerini yavaş ama duygusal bir şekilde emmeye devam etti. “Güzel,” diye mırıldandı. “ ok güzel.”

Sonra elini kemerinin içine sokarak vajinasının etrafındaki kıvrımları bulup okşamaya ve sıkmaya başladı. “Bacaklarını arala. şşte böyle, şimdi biraz daha a .”

Ruel bir süredir aradığı çıkıntıyı bulduğunda Jane’in dizleri neredeyse çözülecekti.

Boynunu arkaya attı. Ruel parmağıyla oynamaya ve bastırmaya başladığında esaslı bir çığlık boğazını sıktı sanki.

Ruel başını kaldırdı. * ok güzel*, diye düşündü Jane. O anda Ruel’in yüzü kadar güzel bir görüntüyü hayatı boyunca görme-mişti. Yanakları nar gibi kıpkırmızıydı ve mavi gözleri parlıyordu.

“Burada yağmurun altında olmaz.” Elini çekerek hızla Jane’in düğmelerini ilikledi. “Başka bir yere gitmemiz lazım.” Sonra Jane’i Bedelia’ya bindirdi. Sonra da hızla Nugget’ın yanına gitti. “Ve Tanrı aşkına, sakın fikrini değiştirme.”

Jane değiştirecek bir fikri olduğuna bile emin değildi. Beyni bomboştu, sersem gibiydi, kızgınlığa girmiş bir hayvan gibi sadece fiziksel temasa tepki veriyordu.

Ruel, Bedelia’nın dörtnala koşması için karnına şaplak attı. “Sadece biraz daha,” dedi boğuk bir sesle. “Dayan.”

Neye dayanayım, diye düşündü. Tutunacak hiçbir şeyi yoktu ve Ruel’in yarattığı akıntıda çaresiz bir şekilde süzülüyordu.

Ruel, “Bekle,” diyerek atını yanına getirdikten sonra elini uzattı ve bacağından yukarı kaydırıp organına doğru ilerletti.

Burun delikleri açılıp kapanıyordu, yanakları sanki korkunç bir açlık çekiyormuş gibi içine çökmüştü. “Yeterince alamadım. Sana dokunmak zorundayım. Tanrım, içinde olmak istiyorum,” diyerek yavaşça sıktı. Sonra bırakıp tekrar sıktı. “Ne yapmak istediğimi biliyor musun? Seni şu an çamurun içine sürüklemek ve elbiselerini çıkarmak istiyorum. Çıplak olmanı, istekli olmanı, kalçanı yukarı kaldırmanı ve daha fazlası için yalvarmanı istiyorum.”

Kelimelerinin yalınlığına aslında kızması gerekiyordu. Ama kızmadı. Vücuduna bir alev yayıldı sanki.

Ruel elini çekerken anlaşılmayan bir şey mırıldandı. “Hadi, gidelim, daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Yağmur şiddetini azaltmadan yağmaya devam ediyor ama Jane’in alev alev yanan vücudunu serinletmiyordu. Sanki bir daha hiçbir şey onu serinletmeyecek gibi hissetmişti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Tren istasyonuna,” dedi Ruel ve yola koyuldu. “Orası daha yakın.”

Pek de yakın gelmemişti ama istasyon platformuna ulaşır atlarından indiklerinde Jane sıtmalılı gibi titriyordu.

“Acele et,” dedi Jane’in attan inmesine yardım ederek. “Anahtarlar nerede?”

Mihracenin aracı... Ruel lokomotifin anahtarını istiyordu. Sırlıklam olmuş pantolonunun cebini karıştırdı. Ruel de onu mihracenin özel aracına doğru platform üzerinde sürüklüyordu. Anahtarları alıp altın kapıyı açtı, Jane’i içeri çekti ve kapıyı atlarından sertçe kapattı.

Aracın içi yarı karanlıktı. Pencereden gelen ışık gri ve kasvetliydi. Yağmur damlaları, içeriği dışarıdan ayıran pencerenin üzerinde aşağı doğru akıyordu.

Ruel, “Acele et,” diyerek gömleğini çıkardı ve halının üzerine fırlattı. “Tanrım, sadece beni dinlemenı istiyorum. Sana hızlı

olmayacağı ve diğerlerine benzemeyeceği konusunda söz vermiş-tim ama deneyeceğim ve..." Arkasını döndüğünde Jane'in hareket etmediğini gördü. "Neden üstünü çıkarmıyorsun?"

Jane sanki hareket edemiyor gibiydi. Vücudu acı içindeydi, aynı ateş onu hâlâ cayır cayır yakıyordu ama gözlerini de Ruel'den alamıyordu. Hiç bu kadar canlı, bu kadar duygu yüklü birini görmemişti. İhtiyacını ve tutkusunu hissedebiliyordu. Sedef renkli loşluk içinde yanan bin mum gibi ışık saçıyordu.

"Sakın bana fikrini değiştirdiğini söyleme. Yoksa..." dedi ve bir adım yaklaştı. Parmakları, düğmelerini açmaya başlamıştı. Sesi kadife gibiydi, şarkı mırıldanır gibi konuşuyordu. "Seni korkuttum mu? Söz veriyorum, benden hoşlanacaksın. Sadece ilk seferi atlatmamız gerekiyor. Sana verdiğim sözün tutacağını."

Kahverengi saçları ıslaktı ve saçlarındaki altın renkli tutamların rengi ayırt edilemiyordu. Muhteşem yüzü ıslık ıslık; gözleri o kadar güçlü bir çekim etkisi yaratıyordu ki, Jane büyülenmiş gibi ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Ruel, Jane'in ıslak gömleğini sıyrarak çıkardı ve yere bıraktı. Sonra yavaşça öne doğru eğildi. Ilık dudakları sol omzunun boşluğuna sürtündü.

Jane'in vücudundan bir ürperti geçti. Bu dokunuş, daha öncekiler kadar samimi değildi ama daha cesur bir duygu barındırıyordu.

"Canım o kadar acıyor ki çok uzun süre dayanabileceğimi..." dedi ve sustu. Sonra ellerine bakarak sert bir kahkaha patlattı. "Tanrım, şu halime bir bak. Titriyorum. Gerisini senin halletmen gerekecek."

Zayıflığını itiraf etmesi büyüü bozmuştu. Jane de titreyen ellerini kemerine götürdü. Kendisini zayıf, çaresiz, balmumu gibi yumuşak hissediyordu. Kalbi, metal çatıya çarpan yağmur damlaları kadar sert atıyordu. Tanrım, Ruel'in ellerini tekrar vücudunda

istiyordu ama ona tekrar dokunabilmesi için üzerindeki elbiselerden, bu engellerden kurtulması gerekiyordu.

“Çok iyi,” dedi. Sesi ikna edici ve cesaret vericiydi. Divana oturarak botlarını çıkardı. “Çok güzel olacak. İkimizin de bunu istediğini biliyorsun,” dedi ve sustu. Üstü yarı çıplaktı. Bakışları Jane’in kadınlık organına doğru kaydı. “Yumuşak,” diye fısıldadı. “Ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum...”

Jane’in vücudunu bir kere daha sıcaklık dalgası sararken, sanki elleri bacaklarının arasını okşuyor ve kurcalıyor gibi kasıldı.

Bu durumu Ruel de fark etmişti ve yanağında bir kas seğirdi. “Buraya gel.”

Jane ona doğru ilerledi. Hiç soru sormadan itaat ediyordu. Çıplak ayaklarının altındaki halının ne kadar yumuşak olduğunu bile fark etmemişti. Gidip önünde durdu.

Ruel hafifçe bacaklarını araladı ve bir eliyle daha önce olduğu gibi kavradı.

Zevk, ihtiyaç, açlık...

“Beni istiyor musun?” diye sordu parmağını dolaştırıp bastırarak.

Jane ürperdi. “Evet.”

“Beni içine çekip orada tutmak istiyor musun?”

“Evet.”

“Hızlı ve sert olsun mu?”

“Evet.”

Kıbarca Jane’i divanın üzerine çekti ve bacaklarının arasına yerleşti. Boğuk bir sesle, “O zaman beni al,” dedi ve yavaşça içine girdi.

İlk, düzgün ve sert penisinin içine girmeye başladığını hissedince nefesi kesildi.

Ruel kaşlarını çattı. “Bana karşı koyma. Canını acıtmayacağım. İçine al beni.”

“Karşı koymuyorum,” dedi. Aksine, içine girmesi ve daha fazlasını hissedebilmek için uğraşıyordu.

“Çok darsın,” diye mırıldandı Ruel. “Biraz zor olacak ama...” dedikten sonra kalçalarını sertçe ileri ittirdi.

Jane yaşadığı ani acıyla çığlık atmamak için altdudağını ısırdı.

Ruel başını kaldırıp ona baktı. “Hayır!”

Jane’in bir parçası olan ama aynı zamanda da kendine ait olmadığı hissettiği bir parçasında derinlere girmişti.

Açık renk gözleri alev alev yanıyordu. “Duramam, lanet olsun. Artık çok geç. Devam etmek zorundayım.”

“Biliyorum,” dedi yutkunarak. Acı giderek azalıyor beraberinde de tamamlanması için duyduğu isteği getiriyordu. “Biliyorum...”

Ruel, “Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi sertçe. “Tanrım, keşke bilseydin,” derken titrek bir nefes aldı. “Tanrım, bu beni öldürecek.” Kendini hafifçe geri çekti ve sonra yavaşça tekrar girdi.

Kibarlık, özen, yetenek... Derinlerde yatan fırtınalı şiddeti hissedebiliyordu ama her hareketi kontrollüydü, disiplinli davranıyordu.

“Ruel...”

“Sessiz ol,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Yaptığım şeyi düşünmek zorundayım,” diyerek çaresizce güldü. “Ve yapmadığımı da. Sen iyi misin?”

“Evet.”

“O zaman bir sonraki adıma geçiyorum.” dedi. Esneyip dışarı çıktı ve hızla, sanki bir kılıç saplar gibi sert bir şekilde tekrar girdi.

Jane’nin nefesi kesildi, bakışları yüzünde geziyordu.

Ruel’in gözleri sanki hiçbir şey görmüyor gibiydi. Dudakları şehvetten ağırlaşmıştı, yüz ifadesi aynı Jane’nin hissettiği şursuzluğu gösteriyordu.

“Güzel,” dedi boğuk bir sesle. “Şimdi bana tutun. Kısa sürede

bitirmeye çalışacağım. Sen de bana katıl.”

İyice bastırarak, derine inerek telaşlı hareketlerle patladı.

Ruel sona yaklaşırken Jane de parmaklarını onun omuzlarına geçirmişti. Tanrım, ona neler oluyordu. Ona tam olarak sahip olmuştu. Hem vücudunda hem de tepkilerinde ona bir zincirle bağlı olduğunu hissediyordu. Her hareketine, her emrine boyun eğmekten kendini alamıyordu. Zevkin esiri olmuştu ve hissettiği arzu giderek daha da artıyordu...

Zevk giderek artmış, zirveye ulaşmış ve sonra...

Çılgılık mı atıyordu? Vücudunu saran sıcaklık yüzünden hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Ruel gergindi, sırtı kambur olmuştu ve yüzünde kelimelerle anlatılamayacak bir keyif ifadesi vardı. Sonra üzerine yığılmıştı, sanki bir hastalıktan kurtuluyormuş gibi titriyordu.

Tehlikeli... Benliğini saran rahavet ve yorgunluk sisi arasından kendini gösteren şey bu düşünce olmuştu. Ruel’e karşı koymakta haklıydı, ona teslim olarak hata yapmıştı. Bu çok güçlüydü. O, çok güçlüydü.

Ruel’in üzerinden doğrulup ayağa kalkarak aracın sonuna doğru ilerlediğini belli belirsiz fark etti.

“Nereye gidiyorsun?” diye mırıldandı. Tanrım, kendisini Sikor Vadisi’nde boşalan sağanak yağmur tarafından harap edilmiş gibi yumuşak ve güçsüz hissediyordu.

“Sobayı yakacağım,” dedi ve ortası bombeli seramik sobanın yanında diz çöküp kapağını açtı.

“Üşüdün mü?” diye sordu merak içinde. Kendi bedeni daha önce hiç bu kadar hassas ve sıcak olmamıştı.

“Hayır,” dedi ve kömürü tutuşturarak kapağı kapattı. “Ama belki bir süre burada kalırız. Üşümeni istemiyorum. Zaten yeterince suçluluk duygusu hissediyorum, bir de üşütmeni kaldıramam,” dedi. Ayağa kalkıp yanına geldi. “Kendini nasıl hissediyorsun? Canın acı-

yor mu?”

“Biraz,” dedikten sonra doğruldu. Şakaklarına yapışan saçlarını geriye atarken, “Bu biraz... Beklediğimden fazlaydı,” dedi.

“Sen de beklediğimden çok fazlaydın,” dedi. Divanın üzerinden şal desenli ipek örtüyü alarak Jane’in üzerine sardı. “Ve bundan pek de hoşlanmadım.”

Jane etrafını saran yumuşak sise rağmen, Ruel’in ses tonundaki sertliği fark etti. “Sen kızgınsın.”

“Böyle olsun istemedim,” derken halının üzerine çöktü. Ellerini de sıkıca dizlerinin etrafına sardı. “Bu çok büyük bir sorun. Bakire olmaman gerekiyordu, lanet olsun. Bu sorumluluğu istemiyorum.”

Jane’in kalbine bir acı saplandı ve onu doğrudan gerçekliğe döndürdü. Tereddüt ederek, “Bu senin sorumluluğunda değil. Kimse beni buraya gelmem için zorlamadı. Bu tamamen benim seçimimdi,” dedi.

Kabaca, “Her ne haltsa,” diye karşılık verdi. “Seni baştan çıkardım. Seni istedim ve istediğimi almak için de elimden geleni yaptım.”

“Bunu yaptığın doğru,” dedi. İlk ateş dalgası vücudunu terk ediyordu. Bir an ürperince örtüyü biraz daha üzerine çekti. “Bu konuda çok başarılı olduğuna eminim ama bunu yapmana ben izin verdim ve artık olan oldu. Ben... ben kulübeye dönsem iyi olacak.”

“Patrick’in yanma,” dedi acı acı gülümseyerek. “Biliyor musun, neredeyse Patrick’le görüşmeye gidecektim. Onu ve küçük kızlara olan ilgisini bir türlü aklımdan çıkaramadım ve kalbini söküp çıkarmak istediğime karar verdim.”

Jane ona inanmıştı. Ruel hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Çıplak bir gladyatörün nefis heykeli gibi görünüyordu ancak bu dinginliğinin altında hissettiği bastırılmış öfke onu şaşırtıyordu. “Bizim aramızda öyle bir şey olmadı ki.”

“Anlaşılan bu doğru. Neden bunu yapmama izin verdin peki?”

“Sana izin verirsem... Erkekler bunu yaptıktan sonra çekip gider. Daha fazla bir şey istemez.”

“Öyle mi?”

Jane ona baktı. Sanki nefesi onu terk etmişti.

“Ah, evet, hâlâ istiyorum. İçinden çıktığım andan beri istiyorum ve sahip olamadığım için de çıldırmak üzereyim. Neden beni bilerek yanlış yönlendirdiğini söyleyecek misin?”

“Seni yanlış yönlendirmedim. Bu seni ilgilendiren bir durum değil.”

“Pekâlâ, ama artık öyle. Patrick Reilly senin neyin?”

“Babam.” Adamın yüzündeki şaşkınlığı gördü ve aceleyle devam etti. “Bunun bir kanıtı yok aslında. Annemin müşterilerinden biriydi sadece ama babam olduğunu biliyorum.”

“Ama değil, öyle mi?”

“O da sorumluluk almak istemiyor,” dedi Jane sadece.

“Tanrım.”

“Bir gün bana bunun doğru olduğuna inandığını söyleyecek,” dedi Jane kısık bir sesle. “Ama endişelenmene gerek yok. Senden de hiçbir beklentim yok.”

“Benim bile bazı ahlaki hassasiyetlerim var. Senden bir şey aldım ve bunu geri vermek zorundayım.”

Jane ürkek bir halde gülümsedi. “Bunun fiziksel olarak imkânsız olduğuna inanıyorum.”

“O zaman sana başka bir şey vereceğim. Benden ne istiyorsun?”

Jane, Ruel’in son derece ciddi olduğunu fark etti. “Benden, benim için değerli olan bir şey almadın. Ben, düğün yatağına bakire olarak girmezse utanç içinde olacağına inanan kadınlar gibi değilim.”

“İlan bana söylemişti,” dedi Ruel alaycı bir tavırla. “Sen farklısın. Bu belirgin farklılığı umarım eşin olacak kişi de onaylar.”

“Muhtemelen hiçbir zaman evlenmeyeceğim, bu nedenle bu konuşmaya devam etmek çok saçma.” Etrafına bakıp kıyafetlerini aradı ve Ruel’in fırlattığı yerde, halının üzerinde durduğunu gördü. “Lütfen, gömleğimi uzatır mısın?”

“Hayır, kuruması için ateşin yanına asacağım.”

Elbiseleri topladı ve sobanın yanına gitti. “Bu işe bir son verece kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi benden ne istediğini söyle.”

Ulu Tanrım, neden bir türlü vazgeçmiyor? Sadece, onun yanında büyümeye devam eden bu garip acıdan kurtulmak istediğini söylememek için kendini zor tuttu. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin,” diye tekrarladı. “Neden beni dinlemiyorsun?”

“Çünkü vicdanım hiç rahat değil. Ve inan bana vicdanım beni kolay kolay rahatsız etmez.” Sobanın önüne kıyafetleri serince arkasını döndü. “Ama zaten daha önce hiç böyle bir duruma düşmemiştim. Önce bir kadının bıçaklanmasına neden oldum ve sonra da masumiyetini çaldım. Bu, benim için bile çok fazla.”

“Masum değildim ki.”

“Hiç de değil. Genelevde büyümüş olman seni bir fahişe yapmaz.”

Jane gerildi. “Bunu biliyorum,” dedi sert bir şekilde. “Ben asla onun gibi olmayacağım.”

“Kim gibi?”

Jane neredeyse dilini ısıracaktı. “Annem.”

“Annen fahişe miydi peki?”

“Evet, ama bu konu hakkında konuşmak *istemiyorum*.”

“Ah, hayır... Bir kere daha kapılarını kapatma. Bunun olması için yeterince ileri gittik. Önceden seni biraz daha desseydim, asla böyle bir duruma sokmazdım kendimi. Annen gibi olma fikri neden seni korkutuyor?”

“Öyle bir yaşam... Kâbus gibi. Bir köle olmuştu. Ben *asla*

bir köle olmayacağım. Kimsenin beni kölesi yapmasına izin ver-
meyeceğim.”

“Peki genelevlerden bu kadar nefret ediyorsan Zabrie’nin ya-
nına neden gittin?” dedi acı bir şekilde gülümseyerek. “Çünkü artık
gitme nedeninin ilk başta düşündüğüm şey olmadığına eminim.”

Jane haliya baktı. “Onunla bir işim vardı.”

“Demiryolu işi mi?”

“Hayır.”

“Kartauk mu?”

Jane aniden başını kaldırdı. “Sen Kartauk hakkında ne bili-
yorsun?”

“Yaklaşık bir saat önce bildiğimden daha çok şey. Ayrıca sev-
gilin olmadığını da biliyorum.”

“Tabii ki sevgilim değil,” dedi. Bezgin bir şekilde ona bakar-
ken sesi de düşünceli çıkmıştı. “Adını nereden duydun?”

“Abdar.” Jane’nin şok olmuş bir ifadeyle kaskatı kesildiğini
görünce de duygusuz bir şekilde konuşmaya devam etti. “Bana
öyle bakma. Senin için bir tehlike yaratsam sence Kartauk veya
Abdar’dan bahseder miydin? Oyunun kuralları değişti ve artık is-
tediğimi almanın başka bir yolunu bulmak zorundayım.”

“Peki, istediğin nedir?”

“Mihraceyle yapacağım görüşmenin istediğim gibi gitmesi
için onu etkilemeye yeterli bir baskı,” diyerek sustu. “Ve Abdar
da, Kartauk’u bulup ona teslim etmem halinde bunları gerçekleş-
tireceğine söz verdi.”

“Peki, bunu yapacak mıydın?” diye sordu fısıltıyla.

“Kesin bir karar vermemiştim. İhtimal vardı tabii.”

“Sadece bir ihtimal için oldukça fazla soruna göğüs gerdin,”
dedikten sonra hiçbir şey anlamadığını gösterircesine başını sal-
ladı. “Bunu nasıl yapabildin? O bir canavar.”

“Ben de öyle olduğundan şüpheleniyorum ama zaten vicdan

konusunda ne kadar eksik olduğumu konuşmuştuk. Ve bence alçaklığımı daha fazla konuşmamıza gerek yok.”

Jane’in şaşkınlığının yerini kısa bir süre içinde öfke aldı. “Peki, beni bu yüzden mi buraya getirdin? Abdar sana...”

“Aptal olma. Abdar’ın bu konuyla hiçbir ilgisi yok.”

Jane’in aklına aniden bir şey geldi. “Zabrie’deki buluşmamızla da mı ilgisi yok? O ara sokakta öldürdüğün adam planının bir parçası mıydı?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, ancak geçerli bir neden olmadan adam öldürmem,” dedi kaşlarını çatarak. “O adamın orada olmasıyla benim hiçbir ilgim yoktu ama Pachtal’ın gelişi benim için oldukça geçerli bir sebepti. Ben de bir süredir... Nereye gidiyorsun?”

“Gidiyorum.” Üzerindeki örtüyü fırlattı ve nemli gömleğini üzerine geçirdi. “Tabii dışarıya beni durdurması için Pachtal ya da adamlarından birini yerleştirmediyse.”

“Pachtal da yok Abdar da,” dedi kısaca. “Bu konu kapandı. Seni kırdığımı biliyorum ama mantıklı düşünmeye çalış.”

Jane hızla ona döndü. “Beni kırmadın. Sen ve Abdar gibi adamların beni kırmasına izin vermem.” Pantolonunu giyerek kemerini taktı. “Ve mantığım sana bir daha güvenmemin son derece aptalca olduğunu söylüyor.”

“Sen bana hiçbir zaman güvenmedin. Sana sahip olmama izin verdin çünkü bu sana zevk verdi, dürüstlüğüme olan inancından ötürü yapmadın.” Jane ağzını açtığı anda elini kaldırıp onu susturdu. “Ve ben de senden başka bir şey beklememişim. Bana güvenseydin senin aklını kaçırdığını düşünürdüm. Şimdi bütün gerçek ortaya çıktığına göre konumuza dönelim. Abdar, Kartauk’u istiyor. Sense onu bulmasını istemiyorsun. Sanırım bu da aynı zamanda Kartauk’u Kasanpore’dan kaçırmak istediğin anlamına geliyor, değil mi?”

Jane cevap vermedi.

Ruel omuz silkti. “Pekâlâ, Kartauk’u Kasanpore’den çıkarcagım ve güvende olabileceği ve Abdar’ın onu bulamayacağı bir yere götüreceğim. Sonra hesaplaşmış olacağız ve tüm borçlar ödenecek.”

“Ne?”

“Beni duydun. Bu enayiliğimi de bir daha tekrarlamayacağım.” Giyinmeye başladı. “Tanrım, en başta bunu söylediğime inanmıyorum.”

“Ben de. Sana inanacağımı düşündüğüne de inanmıyorum.”

“Abdar’m kontrolünde olmadığımı dair kanıt mı istiyorsun?” dedi ve botunu giydi. “Li Sung.”

Jane hareketsiz kaldı. “Li Sung’a ne olmuş?”

“Narinth’de değil. Bir gece önce malzeme depona uğrayıp daha önce bıraktığın çantayla birlikte çıkıp gitti. Sanırım çantayı Kartauk’a götürüyordu. Ian onu takip etti ama pazaryerinde izini kaybetti.”

“Kardeşin de mi Abdar’a yardım ediyor?”

“Kardeşim bana yardım ediyor... Hem de olanca gönülsüzlüğüyle.” Diğer botunu da giydi. “Sana bunların hiçbirini söylemek zorunda olmadığımı biliyorsun. Tedarik deposunu kendim de izleyebilir ve Li Sung geri gelene kadar beklerdim. Böylece Kartauk’u bulma konusunda çok büyük bir şansım olurdu. Bir avın peşinden koşma konusunda Ian’dan daha iyiyim.”

“Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sende bir avcının içgüdüğü var.”

Jane’in ses tonundaki acı ifadeyi umursamadı. “Bu içgüdüğü itiraf etmekten utanmıyorum. Kaç kere hayatta kalmamı sağladı. Aynı zamanda da Kartauk’unu kurtarmama yardım edebilir.”

“Peki, ya yardımını istemezsem?”

Ters bir şekilde, “İstemesen de yardım edeceğim. Bu borcu ödemeyi ve yükünden kurtulmayı istiyorum.”

“Ne kadar saygın bir hareket.”

“Ben saygın bir adam değilim ama genellikle dürüstümdür.” Dudakları incelmışti. “Ve seninle ilgili bir durum ters gitti, ben de bundan hoşlanmadım.”

“Bunu daha önce söyledin.”

“Bu doğru. Bir insanın kendine yalan söylemeye başlaması son derece tehlikelidir.”

“Senin yalan söylediğin bendim.”

“Hayır, sadece sana gerçeği tamamen anlatmadım ama kendime yalan söyledim. Sana sahip olmak için sanki ateşler içinde yanıyordum ve kendimi ikna etmek için... Ben salak bir adam değilim ve insanları tanırım.” Sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ama hiç beni istemediğim bir yere götüren bir yol keşfettiğim olmadı. Zabrie’nin mekânına neden gittiğini hiçbir zaman derinlemesine sorgulamama konusunda dikkatli davrandım. İstediğim kişi olmadığına dair bütün sinyalleri vermiştin ama ben kendime sana inanma izni vermedim. Tanrım, lan bile görmek istediğimi gördüğümü söylüyordu bana.”

“Söyleyeceklerin bitti mi?”

“Neredeyse. Abdar, seninle olan yakınlaşmamı çok büyük bir ilgiyle izliyor olmalı. Sana yardım etmeme izin verirsen, Kartauk’u Kasanpore’dan çıkarırız ama beni uzaklaştırırsan Abdar başarısız olduğumu düşünür ve muhtemelen kendi harekete geçer,” diyerek gülümsedi. “Bitirmen gereken bir demiryolu varken Abdar’la uğraşacak zaman bulabilir misin?”

“Bana ihanet etme ihtimali olan bir adama güveneceğime, zaman bulmak daha kolay olur.”

“Ben sana ihanet etmeyeceğim. Bana net bir şekilde bakıp olduğum gibi görürsen bunu sen de fark edeceksin. Bunu yapabilir misin, Jane?”

Ah, Tanrım... *Bu adam imkânsız*, diye düşündü Jane. Kendisini mihracenin haremindeki bir cariye gibi hissetmesine neden

olacak şekilde bedenine hükmetmişti ve şimdi de karşısına geçmiş onu kullandığını söylüyordu. Bu kalp kırıklığı ve öfke arasında nasıl olup da mantıklı düşünmesini bekliyordu?

Jane, “Bilmiyorum,” diyerek acı acı gülümsedi. “Ama tam olarak kim olduğunu gösterdiğin konusunda sana katılıyorum.” Arkasını döndü ve lokomotiften çıktı.

Patrick, “Rayların yarın geleceğini duydum,” diyerek Jane’e zafer kazanmış bir şekilde gülümsedi. Yemek masasında karşılıklı oturuyorlardı. “Tam zamanında. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim.”

“Limandan malzeme deposuna transferi kontrol etmen gerekecek. Şantiyeden ayrılarak vakit kaybedemem. Bugün bir milden az ray döşedik.”

Patrick anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Muson yağmurları yüzünden, değil mi? Ah, canım benim... Bu akşamki halini görünce içim acıdı.”

O öğleden sonra, Ruel’in lokomotifte yaptığı o dobra açıklamalardan sonra Jane’in de içi acıyordu. Hayır, içinin acımadığına dair kendini ikna etti. İncinen gururuydu. “Belki de yarın daha hızlı ilerler.”

“Pek sanmıyorum.” Patrick bir kadeh daha viski koydu. “Şantiyedeki yerim hakkında söylediklerini düşünüyordum. Haklısın, Jane. Ben bencil herifin tekiyim ama işleri yoluna koyacağım.”

“Hiç önemli değil,” dedi duygusuz bir şekilde. “İşimiz neredeyse bitmek üzere.”

“Ve gerçekten çok iyi iş başardın.” Patrick viskisinden bir yudum aldı. “Ama bu muson yağmurları çok pis bir şey ve bu yağmur ve çamurda dışarıda olmanı istemiyorum. Tekrar hastalanabilirsin. Rayların nakliyesi için bana bir gün daha ver. Şantiyede senin

yerine ben durayım sen de evde kalıp çoktan hak ettiğin iznini yap.”

Ona bakmak için yavaşça başını kaldırdı. Sanki bunu söylerken samimi gibiydi, ancak yine de umutlanmasa iyi olurdu. Daha önceden de söz vermişti ama sonu hüsrana olmuştur. “Gelsen çok iyi olur,” dedi dikkatli bir şekilde.

“O zaman anlaştık,” dedi gülümseyerek. “Dokuz gün içinde işimiz bitmiş olacak, şu kibirli herifle vedalaşacak ve bu lanet olası ülkeye veda edeceğiz.”

“Benim dinlenmeye ihtiyacım yok. İkimiz de şantiyede olursak daha hızlı...”

“Saçmalık. Ben tek başıma halledebilirim. İlla çalışmak istiyorsan, üst çekmecedeki o gıcık hesapları kontrol edebilirsin. Li Sung gittiğinden beri hesapları inceleyen olmadı.”

Jane ona inanmaya başlıyordu. Şantiyedeki işleri denetleme yükü olmadan, Kartauk’u Kananpore’den çıkarmanın bir yolunu bulmak için zaman ayırabileceğini fark ettiğinde içinde bir umut doğdu. “Sen ciddi misin?”

Bir an için Patrick’in yüzünden bir tereddüt ifadesi geçti. Öne doğru eğilip elini tuttu. “Çok ciddiyim. Tanrı biliyor ya, artık burada biraz iş bitirmemin vakti geldi. Bazen neden benimle kaldığını çok merak ediyorum.”

Çünkü sen benim babamsın, demek istedi ona. Çünkü günün birinde, Jane buna layık olduğunu kanıtlarsa, o da aynısını söyleyecekti.

Bunları henüz söyleyemeyeceğini biliyordu ama ümidi gidecek daha güçlü ve parlak bir hal alıyordu. “Sana bir söz verdim, değil mi?” diyerek elini tuttu. “Ve biraz dinlenmek çok iyi gelecek. Teşekkürler, Patrick.”

Patrick elini çekip bardağına uzandı. “Dinlenmek dedin de, artık yatsan iyi olur. Senin yerini almadan önce, bir gün daha o çamurla uğraşman gerekecek.”

“Haklısın, yatacağım.” Ayağa kalktı ve yatak odasına doğru

ilerledi. “İyi geceler, Patrick.”

Artık eline fırsat geçtiğine göre, Kartauk’u Kasanpore’dan nasıl çıkaracaktı?

Ruel... İlk başta bu fikri kesinlikle aklından çıkarmıştı, ama sonra tekrar hatırladı ve üzerine düşündü. Ruel, hem Kartauk’u kaçırma hem de ona güvenli bir yer bulma konusunda söz vermişti. Kasanpore’dan kaçış için belki bir yol bulabilirdi ama güvenli bir yerde kalmasını sağlamasının imkânı yoktu. Kimsenin Ruel’in güçlü ve zeki bir adam olduğuna şüphesi yoktu ve muhtemelen Abdar’ın dengi olacak kapasitedeydi. Lokomotifte söyledikleri hem mantıklı hem de samimi gelmişti. Kardeşi saygın bir adamdı ve Ruel’in özünde iyi bir adam olduğuna inanıyordu.

Ruel MacClaren’le tekrar ilişki içinde olmak *istemiyordu*. Ondan kurtulmak istiyordu. Onu terk ettiği andan beri de aptallığı yüzünden kendine kızıyordu. Ruel’e, yaptıklarının kendi seçimi olduğunu söylemişti ama daha önce hiç vermediği bir şeyi ona teslim etmişti. Kendisini yaralanmış, ihanete uğramış hissediyordu. Vücudu hâlâ, Ruel’in ona sahip olmasından dolayı acıyordu ve duyguları da açık bir yara kadar hassastı. Onu bir kere daha görme fikri bile onu korkutuyor, sinirlendiriyordu.

Korkuyor muydu? Kendi çıkarları için onu nasıl kullandığının artık farkında olduğuna göre ondan şu an korkması çok saçmaydı. Bir bedeni olduğu gibi aklı da vardı. Artık kontrolün tamamen aklında olduğundan emin olacaktı. Ruel artık bir gizem değildi ve şimdi vermesi gereken tek karar, Ruel’in kendisini kullandığı gibi onu kullanma konusunda yeterince güvenip güvenemeyeceğiydi.

İki saat sonra, Ruel’in otel odasının kapısı sertçe çalındı. Ruel kalkıp kapıyı açtı.

Jane koridorda duruyordu.

“Ne güzel bir sürpriz. İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedi soğuk bir şekilde. “Buraya sadece bir şey söylemek için geldim. Yarından sonraki gün şantiyede Patrick çalışacak ve ben de Kartauk’u Kasanpore’den çıkarma konusunda bir şeyler yapmak için serbest olacağım. Yarın şantiyeye sakın geç kalma. Abdar’ın herhangi bir şeyden kuşkulmasını istemeyiz.”

Ruel hareketsiz kaldı. “O zaman yardımımı kabul ettiğini mi anlamalıyım?”

“Neden olmasın. Senin de söylediğin gibi her zaman yardımsever bir insan değilsin.”

“Doğru,” dedi ve durdu. “Endişelenmene gerek yok, Jane. Kendi çıkarım söz konusu olduğunda yapmayacağım hiçbir şey yok ama benim hakkımda iki konuda hiç şüphen olmasın. Birincisi, aldığım bir yaranın intikamını mutlaka alırım ve ikincisi sözümünden asla dönmem.”

Jane, “Endişeleneceğim ve aynı zamanda gözüm üzerinde olacak,” diyerek arkasını döndü fakat yürümeye başlamadan önce durdu. “Ve Kartauk’u Kasanpore’den çıkarmak almaya değer bir risk.”

“Bekle. Sen buraya nasıl geldin?”

“Ne fark eder?” diye sordu sabırsız bir şekilde. “Yürüdüm. Bu havada Bedelia’yı bir kere daha dışarı çıkaracak değildim,” dedikten sonra merdivenden inerek gözden kayboldu.

Ruel bir an peşinden gidip kulübeye kadar ona eşlik etme teklifinde bulunmayı düşündü ama korumasını reddedeceğini biliyordu. Jane artık ona güvenmiyordu ve belki de, her ne kadar kabul etmese de ondan korkuyordu. *Farkında olduğumdan çok daha doğru bir korku*, diye düşündü acımasızca. Öğleden sonra şehvetinin biraz olsun azalmasını beklemişti ama geçen zaman, ona sahip olmak, arzusunu artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. O gece kapıyı açıp onu karşısında gördüğü an, penisi sertleşmişti.

Jane, muhtemelen sokağa çıkmış, Kasanpore'un kenar mahallesine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Son birkaç haftadır Abdar ve Pachtal'dan hiç ses çıkmamıştı ama kim bilir Abdar ne zaman sabrını kaybederdi? Sokaklar karanlıktı ve bu yağmurda, herhangi biri dükkânların girintileri içine rahatlıkla saklanabilirdi...

Kapıyı sertçe kapattı ve kendine küfrederek koridorda ilerledi. Ne zamandan beri kadınları kurtarmaya bu kadar hevesliydi? Jane, kendi başının çaresine bakmayı biliyordu ve onu takip ettiğini fark ederse muhtemelen botundaki silahı çıkartarak ona saplardı. Ruel'in yorgunluktan kolunu kıpırdatacak hali yoktu, sabahtan beri ilk defa üstü başı kuruydu ve bir kere daha dışarı çıkmak *istemiyordu*.

Ancak o lanet olası kadının güvenli bir şekilde kulübesine girdiğine emin olana kadar da gözüne uyku girmeyeceğinin farkındaydı.

Altıncı Bölüm

Yağmur ertesi günde olanca şiddetiyle yağınca, Jane bir kere daha öğleden sonra çalışmayı durdurmak zorunda kaldı. Paydos edildiğini haber verdikten sonra arkasını döndü ve Sikor Vadisi'nden ters yöne doğru ilerlemeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ruel yanına geldiğinde.

“Lanpur Vadisi üzerindeki köprünün desteklerini incelemek zorundayım,” dedi sadece. “Sen otele dön.”

“Seninle geleceğim.” Ruel yanında ilerlemeyi sürdürdü. “Ne kadar uzakta?”

“Dönemeçten sonra çeyrek mil uzakta,” dedi ileriye doğru bakarak. “Ve senin bana eşlik etmeni istemiyorum.”

“Buna alışacaksın. Konuşmak zorundayız. Kartauk’u nereye sakladın?”

“Bunu şimdilik bilmene gerek yok. Bir plan yaptığında ve bana açıkladığında onunla tanışmanın gerekli olup olmadığına karar vereceğim.”

“Şimdi gerekli.”

“Çok kötü. Sana katılmıyorum.”

“Jane, beni dinle,” diyerek kolunu tuttu. “Benim niyetim...”

“Bana dokunma!” dedi ve kolunu hızla çekti. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

“Neden ki?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Sen de bundan hoşlanmıyor musun?”

“Nefret ediyorum.”

“Hayır, benden nefret edebilirsin ama ellerimin sana dokunmasından nefret etmiyorsun. Kendine hiçbir zaman yalan söyleme. Bu hatayı ben de yaptım ve bak, şimdi ne haldeyim.”

“Ben kendime yalan söylemiyorum.” Aman Tanrım, haklı olabilir miydi? Vücudunun ona bu kadar kolay ihanet edebilmesi sinirini bozdu, ama yine de elini koluna koyduğunda öfke haricinde başka bir şey hissetmişti. Hayır, bunun doğru olmasına izin veremezdi. Ondan uzaklaşarak çamurun içinde güçlükle yürümeye başladı. “Kartauk’u neden görmek istiyorsun?”

“Çok bencil bir nedenden dolayı. Bana yardım etmesini istiyorum.”

“Senin ona yardım etmen gerekmiyor mu?”

“Ona yardım edeceğim ama dün gece sen gittikten sonra durumu gözden geçirdim ve birbirimize yardım etmenin bir yolunu buldum.” Dudaklarını sıkıp, “Bu Donkişotvari delilik için planlarımdan vazgeçersem sonsuza kadar lanetlenirim,” diye ekledi.

“Kimse seni Don Kişot olduğun için suçlayamaz ki.”

“Beni en sonunda anlamana çok memnun oldum. Fakat yine de itiraf etmelisin ki ben hiçbir zaman erdemli davranma peşinde olmadım.”

Hayır, Jane’i kullanmış olabilirdi ama hiçbir zaman kendini olduğundan farklı göstermeye de çalışmamıştı. “Kartauk sana nasıl yardım edebilir ki?”

“Abdar’ın dediğine göre, Kartauk yıllardır sarayda yaşamış ve bu kadar sert bir şekilde çekip gitmeden önce de mihrace tarafından çok seviliyormuş. Onu çok yakından tanıyor olmalı. Belki de onu, düşüncelerime ikna etmenin bir yolunu söyleyecek kadar iyi tanıyordur.”

“Ona sadece mihrace hakkında soru sormak mı istiyorsun?”

“Majesteleri hakkında öğrenebileceğim her şeyi istiyorum.”

“Neden sana yardım edeyim? İsteddiğini alıp almaman umurumda değil ki,” dedi sinirle. “İsteddiğini almayı hak etmiyorsun zaten.”

“Zaten bu dünyada hak ettiğimizi çok nadiren alırız,” dedi alaycı bir şekilde. “Ve genellikle de sadece alabileceğimize sahip oluruz. Neden bana yardım edeceğin konusuna gelince, yardımın beni mutlu edecek.”

Jane şaşkınlıkla ona baktı. “Mutluluğunun umurumda olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Ah, hayır. Planlarımın gidişinden mutlu olursam, o zaman Abdar konusunda seni bir başına bırakıp sonra pişman olma ihtimalim de azalır. Bana açıkça güvenmediğini de düşünecek olursak, sadakatimi sağlam tutmak için bazı çıkarlarım olduğundan emin olmak akıllıca değil mi?”

“Bu konuyu düşüneceğim.”

“Yarın.”

“Sana düşüneceğim dedim,” dedi kısaca. “Üzerime gelmeyi bırak.”

“Üzerine gelmek zorundayım. Zaten çok fazla zaman kaybettim.”

Alaycılığının yerini umutsuzluk almıştı. “Kartauk’unu Kasanpore’den çıkardığımda, Abdar’ın, mihraceyle olan bütün şansımı elimden alma ihtimali var. Ayrılmadan önce kendim için bir satış senedi almam lazım.”

“Satış senedi mi?”

“Mihracenin mülklerinden birini satın alacağım.”

Jane şaşkın gözlerle ona baktı. “Bütün bunları bir parça mülk için mi yaptın?”

“Çok özel bir parça mülk. Yarın Kartauk’u görecek ve ona soracağım şey...”

Dönemece gelmişlerdi. Lanpur Vadisi'nin altından akan suyun gürültüsü, cümlesinin gerisini bastırmıştı.

Jane, nehrin Sikor Vadisi'ndeki sulardan çok daha hızlı aktığını endişeyle fark etti. Zastu'nun bu kolu, tepelerden gelen yağmur suyunu topluyordu ve sarımsı kahverengi su, sanki bir piştovdan atış edilmiş gibi dik kenarları çevreleyen kayalara çarpıp ilerliyordu.

"Oldukça sağlam görünüyor," diye bağırdı Ruel nehrin gürültüsünün arasından. Gözleri köprüyü destekleyen iki çelik direğin üzerindeydi. "Suyun akışına dayanması için temelleri çok sağlam atmış olmalısın."

"Tabii ki öyle yaptım."

"O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Endişelenmiyorum. Sadece emin olmak için kontrol etmek istedim. Patrick iki gün içinde vadiyi geçip köprü üzerine rayları döşemeye başlamış olmak zorunda."

"O zaman ne olacak?"

"Geçidin on mil ötesinde, Narinth'den gelen yola bağlanmış olacağız."

"İşin bitiyor mu yani?"

"Patrick at üzerinde geçitten Narinth'e kadar gidecek ve yolda hasar olup olmadığını kontrol edecek. Daha sonra trenle, Narinth'e kadar gidip gelecek bir test sürüşü yapacağız. Bir sonraki gün ise, treni mihraceye resmi olarak teslim edeceğiz," dedi. Dudakları gerilmişti. "Ve en sonunda paramızı alacağız," dedi. Arkasını dönerek geldikleri yolda yürümeye başladı.

"Peki, yarın?" diye sordu Ruel aceleyle birkaç adım atıp yanına geldiğinde. "Kartauk'u görmem lazım."

Keçi kadar inatçıydı ve isteğini kabul ettirene kadar Jane'i rahat bırakmayacağı belliydi. Neden karşı koyarak gücünü tükettiğini merak etti Jane sabırsızlanarak. Ruel'in de söylediği gibi, sadakatini kişisel bir çıkarla garanti altına alması çok daha güvenli olacaktı. "Yarın sabah dokuzda kulübede ol."

“Yanılıyor muyum yoksa şehrin kapılarından çıktığımızdan beri daireler mi çiziyoruz?” diye sordu Ruel.

“Yanılmıyorsun,” dedi Jane ve yolun üzerinde asılı duran ıslak yaprakları kenara itti. “Arkadaşın Pachtal hâlâ peşimde olabilir ve onu pazaryerinde kaybetmediysek, bizi takip etmediğinden emin olmak istiyorum.”

“Ya da bir daha buraya geliş yolunu bulamayacağımdan emin olmak istiyorsun,” diye ekledi Ruel kurnaz bir tavırla. “Şehre dönerken bu labirentten tekrar geçecek miyiz?”

Jane, “Tabii ki,” diyerek ona dik dik baktı. “Kendini kanıtlayana dek sözüne inanacak kadar salak değilim. Kartauk’u senin hırslarına kurban etmeye niyetim yok.”

Ruel kıkırdadı. “Aferin sana. Dün beni buraya getirmeyi kabul ettiğinde beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştın. Sonuçta sana hediye getiren bir düşmana güvenmemelisin.”

“Ya da İskoçlara,” dedi Jane kuru bir tavırla. Sonra da bakışlarını ondan kaçırıp yolun kenarında duran ağaç altı çalılarına doğru ilerledi. “Tapınak az ileride.”

“Tapınak mı?”

“Terk edilmiş bir Budist tapınağı,” diye ekledi bilerek. “Bu bölgede, yüzlerce yıl önce terk edilen pek çok tapınaktan birisi.”

“Yani istersem Abdar’a hangi tapınak olduğunu tarif edemeyeceğim konusunda beni uarıyorsun,” dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak. “Beni zahmetten kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Bu yaptığının komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ruel’in gülümsemesi kayboldu. “Aslında, bütün bunları büyük bir ciddiyetle yapıyorum ama küçük şeylere gülmenin de bir zararı yok. Yaşın ilerledikçe bana hak vereceksin.”

“Ben çocuk değilim.”

“Ben de Ian’a çocuk olmadığını söylemiştim ama sonra kendimi, seni bana karşı güvenli olabileceğin bir duruma sokmaya çalışırken yakaladım.”

Jane, “Sen benim için tehlikeli değilsin zaten,” diyerek kendini savundu.

“Hayır, değilim,” dedi ve bakiştılar. “Tabii ben tehlikeli olmayı seçmediğim sürece. Yasak olanı karşı konulamaz kılma konusunda üstüme yoktur,” dedi. Sonra bakışlarını kaçırdı ve yumuşak bir şekilde, “Gazeteci çocuk olarak edindiğim deneyimler sayesinde olduğuna şüphe yok. Bu işi öğrenmek için çok fazla zaman ve çaba harcadım. Her koşulda, seni bir kere daha soymayı reddediyorum ve bu nedenle seni çocukluk diyarında tutmamız gerektiğine inanıyorum,” dedi.

“Senin böyle...”

“Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?” dedi Li Sung çalışanlarından çıkıp onlara doğru aksayarak yaklaşıırken. “Çok fazla gürültü yaptığınızdan dolayı kimin geldiğini öğrenmek için bu çamurda yürümek zorunda kaldım.”

Jane, “Bu Ruel MacClaren. Bize, Kartauk’u Kasanpore’dan kaçırma konusunda yardım edecek,” diyerek taşıdığı sırt çantasını Li Sung’a uzattı. Sonra Ruel’e döndü. “Bu da arkadaşım Li Sung. Tapınağa giden yolun kalanında sana eşlik edecek. Ben de daha sonra yanınıza geleceğim.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Ruel.

“Takip edilmediğimizden emin olmak için ayak izlerimin üzerinden geri gideceğim.”

“O kadar yolu mekik mi dokuyacaksın? Çok fazla abartmıyorsun?”

“Hayır,” dedi Jane açık açık.

Ruel’in yüzünde anlaşılması zor bir ifade belirdi. “Seni bu güvensizlikten kurtarmak için birtakım önlemler almam gerekti-

ğine inanıyorum. Bu durum artık yorucu olmaya başladı ve bize engel olacak.”

“Güvenilir birisi değil mi?” diye sordu Li Sung Jane’e dönerek.

“Belli sınırlar dahilinde güvenilir. Onu Kartauk’a götür.”

Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

“Tapınak ne kadar uzakta?” diye sordu Ruel ormanın içinde Li Sung’un peşinden giderken.

“Çok uzak değil.”

“Neden tapınağa saklandınız?”

“Kartauk öyle istedi.”

“Neden?”

Li Sung cevap vermedi.

“Neden?” diye tekrarladı Ruel.

Li Sung omzunun üzerinden baktı. “Çok fazla soru soruyorsun.”

“Çünkü cevapların hiç açıklayıcı değil.”

“Açıklayıcı olmaması gerekiyor. Jane sana güvenmiyor.”

“Peki, bu görüşünde yanılıyor olamaz mı?”

“Hayır, sevgi dolu bir yapısı vardır ve insanlara inanmak ister. Bu yüzden de sık sık acı çeker.”

“O zaman bana güvenmediğine göre, onun için bir tehdit değilim.”

“Tabii ona çoktan acı vermediysen.”

“Acı verseydim ne yapardın?”

“Seni cezalandırmanın bir yolunu bulurdum,” dedi Li Sung soğuk bir şekilde gülümseyerek. “Biz Çinliler acı verme konusunda çok iyiyiz. Sakat olduğum için gerçek bir erkek olmadığımı mı düşünüyorsun yoksa?”

Ruel, “Böyle bir hatayı asla tekrarlamam,” derken suratını

buruşturdu. “Bir keresinde Sydney’de bir bar kavgasına karıştım ve adı Hollow Jack olan bir denizci tahta bacağıyla bana tekme attı, beni neredeyse hadım edecekti. Sonra beni yere yatırdığında ise o lanet bacağını çıkartarak kafama vurdu.”

“Ne ilginç,” dedi Li Sung. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Belki ben de bu ezilmiş bacağımla daha kullanışlı bir uzantıyla değiştirmeliyim. Denizciye ne yapmıştın ki?”

“Ne yapabilirim ki? Kendime geldiğimde çoktan Yeni Zelanda’ya giden gemiye binmişti.”

Li Sung ona dikkatle bakarak açık açık, “Yalan söylüyorsun,” dedi.

“Neden yalan söyleyeyim?”

“Dostluğumu kazanmaya ve o sakat denizciyi yücelterek, sa-katlığım konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun.”

Ruel başını arkaya attı ve gülmeye başladı. “Sen çok zeki bir adamsın.”

“Zekâmı övmenin vücudumu övmekten daha fazla bir yararı yok ama ikinci söylediğin, denizci hikâyene göre çok daha fazla gerçekçilik barındırıyor.”

Ruel başını salladı. Yüzünde hâlâ kahkaha izi vardı. “Ama o hikâye doğru.”

Li Sung kaşlarını kaldırdı.

“Yani büyük bir kısmı,” diye düzeltti Ruel. “Biraz sinirlenmiştim ve denizcinin peşinden Yeni Zelanda’ya gittim.”

“Sonra?”

“Artık o tahta bacağına başka bir adamın erkekliğini çalmak için kullanamayacağını söylesem yeter.”

“Evet, bu kadarı yeter,” dedi Li Sung dudaklarını bükerek. “Sana inanıyorum ve Kartauk da seninle iyi anlaşabilir.”

“Neden öyle dedin?”

“Göreceksin.” dedi. Sonra adımlarını hızlandırdı. Kısa bir süre sonra ormandan çıkmışlardı.

Açıklık alana geldiklerinde Ruel, hava koşullarının rengini soldurduğu büyük taş tapınağın kalıntılarına göz attı. Binanın etrafını yeşil bir bitki örtüsü sarmıştı. Sanki orman, yuvarlak ve sütunlu yapıyı bir çırpıda yutmak istiyormuş gibi, sarmaşıklar, kırık basamaklardan yukarı doğru ilerlemeye başlamıştı. Basamakların tepesinde dinginliği, parçalanmış kafa ve eksik bir ayakla dağıtılmış olan bir Buda heykeli vardı.

“Oldukça gösterişli bir yapı,” diye mırıldandı Ruel.

“Hava koşullarından koruyor,” dedi Li Sung. “Daha doğrusu muson yağmurlarından etkilenmeden önce öyleydi. Şimdi bu taşlar sanki nefes verirken nem de veriyor,” dedi omuz silkerek. “Ama Kartauk buradan hoşlanıyor. Sarayda yaşayamayacaksa, ikamet için en uygun yerin bir tapınak olduğunu söylüyor.”

“Haklı.”

“Bastığın yere dikkat et. Burası yılanlarla dolu. Ağaç yılanı var ve rengi bitkilerle neredeyse aynı. Basamaklarda da yosun büyüyor.”

Ruel gerildi. “Yılan mı?”

Li Sung gülümsedi. “Yılan sevmez misin?”

“Nefret ederim.”

“Kartauk!” diye seslendi Li Sung basamakları güçlkle çıkarak. “Bir ziyaretçimiz var.”

“Ona gitmesini söyle... Gelen Abdar değilse.” Kartauk’un sesi tapınağın içinden güçlü bir şekilde duyulmuştu.

Ruel’in vücuduna bir şok dalgası yayıldı. “Abdar’ı mı görmek istiyorsun?” diye seslendi.

“Tabii ki, bu benim en içten dileğim. Abdar’ı... Ölü görmek istiyorum.” Bu sefer de bir kahkaha patladı. “Sanırım içeri gelebilirsin. Konsantrasyonumu bozdun zaten. Bu kim, Li Sung?”

“Ruel MacClaren. Jane bu adamın Kasanpore’den çıkmana yardım edeceğini söylüyor,” dedi Li Sung tapınağın içine girerlerken.

“Ah, ne asil bir ruh!”

Tapınağın ortasında büyük, bronz bir mangalın içinde odun ateşi yanıyordu. Mangalın dışında, bölmede çok fazla eşya yoktu. Sadece uzaktaki duvara yaslanmış iki yatak ve kuzeye bakan tarafta pencerenin yanına konmuş uzun demir iskeletli bir masa vardı.

“Yeteneklerimi sonraki nesiller için kurtarmaya mı geldin?” dedi John Kartauk masanın yanında ayakta dururken. Elleriyle, önünde duran kile ustaca şekil veriyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, kahkahası kadar büyük bir adamdı. Bol pantolon, uzun beyaz keten tunik ve sandalet giymişti. Ruel yaklaştıkça, adamın sandığından daha da iri olduğunu fark etti. Kartauk’un kollarının iri kasları ve geniş omuzları daha net görünmüştü. Koyu kahverengi saçları omuzlarına iniyordu. Saçlarına benzeyen ipeksi sakalı da altın ustasının çene kemiğini öne çıkarıyordu. Fakat diğer özellikleri, belki çukur kahverengi gözleri ve gür siyah kaşları haricinde pek çarpıcı değildi.

Kartauk, “Rahip misin, aziz mi...” diyerek biçimli gözleriyle baktı. Sonra bir an gerildi. Ruel’i görünce gözleri iri iri açılmıştı. “Aman Tanrım, ne yüz ama! Işığa doğru gel de seni daha iyi görebileyim.”

Ruel birkaç adım atıp pencerenin yanında durdu. “Böyle iyi mi?”

Kartauk başını sallarken bir adım daha yaklaştı. “Başını sağa çevir.”

Ruel itaatkâr bir şekilde başını çevirdi.

“Muhteşem,” diye mırıldandı Kartauk. “Yüzünün simetrisi mükemmele yakın.”

“Şimdi çekilebilir miyim?” diye sordu Ruel kibarca. “Pencereden yağmur geliyor ve bu muşamba yağmurluğu çıkarıp kurutmak istiyorum.”

“Sanırım,” dedi Kartauk isteksizce bir adım geri çekilerek. Sonra da Ruel’in pencereden uzaklaşmasını izledi. “Harikulade...”

“Beğenilmek kalbimi ısıttı.”

“Oğlan sevici misin?” diye sordu Kartauk aniden.

Ruel gözlerini kırpı. “Hayır, korkarım zevkinize göre birini başka yerde aramalısınız.”

“Ah, cinsel tercihim o yönde değil,” dedi Kartauk yüzünü buruşturarak. “Tanrı biliyor, ormanın içinde haftalarca sıkışıp kaldığımda kaç kere oğlan sevici olmayı istedim ama,” dedi ve muzip bir şekilde Li Sung’a baktı. “Ancak Li Sung’un minnettar olduğuna hiç şüphe yok. Zavallı sakat velet, şehvetimi onun üzerinden dışavursaydım hiçbir yere gidemezdi.”

Li Sung, “Bir yolunu bulurdum,” diyerek sakın bir şekilde mangalın yanına oturup ellerini ateşe doğru uzattı.

Kartauk’un bakışları Ruel’e kaydı. “Oğlan sevici olduğunu düşünme nedenim, pek çok erkeğin kendi fiziksel güzelliğini bu kadar kolay bir şekilde kabul etmemesi.”

“Güzel bir yüz, tıpkı güçlü bir sırt veya keskin bir zekâ gibi kullanılacak bir araçtır sadece,” dedi Ruel omuz silkerek. “Bazen gerçekten işime yarıyor ama bazen de sorun oluyor.”

“Ama yine de bu araçları kullanıyorsun, öyle değil mi?”

“Tabii ki, bunlar kullanmak için varlar.” Masanın üzerindeki kil modelinin yanında duran fildişi saplı oyma kalemine doğru bakarak gülümsedi. “Bu kadar işe yarayan bir aleti, eline yakışmasının yanı sıra gözüne de hoş görüldüğü için dolapta saklar mıydın?”

Kartauk bir kahkaha patlattı. “Ondan hoşlandım, Li Sung.”

“Jane, ona karşı biraz dikkatli olmamız gerektiğini söyledi.”

“Tabii ki, ilginç olan herkes bir tehdit olabilir. Onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum ve zaman geçtikte daha fazlasını öğre-

neceğim. Bende büyük bir sanatçının keskin gözü var ve dış tuzakları bir kenara atarak ruhunu olanca çıplaklığıyla görebilirim.”

“Bu biraz ürkütücü geliyor kulağa,” dedi Ruel hafif bir tonla.

Kartauk kaşlarını çatarak, “Kafanın bir modelini yapmak istiyorum,” dedi. “Ama ne yazık ki gerekli malzemem yok. Burada sadece tahta ve kil kullanıyorum ama sen daha iyi bir malzemeyi hak ediyorsun.”

“Sana poz vermemi mi istiyorsun?”

Kartauk istekle başını salladı. “Burada hiçbir şey yapmazsam aklımı kaçıyorum.”

Ruel’in gözleri masanın üzerindeki nesnelere kaydı. “Oldukça meşgul görünüyorsun. Şu maymun gerçekten başarılı görünüyor.”

“İyi bir gözün var. Onu ben de çok sevdim.” Masanın altına eğildi ve tahtadan bir büst daha çıkardı. “Belki bunu da seversin.”

Jane’in saçları açıldı ve dalgalanıyordu. Görmeye alışkın olduğu gibi sıkı sıkı örülmemişti. Gülümsüyordu, enerjik bir şekilde canlı görünüyordu ve onu hiç görmediği kadar da gençti. Elini uzattı ve işaretparmağıyla yanağının eğimini nazik bir şekilde takip etti. “Sana modellik yapmayı kabul etmesine şaşırdım,” dedi Ruel.

“Hayır, kabul etmedi. Çok meşgul olduğunu söyledi. Ben bunu aklımdan yaptım... Hayal gücümü kullandım. Çok zor bir işti. Çok güçlü görünüyor ama hiç kimse Jane kadar hassas olamaz.”

Ruel’in parmakları kıvrımı takip ederek dudaklarına kadar indi. “Onu çok yakından tanıyor olmalısın.” Kartauk cevap vermedi. Ruel gözlerini heykelden aldığı anda ise, heykeltıraşın dik dik kendisine baktığını fark etti. Parmağını hızla heykelden çekti. “Tabii ki, Kali heykelin de oldukça güçlü bir çalışmaydı.”

Kartauk omuz silkti. “Abdar’ın hoşuna gitmişti.”

“Ama yine de altın kapıdaki yılanı tercih ederim.”

Kartauk kıkırdadı. “Kendimi alıkoyamadığım küçük bir jest. Ancak Jane’imizin pek hoşuna gitmedi.”

“Başına büyük iş açacağını biliyor da ondan,” dedi Li Sung.

“Evet, biliyorum ve pişman da oldum aslında... Yaklaşık on beş dakika boyunca,” dedi omuz silkerek. “Çok büyük bir tehlike yoktu. Mihrace, benzerliği fark etse bile bunu sorun etmeyecekti, bunu biliyorum.”

“Ama Abdar fark etti,” dedi Ruel. “Muhteşem bir iğrençlik olduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi? Bu duyduğum bana nasıl büyük bir zevk verdi, anlatamam. Abdar’ı tanıyor musun?”

Evet, tanıştım.”

Kartauk’un yüzündeki gülümseme kayboldu. “Esas iğrençlik kendisi, bunu biliyorsun. Zanaatkârlığa taptığını iddia ediyor ama onu kendi amaçları için kullanıyor.”

“Kali heykeli gibi mi?”

“Hayır, demek istediğim o değil,” dedi ve bir anda sırtıtmaya başladı. “Ama aynı zamanda mükemmel bir gözü var. Eminim sana, koleksiyonu için harika bir parça olacağını da söylemiştir.”

“Buna benzer bir şeylerden bahsetmişti, evet.”

“Heykel mi?”

“Maske.”

“Çok ilginç... Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çok fazla bir şey değil. Benim ondan hoşlanmadığım gibi o da benden hoşlanmadı. Nedenini bir türlü anlayamadım.”

Kartauk bacağına bir şaplak attı. “Tanrı aşkına, ben bu adamı çok *sevdim*.”

“Seveceğini biliyordum,” dedi Li Sung. “Karakterlerinizde birkaç acınacak ortak özellik olduğunu fark etmiştim.”

Kartauk’un bakışları Ruel’e kaydı. “Pekâlâ, benim için poz verecek misin?”

“Beni de aklından yapamaz mısın?”

Kartauk başını salladı. “Çok fazla katman var. Poz verecek misin?”

Ruel, “Belki,” diyerek yağmurluğunu çıkardı. Büyük mangalın karşısında duran iri yuvarlık taşın üzerine, Li Sung’un tam karşısına oturdu. “Aramızda bir anlaşma yapabilirsek neden olmasın.”

“Buraya senin yükünü omuzlarımdan almak için geldi, sana poz vermeye değil,” dedi Li Sung.

“Sadece birkaç gün sürer,” dedi Kartauk. “Zamanın önemi yok.”

“Jane buna karşı çıkacaktır. Bir an önce güvende olmanı istiyor.”

“Güvende olacağım,” dedi dalgın bir halde. Bakışları Ruel’in fiziksel özelliklerini didik didik ediyordu. “Ne diyorsun?”

“Ücretimi ödersen.”

“Peki, ne kadar?”

“Mihraceyi ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Saraya ilk geldiğimde onun bir heykelini yaptım. Kimse onu benden iyi tanıyamaz.”

“Ah, öyle mi, onu da mı didikledin?”

“Kemiklerine kadar. Çok zor olmadı. Görünenin arkasında çok da fazla bir şey yoktu.”

“Ondan bir şey almam lazım.”

“Ve bunu almanın anahtarını arıyorsun, öyle mi?”

“Evet, bana yardım edebilir misin?”

“Evet, yardım edebilirim. Mihraceden istediğin herhangi bir şeyi nasıl alacağını söyleyebilirim.”

Ruel içinde bir umut hissetti. “Nasıl?”

Kartauk gülümseyerek, “Heykelini yaptıktan sonra,” dedi. “Kaçıp gitmeyeceğini nereden bilebilirim?”

“Peki, ben gerçekten bana yardım edebileceğini nereden bilebilirim?”

“O zaman birbirimize güvenmekten başka şansımız yok, öyle değil mi?”

“Güvenmesi gereken tek kişi benmişim gibi duruyor,” dedi Ruel kuru bir sesle.

“Öyle olması gerekiyor, çünkü benim çalışmam, mihraceden alabilmeyi umduğun her şeyden çok daha değerli.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü sanatım, cennet veya cehennemde bulunan her şeyden çok daha değerli,” dedi Kartauk sadece.

“Anlıyorum,” diyen Ruel başını sallamadan önce bir an ona baktı. “Üç gün diyelim mi?”

“Dört,” dedi Kartauk gülümseyerek. “Yarın sabah erkenden gel ve kendini bütün günü burada geçirecek gibi ayarla.”

O anda Jane odaya girdi ve onlara doğru ilerledi. “Pachtal’dan hiçbir işaret yok. İki mil kadar geri gittim, eminim peşimizde olsa onu görürdüm.”

“Bu aynı zamanda da ihanet kuşkularından temizlendiğim anlamına mı geliyor?” diye sordu Ruel.

“Hayır, Pachtal’ın bizi takip etmediği anlamına geliyor... Bu seferlik.” İşçi şapkasını ve yağmurluğunu çıkartarak ateşe doğru yaklaşımadan önce taş zemin üzerine bıraktı. “Merhaba, Kartauk.”

“Jane,” dedi Kartauk başını sallayarak. “Son gördüğünden beri zayıflamışsın. İyi misin?”

“Tabii ki,” dedi. “Sana sormak istediği bir şey var,” dedi. Ruel’i kastetmesine karşın ona hiç bakmamıştı.

“Biz çoktan bir anlaşma yaptık,” dedi Kartauk.

“Öyle mi?”

“Şans eseri, pazarlık yapabileceğim beklenmedik bir ödül olduğunu keşfettim,” dedi Ruel sakın bir şekilde. “Kartauk yüzümden çok hoşlandı.”

Jane anladığını gösterir gibi başını salladı. “Tahmin etmeliydim.”

Kartauk kahkaha attı. “Evet, tahmin etmeliydin. Böyle bir yüz için ücret de oldukça düşük.”

“Belki de o kadar düşük değildir,” diyerek Ruel’e baktı. “Sa-

nırım artık mihraceden ne almak istediğini bize söylemenin vakti geldi.”

Ruel gerildi. “Bu neden bu kadar önemli?”

“Kendi başına bir önemi yok, fakat sen bizim hakkımızda her şeyi biliyorsun ama biz senin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu bilgi de, sana sahip olmanı istemediğim bir avantaj veriyor.”

Ruel bir an sessiz kaldıktan sonra, “Ondan Cinnidar adlı adayı satın almak istiyorum. Hint Okyanusu’nda, sahilden iki yüz mil uzaklıkta bir ada.”

“Peki, bu adayı neden almak istiyorsun?”

Ruel tereddüt etti. “Altın.”

“Yanılıyorsun,” dedi Kartauk hemen. “Savitsarların sahip olduğu bir adada altın olsaydı Abdar bunu mutlaka bilirdi. Adam altın delisi ve sahip olduğu her yeri altın yatağı bulmak için talan etti.”

“Yanılmıyorum. Orada altın var. Altından bir dağ ve şu ana kadar gördüğüm en zengin maden.”

“Peki, daha önce neden kimse bulmadı?”

“Ulaşılabılır değil. Dağ adanın kuzey ucunda bulunuyor ve dik yamaçlar nedeniyle kuzeyden, doğudan ve batıdan oraya ulaşmak imkânsız. Yaklaşık yüz mil genişliğinde derin bir kanyon, adanın ortasından geçiyor ve güneyden adayı kesiyor.”

Kartauk’un kaşları kuşkuyla kalktı. “Oraya ulaşmak imkânsız ama sen orada altın olduğunu biliyorsun yani?”

“Gördüm.”

“Nasıl?”

“Amacınıza ulaşmanız için yeterince konuştuğumu düşünüyorum,” dedi Ruel çarpık bir şekilde gülümseyerek. “Artık Abdar’ın Cinnidar’a olan ilgisini uyandırmak için yeterince bilginiz var ve size ihanet edersem bütün planlarımı altüst edebilirsiniz.”

“Tabii doğruyu söylüyorsan.”

“Doğruyu söylüyor,” dedi Kartauk yavaşça. Bakışları Ruel’in

yüzüne kenetlenmişti. “Söylesene daha önce El Dorado’nun hikâyesini duydun mu?”

“Evet.”

“O altının, dipsiz bir gölün dibinde olması gerekiyordu. Senin Cinnidar altının da bulunması imkânsız bir yerde olabilir ve paran da boşa gider.”

“Cinnidar, El Dorado gibi değil. Mıhracenin adayı bana satmasını sağlayabilirsem, altını çıkarmanın yolunu da mutlaka bulurum.”

Kartauk gülümsedi. “Umarım bulursun. Benim için dünyadaki altınlar hiçbir zaman yeterli olmadı.”

“Sanatın için sana gerekli malzemeyi sağlamak için çalıştı-
ğım göre, verdiğin bilgilerin karşılığını almaktan vazgeçmeyi düşünmezsin sanırım?”

Kartauk, “Kesinlikle, hayır. Eğer Abdar, ne yapmaya çalıştığını öğrenirse hiç şüphesiz boğazını keser ve bana ne olur sence?” diyerek Jane’e döndü. “Bu yüzden önümüzdeki dört gün boyunca bu adamı buraya getireceksin ve ben de boğazı hâlâ kesilmemişken yüzünün bir kalıbını çıkaracağım.”

“Tabii bir de buraya nasıl geleceğimi tarif etmeniz lazım,” diye ekledi Ruel.

“Seni ben getireceğim.”

“Senin seçimin böyle olur diye düşünmüştüm,” dedi Ruel. “Rahat, küçük kulübesinde bu yağmurdan çok daha rahat edersin sanki.”

“Hayır, etmem,” dedi. Sonra ürperdiği için mangala yaklaştı. “Gerçi, içerisi dışarıdaki ılık yağmurdan çok daha soğuk. Ateş de sönüyor. Daha çok odun lazım, Li Sung.”

“Hemen. Bir an önce kuruman lazım.” Li Sung ayağa kalkıp köşede duran yatağa doğru ilerledi. “Sana bir havlu vereyim.”

“Çok fazla vaktim yok. Günün yarısını zaten harcadım,”

dedi. “Ve Kasanpore’a döndüğümde, şantiyeye gitmem ve...”

“Patrick’in işin başında olduğuna emin ol,” dedi Li Sung onun yerine cümlesini tamamlayarak. Havluyu alarak Jane’in yanına yaklaştı. “Onu her gün gözetlemeyi mi düşünüyorsun?”

“Onu gözetlemeye çalışmıyorum. Sadece işin sorunsuz bir şekilde devam ettiğinden ve yaptığı her şeyden haberim olacağına emin olmaya çalışıyorum.”

“Ve gerçekten çalıştığına ve ağacın altına oturup viski içmediğine emin olmak istiyorsun.” Li Sung yanına diz çöküp oturmadan önce yüzünü sertçe sildi. Sonra kalın saç örgüsünü kaldırdı ve kurulamak için havlunun arasına aldı. “Boşa harcanmış bir çaba. O yolu seçerse yapabileceğin bir şey yok.”

“Bu sefer farklı.” Sonra ona bakmak için başını çevirdi. “Gerçekten de...”

“Düz dur. Başını oynatıp durursan bu çirkin saçı nasıl kurutabilirim?”

“Senden saçımı kurutmanı istemedim,” dedi tekrar öne doğru bakarak. “Ve bu çok saçma. Dışarı çıktığımda tekrar ıslanacak.”

“Bu doğru ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak. Ben de doğru bir şey yaptığımı bileceğim,” dedi ve saçını kurulamaya devam etti. “Şimdi sessiz ol ve istediğimde aptalca davranmama izin ver.”

Ruel ateşe doğru bakınca içinde garip bir sızı hissetti. Aralarındaki yakınlığı yanlış anlıyor olamazdı. Yakınlık... ve güven. Tanrım, nesi vardı? Bir nedenden dolayı ikisinin birlikteliği onu öfkeliyor ve reddetmek istiyordu. Kendisinin yoksun olduğu güveni şu Çinli çocuğa karşı hissetmesi onu neden ilgilendiriyordu? Ama yine de umursuyordu.

“Hayır, sen oğlan sevici değilsin,” dedi Kartauk ve yanına gelip oturdu.

Ruel başını çevirdiğinde heykeltıraşın onu bir kere daha in-

celediğini fark edince derhal kendini topladı. “Sana bunu söylemiştim zaten.”

Kartauk ateşin karşısında oturan Jane ve Li Sung duymasın diye yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Ama arkadaşım Jane’i arzuladığını söylememiştin.”

Ruel’in vücuduna bir şok yayıldı. “Peki, sana söyleseydim ne olurdu?”

“Dikkat etmen konusunda seni uyarırdım. Benim için çok fazla şey yaptı ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermem.”

“Ona zarar vermek gibi bir isteğim yok.”

“İstek ve dikkatsizlik iki farklı şeydir,” dedi iri omuzlarını silkerek. “Ama zaten sana karşı dikkatli davranıyor. Belki de benim bir şey yapmama gerek kalmayacak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ruel kuru bir şekilde. Bakışlarını ateşin karşısında oturan Jane ve Li Sung’a çevirdi. İçini kemiren tatminsizlik geçen her dakika büyüyordu.

“Çok yakınlarsın,” dedi Kartauk fikrini belirtmek için. “Birbirleriyle bu kadar ilgilenmeleri çok doğal.”

“Ben de görüyorum.”

“Ve bu seni rahatsız ediyor.”

“Beni neden rahatsız etsin ki? Tanrı biliyor, onunla birinin ilgilenmesine ihtiyacı var. Reilly’nin de bu konuda çok başarılı olmadığı ortada,” dedi. Sonra konuyu değiştirdi. “Neden altınla çalışmayı bu kadar seviyorsun?”

“Tanrıların madenidir ve büyük sanatçılara uygun tek maddedir. Bu nedenle sarayda bu kadar uzun süre kaldım. Çok fazla patron bu kadar ender bulunan malzemeyle çalışma lüksünü sağlayamaz.”

“Peki, neden ayrıldın?”

“İşim söz konusu olduğunda ne için olduğunun hiçbir önemi olmadığını düşünürdüm,” dedi omuz silkerek. “Yanılmışım. Sa-

natım söz konusu olsa bile vicdanımın ağır bastığını dehşet içinde fark ettim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Abdar zevksiz bulduğum bazı görevleri yapmamı istedi. Ben de onu reddettim.”

“O da kızdı mı?”

“Hem de ne biçim. İstedliğini yapmazsam ellerimi kesmekle tehdit etti. Doğal olarak böyle bir hakarete izin veremezdim. Sarayı terk ettiğimdeyse, çırağım Benares’i istediğini yerinde getirmesi için ikna etti, ama Abdar onu benle kıyasalamanın mümkün olmadığını biliyordu.” Sesini biraz yükseltmişti ve mangalın içindeki alevlerden seslendi. “Umarım o çantanın içinde pilavdan başka yiyecek bir şey vardır, Jane. O kadar çok pilav yedim ki gözlerim Li Sung’un gözleri gibi çekik olmaya başlayacak.”

“Ne güzel bir mucize olurdu,” diye mırıldandı Li Sung. “Çünkü bütün gözlerin şekli benimki gibi olmalı.”

“Biftek ve fasulye getirdim,” dedi Jane Kartauk’a gülümseyerek. “Umarım yiyecekler bittiğinde sen de gitmiş olursun.”

“Ama nereye?” diye suratını buruşturdu Kartauk. “Büyük sanatçıların patronları olmalı ve patronlar da servetlerini göstermekten hoşlanır. Adım kadar eminim ki, Abdar muhteşem eserlerimi duyacak ve gelip beni bulacak.”

“Evet, nereye?” dedi Jane. Sorusunu Ruel’e sormuştu. “Onun için güvenli bir yer bulacağını söylemiştin.”

“Ve güvenli bir yerin yanı sıra çalışmalarını gizli tutacak bir de patron bulmam lazım.”

“İstedğim her şeyi yapacağını söyleyen sendin.”

Dudakları gerildi. “Bunu yapacağım.” Kartauk’a döndü. “Peki, Türkiye’deki evine dönmeye ne dersin?”

“Oradan ayrıldığımda arkamda sadece kıskançlık bıraktım. Herhangi bir yerden daha güvenli değil benim için.”

Ruel kaşlarını çattı. “O zaman bu konu hakkında düşünmek zorundayım.”

“Önce onu buradan nasıl çıkaracağını düşün,” dedi Jane.

“Ona çoktan karar verdim.”

Jane gözlerini açarak, “Öyle mi?” diye sordu.

“Mihraceye vagonu resmi olarak teslim etmeden önce Narinth’e yapacağın deneme sürüşü var. Kartauk’u, Kasanpore dışında bir yerde yol üstüne yerleştireceğiz ve şehirden çıktuktan sonra yolda durup onu alacağız. Trene saklayacağız. Narinth’e gelmeden önce de trenden indireceğiz. Oradan sahile ulaşabilir.”

Kartauk kıkırdadı. “Çok zekice. Şimdi bize neden yardım etmesine izin verdiğini anladım, Jane.”

“İşe yarayabilir,” dedi Jane yavaşça. “Tabii Abdar herhangi bir şeyden kuşulanmazsa.”

“Ah, muhtemelen şüphelenecektir. Şüphelerini başka yöne kaydırmak da bizim işimiz.”

“Nasıl?”

“Bir şeyler düşüneceğim. Kartauk ruhumu parçalarken düşünecek bol bol vaktim olacak,” dedi ve ayağa kalktı. Yağmurluğuna uzanırken gülümseyerek, “Aynı zamanda, Kasanpore’a doğru yola çıksak iyi olacak. Tabii saraya koşup, arkadaşımız Kartauk’un nerede olduğunu Abdar’a yetiştirmek için değil. İşini yapıp yapmadığını görmek için Patrick’e bakmak istiyorum,” diye devam etti.

“Ama ben zaten...”

“Şimdi senin yerine ben gidiyorum,” dedikten sonra Jane’in yağmurluğunu alıp giydirdi. “Buna ruhani ceza de istersen. Sence de bir cezayı çoktan hak etmedim mi?”

“Ah, evet. Eminim insanın aklına gelebilecek her türlü...”

Lafını kesti. “O zaman beni sevimli Patrick’in peşinden bu yağmurda gönder,” diyerek Jane’in geniş kenarlı şapkasını alıp ba-

şına taktı. Sonra da iplerini çenesinin altında dikkatle bağladı. Bu yaptığı, Ruel'e garip, derin ve ilkel bir tatmin duygusu vermiş, daha önceden hissettiği yorucu huzursuzluğu biraz olsun gidermişti. Aniden, Kartauk'un düşündüğü kadar kıvrak zekâlı olmadığını fark etti. Bir süredir içini parçalayan konu şehvet değildi. Jane'i Li Sung'la birlikte izlerken istediği buydu. Li Sung'un Jane'e hizmet etmesini sağlayan yakınlık ve güven bağından son derece rahatsız olmuştu. Çabucak arkasını döndü ve kısık bir sesle, "Ayrıca, araziye bakıp Kartauk'un treni bekleyebileceği en uygun yerin neresi olduğuna karar vereceğim," dedi.

"Jane seni nasıl buldu?" diye sordu Ruel Kartauk'a.

"Başını oynatma." Altın ustası dikkatle, önündeki masada duran ahşap heykelin yanaklarını tıraşıyordu. "O beni bulmadı. Ben onu buldum. Bir keresinde pazaryerinde saklanıyordum. Onun kapı yapacak bir altın ustası aradığımı duydum ve sonra kaldığı kulübeye gittim."

"Büyük bir şans yakalamışsın."

"Çok çaresizdim," dedi sadece. "Neredeyse üç haftadır çalışmıyordum ve açlıktan ölmek üzereydim. Saraydan kaçıp giderken, malzemelerimi geride bırakmak zorunda kalmıştım ve bir satranç piyonu bile oyacak aletim yoktu. Bu duruma daha fazla dayanamazdım!" Heykelin sol tarafına daha fazla ışık gelmesi için modeli çevirdi. "Kapı altın yerine başka bir malzemeden yapılacak olsaydı belki karşı koyabilirdim. Jane bana altına olan tutkunun neredeyse benimki kadar olduğunu söyledi."

"Sana başka ne dedi?"

"Hırslı, amansız olduğunu ve sadece kendine hizmet ettiğini."

"Doğru."

Kartauk kahkaha attı. “Ve dürüstsün.”

“Bunu o mu söyledi?”

“Hayır, bu benim düşüncem.” Kartauk gözlerini odaya çevirdi ve yerde oturmuş kart oynayan Jane ile Li Sung’a baktı. “Senin de bazı erdemlerinin olduğunu kabul etme konusunda zorluk yaşıyor anlaşılan. Ona aksini inandırmaya çalışmayacağım. Senin sadece şeytani özelliklerin olduğuna inanması onun için daha güvenli.”

“Ona, Abdar’ın peşinde olduğunu söylemene rağmen kapıyı yapmana izin verdi yani, öyle mi?”

Kartauk başını salladı. “Ona söylemeye niyetim yoktu ama tanıştıktan sonra ve kim olduğunu fark ettiğimde, yapabileceğim en iyi şeyin kendimi onun insafına bırakmak olduğuna karar verdim.”

“Ne fark ettin ki?”

“Koruyucu olduğunu. İhtiyacı olan insanlara bakıp onlarla ilgilenmekten kendini alamıyor. Bunu fark etmedin mi?”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

Kartauk ona kurnaz bir bakış attı. “Ya da böyle düşünme konusunda kendine hiç izin vermedin,” dedi. Sonra da cevap vermesini beklemeden, “Her neyse, onun kanatlarına sığındım ve kapı yapma karşılığında ihtiyaçlarımı sağlamasına izin verdim.”

Ruel kaşlarını çatı. “Varlığının onu tehlikeye atacağını hiç umursamadın mı?”

Kartauk, “Umursadım tabii ki, ama çalışmak zorundaydım. Ve bu konuda hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin veremezdim,” diyerek başını kaldırdı. “Anlamak zorundasın. Konu Cinnidar olduğunda senin de kararlı bir adam olduğunu düşünüyorum.”

“Evet.” Kartauk’a kızgınlığı ve onu suçlaması tamamen mantıksızdı ama zaten Jane’e karşı tavırlarında da herhangi bir mantık yoktu. “Li Sung, bana saklanma yeri olarak bu tapınağı senin seçtiğini söyledi.”

“Burayı uygun buldum. Tapınaklar, içinde her zaman güzellik ve azamet barındırırlar. Ayrıca da, fırınım için iç duvarlardan birini de s kebileceğimi biliyordum.”

Ruel’in gözleri açıldı. “Tapınak duvarını mı yıktın?”

Kartauk’un ses tonunda ilk defa savunma vardı. “Beş tane düzgün yuvarlak ta  vardı ve kapıyı dökmek için de bana fırın lazımdı. Artık kimse buraya ibadet etmek için gelmiyor, bu yüzden duvarların bir i e yaraması daha mantıklıydı.”

Ruel kıkırdadı. “Eminim  yledir.” Bakışları Jane’e doğru kayarken gülümsemesi yok oldu. Zaten son birkaç gündür sürekli böyle oluyordu. Jane’e, onu bir  ocuk olarak görmeyi deneyeceğini söylemişti ama bu niyeti tapındaki ilk gün yok olmuştu. Onun nesi vardı? Daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey ya ama tı. Gözlerini ondan alamıyordu. Ona *dokunmak* istiyordu.

Jane’in  r lm   saçları, ateşin ışığında koyu kırmızı bir renkte parıldarken Ruel parmak uçlarında garip bir karıncalanma hissetti. O kalın örgüyü açmak, parmaklarını o ipek yığının arasından geçirip saçlarını omuzlarına kadar salmak istedi. Onu tekrar lokomotifte altında yattığı zaman olduğu gibi çıplak ve kendinden geçmiş bir halde görmek istedi. İsteği artıp, kalınla an organı ağırlığıyla acı verene kadar içini bir sıcaklık parçaladı sanki.

Jane bir an gerilince Ruel, onu izlediğini fark ettiğini anladı. Bakışları elindeki kartlara sabitlenmi ti ama i te biliyordu. Gergin bir şekilde  akağında dağılan bir sa  tutamını ve yamuk duran gömlek yakasını düzeltirken  n kolunun düzgün simetrisi ortaya çıkmıştı. Ruel’in vücudundan bir alev dalgası daha geçti ve beraberinde öfke ve kızgınlık getirdi. Pekâlâ, kendini ona sahip olmaktan bir şekilde alıkoyacaktı ama bu konuda yalnız olmadığına da emindi. *Bana baksın*, diye diledi içinden. Ne hissettiğimi görsün. İkimizin de hissettiğini kabul etsin.

Jane gözucuyla ona kısa bir bakış attı. G z göze geldikleri anda

da birden sırtı dikleşti. *Ah, evet, biliyor,* diye düşündü heyecanla. Jane'in gözleri iri iri açıldı ve sonra hemen başını çevirdi. Bir kere daha elindeki kartlara bakıyor, bilerek onu umursamıyordu.

Ruel de aynısını yapabilmeyi diledi. Tanrım, neden ondan gözlerini alamıyordu?

"Evet, Lucifer'in yeniden hayat bulmuş hali olduğuna inanması onun için daha güvenli," diye mırıldandı Kartauk. "İşler giderek kötüleşiyor, değil mi?"

Ruel bakışlarını Jane'den aldı. "Ne demek istediğini anlamadım?"

Kartauk gülümsedi. "Demek istediğim, sadece baş yerine bütün vücudun heykelini yapsaydım, anatominin belirli bir bölümünü kapatmak için fazladan bir sürü incir yaprağı eklemek zorunda kalacaktım."

Ruel dikkatle Jane'e bakmamak için kendini zorladı. "O zaman kendini belirli bir alanla sınırlaman şans."

"Özellikle de bu dönüşümün sık sık olduğunu düşünürsek. İlk başta Jane'i uzaklara göndersem mi diye bile düşündüm." Sonra dikkatini heykele verdi. "Arzunun işaretleri, sadece alt bölgede bulunan organlarla sınırlı değildir, biliyorsun. Çene kasılır, burun delikleri açılıp kapanır, ağız..."

"Sana sanatsal zorluklar çıkardığım için üzgünüm."

"Ah, hayır. Zorluk yok. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim. Aslında şehvetin, esere fazladan bir ilkel güzellik nüansı katıyor."

"Ve tabii ki bu da yaşayacağım her türlü rahatsızlığa bedel."

"Her türlüşüne," diye katıldı Kartauk.

Ruel üzerinde oturduğu taş blokun üzerinde huzursuzca kıpırdandı. "Şu lanet olası başı ne zaman bitireceksin?"

"Yarın," diye ekledi Kartauk istekle. "Oldukça iyi gidiyor, şimdiye kadar yaptığım en iyi eserlerden biri. Ben gerçekten mü-

kemmelim. Ah, bir de keşke...”

“Altın,” dedi Ruel kıkırdarak. “Senin altın tutkunun benimkinden bile güçlü olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

“Öyle olduğuna hiç şüphem yok. Benim için altın güzellik, senin içinse güç demek, ama en sonunda her zaman güzellik kazanır. Krallar düşer, imparatorluklar dağılır ama sanat ve güzellik ayakta kalır,” İçini çekti. “Sanırım artık ödülünü istiyorsun?”

“O büyük görkemine katkıda bulunmanın karşılığında küçük bir ücret gibi düşün.”

“Bu söylediğinde bir saygısızlık mı seziyorum?”

“Öyle olsa anlamazdın.”

Kartauk bir kahkaha patlattı. “Anlardım. Sadece değerlendirmene olan inancımı kaybederdim.” Sonra işine döndü. “Oyuncaklar.”

“Efendim?”

“Mihraceye bir oyuncak gönder.”

Ruel ona boş gözlerle baktı. “Ne tür bir oyuncak?”

“Çocuk oyuncuğu. Güven bana.”

“Hindistan’daki en zengin mihraceye çocuk oyuncuğu mı vereceğim?”

“O bir çocuk. İşin bütün püf noktası burada. Altı yıl boyunca tuhafliklarına nasıl dayandım sanıyorsun? Dikkatini başka bir yöne yönlendirmem gerektiğinde bunu nasıl yapacağımı bilmeseydim aklımı kaçırdım.” Kartauk, Ruel’in yüzündeki kuşkulu ifadeyi gördü ve sabırsız bir halde konuşmaya devam etti. “Bu doğru. Mihrace ancak bir çocuk kadar zeki. Savitsarlar Hindu’dur ve yüzlerce yıldır kast sistemine sıkı bir şekilde bağlı kalmışlardır. Üst kastlarda çok fazla seçenek olmadığı için insanlar akrabalarıyla evlenmek zorunda kalıyordu. Mihrace ve Abdar’ın zekâlarının niye böyle olduğuna şaşırırmaya gerek yok.”

“Abdar’da bir çocuk zekâsı yok.”

“Hayır,” dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek. “Ama seni temin ederim ki ondan daha sapkını yok.”

“Oyuncaklar... çok basitmiş gibi söylüyorsun.”

“Basit değil, mümkün. Palmiye Caddesi’ndeki Namir’e git. Kendisi muhteşem bir zanaatkâr. Ona, arada sırada Kartauk için yaptığı oyuncaklara benzer bir oyuncak almak istediğini söyle. Filli bir şey olabilir. Mihrace fillere bayılır.”

Kartauk’un, mihrace hakkında söylediklerinin doğru olması mümkün olabilir miydi? Ruel, mihracenin mantıksız talepleri, öfke nöbetleri ve tuhaflıkları hakkında duyduklarını hatırlayınca hevese kapıldı.

*Demiryolu oyuncuğı dışında başka hiçbir şeyi umursamıyor.
Parıltıdan hoşlanıyor.*

Mihrace hakkında duyduğu her şey, Kartauk’un iddiasını doğruluyordu. Mihracenin sadece kendini düşünen tavırları ve mantıksız talepleri zaten ancak bir çocuğa ait olabilirdi.

“Peki, neden başka kimse bu durumun farkında değil?”

“Belki de farkındadır ancak yaşam ve ölümün gücünü elinde tutan bir yöneticinin akıl sağlığını sorgulamak pek de akılcı değil. Geri zekâlı olduğunu söylemektense sadece şımarık olduğunu düşünmek daha güvenli. Ayrıca da, herkes benim sezgi gücüme sahip değil.”

“Mihraceye bir oyuncak gönderirsem, hediye alıp da beni unutmayacağını garanti edebilir mi?”

“Garanti yok. Sana anahtarı verdim, kilidi açmak senin elinde. Fakat bu durumu nasıl halledeceğini görmek istiyorum,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Ve kaşlarını çatmayı bırak. Bunu sana söylemek için yarma kadar beklemem gerektiğini biliyordum. Şimdi düşüncecek ve plan yapacaksın. Başını dik ve hareketsiz tutman zor olacak.”

Yedinci Bölüm

Ruel, Ian'a, "Oyuncağın iki parça olmasına karar verdim," dedi. "Kartauk'la bir gün daha geçirmem gerekiyor, bu yüzden yarın sen gidip şu Namir'i görebilir misin? Bir tane mihrace bir tane de fil olan bir oyuncak istiyorum. Oyuncağın ilk kısmı ilgi uyandıracak kadar görkemli olsun, ama ikinci yarısı iştah kabartacak kadar gösterişsiz olsun, geri kalanı için kendi seçimlerini kullanabilir."

"Oldukça zor. Ne kadar zamanı olacak?"

"Üç gün. Raylar altı gün içinde birleşecek ve mihracenin büyük oyuncağının tamamlanma heyecanının, bu oyuncağa olan ilgisini dağıtmasını istemiyorum."

"Mihracenin istediği bir şeyi saklamak tehlikeli değil mi?"

"Muhtemelen ama oyuncağın geri kalanına olan hevesinin beni timsahlara atma isteğini bastıracağına inanıyorum. Ayrıca İngilizlerden hoşlanıyor ve son görüşmelerde Albay Pickering'i de çağıracağından emin olacağım."

Ian başını salladı. "Pekâlâ, sabah Namir'i görmeye giderim. Sanırım ona oldukça yüklü bir ödeme yapacaksın."

"Ne kadar isterse vereceğim. Kim bilir? Mihraceye Cinnidar için düşündüğüm kadar para ödemeyebilirim. Kartauk'un adamın karakteriyle ilgili oldukça ilginç düşünceleri var."

"Kartauk'tan hoşlandın mı?"

“Adam oldukça iyi bir insan sarrafı. Zekâsını takdir etmem için ondan hoşlanmam gerekmiyor.”

“Ama yine de ondan hoşlandın?” diye üsteledi Ian.

“Ian, lanet olsun. Sana söyledim, evet, ondan hoşlandım.”

“Güzel. Peki, şu Li Sung’dan hoşlandın mı?”

“Oldukça,” dedi ve yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ, son derece olumlu bir şekilde, içimden sıcak ve mutlu duygular taşıyor. Tatmin oldun mu?”

“Ah, evet. İşler oldukça yolunda gidiyor.”

“Mihraceyle olası başarımla karşılarında bu kadar neşeleneceğini düşünmemiştim. Bana Cinnidar’ı satma konusunda onu ikna edebilirsem, seninle Glencaren’e dönmeyeceğimi biliyorsun.”

“Cinnidar senin için en iyisiyse ben de bunu isterim,” dedi Ian hafifçe gülümseyerek. “Son zamanlarda, seni Cinnidar’da altından başka şeylerin de beklediğinden şüphelenmeye başladım. Gerçekten istediğinin altın olduğuna bile emin değilim. Benim Glencaren’i sevdiğim kadar senin de sevecek köklere ve bir yuvaya ihtiyacın var. Senin için her zaman bunu istedim, Ruel.”

Tanrım, Ruel kardeşine baktığında içinde sert ve sıkı bir şeyin kırıldığını hissetti. Uzanıp dokunmak, küçük birer çocukken yaptıkları gibi sevgiyle omuzlarını tutmak istedi. Kasanpore’a geldiğinden beri etrafındaki her şey kayıyor, değişiyor gibiydi.

Ya da belki Ian haklıydı, Ruel mi değişiyordu yoksa?

Hayır, hayat derslerinin bu kadar kolay bir şekilde bir köşeye atılmasını kabul edemezdi. Jane ve Ian’ın ona belli bir seviyeye kadar dokunmasına izin vermiş olabilirdi ama onlara olan borcunu ödedikten sonra ikisini de düşüncelerinden uzaklaştıracak ve kendi işine bakacaktı.

“Hayal kırıklığına uğramamana sevindim,” dedi mesafeli bir tonla. “İyi geceler, Ian.”

Ian bir kere daha gülümsedi. “İyi geceler, Ruel.”

“Dört gün sonra rayları birleştiriyoruz,” dedi Patrick. “Tanrım vakit neredeyse dolmak üzere. Bu iğrenç ülkeyi son kez göreceğim için çok mutluyum.”

Jane, “Yarın gelip sana yardım edebilirim,” diye yardım teklifinde bulundu.

“Hayır, bunu kabul edemem,” dedi Patrick. “Sen burada kal. Değişiklik olsun diye işi ben yapayım.” Ayağa kalkıp vücudunu esnetti. “Artık yatmam lazım. Raylarda çalışmanın bir insanın ne kadar yorduğunu unutmuşum.”

“Ama gerçekten yardım etmek istiyorum, Patrick,” dedi hevesle. “Başlarda, Salisbury’de nasıl birlikte çalıştığımızı hatırlamıyor musun?”

“Sen üzerine düşeni çoktan yaptın. Bırak, ben de kendi payıma düşeni yapayım.”

Jane hayal kırıklığına uğramıştı ama isteksiz bir şekilde ısrar etmemeye karar verdi. Patrick şantiyeyi ondan devraldıktan sonra günde en fazla yarım şişe viski içmeye başlamıştı. Bu değişikliğe neden olan şey sorumluluk duygusu ise, bunu ondan almak aptallık olacaktı. “Pekâlâ, fikrini değiştirirsen...” dedi ve sustu. Sonra da normal bir tavırla, “Şantiyede çalışmama izin vermediğine göre, en azından Narinth’e test sürüşünü yapmamı sorun etmezsin.”

“Neden sorun edeyim ki?” dedi Patrick esneyerek. “Son haftadan sonra evde oturup kemiklerimi dinlendirmek hoşuma gidecek. Mihrace ve tüm diğer kendini beğenmiş zenginleri bir sonraki gün Narinth’e götüreceğim. Muhtemelen yüzlerce kusur bulacak.”

Aldığı cevap Jane için yeterliydi ve kendini rahatlatmış hissetti. “O zaman anlaştık. Düzenlemeleri yapması için Li Sung’u Narinth’den getireceğim ve treni ben kullanacağım.”

Patrick, “Nasıl istersen,” diyerek yatak odasına doğru gitti.

“Zaten artık Li Sung’un dönüp gerçekten çalışmasının zamanı geldi. Yağmurun altında raylar üzerinde çalışmadığına bahse girerim.” Omzunun üzerinden Jane’e baktı. “Ve arkadaşımız MacC-laren’in yağmurlar başlar başlamaz bizi terk ettiğini de fark ettim. Ona sürekli bu lanet havaya katlanma becerisinin sadece bende olduğunu söyleyip duruyorum.”

Dikkatle ama normal bir ses tonuyla, “Öyle mi? Onu en son ne zaman gördün?” diye sordu.

“Ah, her gün şantiyeye bir fincan kahve içmek ya da iki çift laf etmek için uğruyor.”

O ilk günden beri Ruel’in şantiyeye gittiğini bilmiyordu ama bir an için tamamen mantıksız olsa da büyük bir minnet hissetti. Her şeyden önce, Ruel, Jane’in hatırına Patrick’e göz kulak oluyordu. Demiryolunun olabildiğince hızlı bir şekilde bitirilmesini ve böylece Kartauk’u Kasanpore’dan çıkarmayı istiyordu.

Ruel, tapınağın diğer ucundan ona bakıyordu, bakışları yakıcıydı, talepkârdı, ele geçiriyordu.

“Yanakların kızardı,” dedi Patrick haylaz bir şekilde. “Has-talanıyor musun yoksa?”

Onunla ilgili hiçbir şeyi fark etmeyen Patrick bile bir yorum yaptıysa, telaşını çok açık bir şekilde belli ettiğini düşündü. “Hayır, sadece sıcaktan. Yağmur başladığından beri sıcak daha da dayanılmaz oldu.” Sandalyesinden atladı ve Patrick’e iyi geceler diledi.

Çaresiz bir şekilde bu açlığın üstesinden geleceğini düşündü. Sonuçta bir hayvan değildi.

Oysa vücudunun Ruel’e karşı verdiği tepki kızgınlığa girmiş bir hayvanın verdiği tepki gibiydi. Etrafında olup onu fark etmediği tek bir an olmamıştı. Tapınakta göz göze geldiklerinde, onu korkutan bir erime, bir boyun eğiş hissetmişti.

Bu durumu umursamayacaktı ve en sonunda açlık kendiliğinden yok olacaktı.

Tanrım, yok olmak zorundaydı.

Ruel oyuncağı büyük kutunun içine dikkatli bir şekilde yerleştirdikten sonra paketi parlak koyu kırmızı kadifeye sardı ve beyaz saten kurdeleyle de gösterişli bir fiyonk yaptı.

Bir saat sonra, paketi yüklü bir bahşiş ve bu hediyenin ardından daha büyük bir hediyenin geleceği mesajıyla birlikte sarayın baş uşağına teslim etti.

En sonunda da olayların akışını beklemek için otel odasına döndü.

Ertesi sabah yanıt geldi. Mihrace3 Dulai Savitsar'la bir görüşme yapmak için saraya gitmesini belirten acil bir davet almıştı.

Bir saat sonra resepsiyon odasına götürüldü. Mihrace odada diz çökmüştü ve önündeki halıda oyuncak tahtası duruyordu. Mihracenin küçük ve toplu bedenini, parlak kırmızı brokar bir tunik sarmıştı. Altına ise beyaz ipekten pantolon giymişti. Oğlu Abdar'a benzediği söylenemezdi. Yöneticinin çalı gibi bıyıkları ve parlak siyah saçları kırılaşmaya başlamıştı ve babasının tavırlarında Abdar'ın şaşkın ruhsuzluğunun izine kesinlikle rastlanmıyordu. Adamın sinirli olduğu çok belliydi.

Mihrace, "Şu Ruel MacClaren denen adam sen misin?" diyerek cevap vermesini beklemeden hırçın bir şekilde konuşmaya devam etti. "Sana çok kızgıyım. Bu çalışmıyor. Bir sorun var."

Baktığı dört ayaklı tahta, bir orman temsiliydi. Her bir ağaç, çalı, çiçek ve hayvan çok şık bir şekilde işlenmişti ve etkileyici bir şekilde canlı görünüyordu. Tahtanın ana figürü, altın renkli bir tunik giymiş ve mücevherle süslenmiş ince bir taç takan mihra- ceydi. Ian, Ruel'e, Namir'in bu şık oyuncak üzerinde neredeyse bir yıldır çalıştığını ve sadece birkaç figür değiştirerek, Ruel'in istekleri doğrultusunda ayarlama yapabileceğini söylemişti.

“Görüyor musun?” dedi mihrace mekanizmaya basarak.

Bir aslan, küçük taçlı figüre doğru atladı ama hemen yanından geçip başka bir mekanizmayı tetikleyerek mihracenin havaya yükselmesine ve ağaçların dallarının yarattığı yeşillığın arkasında yok olmasına neden oldu. Bu hareket de başka bir mekanizmayı çalıştırdı ve ilk mihraceye benzer bir figürün, ağacın diğer tarafından fırlamasına ve gergedanların önünde yere düşmesine neden oldu. Gergedanlar saldırdı ve ikinci bir kraliyet figürü havaya yükselerek yanındaki ağacın arkasında kayboldu. Saldırı ve kaçma hareketi, tahta boyunca devam etti. Çeşitli hayvanlar ve sürüngenler, küçük mihraceyi kovalıyor, tehdit uzaklaştırılıyordu ve en sonunda mihrace figürü, yüksek bir yamaca benzeyen tahtanın kenarına ulaşıyordu. Son mekanizma ise, mihraceyi hızla havaya fırlatıyor, sonra durduruyor ve bir uçurumun üzerinde asılı bırakıyordu.

“Şuna bir baksana. Aşırı olgunlaşmış nar gibi sallanıp duruyor,” diye şikâyet etti mihrace. “Herkes, bir mihracenin kaderini yenmek zorunda olduğunu bilir. Bu gerçekten hiç tatmin edici değil.”

“Çünkü oyuncağın ikinci parçası henüz elinize ulaşmadı.”

Mihrace hızla ona baktı. “Hangi ikinci parçası?”

Ruel, oyuncağın kenarında bulunan ve neredeyse görünmez olan yarıkları gösterdi. “Oyuncağın ikinci parçası buraya takılacak. Mihrace yamaçtan kurtulacak ve bir kaplanın önüne düşecek. Sonra başka bir ağaca zıplayacak ve oradan da muhteşem beyaz bir filin sırtına atlayıp en sonunda güvende olacak.”

Mihrace’nin gözleri parladı. “Fil mi dedin?”

“Beyaz fil. Başka hangi hayvan mihraceyi taşımaya layık olabilir ki?”

“Ben de başdanışmanıma bunu söyleyip duruyorum, ama daha benim için gerçek bir beyaz fil bulamadı. Sürekli bahane uydurup duruyor.” Sonra yamacın üzerinde asılı duran figüre tatminsiz bir şekilde bakarak kaşlarını çattı. “Oyuncağın ikinci parçasını

da almak zorundayım. Sen nasıl bir adamsın ki hediyenin sadece yarısını veriyorsun?”

“Ama bu sıra dışı bir hediye, siz mihracenin zekâsına layık bir hediye. Bunu dükkânda gördüm ve ancak sizin zevkinize ve zekânıza sahip bir insana uygun olacağına karar verdim.”

“Ama diğer parçasına da ihtiyacım var.”

“Hâlâ araştırıyorum. Ne yazık ki, kaybetmiş olabilirim.”

Mihrace gözlerini kısarak Ruel’in yüzüne baktı. “Peki, bulmana ne yardım edebilir?” dedi ve içini çekti. “Sanırım sen de karşılığında benden bir hediye istiyorsun, değil mi? Herkes benden bir şey ister. Söyle bakalım, benden ne vermemi istiyorsun?”

“Vermenizi istemiyorum. Satmanızı istiyorum. Hint Okyanusu’nda, Cinnidar adında küçük bir adanız var ve ben bu adayı satın almak istiyorum. Ada karşılığında size kırk bin pound vereceğim.”

“Cinnidar mı? Hatırlayamadım...” Sonra da sabırsız bir şekilde tombul ve gamzeli ellerini salladı. “Hatırlamadığıma göre çok önemli bir yer değildir. Fiyat konusunda danışmanımla görüşeceğim. Bu sırada da sen de oyuncağın ikinci parçasını aramaya devam edecek misin?”

“Seve seve. Ne kadar yol aldığımı söylemek için yarın tekrar uğrayabilir miyim?”

“Evet, evet.” Mihrace orman tahtasına döndü ve mekanizmayı sıfırlamak için düğmeye bastı. Sonra da kendinden geçmiş aslanın havada yükselmesini izledi. “Yarın.”

Ruel sarayın basamaklarından inerken neşe içindeydi. Bu daha ilk adımdı ama çok büyük bir ilerleme kaydetmişti. Her şey sorunsuz ilerliyor gibi görünüyordu. Saraya girdiğinde yağan sağanak yağmur bile durmuştu. Kasvetli gökyüzü hiç şüphesiz kısa bir süre sonra yağmur yağdırmaya devam edecekti ama yine de bu iyi bir işaretti.

“Otele mi sahip?” diye sordu taşıyıcı çekçeke bindiğinde.

“Evet,” dedi önce hiç düşünmeden ama sonra, “Hayır,” diye düzeltti. İçinde parlayan umudu paylaşmak için can atıyordu fakat bu güzel gelişmeyi paylaşmak istediği kişinin lan olmadığını fark etti. “Beni Sahip Reilly’nin kulübesine götür.”

Kobra ileri geri hareket ediyordu. Onikse benzeyen gözleri, tam önünde heyecanla kıpırdayan köpeğin üstüne sinsice kenetlenmişti.

Tanrım, saldırmasına izin verme, diye dua etti Jane. Sonra da yavaşça ahır kapısından içeriye girdi. Sam için getirdiği yemek artıklarının olduğu kâseyi yavaşça yere koydu ve çizmesinin içindeki bıçağa uzandı.

Yılan ahırın ortasında, Bedelia’nın durduğu bölmenin tam önünde kıvrılmış duruyordu. Önünde havlayarak dans eden köpeğe saldırmazsa, kısırağa saldırabilirdi.

“Tanrı aşkına, Sam, sakın ol,” dedi kısık sesle.

Aptal köpek, tabii ki Jane’i umursamamıştı. Havlaması daha da arttı ve tam o sırada yılan neredeyse bir metre yüksekliğine çıktı.

Lanet olası kobra en az üç metre uzunluğunda olmalıydı. Sam’in karşısında tam uzunluğuna ulaşırsa, köpeğin onu yenmesine imkân yoktu. Sabırsızca elindeki bıçağa bakıp onu kenara attı. Bıçak yılan karşısında kullanmak için hiç de iyi bir silah değildi. Bıçağı kullanmak için çok yakınında olması gerekiyordu. Duvara yaslanmış duran dirgen çok daha etkili olurdu.

Yılan, başını onun olduğu tarafa çevirince Jane olduğu yerde donup kaldı. Kalbi o kadar hızla çarpıyordu ki gümbürtüsü Sam’in çıkardığı gürültüden daha yüksekti sanki. Kobranın erişim alanının dışında olmasına rağmen, o boncuk gibi gözler tarafından olduğu yere çivilenmiş halde dururken içini buz gibi bir korku kapladı.

Sam yan tarafa zıpladığında ise kobranın başı ona çevrildi.

Jane dirgenin sapına sıkıca sarıldı.

“Geri çekil, Sam!” diye bağırdı çaresiz bir şekilde. “Tanrı aşkına, onu kışkırtmayı bırak.” Sonra yılanın tam arkasına gelene kadar yavaş yavaş ilerledi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Kobradan gözlerini ayırdığında, Ruel’in kapıda durduğunu fark etti. Ruel’in suratı ölü gibi bembeyazdı ve terden parlıyordu. “Çabuk ondan uzaklaş.”

Jane sert bir şekilde, “Sessiz ol!” dedi ve sonra bakışlarını yılanı kaydırdı. “Ve sakın hareket etme. Onu korkutursan, Sam’e saldırabilir.”

“Sam hiç umurumda değil,” dedi boğuk bir sesle. “Seni öldürmeden önce şu kahrolası yilandan uzaklaş.”

Jane onu umursamadan bir adım yaklaştı. Kobrayla arasında dört metre vardı. Sonra üç metre kaldı...

Ruel bir küfür mırıldandı. “Pekâlâ, şu deli hayvanı ben alacağım.” Sonra köpeğe doğru bir adım attı. “Sen de buradan çık git!”

Kobra hareketi fark etti ve tıslayarak daha da yükseldi.

“Hareket etme,” diye fısıldadı Jane.

Ruel donup kalmıştı.

Yılan şaşkınlık içindeydi, dikkati Sam ve Ruel arasında dağılmış ve Jane’i unutmuştu. Jane yeterince hızlı olabilirse, yılanı...

İleri doğru atıldı, dirgen de elindeydi. Yılanın vücudunu dirgenin dişleri arasına aldı ve ahırın uzak bir köşesine fırlattı. Hayvanın uzun gövdesi duvara çarpmıştı. Şaşırmış bir şekilde yerde sürünmeye başladı.

Sam hemen peşinden koştu.

“Hayır!” diye çığlık attı Jane.

Ruel, köpeğin peşinden giderken aralıksız küfrediyordu. Köpeği, yılanı sadece bir adım kala yakalamayı başardı.

Jane, “Tut onu!” diye bağırp Ruel’i itti ve dirgenin tahta sa-

pıyla yılanın kabarmış başına olanca gücüyle vurdu. Sonra bir kere daha, bir kere daha, bir kere daha...

Nefesi kesilmiş bir halde durduğunda yılanın artık hareket etmediğini fark etti. “Sanırım... öldü...”

Ruel cevap vermedi.

Jane çatalın ucuyla yılanı dürttü. Tepki yoktu. “Artık Sam’i yere indirebilirsin,” diyerek Ruel’e döndü. “Büyük bir yilandı, değil mi? Buralarda hiç bu kadar büyüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Genellikle.... Bırak beni!”

Ruel iki eliyle omzunu yakalamıştı. “Lanet olsun sana!” dedikten sonra onu sarstı. Gözleri, beyaz yüzünde alev alev yanıyordu. “*Lanet* olsun!”

Jane öfkeyle, “Ellerini üzerimden çek yoksa bu çatalı karnına saplarım,” dedi.

“Sence umurumda olur mu? Sen, lanet olası çatalın ve lanet olası yılanın...” Sonra onu tekrar salladı. “Elimde olsa...” Ellerini çekti ve kapıya doğru ağır ağır ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu aniden gitmesine şaşırarak.

Ruel boğuk bir sesle, “Kusmaya,” dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Jane arkasından bakakaldı. O da çok korkmuştu ama Ruel’in bu aşırı tepkisi hiç beklediği bir şey değildi. Tam peşinden gidecekken bir anda durdu. Li Sung, zayıf anlarında onu birinin görmesinden nefret ederdi. Muhtemelen Ruel daha da çok nefret ederdi. Yaşadığı korku yüzünden hâlâ titrerken bir de Ruel’in sinirinin hedefi olmayı kaldıramazdı. Ölü yılanı koklayan Sam’e döndü. “Pekâlâ, baş belası, şimdi ondan kurtulalım.”

Birkaç dakika sonra ahırdan çıktığında, Ruel at yalağından yüzüne su serpiyordu. Yağmurluğu yerde yanında yatıyordu ve nemli tişörtü gövdesine yapışmıştı. Başını kaldırıp ona baktığında yüzünün hâlâ soluk olduğunu gördü. “Özür dilerim,” dedi kısaca. “Yılanlardan hoşlanmam.”

“Ben de hoşlanmam,” dedi Jane omuz silkerek. “Ama alışığım. Çadırdaki büyüdüm ve arada sırada yılanla karşılaşmak benim için normal bir durum.”

“Peki, neden söylediğimi yapmadın?” diye sordu sert sert. “Az kalsın...”

“Sam,” diye araya girdi Jane. “Yılan onu öldürebilirdi.”

“Peki hayatını riske atmaya değer mi?”

“O benim köpeğim,” dedi Jane sadece. “İnsan, kendisine ait olanlara iyi bakmalı.”

Ruel ona bakarken sadece, “Tanrım,” diyebilirdi.

Jane’in tüyleri sinirden diken diken olmuştu. “Bu seni ilgilendiren bir konu değil. Sam çok zeki olmayabilir ancak...”

“Ahmak hayvanın teki!” dedi duygusuz bir şekilde. “Ve tam da sana göre bir hayvan. O dirgenle seni kobranın karşısında görünce gözlerime inanmadım. Seni öldürmek istedim,” dedi ellerini yumruk yaparak. “Tanrım, o kadar korktum ki.”

Jane böyle bir itiraf beklemiyordu. “Ben de korktum.”

“Ama yılanlar seni olduğun yerde dondurup sırtından ter boşalmasına neden olmuyor sanırım,” dedi çarpık bir şekilde gülümseyerek. “Ben de çok cesur bir davranış sergilemedim, değil mi? Tanrım, neredeyse bir korkak gibi salya sümük ağlayacaktım. Tek yapmak istediğim kuyruğumu kısıtıp kaçmak oldu.”

“Ama kaçmadın,” dedi Jane kısık bir sesle. “Benden gitmemi istedin. Sam’e yardım edecektin.”

“Çünkü seni o lanet olası ahırdan çıkarmanın başka bir yolu yoktu. Seni orada gördüğümde...” Duraksayarak titrek bir nefes çekti. “Tanrım, her saniyesi korkunçtu.”

Ruel’i daha önce hiç böyle çaresiz görmemişti, bu zayıflık onu meraklandırdı. “Yılanlardan neden bu kadar çok korkuyorsun?”

“Hepimizin korktuğu bir şeyler var,” dedikten sonra yerden yağmurluğunu alıp üzerine geçirdi. Jane’in hâlâ ona baktığını gö-

rünce de omzunu silkti. “Sanırım bu kadar büyük bir ödlelik yaptığım için sana bir açıklama borçluyum.” Bir an durdu ve ardından itiraf etti. “Bir keresinde yılan tarafından ısırılmışım.”

Jane gözlerini açtı. “Kobra mı?”

“Hayır, yıllar önce Glenclaren’de olmuştu. Bir engerekti. Bazen tepelere gidip uyurdum.” Bir an önce konuyu bitirmek için hızlı ve sarsıntılı konuşuyordu. “Sana evcil tilkimden bahsetmiştim. Onu da yanımda götürürdüm. Bazen kendimi yalnız hissedirdim. Bir gece uyandığımda sol bacağımda bir acı hissettim ve engereğin battaniyenin altına süzüldüğünü görünce onu bir taşla öldürdüm,” dedi. Dudakları gerilmişti. “Ama birkaç metre ötede de tilkimin ölmüş olduğunu gördüm. O lanet olası yılan, yataкта yanıma süzölmeye karar vermeden önce tilkiyi öldürmüştü.”

“Ah, olamaz,” dedi fısıltıyla.

“Gömleğimi çıkartıp bacağımlı sarmak için yırttıktan sonra da yardım aramaya gittim,” dedi. Omuzları dikleşmişti. “Hiçbir zaman şanslı bir adam olmadım. Annem o gece köye kalmaya gitmişti. Ian beni ertesi sabah baygın halde bularak yardım çağırıldı.”

“Sabah mı? Neden daha erken değil?” diye sordu dehşete kapılarak. “Neden başka birisi...”

Ruel soruyu umursamadı. “Hikâyenin sonu. Kısa bir süre sonra ayaklandım. Daha kötüsü de olabilirdi.”

Tabii ki sevdiği bir hayvanı kaybetmek ve ömrünün sonuna kadar onunla kalacak yılan korkusu dışında...

Yüz ifadesi değişmişti, içine kapanmış gibiydi. Alçak bir sesle, “Şimdi Kartauk’un, Abdar’ı altın kapı üzerindeki bir yılan olarak tasvir etmesinden neden bu kadar hoşlandığımı anladın mı? Daha büyük bir hakaret düşünemiyorum,” diyerek kulübenin yanındaki yolda bekleyen çekçeke doğru ilerledi. “Sanırım artık otele dönme vaktim geldi. Endişelenme, seni bir daha hatıralarımla sıkmayacağım.”

“Sıkılmadım,” dedi yavaşça. “Üzıldüm sadece.”

“Gerçekten mi? Nedenini anlayamadım?” Birden parmaklarını şıklattı. “Tamam ya, tilki yüzünden olmalı. Kalbin, benim kürklü arkadaşım için acıdı, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jane. Fakat Ruel’in kalbinin o gece acıdığını biliyordu. Sadece böyle bir zayıflığı itiraf etmezdi.

“O zaman benim için olmalı,” dedi alaycı bir şekilde. “Söylesene Kartauk’a yaptığın gibi beni de kanatlarının altına almak istiyor musun?”

Jane ona karşı olan direncinin son dakikalarda eriyip gittiğini fark edince gerildi. Ne salaktı. Ruel artık ahırda öldürdüğü kobra-dan daha fazla savunmasız değildi. Aceleyle konuyu değiştirdi. “Buraya neden geldin? Bir sorun mu var?”

Yüzünden anlayamadığı bir ifade geçti. “Sadece bir uğramak istedim.”

Aldığı cevap Jane’i şaşırttı. Ruel’le aralarındaki ilişki öylesine bir uğramaya neden olacak kadar yakın değildi. “Mihraceyle görüşmen nasıl geçti?”

“İyi,” dedi. Yüzünde parlak bir gülümseme belirirken, tüm alaycılığı da tamamen yok oldu. “Hayır, çok iyi.”

“Sence Cinnidar’ına kavuşacak mısın?”

Başını salladı. “Çok yaklaştım,” diyerek Sam’e baktı. “O değerli Patrick ne derse desin şu köpeği kulübeye al. Başka bir yılının onu ziyaret etmesini istemezsin. Ahırın zemininde çok fazla çatlak var.”

“Zaten öyle yapmaya karar verdim.”

“Pekâlâ. Başka bir tavsiye istemiyorsun, değil mi?” diye sorarken şapkasını çıkarıp selam verdi.

Çekçeke doğru ilerlerken Jane’in aklına aniden bir şey geldi.

“Ruel, yılan tarafından ısırıldığında kaç yaşındaydın?”

Ruel omzunun üzerinden baktı.

“Hatırlamıyorum. Dokuz sanırım.”

Melodik çanlar eşliğinde yola çıkan çekçekin arkasından baktı.
Bazen kendimi yalnız hissederdin.

Dokuz yaşındaydı. Bu hikâyeyi anlattığında, yaşının daha büyük olduğunu düşünmüştü. O kadar küçük bir çocuğun gece, tepelerde tek başına ne işi olurdu ki? Ayrıca da kaleye doğru giderken, sabah olana kadar neden kimse onu bulmamıştı? Muhtemelen bu soruların cevabını hiçbir zaman alamayacaktı. Ruel, sırlarına açılan kapıyı net bir şekilde kapatmıştı.

Zaten o bariyerleri aşmak istemediği konusunda kendisini çabucak ikna etti. Ne zaman savunmasının çok güçlü olduğunu düşünse Ruel, aradan sızmanın bir yolunu bulmuştu. En rahatsız edici tarafı da, hiç denemiyor olmasıydı. Jane’e, gücü yerine güçsüzlüğünü, kandırmaca yerine dürüstlüğüne göstermiş olmasıydı.

Ve bu hassaslığı içinde, daha önce hiç olmadığı kadar tehlikeliydi.

Ertesi gün Ruel toplantı odasına girer girmez mihrace hevesle, “Getirdin mi?” diye sordu.

Ruel, “Hayır, ama sanırım bulmaya çok yaklaştım,” diyerek sustu. “Ne yazık ki, şu satın alma işi aklımı o kadar meşgul ediyor ki hafızam silinmiş gitmiş gibi.”

Mihrace suratını buruşturdu. “Neden bu aptal oyunu oynuyorsun? İstersen bana verebileceğini biliyorum.”

Ruel belli belirsiz gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

“Ah, pekâlâ. Adayı satın alabilirsin ama kırk bin pound karşılığında olmaz. Başdanışman en az on bin pound daha fazla edeceğini söyledi.”

Ruel hissettiği gerilimi yüzünde belli etmemeye çalıştı. “Ben zengin bir adam değilim. Belki bir beşlik daha verebilirim.”

“Anlaştık,” dedi mihrace şeytanca gülümseyerek. “Anlaş-

mayı imzalayacağız ama önce bana...”

Ruel hemen araya girip, “Kardeşim ve Albay Pickering gerekli belgelerle birlikte giriş salonunda bekliyor. Anlaşmayı şimdi imzalayabiliriz sonra ben de bütün dikkatimi diğer parçayı bulmaya verebilirim,” dedi ve sustu. “Belki bir saat içinde elinizde olur.”

“O zaman şu işi bir an önce halledelim.” Mihrace sabırsızlanıyordu. “Çağır onları.”

Ruel kırk beş dakika sonra, yasal anlaşmanın bir kopyasını cebine tıkmıştı. Diğer kopyayı da Albay Pickering’e teslim etti ve o da bankadan alacağı ödeme emriyle birlikte başdanışmana verdi.

“İşte hallettik,” dedi mihrace. “Şimdi de sen sözünü tut.”

“İnanın tüm kalbimle sözümü tutacağım,” diyen Ruel parmaklarını şıklattı. “At arabası. Şimdi hatırladım, oyuncakçı dükkânından çıktıktan sonra diğer paketi arabada unuttum.” Ian’a döndü. “Gidip paketi mihraceye getirir misin?”

Ian, “Memnuniyetle,” diyerek Albay Pickering’le birlikte kapıya doğru ilerledi. “Paketi uşağa teslim edeceğim, seni de ön grişte bekleyeceğim.”

Mihrace onların odadan çıkışını izledikten sonra dönüp sinsi bir şekilde Ruel’e gülümsedi. “Hakkımdan geldiğini düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Neden öyle düşünüyüm?”

“Ama esas kandıran benim. Cinnidar çok değersiz bir ada. Başdanışmanım sadece orman, dağlar ve vahşi hayvanlardan oluşan barbar bir yaban adası olduğunu söyledi. Büyük büyükbabamın yaptırdığı yazlık bile muhtemelen bakımsızlıktan çürüyüp yıkılmıştır. Adanın değeri senden aldığım paranın dörtte biri bile değil.”

“O zaman beni açıkça kazıkladınız demektir.”

Mihrace suratını astı. “Üzgün görünmüyorsun. Üzgün görünmeni istiyorum.”

Ruel, sevinçten havalara zıplayıp çığlık atmak istemesine

rağmen sadece hafifçe gülümseme izni verdi kendine. Tanrım, adayı almıştı! “Hiç şüphesiz bu yaptığım aptallığı düşünecek vak-
tim olduğunda gerektiği gibi üzüleceğim.”

Mihracenin yüzü aydınlandı. “Hiç şüphesiz. Çok zekice dav-
randım, öyle değil mi?”

Ruel, “Çok zekice,” dedi ve arkasını dönüp toplantı odasın-
dan çıktı.

Ian, Ruel yanına gelir gelmez, “Hesapladığından daha çok
vermek zorunda kaldın,” dedi.

“Hâlâ üç bin pound kaldı. Bu da başlangıç için yeter.”

“Keşke sana yardım edebilseydim,” dedi Ian kaşlarını çatı-
rak. “Ama senin de bildiğin gibi Glencclaren’de hiç para olmadı.”

“Senden para istemiyorum, Ian,” diye araya girdi Ruel.

“O senin de paran. Geriye kalan az bir miktar da olsa her
zaman seninle paylaşmayı planladım,” diye ekledi kibarca. “Acı-
ların, senin olanı almanı engellemesine izin verme.”

“Acı çekmiyorum.” Ruel kendisini bile şaşırtarak doğruyu
söylediğini fark etti. Hatırladığı kadarıyla ilk kez, kendisini acı-
lardan özgürleştirmişti. Sanki Cinnidar’ı satın alması o acı dolu
hatıraların ağırlığını mucizevi bir şekilde kaldırmış ve onu hafif-
letmişti... Ve gençleştirmişti. “Para sende kalsın, Ian. Glenccla-
ren’in paraya benden daha çok ihtiyacı var. İhtiyacım için bir
yolunu bulacağım. Sorun yok.”

Ian yüzünü incelerken yavaşça başını salladı. “Evet, yapaca-
ğına inanıyorum. Sanırım artık eve dönme zamanı geldi,” dedikten
sonra boğazını temizleyip, “Sanırım bir taşla iki kuş vurduk, öyle
değil mi? Kendim için ve bir hizmetçi için Narinth’den kalkan bir
gemide yer buldum ve seninle de deneme sürüşüyle Narinth’e gi-
deceğim. İskoçya, Kartauk için herhangi bir yer kadar güvenli ola-
caktır,” diye devam etti.

“Ama o *gidince* Glenclaren güvende olacak mı?” diye mırıldandı Ruel. “Fırın yapmak için mazgalları sökmeye karar verebilir.”

“Anlamadım?”

“Boşver. Eminim Maggie kutsal bir şeye yapılan apaçık bir saygısızlığa son verebilir.”

“Margaret,” diye düzeltti Ian otomatik bir şekilde. Sonra daha yumuşak bir sesle, “Margaret,” dedi.

Ruel, Ian’ın hasret dolu yüzüne baktığında yoğun bir merhamet hissetti. Ian artık gittiğine göre, ona karşı çok uzun süre önce kurduğu bariyerleri indirmesinde bir tehlike yoktu. Güvenli olmasa bile, bu duyguyu bastırıp bastıramayacağını bilmiyordu. O anda dünya gözüne daha parlak ve güzel göründü, herhangi bir duvar gerekli değildi. “Aklımda tutmaya çalışacağım,” dedi kibarca. “Margaret.”

“Cinnidar,” diye mırıldandı Abdar. “Cinnidar olduğuna emin misin?”

Pachtal başını salladı. “Emir öyle söyledi. İskoç’un, değersiz bir adayı satın alacak kadar aptal olmasını övünerek anlatıyordu.”

Abdar omuz silkip, “MacClaren aptal bir adam değil. Cinnidar’ın mutlaka bir değeri olmalı. Kartauk’u aldıktan sonra şu satış işini araştıralım,” dedi. “Ve MacClaren de istediğini aldığına göre, bir silah kaybettik demektir. Yazık oldu. O İskoç’un, Kartauk’u geri alabilmemiz için bize büyük bir fırsat vereceğine inanıyordum.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Şimdi Kartauk’u kendimiz bulmak zorundayız... Bu da Jane Barnaby’nin peşine düşeceğimiz anlamına geliyor. Zabrie’nin evine git ve Çinli çocuğun dönüp dönmediğini öğren.”

“Kıza bir kere daha yaklaşıp buraya getirmeye çalışabilirim. O olayın üzerinden zaman geçti ve muhtemelen bir hamle yapmamızı beklemiyordur.”

“Henüz değil. Hem sadık hem de inatçı olduğunu açık bir şekilde gösterdi. Ondan bilgi almak için çok zamana ve çabaya ihtiyacımız var.” Sonra parmağını uzatıp tanrıçanın elindeki hançeri okşadı. “Raylar neredeyse tamamlanmış durumda ve Jane ile Reilly kısa bir süre sonra Kasanpore’dan ayrılacak.”

Pachtal gülümsedi. “Bu da Kartauk’u güvende bırakmak isteyeceği anlamına geliyor.”

“Mantıklı bir kanı. Bu nedenle tetikte olacağız ve ortaya bir fırsat çıkar çıkmaz...”

“Kartauk’u yakalayıp saraya getireceğiz.”

“En sonunda,” dedi. Parmağı altından yapılmış kan damlasının üzerindeydi. “Şu Benares aptalına daha fazla dayanamayacağım. Kartauk’la karşılaştırıldığında yeteneği gülünecek kadar komik.” Gülümsedi. “Ayrıca demiryolu bittiğinde babamın da o kızla bir işi kalmayacağına göre, sanırım onu da alabiliriz. O küçük kurtarıcısının, Kartauk’un bir sonraki çalışması olmasını sağlamak sence de uygun değil mi?”

“İskoçya mı?” Kartauk’un kaşları çatıldı. “Annem, orasının fırtınalı ve soğuk bir ülke olduğunu söylemişti. Bir sanatçının, ruhunu beslemesi için ısığa ve renge ihtiyacı vardır. Ben güneş ışığı severim.”

“Ama bahse girerim ellerini daha çok seviyordur,” dedi Ruel.

“Doğru,” dedi bilmiş bir tavırla omuz silkerek. “Belki de soğuğa alışırım. Kardeşin patronum mu olacak?”

“Ian sana kalacak yer vermek dışında bir şey yapamaz.”

“Sorun değil. Kendime bir patron bulurum. Belki de Kraliçe Victoria’nız için çalışırım. Çok fazla altını olduğunu duydum.”

“Eminim onunla ilgili planların olduğunu duyunca memnun olacaktır.”

“Çalışmalarımı gördükten sonra memnun olacağına ben de eminim. Belki de büstünü yapmaya razı olurum,” dedi ama kaşlarını çatı. “Fakat bu konuda yine de kuşkuluyum. Suratı çok hoşuma gitmiyor ve çift gerdandan tiksiniyorum. Onun yerine ona bir tuzluk yaparım.” Sonra Jane’e döndü. “Burada işiniz bitince Patrick ve sen nereye gideceksiniz?”

“Patrick henüz başka bir iş teklifi almadı. Mihraceden paramızı alır almaz bir karar vereceğimizi söyledi,” dedi Jane. Sonra biraz canlandı ve Li Sung’a döndü. “Narinth’e gideceğimiz geceye kadar tapınaktan ayrılmayacağınıza dair söz vermeni istiyorum.”

İfadesiz bir suratla ona bakarak, “Hayır,” dedi.

“Neden?”

“Cevabını bildiğin bir soruyu neden soruyorsun?”

“Li Sung, sana Zabrie’nin evinde olanları anlattım.”

“Ve ben de bir daha oraya gitmedim.”

“Şu anda oraya gitmen daha da tehlikeli.”

“Sana ihanet edip etmediğini bilmiyorsun. Bana hediyeler verdi. Ona hoşça kal demeden ayrılmam doğru olmaz,” dedi ve cevap beklemeden tapınaktan çıktı.

Jane sinirden ellerini yumruk yaptı. Sanki bir şeyleri yumruklamak ister gibiydi.

Kartauk sakın bir tavırla, “Li Sung aptal değil. O kadın için bize ihanet etmez, Jane,” dedi.

“Sence ben bunu bilmiyor muyum? Onun için korkuyorum. Keşke o kadına tek bir rupi bile vermeseydim.”

“Peki, ona neden para verdin, Jane?” diye sordu Ruel yumuşak bir sesle.

“Çünkü salaktım. Çünkü hiç aklıma...”

“Çünkü çok iyi bir kalbi var,” dedi Kartauk. “Li Sung’un acı çektiğini gördü ve acısını dindirmek istedi. Irkı ve sakat bacağı yüzünden kadınlar ondan uzak duruyor. Zabrie’nin evindeki gibi

fahişeler bile uzak duruyor.”

“Bu yüzden sen de Zabrie’ye gidip para verdin ve kendisini sakat değil de gerçek bir erkek gibi hissettirmesini sağladın,” dedi Ruel.

“Bunu ona sakın söyleme,” dedi Jane sertçe.

“Li Sung’a saygı duyuyorum. Onu kıracak bir şey yapmam, Jane.”

“Öyle mi?” dedi ve tapınak girişine doğru ilerledi. “İki gece sonra saat yedide Narinth’e gitmek üzere istasyondan ayrılıyor, Kartauk. Ruel treni beklemek için en güvenli yerin Lanpur Vadi’si’nin karşı tarafı olduğunu söyledi. O gün öğleden sonra gelip seni oraya götüreceğimi.”

Ruel de peşinden gitti ve tapınaktan çıktılar. “Kartauk’u almaya ben gelsen daha iyi olacak. Abdar, mihraceden Cinnidar’ı almayı başardığını öğrenirse, Kartauk’a giden tek yolun sen olduğunu anlar ve seni daha dikkatli izlemeye başlar.”

“Buraya tek başına gelemezsin. Yolu bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum,” dedi gülümseyerek. Sonra da Jane’in suratındaki şaşkın ifadeyi gördü. “Buraya son üç gelişimizde sana yolu gösterebilirdim. Yön duygum çok iyidir ve beni soktuğun o labirent, Londra’nın kanalizasyonlarıyla karşılaştırıldığında hiç kalır. Bir zamanlar sıçan yakalayıcısı olduğumu söylemiş miydin?”

Jane’in dudakları kasıldı. “Demek beni yine kandırdın.”

Ruel’in gülümsemesi kayboldu. “Ben seni hiç kandırmadım, Jane. Sende çok fazla haysiyet ve güç var.”

Jane ona o gün kulübeye geldiğinden beri ilk kez gerçek anlamda bakmıştı. Yüz ifadesinin çok büyük bir parçası olan sertliğin gittiğini fark etti. Hayır, belki tam olarak gitmemişti ama ona baktığında lan’ı hatırlatan bir kibarlık gelmişti. Bunun yapmacık olması inkânsızdı. Kardeşine hiç benzemiyordu. “Tatlı sözler.”

“Doğru sözler,” dedi bakışlarını kaçırarak. “Sana söylemek istediğim bir şey daha var.” Tekrar konuşmadan önce bir süre bek-

ledi. "Ben... özür dilerim."

"Ne?" dedi boş gözlerle bakarak.

"Beni duydun. Tekrarlamamı isteme." Sonra Jane'e hiç bakmadan yolda ilerlemeye başladı. "Ve aynı şeyi yapmayacağım konusunda sana yalan söylemeyeceğim. Seni istedim, Cinnidar'ı istedim ve her fırsatı da değerlendireceğim."

"Peki, neden özür diliyorsun? Bu değişiklik neden?"

"Sen de mi? Neden herkes değiştiğim konusunda ısrar ediyor. Ben hiçbir zaman..."

"Neden?" diye tekrarladı Jane.

Bir süre sessiz kaldı ve sonra sadece, "Sanırım mutluyum. Daha önce hiç mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Memnun olduğum, tatmin olduğum oldu ama hiç mutlu olmadım. Bu çok garip bir his," diye bildi.

"Yani Cinnidar'ına kavuştuğun için mi mutlusun?"

"Cinnidar'dan daha fazlası var. Aynı..."

"Ne?"

"Yeni bir hayat, yeniden başlamak için bir şans..." dedi sırtarak. "Son durakta trenden inip olmak istediğin yerde olduğunu hissetmek gibi. Bu yeterince açıklayıcı oldu mu?"

"Evet," dedi. Yıllar önce Franchie'nin yerinden ayrıldığında nasıl hissettiğini anlatıyordu. Jane aniden onunla arasında bir bağ hissetti. "Oldukça açıklayıcı oldu."

"Her neyse, sana söylemek istedim işte," diyerek konuyu değiştirdi. "Li Sung'un gerçekten Zabrie'ye gideceğini düşünüyor musun?"

Jane çaresizce başını salladı. "Beni dinlemiyor. Onun mutlu olmasını istiyorum ama..." Titreyen sesini düzeltmek zorunda kaldı. "Bana her zaman yardım etti. Ben de ona hep yardımcı olmak istedim. Lanet olsun, bu işe hiç karışmamalıydım."

"O sana nasıl yardım etti?"

"Pek çok şekilde."

“Bana birini söyle.”

“Kitaplar. Bana okuma yazmayı ve şifrelemeyi öğretti. Babası, bilginin Li Sung’u sıradan bir işçi olmaktan kurtaracağına inanmış ve küçük bir çocukken eline geçen her kitabı çalışmasını sağlamış. Li Sung’un bilmediklerini de birlikte öğrendik.”

“Kartauk bir süredir birlikte olduğunuzu söyledi.”

“On iki yaşındayken, Frenchie’nin yerine, büyüdüğüm yere gelmişti. Babası bir cinayete kurban gitmiş ve Li Sung’un bacağı da birkaç ay önce geçirdiği bir kazada ezilmiş. Patrick’le birlikte oradan ayrılığımızda on yedi yaşındaydı.”

“Ne kazası geçirmiş?”

“Babası gardıfrenmiş* ve Li Sung’u da eğitmiş,” dedi Jane acı bir şekilde gülümseyerek. “Li Sung babasıyla gurur duyardı. Çinliler, ray döşeme konusunda başarılı olarak bilinir, ancak mühendislik yapmak veya tren kullanmak konusunda iyi değildir. Gardıfrenlik mesleği bile çok nadir görülür. Babası bu üçünü yapabiliyormuş ve Li Sung’a da öğretmiş. Treni frenlemek birinci göreviymiş ve bir gün Li Sung’la birlikte iki tren arasında kalıp ezilmişler.”

Ruel bir ıslık çaldı.

“Ah, bu çok sıra dışı bir kaza değil. Westinghouse, mühendis tarafından kabinden çalıştırılabilen havalı freni icat etmeden önce sürekli yaşanmış. Önceden vagonlar birbirine bir bağlama koluyla bağlanırmış ve çalışması için de gardıfrenin vagonlar arasında durması gerekirmiş. Tam zamanında pini bağlantıya takamazsa, vagonlar arasında ezilirmiş,” dedi. Sonra dudaklarını sıktı. “Bu nedenle gardıfren olma onuru bir Çinliye verilmiş olabilir. Muhtemelen Li Sung’un babası hiçbir zaman teknisyenliğe terfi ettirilmedi.”

“Peki, mihracenin treninde bu havalı frenlerden var mı?”

Jane başını salladı. “Başka masraflardan kısmak zorunda kalsam da o frenlerden aldım,” dedi ve gözucuyla baktı. “Neden Li Sung hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?”

* Trenlerde katarın el frenini kullanan görevli.

“Bir nedeni yok,” dedi Ruel normal bir tavırla. “Sadece me-
raktan.”

“Bu gece çok güçlüydün,” diye mırıldandı Zabrie, Li Sung’un omzunun üzerini öperken. “Her seferinde daha iyiye gi-
diyorsun.” Yataktan kalktı ve çıplaklığını saklamak yerine daha da
ortaya çıkaran bürümcük bir şala sarındı. “Şarap?”

Li Sung başını salladı ve yatakta doğruldu. “Artık gitmek zo-
rundayım.”

“Daha değil. Biraz daha kal,” dedi Zabrie. Masanın etrafını
dolaşarak kendine bir kadeh şarap koydu. “Bu gece başka müşte-
rim yok ama olsaydı bile başka kadın gönderirdim.” Li Sung’a
dönüp gülümsedi. “Senin için.”

Li Sung, Zabrie’nin daha önce gördüğünden de güzel oldu-
ğunu düşündü. Belki de bu son görüşmeleri olduğu için gözüne
daha güzel görünüyor olabilirdi.

Zabrie yanına geldi. “Aslında kızgın olmalıyım. Çok uzun
süredir beni görmeye gelmedin.” Yatakta yanına oturdu. Ortapar-
mağını göğsünün üzerinde dolaştırdı. “Neden?”

“Ben...” diye konuşmaya başladı ama Zabrie’nin kınalı tır-
nağı göğüs ucuyla oynayınca sustu. “Bunu yaptığın zaman düşü-
nemiyorum ve söylemek zorunda olduğum bir şey var.”

“Düşünmeni istemiyorum.”

Zabrie’nin göğsünün üzerindeki eli tuttu. “Sana veda etmek
istiyorum.”

Zabrie başını kaldırdı. “Kasanpore’dan ayrılıyor musun? Ne
zaman?”

“Kısa bir süre sonra.”

“Bu bir cevap değil.” Bir an sessiz kaldı ve ona baktı. “Beni
de yanında götür.”

Li Sung’un gözleri açıldı. “Ne dedin?”

“Seninle birlikte gelmek istiyorum.” Kadehini yatağın yanına bıraktı ve göğsünü öpmek için eğildi. “Biliyorsun sana zevk veriyorum ve seni mutlu edebilirim. Beni kullanan sonra da soyum yüzünden üzerime tüküren erkeklerden bıktım usandım. Sen bana böyle davranmıyorsun.”

“Hayır.” Zabrie’nin siyah parlak saçlarını nazikçe okşarken içinde bir umut hissetti. Yasemin kokusu burnuna kadar geliyordu, her zaman çiçek ve baharat kokmasına bayılıyordu. “O yaşadığın acıyı iyi biliyorum. Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?”

“Kasanpore’daki işlerimi halletmem için bana bir hafta ver, sonra...” dedi Zabrie ve Li Sung’un yüzündeki ifadeyi fark etti. “Olmaz mı?”

“İki gün.”

“Çok koşturmam lazım ama halledebilirim,” dedi. Üzerindeki şalı atarak üzerine çıktı. “Seni bir kere daha istiyorum. Ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Olur mu?”

“Zabrie...” dedi ve gözlerini kapadı. Zabrie’nin elleri organının etrafında dolaşınca sertleşmeye başladı. Bu kadına âşık mıydı? Bazen ona âşık olduğuna emin oluyordu. Hiç şüphesiz, bedeni onun kölesi olmuştu. “Evet, daha sonra konuşuruz...”

Sağanak yağmurun altında Zabrie’nin zevk evinin kapısına bakan Ruel kendi kendine, *adam tam bir aptal*, diye düşündü. İzlemeyi bırakıp otele dönmezse kendisi de yağmurdan boğulacak bir aptal olacaktı.

Li Sung, Zabrie’nin evinden dışarı çıktı.

Ruel, Li Sung’un sokağı geçip Ruel’in durduğu girintiye doğru ilerlediğini görünce dikkatli bir şekilde doğruldu.

“Biraz ıslak görünüyorsun,” dedi Li Sung.

“Neredeyse sele kapılıp gidecektim,” dedi Ruel suratını buruşturarak. “Burada olduğumu biliyor muydun?”

“Son haftalarda birinin beni takip etmesine alıştım artık. Sanırım beni takip etmek için de geçerli bir nedenin var, öyle değil mi?”

“Belki de biraz yürüyüş yapmak istemişimdir.”

Li Sung deli gibi yağan yağmura bakıp alaycı bir biçimde gülmüştü. “Yürüyüş yapmak için garip bir gece. Yağmuru çok mu seviyorsun?”

“Kasanpore’da yağmurdan başka bir şey olduğunu unutmuşum.”

“Bana cevap verecek misin?”

Ruel omuz silkti. “Şaşırmadığına emin olmanın bir zararı olmayacağını düşünmüştüm.”

“Zabrie beni şaşırtamaz.”

“Birine bu kadar güvenmek çok akıllıca değildir, Li Sung.”

“Tavsiyen için teşekkür ederim.”

“Ama tavsiyeme uymak gibi bir niyetin de yok.” Ruel başını sallayıp konuşmaya devam etti. “Ben de tavsiye almaktan hoşlanmam. Zabrie herhangi bir soru sordu mu?”

Li Sung eve doğru baktı. “Benimle birlikte gelmek istiyor.”

Ruel bir süre sustu. “Ne kadar... ilginç. Ve sanırım sen de iki gün sonra ayrılma planımızdan ona bahsettin.”

“Evet, söyledim.”

Ruel kelimelerini dikkatli bir şekilde seçmeye çalışıyordu. “Bunu söylemenin çok da uygun olmadığını...”

Li Sung, “Sessiz ol,” dedikten sonra Ruel’in kolunu tutup onu geri çekti.

Ruel, Li Sung’un baktığı yere baktı ve dudaklarıyla sessiz bir ısıklık çaldı.

Zabrie evden çıkmış aceleyle sokakta ilerliyordu.

Ruel, “Yürüyüş yapmak için garip bir gece,” diyerek Li Sung’un söylediğini tekrarladı.

“Evet,” dedi Li Sung gergin bir sesle. “Gel,” dedi. Sonra da sokakta Zabrie’nin peşinden ilerlediler.

Ruel onu takip etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Onun nereye gittiğini öğrenmek zorundayım."

Zabrie yaklaşık on beş dakika sonra, Savitsar Sarayı'nın kapısında gözden kaybolunca nereye gittiğini anlamış oldular.

"Abdar," dedi Ruel.

Li Sung, Zabrie'nin gözden kaybolduğu kapıya doğru baktı.

"Zıyanı yok, Li Sung," dedi Ruel sessizce. "Bize ihanet ettiğini öğrendiğimize göre planımızda değişiklik yapabiliriz."

"Zıyanı yok," diye tekrarladı Li Sung donuk bir şekilde. Sonra yavaşça arkasını döndü ve aksayarak sokakta ilerledi. "Ama planımızı değiştirmemize gerek yok. Zabrie'ye Narinth'e doğru giden nehirde bir tekneye bineceğimizi söyledim. Eminim, iki gece sonra Abdar ve Pachtal bizi Narinth Limanı'nda bekliyor olacak."

Ruel gözlerini kısarak ona baktı. "Zabrie'den kuşkulandı mıydın?"

"Ben aptal değilim. Zaman zaman kendimi dev gibi hissetmemi sağlasa da sakat bir adam olduğumu biliyorum." Dudakları acı içinde kıvrıldı. "Ama o beni sakat olarak bile değil, enayi olarak gördü."

"Hayır, sen enayi değilsin. Abdar'a gidip gitmeyeceğini görmek için mi dışarıda beklemeye karar verdin?"

"Emin olmak zorundaydım. İnsan bilse de bazen inanmak istemez." Ruel'e döndü. "Bu konu burada kapandı. Artık benimle kalmana gerek yok. Ne senin ne de Jane'in kendinizi rahatsız hissetmenize gerek yok."

"Jane'in bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Tapmağa mı döneceksin?"

Li Sung başını salladı.

"Ama çok uzak," dedi Ruel ve yere baktı. "Otelim buradan sadece bir blok uzaklıkta ve Ian'ın odasında mutlaka bir şişe viski bulunur."

“Ben alkol kullanmıyorum. Zihni bulanıklaştırır ve akıllı adamları çocuğa çevirir.”

“Bu da bir düşünce,” dedi Ruel ona gülümseyerek. “Ama bazen bir kadeh içki de kafanı toplamanı sağlar. Fikrini değiştirirsen seni seve seve ağırlarız. İyi geceler, Li Sung.” Sonra köşeyi döndü ve otele doğru ilerlemeye başladı.

“Bekle.”

Ruel omzunun üzerinden dönüp baktığında Li Sung’un topallayarak peşinden geldiğini gördü.

“Sadece bir kadeh.”

Sekizinci Bölüm

Jane kulübe kapısının sertçe çalındığını duyunca uykusundan uyandı. Gece yarısıydı. Gelen kim olabilirdi...

Kapı bir kere daha, bu sefer daha yüksek sesle çalındı.

Beyaz pamuklu geceliğinin üzerine aceleyle sabahlığını giyerek koşup ön kapıyı açtı.

Ruel ve Li Sung verandada duruyorlardı.

“Sizin burada ne işiniz var?” diye fısıldarken omzunun üzerinden endişeyle içeri baktı ama Patrick kapının çalındığını duymamıştı bile. Sonra gözlerini Li Sung’a çevirdi. “Sorun nedir? Neden tapınakta değilsin?”

“Seni görmek istedi,” dedi Ruel somurtarak. “Ve bu isteğini de yüksek sesle dile getirdi. Ya otelden atılacaktık ya da onu buraya getirecektim.”

“Otelde ne işi vardı?”

“Sadece bir kadeh,” diye mırıldandı Li Sung. Sonra sallandı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Ruel onu yakalayıp kapıya dayadı.

“Sarhoş olmuş,” dedi Jane ifadesiz bir tonla. “Li Sung hiç içki içmez ki.”

“Sadece bir kadeh...” dedi Li Sung ve gözlerini kapadı.

“Şimdi de uyumak istiyor,” dedi Ruel sinirle. “Otelde bir şeytan kadar uyanık ve gürültülüydü.”

“Onu sen sarhoş etmişsin,” dedi Jane, Ruel’i suçlayarak.

“Evet, ilk başta iyi bir fikir gibi gelmişti,” diyen Ruel ve Li Sung’u iyice kavradı. “Uyuyabileceği bir yer var mı yoksa onu otele geri mi götürmek zorundayım?”

Jane, “Veranda,” diyerek kenara çekildi. Ruel, Li Sung’u Fransız kapılardan geçirip yarı sürükler yarı taşır halde götürürken peşinden baktı. “Neden iyi bir fikirdi?”

“Sence erdemli arkadaşımızı yoldan çıkarmak mı istedim?” Li Sung’u kanepeye bırakıp bir yastık aldı ve başının altına yerleştirdi. “Öyle olsa bile bir daha olmayacağına emin olabilirsiniz. İkinci kadehten sonra bağıra bağıra Çin atasözleri söylemeye başladı.”

“Neden iyi bir fikirdi?” diye tekrarladı Jane. “Ve neden tapınakta değil de otelde sizinle birlikteydi?”

“Zabrie’nin evinin önünde karşılaştık ve ben de bir kadeh içki ikram etmek için onu davet ettim.”

“Zabrie demek!” dedikten sonra artık kıvrılmış ve huzur içinde uyuyan Li Sung’a baktı. “Peki, sen dışarıda ne yapıyordun? Onu takip mi ediyordun?”

“Sadece yürüyüşe çıkmıştım.”

“Onu takip ediyordun.”

“O bir sakat ve Pachtal’a karşı... Lanet olsun, neden yaptığımı ne bileyim? Son zamanlarda genellikle mantığımla değil de içgüdülerimle hareket ediyorum.” Sonra sandalyeden kaşmir bir şal alıp Li Sung’un üzerini örttü. “Artık Zabrie’ye gideceği konusunda endişelenmene gerek yok. Li Sung’un yanından ayrılır ayrılmaz, Savitsar Sarayı’na, Abdar’ın yanına koştu. İşte bu olaydan sonra da sevgili arkadaşımızın biraz rahatlamaya ve unutmaya ihtiyacı vardı.”

“Anladım.” Li Sung’a bakarken gözyaşları gözünü yaktı. “Bu işe hiç karışmamalıydım. Zabrie onu çok kırdı.”

“Ama aynı zamanda da kendisini dev gibi hissettirdiğini söy-

ledi. Gülü seven dikenine katlanır.”

Jane yutkundu. “Onunla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim. Çok iyisin,”

“İyi değilim. Sana bunun sadece bir içgüdü olduğunu ve...” Bir an susup kısık sesle devam etti. “Seni endişeli ve mutsuz görmekten hoşlanmıyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor.”

Jane hayret içinde ona baktı. “Ne ilginç.”

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi ters ters. “Ve bir şey daha var. Öğleden beri biraz düşündüm de...” dedi ve sonra aceleyle devam etti. “Ah, lanet olsun, nasılsa bunu söylemenin başka bir yolu yok. Seninle evlenmek istediğime karar verdim.”

Jane şok içinde ona baktı. Yanlış duyduğuna emindi. “Anlamadım?”

“Hemen değil. Sana herhangi bir şey sunabilmek için birkaç yıl lazım ama köle gibi çalışarak kendimi paralamamı izleme şansını da sana veriyorum. Fakat madenim çalışmaya ve para akmaya başladığı zaman...” Yüzünü buruşturdu. “Tanrı bilir, bu ne zaman olur. Ian’ın Margaret’i beklediği kadar uzun bir süre beni beklemeni istiyorumdur belki.”

Jane şaşkınlık içinde başını salladı. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Ian bir yuva istediğimi söylüyor. Ona göre ihtiyacım olan...” dedi omuz silkerek. “Belki de haklıdır ama eşim olmayan bir yuvayı ne yapayım?”

“Yani bu yüzden mi beni istiyorsun?”

“Tam olarak değil. Ben... Sana karşı bir şeyler hissediyorum.”

“Şehvet.”

“Hayır, başka bir şey.”

“Suçluluk duygusu.”

“Hayır,” dedi aniden patlayarak. “Neden bana soru sorup duyuyorsun? Beni terk etmeni istemiyorum. Seninle ilgilenmek isti-

yorum.” Konuşması kabalaşmıştı.

“Ama bu senin için de kötü bir teklif olmayacak ki. İstedığın her şeye sahip olduğuna emin olacağım ve yatağımı paylaşıp en sonunda da bana bir çocuk vermenden başka bir şey istemeyeceğim. Kulağa çok mantıklı gelmiyor mu?”

“Çok mantıklı,” dedi. Jane karmakarışık hissediyordu. Böyle bir şey kesinlikle beklemiyordu, böyle bir şeyin olmasını hayal bile edemezdi. Evlilik. Ruel. Erkek büyücüyle evlenmek gibi bir şey olacaktı. “Senin benimle evlenmek isteme fikrinden daha mantıklı.”

“Pekâlâ, ne diyorsun?”

Jane derin bir nefes aldı ve başını salladı. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Neden ama?” Jane cevap vermeden çabucak konuşmaya devam etti. “Çok yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama bunu düzeltebilirim. Sana saygı duyuyorum ve bana hayran olmasan da saygı duyuyorsun.”

“Sana güvenemem.”

“Bana güvenmeyi öğrenebilirsin. Ben arkadaşlarıma ihanet etmem ve zaman içinde sen de bunu öğreneceksin.”

“Demiryolu...”

“Patrick’ınle de ilgilenebilirim.”

“Patrick’ın ilgiye ihtiyacı yok,” dedi hemen. “Ve öyle olsa bile... Bana sunduğun hayattan nefret edebilirim. Göremiyor musun? Ben eşin olarak isteyeceğin türden bir kadın değilim,” diye ekledi düz bir şekilde. “Sen de benim istediğim bir eş değilsin.”

Ruel’in yüzünden duygusal bir ifade geçti ve bir an için Jane onu kırdığını düşündü. Tanıdığı Ruel’i, asla kıramayacağı konusunda yemin edebilirdi, ancak bu garip ve yeni Ruel çok hassastı. Hayır, yanlış olmalıydı, çünkü şimdi de her zamanki alaycılığıyla gülümsüyordu.

“Seninle aynı fikirde değilim. Çok istediğin yönlerim var.”

Jane gerildi. “Yanılıyorsun.”

“Yanılmıyorum. Sence ben bunu hissedemiyor muyum? Sürekli aramızda olan şeyi göremiyor muyum?” Mnasebetsizliği bir anda gitmişti, Jane aniden canlı bir şekilde onun farkında oldu. Zaten onun da istediğinin bu olduğunu ürpererek fark etti. Gz açıp kapayınca kadar, lokomotifte birlikte olmadan önce geçirdikleri günlerin duygusal etkisi altına girmişti ve yaydığı çekimi sanki bu elle tutulabilir bir varlıkmış gibi, hissedebiliyordu.

“Konu bir hanımefendiye istediğini vermek olduğunda her zaman yardıma hazır olduğumu anlayacaksın.” Arkasını dönüp çift kanatlı kapıya doğru ilerledi. “Ve yollarımız ayrılmadan önce her ne kadar bir şeyler elde etmek istesem de, ikimizin de neyi özlediğini sana hatırlatmak için bir girişimde bulunmam gerektiğini görebiliyorum. Yarın akşam yemeği için beni bekle.”

“Hayır, istemiyorum...”

“Beni bekle,” diyerek ona baktı. Gözleri, bol ve eski püskü sabahlığın üzerinde dolanıyordu. “Seni daha önce hiç gecelikle görmemiştim,” dedi ve kaşlarını çattı. “Tabii sen bu giydiğine gecelik diyorsan. Günün birinde seni daha kadınsı bir geceliğin içinde göreceğim.”

Ruel verandadan çıktıktan kısa bir süre sonra Jane n kapının arkasından kapandığını duydu.

“Git buradan, Ruel,” dedi ertesı akşam kapıyı açıp karşısında Ruel’i görünce. “Sana gelmemeni söylemiştim. Burada olmanı istemiyorum.”

Ruel kaşlarını kaldırdı. “Anladığıma göre yemek daha hazır değil,” ıslak yağmurluğunu çıkarıp verandada kapının yanına attı. Daha önce görmediği kadar resmi giyinmişti. zerinde koyu kah-

verengi bir takım elbise, gıcır gıcır beyaz bir tişört ve siyah bir kravat vardı. Verandadaki fenerden yayılan ışık, cilalı siyah çizmelerini ve kahverengi saçlarındaki açık renkli tutamları parlattıyordu. Beklemediği bu şıklık, Jane'i hazırlıksız yakalamıştı ve aniden üzerindeki giysilerin ne kadar kaba olduğunu fark etti.

Kendi kendine, savunmaya geçmeye gerek olmadığını söyledi. Davetsiz gelen oydu. "Git buradan."

"Bana yemek vermeyi reddediyorsan o zaman sadece içeri girip Patrick'le biraz konuşmama izin ver. Verandada mı?"

"Uyuyor."

"Bu saatte mi? Saat daha sekiz buçuk bile olmadı. Aceleyle yemek yedirip odasına göndermene karşı çıkmadı mı?"

"Ben..." dedikten sonra sustu. Her şeyden haberdar gözlerine yakalanmıştı. "Öyle yapsam ne fark eder? Burada olmanı istemiyorum. Zaten Patrick'in seni arkadaşı zannetmesini de sağladın... Onunla konuşmana hiç gerek yok."

"Ah, hayır, var. Kızının elini tutmak için izin istemeyi planlıyorum," diyerek parmağını şıklattı. "Ama bir saniye, bu kafasını karıştırır, değil mi? Bir kızı olduğunu kabul etmeyecektir."

"Ciddi olamazsın."

"Tabii ki ciddiyim. Erdem yolunda yürüdüğüm için, her şeyi usulünce yapmak istiyorum. Daha uyumuş olamaz. Yanına gideceğim ve..."

Jane, "Hayır!" diyerek derin bir nefes aldı. "Bu tam bir aptallık ve Patrick'i rahatsız etmene izin vermeyeceğim."

Aniden pes etti. "Pekâlâ."

Sonra kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Dışarı gelip benimle biraz dolaşır mısın?"

"Dolaşmak mı?"

"Glenclaren'de, sözlü bir çiftin akşam gezmesine çıkması gelenektir. Tabii ki kıza eşlik eden bir aile büyüğünün olması şartıyla."

“Seninle ‘dolaşmak’ gibi bir isteğim yok.”

“O zaman içeri girip Patrick’le konuşmak zorundayım. Bu birlikteliğe onay vereceğine inanıyorum. Senin de söylediğin gibi, benden hoşlanıyor.”

Ruel’e söz geçiremeyeceği belliydi. “Yağmur yağıyor,” dedi cılız bir sesle.

“Pekâlâ, seninle verandada oturmakla da yetinebilirim.” Kaşlarını kaldırdı. “Tabii Li Sung kanepeyi boşalttıysa.”

“Bu sabah erkenden tapınağa gitti,” diyerek kızgınlık içinde ona baktı. Ruel gülümsemiyordu ama o yaldızlı kabuğun altında hem umarsız hem de de amansız bir kararlılık olduğunu hissedebiliyordu. Kapıyı açıp arkasını döndü. “Pekâlâ, sadece on dakika.”

“Tamam, memsahib.” Jane’nin peşinden odada ilerledi ve çift kanatlı kapıdan geçtiler. “Bak, ne kadar kolay söz dinliyorum öyle değil mi? Her emrine itaat ediyor ve sadık köpeğin Sam gibi peşinden ayrılmıyorum.”

“Sam peşimde dolaşmıyor,” dedikten sonra hintkamışından yapılmış minderli kanepeye oturdu. “Onun bile biraz akli var.”

“Bu bana atılmış bir taş mı?” dedi yanına oturarak. “Ama ben Sam kadar sevilmiyorum. Sınırlarımı aştım ve biraz olsun alçakgönüllülük göstermek zorundayım.”

“Sen mi?”

Ruel kıkırdadı. “Bu fikrin benim için yabancı olduğuna katılıyorum ama bir ayarlama yapmaya çalışıyorum. Bana elini ver.”

“Neden?”

“Tutmak istiyorum. Eminim Ian ve Margaret bile el ele tutuşmuşlardır. Bu olması gereken bir kur prosedürüdür.”

“Biz kur yapmıyoruz.”

“Tabii ki yapıyoruz,” dedi ve elini tuttu. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “Bu durumu açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum. Hayır, benden uzaklaşma. Sadece elini tutu-

yorum.” Ses tonu sakinleştiriciydi. “Sadece burada oturacağız, sohbet edeceğiz ve yağmurun sesini dinleyeceğiz.”

Jane’in vücudu kasılmıştı ve hareketsiz durmak için çaba harcaması gerekiyordu. Omzunun omzuna değmesini, birbirine kenetlenmiş ellerini çok iyi hissedebiliyordu.

“Rahatla. Senin için bir tehdit değilim. Aslında, sana ne kadar uysal olabileceğimi göstermeye çalışıyorum.”

Jane bu kadar gergin olmasaydı bir kahkaha patlatırdı. Bir tayfunun önünde giden rüzgâr kadar uysal olabilirdi en fazla.

Tuttuğu elden bileğine oradan da koluna yayılan sıcaklığı umursamamaya çalıştı. “Glencclaren’deki kur yapma âdetlerini çok iyi biliyorsun sanırım.”

“Sadece kulaktan dolma bilgiler. Ben vahşi bir çocuktum ve gelenekleri öğrenecek kadar sabırlı olamadım.”

Ve bir mandarinin sabra hiç ihtiyacı yoktu. Büyüsünü, siren çağrısını yapar ve sonra her şey ve herkes ona gelirdi. Jane dudaklarını ıslattı. “Peki, Glencclaren...”

“Glencclaren hakkında konuşmak istemiyorum. Küf kokulu ve sıkıcı bir yer,” dedi. Sonra dönüp gülümsedi. “Ve benim için hiç uygun değil. Senin için de uygun değil. Evlendiğimizde, Cinnidar’da yaşayacağız.”

Canı sıkılan Jane, Ruel’in dikkatini dağıtmak için daha az kişisel olan bir konu düşündü. “Cinnidar’ı nereden duydun?”

“Avustralya’dan Afrika’ya giden bir gemideydim. Yiyecek ve su almak için Cinnidar’da mola verdik. Gemi kalktığında ise ben adada kaldım.”

“Neden?”

Ruel omuz silkti. “Ben... hoşlandım diyelim. Bir anlamda...” dedi ve sonra doğru kelimeyi bulmak için bir an durdu. “Ada beni çağırırdı.”

“Güzel mi peki?”

“Sanırım güzel,” dedi ve bir an düşündü. “Evet, Cinnidar güzel bir ada.”

“Ama orayı sevme nedenin bu değildi.”

“Adayı gördüğüm anda bana ait olacağını biliyordum. Bunu *hissettim*.” Sonra elini çevirdi ve işaretparmağıyla avuç içindeki çizgilerin üzerinden geçti. “Ve kaderimde adaya sahip olmak olduğuna göre, kaderin bu en çok sevdiğim adayı biraz parlatmaması için bir neden göremedim.”

Jane kıkırdadı, “Altın.”

Ruel başını salladı. “Gidip görmek zorundaydım. Kanyon duvarının aşağısında bir patika vardı ama taşlarla kapalıydı. Taşların üzerinden atlamak zorunda kaldım. Kanyonun dibine ulaştığımda, ormanın içinden geçip dağa ulaşmak neredeyse üç haftamı aldı. Birkaç kere başaramayacağımı düşündüm ama oraya ulaştığımda...” Yüzü istekle aydınlandı. “Sadece altın cepleri değil damarları vardı. Zengin, geniş altın damarları... Dereler bile külçe doluydu. Eğilip kaz yumurtası kadar büyük bir külçe alabilirdim.”

“Peki, altınları yanında götürdün mü?”

Başını salladı. “Maden olduğuna dair dedikodu yayılırdı ve bu olmadan önce Cinnidar yasal olarak benim olmak zorundaydı. Bu nedenle limana giderek ellerim cebimde, yarı aç bir halde herkese kanyonun geçemediğimi söyledim. Limana gelen ilk gemiye bindim ve Jaylenburg’daki altın madeni bölgesine gittim. Üç yıl, iki altın tarlasında çalıştım ama sonunda, mihraceden Cinnidar’ı almaya yetecek parayı kazandıracak kadar büyük bir vurgun oldu.”

Üç yıl süren sarsıcı bir çalışma, yoksunluk ve hepsi Cinnidar için, diye düşündü. “Ve şimdi de dönüyorsun.”

“Evet, en kısa sürede de seni aldıracağım...” dedi ama yüz ifadesini görünce sustu. “Bu olacak, Jane.” Uzandı ve şakağındaki saç tutamına dokundu. “Saçlarını hiç açık görmedim. Omuzlarına doğru akarken görmek istiyorum. Vagondayken örgünü çözmek

istemiyordum ama o kadar sabırsızdım ki bekleyecek halim yoktu.”

Jane kalbinin yanaklarına çıktığını, boğazına ve göğsüne yayıldığını hissetti.

“Aslında şimdi yapabilirim,” dedi Ruel yumuşak bir sesle. İşaret parmağını avcunun içinde yavaşça dolaştırdı. Jane koluna doğru yayılan bir uyuşma hissetti. “Benden istediğin her şeyi yapabilirim. Patrick uyuyor ve bizi rahatsız etmez. Kapıları kapatabilirim ve...”

“Hayır,” diye fısıldadı. Tanrım, göğüsleri şişmeye ve gömleğine doğru baskı yapmaya başlamıştı. Bunu onun fark etmemesi gerekiyordu. Ancak çaresizlik içinde muhtemelen fark ettiğini düşündü. Her tepkisini nasıl harekete geçireceğini biliyormuş gibi davranıyordu.

“Mihracenin tablosunu hatırlıyor musun? Zevkin pek çok yolu var ve sana hepsini göstermek istiyorum.”

Nefesini kontrol edemiyordu, vagonda geçirdikleri gün olduğu gibi titremeye başladı. Aniden, tablodaki kadın gibi diz çöküp, kör bir şekilde ona itaat etmek ve istediği her şeyi yapmasına izin vermek istediğini fark etti.

Ruel’i saran hafif sabun kokusunun, parmağı avuç içinde dolaştıkça yaşadığı duygu sarsıntılarının ve kulübenin saz çatısı üzerine düşen yağmurun sesini açık bir şekilde fark ediyordu.

Bu ses aynı mihracenin vagonundaki yağmur sesine benziyordu...

“Ama bu farklı,” dedi Ruel sanki aklını okur gibi. “Şu an seni tahrik etmeye çalışmıyorum.”

“Öyle mi?”

“Sadece sana, en az benim kadar ihtiyacın olduğunu... Tanrım, bu doğru değil,” dedi ve sert bir kahkaha attı.

“Her şey böyle başlamıştı ama şu sana ne kadar uysal ve saygın olabileceğimi göstermek umurumda bile değil.”

Jane kendini geri çekmeliydi fakat sanki hareket edemiyordu.

“Bırak, gideyim,” diye fısıldadı.

Çok kısa bir süreliğine Ruel’in nefesi kesilir gibi oldu ama sonra yavaşça elini bıraktı. “Ne kadar iyi olduğumu görüyorsun, değil mi? Aslında seni bırakmak istemiyorum,” dedi. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Ama verdiğim sözü tutacağım. On dakika doldu ve artık gidiyorum.” Çift kanatlı kapının orada duraksayıp ona baktı. “Ama bu iş burada bitmedi ve benden kurtulamayacak-sın. Sen ve Patrick, Kasanpore’dan ayrılana kadar kalacağım.”

“Bu senin için vakit kaybı olur. Fikrimi değiştirecek değilim. Hem Cinnidar’ın ne olacak?”

“Cinnidar için yıllarca çalıştım ve bekledim. Bir süre daha bekleyebilirim,” dedi gülümseyerek. “Sen buna değersin, Jane Barnaby.”

Lokomotifin buharı çoktan tütmeye başlamıştı ve Ruel kabinin içine girdiğinde fenerler yanıyordu.

“Kartauk?” diye sordu Jane.

“Lanpur Vadisi’ne güvenle yerleştirildi,” dedi sırtarak. “Setin üzerinde onun için bir barınak yaptık ama yağmurda bizi beklemek zorunda olduğu için yine de küfretti durdu. Ona İskoçya’da muson yağmuru olmadığı konusunda söz vermek zorunda kaldım.”

Ruel gülümserken yaydığı enerji karşısında Jane kendini korumak zorunda hissetti. Neredeyse uykusuz geçen gecenin sonunda kendi kendine bu çekim gücüne karşı koymaya hazır olduğunu söylemişti, ama bu çok taze bir şok olmuştu. Üzerine giydiği ve yağmurdan ıslanmış yağmurluk, sarımsı kahverengi saçlarının yanında sönük kalıyordu. Lokomotifin önündeki fenerler kadar güçlü bir şekilde parlıyordu. Bir adım gidip ona dokunmamak için kendini gerçekten zorluyordu.

Gözlerini Ruel’den hemen uzaklaştırdı. “İlan yaklaşık on beş

dakika önce geldi. Mihracenin vagonunda. Biz çalışırken bol bol şekerleme yapmayı planladığını söyledi. Sen neden geciktin?”

“Sarayı ziyaret ettim ve Abdar’la görüşmek istediğimi söyledim.”

Jane hemen gözlerini ona çevirdi, “Ne?”

Ruel sırttı. “Ama bir hizmetçi, majestelerinin bu sabah Narinth’e gitmek için yola çıktığını söyledi.” Sonra makinist koltuğunda oturan Li Sung’a döndü. “Anlaşılan yanlış yönlendirmen başarılı olmuş.”

“Evet öyle görünüyor,” dedi Li Sung yüzünde herhangi bir ifade olmadan. “Ama bazen görünüşler yanıltıcı olabilir. Abdar’ın bu hileyi fark edip yolda bir yerde pusu kurmuş bir şekilde beklemediğini kim bilebilir?”

Ruel, “Çok doğru,” diyerek motor kontrollerine baktı. “Bu canavar lokomotif nasıl süreceğini bildiğine emin misin?”

“Babam küçük bir çocukken öğretmişti. Salisbury’de hat üzerinde malzeme taşıdım,” dedi. Biraz gerilmişti. “Tabii ki Patrick hiçbir zaman bir Çinlinin, bir yolcu trenini kullanacak kadar iyi olduğunu düşünmedi. Belki sen de ona katılıyorsun ve kendin kullanmak istiyorsun. Öyle mi?”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben senin emrinde çalışmaktan yeterince mutluyum.”

“Bir beyaza göre alışılmadık bir tavır,” dedi Li Sung hafifçe gülümseyerek. “Zevkten başımın döndüğünü hissediyorum. Biz Çinliler, yuvarlak gözlüler üzerinde bu kadar yetki sahibi olmaya alışık değiliz.”

Jane, Ruel’e, “Artık yola çıkma zamanı,” dedi. “Kazanı ateşleyebilirsin. Ben yoldaki riskleri görmek için gözlem yapmak zorundayım.” Li Sung’a işaret verdi ve bir dakika sonra lokomotif istasyondan ayrıldı. “Patrick, dün yolu kontrol ettiğini ve Narinth’e kadar hiçbir engel olmadığını söyledi ama bu, dünden beri bir ak-

silik olmadığı anlamına gelmez.”

Sikor Vadisi’ne gelmeden önce iki kere durmak zorunda kaldılar. Bir tanesi yola devrilmiş bir ağacı kaldırmak diğeri ise, vücudunun yarısı rayların üzerinde durmuş bir halde uysalca otlayan bir su bufalosunu kışkıştırmak içindi.

Sikor Vadisi üzerinde ilerlerken yavaşladılar ancak suları azgın akan nehri geçtiklerinde Li Sung hızlandı ve lokomotif rayların üzerinde düzgünce kaymaya devam etti.

“Lanpur Vadisi dönemeçten hemen sonra ileride,” dedi Jane. “Kartaук’un olduğu yeri sakın kaçırma.”

“Bu yağmurda bizim onu görmemiz zor, onun tren ışıklarını görmesi daha kolay,” dedi Ruel ve Jane’in yanına gelip camın önünde durdu. Tren ağır yağmur arasında, Lanpur Köprüsü’nde ilerlerken sadece Zastu’nun sarımsı parlaklığını görebiliyordu. “Ve Kartaук’un trene binmek için hazır beklediğine emin olabilirsiniz. Biz yavaşlar yavaşlamaz atlayacaktır... Bu da ne?”

Aynı sesi Jane de duymuştu ve kalbi aniden çarpmaya başladı. “Li Sung!”

“Biliyorum.” Li Sung’un sesi boğuktu. Trene biraz daha hız verdi. “Sadece üç vagon. İtme kuvveti bizi oraya...”

Lokomotif eğildi, durma noktasına geldi ve kuyruğunu sallayan bir yılan gibi sarsıldı.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu Ruel.

“Arka vagonlardan birisi raydan çıktı,” dedi Jane. Damarlarındaki kanın adeta donduğunu hissediyordu.

“Abdar!” dedi Ruel küfreder gibi.

Tren bir kere daha sarsıldı ve kabin aniden sallanmaya başladı.

Li Sung, Ruel’e sert bir tavırla, “Onu buradan çıkar!” dedikten sonra frenlere asıldı. “Kabin de raydan çıktı. Sanırım devrilecek.”

“Tanrım!” dedi Ruel. Sonra Jane’i kucağına alıp yolun kena-

rına atladı. Vücutlarında morluk olacak kadar sert bir şekilde köprüye çarpmışlar ve defalarca yuvarlanmışlardı.

Tahta köprü titriyordu ve Jane köprü bağlarının arasından yirmi metre aşağıda hızla akan suyu görebiliyordu. *Bütün bunlar gerçek olamaz*, diye düşündü dehşet içinde. *Tanrım, neden?*

“Li Sung!” diye bağırdı Jane.

Kabinin kapısında Li Sung’u gördü. Bir an sonra Li Sung da atladı.

Li Sung yere düştüğünde sakat bacağının altında kıvrıldığını gören Jane bir anda paniğe kapıldı. Li Sung düşmüştü ve köprünün kenarına doğru yuvarlanıyordu.

Ruel kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra ileri atıldı ve Li Sung tam köprüden düşmek üzereyken sol kolundan yakaladı. “Yardım et,” dedi Li Sung’a; üst kolunun kasları, adamın ağırlığı karşısında gerilmeye başlamıştı. “Bana diğer elini de ver.”

“Hayır, bana bırak,” dedi bir anda yanında beliren Jane. Sonra da Li Sung’un uzattığı eli yakaladı. Birlikte, Li Sung’u köprüye çekmeye başladılar.

Ruel ayağa fırlayıp, “Koşun!” dedi. “Sete gidin,” diye ekledikten sonra da arkasını döndü. “Gidip bakmak...” Son vagonu, mihracenin arabasını görünce sustu. Vagon iki yana sallanıyordu ve ağırlığı, köprüyü de vadinin ucuna doğru sallıyordu. “Ian!”

Jane, Ian’ın mihracenin vagonunda olduğunu dehşet içinde hatırladı. Neden vagondan atlamamıştı? Kabinden atladığından beri bir dakikanın bile geçmediğini biliyordu ama ona sonsuzluk gibi gelmişti.

“Şu lanet olası köprüden in!” Ruel, Jane’in kolunu yakalayarak onu birkaç metre ötedeki banka, güvenli bir yere aldı.

Mihracenin vagonunun ağır kapısı, ardına kadar açılmıştı. Ian, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapı girişinde duruyordu. Alnından kan geliyordu. “Ruel!”

“İlan! Atla!” Ruel köprüde mihracenin vagonuna doğru koşmaya başladı. Köprü titriyordu, bağları ise, açılıp kapanan bir ağız gibi yayılıyordu.

Başka bir ses daha duyuldu, metalin metale sürtünmesinden çıkan uğursuz bir gıcırtydı bu. Köprü sarsıldı ve Jane sarsıntı etkisiyle yere düştü. Panik içinde mihracenin vagonuna baktı. Ruel de, vagona çok kısa bir mesafe kala dizlerinin üzerine düşmüştü. Jane’in gözleri önünde, İlan vagonun içine geri fırladı çünkü vagon köprüden düşmüştü ve hâlâ ray üzerinde kalan iki vagonun bağlantı parçalarına tutulmuş halde uçurum üzerinde asılı kalmıştı. *Tanrım, lütfen dayansın*, diye dua etti çaresizlikle. *İlan’ın çıkmasına yardım et!*

Bağlantı parçaları hâlâ duruyordu ancak yerçekimi ve vagonun ağırlığı çok güçlüydü.

“Hayır!” diye bağırdı Ruel ayağa kalkmaya çalışarak. Diğer üç vagonun, yaklaşık yirmi metre aşağıdaki çamurlu sulara doğru köprüden yavaşça yuvarlanışını çaresizlik içinde izlemişti.

“İlan!”

Jane, yüzyıl yaşasa bile, Ruel’in isyan ve dehşet dolu acı çığlığını asla unutamazdı.

Mihracenin özel vagonu ve yolcu vagonu, setin kenarındaki düz kayalara sıkışmış, ezilen oyuncak gibi duruyordu, yan tarafı oluşturan tahtalar, kâğıttan yapılmış gibi çökmüştü. Lokomotif, suya batan bir timsah gibi sulara gömülmüştü.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı.

“Ona dikkat et, Li Sung,” dedi Ruel yanlarından koşarak geçerken. Sonra çamurlu setten kayarak, aşağıda kayalıklar üzerinde ezilmiş vagona doğru gitti.

“Hayır!” diye bağırان Jane, ne söylediğinin farkında değildi. Ruel öldürülecekti! Ölmek zorundaydı. Ruel ölürse o da yaşamazdı. Yaşayamazdı...

Setten geçerek peşinden ilerlemeye başladı ancak biraz ilerledikten sonra Li Sung onu sıkıca yakalayıp yere yatırdı ve bacaklarını iki yana açarak üzerine oturdu.

“Kalk üstümden!” dedi Jane. Li Sung’un göğsüne vurarak çaresiz bir şekilde kurtulmaya çalışıyordu. “Anlamıyor musun? Ölecek. İkisi de ölecek. Gitmek zorundayım...”

“Gitmene izin verirsem sen de öleceksin. Ruel kardeşini kurtarabileceğini düşündüğü için delirmiş olmalı. Adam muhtemelen çarpmanın etkisiyle öldü.”

“Denemezsek nasıl bileceğiz?”

“Li Sung haklı, Jane,” dedi Kartauk aniden arkalarında belirip diz çökerek. Bir elinde fener vardı. Saçları solgun yüzüne yapışmıştı. “Sözünü dinlemelisin.”

Jane gözlerini kapadı, yanaklarından süzülen yaşları hissediyordu. Ian ölmüştü ve Ruel de kısa bir süre sonra ölecekti. “Sen bir şey gördün mü, Kartauk?” dedi fısıldayarak.

“Her şeyi gördüm,” dedi Kartauk acımasızca. “Ve böyle bir şeyi asla bir daha görmek istemiyorum.”

“Düştü. Düşmemeliydi...”

“Ne?”

“Boşver.” Ruel pes etmemişken o da orada öylece durup pes edemezdi. Ian’ın öldüğüne emin değildi ve belki de mucize eseri Ruel de onunla birlikte sağ kalabilirdi. İhtiyaç olması halinde yardım etmeye hazır olmalıydılar. Ruel ölemezdi. Ölmek zorundaydı...

Jane, “Kalk üzerimden, Li Sung,” diyerek Kartauk’a döndü. “Halat... Ruel’in sana verdiği malzemelerin arasında halat var mıydı?”

Mihracenin vagonunun enkazı, yarısı suyun içinde kalmış bir

halde kayaların üzerinde dikkatle dengelendi. Ruel nehrin kenarındaki açıklıktan, vagonun tek girişinden, içeri girdi.

Vagonun görkemli iç tarafı şimdi şekilsiz kirişler, kafesler, parçalanmış kalaslar ve ezilip devrilmiş mobilyalardan oluşan şekilsiz bir düğüm gibiydi. Porselen soba ters dönmüştü, açıkta kalan alevler, vagonun içinde sağlam kalmış en ufak bir şeyi bile yok etmek istercesine öfke içinde etrafı yalıyordu. Ruel ateşin sorun olmayacağını düşündü, çünkü sağanak yağmur çoktan ateşi söndürmeye başlamıştı. Aracın içinde durdu, bakışlarıyla deli gibi enkazı tarıyordu.

Ian vagonun zemininde yatıyordu, vücudu iki büküm olmuştu ve vücudunun yarısı, vagonun göçmüş çatısına gömülmüştü.

Ruel ileri doğru atılarak çaresizlik içinde kardeşinin vücudunun üzerindeki enkazı temizlemeye başlamıştı.

Vagon nehrin içine biraz daha kaymıştı, çamurlu sarı su içeri doluyordu.

Ian'ın üzerindeki divanı kaldırdı.

“Hayır, bırak beni...”

Ruel'in bakışları, Ian'ın yüzünün üzerine kilitlendi ve büyük bir rahatlık hissetti. Kardeşinin gözleri açıktı, yüzü acıdan kasılıyordu ama en azından hayattaydı.

Ruel, “Tabii ki hayır,” diyerek divanı kenara itti.

Vagon biraz daha kaymıştı ve nehrin suyu Ruel'in botlarına kadar yükselmişti.

“Artık çok geç,” dedi Ian nefes nefese. “Kendini kurtar.”

“Kes sesini,” diyen Ruel elleriyle hızla Ian'ın kollarını ve bacaklarını yokladı. “Kırık yok gibi görünüyor. Hareket edebilir misin?”

Ian kımıldamaya çalıştı ama hafif bir çığlıkla tekrar hareketsiz kaldı.

“Olmuyor mu? O zaman seni çekmek zorundayım.” Ruel

yerde duran perdelerin fildişi renkli bağcıklarını yakaladı. “Bir kemer yapacağım çünkü suya girdiğimizde, seni tutamayabilirim,” dedi ve bir yandan da hızla bağcıklara düğüm atmaya başladı. Eğreti kemeri üzerine geçirdi. Diğer ucunu da Ian’ın koltuk altlarına geçirip düğüm attı. “Hazır mısın? İşte gidiyoruz.” Sonra Ian’ı koltuk altından yakalayarak çekti.

Ian çılgılık attı.

Çılgılık, Ruel’in içini parçalamıştı. “Tanrım, üzgünüm,” diye mırıldandı ve Ian’ı biraz daha çekti. “Ama vagon, kayaların üzerinde daha fazla duramaz. Suya yuvarlandığında da sürüklenir gideriz.”

“Bu senin suçun değil... ben... korkak...”

“Sen korkak değilsin.” Ruel onu biraz daha çekti. “Sadece bir metre kaldı.”

“Dur,” diye inledi Ian. “Dayanamıyorum.”

“Pekâlâ.” Ruel çekmeyi bıraktı ve Ian’ın yanında dizüstü çöküp ona baktı. “O zaman ikimiz de burada durur ve lanet olası nehrin bizi öldürmesini bekleriz. İstedğin bu mu? Çünkü seni bırakmak gibi bir niyetim yok.”

Ian, “Ruel, lütfen. Yapma...” diyerek bitkin bir şekilde gözlerini kapadı. “Pekâlâ, çek...”

Sonraki birkaç dakika, Ian için işkence dolu, Ruel içinse zorlu bir çaba içinde geçmişti.

En sonunda girişe ulaştıklarında, Ruel nefesini toplamak için durdu. Ian neredeyse bilincini kaybedecek haldeydi. Nasıl onu vagona çıkaracak ve en az hasarla kayaların üzerine götürecekti?

Kararı, kayalardan kayıp suya giren vagon verdi.

Akıntı onları sanki çalı çırpı parçalarıymış gibi vagona sürükledi. Bir sonraki an Ruel, kayalara savrulmuştu. İçgüdüsel bir şekilde elini uzatıp bir kayaya tutundu.

Acı...

Karanlık...

Dayanmak zorundaydı. Ian... Ian neredeydi? Kemerin çekildiğini hissedip arkasını döndüğünde Ian'ın birkaç metre ötede süzülmesini hissetti. Kendisini çekerek kayanın üzerine çıktı ve sonra arkasını dönüp, onu kardeşine bağlayan kordonu çekmeye başladı. Akıntı ona karşı savaşıyor, Ian'ı uzaklaştırıyor ve Ruel'i tekrar suya doğru çekiyordu.

Ian'ın, Ruel'i yakalama mesafesine girmesi sanki sonsuzluk kadar sürmüştü. En sonunda onu yakalayarak kayanın üzerine çekti.

Ian hareketsiz yatıyordu, artık bilincini kaybetmişti. Belki hayatta bile değildi.

“Ölme, lanet olasıca. Ölemezsin...” Ruel kulağını Ian'ın göğsüne dayadı. Hiçbir şey yoktu. Başını biraz hareket ettirince zayıf bir kalp atışı duydu. Tanrı'ya şükür hayattaydı ama ne kadar dayanabilirdi? Koşumun bağlarını omuzlarının üzerine getirip kayaların üzerinde sürüklenerek Ian'ı da peşinden çekti.

Bir metre, iki metre... Omuzlarından aşağı ılık bir şey akıyordu. Yağmur mu? Hayır, bağcıkların omuzlarını kestiğini ve kanttığını fark etti belirsiz bir biçimde.

Kıyıya ulaşıp dik bayırı tırmanmaya başladığında botları bileklerine kadar çamura batmıştı.

Ian'ı beş metre daha çekti. İki metre geriye kaydılar.

Üç metre daha gittiler. Beş metre geriye kaydılar.

Ruel küfretti ve tekrar bayırdan tırmanmaya başladı.

“Onu biz alacağız. Kordonu çıkar.”

Konuşan Kartauk'tu. Ruel kafası bulanık bir halde sette, onun önünde durduğunu fark etti. Jane de Kartauk'un yanındaydı.

Kartauk, Ruel'in sırtından bağcıkları aceleyle çözdü. “Tanrım, paramparça olmuşsun.”

“Ian...”

“Onu alacağız,” dedi Jane. Ian'm vücudunun etrafındaki bağ-

cıkları yanında getirdiği halatla değiştiriyordu. “Li Sung halatın diğer ucunu, setin tepesindeki bir ağacın gövdesine bağladı. Tepeye ulaştığımızda onu yukarı çekeceğiz,” dedi. Sonra düğümü test etti. “Tamam, sağlam. Şimdi gidelim.”

Ruel, Kartauk ve Jane’in arkasından sendeleyerek ilerledi. Gidiş çok zordu ama Ian’ın ağırlığını taşımadığı için imkânsız değildi. Li Sung’un onları beklediği tepeye ulaşmaları yaklaşık on dakika sürdü.

“Yaşıyor mu?” diye sordu Li Sung.

“Evet,” dedi Ruel. “Hadi, onu Kartauk için yaptığımız sığınağa götürelim de yağmur altında kalmasın.”

Birkaç dakika sonra, Ian’ı kaba brandayla kaplı sığınağa taşımışlardı. Ruel, “Onunla ilgilenin,” dedikten sonra arkasını döndü ve güçlkle yürüyerek köprüye doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Jane.

“Kasanpore’a. Doktor...”

“Ama yürüyemeyecek haldesin. Kasanpore’a kadar nasıl gideceksin?”

“Kim gidecek? Kartauk gidemez,” dedi titrek bir sesle. “Li Sung da gidemez... Sakat sonuçta.”

“Peki, ya ben?”

“Benimle tartışmayı bırak.” Sonra omzunun üzerinden baktı. Gözlerinden alevler çıkıyordu. “Ben dönene kadar Ian’ın hayatta kalmasını sağlayın yeter.”

Jane, onun vadi üzerinden gidişini nefesini tutarak izledi. Köprü hâlâ sağlam görünüyordu ama aldığı hasarı düşününce emin olamazdı.

Ruel karşı kıyıya ulaşınca rahatlayarak derin bir nefes verdi. Kısa bir süre sonra dönemecin arkasında gözden kaybolmuştu.

Ben dönene kadar Ian'ın hayatta kalmasını sağlayın.

Peki, bunu nasıl yapacaktı? Ian'a bakarken çaresizlik içinde ne yapması gerektiğini düşündü. Şu an hayatla arasında pamuk ip-liği var gibi görünüyordu ve Ruel geldiğinde saatler geçmiş olacaktı. Üzerine serdikleri battaniye çoktan ıslanmıştı ve onu kurutmasının ve ateş yakmasının imkânı yoktu.

Ve Ruel yardım getirdiğinde, Kartauk'u da bulmuş olacaklardı.

Ian'ı hayatta tutamayabilirdi ama hâlâ Kartauk'u Abdar'dan kurtarmanın bir yolu vardı. Li Sung'a dönüp, "Kartauk'u Narinth'e götürmeni istiyorum," dedi.

"Seni burada bırakamam," dedi Kartauk.

"Sana ne söylüyorsam onu yap!" Sonra sesini biraz alçaltmak için durmak zorunda kaldı. "Her şeyimi kaybettim. Şimdi bir de seni Abdar'a veremem. Herkese Li Sung'un tren kazasında öldüğünü söyleyeceğim. Belki de Abdar, senin de trende olduğunu ve öldüğünü düşünür. Narinth'e gittiğinizde, rıhtımda bir otele yerleşin ve oraya ulaştığınızda bana haber gönderin."

Kartauk kaşlarını çattı. "Ama ben..."

"Düşünmeyi bırak ve sana ne söylüyorsam onu yap. Ben burada senden daha fazla güvende olurum. Yürüyerek Narinth'e gitmeniz günler sürer."

Li Sung, Kartauk'u kolundan tuttu. "Jane haklı. Şu an ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok. Senin bulunman da onu tehlikeye sokmaktan başka bir işe yaramaz. Onun güvende olmasını sağlayacağım, Jane."

"Bunu yapacağını biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "İyi şanslar."

Arkasını döndü ve Ian'a baktı. O anda dünyanın herhangi bir yerinde iyi şans olduğuna inanmak imkânsızdı. Zavallı Ian. Glenc-laren'i veya sevgili Margaret'ini bir kere daha görüp göremeye-

ceğini merak etti. Birkaç dakika sonra başını kaldırdığında Li Sung ve Kartauk'un gitmiş olduğunu gördü.

Ağır adımlarla köprünün kenarına doğru yürüyerek vadi karşısındaki raylara ve sonra nehirdeki tren enkazına baktı. Midesinin burulduğunu hissetti ve kusacak gibi oldu. Sonra sığınağa döndü.

Onu hayatta tut.

Bu imkânsız bir görev gibi gelse de Ruel'in istediğini yerine getirmek için denemek zorundaydı. Yaşadığı dehşetin içinden bir şeyler kurtarmak zorundaydı. Ruel için, Ian'ı hayatta tutmak zorundaydı. Islak toprak üzerinde, Ian'ın yanına oturdu ve vücut sıcaklığını paylaşmak için ona sarıldı.

"Hayır!" Ian'ı ondan alıyorlardı. Onu sıcak tutmazsa öleceğini bilmiyorlar mıydı? "Hayır, yapamazsınız..."

"Şişşt, sakın ol," dediğini duydu Ruel'in. "Onu köprüden geçirmek için sedyeye koyuyorlar."

Bir anda sesleri, fenerleri ve etrafındaki hareketliliği fark ederek oturmaya çalıştı. "Yaşıyor mu?"

"Neredeyse," dedi Ruel. Sesi ayağa kalkarken kısılmıştı. Sonra Jane'in de kalkmasına yardım etti. "Ama onu bu berbat havadan kurtarmalıyız. Patrick, Sikor Vadisi'nin diğer tarafında, bir vagonla bizi bekliyor ve oraya vardığımızda her şey daha kolay olacak," diyerek ona dikkatle baktı. "Sen de Ian kadar solgun görünüyorsun. Köprüyü yürüyerek geçebilecek misin? Bazı bağlamlar eksik ve seni taşımam da pek güvenli olmayabilir."

"Yürüyeblirim," dedi. Sonra da Ian'ı taşıyan dört adamın peşinden zor da olsa ilerlemeye başladı. Gözleri çaresizlik içinde sedyeye kilitlenmişti. "Yaşamak zorunda... Bu benim hatam."

"Saçmalama," dedi Ruel sert bir şekilde. "Bu işte kimsenin suçu yok. İlk başta bunu yapanın Abdar olduğunu düşündüm, ama

öyle olsa şimdiye kadar çoktan ortaya çıkardı. Hem neden treni sabote etmek istesin ki? Bunun gerçekten bir kaza olduğunu düşünmeye başladım.” Vadinin diğer tarafına ulaşmışlardı ve kollarını açarak ona sarıldı. “Tanrım, titremekten parçalanacaksın neredeyse. Doğru dürüst düşünememene şaşırırmamalı.”

“Benim hatam...”

Kulübedeki yatağında uyandığında, Ruel’in yatağının yanındaki sandalyede oturduğunu gördü. Kıyafetleri kuruydu ama yine de berbat görünüyordu. Gözlerinin altları mosmor olmuştu ve dudaklarının iki yanında derin çizgiler vardı.

“İan?” diye fısıldadı Jane.

“Hâlâ bizimle. Onu kulübeye kadar taşıdık ama daha uzağa götürmeye cesaret edemedik. Patrick ona odasını verip kaleden bir doktor getirdi. Doktor Kendrick şu an onunla birlikte. Elinden gelen her şeyi yapıyor sanırım.”

“Tabii ki yapıyordur.”

Tereddüt içinde, “Kardeşıme yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi. Sonra şaşkınlıkla sözlerini tekrarladı. “Kardeşim. Küçüklüğümüzden beri ona Ian demediğimi biliyor muydun? Onunla arama belli bir mesafe koyarsam...” dedi ve gözlerini kapadı, “Onu çok seviyorum, biliyor musun?”

“Evet, birlikte olduğunuzda bunu anlayabiliyorum.”

“Öyle mi? O zaman belki o da anlayabiliyordur. Tanrı biliyor ya, bunu itiraf etmemek için çok uğraştım. Onu sevmeyi hiç istemedim. Hiç kimseyi sevmek istemedim ama nasıl olduysa...” Gözlerini açtı. “Uyanmayacak. Doktor yapabileceği çok fazla bir şey olmadığını söyledi. Ian hiçbir zaman uyanmayabilir, öylece süzülüp gidecek...”

“Çok üzgünüm, Ruel,” dedi Jane hafifçe.

Gözleri aniden alev alev yanmaya başladı. “Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Çünkü doktor yanılıyor. Ian’ın ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Ama yapabileceğin bir şey yoksa...”

“Her zaman yapılabilecek bir şey vardır.” Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Ve ben de yapmam gerekeni yapacağım.”

Sonra kapıyı arkasından kapattı.

Tanrım, kardeşini gerçekten seviyor. Ruel’i setten aşağı koşarken gördüğünde içinde adeta patlayan bu bilgi diken kadar sertti. Aşkın güzel olması gerekmiyor muydu? Güzel hiçbir şey hissetmiyordu, sadece kaçınılmazlık yaşıyordu. Bunu ne kadar önlemeye çalışsa da duyguları büyümüş ve onlarla yüzleşmek zorunda kalıp kabul edene kadar da derinleşmişti. Ruel MacClaren’e karşı aşk hissetmek *istemi*yordu, lanet olsun. Acımasız, alaycı ve kendini düşünen bir insandı ve şu ana kadar tanıdığı en zor erkekti.

Ruel, dünyada yaşayan kahramanlardan biridir.

Bu cümle Ian’a aitti ve Ruel bu gece onun haklılığını kanıtlamak zorundaydı. Çoğu zaman acımasız olsa da, özverili ve cesur olabiliyor, kendi güvenliğini hiçe sayabiliyordu. Alaycılık konusuna gelince, birkaç dakika önce karşısında gördüğü adamda alaycılıktan eser yoktu; savunmasız ve yaralı bir insan vardı. Çaresizliğin acı dolu hissi tüm bedenini sarmış, Ruel’in acısını, kendi acısı gibi hissettiğini fark etmişti. Kendi çaresizliğini inkâr etmek adına herhangi bir şey yapmak için harekete geçmek de tam ona yakışan bir hareketti.

Ve Jane de bir şeyler yapmak zorundaydı.

Yatakta yatıyordu, hissettiği korku yüzünden tükenmiş gücünü toplamaya çalışıyordu. Bir süre sonra yatak örtüsünü attı ve bacaklarını yere sallandırdı. Ayağa kalktığı anda bir an irkildi, vücudundaki bütün kaslar acı içinde zonkluyordu sanki. Bu rahatsızlığı umursamayarak lavaboya doğru ilerledi.

On dakika sonra odadan acı içinde sürüklenerek çıktı ve Patrick'i aramaya başladı. Onu veranda da buldu. En sevdiği minderli bambu sandalyesinde tembellik yapıyordu, elinde her zamanki gibi bir kadeh viski vardı. *Tanrım, tutarlı olacak kadar ayık olsa bari,* diye düşündü.

Verandaya çıktığında Patrick istifini bozmamıştı. "Neden yataktan kalktın? Dinlenmeye ihtiyacın var." Sonra kadehinin içine baktı. "Yatağına dön."

"Seninle konuşmam lazım, Patrick," dedi.

"Ruel MacClaren'ın kardeşinin başına gelenler çok büyük bir ayıp. Açıkçası ben biraz..."

"Böyle bir şey olmamalıydı, Patrick."

"Bu bir kazaydı. Her şey o lanet nehir yüzünden," dedi ve bir yudum viski aldı. "Kötü şans. Kaza her an her yerde olabilir, biliyorsun."

"Bu pek de öyle değil."

Patrick kadehini sıktı. "Neden başımın etini yiyorsun? Yeterince derdim yok mu? Trenini mahvettiğimiz için mihrace öfkeden kuduruyor ve bana para vermeyeceğini söyledi."

"Mihrace umurumda değil," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "Bu evde can çekişen çok iyi bir adam var."

"Elimden bir şey gelmiyor," dedi Patrick kendini savunan bir şekilde. "Kim nehrin, destekleri çok fazla sarsacak kadar büyük bir güce neden olabileceğini tahmin ederdi? Hiç sorun çıkmaması gerekiyordu."

"Rayları gördüm, Patrick."

Patrick bakışlarını kaçırdı ve bir yudum viski daha altı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Vadiye geldiğimizde raylardan biri kırıldı. O rayların birinci sınıf çelikten olması gerekiyordu. Gidip inceledim. Hattın geri kalanında kullandığımız raylardan değildi. Çelikten değil demir-

dendi. *Demirdi*, Patrick! Demirin, elik kadar g taşımayacağını biliyorsun, değil mi? O raylar, nehrin desteklere çarpmasının yarattığı sürekli titreşimden çoktan zayıflamıştı ve tren de köprüden geçtiğinde ağırlık sayesinde...” Sözünü tamamlamadan sustu. Şaşkınlık içinde Patrick’e bakıyordu.

Patrick’in yanaklarından aşığı gözyaşları süzülüyordu. “Böyle bir şeyin olmasını istemedim. Sorun çıkmaz diye düşündüm, hat üzerinde çok kısa bir mesafeydi. Sorun çıkmaması gerekiyordu. Lokomotif’e gerekli olan pirinç için çok para harcadım ve yeni bir kredi de alamadım ama kimsenin *lmesini* istemedim.”

“Ah, Patrick,” dedi fısıltıyla. Jane, Patrick’in yanıldığını syemesini ve inandırıcı bir açıklama yapmasını bekliyordu.

“Bir hata yaptım,” dedi Patrick. “Ama bunun bedelini ödeyeceğim. Ben mahvoldum, Jane. Mihracenin olanlar için beni suçladığı duyulunca bir daha kimse bana iş vermeyecek.”

Jane midesinin bulandığını hissetti. “Senin için zlemem, Patrick.”

Patrick başını salladı. “O adam ölürse kendimi hiç affetmeyeceğim.”

Jane, Ian yaşasa bile Patrick’i affedebileceğinden emin değildi.

“Raylardan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi? Mihra-ceye, nehrin suçlu olduğunu, çok fazla sarsıntı yarattığını ve bu kazanın önlenemez olduğunu söyledim...” dedi ve hızla ekledi. “Bir bakıma da bu doğru.”

“Kimseye söylemeyeceğim,” dedi bezgin bir halde. “Bu işin suçlusu sen olabilirsin ama benim de suçum var. O raylar geldikten sonra işin başına geçmek istemende bir tuhaflık olduğunu dşnmıştım ama samimi olduğuna inanmak istedim ve...” Sustu. Suçluluk duygusu ona çok ağır gelmişti. İgdlerinin sesini dinleseydi, Ian o odada yaşam savaşı vermiyor olacaktı. O rayların

demir olduğunu görecek ve yaratacağı tehlikeyi fark edecekti.

“İşte benim kızım,” dedi Patrick rahatlayarak. “Ve bu arada biz de o zavallı adama yardım edebilmek için elimizden geleni yapacağız.”

“Seni onun yanında görmek istemiyorum,” dedi fısıltıyla.

“Ne?”

“Şu an suratına bile bakamıyorum,” dedi. Sesinin sert çıktığını fark etse de, öfke hissetmiyordu. Sadece kocaman bir boşluk vardı. “Eşyalarını topla ve orduvine git.”

Patrick kızardı, şaşkınlıktan gözleri açılmıştı. “Ama ben...” dedi. Sonra göz göze geldiler ve zayıf bir halde, “Eğer isteğinin bu olduğuna eminsen.”

“Evet isteğim bu.” Arkasını dönüp verandadan çıktı.

Karanlık dağılıyordu ve Ian, ılık ve güzel bir ışığın onu karşıladığını görebiliyordu.

“Uyanık olduğunu biliyorum, Ian. Lanet olsun, gözlerini aç.”

Konuşan tekrar Ruel’di. İstekli ve ikna edici bir şekilde onunla konuşuyordu. Sürekli onunla konuşuyor, ışığa gitmesini engelliyordu.

“Yorgunum.”

“Yorgun değilsin. Pes ediyorsun. Şimdi gözlerini aç ve bana bak.”

Ian’ın gözkapakları yavaşça kalktı.

Ruel’in yüzü hemen yakındaydı. Soluk görünüyordu, yanakları çökmüştü. Mavi gözleri ise alev alev yanıyordu.

Kaplan alev alev yanıyor...

“Güzel, şimdi ağzını aç.”

Sıcak, et suyuna yapılmış çorba...

“Hayır, başını çevirme. Bunun hepsini yiyeceksin. Gücün olmazsa savaşamazsın.”

“Acı... Çok acıyor...”

“Acıya dayanabilirsin. Benimle kal.”

Ruel ne kadar acı çektiğini tahmin ediyor olamazdı yoksa ondan dayanmasını istemezdi. Ruel cevap verdiği için bunları söylüyor olmalıydı.

“Biliyorum. Tanrım, seni izledim...” Ian’ın ellerini tuttu. “Ama ben senden vazgeçmeyeceğim. İyileşecek ve Glencclaren’e, yuvana döneceksin.”

“Glencclaren.” Kuleler, serin tepeler. “Çok... uzak.”

“Ama ben yanındayım,” dedi Ruel elini sıkarak. “Hem beni bırakamazsın. Lanet olsun, sana ihtiyacım var.”

Fakat Ruel’in hiçbir zaman birine ihtiyacı olmamıştı ki. “Hayır.”

“Sana ihtiyacım var, dedim. Bunu anlayamıyor musun?”

Ruel’in gözleri parlaktı, ıslıl ıslıldı ve çaresizlik içinde elini sıkıyordu. Ian elini bırakmasını ve tekrar ışığa dönmesine izin vermesini söyledi ama Ruel daha önce herhangi birine ihtiyacı olduğunu itiraf etmediğine göre bu söylediği doğru olmak zorundaydı. Gerçekten ihtiyacı varsa Ruel’i bırakması da haksızlık olacaktı. Geri dönmesi gerektiğini düşündü...

Ian zayıf bir sesle, “Deneyeceğim, delikanlı,” dedi. “Deneyeceğim...”

“Senden bütün istediğim bu,” dedi Ruel boğuk bir sesle. Ancak Ian, altta yatan çelik gibi tonu, onu rahatlatıcı karanlıktan çekip çıkaran amansız ifadeyi fark etmişti. “Gerisini ben hallederim, Ian.”

Her şey yolunda. Kedain’in otelindeyiz.

Not kâğıdını katlayıp küçük parçalara ayıran Jane büyük bir rahatlık hissetti. Li Sung ve Kartauk güvendeydi. En azından yolunda giden bir şeyler vardı.

Kâğıt parçalarını çöp kutusuna attı ve arkasını döndüğünde

Ruel'in yatak odasından çıktığını gördü. "Li Sung'dan haber geldi. Güvenli bir şekilde Narinth'e ulaşmışlar."

Ruel, "Güzel," diyerek yatak odasının kapısını yavaşça kapattı. "Ian uyuyor. Bu sabah doktorun muayenesi onu gerçekten çıldırttı."

Yatak odasından gelen acı çığlıklarını duymuştu ve adamın Ruel'in görüldüğü kadar işkence çektiğini hissetmişti. "En azından hayatta ve gün geçtikçe iyileşiyor. Sanırım bu hafta bir kilo filan almıştır."

Ian kilo alıyordu ama Ruel de vermişti. Hasta odasına bir yatak koymuştu ve son üç haftadır neredeyse hastanın başından ayrılmıyordu. Yağsız vücudundan neredeyse yedi kilo kayıp gitmişti ama yine de cılız görünmüyordu. Hatta Jane ona baktıkça parlak bir ışık yaydığını bile görebiliyordu. Ian'ı hayatta tutmak için sarf ettiği irade gücü bir alev görevi görmüş, onu yakmış, sertleştirmiş ve yeniden tanımlamıştı sanki. "Doktor ne dedi?"

"Ian'ın hayati tehlikesi geçti."

"Tanrı'ya şükür."

"Ian böyle söylemiyor tabii," dedi Ruel acı içinde gülümseyerek. "İlk defa, tuhaf bir biçimde Tanrı'ya olan inancını kaybetmiş gibi. Bir daha yürüyemeyebilir."

"Ah, olamaz!"

"Sırtında bir sorun var," dedi Ruel titrek bir sesle. "Bacaklarında his yok ve bir daha doğrulamama ihtimali var."

"Belki sadece geçici bir durumdur. Belki de doktor yanılıyordur."

"Tanrım, ben de öyle umuyorum," dedi Ruel. Sonra arkasını döndü ve odada ağır adımlarla ilerledi. "Onun yanına dönmek zorundayım. Uyandığında odada yalnız olduğunu görmesini istemiyorum."

Jane, Ruel'in odaya dönüşünü izledi. Gözyaşları gözlerine batıyordu. Geçen haftalarda, Ian'ı kurtarmak için uğraşırlarken,

Ruel'in, korktuğu o duygusal mandarininden çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti. O da acıyı ve cesaretsizliği yaşayabilen bir adamdı ve gücün yanı sıra yumuşaklığı da gösterebilirdi. Peşinden gitmek, onu teselli etmek ve acısını biraz olsun dindirmeye çalışmak istedi.

"Jane."

Arkasını döndüğünde kapı girişinde Patrick'in durduğunu gördü. Yüzü kıpkırmızıydı ve halinde bir tuhafılık vardı. "Kulüpte Ian'ın iyileştiğini duydum. Gelip bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmak istedim."

Jane başını salladı.

"Yiyecek ya da ilaç lazım mı? Nakit fonunda hâlâ biraz paramız var, öyle değil mi?"

"Ruel her şeyle ilgileniyor."

"Ah," dedi. Orada durmaya devam etti. Sonra iri elleriyle şapkasını elinde çevirdi. "Pekâlâ, herhangi bir şey lazım olursa... Haber verin..."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," deyip sustu. Sonra bir anda patladı. "Ian bir daha asla yürüyemeyebilir."

"Öyle mi?" diye fısıldadı sarsılmış bir halde.

Jane hafifçe başını salladı. "Bu hiç adil değil. Onu tanımıyorsun. Çok iyi, çok kibar bir adam..." Sesi çatallaştı.

Patrick aniden yanına gelmiş ve onu kollarının arasına almıştı. "Hepsi düzelecek," diyerek başının arkasını tutup saçını okşadı. "Ağlama, Jane."

Hiçbir şey düzelmeyecekti. Jane bir daha herhangi bir şeyin yolunda gideceğinden bile emin değildi ama Patrick'in kolları güçlü ve şefkatliydi. Kim bilir kaç kere Patrick'in ona böyle şefkatle sarılmasını istemişti?

"İşte benim kızım," dedi sakinleştirici bir tonla. "İşte benim Jane'im."

Jane titrek bir şekilde içini çekti. "Üzgünüm. Bu tarz şeylerin

sana garip geldiğini biliyorum.”

“Hayır, esas ben üzgünüm. Ben rezil ve aptal bir herifim,” dedi Patrick zor da olsa gülümsemeye çalışarak. “Ama beni affettin, değil mi?”

“Affetmesi gereken ben değilim...” dedi ve sustu. Sonra bitkin bir şekilde, “Seni affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum,” diye ekledi.

“Kötü duyguları içimizde barındıramayacak kadar uzun bir süredir birlikteyiz,” diyerek sustu. Fakat sonra aceleyle konuşmaya başladı. “Sana daha fazla kötü haber vermek istemiyorum ama ay sonuna kadar kulübeyi boşaltmak zorundasın. Mihrace kira kontratını iptal etti.”

Jane başını salladı. “İlan buradan gidecek kadar iyileşmeden ayrılamayız.”

“Mihrace, Kasanpore’den gitmemizi istiyor, Jane.”

“Onun ne istediği umurumda bile değil,” dedi öfkeyle. “Ruel ve İlan’ın bana ihtiyacı varken hiçbir yere gidemem. Yardım etmek istiyorsan, mihraceyi kalmamıza izin vermeye ikna etmenin bir yolunu bul.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Patrick belli belirsiz gülümseyerek. “Belki de Albay Pickering’le görüşür ve arabuluculuk yapmasını isterim... İlan MacClaren’i sevdiğini düşünüyorum.”

“Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Patrick başını salladı. Hâlâ tereddütte gibiydi. “Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacağımızı düşünüyorum, Jane. Belki de Amerika’ya dönmeli ve sıfırdan başlamalıyız. Önümüzde çok uzun bir yol var ama belki kimse bu olayı duymamış olur ve...”

“Şimdi değil. Şu an İlan dışında herhangi bir şey düşünmek istemiyorum.”

Patrick başını salladı. “Anlıyorum ama göreceksin, biraz zaman gerekse de her şey eskisi gibi olacak.”

Jane şüphe içinde ona baktı. “Yanılıyorsun,” dedi.

“Neden öyle söyledin?” dedi Patrick yüzüne yayılan bir endişeyle. “Beni bırakmayacaksın, değil mi? Sana ihtiyacım var, Jane. Birbirimize ihtiyacımız var. Biz bir aileyiz.”

Yıllardır ümitsizce duymak istediği kelimelere ilk defa bu kadar yaklaşmıştı. Peki neden şimdi duymuştu? Ona doğrudan cevap vermedi. “Kulübe dönüp Albay Pickering’le konuşsan iyi olacak.”

Konuşmak için ağzını açtı ve sonra arkasını döndü. “Yapabileceğim herhangi bir şey olursa haber ver yeter, hayatım.” Bir an duraksadıktan sonra isteksizce ona baktı. “Bilmen gereken bir şey daha var. Mihrace, Albay Pickering’den, mühendislerinden birini tren kazasıyla ilgili soruşturma yapması için görevlendirmesini istiyordu.”

Jane doğrudan ona baktı. “Bunu neden bana söylemedin?”

“Böyle konularla canını sıkmak istemedim. Pickering’in seni sorularıyla rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ben her şeyi hallettim.”

“Ona ne söyledin, Patrick?”

Bakışlarını kaçırdı. “Herkes için en iyisini olacağını düşündüğüm şeyi. Onun ve diğerlerinin...”

“Cevap ver!”

“Rayların siparişini senin verdiğini söyledim,” dedi ve aceleyle devam etti. “Bunu yapmak zorundaydım. Mihrace beni suçluyordu. Anlamıyor musun? Beni ihmal veya dolandırıcılıktan değil de böyle önemli bir kararı bir kadına bırakacak kadar aptal olmakla suçlayabilirler. Bunda senin bir zararın olmaz. Ayrıca bu karmaşadan ikimizin de işine yarayacak bir şeyler...”

“Benim hakkında *yalan mı* söyledin?”

“Bana öyle bakma. Sana Pickering’in mühendisinin o raylara baktığını ve sorunun ne olduğunu...”

Jane kulaklarına inanamıyordu. Düşünmesinin bile hoş olmadığı bir şey yapmamakla kalmamış o korkunç gecenin tüm so-

rumluluğunu da ona yüklemişti. “Bu haksızlık,” dedi öfkeden titreyen sesiyle. “Bütün suçu bana atmaya hakkın yok.”

“Bak, hayatım. Birkaç hafta içinde buradan gidecek ve bütün olanları unutacağız.”

“Onlara doğruyu söyle!”

“Böyle bir şey yapamam. Sadece...”

“Albay Pickering’e sen söylemezsen ben söylerim.”

“Hayır!” dedi ve sonra ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. “Sadakatine ne oldu, kızım?”

“Peki, senin onuruna ne oldu, Patrick?”

Ses tonunu yumuşattı ve neredeyse yalvaran bir tonla, “Bana çok uzun bir süre önce söz vermiştin. Şimdi sözünden vaz mı geçiyorsun?” diye sordu.

Jane kuşku içinde ona bakıyordu. “Sen ne söylüyorsun?”

“Seni o bataktan çıkardım ve saygın bir hayat verdim. Annen gibi, bir çadırkentte fahişe olmaman için sana fırsat sundum. Sen de bana her zaman istediğimi yapacağını söyledin.”

“Borcumu çoktan ödediğimi düşünüyorum.”

Patrick’in yüzü kızardı ama, “Bir söz vermiştin,” diye tekrarladı.

Jane ona bakarken gözlerinin acıdığını hissetti. Kaybolmuş umut, kaybolmuş inanç... Şimdi ona babası olup olmadığını sorsa, kendisini kurtarmak için duymak istediği her şeyi, babası olduğunu bile söylerdi.

Ancak bu soruyu sormayacaktı. “Sözümü tutacağım, Patrick,” dedi.

Patrick rahatlamış göründü. “Hiç kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun? Hem de hiç kimseye?”

Söylediği her söz, kalbine saplanmış bir ok gibiydi. “Hiç kimseye. Bütün suçu üzerime alacağım. Birisi sorarsa, ray siparişini verdiğimi söyleyeceğim.”

“En iyisi bu olacak, hayatım.”

“Ama artık hesaplaştık, Patrick. Bundan sonra sana borcum yok.”

“Tabii ki yok. Birlikte tekrar temiz ve yeni bir başlangıç yapabiliriz.”

“Yeni bir başlangıç yapmayacağız,” dedi. Nasıl olduysa ses tonunu kontrol etmeyi başarmıştı. “Seni bir daha görmek istemiyorum, Patrick.”

Patrick sarsılmış göründü. “Bu söylediğinde ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiyim. Beni Frenchie’nin yerinden götürmene ikna ettiğim günden beri hiç bu kadar ciddi olmamıştım,” dedi. Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Odasının kapısını kapattığında gözyaşları oluk oluk akıyordu. Rüya sonra ermişti. Zaten saçma sapan bir rüyaydı. Bir babaya ihtiyacı yoktu. Zor zamanlarında ona yardım eden hep Li Sung olmuştu.

Oysa bu gerçekten canını acıtıyordu.

“Gelsene,” dedi Abdar gülümseyerek. Sonra da Zabrie’yi içeri davet etti. “Korkmanı gerektirecek bir durum yok.”

Zabrie tereddüt etti ve resepsiyon odasında yavaşça ilerlemekten önce, Abdar ve Pachtal’a bir bakış attı. “Bana kızgın değil misin?” diye sordu. Kelimeler ağzından yuvarlanmıştı adeta. “Bu benim suçum değil. Li Sung bana yalan söyledi. O lanet köpek, köprüde ölmeyi çoktan hak etti. Size yanlış bilgi verdiğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.”

Abdar, “Bunu biliyorum. Beni kandırmaya cesaret edemezsin zaten,” diyerek Pachtal’a baktı. “Yine de arkadaşım Pachtal beni aksine ikna etmeye çalıştı. Çok kuşkucu bir yapısı vardır.”

Pachtal’a zehirli bir bakış attı. Nankör herif. Abdar’ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Bilmiyordum. Li Sung’un bana yalan söylediğinden şüphelenseydim seni kesinlikle Narinth’e göndermezdim.”

“Kendinden çok emindin,” dedi Pachtal soğuk bir şekilde. “Yetersiz yatak becerilerinin, Li Sung’un sadakatinden üstün geleceğini düşündün. Sorsaydın sana bunun mümkün olmayacağını söylerdim.”

Zabrie aniden öfkeye kapıldı. “Beni yeterince keyif verici bulduğunu sanıyordum,” dedi ama der demez de hata yaptığını fark etti. Bu durumu atlatmak istiyorsa daha zekice davranmalıydı. Zorla gülümsemeye çalıştı. “Majesteleri ileride nasıl isterse öyle olur. Size sıkıntı çıkardığım için ne kadar pişman olduğumu göstermek ve yaşadığım zevkleri hatırlatmak için bir gece planladım.”

“Gerçekten mi?” dedi Abdar gülümseyerek. “Daha önceden bana ve Pachtal’a verdiğin zevki hatırlıyorum. Bu eşsiz gecede daha fazla ne olabilir düşünemiyorum.”

Abdar’ın ilgisi uyanmıştı. Zabrie, hem memnuniyetini hem de zaferini saklamak için yere baktı. Mihrace de olsa dilenci de olsa bütün erkekler aynıydı. Şehvetlerini tatmin etmenin bir yolunu bulduğunda affetmeyecekleri şey yoktu. “Bu sadece başlangıçtı. Size...”

“Vaatler,” dedi Abdar araya girerek. “Kelimeler ilgimi çekmiyor,” derken bir adım öne çıktı. Sonra iki eliyle yanaklarını tuttu. “Ama sen ilgimi çekiyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin çok farklı olduğunu düşünüyorum. Hayat dolusun... Seni ilk gördüğüm andan beri sana sahip olmam gerektiğini biliyordum.”

Zabrie çok büyük bir tatmin yaşadı. Düşündüğünden de kolay olmuştu. “Size sadece keyif verme peşindeyim,” dedi fısıldayarak. “Buna müsaade var mı?”

“Sana nasıl karşı koyabilirim ki?” Parmağını kibar bir şekilde yanağında dolaştırırken koyu renk gözleri parlıyordu. “Doğru söylediğine inanıyorum. Unutulmayacak bir gece olacak.”

Dokuzuncu Bölüm

Jane, Ian'ın yatağının yanındaki tepsinin olduğu gibi durduğunu görünce, "Yemek zorundasın, Ian," dedi. Kaşlarını endişeyle çatmıştı. "Yemezsen nasıl iyileşeceksin?"

"Özür dilerim. Size çok yük oldum, öyle değil mi?" dedi Ian. Sonra çatalını alıp birkaç lokma aldı. "İşte bak, yedim."

"Yeterli değil."

"Sırtının üzerinde yatıp duran bir adama bu kadarı yeter, gerisi fazla. Zaten bundan sonra çok fazla enerjiye ihtiyacım yok, değil mi?" dedi. Sonra yan tarafında döndü. "Ama Ruel'e söylememelisin. Çok endişeleniyor."

"Glencclaren'e dönebilecek kadar iyileşmeni istiyor."

Ian, "Bunu ben de bir süredir düşünüyorum," dedikten sonra tabağına baktı. "Belki de hiç dönmemem çok daha iyi olur."

Jane şaşırmış bir şekilde ona baktı. "Eve dönmeyecek misin?"

"Burada hizmetçiler ucuz ve benim... Bir süre bakıma ihtiyacım olacak."

Çünkü kısa bir süre içinde ölmek ve bu esareten kurtulmak için dua ediyordu. Jane ona baktığında kalbi parçalanacakmış gibi oluyordu. Geçen haftalarda koyu renk saçları kabarmış ve donuk bir hal almıştı. İri bedeni acıklı bir şekilde eriyip gitmişti ama Jane'i en çok endişelendiren, bir an önce hayattan çekip gitmek konusun-

daki hüznü istediği. “Ama sen Glenclaren’i seviyorsun.”

Dudakları acı içinde gerildi. “İşte bu yüzden artık evime dönmeyeceğim. Artık Glenclaren’e layık bir insan değilim.”

“Saçmalama. Oraya gittiğinde...”

“Margaret mi?” diye sordu Ian. Jane ilk kez adamın yüz ifadesinde gerçek bir acı olduğunu gördü. “Evet, oraya gittiğimde Margaret’e çok yardımım olur... Bakması için bir başka yataklık hasta daha. Ona mahkûm bir sakat daha...”

“Senin anlattığın gibi bir kadınsa, yuvana, ona dönmeni isteyecektir.”

“Böyle bir seçim olmaması gerekiyordu,” dedi Ian fısıltıyla. “O tren kazasında ölmem gerekiyordu. Tanrı o gece ölmemi istedi. Ruel beni oradan çekip çıkarmamalıydı.”

“Sence Tanrı’nın isteğine karşı gelme gücüm var mı?” dedi Ruel kapı girişinden. Soluk yüzüne bir gülümseme yapışmıştı. “Beni çok şaşırtıyorsun, Ian. Bu yaptığın Tanrı’ya karşı gelmek. Ayrıca da bana çok itibar ediyorsun.” Yatağa doğru yaklaştı. “Öğle yemeğini yememişsin. Neden biraz çaba sarf etmiyorsun?”

“Ruel, yapamam...” diyerek Ruel’e baktı. Sonra iç çekip çatalı eline aldı ve yemeğe başladı.

Jane arkasını dönüp odadan çıktı. Daha fazla dayanamamıştı. Verandaya gitti. Titremesinin durması için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. O an Ruel’in acı çektiğini görmek, Ian’ın mutsuzluğu ve kederini izlemek kadar kötüydü neredeyse.

On dakika sonra Ruel’in odadan çıktığını duydu. Tepsiyi, Sula’ya vermek için mutfaka götürürken, porselenlerin şangırtısı da duyulmuştu. Daha sonra verandaya yanına geldi.

“Yemeğini yedi mi?” diye sordu.

“Ah, evet. İstediyimi yapmasını her zaman sağlıyorum. Her şeye gücümün yettiğini söylediğini duymadın mı?”

Jane ona bakmadı. “Niyeti seni suçlamak değildi. Sadece ölmek istemiyor.”

“Tabii ki beni suçluyor,” dedi Ruel sertçe. “Onun yaşadığını yaşasaydım, ben de onu suçlardım.”

“Seni suçlamıyor.”

“Çünkü daha önce hiç ahlak timsali olmadığım için Tanrı’nın benim üzerimden intikam alabileceğine inanıyor.”

“Sen Ian’ın hayatını kurtardın. Bir insana verilebilecek daha iyi bir hediye yoktur.”

“Ian böyle düşünmüyor.”

Ölüm... Jane ürperdiğini hissetti ve hızla konuyu değiştirdi. “Burada, Kasaan’da kalmak istiyor.”

“Bunu bana da söyledi,” dedi ve başını salladı. “Burada kalmasına izin verirsem, solup gider ve ölür. Glenclaren’de en azından yaşama ihtimali var.”

“Sanırım, Glenclaren’i düzgün bir şekilde yönetemeyeceği konusunda endişeleniyor.”

“Haklı, bu sakat birine uygun bir görev değil. Babam her gün dışarıdaydı ve sabahtan akşama kadar o lanet olası yerin işleriyle ilgilenirdi.”

“Ian birini tutamaz mı?”

“Bir vekil mi? Fakat bu da fazladan masraf demek ve sadece başını suyun üzerinde tutmasına yarar. Beş yıl içinde ihtiyacı olan her şeyi ona sağlayacak hale gelebilirim. O her yerinden hava giren ahır yerine lanet olası bir saray yaptırabilirim. Neden böyle bir şeyi şimdi yapamıyorum sanki? Sen de Tanrı’nın onu sevdiğini sanıyorsun, değil mi?”

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

Bezgin bir şekilde başını salladı. “Maggie’ye bir mektup yazdım ve Ian’ın üç hafta sonra *Bonnie Lady Gemisi*’yle Narinth’dan ayrılacağını söyledim.”

“Sen de onunla birlikte mi gideceksin?”

Başını sallayarak, “Onu gemiye bindirdikten sonra Cinnidar’a gideceğim,” dedi ve sonra Jane’e baktı. “Bana böyle bak-

maktan vazgeç. Şu an Glenclaren’de onun için yapabileceğim bir şey yok. Cinnidar’a gidersem en azından taptığı o lanet toprak parçasında ihtiyacı olan şeyleri verme şansım olur. Para, mutlu olmasa da rahat bir hayatı satın alabilir.”

“Seni nasıl suçlayabilirim ki? lan için kimsenin senden beklemediği kadar çok şey yaptın.”

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Benden istediğinden de fazlasını yaptım,” diyerek doğruldu. “Orduevine gidip Albay Pickering’le görüşeceğim. Nehirden Narinth’e giden askeri gemilerden birinde yer ayarlamaya çalışacağım. Ben dönene kadar ona göz kulak olur musun?”

Jane biraz gerildi ve paniğe kapıldı. Ruel tren kazasından beri lan’ın yanından ayrılmamıştı ve albayın soruşturması hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Peki, ya soruşturmayı öğrendiğinde...

“Ne oldu? Bir sorun mu var?”

Patrick ona mühendisin bulduklarını söylediğinden beri üç hafta geçmişti. Belki de albay, Ruel’in konuyu çoktan bildiğini düşünecekti. Belki de bu konudan hiç bahsetmezdi ama bahsederse de Jane yüzleşmek zorunda kalacaktı. Zorla gülümsemeye çalıştı. “Hayır, her şey yolunda. Tabii ki göz kulak olurum.”

“Tabii ki,” diye tekrarladı Ruel, bu sefer gülümsemesinde ne alaycılık ne de acı vardı. Sadece hoş bir tatlılık vardı. “Bu konuda ‘tabii ki’ diye bir şey yok. lan’ın çığlıklarına, benim atıp tutmalarına katlandın, işini gücünü bırakıp kendini son haftalarda bize adadın ve benden bir teşekkür bile almadın.”

“Senden teşekkür etmeni istemedim ki. Başka bir şey yapacak halim yoktu.”

Uzun bir süre ona baktı. “Evet, sanırım yapamazdın. Yine de bu fedakârlığını hiç unutmayacağımı ve sana bunu ödemenin bir yolunu bulacağımı bilmeni istiyorum.”

Tren kazasından beri ilk kez Ruel ona gerçek anlamda bakıyordu ve Jane biraz şaşkınlık hissetti. Ürkek bir şekilde kakhaha

attı. “Bana da bir saray mı yaptıracaksın yoksa?”

“Belki de.” Jane’e doğru uzanıp işaretparmağıyla yanağını hafıfçe okşadı. “Yalnız bu konu hakkında düşünmem gerekiyor. Bana bir keresinde sarayda rahat edemeyeceğini söylemiştin.”

Dokunuşunun inceliği dokunaklı bir şekilde tatlıydı. “Bunu hatırlamana şaşırdım.”

“Güçlü bir hafızam var,” diyerek elini çekti. “Tabii sadece önemli şeyler için.”

Jane uzanıp ona dokunmak ve içinde sürekli yanan ateşe yaklaşmak istedi. Teninin yanı sıra ruhlarının da karışmasını istedi. Daha önceden onu sevdiğini düşünmüştü ama duyguları son günlerde neredeyse on kat artmıştı.

“Birkaç saat içinde görüşürüz.” Arkasını dönerek kulübeden ayrıldı.

Jane içini kaplayan korku nedeniyle ürperdi. Belki de endişelenmesine gerek yoktu. Kader onun yanında olur ve bu hediyeyi saklamasına yardım ederdi. Pickering ona soruşturmadan bahsetmeyebilirdi.

John Pickering, “Bir sonraki gemi ayın yirmi yedisinde ne-hirden gidecek,” dedi. “Görevli memurdan, seyahat boyunca yatağını vermesini isteyebilirim. O zamana kadar Ian seyahat etmeye hazır olacak mı?”

Ruel, “Hiç olmadığı kadar hem de,” diyerek ayağa kalktı. “Çok iyisiniz. Teşekkür ederim.”

Albay, “Teşekküre gerek yok. Hepimiz Ian’ı çok seviyoruz. O çok düzgün bir adam,” dedikten sonra canlı bir şekilde konuşmaya devam etti. “Hadi, otur da sana bir içki ısmarlayayım. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Ruel başını salladı, “Hayır, dönmem lazım ve...”

“Otur,” diye tekrarladı Pickering bu sefer sert bir sesle. “Yoksa iyiliğimi yeniden gözden geçirebilirim.”

Ruel sandalyesine oturdu. "Tek bir kadeh."

Albay odanın diğer ucundaki barın arkasında duran, bembeyaz giyinmiş delikanlıya işaret etti. "Daha fazla dinlenmezsen, bir dahaki sefere sedyede seni taşımak zorunda kalırız." Devam etmeden önce genç çocuğun iki kadeh viskiyi önlerine koymasını bekledi. "Daha önce de senin kadar yıpranmış insan görmüştüm ama genellikle savaştan çıkmış olurlardı."

Ruel kendisinin de bir savaştan çıktığını düşündü. Viskisinden bir yudum aldı. "Ben iyiyim. Hasta olan Ian."

"O zaman ellerin neden titriyor?"

Ruel şaşkınlıkla Pickering'in haklı olduğunu fark etti. Kadehi tutan eli titriyordu. Elinin titremesini durdurmaya çalıştı ve bunu başardı. "Son zamanlarda çok iyi dinlenemiyorum ama bu hasta olduğum anlamına gelmez."

"Eminim Abdar bunu duyduğuna çok üzülecek."

Ruel başını kaldırdı. "Abdar mı dedin?"

"Pachtal, kendi adına çok büyük bir merakla konunun üzerine gidiyor. Geçen hafta yanıma geldi ve senin Cinnidar'ı satın almanla ilgili sorular sordu."

"Ne sordu?"

"En çok merak ettiği, neden adayı almak istediğindi. Doğal olarak, sen de bana güvenip nedenini söylemediğin için ona yardım edemedim," diyerek omuz silkti. "Ama bu konu üzerindeki ilgisinin devam edeceği izlemine kapıldım. Sanırım senin de Kasanpore'dan ayrılman en iyisi olacak."

"Satış anlaşmasını Kalkuta'daki mahkemede kaydettirdin, öyle değil mi?"

Pickering başını salladı. "Her şey usulüne göre kayda geçti. Cinnidar artık tamamen senin. Abdar oraya dokunamaz."

"Yasal olarak."

"Babası hayatta olduğu sürece, Abdar'ın mihracenin işlerine burnunu sokacağı konusunda endişelenmene gerek yok."

“Göreceğiz.”

“Sadece bilmen gerekir diye düşündüm,” dedi ve sustu. “Pachtal aynı zamanda Lanpur Vadisi etrafında da dolaşıyor. Soruşturmayla neden bu kadar ilgili olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

Kartauk. Pachtal’ın vadide olmasının tek nedeni, Kartauk’un nehrin sularına kapılıp gitmesinden şüphelenmesi olabilirdi. Fakat sonra Pickering’in cümlelerin başında söylediği şey onu can evinden vurdu. “Soruşturma mı? Ne soruşturması?”

Pickering şaşkınlık içinde ona baktı. “Tren kazası soruşturması. Mihrace kazanın nedenini bulmamızı istedi.” Suratını buruşturdu. “Pek hoş bir görev değil. Patrick Reilly’yi hep sevmişimdir ve onu alacağı ödemedi mahrum kalmasından sorumlu olmak hiç hoş değil.”

Sonra sustu. “Sen neden bahsediyorsun? Patrick bana vadiye dökülen ve desteklere çarpan suyun titreşim yarattığını ve rayları zayıflattığını söyledi.”

Patrick üzüntüyle başını salladı. “Mühendisim bana o rayların ikinci kalitede olmasaydı asla kırılmayacaklarını söyledi.”

Ruel midesine sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. Dikkatli bir şekilde, “Ian’ın başına gelenlerin aslında önlenebilir olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

Pickering gözlerini kırptırdı. “Bu konuyu bildiğini sanıyordum. Patrick, Bayan Barnaby’ye soruşturmayı söylemiş olmalı.”

Ruel, “Söylediyse bile anlaşılan Jane beni bilgilendirmeyi doğru bulmadı,” diyerek ayağa kalktı. “Sanırım Patrick Reilly’ye bir ziyaret borçluyum. Ona sormam gereken birkaç soru var.”

Pickering, “Korkarım ondan herhangi bir cevap alamazsın. Son günlerde öğle vaktinde sarhoş olmaya başlıyor,” dedi ve devam etti. “Neden sorularını Bayan Barnaby’ye sormuyorsun? Patrick’in dediğine göre, olan biten her şeyden haberi var.”

Ruel hareketsiz kaldı. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Pickering oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Patrick onu savunmaya çalıştı ama birkaç tüccar bize, malzeme siparişinin tek sorumlusunun Barnaby olduğunu söyledi. Patrick de en sonunda ray siparişini onun verdiği doğruladı. Bir kadına güvenecek kadar aptal olması büyük bir utanç. Adamın kariyeri muhtemelen mahvoldu.”

Harcamalarda kesinti yapmak zorundaydım.

O kapı bize çok pahalıya patladı.

Jane’in vadide söylediği kelimeler birden beyninde yankılandı.

Benim hatamdı.

“Gitmek zorundayım,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Gitmek zorundayım...”

Ruel’in kulübeye girdiğini duyan Jane sandalyenin kollarını gerginlik içinde sıktı. Kendi kendine bu yüzleşmenin bir an önce yaşanıp bitmesini istediğini söylese de şimdi bundan kaçmak için her şeyi yapabileceğini fark etti. Belki de doğrudan yatak odasına gidip Ian’a bakar ve...

“Jane,” diye seslendi Ruel yumuşak bir şekilde.

Sesi sinirli gelmiyordu. Umutla, belki de Pickering’in bir şey söylemediğini düşündü. Tanrım, Pickering’in bir şey söylememesi için dua etmişti. “Verandadayım. Albay Pickering’le bir sorun mu oldu?”

Kapıda belirdi. Oturma odasından gelen ışıktan sadece silueti görünüyordu.

“Neden bir sorun olması gerekiyor ki?” diye sordu Ruel.

Ses tonundaki yumuşaklığın altında yatan garipliği fark edince gerildi. “Çünkü çok geç kaldın. Saat onu geçti.”

“Ian’a göz kulak olmak sana çok mu ağır geldi?”

“Hayır, sadece merak ettim...” diyerek sustu. “Ian’ın akşam yemeğini yedirdim ve afyonruhu verdim. Bütün gece deliksiz uyuyacaktır.”

“Afyonruhuyla bile kesintisiz uyuduğu söylenemez. Önceden acıdan bağırarak uyanıyordu şimdi ise yattığı yerde inliyor,” dedi sert bir sesle. “Bu durumun o adama ne yaptığını biliyor musun? Utancından acı çekiyor. Uyuyor taklidi yapıyorum. Uyanık olduğumu fark edince bu kadar aciz olduğu için benden yalvararak af diliyor. Tanrım, acizlik!”

Ruel, *biliyordu*. Jane sandalyesinden kalktı. “Sanırım yatsam iyi olacak. İyi geceler, Ruel.”

“Henüz değil. Sana sormak istediğim bir şey var.”

İşte başlıyordu. Kendini hazırladı. “Nedir?”

“Raylar hakkında.”

Jane bu soruya hazır olduğunu düşünmüştü ama yine de gerildi.

“Ne şiddetli bir tepki. Düşüncesi bile seni rahatsız mı ediyor?”

“Ruel ben...”

“Beni o kadar rahatsız etti ki, orduevinden çıktıktan sonra uzun bir yürüyüşe çıktım,” diyerek sustu. “Sonra Lanpur Vadisi’ne gittim.”

Jane dudaklarını ıslattı. “Neden?”

“Rayları kendim görmek istedim. O parçalanmış raylara baktım ve Ian’ı hatırladım...” Başını kaldırıp doğrudan gözünün içine baktı. Jane içindeki işkenceyi ve onu yakan, tüketen ve Jane’i de tüketeyeceği belli olan öfkeyi görünce keskin bir nefes aldı. “Ve Patrick Reilly’yi öldürmeye karar verdim.”

“Hayır!” Bu itiraz Jane’in dudaklarından kendiliğinden çıkmıştı.

“Neden, hayır? Ölümü onun kadar hak eden yok,” dedi ve durdu. “Tabii suçlu sen değilsen.”

Sessiz kaldı ve çaresiz bir şekilde ona baktı.

“Neden bir şey söylemiyorsun?” Jane’in onda hissettiği şiddet aniden serbest kalmıştı. “Lanet olsun, orada öylece durma. Bana *yanıldığımı* söyle. Bana Pickering’in yanıldığını söyle.”

“Ne dedi ki?”

“Malzemelerin siparişinden senin sorumlu olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Doğru.”

Ruel sanki Jane ona yumruk atmış gibi baktı. “Peki kazanın senin suçun olduğunu söylediğinde ciddi miydin?”

Jane irkildi. “Ciddiydim.”

“Sana lanet olsun!” Bir adım öne çıkarak elleriyle boğazına yapıştı. “Senin ve Patrick’in için yaptığım her şeye lanet olsun.” Gözleri sanki onu yakıyordu. “Tanrı aşkına, neden bana *yalan* söylemedin. Buna inanmak istemiyordum ki. Buna inanmamak için her şeyi yapardım,” dedi. Elleri boynunu morartacak kadar sert bir şekilde sıkıyordu. “Ben bunu yapmak...”

Elleri boğazını biraz daha sıkınca, havasız kalmış ciğerlerine biraz hava çekmek için çaresizce çırpınmaya başladı. Ölecekti. Ellerini boğazına götürmüştü ve gergin yüzüne çaresizlik içinde bakıyordu. “Lütfen...” Sesi çatallı çıkmıştı ve Ruel’in onu duyduğunu zannetmiyordu. Ruel’in yüzünde ifade yoktu, acı çekiyordu, çarpılmış gibiydi.

Sonra vücudunu bir ürperti kapladı. Ellerini bir sıkıyor, bir gevşetiyordu. “Bunu neden yapamıyorum?” diye mırıldandı. “Ölmeyi hak ediyorsun. Bunu hak eden başka kimse...” sözünü tamamlamadan arkasını döndü ve doğrudan Ian’ın yatak odasına gitti. “Hayatta kalmak istiyorsan gözüme görünme.” Jane kapıyı sertçe çarpmasını beklemişti ama yavaşça kapatacak kadar kendine hâkim olabilmesine şaşırmıştı.

Titreyen ellerini, incinmiş boğazına götürdü. Çoktan acımaya başlamıştı. Ölüme hiç bu kadar yaklaştığını hatırlamıyordu. Ruel son dakika fikrini değiştirmeseydi, verdiği sözü bozacak ve Patrick’in suçu hakkında sessizliğine bir son mu verecekti?

Patrick çok zekiydi. Ruel, elleri Patrick’in boğazında olsaydı kesinlikle vazgeçmezdi. Patrick, Ruel’in Jane’e vereceği ceza ne

olursa olsun, onu öldürmeyeceğini anlamıştı.

Zaten bir cezayı çoktan hak ettiğini düşündü bitkin bir halde. Bile bile yaşadığı körlük, Patrick'in kötü niyetli bir şekilde sadece kendi çıkarına uygun davranması kadar suçlanacak bir durumdu. Belki de, Ruel'le yaşayacağı mutluluğu kaybetmeyi hak etmişti.

Arkasını döndü ve yavaşça, neredeyse ayaklarını sürüyerek odasına gitti.

Ona olan aşkına bir son vermesi gerektiğini düşündü içinden. Artık ona zarar vermek için aşkını ya da başka bir şeyi silah olarak kullanacaktı. Onu bir düşman olarak görmeli ve kendini korumalıydı. Evet, ona olan aşkına bir son vermeliydi.

Uyuyacağını düşünmemişti ama sızmış olmalıydı çünkü gece yarısı uyandığında Ruel'in yatağının biraz uzağında durduğunu gördü. Aniden kaskatı kesildi ve doğrularak yatak başına doğru yaslandı.

"Othello'daki ölüm sahnesi gibi, öyle değil mi? Tek bir fark var, sende masumiyetten eser yok." Gaz lambasından gelen ışık da etrafında bir hale yaratıyor ve gülümsemesindeki acıyı ortaya çıkarıyordu. "Endişelenme, seni öldürmeyeceğim. O çizgiyi çoktan geçtim," diyerek sustu. "Belki de seni öldüremediğimi fark etmek çok daha iyidir. Ölüm çok nihai bir intikam. O zaman Ian'ın her gece gözyaşları içinde haykırdığı diyardan kurtulmuş olursun."

O anda, ölümle çekişmeye girmeyecekti. Hayat çok acı vericiydi. Söylediği her söz içini dağlıyordu.

Ruel yatağa oturdu ve lambayı komodinin üzerine koydu. "Titriyorsun." Sonra yavaş yavaş geceliğinin düğmelerini açmaya başladı. "Sana tecavüz etmemden korkuyor musun? Biliyorsun, bunu yapabilirim. Senden nefret etmem ya da etmemem herhangi bir şeyi değiştirmez. Sertleşmem için sana bakmam yeterli. Seni

arzulamaya bir son verecek miyim emin değilim,” dedi ve pamuklu kumaşı aralayarak sıcak eliyle göğsünü tuttu.

Jane keskin bir nefes aldı. Göğüsleri dokunuşunun altında inip kalkıyordu. “Lütfen,” dedi ve dudaklarını nemlendirdi. “Bunu yapmak istemiyorsun.”

“Hayır, istiyorum,” dedi. Elini aldı ve sertleşmiş organının üzerine koydu. “Gördün mü?” Sonra başparmağını, göğüs ucu üzerinde dolaştırdı. Bir süre sonra göğsü sertleşti, dikildi ve dayanılmaz bir şekilde hassaslaştı. “Ve sen de istemeye başlıyorsun. Sana tecavüz etmeme bile gerek kalmayabilir. Sana kendi rızanla sahip olabilirim. İçine girip çıkabilirim ve keyiften çılgılık atmanı sağlayabilirim.”

Lambanın ışığında gözleri vahşi bir şekilde parlıyordu, dudaklarında çarpık bir gülümseme belirmişti. Güzelliği, Zabrie’nin evinde onu ilk gördüğü gecedan bile daha parlaktı. Yayıdığı enerjiden odanın kendisi bile titriyordu sanki.

Tanrım, haklıydı. Onu istiyordu. Karşısında duran tek çareyle, hem kendi acısını hem de onun acısını dindirmek istiyordu. Onunla birlikte olmanın ne kadar acı verici ve aşağılayıcı olduğunu umursamayacak kadar aklını kaybetmesine neden olan neydi? Bedeni, Ruel hakkında nasıl hissettiğini umursamıyordu, sadece uyandırdığı ihtiyacı bastırmak istiyordu. Bu gecedan sonra ona bir daha dokunamayabilirdi. Hemen şimdi, ona dokunmak *istiyordu*.

“Ama sana zevk vermek istemiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Kendimi de tatmin etmek istemiyorum.” Sonra elini göğsünden çekti ve geceliği ani bir hareketle kapattı. “Bu nedenle başka bir yol bulmalıyım.”

Muhtemelen onunla birlikte olma niyeti yoktu. Sadece zayıflığını görmenin ve Jane üzerindeki etkisini test etmenin bir yoluydu. Boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. “İlan’a olanlar konusunda ne kadar derin bir pişmanlık yaşadığımı bilmek zorundasın.”

“Bu hiç de yeterli değil. Ian’ın çektiği acının aynısını sana çekirmek istiyorum,” dedi. Sesi aniden öfkeyle patlamıştı. “Bu işten sıyrılmana asla izin vermeyeceğim, Jane.”

“Senden bunu yapmanı beklemiyorum zaten.”

Kuru bir şekilde kahkaha attı. “Tabii ki beklemiyorsun. Evinin kapılarını Ian’a açarak ve bana tatlı tatlı gülümseyerek suçunu telafi edebileceğini düşündün. Ah, hayır. Aynı Ian gibi kendini bir mahkâm gibi hissetmen için elimden geleni yapacağım. Ben Glenclaren’de onunla olamam ama sen gideceksin. İhtiyaçlarıyla ilgilenecek, geceleri inlemelerini dinleyecek ve çektiği acıların nedeninin sen olduğunu hiç unutmayacaksın.”

Jane’in gözleri açıldı. “Benden onunla Glenclaren’e gitmemi mi istiyorsun?”

“Borcunu ödeyeceksin. Ödemezsen, Patrick’in ölmeden önce Ian’dan daha fazla acı çekmesini sağlarım.”

“Beni tehdit etmene gerek yok,” dedi Jane kısık bir sesle. “Glenclaren’e seve seve giderim. Sorman yeterli.”

“Sana sormak gibi bir niyetim yok. Sadece ilk ödemenin ne olacağını söylüyorum.”

“İlk ödeme mi?”

“Birkaç yıl sürecek bir hizmetin tek cezan olacağını mı sanıyorsun? Olasılıkları düşünme zamanım olduğunu hesaba katınca, canını acıtmanın daha iyi bir yolunu bulma konusunda hayal gücüm o kadar da yetersiz değil.”

Zaten acılar içinde olduğunu söylemek istedi ama ona inanmayacağını biliyordu. Daha önce hiç şu an karşı karşıya kaldığı gibi bir acı yaşamamıştı. “Nasıl uygun görüyorsan öyle olsun. Ian’a yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi yaparım,” dedi. Sonra elini kaldırıp ağrıyan şakaklarını ovdu. Dünya bu gece acılarla dolu gibiydi. “Ama Li Sung ve Kartauk da benimle gelmek zorunda. Burada kalmaları çok tehlikeli.”

“Elbette küçük grubunu da yanında götür. Ian’ın herkesin yardımına ihtiyacı var.”

“Ve Patrick,” dedi. Bu kelime bir anda ağzından çıkmış ve onu şaşırtmıştı. Patrick’le ayrılma noktasına geldiğini zannediyordu ama yılların verdiği alışkanlık, tiksintisine ve tepkisine rağmen bir anda fırlatılıp atılamazdı. Ruel’in ölümcül gazabı karşısında onu arkada bırakamazdı.

Ruel gözlerini kısıp ona baktı. “Desteginin devam ettiğinden emin olmak için sevgili Patrick’i yanımda Cinnidar’a götürmeyi düşünüyordum.”

“Sana ayak bağı olur,” dedi Jane hemen.

“Onu öldürebileceğimi düşünüyorsun,” diyerek sustu. “Belki de haklısın. Ian hakkında düşünmeye başlarsam, kendimi kaybedip o ser-seriyi uçuruma atmayacağım konusunda söz veremem. Fakat Maggie’yle iletişimde olacağım ve sözünü tutup tutmadığını bileceğim.”

“Sözümü tutacağım,” diye ekledi Jane bezgin bir halde. “Belki sen de bu süre içinde fikrini değiştirirsin.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.” Sonra arkasını döndü ve kapağıya doğru ilerledi. “Sana hafızamın güçlü olduğunu söylemiştim.”

Bonnie Lady, üç hafta sonra Narinth’den yola çıktı. Güvertede Jane, Ian, Li Sung, Patrick ve Kartauk vardı.

Li Sung, rıhtımda bir başına duran Ruel’e bakarak, “Sana bakıyor,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Jane. O da Ruel’in kendisine baktığını biliyordu ama bakışına karşılık vermemişti. Gemi rıhtımdan ayrılmadan hemen önce onunla göz göze gelme hatasını yapmıştı ve kendisini bağlı, zincirlenmiş gibi hissetmişti. Zaten Ruel de aynen böyle hissetmesini istiyordu. Jane’e bu ayrılığın sadece geçici olduğunu ve ondan asla kurtulamayacağını söylemeye çalışıyordu.

“Sana karşı çok garip davranıyor. Sanırım bana bunun nede-nini...”

“Hayır, söylemeyeceğim.” Narinth’deki otelde Kartauk’la saklandıklarından dolayı, soruşturmayı duymamışlardı ve Jane’in de söylemeye niyeti yoktu. Li Sung zaten ona karşı aşırı korumacı davranıyordu ve Patrick’in suçunu üstlendiğini duyarsa nasıl bir tepki vereceğini çok iyi biliyordu.

Ruel neden başka bir tarafa bakmıyordu? Bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Parmaklıklardan uzaklaşarak, “Pekâlâ, burada daha fazla kalamam. Ian’ın yanına dönmeliyim,” dedi.

Li Sung başını salladı. “Kartauk onunla birlikte. Anlaşılan onun arkadaşlığından da keyif alıyor.”

Bu durumu Jane de fark etmişti ve yola çıkmadan önce otelde geçirdikleri iki gün boyunca Kartauk’a dua etmişti. Çünkü daha önce hiç kimse Ian’ı neşelendirmeyi başaramamıştı. “Patrick nerede?”

“Her zaman neredeyse orada; viski şişesinin içine düşmeye çalışıyor. Kazadan sonra daha da kötüleşti.”

“Evet.”

“Artık onu savunmaya çalışmadığını fark ettim.”

Patrick’i korumayı bıraktığı pek doğru değildi ama hatalarıyla ilgili olarak artık kendisine veya bir başkasına yalan söylemeyecekti. “Hayır.”

“Neden?”

“Kendi yükünü kendisi taşımalı. Benim yeterince sorunum var.”

“Ama yine de onu Glenclaren’e götürüyorsun.”

“Glenclaren’e gitmiyor.”

Li Sung’un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bana bizimle geldiğini söylemişti.”

“Onu Edinburgh’da bir pansiyona yerleştireceğim. Nakit fonunda onu bir ya da iki yıl idare edecek kadar para kaldı. Ondan

sonra da çalışmak zorunda kalacak.”

“Senin yardımın olmadan mı?”

“Benim yardımım olmadan.”

Li Sung belli belirsiz gülümsedi. “İlginç. Ne yaptı da gözlerinin açılmasını sağladı merak ettim.”

Ruel hâlâ ona bakıyordu. Neden arkasını dönüp gitmediğini çaresizlik içinde merak etti. Acı zaten yeterince büyüktü ve bir an önce ondan özgür kalmak zorundaydı.

“Bana bunu da söylemeyeceksin sanırım.”

“Neyi?” Ruel’in bakışlarının karşısında kaplana kurban edilen bir keçi gibi, olduğu yere çivilenip öylece durmayacaktı. Arkasını döndü ve güverteden aşağı baktı. “Mutlu olmalısın, Li Sung. Bana her zaman ne kadar aptal olduğumu söyledin.”

Li Sung yanına geldi. “Patrick’in seni kırması beni mutlu etmedi. Bundan hep korkuyordum ve böyle bir şeyin olmasını istemiyordum.”

“Atlatacağım.” Aynı zamanda, üzerindeki gücünü fark etmesi konusunda kararlılığına rağmen Ruel’den yana da özgür kalacaktı. Glenclaren’e gitmek istemeseydi, hiçbir tehdit onu zorla götüremezdi. Ian’a yaptığı yanlış düzeltmek için bir şeyler yapmak, ona ait bir karardı.

“Çok hızlı yürüyorsun. MacClaren ve Patrick’le ilgili olarak bana güvenini bahsetmeyi reddettiğine göre en azından neden bu kadar acele ettiğini öğrenebilir miyim?”

“Özür dilerim,” dedi ve Li Sung’un aksak adımlarına ayak uydurmak için yavaşladı. Aniden, aslında Ruel’den, Ian’ı ölümün kapılarından çekip alan ve şimdi de onun üzerine yönelmiş olan o amansız iradede kaçtığını fark etti. “Sanırım kargo bölümüne gidip Sam ve Bedelia’nın nasıl olduğuna bir bakacağım.”

Jane, “Herkes seni gördüğüne çok memnun olacak,” dedikten

sonra uzanıp Ian'ın soğuk elini tuttu. "Glenclaren gerçekten çok güzelmiş. Burayı neden sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Ian uzaktaki kulelerden gözlerini ayırmadan "Evet, güzeldir," dedi.

Jane battaniyeyi Ian'ın üzerine örterken endişeyle yolculuğun onu çok fazla sarstığını düşündü. İki gün önce Edinburgh Limanı'nda sedye üzerinde arabaya yerleştirdiklerinde çok solgun görünüyordu ama şimdi daha da solgun gibiydi. "Gerçekten de her şey yoluna girecek."

"Buna neredeyse inanabilirim," diye fısıldadı hâlâ kaleye bakarak. "Belki de gerçekten bir nedeni vardır..."

On dakika sonra araba, tahta asma köprü üzerinden geçerek yassı taşlı avluya girdi.

Avlunun ortasında yontulmuş ve lekeli bir sarnıç duruyordu. Yassı taşların arasından düzensiz çimenler fışkırmıştı. Jane nereye baksa yaşlanmışlığın ve yıpranmışlığın işaretini görüyordu.

"Burası her zaman böyle değildi," dedi Ian. "Çok uzun süredir yoktum ve böyle eski mekânların ilgiye ve bakıma ihtiyacı vardır."

"Ya da yıkılmaya," diye mırıldandı Kartauk.

Jane ona soğuk bir bakış atıp, "Birkaç tamirat yapmak çok vaktimizi almaz, Ian," dedi. Ruel'in bu kalede büyüdüğünü fark etmek çok garip gelmişti. Ruel'i bu yıpranmış eski mekânla bağdaştırmak bile çok zordu.

"O nerede?" Pirinç kaplı kapı ardına kadar açıldı ve genç bir kadın koşarak merdivenlerden indi. "Aman Tanrım, Ian. Seni oturtmadılar mı daha?"

"Margaret?" dedi Ian şaşkınlık içinde. Sonra tek dirseği üzerinde doğrularak arabadan dışarı baktı. "Senin burada ne işin var?"

Margaret, "Başka nerede olacaktım?" diyerek arabanın yanına geldi. "Ruel'in mektubunu alınca babamı da alıp Glenclaren'e geldim. Bu sakatlık geçene kadar yapılacak en mantıklı şey buydu."

Jane, Margaret MacDonald'ı ilk gördüğünde hafif bir şaşkınlık yaşadı. Yumuşak eller, süslü ve şık tavırlar... Margaret'i nasıl hayal ettiğini söylediğinde Ian'ın neden kahkaha attığını şimdi görebiliyordu. Kadının ellerini göremiyordu ama yüksek yakalı lacivert elbisesi, uzun süre kullanılmaktan solmuş ve yıpranmıştı. Hareketleri de çok zarifti. Uzun boylu ve inceydi. Buğday renkli saçlarını sade bir topuz yapmıştı. Kare çenesi ve büyük, hareketli ağzı, güzel olamayacak kadar güçlüydü ama şaşırtıcı derecede sevimli olan geniş ve şekilli, gri gözleri vardı.

Margaret arabaya tırmanıp Ian'ın yanında diz çöktü. "Korkunç görünüyorsun," dedi açık açık. "Eve dönme zamanın çoktan gelmiş." Sonra hızlı bir öpücük verdi ve çabucak konuşmaya devam etti. "Ama önemli değil, ben her şeyi yoluna koyacağım."

"Margaret..." dedi Ian parmağını uzatıp yanağına dokunarak. "Tatlı Margaret."

"Hastalığın, bacakların kadar gözlerini de etkilemiş olmalı," dedi keskin bir tavırla. "Ben kesinlikle tatlı değilim," dedi. Sonra Jane'e dönüp, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Jane Barnaby," dedi ve arabanın önünde oturan iki adamı göstererek, "Li Sung ve Kartauk," diye ekledi.

"Peki, burada ne işiniz var?"

"Ruel bizi..."

"Boş ver bu her şeyi açıklıyor," diye araya girdi Margaret. "Ruel oldum olası sıra dışı insanlarla birlikte olmayı sevmiştir," dedi. Sonra gözlerini Li Sung'a çevirdi. Onu inceledikten sonra da Kartauk'a gözlerini dikti. "Ne kadar güçlüsün?"

Kartauk gözlerini kırıştırdı. "Boğa kadar güçlüyüm. Herkül kadar kuvvetliyim."

"İnsan böbürlenen kişinin söylediklerinin üçte birini genellikle çöpe atmalı ama yine de yeterli olabilir." Arkasını dönüp "Jock!" diye seslendi.

Bir tutam kızıl saçlı olan ufak tefek ama yapılı bir adam aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

Margaret, Kartauk'a dönüp, "O koltuktan in ve Jock, Ian'ı odasına taşıırken yardım et," diye emrederek arabadan uzaklaştı. "Jock, sen onu yatağına yatır ben de mutfağa gidip yiyecek bir şeyler bulmaya çalışayım." Sonra Jane'e döndü. "Sen de benimle mutfağa gel de bir işe yara. Bu koskoca evi çekip çevirmek için sadece üç tane hizmetçimiz var. Şimdi de beslememiz gereken dört tane fazladan boğaz var ve ben artık..."

Jane hızla araya girdi. "Biz size yük olmayacağız."

"Kendi adına konuş," dedi Kartauk. O sırada, vagondan Ian'ın sedyesini dikkatli bir şekilde taşıyordu. "Bir sanatçı, her zaman yüklerin en değerlisidir ve bir sanatçıyı beslemek ve onunla ilgilenmek herkes için büyük bir ayrıcalıktır."

"Boyalarla mı uğraşıyorsun?" diye sordu Margaret.

Kartauk acı içinde ona baktı. "Uğraşmıyorum. Yüzyıllar sürecekle yaratım yapıyorum. Ben mükemmel bir altın ustasıyım."

"Güçlü bir altın ustasının demek. Merdivenlerden Ian'ı düşürmene izin vermeyeceğim." Sonra Li Sung'a döndü. "Arabayı ahıra götür ve şu atların koşumlarını çöz. Sonra da mutfağa gel. Sana başka iş vereceğim."

"Onlara hizmetçiymiş gibi davranıyorsun," diye karşı çıktı Ian. "Onlar misafirlerimiz, Margaret."

"Glencclaren, ekmeğini kazanmayan misafirleri ağırlayacak durumda değil," dedi. Ian'ın saçlarını düzeltirken gösterdiği kibarlık kelimelerinin sertliğini maskeliyordu. "Şimdi sessiz ol ve bırak da bildiğim gibi yapayım. Jock seni yatağına yatırır yatırmaz yanına geleceğim. Sonra da biraz dinleneceksin." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden Jane'e, "Geliyor musun?" diye seslenerek avluda ilerledi.

Jane aceleyle peşinden gitti. "Geliyorum."

“Bekle,” dedi Margaret ve Jane’in peşinden hoplayıp sıçrayan Sam’e baktı. “Bu köpek senin mi?”

“Sam size sorun çıkarmaz.”

Margaret’in gözleri arabanın peşinden ahıra giden Bedelia’ya kaydı. “Peki, ya at?”

“Onu Kasanpore’da bırakamazdım.”

“İkisini de göndereceksin. Onlara bakamayız,” dedi Margaret düz bir sesle.

Jane derin bir nefes aldı ve net bir şekilde, “Hayır,” dedi.

Margaret gözlerini kırpıştırdı. “Hayır mı?”

“Kalacaklar. Onlar bana ait ve onların bakımından ben sorumluyum.”

“Anlıyorum.” Margaret’in yüzünden kin dolu bir saygı ifadesi geçti. Sonra arkasını döndü ve kaleye girdi. “Ne yaparsan yap.”

Margaret’in çekip çevirdiği mutfak, cereyanlıydı, avlu gibi perişan haldeydi ve dip köşe temizliğe ihtiyaç vardı.

Margaret, Jane’in eleştiri dolu bakışını yakalayınca, “Buraya geleli daha iki gün oldu ve her şeyi bir anda halledemem. Seni rahatsız ettiyse, otur da kendin temizle.”

“Ben öyle bir şey kastetmedim...”

“Evet, kastettin. Bana karşı dürüst ol. Kibar konuşmalar için vaktim yok.”

Jane gülümsediğini fark etti. “O zaman seninle kibar konuşmam. Sam ve Bedelia hakkında bana sorun çıkarmadığın için ben de dilimi tutmaya karar verdim ama burası tam bir domuz ağılı gibi. Li Sung ahırdan döner dönmez birlikte temizliğe başlayalım.”

“Bu daha iyi,” dedi Margaret. Sonra da büyük, açık şöminenin yanında oturmuş patates soyan, gri saçlı minik kadını gösterdi. “Bu Mary Rhodes. Mary, bu da Jane Barnaby. Ian’la birlikte geldi.”

“Besleyecek bir boğaz daha,” dedi kadın yüzünü ekşiterek. “Sanki endişelenecek yeterince sorunun yokmuş gibi.”

Margaret, “Geçimini sağlayacak,” diyerek mutfağın diğer ta-

rafına, ateşe doğru ilerledi. “Ve endişelenmiyorum. Elinde olmayan konular için endişelenmek tam bir aptallıktır. Yahni pişti mi?”

“Patatesleri ekledikten sonra hazır.”

“Gerisini ben hallederim. Sen de gidip üç oda daha hazırla.”

“Üç mü?”

“Üç,” diye tekrarladı Margaret sertçe. “Ayrıca da homurdanmak yok. Tanrı karşılığını verecek.”

“Genellikle bir şeyler veren hep sensin,” diye mırıldandı Mary. Patates çanağını ve bıçağı ona uzatıp ayağa kalktı. “Seni çok fazla yalnız bırakıyor.” Sonra kapıya doğru ilerledi. “Madem gidiyorum babana da bir bakayım.”

“Zahmet etmene gerek yok,” diyen Margaret’in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ama teşekkür ederim, Mary.” Jane’e döndüğünde ise gülümsemesi kayboldu. “Tanrım, Ian çok hasta görünüyor,” dedi fısıltıyla. “Ruel mektupta yazmıştı ama bu kadarını beklemiyordum...” Sonra Mary’nin kalktığı sandalyeye oturdu ve çabucak patatesleri soymaya başladı. “Bir daha yürüyeceğine dair hiç umut yok mu?”

“Doktor olmadığını düşünüyor,” dedi Jane sakince.

“Bir doktor da diğer herkes kadar aptal olabilir. Onun söylediğini umursamadan elimizden geleni yapacağız.” Sonra sanki yük atar gibi omuzlarını salladı. Bakışları tekrar Jane’e kaydı. “Neden pantolon giyiyorsun. Gerçekten çok garip görünüyorsun.”

Jane bezgin bir şekilde kıpırdandı. Elleri yumuşak veya tavrı şık olmasa da, diğer kadınlardan çok farkı olmadığını düşündü Jane. “Sahip olduğum tek kıyafet bunlar. Kılığımın buraya uygun olmamasına üzıldüm.”

Margaret yüzünü buruşturdu. “Bir kadın, kadın gibi görünmelidir. Erkekler kendilerini o kadar beğenir ki, onları taklit ederek daha fazla şımartmamamız gerektiğini düşünüyorum.”

Jane şaşkın bir halde önce ona baktı ve sonra kahkaha attı. “Benim onları taklit etmek gibi bir düşüncem yok. Demiryolla-

rında erkeklerle birlikte çalışıyorum ve bu kıyafetler benim için çok rahat.”

“Gerçekten mi? Belki de bu garip kumaşları tercih etmenin bir nedeni vardır ama yine de bir ortasını bulmalısın,” dedi. Sonra yüzünde aniden bir ilgi belirdi. “Demiryolu mu? Böyle işleri *yapan* kadınları takdir ederim. Nasıl oldu da demiryolunda çalışmaya...” Cümlesini bitirmeden sustu ve başını salladı. “Daha sonra anlatabilirsin. Şu an dikkatimi daha önemli bir konuya vermeliyim. Burada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?”

“Ruel’e, Ian’ın bana ihtiyacı olduğu sürece kalacağıma söz verdim.

Margaret’in yüzü bulutlandı. “Tanrı bilir ne kadar uzun sürer. Çok büyük bir yardıma ihtiyacı olacak ve Glenclaren’in de ona yardım edecek her ele ihtiyacı var.”

“Ruel de böyle söyledi.”

“Gerçekten mi? Buna çok şaşırdım. Ruel’e kalsa Glenclaren’in harap olmasında bir sorun yok.”

“Pek çok insanın büyüdüğü yere karşı ilgisinin olmasını anlıyorum.”

Margaret şaşkınlık içinde baktı. “Ama o burada büyümedi ki. Annie’nin, vadinin diğer tarafında küçük bir kulübesi vardı.”

“Annie mi?”

“Annie Cameron, Ruel’in annesi. Ruel’in dünyaya gayrimişru bir çocuk olarak geldiğini bilmiyor muydun?”

Jane gözlerini açarak, “Ama soyadı MacClaren,” dedi.

“Babası ona soyadını vermek istememesine rağmen, Ruel başka bir soyadı taşımayı reddetti. Glenclaren’le ilgili hiçbir şey istemedi ama sorun çıkarmayı hep severdi ve bu durumun toprak sahibini rahatsız edeceğini biliyordu.”

“Ama Ian her zaman sanki o...” dedi Jane ve şaşkınlık içinde başını salladı. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Ian kimseye Annie’den bahsetmez. Ona kaç kere, toprak sahibinin Ruel’e davranışlarında onun bir suçu olmadığını söyledim ama beni dinlemedi. Ruel’i kardeşi gibi gördü ve babasının o kadınla evlenmemesini ve Ruel’in oğlu olduğunu reddetmesini bir anlamda kendi suçu gibi gördü.”

“Neden böyle bir şey yaptı ki?”

“Glencclaren yüzünden. Toprak sahibinin bir oğlu vardı ve başka bir oğula ihtiyacı yoktu. Annie de çok erdemli bir kadın değildi.” Sonra kuru bir sesle konuşmaya devam etti, “Yine de bu gerçek, kadından sıkılana kadar herhangi bir fark yaratmadı. İlk başlarda onun için deliriyordu. Duyduğum kadarıyla kadın o kadar güzelmiş ki Ruel de yakışıklılığını ondan almış. Herkes kadının, toprak sahibine büyü yaptığını düşünüyor.”

Büyü yapan mandarin...

“Kadın hâlâ yaşıyor mu?”

Margaret başını salladı. “Ruel yaklaşık on iki yaşındayken Edinburgh’a taşındı. Daha sonra gripten öldüğünü duyduk.”

“Yani oğlunu terk edip gitti mi?”

“Ruel kendi başının çaresine çok güzel bakabiliyordu,” dedi Margaret ve sabırsız bir şekilde omuzlarını oynattı. “Ruel hakkında bu kadar konuşmak yeter. Aynı kıtada olmasak bile o hergele her zaman dikkatleri kendi üzerine çekmeyi başarıyor.” Ayağa kalktı ve patatesleri şöminenin yanına taşıyıp, içinde yemek pişen tencereye boşalttı. “Şimdi bana seninle gelen şu Çinliden ve o ki-birli züppeden bahset.”

Margaret iki saat sonra Ian’ın kaldığı odaya girerek, “Rahat edebildin mi?” diye sordu. Sonra da yatağın yanında yatan Kartauk’a bir bakış attı. “Sana artık burada ihtiyacımız yok. Atölyeni kurmak için gidip uygun bir yer arayabilirsin. Jane bana bir süre bu-

rada kalabileceğini ve oyalanmak için bir yere ihtiyacın olduğunu söyledi.”

“Oyalanmak,” dedi ve sonra bu kelime ağzında kötü bir tat yaratmış gibi dudak büktü. “Uğraşmak da demiştin. İşimin önemi konusunda hiçbir fikrin yok.”

Margaret, “Ama kendi işimin önemi konusunda fikrim var,” diyerek kapıyı gösterdi. “Şimdi çık ve istediğin odayı seç.”

Kartauk surat astı. “Bu soğuk barbar ülkede başka ne bekleyebilirdim ki?” dedi ve odadan çıktı.

“Şükürler olsun,” dedi Margaret. Sonra da yatağın yanına gidip Ian’ın yanında oturdu. “Papazla görüştüm, üç gün içinde kaleye gelip bizi evlendirecek. Bu yüzden iyice dinlenmeli ve yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atmalısın.”

“Biz evlenmeyeceğiz.”

“Elbette evleneceğiz. Bu aptallığı senden tabii ki bekliyordum.” Sonra Ian’ın alnına düşen saçlarını yavaşça geri itti. “Ruel’i doğduğu andan beri nasıl kurtarmaya çalıştığına şahit oldum ve şimdi de benim kurtulmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun.”

“Sana bir de ben yük olmak istemiyorum. Baban...”

“Hızla eriyip bitiyor ve kısa bir süre sonra artık bize engel olamayacak.”

Ian bakışlarını ona çevirdi, “Bana bunu yazmadın.”

“Neden yazmalıydım ki? Ona bir faydası olur muydu?”

“En azından yanına gelebilirdim.”

Margaret’in yüzü yumuşadı. “Evet, biliyorum.”

“Acını paylaşıyorum.”

Margaret yüzünü buruşturdu. “Keşke acı hissedebilseydim ama ikimiz de babamın sevgi dolu bir adam olmadığını biliyoruz. Zaman zaman Tanrı’nın onun hastalık numaralarından yorulduğunu ve yatalak olması için ona gerçek bir neden verdiğini düşünüyorum,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Ve muhtemelen bu da bir yıldırım gönderip beni yerle bir etmesine neden oldu.”

“Hiç de bile,” dedi Ian yumuşak bir sesle. “Hiç kimse senin kadar iyi ve vefalı olamaz, Margaret.”

“O benim babam,” dedi omuz silkerek. “Ve ikimiz de görev ve şeref, sadece medeniyet ile yabanîlik arasındaki farktan oluştuğunu biliyoruz.” Konuyu değiştirdi. “Yabanîlikten bahsetmişken, Ruel nasıl?”

Ian, “Aynı,” dedi ve durdu. “Ve farklı.”

“Evet, bu belli. Ancak anladığım kadarıyla yeni bir sorumluluk duygusu keşfetmiş. Dün ondan iki bin poundluk bir çek aldım, eline para geçince daha fazlasını göndereceğini yazıyordu.”

Ian, “Ne?” diyerek hemen başını salladı. “O zaman ona sadece bin pound kalıyor. Hemen parayı geri gönder.”

“Böyle bir şey yapmayacağım. Glenclaren’in ihtiyacı var. Senin de ihtiyacın var,” dedi Margaret. “Ayrıca da değişiklik olarak Ruel’in bir başkasını düşünmesi, onun adına çok iyi.”

“Kendi hayatını tehlikeye atarak benim hayatımı kurtardı.”

“Ah, Ruel böyle jestler konusunda çok iyidir. Ondaki eksiklik öz disiplindir.”

Ian kahkaha attı. “Tanrım, Margaret, seni çok özlemişim.” Sonra gülümsemesi kayboldu. “Ama senin bir sakatla evlenmene izin veremem. Zaten hayatının büyük bir bölümünü harcadin.”

Margaret, “Sakat kalacağını kim söyledi?” dedi ve Ian karşı çıkmak için ağzını açtığında aceleyle konuşmaya devam etti. “Ayrıca da, güçlü bir beden tabii ki çok iyidir ama güçlü bir kalp ve güçlü bir beyin çok daha önemlidir.”

“Sana çocuk veremem. Sen çocukları seversin, Margaret.”

“Belki hâlâ çocuk sahibi olabiliriz. Doktorla konuşacağım.”

Ian başını salladı.

“Çocuk sahibi olmayan pek çok çift var. Ayrıca da sen sağlam ve dinç olsan bile Tanrı çocuk sahibi olmamızı istemeyebilirdi.”

“Hayır, Margaret.”

“Pekâlâ. Törende oturabilecek kadar iyileşene kadar bekle-

yeceğim. O zaman kadar sen de bir an önce iyileşmeye bak ve inatçılık etme.”

“Böyle bir şey olamaz. Sırtım...”

“*Olacak*. Olmasını sağlayacağım.” Margaret öne doğru eğilip alnına hızlı bir öpücük kondurdu. “Şimdi dinlenmeye çalış. Yolculuk seni yormuş olmalı.”

“Beni her şey yoruyor zaten.”

“Daha iyi olacaksın,” dedikten sonra ayağa kalktı. “Bir tabak yahni almaya gideceğim ve seni yıkaması için Jock’u yollayacağım. Sanırım bu işi benim yapmama izin vermeyecek kadar gururlusundur.” Yüz ifadesini de görünce, “Ben de öyle düşündüm,” dedi ve kapıya doğru ilerledi. “Sağduyu konusunda bu kadar eksik olmalarına rağmen Tanrı’nın erkeklere kadınlar üzerinde neden bu kadar çok fazla güç verdiğini bir türlü anlayamıyorum.”

Margaret kapıyı arkasından kapattı. Hemen gözlerini yumdu çünkü öfke, acı ve çaresizliğin peş peşe gelen dalgası üzerine gelmişti ve bunu kimsenin görmesini istemiyordu. Ah, Tanrım... zavallı lan...

Ve zavallı Margaret. Neden yeni bir sınavla karşı karşıya kalmak zorundaydı? Bazen Tanrı gerçekten çok adaletsiz davranıyordu.

“Değişik bir yüzün var. Belki büstünü yapmak isteyebilirim.”

Gözlerini açtığı anda, biraz ötede John Kartauk’un durduğunu gördü. Zayıflık anına şahit olabileceğini fark ettiğinde ise kızardı. Hayır, belki de görmemişti. Çünkü bakışında beğeni vardı ve kesinlikle acıma yoktu. Boğazını temizledi. “Sana gidip kendine bir atölye bulmanı söylemiştim.”

“Buldum,” dedi hâlâ yüzünü inceleyerek. “Mutfağı kullanmaya karar verdim.”

“Mutfağı mı?” diye tekrarladı şok içinde. “Orayı kullanamazsın çünkü...”

“Tabii ki kullanabilirim. Bir firma ihtiyacım olacak ve yeni

bir fırın yapmak zorunda kalmayacağım. O büyük şömineye bir duvar örmem yeterli.” Bir adım attı ve parmak ucuyla Margaret’in çenesini kaldırdı. “İlk başta yüzünde kayda değer bir şey görememiştim ama çene hattının ve elmacıkkemiği yapının oldukça hoş olduğunu düşünüyorum...”

Margaret, eliyle parmağını uzaklaştırdı. “Sana poz vermeyeceğim.”

Kartauk incinmiş göründü. “Size bahsettiğim şerefin farkında değilsiniz, hanımefendi. Ne de olsa ben Kraliçe Victoria’yı reddetmiş bir insanım.”

Margaret’in gözleri açıldı. “Kraliçe sizden...”

Kartauk, “Evet, hayır, yani ona bu fırsatı vermedim. Kraliyeti aşağılamakta hiçbir menfaat yoktur ama onu reddetmeye çoktan karar vermiştim,” diyerek arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. “Aklınızı topladığınızda gelip bana haber verin. Ben şimdi mutfağa gidip o tencere ve tavaları atmak zorundayım.”

Margaret hızla peşinden gitti. “Atmak mı? Böyle bir şey yapmayacaksın!”

“Neden? Bana engel olacaklar.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Hepimiz yemek yemek zorundayız. Mutfak *kullanamazsın*.”

“Güzellik, yemekten daha değerlidir,” dedi kaşlarını çatarak. “Bir orta yolunu bulacağım. Akşamları yemek pişirmeniz için mutfak *kullanmanıza izin vereceğim*.”

“İzin vereceksin...” dedi ve derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. “Tek bir tencereyi bile atarsan yarın yahni pişirmek için seni kullanırım.”

Kartauk omzunun üzerinden ona bakıp, “Yaparsınız, inanıyorum,” diyerek kıkırdadı. “Ama etim size sert gelir, hanımefendi. Ben narin bir tavşan değilim.”

“Tek bir tencere...” dedi bir kere daha net olarak ifade ederek.

“Ah, pekâlâ.” Omuz silktilti. “Ahırda da yeterli bir mekân gördüm ama orayı temizlememe yardım etmeli ve Jock’a fırın yapmam için tuğla bulmasını söylemelisiniz.”

“Jock senin saçmalıklarınla vakit geçiremeyecek kadar meşgul olacak ve Ian’la ilgilenecek. Benim de hiç vaktim yok.”

Kartauk içini çekti. “Bana hiç yardım etmeyen ama muhtemelen yeteneğimi kendi çıkarları için kullanacak ilgisiz yabancıların diyarına gelmişim.”

“Sana izin vermedim diye seni kullanmakla mı suçluyorsun *beni*?” dedi ama durumu fark edince sustu. Kullanılan Kartauk değildi. “Senin mutfağı kullanmak gibi bir amacın yoktu,” dedi sadece.

“Öyle mi? Peki, o zaman neden kullanmak istediğimi söyledim?”

Margaret cevabı bilmiyordu ama belki de... Gururuna zarar vermeden acılarını unutturmaya yönelik bir iyilik girişimiydi... Muhtemelen zayıflığını görmüştü ve bu havayı dağıtmak için kusursuz bir yöntem bulmuştu. Hayır, yanılıyor olmalıydı. Onlar yabancıydı ve Margaret’i bu kadar iyi okuması mümkün değildi.

“Neden bu kadar dolaylı olduğun konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi düz bir sesle. “Doğulu adamların böyle dolambaçlı yollardan çok zevk aldığını duymuştum. Barbar kanınızın verdiği bir bela olduğuna hiç şüphe yok.”

“Hiç yok,” dedi sakın bir şekilde. “Ama eminim ki sizin gibi Tanrı’dan korkan bir İskoç hanımefendisi, kâfir düzenbazlığımı görmede hiç sorun yaşamayacaktır.”

Margaret’in cevap vermesini beklemeden koridorda ilerledi ve merdivenlerden indi.

Akşam saat dokuzu geçtiğinde Jane ve Li Sung sonunda mutfağın temizliğini bitirmişlerdi. Taş merdivenlerden çıkarak ön salona girdiler.

Jane, "Tanrım, çok yorgunum," diyerek sırtındaki sertliği biraz olsun gidermek için belini esnetti. "Ve sanki dizlerim o lanet zemini ovalamaktan simsiyah olmuş gibi."

Li Sung, "Gidip yat. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin," dedi ve ön kapıyı açtı.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Ahıra. Kartauk atölye ve kalacak bir yer bulmuş. Ben de onunla kalacağım."

"Ama sana burada da bir oda hazırlandı."

"Kartauk'a alıştım."

"Peki, orada rahat edebilecek misin?"

"Buradan daha rahat olacağına eminim. Tapınakta bile bu kaleden daha fazla konfor vardı."

"O zaman elimizde olanlardan en iyi şekilde faydalanmaya çalışalım. Bunu daha önce de yaptık."

Li Sung, "Evet," deyip sustu. "Ama bu sefer farklı."

Li Sung'un ne demek istediğini biliyordu. Glenclaren ikisi için de çok yabancı bir yerdi. Ne o ne de Li Sung kalelere alışkındı. Bakım ve onarım yapmak değil, yeniden inşa etmeyi biliyorlardı. "Alışacağız."

Li Sung, "Çünkü sen Ian'a yardım etmek zorundasın. Eminim onun tek ihtiyacı olan Margaret MacDonald," diyerek hafifçe gülümsedi. "Hatta ihtiyacından da fazlası."

"Kadın her şeyi tek başına yapamaz. Gücünü toplaması için onunla ilgilenirken ben de bu Glenclaren'de ihtiyacı olan yardımı sunacağım," diye ekledi. "Ama mutlu değilsen burada kalmak zorunda değilsin."

"Başka ne yapabilirim ki? Edinburgh'da Patrick'in kaldığı pansiyonu bulup onun içkisini mi paylaşacağım?" diye sordu acı içinde. "Emin ol, geçmişte bu kaçışa sığınmak için çok fırsatım oldu."

Jane'in gözleri açıldı. "Öyle mi?"

"Sence neden kendimi alkol konusunda kısıtlıyorum? Sakat

bir insan olmak, koşmak varken topallayarak yürümek o kadar kolay değil.”

Jane uzandı ve nazikçe kolunu tuttu. “Biliyorum, Li Sung.”

“Hayır, bilmiyorsun.” Merdivenlere baktı. “Ama artık Ian biliyor,” dedi. Sonra merdivenlerden inerken, “Burada, beni yoldan çıkaracak hiçbir şeyin olmadığı bu kalede kalacağım,” dedi.

Jane kapıya kadar peşinden gitti ve avluyu geçip ahıra doğru aksayarak ilerlemesini seyretti. Bir insanın başka bir insanı gerçekten tanınması mümkün müydü? Patrick’i tanıdığını düşünüyordu ama Patrick, ona aklına bile gelmeyecek bir şey yapmıştı. Li Sung’u tanıdığını düşünüyordu ama yine yanıldığını anlamıştı.

Cennetten düşmüş bir meleğinki kadar güzel yüzünde mavi gözleri alev alev yanıyordu.

Ruel’in aniden bir yerden çıkacağı hissi nereden gelmişti? Onu diğer herkesten çok daha az tanıdığını söylenebilirdi. Öğleden sonra Margaret’in söyledikleri onu hem şaşırtmış hem de rahatsız etmişti. Ancak bu kadar şaşırmaması gerektiğinin de farkındaydı. Hiç kimse Ruel kadar tahmin edilemez ve gizemli olamazdı.

Fakat yine de kazadan sonraki haftalarda onda bir daha yok olmayacak kararlılık ve irade görmüştü.

Hayır, Ruel’i düşünmemeliydi. Muhtemelen ona âşık olduğunu düşünmüştü. Hayır, kendisine yalan söylemeyecekti. Ruel’e âşık olmuştu ama zaman ve mesafe, bu aşkın solmasına ve yok olmasına kesinlikle yardım edecekti. Onu aklından uzak tutabilmek için sürekli meşgul olacaktı.

Uzaktan, hafif bir şekilde yuvarlanan tepeleri, karanlıkta soluk bir bulanıklık yaratan fundalıkları görebiliyordu. Burası, Kasantpore’dan ne kadar farklıydı. Burada süreceğı hayat da bir o kadar farklı olmalıydı.

Oysa artık diğer hayatını düşünmemeliydi. Ian’a yardım ettiği sürece evi burasıydı.

Artık sadece Glencclaren vardı.

Cinnidar.

Ruel eliyle parmaklıklarını sıktı. Gözleri, küçük balıkçı teknesinin yaklaştığı adaya kenetlenmişti. Cinnidar'ı ilk gördüğünde de aynı merak, heyecan ve umudu hissetmişti.

Aniden Jane'in trenleri hakkında söylediği bir şey aklına gelmişti. Yüzü parlıyordu ama yine de bir ciddiyet vardı...

Lanet olsun, onu düşünmek istemiyordu.

Onun yerine, *Bonnie Lady*'nin yatağına yatırdığı Ian'ın son hatırasını düşünecekti. Solgun, bitkin... Korkunç acılar içinde...

Tekne iskeleye doğru yanaşmaya başladı. Neredeyse yuvasına gelmişti.

O anda bu düşünceyi de reddetti. Cinnidar, onun yuvası değil sadece altın küpüydü. Aynı Jane Barnaby'ye ihtiyacı olmadığı gibi bir yuvaya da ihtiyacı yoktu. Onun ihtiyacı olan, o dağın derinliklerinde yatan şeydi ve onu çıkarmanın bir yolunu bulmak için canla başla çalışmalıydı. Bu görevden başka bir şey düşünmeye zamanı yoktu.

Artık hayatında sadece Cinnidar vardı.

Onuncu Bölüm

4 Ekim 1870, Glencclaren

Margaret, Ian'ın odasından çıktığında Jane de yaslandığı duvardan doğruldu. "Nasıl?" diye sordu.

Margaret, "İnatçı," diye karşılık verip koridorda merdivenlere doğru hızla ilerledi. "Kış için İspanya'ya gitmenin lafını bile ettirmiyor. Bu adamla ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu söylediği, durumun ciddiyetini kesinlikle belli ediyor, diye düşündü Jane. Margaret herhangi bir konuda yenilgiyi çok nadir kabul ederdi. "Doktorun onunla tekrar konuşmasını sağladın mı?"

"Bu sabah," dedi Margaret sadece. "Ian, Glencclaren'in ona ihtiyacı olduğunu ve İspanya'ya bahar geldiğinde gideceğini söylüyor," dedi. Basamaklardan inmeden önce merdiven parmaklığını kısa bir süreliğine sıktı. "O aptala, bu öksürükten kurtulmazsa bahardan önce beni dul bırakacağını ve burada kalarak da iyileşemeyeceğini söyledim. Glencclaren'de kış çok sert geçer."

Jane son üç yılda o kışların ne kadar sert geçtiğine tanıklık etmişti ve Margaret'in ne demek istediğini anlıyordu. "Belki de fikrini değiştirir."

"Üç aydır değiştirmedi. Sürekli Glencclaren'den ve bu kış yapması gerekenlerden bahsediyor. Burada ölecek."

“Bırak, hayal kursun,” dedi Jane. “Yeni çatı yapma planı konusunda çok heyecanlıydı.”

“Bir insanın değerli olduğunu hissetmesi gerekir. Onu tekrar hayata döndürmenin tek yolunun bu olduğunu biliyorum.” Margaret suratını buruşturdu. “Ama üç yıl boyunca ona Glencclaren’in onsuz yapamayacağını söyledikten sonra şimdi nasıl gitmesi ve güneşlenmesi gerektiğine ikna edebilirim?”

“Beni bu yüzden mi gönderdin? Ona çoktan değirmenin çok iyi çalıştığını söyledim. Gerçekten de artık kendi kendine çalıştığı söylenebilir,” dedi Jane endişe içinde kaşlarını çatarak. “Ama sanırım onunla bir kere daha konuşmam gerekecek.”

“Seni de dinlemez ki. Zaten bunun olacağını öngörüp gerekli önlemi aldım.”

“Ne önlemi?”

“Ruel.”

Jane olduğu yerde donup kaldı.

Margaret ona kuşku içinde baktı. “Değerli değirmeninin ambarlarındaki un gibi bembeyaz oldun. Onun adını duymak bile seni korkutuyor mu?”

Jane merdivenlerden inmeye devam etti. “Tabii ki, hayır. Solgun görünmemin nedeni salonun loşluğu ve güneşin batmaya başlaması.”

“Daha öğle yeni geçti ve ışık da oldukça güçlü.”

“Ruel’le konuşman beni neden ilgilendirsin ki?”

“Buraya geldiğin ilk günden beri o haylazın adını anmamanla aynı nedenden dolayı,” dedi Margaret bezgin bir şekilde başını sallayarak. “Ruel’in seni nasıl yıprattığı beni ilgilendiren bir konu değil. O yönde oldukça başarılı olduğunun farkındayım. Bana söylemek istemezsen, bunu anlayışla...”

“Konuşmuyorum çünkü bir önemi yok,” dedi Jane araya girerek. “Hepsi geçmişte kaldı.”

Margaret, “Geçmişin bazen gelecek üzerinde etkisi vardır,” diyerek kapının yanındaki askıdan yünlü mavi şalını aldı ve omuzlarına sardı. “İşte o yüzden seni uyarmam gerektiğini düşündüm.”

“Ruel’e, Ian hakkında mektup yazdığın konusunda mı?”

Margaret başını salladı. “Ruel’e üç ay önce, Ian kışı Madrid’de geçirmeyi reddettiğinde, yazdım. Bu sabah da Edinburgh’ dan bir haber geldi ve Ruel’in yarın Glenclaren’de olabileceğini öğrendim.”

Bu şok Jane’in nefesini kesmişti. “Buraya mı geliyor?”

“Bu sefer Ian’ı kesinlikle ikna edemeyeceğimi biliyordum ve Ruel de her zaman onunla başa çıkmanın bir yolunu bulur.”

Ruel her zaman herkesle başa çıkmanın yolunu bulur, diye düşündü Jane. “Peki, ya Cinnidar?”

“Ruel’in karakteri, onu son gördüğümünden bu yana çok değişmiş olmalı. Anlaşılan kardeşinin hayatının, altın kazmaktan çok daha önemli olduğunu düşünüyor,” diyen Margaret ön kapıyı açtı. “Bu nedenle, Ian’ı İspanya’ya gitmesi konusunda ikna etmeyi başarana kadar Ruel’le arandaki sorunları bir kenara koymalısın. Daha sonra, derisini istediğin gibi yüzebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jane zorla gülümseyerek. “Ama buradayken onu çok fazla göreceğimi zannetmiyorum. Li Sung’la birlikte değirmende çok meşgul olacağız ve kaleye gelecek vakit bulamayabiliriz.”

Margaret, “Değirmenin artık kendi başına çalıştığını söylemiştin ama?” diyerek omuz silkti. “Pekâlâ, değirmende saklanmak istiyorsan buna itirazım yok.”

“Saklanmıyorum. Sadece...”

Onun yarım kalan sözünü Margaret tamamladı. “Ondan uzak duruyorsun.” Bedelia’nın bağlı olduğu direğin yanında duruyordu. “Buna izin vereceğinden emin değilim. Her mektubunda senin neler yaptığını son derece ayrıntılı bir şekilde soruyor.”

Jane'in gözleri açıldı, "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"İstemediğin için onun hakkında konuşmaya gerek görmedim ama yine de Glenclaren ve orada yaşayanlar konusunda her şeyi sorma hakkı var; sonuçta parasını veren o." Yeni kaplanmış avluya, sonra da onarılmış ve yeniden yapılmış müstemilatlara baktı. "Açıkçası iyi para verdi. Onun gönderdiği para Glenclaren'i canlı ve heyecanlı tuttu. Bu da, Ian'ın hayatta kalması demekti." Yeniden Jane'e baktı. "Şimdi değirmene mi döneceksin?"

"Kalmamı istemiyorsan, evet."

"Neden kalasın ki? Kaleden hoşlanmadığını biliyorum. Değirmenin yanındaki kulübeye taşınman benim için sürpriz olmadı."

"Bana ihtiyacın olsaydı gitmezdim."

"Sana ihtiyacım yoktu," dedi Margaret belli belirsiz gülümseyerek. "Ama seni özlüyorum. Neden bu kadar şaşırdın ki? Biz arkadaşız, öyle değil mi?"

"Evet." Oysa Margaret daha önce bu sözleri hiç söylememişti ve şu an bunları söylemenin onu ne kadar rahatsız ettiğini açık bir şekilde göstermişti. Ian'ı ve Glenclaren'i kurtarmak için çabalarken aralarında güçlü bir bağ gelişmişti ama Margaret, mahremiyetini, Jane gibi kalın duvarlarla koruyor ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Belki de kalede kalmalı ve Margaret'in yükünü biraz olsun hafifletmeliydi. Margaret çok güçlü bir kadındı. Jane bazen bu kadının ne kadar büyük sorunların üstesinden geldiğini unutuyordu. Glenclaren'de olan biten her şeyin arkasındaki itici güç Ian değil, Margaret'ti ama bunu hiçbir zaman kocasına yansıtmamıştı. Ian'a bakmış, gerektiğinde gözünü korkutmuş ve çelik gibi bir iradeyle onu yatakta bazen de sandalyede oturabileceği bir noktaya getirmişti. İki yıl önce papazı çağırmış ve düğünün gerçekleşmesi için ısrarcı olmuştu. "İstersen kaleye dönebilirim," dedi Jane.

Margaret, "Saçmalama. Senin kendi işin var benim de kendi isim. Burada olsan bile birbirimizi çok sık göremeyiz ki," diyerek

avlude ilerlemeye başladı.

Jane'e, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kartauk'a." diye yanıtlayıp dudaklarını sıktı. "Sanki Ian'ın inatçılığıyla baş etmem yetmiyormuş gibi, şu altın ustası boğanın kızgınlığını dizginlemek zorundayım."

Jane gülmemek için kendini zor tuttu. "Yine mi?"

"Onu Glenclaren'e getirerek bana hiç de iyilik yapmadın. Dün sabah Ellen MacTavish geldi. Kartauk onun masumiyetinden faydalandığı için hüngür hüngür ağlıyordu."

"Bu çok ciddi bir suçlama."

Margaret kaşlarını çatıttı. "Ve ayrıca da yalan. Vadideki her erkeğin karşısında bacaklarını açıyor. Ancak bu durumun konumuzla bir ilgisi yok. İki ayda üç kez, girdiği cinsel ilişkilerle ilgilenmek zorunda kaldım. Acaba onun oynadığı kadınların saçma sapan konuşmalarını dinlemekten başka yapacak daha önemli işlerim olmadığını mı düşünüyor?" dedi ve şalına biraz daha sarıldı. "O lanetli adama bazı şeylerin gösterilmesi gerekiyor." Ahıra doğru ilerlerken adımları hızlandı.

Margaret, Kartauk'un odasına girdiğinde Jane'in de gülümsemesi soldu. Bedelia'nın koşum takımını bağlarken ellerinin titrediğini fark etti.

Avludan çıkarken Bedelia'nın karnını tekmeledi ama aslında kuzeye, değirmene doğru gidecekken hiç düşünmeden güneye doğru ilerledi.

Kısa bir süre sonra, Annie Cameron'un kulübesinden kalan harabeye bakarak tepede duruyordu. Daha önce buraya sadece bir kere gelmişti ve bu da Glenclaren'e geldiği ilk aydı. O zaman kendi kendine buraya sadece meraktan geldiğini söylemişti ama Margaret'in Ruel ve annesi hakkındaki rahatsız edici sözlerinin etkisini yok etmek için çaresiz bir girişim olduğunu biliyordu. Onu unutmak istiyorsa, kalbini sertleştirmek zorunda olduğunu farkındaydı. Bu

kalıntıları görürse, bu kulübede bir başına kalan ve yılan ısırmasından ölmek üzere olan çocuğun, tanıdığı Ruel olmadığını fark edeceğini zannetmişti. Orada geçirdiği bir saat hem acı verici hem de başarisızdı. O çocuğun hatırası hâlâ vadide yaşıyordu.

İşte bu yüzden bugün buraya geldiğini fark etti. O çocuktan korkması için bir neden yoktu. Acıya karşı dayanıksızdı ve Kassandra'lu Ruel'in kararlılığı henüz gelişmemişti. Ruel'in de aslında bir insan olduğunu ve zaman zaman mağlup edilebileceğini unutmaması gerekiyordu. Kendini, korkacak bir şey olmadığına ikna etmesi gerekiyordu.

Gerçekten korkmadığını düşündü çabucak. Ruel'in gelmesi onu çok fazla şaşırtmamıştı. Ona hâlâ aşık olamazdı. Sonsuza kadar süreceğini düşündüğü tutkunun geride kalan kıvılcımlarını söndürmek için çok çalışmıştı. Sonuçta hissettiği bu rahatsızlık da çok doğal bir tepkiydi çünkü rıhtımda gözdağı veren o son bakışmadan sonra Ruel'i bir daha görmemişti.

Hâlâ ona karşı öfke hissettiğini nereden bilebilirdi? Bu ayrılık ikisini birbirine yabancılaştırmıştı. Değişmiş ve yıllar içinde yumuşamış olabilirdi. Cinnidar'a dönmek için çok istekli olabilirdi ve Jane'in şansı yaver giderse Glencaren'de kaldığı süre boyunca onu görmeyebilirdi de. O da zaten onu görmeye can atmıyordu muhtemelen.

Gözlerini kapadı ve bir dua mırıldandı.

Tanrım, lütfen, peşime düşmesine izin verme...

"Aman Tanrım, burası ne kokuyor?" Margaret, Kartauk'un çalışma odasına girer girmez burnunu buruşturarak. "Tezek bile fırınını yakmak için kullandığın o iğrenç karışımdan daha iyi kokuyor."

Kartauk sırtarak omzunun üzerinden baktı. "İşte bu yüzden ana malzeme tezek. Çok ucuz bir yakıt." Fırının kapağını açtı ve

içinde kil formunda bir şey olan tepsiyi fırına itti. “Bu da sizin cimri ruhunuzu rahatlatmalı, hanımefendi.”

“Evet, ama bu koku beni hiç rahatlatmıyor.” Margaret ilerleyip yanında durdu. “Söyleyeceğimi söyleyip gideceğim.”

“Dinlememi istiyorsan bekle. Önce bu tepsiyi fırının tam ortasına yerleştirmem gerekiyor.” Kartauk başıyla odanın karşısındaki yüksek tabureyi gösterdi. “Oturun.”

Margaret, “Ama pek fazla vaktim yok...” dedi ve sonra her zamanki gibi, kendisine ilgi göstermediğini fark edince durdu. Lanet olası işine gömüldüğü zaman başka hiçbir şey umurunda olmazdı ki. Gösterdiği taburenin üzerine oturup ayaklarını basamağa dayadı. Buraya gelmekte haklıydı. Birbirlerini yakından tanımaya başladıkça, aralarındaki gerilimin de giderek ortadan kalktığını hissediyordu. “Burada hiç konfor yok. Oyuncaklarını bir kenara bırakıp buraya bir iki sandalye yapmalısın.”

“Bana yetiyor.”

“Saman yatak üzerinde bir battaniye sana yetebilir. Peki, Li Sung?”

Kartauk, “Değirmende çalıştığı için buraya sadece uyumaya geliyor,” diyerek Margaret’a bir bakış attı. “Konfor olmadığından sürekli şikâyet eden sensin. Seni rahatsız ediyorsa neden kaledeki sık mobilyalarından birkaç tane getirmiyorsun.”

“Getireyim de dikkatsizlikle eşyalarımı mahvet, öyle değil mi?”

“Benim için önemli olan şeylere karşı dikkatsiz davranmam.”

Margaret bu konuda onunla tartışamazdı. İşiyile ilgili bütün detaylarda, fanatik derecede özenli ve dikkatliydi. Bir keresinde figürlerinden birini fırının içine yerleştirmesini izleyerek yaklaşık iki saat geçirmişti. “Şu lanet olası malzemelerin dışında başka şeyler de senin için önemli olsa hepimiz için çok iyi olurdu.”

Kartauk ona bakmadı. “Buraya beni azarlamaya mı geldin? Yine ne günah işledim?”

“Biraz durup dikkatini bana verirsen söylerim,” dedi duygusuz bir tavırla.

“Hemen. İstersen kendine bir fincan kahve alabilirsin.”

“Senin rezil içeceğinle midemi mi bozayım?” Tabureden inip fırına doğru ilerledi. “Sanırım beni bekletme konusunda ısrarcı olduğun için başka seçeneğim yok.”

“Hem de hiç seçeneğin yok.”

Çatlamış ama temiz bir fincana kahve döktü. Kartauk’un, bir harabenin ortasında olsa bile dokunduğu veya kullandığı her şeyin tertemiz olmasının, ona has bir gariplik olduğunu fark etmişti. Fırının yanındaki çalışma tezgâhının üzerinde bulunan kil büste merakla baktı; daha ilk aşamalarda olduğu için yüz özellikleri tanınamaz haldeydi. “Bu sefer ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordu Margaret.

“Li Sung. Bu sabah başladım.”

Margaret taburesine doğru ileyip oturdu. “Onun büstünü daha önceden yapmış olmanı beklerdim.”

“Üzerinde çalışırken beni görürse olmaz. Li Sung’da çok fazla acı var. Acı ve gurur bir arada. Hiç kimsenin çektiği acıyı göremediğine inanıyor ve bunun doğru olmadığını görmek onu rahatsız eder.” Margaret’e baktı. “Bazen bir bilgi çok acı verecekse onu saklamak en iyisidir.”

Göz göze geldiler ve Margaret o gözlerde erdem, keskinlik ve... Ve anlayış gördü. Çok fazla anlayış vardı. Zor da olsa gözlerini başka tarafa çevirdi. “Zaman zaman gerçekten iyi bir Hristiyan’a yakışan tavırlar sergiliyorsun. Keşke kadınlara karşı da bu kadar duyarlı olsan.”

Kartauk hiç hareket etmedi. “Daha önce benden duyarlı olmamı istememiştin. Buna ihtiyacın olduğunu hiç düşünemedim.”

“İstemedim, evet,” dedi çabucak. “Zaten kendi adıma konuşmuyorum.”

Kartauk rahatladı. “Tanrı’ya şükür. Bir an için seni yanlış an-

ladığımı düşündüm. Öyle olsa ne büyük bir aşağılama olurdu.”

“Ellen MacTavish.”

Kartauk gülümsedi. “Şu şehvetli kadın. Bana gerçekten çok büyük zevk verdi.”

“Sen ona o kadar da zevk vermemişsin anlaşılan. Ağlayarak bana geldi ve bekâretini çaldığını söyledi.”

Kartauk’un gülümsemesi kayboldu. “Doğru değil. Bir erkeğin kendine göre ihtiyaçları vardır ama bu işte deneyimi olmayan kadınlarla hiç işim olmaz. Jock bana garanti verdi ve o kadının...”

“Jock mu? Şimdi de Ian’ın hizmetçilerinden sana fahişe bulmalarını mı istiyorsun?”

“Bir erkeğin ihtiyaçları vardır,” diye tekrarladı Kartauk. Sonra da tezgâhın arkasındaki tabureye oturdu. “Diline doladığım şeyin konusu Ellen MacTavish mi?”

“Ve Deidre Cameron ve Marhta Belmar.”

“Tanrım, İskoç kadınları ne kadar boşboğaz. Hepsi sana mı geldi?”

“Ben toprak sahibinin karısıyım. Bir sorun olduğunda vadide yaşayan kadınların gelip anlatması geleneğimizdir.”

“Ben onlara sorun değil zevk verdim ayrıca da hiçbirine evlilik sözü vermedim. Yoksa evleneceğimi mi söylediler?”

“Hayır,” dedi Margaret nefretle kaşlarını çatarak. “Onlara tekrar gitmediğin için kızgınlığa girmiş kedi gibi miyavlıyorlardı.”

Kartauk bir kahkaha patlatıp, “Ama bu adil olmazdı,” diyerek yumruğuyla iri göğsüne hafifçe vurdu. “Kutsal yıldırım tarafından bir kere çarpılmak lütuftur. Daha fazlası olursa sonsuza kadar erkeklerden tatmin olamazlar.”

Margaret gözlerini kapadı. “Ulu Tanrım, sen ne kibirli bir züppesin böyle. Seninle aynı odada kalmaya bile nasıl tahammül ettiğimi bilmiyorum.”

“Çünkü bana ihtiyacın var.”

“İhtiyacım mı?” Margaret’in gözleri açıldı. “Benim kimseye ihtiyacım yok. Özellikle de, yatağına girmeyen veya şeytani heykelleri için poz vermeyen bütün kadınların işe yaramaz olduğuna inanan arsız bir palavracıya hiç ihtiyacım yok.”

“Tam olarak işe yaramaz değil. Bana poz vermeyi reddeden zevk de vermeyen kadınları da hoş görmü...”

“Hoş görmek mi?” Ona bakarak ayağa kalktı. “Hoş gören birisi varsa o da benim. Atlar ve sığırlar için bize lazım olan bu ahır işgal ediyorsun, ne yardım ediyorsun ne de...”

“Haklısın.”

“Anlamadım?”

Hafifçe gülümsedi. “Sana acıdan başka bir şey vermeyen bencil ve alçak bir herifim.”

“Kesinlikle öylesin,” dedikten sonra kuşku içinde ona baktı. “Sen neden böyle uysal oldun birden?”

“Belki de kendimi yalnız hissediyorumdur ve gitmeni istemiyorumdur. Otur ve kahveni bitir.”

Magaret, “Sen mi yalnız hissediyorsun?” diyerek yavaşça tabureye oturdu. “Sen hiç yalnız kalmazsın ki?”

“Sen nereden biliyorsun?” Kartauk fırının yanına gidip kendisine bir fincan kahve koydu. “Bir erkeğin ihtiyacı bazen sadece bedensel olmaz ki. Zayıflığını göstermek istemeyen sadece Li Sung değil. Bazen hepimizin, ruhumuzu açığa çıkarmadan istediğimiz sonuca ulaşmak için yaptığımız şeyler vardır,” dedi ve tezgâhın başındaki koltuğuna döndü. “Belki de o kadınları yıldırımla çarpıyorum çünkü bunun seni bana getireceğini biliyorum.”

“Saçmalık.”

Kartauk başını arkaya atıp güldü. “Beni çok iyi tanıyorsun. Haklısın, benim kadar azametli bir erkek neden istediğini söylemekten korksun ki?”

Margaret ters bir sesle, “Ellen MacTavish’den ne istediğini

söylerken hiç korkmadığını belli,” dedi.

Kartauk omuz silkti. “Bazı istekleri tatmin etmek diğerlerinden daha basittir. Fakat bir şeyi merak ettim. Ellen’in sana dün sabah gelmesine rağmen cinsel ilişkim için beni azarlamayı neden bugün gerekli gördün?”

“Dün çok meşguldüm,” diyerek bakışlarını çevirdi. “Saçmalıklar için vaktim yoktu. Umarım seni görmek için bahane uydurduğumu düşünmüyorsundur?”

Kartauk, “Ah, Tanrım... öyle olsa gururum okşanırdı,” dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. “Ama bugün biraz gergin olduğunu fark ettim.”

“Ellen MacTavish...”

“Onun için gözünü bile kırpmaya zahmet etmezsin. Eminim, onu ahlaksızlığı için azarladın ve geldiği gibi geri gönderdin. Gerçekten sorun nedir?” Margaret’in gözlerinin içine baktı. “İan mı?”

Rahatlık, üzerine serinletici bir dalga gibi gelmişti. Kartauk tahminde bulunduğuna göre artık bu konu hakkında konuşabilirlerdi. Kartauk her zaman, Margaret’in neler hissettiğini bilebiliyordu ve içini dökene kadar da bıkıp usanmadan irdelerdi. Aralarındaki bu garip ilişki, üç yıl önce, babasının cenazesinden sonra taziyelerini sunmak için oturma odasında onu ziyaret ettiğinde başlamıştı. Kartauk’la konuşmanın ona neden iyi geldiğini bir türlü anlamamıştı çünkü başka kimseye bu kadar içini açamıyordu. Babasıyla ilgili Ian’a bile söylemediği duygularını, aşkı, hayal kırıklığını ve acıyı ona anlatırdı. Kartauk onu sakın bir şekilde dinler ve sonra sanki hiçbir şey duymamış davranmaya devam ederdi. Sonra çalışma odasına döner ve onu kutsanmış bir şekilde özgür bırakırdı. “İan, İspanya’ya gitmiyor.”

“Bunu üç ay önce de biliyordun. Ruel onun fikrini değiştirecektir. Ne zaman geliyor?”

“Yarın.”

“O zaman endişelenmen gereken bir şey yok demektir.”

“Sen Ruel’e benden daha fazla güveniyorsun. Tavsiyene uymakla akılcı mı davrandım, emin değilim. Geldiğini söylediğimde Jane çok üzölmüştü.”

“Ruel’le bir ara anlaşmak zorunda. Yardıma ihtiyacın var ve o da yardım edebilir.”

“Peki, başka bir şeyin önemi yok mu?”

Kartauk, “Jane’dan çok hoşlanıyorum,” diyerek fincanının dibine baktı. “Ama bazen seçim yapmak gerekir.”

“Ve sen de Ian’ı seçtin öyle mi?”

“Ian mı?” Kahvesinin geri kalanını iki yudumda içip masanın üzerine koydu. “Tabii ki. Ian’ın ihtiyacı daha çok. Hepimiz Ian için fedakârlık yapmak zorundayız. Kötü bir gece geçirdi, değil mi?”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Seni kışkırtan bir şey olmasaydı Ruel gelmeden önce İspanya konusunu dile getirmezdin.”

“Bütün gece sabaha kadar öksürdü,” dedi Margaret elindeki fincanı sıkarak. “Ve ne zaman İspanya’dan bahsetsém kahkaha atıyor. Glenclaren’in ona ihtiyacı olduğunu söylüyor. Oysa benim de ona ihtiyacımın olması hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“Peki, bunu ona da söyledin mi?”

“Sen aklını mı kaçırdın? Yeterince yükü yokmuş gibi bir de suçluluk duygusu mu ekleyeyim?”

“Hayır, tabii ki yükünü artırmak istemezsin,” dedi gülümseyerek. “Ama senin için hiçbir şey ifade etmiyorum ve her türlü yükü taşıyacak kadar güçlü omuzlarım var. Anlat bana, bilmek istiyorum.”

Bilmek *istiyordu*. Bakışları, dikkatli bir şekilde yüzüne kilitlenmişti ve Margaret iradesinin gücünün onu sardığını hissediyordu.

“Bırak gitsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Bana ver. Öksürüğün başladığı ilk geceden başla anlatmaya.”

Margaret derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

Kartauk onu dikkatle dinledi. Kelimeler Margaret’in ağzından sel gibi akarken, becerikli parmaklarıyla önündeki kile şekil veriyordu. Margaret zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi. Bir süre sonra Kartauk ayağa kalkarak masanın yanındaki ahşap destek üzerindeki lambayı yaktı. Sonra yerine döndü ve dinlemeye devam etti.

Margaret en sonunda konuşmayı bitirince aralarında bir sessizlik oldu. Huzur...

Kartauk’un güçlü elleri, önündeki masada duran kil formu ezmişti!

“Ne...” dedi Margaret bakışlarını Kartauk’a çevirerek. “Bunu neden yaptın? Bütün öğleden sonra bunun üzerinde çalışmıştın.”

“Yeterince iyi değildi.” Sonra bir havlu alıp ellerini kuruladı. “Sıradan bir şeyden harika bir şey çıkarmaya çalışmaktansa tek bir hamlede mahvetmek daha iyidir,” dedi sırtarak. “Zaten benim sıradan olmam mümkün değil. Sıradan bir adam için bu çabayı harcamak bir ömür gerektirir.”

Margaret’in rahatsızlığı yok oldu ve ona gülümsedi. “Kibir.”

“Doğru.” dedi. Ayağa kalkıp tembel bir şekilde gülümsedi. “Ve işte sana başka bir doğru daha. Artık Ian’a dönme vaktin geldi. Hava kararmaya başladı, senin için endişelenmeye başlayacak.”

“Evet,” dedi ve ayağa kalktı. Fakat sonra tereddüt içinde durdu. “Bu akşam yemekten sonra gelip Ian’la satranç oynayacak mısın?”

“Bu gece olmaz.” Kartauk masanın üzerinde duran ezilmiş kil yığınının bakarak yüzünü buruşturdu. “Burada çalışmak zorundayım.”

Margaret kapıya doğru ilerledi. “O zaman Ruel geldiğinde seni mutlaka görürüm.”

“Muhtemelen,” dedi. İşini düşünmeye başladığı için dikkatle kaşlarını çatmıştı ve kili yoğuruyordu.

Margaret’in varlığını ve söylediklerini çoktan unutmuş gibiydi. Zaten Margaret’in de istediği buydu, öyle değil mi? Kartauk ona sessizlik ve huzur vermiş, sonra da kendinden uzaklaştırmıştı. Ancak bir nedenden dolayı bugün kendini çekmesi Margaret’i rahatsız etmişti.

Aklına bir şey geldiği için kapının orada durdu. “Daha önce hiç benimle ilgili bir şey yapmadın değil mi?”

“Efendim?”

“Li Sung’un büstünü onun haberi olmadan yapıyorsun. Benim bir modelimi de yapmadığını nereden bileceğim?”

“Senin tasvirinin hazinelerim arasında yer alıp almadığını merak ediyorsun, değil mi?” Başını salladı. “Hayır, hanımefendi.”

Margaret garip bir rahatlık hissetti. “Yapsaydın bu beni şaşırtmazdı. Terazinin diğer ucunda sanatın olduğu sürece, kimse güvende değil.”

“Doğru,” diyerek başını kaldırdı. “Ama senin büstünü yapmadım.”

“Neden, peki?” diye sordu merakla.

“Buna cüret edemezdim.”

Margaret kahkaha attı. Aniden durdu. Nefesi kesilmişti ve göz göze geldiklerinde bir belirsizlik vardı.

Kartauk başını öne eğerek kilini yoğurmaya devam etti. Sonra yumuşak bir sesle, “Ben bile toprak sahibinin eşinin adil gazabı karşısında titrerim,” dedi.

Margaret içinde karışık duyguların yarattığı heyecanı hissetti. En çok da rahatlama ve hayal kırıklığı vardı. Bir an için, Kartauk hakkında muhteşem ve gizemli bir gerçeği keşfedecekmiş gibi his-

setti daha sonra da bunun yanıltıcı bir bilgi olduğunu düşündü. Gerçekten de onun hakkında tam olarak ne biliyordu? Geçmişinden hiç bahsetmemişti, sanatı dışında herhangi bir konuda yardım istememişti ve kimsenin o cesur ve gösterişli dış görüntüsünün arkasını görmesine izin vermiyordu. Geçen yıllar boyunca Margaret ondan pek çok şey almıştı ama karşılığında hiçbir şey vermemişti. Belki de, ruhunun karşılanması gereken ihtiyaçları olduğu konusunda şaka yapmıyordu. “Sana doğruyu söylemedim,” dedi tereddüt ederek. “Glencclaren’den ayrılırsan özleneceksin.”

Aniden durdu ama Margaret’e bakmadı. “Ian mı özleyecek?”

“Evet,” dedi ve garip bir şekilde dudaklarını ıslattıktan sonra devam etti. “Ben de. Kendini gösterdiğinden daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Kartauk, “Öyle mi?” diyerek başını kaldırdı. Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu. “Ama ben kendimi farklı göstermiyorum. Beni kendi standartlarına göre değerlendirme. Ben insafsız bir kâfirim unuttun mu?”

Margaret başını salladı. “Nasıl unutabilirim ki?”

“Ve şimdi de kalpsiz bir çapkınım.”

Bu serseri herif ona yem atıyordu. Zaten neden onun lanet olası duygularının samimiyeti konusunda endişeleniyordu ki? “Kesinlikle öylesin. Bu andan itibaren, kutsal ateşinle o sürtüklerden birini çarpmadan önce, kendini yakmayacağına emin ol.”

Margaret ahırdan çıkarken bir kahkaha duydu.

Li Sung değirmene geldikten sadece dakikalar sonra Jane’in kulübesinin kapısını çaldı.

Kapıyı açan Jane’in yüzünün halini görünce, “Sorun nedir?” diye sordu. “Ian mı?”

Lanet olsun, Li Sung’un, rahatsızlığını fark edeceğini bili-

yordu ve bu nedenle değirmen yerine doğrudan kulübeye gelmişti. Başını salladı. “Daha kötü değil,” dedi ve Li Sung’un elindeki zarfı görünce, “Bu bana mı?” diye sordu.

“Sen çıktıktan hemen sonra geldi. Bir an önce görmek istersin diye düşündüm.” Zarfı uzattı. “Lancashire’den gelmiş.”

Jane hevesle zarfı açarken içini bir umut kapladı. Tanrım, lütfen cevap “evet” olsun. Bugün iyi haberler duymaya ihtiyacı vardı. Kısa notu okurken de hayal kırıklığının acısını hissetti.

“Yine mi reddetmişler?” dedi Li Sung gözlerine bakarak.

“Evet,” dedi Jane. Sonra mektubu katlayarak zarfın içine tekrar soktu. “Sanırım Lancashire demiryollarında bana ihtiyaç yok.”

“Tek söyledikleri bu mu?”

“Ah, hayır,” dedi Jane çarpık bir gülümseme ile. “Bay Radkins daha nazik işlerin peşinden koşmamı ve erkeksi çabalara kendimi kaptırma aptallığını unutmamı da söylemiş.”

“Esas aptal olan o,” dedi Li Sung.

“Anlaşılan dünya aptallarla dolu. Son altı ay içinde bu aldığım beşinci ret cevabı.” Sonra zarfı masanın üzerine attı. Bu ret cevabı, çoktan panik ve belirsizlik hissettiği bir dönemde ihtiyacı olan son şeydi. “Sanırım böyle olacağını bilmeliydim. En beceriksiz erkeklerin bile kadınlardan daha iyi olduğu düşünülüyor.”

“Amerika’ya dönebiliriz,” diye öneride bulundu Li Sung. “Belki de İngilizlerden daha açık görüşlülerdir.”

“Amerika çok uzak. Ian’ın bana ihtiyacı olabilir. O nedenle İskoçya’da ya da en azından İngiltere’de kalmalıyım.”

Li Sung başını salladı. “Ian’ın sakatlığı konusunda neden bu kadar kendini sorumlu hissettiğini bir türlü anlamıyorum.”

Geçen üç yılda, bu durumun nedenini Li Sung’a anlatmayı çok istemişti ama şimdi gizli tuttuğu için memnun olduğunu fark etti. Ruel yetmiyormuş gibi bir de sinirli ve tepkili Li Sung’la uğraşamayacaktı.

“Neden?” diye sordu Li Sung. “O kazada kimsenin suçu yoktu.”

Bu söylediğinin doğru olmasını, Li Sung’un düşündüğü kadar suçsuz olmasını ne kadar isterdi. Ulu Tanrım, Patrick’in yaptıkları karşısında kör kalmasaydı Ian’ın şimdi güçlü ve sağlıklı olacağını bilmek omuzlarında ne kadar ağır bir yük yaratıyordu. Fakat bu yükü omuzlamaktan başka seçeneği yoktu çünkü suçluluk duygusu Ian’ı her gördüğünde, kalbini parçalayan bir trajediyle kendini belli ediyordu.

“Ian’ı severim. Doğal olarak da onun için yapabileceğim her şeyi yapmak isterim.” Aniden arkasını dönerek ekose kumaşlı şalını alıp kapıya doğru ilerledi. “Biraz yürümek istiyorum. Sen de benimle geliyor musun?”

Li Sung atma doğru ilerlerken başını sallayıp, “Bacağım bugün yeterince cezasını çekti ve sen de yürüyüş yapmak değil de kaçmak istiyor gibisin. Kaleye döneceğim. Seninle yarın sabah görüşürüz,” diyerek omzunun üzerinden baktı. “Tabii bana ihtiyacın yoksa.”

Jane zorla gülümsedi. “Bugünlük iş bitti ve işçiler de eve gitti. Sana neden ihtiyacım olsun ki? Mektuba gelince, bunu zaten bekliyordum.”

“Kaleden, sen hastalanıp ateşlendiğinde olduğu gibi yüzünü solduran ve seni titreten haberler de bekliyor muydun?”

“Hiç de bile...” dedi ama Li Sung’la göz göze gelince sustu. “Ruel MacClaren yarın Glencclaren’e geliyor.”

“Anlıyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Rahatsız olmana şaşırmamak gerek.”

“Rahatsız değilim. Belki rahat da değilim tabii.”

“Neden?”

Jane omuz silkti. “O... Beni tedirgin ediyor. Herkesi tedirgin ediyor.”

“Glenclaren için yaptıkları gerçekten çok önemliydi,” dedi ve Jane karşı çıkmak için ağzını açtığı anda konuşmaya devam etti. “İşi biz yapmış olabiliriz ama iş yapabilmemiz para sayesinde mümkün oldu. Bunu inkâr edemezsin, Jane.”

“İnkâr etmiyorum,” dedi. Bir an sessiz kaldı ve sonra patladı. “Ben sadece isterdim ki... Neden uzakta kalamadı ki? O buraya ait bile değil.”

“Biz de ait değiliz,” dedi Li Sung yumuşak bir sesle. “Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun, yoksa sen de başka iş aramazdın. Geçen yıldan bu yana rahatsızlığının arttığını fark ediyorum. Daha ne kadar burada kalmak zorundayız?”

“İan’ın bize ihtiyacı olduğu kadar.”

Li Sung başını salladı. “Sen ve ben ona istediği Glenclaren’i verdik. Diğer ihtiyaçlarını da Margaret karşılıyor.”

Jane beceriksiz bir şekilde atına binmesini ve kaleye doğru dönüşünü izledi. “Li Sung!”

Li Sung omzunun üzerinden baktı.

“Orada gerçekten mutsuz musun?”

Li Sung başını salladı. “Benim için bir yerin diğerinden farkı yok. Belki de şu an üstesinden gelmem gereken herhangi bir zorluk olmadığı için biraz tedirginimdir,” diyerek atının karnına tekme attı.

Jane yeşil ve siyah renkli ekose şalına sarılıp tepeye doğru yürümeye başladı. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve yanaklarına değen sonbahar rüzgârı serindi. Hızla ilerliyor, sert ve çamurlu yolda neredeyse koşuyordu. Aslında kulübeye dönmesi, akşam yemeğini hazırlaması ve sonra da uyuması gerekiyordu ama bu ona hiç cazip gelmedi. Şafak vaktinden beri uyanık olmasına, tüm günü ayakta geçirmesine ve Margaret’in söyledikleri onu kaleye götürene kadar tüm vaktini değirmendeki çalışmayı denetleyerek geçirmesine rağmen yorgun değildi. Son zamanlarda hissettiği yor-

gunluğun sadece tekdüzelikten kaynaklandığını fark etmişti. Bir önceki günün, bugünün ve yarının olayları, açmaza sokan bir aynılık içinde bir araya geliyordu.

Hayır, yarın değil. Yarın Ruel gelecekti.

Ruel'i düşünmemeliydi. Glenc Lauren'de yapılacak işlerini ve Li Sung'un söylediklerini düşünmeliydi. Li Sung ne kadar aksini ikna etse de, son zamanlarda hissettiği memnuniyetsizliğin aynısı onda da vardı. Kendi yükümlülükleri yüzünden Li Sung'u buraya zincirlemeye hakkı yoktu. Fakat Glenc Lauren'den ayrılırsalar, Li Sung'la birlikte nereye gidebilirlerdi? Tek bildikleri hayat demiryollarında geçen hayattı ama bir sakata ve bir kadına kimsenin iş vermek istemediğini açık bir şekilde anlamışlardı. Jane olasılıkları değerlendirmek zorundaydı ve...

"MacClaren'in ekose şalını almışsın."

Jane şok içinde olduğu yerde dondu.

Ruel alaycı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Kızıl saçla çok fazla tezat oluşturuyor. Ben olsam sana asla bunları giydirmezdim."

Jane yavaşça arkasını dönünce Ruel'in patika yoldan kendisine doğru yaklaştığını gördü. Aynıydı. Annie'nin kulübesinde onu düşündüğünde, kurtulması için dua ettiği hassasiyetinden eser yoktu. Sadece daha sert, daha ince görünüyordu ama değişmemişti.

Tanrım, ona yine ne oluyordu? Bayılacak gibi olduğunu hissetti. Nefes alamamıştı. Kasanpore'dan ayrıldığı günkü gibi kendisini zincirlenmiş hissetmişti; zincirlenmiş, çaresiz, üzgün... ve tanımlayamayacağı kadar kaotik duygular içindeydi. Derin bir nefes alarak kalbinin deli gibi çarpmasını dindirmeye çalıştı. "Yarından önce burada olmaman gerekiyordu."

"Bekleneni yapmak hiç de akılcı değildir. Düşmanlara hazırlık yapma fırsatı verir."

“Burada senin düşmanın yok.”

“Öyle mi?” diyerek yanına yürüdü. “O zaman neden seni düşünmek şimdiye kadar sahip olduğum düşmanları düşünmekten çok daha fazla acı verdi bana?” Gülümsüyordu. “Sen de beni düşündün mü?”

Jane, “Hayır, aklıma bile gelmedin,” diye yalan söyledi. “Çok yoğundum.

Rüzgâr, alnına düşen saçları geriye atmış ve yüzünün katıksız güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Kendini onu ilk gördüğü zaman hissettiği bir büyülenmeyle Ruel’e bakarken yakaladı.

Ruel, “Maggie de mektuplarında öyle dedi,” diyerek bakışlarını vadinin dibinde duran değirmene çevirdi. “Kalenin tamirat işleri, mandıra, yeni değirmen. Ian çok mutludur eminim.”

“Senin de istediğin bu değil miydi?”

“Tam olarak değil.” Bakışları yüzüne kayınca Jane, insanın içine işleyen mavi gözlerinin şok edici etkisini hissetti. “Aynı zamanda acı çekmeni de istiyordum ama sen işin kolayını seçtin.”

“Kolayını mı?” diye sordu sarsılmış bir şekilde. “Ben gerçekten çok çalıştım.”

“Ama bu seni tatmin eden türde bir iş, yapmadığın takdirde mutsuz olacağın bir iş.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Margaret, Ian’ın kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi tercih ediyor.”

“Sanırım senden kaçıp gitmeni bekliyordum,” dedi gülümseyerek. “Ama burada olduğuma göre hatamı düzeltebilirim.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı. “Bana hiçbir şey yapamazsın. Sana buraya gelmenin benim tercihim olduğunu ve gidersem de yine benim tercihim olacağını söylemiştim.”

“Demek Glenclaren’den ayrılmayı düşünüyordun, öyle mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Aslında böyle bir şeyi bir süredir bekliyordum. Üç yıl çok uzun bir zaman.”

“Sanırım Margaret, yerel demiryollarından birkaç tanesinde iş aradığımdan bahsetmiştir sana.”

“Hayır, sadece Glenclare’n den bahsetti ama burada zaman geçtikçe huzursuzlanacağını biliyordum.”

Evet, mandarin her zaman ne hissettiğimi biliyor, dedi içinden kederle.

Sanki hâlâ okumaya devam ediyormuş gibi başını salladı. “Ah, seni tanıyorum. Daha önce de tanıdığımı düşünüyordum ama şu an kimse seni benim kadar iyi tanıyamaz. Seni düşünmek istemedim ama sürekli *aklımdaydın*,” dedi dudaklarını sıkarak. “Dağda belimi kırıp uzun süre yatmak zorunda kaldığımda sen vardın. İlk başta öfkeliydim ama bir süre sonra senin böyle her yere izinsiz girmene alıştım. Hayatımın bir parçası oldun. *Benim* bir parçam oldun.”

Jane ürperdi. “Ama benden nefret ediyorsun.”

“Artık sana karşı ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece kendimi senden kurtarmam gerektiğini biliyorum,” diyerek sustu. “Ama Ian’a yaptığının karşılığında cezalandırıldığımı bilene kadar da bunu yapamam.”

“Tanrım, ben yeterince *cezalandırıldım*. Ona her baktığımda acı çekiyorum.”

“Ama ona bakmıyorsun. Kaleden uzak duruyorsun, değirmenin yanındaki rahat küçük kulübende kalıyor ve onun acılarını nâdiren görüyorsun.”

Jane kendini açıklamak istemedi çünkü nasılsa ona inanmayacaktı. “Bahane üretmeyeceğim. Benim söyleyeceklerimi de duymak istemezsin zaten.”

“Hayır, bahaneler için artık çok geç. Aslında, Maggie’nin gayretini hesaba katma konusunda başarısız olduğum için kendimi suçluyorum. Artık buradayım ve olayları kendime göre şekillendirebilirim.” Bir an gülümsedi. “Kaleye gitmem gerekiyor. Sadece

benden kaçmaman konusunda seni uyarmak için uğradım.”

“Buradan gitmeyi tercih edersem söyleyeceğin hiçbir şey beni burada tutamaz.”

“Ama seni ya da Li Sung’u bulurum,” dedi ve sustu. “Ve tabii Patrick’i de. Edinburgh’da Patrick’i kaldığı pansiyonda ziyaret ettiğimi söylemiş miydin?”

Jane bunu duyunca biraz huzursuz oldu. “Böyle bir şey olmadığımı biliyorsun.”

“Belki de artık aklı başında olmadığı içindir. Son günlerde hâlâ sarhoş mu?”

“Anladığım kadarıyla öyle,” dedi çekinerek.

“Onu koruyucu kanatlarının altından çıkarmana şaşırdım. Bunun nedeni, o beş para etmez herife karşı olan sevginin azalması mı?”

Jane cevap vermedi.

“Ama geride bazı duygular kalmış gibi görünüyor. Ev sahibi, üç ayda bir yaptığın ödemeler sayesinde kanalizasyonlara düşmekten kurtulduğunu söyledi,” dedikten sonra başını salladı. “Evet, sanırım Patrick’i kullanabilirim.” Bunu söylerken elini uzatıp Jane’in şalını, garip ama sahiplenici bir şekilde omuzlarına sardı. “Kulübene dön. Hava soğuyor, üşüteceksin.”

Bu hareket Jane’i hazırlıksız yakalamıştı; şaşkınlık içinde ona baktı. “Donarak ölsem bile umurunda olmaz.”

“Bu doğru değil. Çok fazla umurumda olur. Hiç kimsenin veya hiçbir şeyin sana dokunmasını istemiyorum,” diyerek duraksadı. “Sadece ben. Seni iyiye ya da kötüye savuracak tek rüzgârın sadece ben olduğumu anlamanı istiyorum.” Sözler ağzından yumuşak ve rahat bir şekilde çıkmıştı ama Jane altta yatan yoğunluğun farkındaydı. Ruel parmaklarını uzatıp sevecen bir şekilde boynunu okşadı. Jane öyle ani bir sıcaklık hissetti ki aniden geri çekildi.

Bu istemsiz tepkiyi fark eden Ruel gülümsedi. “Yarın sabah tekrar seni görmeye geleceğim. O zamana kadar Maggie ve Ian’la konuşmuş olurum, bu nedenle sana yapacağım teklife hazır ol.”

“Ian’ı İspanya’ya gitmesi için ikna mı edeceksin?”

“Hayır onu eve, Cinnidar’a götüreceğim.”

Jane gözlerini açtı. “Kesinlikle seninle gelmez.”

“Yanıliyorsun. Ian benimle gelecek.” Jane’in gözlerine baktı.

“Ve sen de geleceksin, Jane.”

Jane nefes almayı unutmuştu sanki. “Hayır,” dedi fısıltıyla.

“Yarın değirmene sakın gitme, yoksa peşinden gelirim.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Şu anda değil, ama evet, senin için bir tehdidim. Ancak bazen çıkarımıza uygun olursa bir tehdidi kucaklamayı seçeriz. Ve sen de kesinlikle teklifimi çok cazip bulacaksın.” Arkasını dönüp tepeden aşağı inmeye başladı. “Bu arada, yarın o şalı takma. Hiç hoşuma gitmedi.”

Bir zamanlar ona evlenme teklif etmiş olan bu adam şimdi İskoç şalını ona layık görmüyordu. Ondan daha beter hakaretler duymasına rağmen bu kadar küçük bir şeyin içini acıtması çok tuhaftı. “Buraya ait olduğumu hissetmeyebilirsin ama Margaret bu şalı bana verdi ve kullanmaya devam edeceğim.”

“Bunu giyerek klanın şerefine leke sürdüğünü düşündüğüm için mi kızdığımı sanıyorsun?” dedi başını sallayarak. “O lanet şeyi giyerek bunu başarabileceğini düşünseydim seni baştan aşağı MacClaren ekosesi giydirdirdim. Glenclaren veya onun süsleri umurumda değil. Babam, buraya ait olmadığımı yeterince açık bir şekilde hissettirmişti.”

“O zaman şalı kullanmam da umurunda olmamalı.”

“Ama işte her zaman mantıklı bir adam değilim. Bu tartan, sanki sahipliğin markası gibi ve Glenclaren’in sana sahip olma düşüncesi hoşuma gitmiyor. O şalı bir daha takma.”

Ruel'den saklamaya çalıştığı panik, arkasından gidişini izlerken bütün vücudunu kapladı. Sadece kendisini göstermesi bile, Kasanpore'dan ayrılırken yaşadığı aynı duygusal karmaşayı tekrar hissetmesine neden olmuştu. Sadece dakikalar önce, Glenclaren'in monotonluğundan yakınıırken, şimdi çaresizlik içinde o monotonluğun geri dönmesini istiyordu.

Cinnidar'a gitmemi sağlayamaz, diye düşündü çaresizlik içinde. Ona herhangi bir şey yaptıramazdı. Duygularının üzerinde oynadığı ve istediğini yaptırmak için onu yönlendirdiği zamanlar geride kalmıştı. Artık onun karşısında güvende idi.

Derin ve düzenli nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Evet, hâlâ ona karşı koyamadığı bir büyü vardı ama bu sadece tensel bir durumdu. Her zaman Jane'in üzerinde güç sahibi olabilirdi ama artık o da bu güce karşı durabilirdi. Bu aşk değildi. Bu deliliği atlatmalı çok olmuştu. Ondaki ayrı geçirdiği üç yıl boyunca kendisini bu delilikten kurtarmıştı.

Bu aşk değildi.

On Birinci Bölüm

Margaret, Ruel'e kesin bir dille, "Kesinlikle gitmez," dedi. "İspanya'ya gitmeyi reddeden Ian sence dünyanın diğer ucundaki Cinnidar'a seyahat eder mi?"

"Onu gitmesi için ikna etmek zorundayız. İspanya onun için bir çözüm olamayacak kadar yakın. Oraya giderse Glenclaren'i düşünmeye devam edecek ve kendinizi İskoçya'ya kalkan bir sonraki gemide bulacaksınız."

"Haklı olabilirsin," dedi Margaret kaşlarını çatarak. "Ama Doğu'nun çok sıcak ve sağlıksız olduğunu duymuştum."

"Peki, sağlıksız mı görünüyorum?"

Ruel aynı bir ağaç gövdesine benziyordu. *Ağaçtan düşen palamutlar kadar kahverengi ve her zamanki gibi yakışıklı*, diye düşündü Margaret. "Ama o zaman da şeytan kendi bildiğini okur."

Ruel bir kahkaha patlattı. "Sanırım seni özlemişim, Maggie. Ian'ı kesinlikle benden daha iyi tanıyorsun."

"Ben de bir zamanlar senin gibi düşünüyordum ama son zamanlarda düşüncelerim değişti. Ian ve Glenclaren'e karşı sınırsız cömertliğim, düşüncelerimi sorgulamama neden oldu."

Ruel'in kahkahası yok oldu. "Ian'ı seviyorum, Maggie."

"Sen *değiştin*. Buradan ayrılırken birini sevdiğini kesinlikle itiraf etmezdin." Meydan okur gibi baktı. "Onu seviyorsan bizimle

birlikte İspanya'ya gel ve Ian iyileşene kadar Glenclaren'e dönmemesini sağla.”

“Bunu yapamam, lanet olsun. Cinnidar'a giden bir sonraki gemiye binmek zorundayım. Oradaki durum biraz hassas...”

“Ian'ın durumu da hassas.”

Ruel kaşlarını çatı. “Cinnidar, Kasanpore gibi değil. Sıcaklığı düşüren ve yumuşatan deniz esintilerinin olduğu bir ada. Onun tekrar kötüleşmesi riskini göze alır mıyım sence?”

Margaret ona dikkatle baktı. “Hayır,” dedi en sonunda. “Bilerek Ian'a zarar vermezsin.”

Ruel alaycı bir şekilde başını salladı. “Sanırım bana karşı bu kadar dokunaklı bir inancın olduğu için sana teşekkür etmeliyim.”

“Senden teşekkür istemiyorum, güvence istiyorum.”

“Bana ne öğrenmek istediğini söyle. Cinnidar'ın ikliminin oldukça güzel olduğunu zaten söyledim. Bir sürü hizmetçi olacağının ve Ian'a yardım edip ona bakmak için birbirleriyle yarışacaklarının garantisini verebilirim.”

“Ve bu da yarar değil zarar olabilir. Ian'ın kendine olan inancını yeniden kazanması için üç yılımı harcadım. Peki, nerede kalacağız?”

“Sarayda. Savitsar ailesi, çok uzun zaman önce kanyona bakan bir saray yaptırmış ancak on yıllardır terk edilmiş halde. Cinnidar'dan ayrılmadan önce tamirat ve yenileme için işçi tuttum.” Belli belirsiz gülümsedi. “Konaklamada herhangi bir kusur bulmayacaksın, Maggie.”

“Göreceğiz,” diyerek sabırsızlık içinde başını salladı. “Neden bunları konuşuyoruz ki? Onu kesinlikle ikna edemeyeceksin.”

“Glenclaren'e gerektiği gibi bakılacağına emin olmazsa tabii ki ikna edemem. Bu şartı yerine getirebilecek birini tanıyor musun?”

“Bu konuda Jane'e...”

“Jane de bizimle gelecek,” diye araya girdi Ruel. “Ve tabii ki Li Sung da. Başka birini düşün.”

“Bu pek de kolay bir iş değil.”

“Kararını hemen bu gece vermen gerekmiyor. Birkaç günümüz var.”

“Ian’ı şimdi mi göreceksin?”

Ruel başını salladı. “Ian aptal bir adam değil. Beni görür görmez neden burada olduğumu anlar. Saldırıya geçmeden önce iyi bir gece uykusu çekmesini istiyorum.”

“O zaman Mary’ye söyleyeyim de sana odanı göstereyim.”

Ruel yine başını salladı. “Burada kalmayacağım. Babam, bu kutsal duvarların arasında kaldığım düşüncesinde bile mezarından kalkacaktır.”

“Ben de bunun kalman için bir neden olacağını düşünmüştüm.”

“Ölü bir adamdan bir şeyler çalmak hiç de eğlenceli değil,” dedi kuru bir gülümsemeyle. “Yine de bir zamanlar, burada bir gece kalmak için ruhumu verebilirdim.”

“Nereye gideceksin?”

Omuz sikti. “Bir yer bulurum. Sabah da gelip Ian’la konuşurum.”

“Ve hayır cevabını alırsın.”

“Bu sefer,” dedi Ruel, “Glencloren’i çekip çevirecek birini bulabilirsen kabul edecektir.”

Margaret kaşlarını çatı. “Papazın tanıdığı birisi vardı. Kartauk’u önerirdim aslında ama Ian buradaki işler için ona asla güvenmez. Kartauk’un kendini işlerine kaptıracağını ve kalenin yanıp kül olacağını düşünür.”

“Kartauk da bizimle geliyor zaten. Ona orada ihtiyacım var.”

“Kartauk’u kullanmakta sorun yaşayabilirsin,” dedi Margaret kuru bir sesle. “Kartauk çok yumuşak başlı bir insan değil.”

“Bunu anladın demek.”

“Kartauk aslında... yardımcı da oldu,” dedi Margaret gözlerini kaçırarak. “Ian’ı eğlendiriyor.”

“Peki, seni de eğlendiriyor mu, Maggie?”

Margaret, Ruel’in yüzüne tekrar baktığında, gözlerini kısmış bir halde kendisini incelediğini fark etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi Ruel omuz silkerek. “Çok uzun süre uzaklarda kaldım ve senin nasıl bir ahlak abidesi olduğunu unutmuşum.”

“Ahlak mı?” dedi Margaret gözlerini şaşkınlık içinde açarak. “Yoksa sen...”

“Ağzımdan kaçtı,” dedi Ruel sabırsızlık içinde. “Unut gitsin.”

“*Unutmayacağım*,” Margaret’in içi öfkeyle kabarmıştı. “Ben kocama *âşığım* Ruel. Sen ne cüretle...”

“Özür dilerim, lanet olsun. Bir dahaki sefere sözlerime dikkat ederim.”

“Kirli düşüncelerine de dikkat etsen iyi olur.” Sonra bir hışımla arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. “Ve benim adım da Margaret. Genç bir çocukken belli bir yere kadar hoşgörü gösterdim ama bana bir daha Maggie dersen, bu küstahlığına uygun bir ceza bulacağım.”

“Peki, Margaret,” dedi.

Ses tonunun uysallığı altında, eğlendiğine dair hissettiği ima onu çok sinirlendirmişti. “Fikrimi değiştirdim. Sen gerçekten hiç değişmemişsin. Her zamanki gibi vahşi ve tahammül edilemez bir insansın.”

Ruel’in keyfi bir anda kaçtı. “Ian’ı Cinnidar’a götürmek için yardımına ihtiyacım var. Bana karşı olan öfkenin ona zarar vermesine izin verme.”

“Sence böyle bir şey yapar mıyım?” dedi. Derin bir nefes alarak öfkesini kontrol etmeye çalıştı. “Bu gece Ian’la konuşacağım

ve bir zemin hazırlamaya çalışacağım.”

“Senden tüm istediğim bu.”

“Tabii işe yarayacak mı emin değilim,” diyerek kapıyı açtı. “Ama sen de planını değiştirip Ian’ı İspanya’ya götürmeye hazır olsan iyi olur.”

“Kısa bir süre içinde Cinnidar’a gitmezsem, ortada bir Cinnidar kalmayabilir... Veya Glencclaren,” dedi ve gülümsedi. “Bana neden bu kadar kızdığını gerçekten merak ettim.”

Çalışma odasının kapısını kapatıp merdivene doğru giden antrede ilerledi.

Ruel, Glencclaren’e geleli sadece birkaç saat olmasına rağmen hastalıklı dili ve hastalıklı düşünceleriyle çoktan Margaret’i bir kargaşanın içine sokmayı başarmıştı. Ah, o yakışıklı yüzünü bir güzel tokatlamak ve ...

Ama niye ki? Ruel haklıydı, Margaret kolay kolay sinirlenmezdi.

Hoş, sinirlenmesi de son derece mantıklıydı. Ruel ona hakaret etmişti.

Hemen ardından da özür dilemişti gerçi ve Ruel’in küstahlığının onu daha önce rahatsız etmesine izin vermemişti.

O hergeleyi aklından çıkarmaya karar verdi. Ruel’in onu böyle sinirlendirmesine izin vermemeli ve enerjisini başka konulara harcamalıydı. Ian’ı, Ruel’in ertesi günkü ziyaretine hazırlamalıydı.

Orada kendisi için bir şey olmadığını biliyordu.

Ruel tepenin sırtındaki atma atlayarak gözlerini biraz ileride bulunan saz kulübeye çevirdi.

Kulübe, Glencclaren’den ayrıldığından beri terk edilmiş durumdaydı ve muhtemelen içerisi fare ile hamamböceği kayınıyordu. Bu gece kaleden ayrılırken orada uyuyamayacağını çok iyi

biliyordu. Burası için de beslediği bir duygu yoktu zaten. Gecele-
rini kulübesinden çok tepelerde, battaniyesine sarılarak geçirmişti.
Toprak sahibi, annesine olan ilgisini kaybedip, Ruel'in onun oğlu
olduğunu söylemesine de karşı çıkınca, annesi vadideki erkekleri
eğlendirirken, kendisinin de orada olmasını hoş karşılamayacağını,
açık bir şekilde belirtmişti.

Belki de, ona sadece aşagılanma ve gözyaşı veren bu yerden
kaçmasının nasıl büyük bir şans olduğunu daha iyi anlamak için
gelmişti. Gözyaşı mı? Tanrım, yedi yaşından beri hiç gözyaşı dök-
memişti ki. O aptal çocuğu hatırladığı için gerçekten ağlak bir
adama dönüşmüş olmalıydı.

Gerçekten de buraya neden gelmişti ki?

Jane.

Bunun nedeni ona cüretkâr bir şekilde bakan, hatıralar zinciri-
ni serbest bırakan o lanet olası MacClaren markasına ait şalına
sarılmış Jane'di. Aslında onu görmeye hazırlıklı olduğunu dü-
şünmüştü ama ilk gördüğü anda... Tanrım, tam olarak ne hisset-
mişti? Acı, şehvet... Sahiplik. Kafasında esas çözmesi gereken şey
sahiplik duygusuydu. İntikam onu acıdan kurtaracaktı, uygula-
maya çalıştığı plan da yavaşça şehvetini yok edecekti ama sahip
olmak aynı zamanda sahip olunmak demekti. Onu düşünerek ge-
çirdiği yıllar boyunca ona sahip olmuştu ve şimdi de saplantı ha-
line gelmişti.

Fakat bu duygusal karmaşa kısa bir süre içinde sona erecekti.
Acıdan ve şehvetten kurtulduğu zaman artık Jane'in onun için bir
önemi kalmayacaktı. Kulübeyi, eskiden olduğu çocuğu, Glencle-
ren'i unuttuğu gibi, onu da unutacak hale gelecekti.

"Çok fazla lüks sayılmaz ama temiz ve hoştur." Ruel, Ja-
ne'nin başının üzerinden tek odalık kulübenin yavan mobilyalarına

bakıyordu. “İçeri girebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Jane açık açık.

“Ben de hayır diyeceğini düşünmüştüm. O zaman sen benimle yürüyüşe çık.”

Benimle yürüyüşe çık.

Kasanpore’da bunu söylediği akşam sanki dünmüş gibi gözünün önünde canlandı.

“Ama bu sefer sana kur yapmıyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “O çılgınlığı çoktan geride bıraktık. Seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Nasıl oluyordu da her seferinde aklından geçenleri bilebiliyordu? Jane bunu merak etmekten yorulmuştu artık. “Sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok.”

“Ah, zaten söyleyecekleri olan benim. Senin tek söylemen gereken ‘evet’ olacak.”

Jane ona isyankâr bir tavırla baktı.

“Ya sen benimle gelirsin ya da ben içeri girerim. Seninle konuşmadan gitmeyeceğim.”

Jane tereddüt etti ve sonra kasti bir şekilde, kapının yanındaki sandalyenin üzerinde duran MacClaren şalını alarak kulübenin dışına çıktı.

Ruel, “Böylesi daha iyi,” diyerek kapıyı kapattı. Sonra da tepye doğru giden yolda ilerlemeye başladılar. “Li Sung’a konuşmamızdan bahsettin mi?”

“Hayır,” dedi Jane ters ters.

“Sorun değil, daha sonra tüm ayrıntıları öğrenince de konuşabilirsiniz.”

“Cinnidar’a gitmiyorum. Ian’ın gideceğini düşünüyorsan da aklını kaçırmışsın demektir. Onunla konuştun mu?”

“Bu sabah konuştum.”

“Ne dedi?”

“Tabii ki reddetti.”

Jane garip bir rahatlık hissetti. Ian tabii ki reddedecekti. Boşu boşuna endişelenmişti.

Ruel, “Ama onunla bu akşam bir kere daha konuşacağım,” diyerek sustu. “Ve yarın sabah da. Kabul edene kadar ne kadar konuşmam gerekirse gereksin, önemli değil.”

Jane, Ruel’in ses tonundaki sağlam kararlılığı fark edince rahatlığı ortadan kayboldu. Bu ses tonunu Ian’ın hastalığının ilk zamanlarında belki yüz kere duymuştu. Ian o zaman Ruel’in karşısında direnememişti ve şimdi de direneceği şüpheliydi. “Ben seninle gelmeyeceğim.”

Ruel gülümsedi. Tepeye doğru yürümeye devam ediyorlardı.

“Gelmeyeceğim,” dedi Jane çaresizlik içinde. “Beni zorla götüremezsin. Bir daha kendimi bana zarar verebileceğin bir pozisyona sokarsam aptallık etmiş olurum.”

“Tabii ki hem kendin hem de grubunun çıkarı için göze almaya değer bir riskin olduğunu anlarsan işler değişebilir. Seni nasıl ağıma düşürebileceğim konusunda gerçekten çok uzun süre düşündüm. Biraz daha çaresiz kalmanı bekleyecektim ama şartlar daha erken adım atmamı gerektirdi.”

“*Ne dediğinin farkında mısın?* Ağına kendi ayaklarımla mı girmem gerekiyor?”

“Hayır, dikkatli bir şekilde yaklaşman, uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapman, kaçmak için çok çaba sarf etmen ve sadece başka bir seçeneğin olmadığına pes etmen gerekiyor.” Ruel, ona doğru bir bakış atarak devam etti. “Çünkü sunacağım havuç, reddedemeyeceğin kadar lezzetli olacak.”

“Ne havucu?”

“Demiryolu.”

Jane’in gözleri şaşkınlık içinde açıldı. “Ne dedin?”

“Sadece bir demiryolu da değil. Sana bağımsızlığını ve ya-

şamak istediğin hayatı da verecek bir para. İlgileniyor musun?”

“Hayır.”

“Evet, ilgilendin ama seni kandırmaya çalıştığımı düşünüyorsun. Hayır, kandırmaca yok. Bütün kartlarım masada. Seni bekleyen ödülleri ve cezaları tam olarak bileceksin.”

“Bu konuşma hiçbir şey ifade etmiyor.”

“O zaman bir an önce ayrıntılara girsem iyi olacak. Altını dağdaki madenden alıp ormanın içinden geçirecek, kanyonun kenarından limandaki rafineriye ulaştıracak bir demiryoluna ihtiyacım var. Yük trenleri için yeterince genişlikte kaba bir yol açabildim ama bu, vagonların taşıyacağı yükün sadece onda birine denk geliyor. Benim o altına *ihtiyacım* var.”

“İhtiyaç mı istek mi?”

“Her ikisi de. Çünkü o altın beni Midas kadar zengin yapacak. O altına ihtiyacım var çünkü kısa bir süre içinde işlenecek kadar büyük miktarda altın çıkaramazsam, Glenclaren’i destekleyecek ve Cinnidar’ı Abdar’dan koruyacak param olmayacak.”

“Abdar mı?”

“Kasanpore’dan ayrıldıktan sonra yerin yarıldığını ve Abdar’ı da içine aldığını düşünmüyorsun sanırım.”

“Açıkkası Abdar aklıma bile gelmedi,” dedi ve sustu. “Yani seni düşündüğümden daha fazla değil.”

Ruel son söylediğini umursamadı. “Abdar, Cinnidar konusuna uyandı ve oldukça ilgisini çekti.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Pachtal yaklaşık bir yıl önce adaya gelmişti. Eminim gemilere yüklediğim altınla ilgili Abdar’a oldukça etkileyici bir rapor sunmuştur.”

“Ne fark eder ki? Cinnidar senin. Abdar oraya dokunamaz bile.”

“Şimdilik dokunamaz. Ancak Pickering bana, onun kısa bir

süre sonra Kasanpore'un başına geçeceğini söyledi. Mihrace kalede, İngiliz doktorlar gözetiminde tüberküloz tedavisi görüyor ve Pickering en fazla dokuz ya da on ay ömrü kaldığını söylüyor. Bu da Abdar başa geçtiği zaman Cinnidar'ın son derece güçlü bir konuma getirmem gerektiği anlamına geliyor.”

“Ama adanın *sahibi* sensin.”

“Savitsar'lar ilk başta Cinnidar'ı zorla topraklarına kattılar. Çıkarlarına uygun olacağına inanırsa, hiçbir şey Abdar'ın satış sözleşmesini hükümsüz sayması ve adayı geri alması için harekete geçmesini önleyemez.”

“İngilizler bu duruma...”

“İngilizler, sahilden iki yüz elli mil uzaklıkta bir adada Abdar'ın yaptıklarıyla ilgilenmez. Abdar'ın İngilizleri şehirden atmayı her şeyden çok istediklerini biliyorlar ve Kasanpore'da konumlarını sağlam tutmakla meşgul olacaklardır. Cinnidar'ı elimde tutmak istiyorsam, kendimi savunmak için gerekli hazırlığı yapmak zorundayım.”

“Peki, bunun için demiryoluna mı ihtiyacın var?”

“Evet ve demiryolunu yapacak birine.” dedi ve durdu. “Sana ihtiyacım var, Jane.”

Jane başını salladı.

“Çok zor bir görev olduğunu biliyorum ama imkânsız değil. Pickering'in tavsiye ettiği mühendis James Medford araziye inceledi. Adını daha önce duymuş muydun?”

“Tabii ki. Oldukça saygı duyulan bir adamdır.”

“Medford bu işin kâbus gibi tarafları olacağını ama yedi ay içinde de yapılabileceğini söyledi.”

“O zaman ona yaptır.”

“Kanyondan limana giden yolun ray döşeme işini Medford'a verdim. Kanyonu ise sana ayırdım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jane alaycı bir şekilde. “O değerli

demiryolun için bana güvenmene çok şaşırdım.”

“Çok yetenekli olduğunu biliyorum,” diyerek gözlerine baktı. “Ve kesinlikle benim için çalışırken kalitesiz malzeme kullanmaya kalkışmazsın.”

“Öyle mi?”

Ruel dokundurmasını umursamadan devam etti. “Anlaşmamıza göre, Fil Geçidi üzerindeki hattı, iş başladıktan sonra sekiz hafta içinde tamamlaman gerekiyor. İşe başladığın günden itibaren de yedi ay içinde, raylarının Medford’un raylarıyla birleşmesi gerekecek. Medford’un işin yapılabilmesi için öngördüğü süre tam olarak bu. Fil Geçidi kısmını yetiştiremezsen, alacağın ücretten yüzde elli oranında bir kesinti yapılacak. Yedi ay içinde hattın tamamını bitiremezsen de yüzde otuz bir kesinti daha yapılacak.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun ki? Şartlarınla ilgilenmiyorum.”

“İlgileneceksin. Çünkü demiryolu tam zamanında yetişirse sana kendi şirketini kuracak ve ilk yıl giderlerini karşılamaya yetecek kadar para vereceğim.”

Jane şaşkınlık içinde gözlerini açtı. “Ciddi olamazsın.”

“Her şey sözleşmede yazıyor. Demiryolu tamamlandıktan sonra, sana ödeyeceğim miktar benim için önemsiz olacak. Oysa senin için çok büyük bir önemi olacak. Öyle değil mi, Jane?”

“Evet,” dedi. Bu gerçekten mucize olacaktı. Üretme özgürlüğü, çalışma özgürlüğü... Fakat bu çok cazip şekilde hazırlanmış bir tuzaktı. O yüzden bu konu üzerinde düşünmeye bir son vermeliydi.

“Şirkette arkadaşın Li Sung’u da önemli bir pozisyona getirebilirsin. Toplum içinde bir yer edinir ve hak ettiği saygıyı görür. Patrick’e de gerektiği gibi bakabilecek kadar paran olur.”

“Sus artık.”

“İstiyorsun, Jane,” dedi yumuşak bir sesle. “İstedğini sen de çok iyi biliyorsun.”

“Evet, ama senden değil.”

“Benden başka kim sana bu fırsatı sunabilir? Böyle bir teklif için ruhunu satmaya hazır bir düzine adam tanıyorum. Senin için değerli olan insanlar için bir güvence ve zengin olma şansı veriyorum.”

Özgürlük. Li Sung. Demiryolu.

“Daha fazla dinlemek istemiyorum.”

“Neden? Kulağına çok hoş gelmiyor mu?”

Jane arkasını dönerek yoldan aşağı inmeye başladı.

Ruel de hemen yanına gelip elini kolunun üzerine koydu.

“Bırak beni!”

“Lafımı bitirene kadar olmaz.”

Jane çoktan karşı koyamayacağı bir siren şarkısı duymuştu ve içi parçalanıyordu. “Sen teklifini yaptın ve teklifinle ilgilenmiyorum,” dedi titreyerek.

“Öyle mi dersin?” dedi Ruel acımasız bir şekilde. “Başka bir yerde iş bulabilseydin hâlâ Glenclaren’de olamazdın. Bunu *istiyorsun*, ben de istiyorum.”

“Peki, beni oraya getirmek için bu kadar para harcamaya değecek mi?”

“Ah, evet,” dedi ve sustu. “Çünkü sen Cinnidar’da olduğun sürece seni cezalandırmanın bir yolunu bulacağım. Orada, Glenclaren’de yaptığın gibi kaçamayacaksın.”

Jane’in beklediği cevap da buydu; bu sarsıcı cevabın da onu acıtması için bir neden yoktu. Keyifsiz bir kahkaha attı. “Tanrım, neden oraya gidecek kadar aptal olayım ki?”

“Sana nedenlerini söyledim,” dedi gülümseyerek. “Bir tanesi hariç.”

Jane bekledi.

“Takıntı genellikle ayrı bir tutkudur. Bir cevap gerektirir ve sen de gereken cevabı verebilen bir kadınsın. Demiryolu ve arkadaşların için mutluluk ve güvenlik istiyorsun.” Bir anlığına sustu

ve ardından devam etti. “Kasanpore’da birlikte sahip olduğumuzu istiyorsun.”

“Hayır!”

“Daha bitirmedim. Bizi sadece ümitlendirmeye yetecek kadar olanın tadına baktık. Hiçbir zaman bıkacak hale gelmedik. Ve bunu yapana kadar da ikimiz de özgür kalamayacağız.” Bakışları yüzünde dolaşırken neredeyse sevgi doluydu. Kelimeleri yumuşak, ikna ediciydi. Sanki etrafında duygusal bir büyü oluşturu- yordu. “Ve sen de benden özgür kalmak istiyorsun, öyle değil mi, Jane? Her gece kulübedeki yatağına yattığında ben seninleydim. Aynı senin dağda benimle olduğun gibi. Sen de aynı benim yaptığım gibi, yatakta dönerek lanet okumadın mı?”

Jane dudaklarını nemlendirdi. “Öyle olmadı. Ben hiç de...” Lanet olsun. Belli belirsiz bir şekilde ve bir şeyleri bildiğini göstererek gülümsüyordu. Jane bir anda kendini çıplak hissetti. Sanki onu aklından çıkaramadığı gecelerde Ruel oradaydı ve onu izlemişti.

Ondan kurtulmalıydı! Arkasını dönerek tepeden aşağı koşmaya başladı. Soğuk rüzgâr yanaklarına çarpıyordu ama hissetmiyordu bile.

Kulübeye ulaşana kadar hiç durmadı. Kapıyı sertçe kapatıp sürgüledi ve yatak odasına koşarak kendini yatağa attı.

Buz gibi olmuştu, kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

“Jane.”

Bir anda irkilerek kilitli kapıya doğru baktı.

“Cevabını almak için yarın tekrar uğrayacağım,” dedi Ruel. “Kapının altından sözleşmeyi ve Medford’un denetim raporunu atıyorum. Yarına kadar onları inceleyecek bol bol vaktin olacak.”

“Onları görmek istemiyorum.”

“Ama yine de bir göz atacaksın. Li Sung ve Patrick’i düşüneceksin. Bir kadının bu hayatta kendine bir yer edinmesinin ne kadar zor olduğunu hatırlayacaksın.” İki tane zarf, kapının altından

yılan gibi kaydı. “Seninle yarın görüşürüz, Jane.”

Gidişini işaret eden ayak seslerini duymasa da gittiğini biliyordu.

Artık rahatlaması gerekiyordu ama rahatlamamıştı. Sanki odada yanındaydı, ona bakıyor ve dokunuyordu.

Henüz bitmedi.

Bu doğrudu. Kendine ne kadar yalan söylerse söylesin, Ruel için hissettiklerine hiçbir zaman karşı koymayı becerememişti. Sözleri olmayan bir şarkının melodisi gibi arka planda sürekli çalıyordu.

Bitmemiş kalsa ne olurdu ki? Jane bütün bunların bir daha başlamasını istemiyordu. Ruel’e olan aşkını kafasından atmak için üç yıl mücadele vermişti. Sadece ona zarar vermek isteyen bir erkek için sevgi beslemekten daha korkunç bir şey hayal edemiyordu. Bu fikir onu o kadar korkuttu ki midesinin bulandığını hissetti.

Fakat yerde duran iki zarftan da gözlerini alamıyordu.

Kartauk yerdeki yassı taşlara oturmuş, gözleri kapalı bir halde ahırın taş duvarına yaslanmıştı.

“Çalışmıyor musun?” dedi Ruel avluda Kartauk’un yanına doğru ilerleyerek. “Seni daha önce bu kadar rahat gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

Kartauk gözlerini açıp, “Az önce fırına bir heykel verdim. Şimdi soğumasını bekliyorum,” dedi. “Margaret bana, Cinnidar’a gideceğimi söyledi. Beni davet etmen ne güzel bir incelik.”

“Ben de seninle bunu konuşacaktım. Son zamanlarda meşguldüm. Sana ihtiyacım var, Kartauk.”

“Bütün dünyanın bana ihtiyacı var.”

“Dünyanın senin eserlerine ihtiyacı var. Benim ise Abdar hakkında bildiklerine ihtiyacım var. Ufukta belirme ihtimali çok

yüksek ve yardımına ihtiyacım olacak.”

“Üç yılını Abdar’dan kaçmaya harcadım ve sen şimdi beni fark etmemesi imkânsız olan bir duruma kendimi sokmamı mı istiyorsun?”

“Bu bir geri çekilme değil, beyefendi. Abdar’dan kesin olarak kurtulmak istemez misin?”

“Kesin olarak mı? Peki, onun konumundaki bir adamdan nasıl olup da ‘kesin’ bir şekilde kurtulmayı planlıyorsun?”

“Cinnidar bana ait. Hangi açıdan bakarsan bak Cinnidar’ın mihracesi benim. Abdar onu benden almaya kalkarsa, ona herhangi bir istilacı gibi davranma hakkına sahibim.” Acımasızca gülümsedi. “Ve ikinci bir girişimde bulunma şansım yakalamayacağına emin olmak konusunda da hiç tereddüt etmem ya da vicdanım sızlamaz.”

“Öyleyse ben de burada oturup kendi işlerimle ilgilenirken senin ondan kurtulmanı bekleyebilirim.”

“Doğru ama o canavarın ciğerini bilen bir müttefikim olursa mağlubiyeti daha çabuk ve kesin olur.”

“Canavar mı?” dedi Kartauk kelimenin keyfini çıkararak. “Gerçekten de tam bir canavar. Bunu sen de biliyorsun.” Başını salladı. “Ama yine de gitmemin akılcı olacağını düşünmüyorum.”

“Neden olmasın?”

“Pek çok nedenden dolayı.”

“Sarayda kendine ait bir atölyen olabilir.”

“Ben buradaki atölyemden memnunum.”

“Sadece bronz ve tahta üzerinde çalışmaya da alıştın mı?”

Kartauk gözlerini kısarak Ruel’e baktı. “Yoksa bir rüşvet mi teklif ediyorsun?”

“Karşı koyamayacağın, altından bir rüşvet. Nakit para miktarı şu anda biraz zayıf olabilir ama senin ihtiyaçlarını bile karşılamaya yetecek kadar altın var.”

“Yoksa patronum mu olacaksın?”

“Her hükümdarın sarayını güzelleştirmek için bir sanatçıya ihtiyacı yok mudur?”

“Altın...”

“Ve sana Abdar’dan her türlü koruma sağlayacağım.”

“Tabii ki hayatta olduğun sürece.”

Ruel başını yana eğdi. “Anlaşıldı. Fakat Abdar’dan her türlü kurtulmaya kararlıyım.”

Kartauk bir an yüzüne dikkatle baktı. “Bu bir kumar.”

“Evet.”

“İhtiyacım olan bütün altının tamamı mı dedin?”

Ruel tedbirli bir şekilde, “Makul bir miktarda. Bir altın kapıyı karşılayabilirim ancak sanatçı ruhun, tamamen altından yapılmış bir lokomotif istediğine karar verirse karşı çıkabilirim.” diyerek karşılık verdi.

“Ben de makul olacağım,” diyen Kartauk’un yüzü hınzır bir şekilde aydınlandı. “Bir lokomotif değil de belki küçük bir personel vagonu.” Sonra ayağa kalkıp ahıra döndü. “Yeterince vaktimi çaldın. Şimdi işimin başına dönmem gerekiyor.”

“Gelecek misin?”

“Nasıl karşı koyabilirim? Açıkçası kader, karşı koyma gücümün ötesinde beni baştan çıkarmaya karar vermiş. Abdar’ın başı ve altından bir vagon...”

“Hayır, Ruel.” Ian sesini sert tutmaya çalıştı. “Söz konusu bile olamaz. Sana kaç kere Glencclaren’den ayrılmayacağımı söyledim. Neden bunu kabul etmiyorsun?”

“Çünkü salaklık ediyorsun,” dedi Ruel açık açık. “Altı ay burada olmaman neyi değiştirecek? Seni sonsuza kadar Cinnidar’da mı tutacağımı sanıyorsun?” Sesi ikna edici bir şekilde alçaldı. “Beni dinle. Öksürüğünün iyileşmesi için bana sadece altı ay ver.

Sonra seni Glenclaren'e göndereceğime söz veriyorum.”

Ian başını salladı.

Ruel oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. “Sence biraz bencillik etmiyor musun? Margaret ne olacak? Senin için yaptığı onca şeyden sonra onun dul kalmasına izin mi vereceksin?”

Ian dudaklarını büktü. “Bazen ona verebileceğim en iyi hediyenin bu olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman yanıyorsun. Margaret her zaman sana âşık ve sonsuza kadar da âşık kalacak. Sadece yaşamayı istiyor.”

Ian içini çekti. “Biliyorum. Zavallı kadın.”

“O kendisi için üzülüyor ama.”

Ian'ın ses tonu aniden sertleşti. “O zaman üzülmeli. Muhtemelen ona hiçbir zaman çocuk veremeyecek aciz bir adamla evli.”

“Bunu doktor mu söyledi?”

Ian omuz silkti. “Çocuk ihtimalinin olduğunu söyledi ama iki yıl geçti.”

“İki yıl o kadar da uzun bir zaman değil.”

“Neredeyse bir ömür,” dedi Ian kuru bir sesle.

Ruel dudaklarını sıktı. “Özür dilerim. Sanırım senin için çok uzun bir süre.”

“Kendimi acındırmaya çalışmıyorum. Bazen bir türlü anlamıyorum, nasıl oldu da...”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Tanrı'nın neden yaşamamı istediğini.”

“Hâlâ cevap bulmak için ruhunu mu didikliyorsun? Kaderin oyununu bozanın ben olduğumu düşündüğünü sanıyordum.”

“Bunu ben mi söyledim? Affet beni, Ruel.”

“Tanrı aşkına, affedilecek bir şey yok.”

“Hem senin hem de Margaret'in affetmesi gereken pek çok şey var. Tanrı hata yapmaz; bu nedenle size bu kadar yük olmamın bir nedeni olmalı. Sadece henüz bu nedeni göremiyorum. Gücümü

kazanmaya başladığımda bunun Margaret'a bir çocuk vermek için olduğunu düşünmüştüm," dedi ve acı acı gülümsedi. "Ama bunu bile yapamadığım artık kesinleşti."

"Bu kış çok hastaydın. Gücünü topladıktan sonra belki de..."

"Belki de," diye araya girdi Ian. "Ya da belki de tek çocuğumun Glenclaren olması gerekiyor," dedi zorla gülümseyerek. "Bu nedenle beni çocuğumla ilgilenmekten alıkoymamalıydın, Ruel."

"Bahane üretiyorsun. Tanrı'nın, Glenclaren'i senin kadar düşündüğüne şüphem var." diyerek sustu. "Glenclaren'i bir kaçış olarak kullandığın hiç aklına geliyor mu?"

Ian gözlerini kaçırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu kış Glenclaren'de kalırsan öleceksin. Kendi canına kıymak ölümcül bir günahdır, Ian."

"Ben..." dedi ve şaşkın bakışları Ruel'e kaldı. "Kaçıyor muyum?"

"Ben nereden bilebilirim? Bunun cevabını sen vereceksin."

"Sen her zamanki gibi çok fazla şey biliyorsun. Tanrım, keşke gelmeseydin, Ruel."

"Beni güzel karşılamayı beklemiyordum zaten."

"Konu seni sevmemem değil. Sadece..."

"Sen ve isteklerin arasında bir engel oluşturuyorum," diye cümleyi tamamladı Ruel bezgin bir şekilde. "Seni vagondan çıkardığım andan beri bu böyle. Tanrı aşkına, Cinnidar'a gel, güneşin altına yat, gücünü topla. Senin için şartları düzeltmeyi denemek istiyoruz. Buna izin ver."

"Glenclaren ve benim için zaten elinden geleni yaptın. Sanırım çok nankör bir insanım."

"Ben senden minnet istemiyorum. Sadece Cinnidar'a gelmeni istiyorum."

Ian bir süre cevap vermedi. "Düşüneceğim," dedi yumuşak bir şekilde.

“Güzel,” dedi Ruel ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyerek. “Şimdi dinlen. Margaret’e akşam yemeğini getirmesini söyleyeceğim.”

“Hayır, istemiyorum...”

Kapı çoktan Ruel’in arkasından kapanmıştı. Ian yorgun bir şekilde yastıklarına dayandı. Ruel o kadar akıllı bir adamdı ki Ian’ın ışığa doğru Glenclaren’de gitmek istediğini, yabancı bir ülkede ışığa koşmayacağını tahmin etmişti. Işık neredeyse artık hep onunla birlikteydi; bazen rüyalarında görüyor, Margaret’ten saklamak zorunda olduğu bir isteksizlik ve kederle uyanıyordu.

Ah... sevimli, güçlü ve sevecen Margaret. Aslında o da kayıp gidiyor ve ışığın tuzağında soluyordu.

Evet, Ruel haklıydı. Adil davranmıyordu. Hepsi onu ışıktan uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu ve bu, Tanrı’nın isteği olmalıydı.

Cinnidar... İsmi bile, Glenclaren’inden çok farklı ve egzotikti.

Ruel, Margaret’i çalışırken buldu. Hesap defterine bir şeyler yazıyordu. “Biraz yumuşadı. Şimdi gidip benimkilerin üzerine kendi nedenlerini açıklamanın tam zamanı.”

Margaret hesap defterini kapattı. “Bunu yapabileceğini sanmıyordum.”

“Henüz kesin bir zafere ulaşmış değiliz. Siz burada yokken Glenclaren’le ilgilenebilecek birisini bulabildin mi?”

“Papazın oğlu Timothy Drummond, kısa bir süre önce Edinburgh’da üniversite eğitimini tamamlayıp döndü. Biraz hayal gücü yüksek olsa da zeki bir çocuk ve ben dönene kadar işleri devam ettirebilir.”

“O zaman bundan Ian’a da bahset. Glenclaren’i, bakıp beslemesi gereken çocuğu gibi görüyor.” Bir süre sustu. “Sana bir

çocuk vermeyi o kadar istiyor ki.”

“Sence bunu bilmiyor muyum?” diye sordu ters ters. “Başka bir şey konuştuğu yok ki. Fakat böyle bir şey olmayacak.”

“İan, doktorun ona...”

“Çünkü doktordan Ian’a yalan söylemesini istedim. Çocuk sahibi olamayacağımızı bilseydi benimle kesinlikle evlenmeyecekti.”

“Hiç ümit yok mu?”

“Neredeyse yok. Tanrı bazen mucize verir ama yine de mucizelere bel bağlamamak lazım.”

“Çok kötü.”

“Kötü mü? Kötüden de beter. Ian’ın beni çocuksuz bıraktığı için kendini suçlu hissetmesi bir yana, bir bebek ona bir amaç, yaşama nedeni verirdi...”

“Özür dilerim, Magg... Margaret.”

“Üzülmenin Ian’a bir faydası yok. Bunu yapmak zorundayız.” Sonra omuzlarını dikleştirdi ve kapıya doğru ilerledi. “Şimdi gidip onunla konuşacağım.”

Li Sung. Demiryolu.

Bu kelimeler Jane’in aklında dönüp dolanıyordu. Neden ya-
tağının içinde korkudan sinmiş bir halde oturuyor ve Ruel’in mey-
dan okuduğu konunun üzerine gitmekten ürküyordu? O da
diğerleri gibi sadece bir insandı. Tamam belki diğer erkeklere pek
benzemiyordu ama sonuçta insandı ve hata yapabiliirdi. Ona inti-
kam peşinde olduğunu söylemişti ama Jane, onu, intikam alabil-
mek için kendisini kandırmayacağını bilecek kadar yakından
tanıyordu.

Demiryolu.

Tanrım, çok korkuyordu. Ruel’in, aralarında çıkacak her-

hangi bir sorunda son derece merhametsiz olacağını biliyordu.

Demiryolu.

Neden Ruel'e karşı koymak için gerekli gücü toplayamayacağını düşünüyordu ki? Son üç yılını ona karşı savunma hazırlayarak geçirmişti. Artık Jane, Ruel'in Kasanpore'da tanıdığı çocuk değildi ve onun üstesinden gelemeyeceğini kim iddia edebilirdi?

Jane, gece yarısından sonra yatağından yavaşça kalkarak yerde duran iki zarfı aldı, masa lambasını yaktı ve oturup denetim raporunu okumaya başladı.

Ruel ertesi sabah kapıyı çaldığında, Jane kapıyı açar açmaz "Kabul ediyorum," dedi. Sonra sözleşmeyi sertçe ona uzattı. "İşte, o lanet sözleşmeyi imzaladım. Denetim raporu bende kalacak, üzerinde çalışmam lazım. Raporu yarın kaleye, Cinnidar'a varır varmaz çalışmaya başlamam için gerekli malzeme ve ekipman listesiyle birlikte sana göndereceğim. Ne zaman orada olmam gerekiyor?"

"Olabilirdi kısıt sürede. Bir sonraki gemiyle yola çıkıyorum ve Ian da geleceğine söz verdi. Maggie ve Ian'la birlikte gelebilirsin." Dikkatle Jane'in yüzüne baktı. "Biraz yıpranmış görünüyorsun. Gece uyuyamadın mı?"

Sorusundaki alaycılığı umursamadı ve kaba bir şekilde, "Rapor üzerinde çalıştım. Doğru olduğunu söyledin, öyle değil mi?" diye yanıtladı.

"Medford'un elinden geldiği kadar doğru ama her zaman sürpriz çıkabilir."

"Herhangi bir terslik çıkarsa, para cezaları yüzünden hiçbir şey kazanmamış olurum."

Ruel başını salladı. "Evet, bu doğru ama her sözleşmede cezalarla ilgili hafifletici maddeler bulunur."

“Mihrace bile bu kadar ağır bir ceza dayatmamıştı. İlk cezayı yüzde yirmiye indir, ikincisini de yüzde ona.”

Ruel başını salladı. “Bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun. Öyle olsa anlaşmayı imzalamazdın. Cezaların düşürülmesi motivasyonu da düşürür. Demiryolumu zamanında tamamlaman için çok çalışmanı istiyorum, Jane.”

“Beni önce emrindeki köle olarak görmek, sonra da her şeyimi kaybettiğimi görmek istiyorsun.”

“Bu da seni cezalandırmanın bir yolu olur, öyle değil mi?” dedi gülümseyerek. “Sözleşmeyi yırtıp atmak ister misin?”

Ona daha iyi şartlar sunması konusunda pek bir ümidi yoktu ama yine de denemek zorundaydı. “Demiryolun zamanında bitecek.”

Ruel, “O zaman sanırım konuşmamız gereken başka bir şey kalmadı,” diyerek kibarca başını salladı. “Seninle Cinnidar’da görüşürüz.”

Cesur, sert ve göz korkutucu bir tavırla kendinden emin olarak yürümesini izledi.

Ama lanet olsun, gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

Ona demiryolunu verecek ve hem kendisi hem de Li Sung için özgür hayat fırsatını yakalayacaktı. Daha önce hiç olmadığı kadar çok çalışacak ve aklını kesinlikle başka bir şeyle meşgul etmeyecekti.

Mandarin bu sefer kazanamayacaktı.

On İkinci Bölüm

“Burası gerçekten bir saray,” diye mırıldandı Li Sung. Gözlerini tepede duran devasa yapıdan ayıramıyordu. “Ama Ruel’den beklediğim bu değildi.”

Jane büyüleyici saraya bakarken istemsiz bir şekilde Bedelia’nın dizginlerini sıktı. Tam ortasında büyük mermer bir çeşme olan avluya çıkan yolun kenarında iki sıra halinde servi ağacı vardı. Sarayın orta bölümü kubbeliydi, kanatları iki tarafa kusursuz bir simetriyle uzanıyordu. Sarayı çevreleyen uzun verandaya, sekiz kemerli kolon serpiştirilmiş gibi duruyordu ve akşam güneşinde elmas gibi parlayan beyaz mermerden korkulukla destekleniyordu. Yapıyla ilgili bütün detaylar, egzotik bir güzelliği ve gücü yansıtıyordu. Ruel’in gücünü yansıtıyordu. O anda, bulunduğu yerin Ruel’in krallığı olduğunu bu kadar güçlü bir şekilde gösteren bir işarete hiç de ihtiyacı yoktu. “Neden olmasın? Her zaman bir saray istediğini söylemişti.”

“Sözler bir şey ifade etmez. Davranışa bakmak lazım. Onun gibi erkekler, bu kadar lüks içinde yaşamaktan en az bizim kadar rahatsız olurlar.”

“En azından Ian rahat edecek,” dedi Jane. Sonra biraz arkalarından gelen, Margaret, Kartauk ve Ian’ı taşıyan büyük arabaya baktı. “Yolculuğu oldukça rahat geçti, değil mi? İskoçya’ya gidişi bu kadar kolay olmamıştı.”

“Çünkü şimdi daha güçlü.” Li Sung sarayın arkasında batan güneşin parlaklığına karşı gözlerini kısıp bakarken sesi de dalgın çıkmıştı. “Sanırım Ruel verandada. Hadi, acele edelim.”

Verandada duran adam sadece bulanık bir beyazlık şeklinde görülüyordu ama onun Ruel olduğunu biliyordu. Jane bunu fark edince gerilse de rahatlamak için kendini zorladı. İskoçya’dan ayrıldıklarından beri bu karşılaşma anını düşünüp ürküyordu ve onunla yüz yüze geldiğinde gergin olduğunu kesinlikle yansıtmamalıydı. “Sen git. Ben arabayla birlikte geleceğim.”

Li Sung ona kurnaz bir bakış attı. “Önümüzdeki yedi ay ondan kaçamayacaksın.”

“Ama onunla karşılaşmak için de acelem yok. Senin de bu kadar istekli olmana şaşırdım. Sözleşmeyi imzaladığımı söyledimde bu iş için çok da hevesli görünmemiştin.”

“Çünkü korkuyordun. Seni daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.”

“Korkmuyorum. Bu bize çok büyük bir servet kazandıracak, önemli bir fırsat. Doğal olarak da her şeyin yolunda gitmesini istiyorum.”

“Peki, gitmeyeceğinden neden korkuyorsun ki?”

“Korkmuyorum... Sözleşmeyi ve Medford’un raporunu okudun. Bunu *yapabiliriz*, Li Sung.”

“Karşılığı da görülmemiş kadar cömert,” dedi düşünceli bir şekilde. “Çok cömert.”

“Ama ceza maddesi o kadar cömert değil ve Ruel de sözleşmenin şartlarına bağlı kalacak.”

“Evet, sözünü tutacak. Buraya geldiğimizden beri yaptığımız hazırlık konusunda kendimi daha iyi hissettiğimi itiraf etmek zorundayım. Belki de bu Cinnidar, Ruel’in var olduğuna inandığı cennettir.”

“Burasının cennet olduğunu hiç söylemedi,” dedi Jane yü-

zünü buruşturarak. “Ve Medford’un raporunda vurguladığı sorunlar da pek de cennet bahçesinin özelliklerine benzemiyor. Sık orman, yamaçlar, bataklık araziler, kaplanlar, filler...”

“Bunu yapabiliriz, Jane.” Li Sung belli belirsiz gülümseyip Jane’in söylediklerini tekrar etti.

“Kendi kazdığım kuyuya düştüm,” diyen Jane aniden neşelendiğini hissetti. “Tabii ki yapabiliriz. Peki, ne oldu da kendini daha iyi hissettin?”

“Bilmiyorum. Nedensiz bir şekilde. Adayı gördüm ve sonra...” Bir an için duraksadı.

“Ada seni mi çağırdı yoksa?”

“Böyle saçma kelimeler kullanmak istemiyorum. Adaların, insanlara seslenme özellikleri yoktur.”

“Ruel bu adanın kendisini çağırdığını söylüyor.”

“O yıllarını altın arayarak geçirmiş. Adayı gördüğünde madenci içgüdülerinin onu bu saçmalığa inandırdığına hiç şüphe yok.”

“Evet, yok,” dedi Jane ve gülümsemesini bastırdı. Li Sung, her zamanki gibi, çekiciliğini açık bir şekilde hissetse bile mistik bir olayla dalga geçiyordu. “Peki, sen hangi içgüdüne karşılık verdin?”

“Muhtemelen o gemiden inme ve tekrar toprağa basma içgüdüme. Yüzme bilmeyen bir insan denizde çok rahat edemez.” Atını hafifçe tekmeledi. “Seninle sarayda görüşürüz.”

Yolun dönemecinde gözden kayboluşunu izlerken gülümsemesi yok oldu. Hem Ruel’in hem de Li Sung’un bu adanın çekimine kapılmaları çok garipti. Ada çok mu güzeldi? Sis kaplı tepelerden, limanın çevresine kurulmuş garip köye kadar Cinnidar kesinlikle sevimli bir adaydı ancak ne Li Sung ne de Ruel sadece manzaradan etkilenmiş olabilirlerdi. Belki bu durumun nedeni adanın neredeyse büyümlü sayılabilecek bir atmosferi olmasıydı. Hava daha hafifti, nefes almak daha kolaydı, kokular... Vanilya, sandal ağacı, yasemin

ve sedir ağacı kokusu, fark edilmeyecek diğer yüzlerce esansla birlikte her nefeste duyuları canlandırıyordu.

Tanrım, adanın güzelliği karşısında sarhoş olan Li Sung gibi tepki veriyorum, diye düşündü sabırsız bir şekilde. Cinnidar'ın diğer herhangi bir yerden farkı yoktu; burası sadece Ruel'in ihtiyaçlarına göre şekillendirdiği gibi, onun da ihtiyaçlarına cevap verecek bir adaydı.

“Jane.”

Arkasını döndüğünde Margaret'in arabanın camından başını çıkardığını gördü.

“Ne kadar kaldı? Görebiliyor musun?”

Jane bir şey söylemeden eliyle tepedeki sarayı gösterdi.

Margaret'in gözleri, Jane'in işaret ettiği yöne dönerken iri iri açıldı. “Aman Tanrım,” dedikten sonra kahkaha attı. “Sanırım şu an çok etkilendim. O hergele hep bunu yapacağını söylerdi.”

Baştan aşağı bembeyaz giyinmiş iki hizmetçi koşarak geldi ve araba sarayın girişinde durduğu anda kapısını açtı. Çok kısa bir süre sonra dört tane kaslı, yerli erkek belirdi. Dört tane işlemeli çubuğa yerleştirilmiş ve üzerine koyu kırmızı ipekten, püsküllü bir tente geçirilmiş taht gibi bir sandalye taşıyorlardı. Başka bir genç çocuk, Bedelia'nın dizginlerini alarak Jane'i, Ruel ve Li Sung'un beklediği bağlama parmaklıklarının olduğu yere götürdü. Ruel baştan aşağı bembeyaz giyinmişti, takım elbisesi ve gömleği artık evi olan bu saray kadar şık ve etkileyiciydi.

Kibar bir şekilde başını sallayıp, “Jane,” dedi. Sonra bir adım öne çıkarak kısıraftan inmesine yardım etti. “Cinnidar'a hoş geldin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jane. Keten gömleğinden ellerinin sıcaklığını hissedince ani bir duygu patlaması yaşadı. Hemen yana çekilip kendini Ruel'in tutuşundan kurtardı. Çok hızlı davranmıştı.

Ruel'in aniden yüzünde beliren istekli ifadeden, çaresizlik içinde saklamayı istediği halini açık ettiğini görebiliyordu. Aceleyle, "Limandan gelirken Medford'un döşediği raylara dair bir işaret görmedim," dediğinde ise durumu daha beter etti.

Ruel kaşlarını kaldırdı. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

Ruel batı tarafını işaret etti. "Medford'un kampı, yağmur ormanının bir mil uzağında. Onunla akşam yemeğinde görüşeceksin," dedikten sonra arkasını döndü ve arabaya doğru ilerledi.

Kartauk çoktan arabadan inmiş, kaba bir şekilde hizmetçileri uzaklaştırıyordu. "Ona ben yardım edeceğim. Bana alışık," dedi. Sonra arabaya girdi ve kollarında Ian'la birlikte tekrar belirdi. Ian'ı becerikli bir şekilde minderli sandalyeye oturttu ve dizlerine de ipekten bir şal örttü. "İşte oldu," dedi sırtarak. "Bu sandalyelerden birini en son gördüğümde, üzerinde kraliyet bahçesinde dolaştırılan mih-race vardı. Sen sandalyeye daha çok yakıştın."

"Evet, ama kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Ian süklüm püklüm bir halde. Sonra dikkatli bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Ama yeterince rahat."

"Önemli olan da bu." Ruel'in bakışları Ian'ın yüzüne çevrildi. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"Bizi limanda karşılamaya zahmet etseydin öğrenirdin," dedi Margaret. O sırada bir hizmetçi arabadan inmesine yardım ediyordu. "Limana bir grup hizmetçi göndereceğine bizi bizzat karşılama nezaketini göstereceğini sanmıştım. Ne de olsa senin ısrarın üzerine buraya geldik."

"Hak ettiğim azarı işittim," dedi Ruel. Gözleri parlıyordu. "Bahanelerin kabul edilemez olduğunun farkındayım ama dağdan buraya döneli daha bir saat oldu. Sizi, üstüm başım perişan bir halde ve leş gibi kokarak karşılasaydım eminim daha fazla rahatsız olurdunuz."

“O zaman ne yapıp edip erken gelmeliydin,” diyen Margaret arabaya bir bakış attı. “Ama yine de arabanın oldukça rahat olduğunu ve hizmetçilerinin bizi rahat ettirmek için uğraştığını kabul etmek zorundayım.”

Ruel, “Naçiz çabalarımın boşa gitmediğine sevindim,” diyerek saraydan yeni çıkmış uzun boylu, altın tenli bir adamı işaret etti. “Bu Tamar Alkanar. Onu köyünden buraya Ian’la ilgilenmesi için getirdim.”

Diğer hizmetçiler gibi Tamar Alkanar da sandalet, bel uzunluğunda beyaz bir ceket ve dar kalçalarına sarılmış, bacaklarına kadar inen renkli sarong* tarzında bir kuşak giymişti. Geniş bronz bileklikler iki bileğinde parıl parıl parlıyordu.

Başını eğerken kibar bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Sizinle tanıştığıma çok memnunum,” dedikten sonra biraz daha eğilerek Ian’a döndü. “Size çok iyi bakacağıma ve her emrinizi yerine getireceğime emin olabilirsiniz.”

Margaret zarif bir şekilde başıyla selam verip hemen Ruel’e döndü. “Ona ihtiyacımız yok. Jock, valizlerin gemiden indirilmesini beklemek için limanda kaldı ve Ian onun...”

“Jock yerel lehçeyi konuşmıyor,” diye araya girdi Ruel. “Diğer hizmetçileri denetlemek için Tamar’ın yardımına ihtiyacınız var.”

“Ve seni de kâfir sürülerinden korumak için,” diye mırıldandı Kartauk, Margaret’a muzip bir şekilde gülümseyerek. “Erdemli İskoçları yemeyi çok severler biliyorsun.”

“Bu beni hiç şaşırtmaz. Fakat barbarlığınız altında üç yıl hayatta kalmayı başardım bu nedenle sanırım onları da uzak tutmakta sorun yaşamam,” dedi. Sonra taşıyıcılara el işareti yaparak basamaklardan çıkmaya başladı. “Hadi, gelin. Onu taşıırken dikkat edin. Pirinç çuvalı değil sonuçta.”

* Üstünde canlı renklerle basılmış büyük desenler bulunan ipek keten ya da sentetik kumaş parçası.

“Dikkat edeceklerdir. Ona zarar gelmesine kesinlikle izin vermem.” Tamar’ın kalın ve parlak saç örgüsü, basamaklardan çıkarırken iki yana savruldu. Sonra da uzun oyma kapıyı açarak onlara yol verdi. Bir süre sonra Kartauk, Margaret ve Ian, beraberindekiyle birlikte saraya girerek gözden kayboldu.

Ruel, Jane’e döndü. “Tamar birkaç dakika sonra gelecek ve Li Sung’la sana odanızı gösterecek. Önce Ian’ın yerleşmesinin daha uygun olduğunu düşündüm.”

“Tabii ki de.”

“Arka terasa gidip adanın geri kalanını görmeye ne dersin? Saray doğrudan kanyonun üzerine konumlanmış.” Herhangi bir cevap beklemeden onları sarayın etrafında dolaştırarak kobalt mavisi ve zümrüt yeşili mozaikle kaplı, birden çok katı olan terasa götürdü. Süslü çeşmenin suları, basamaklardan aşağı inerek geometrik bir hassaslık içinde düzenlenmiş ve yasemin ağaçlarıyla çevrelenmiş bir havuzda toplanıyordu.

Ruel onları bu mükemmel bahçeden götürdü. Güneş ışığını yansıtan havuzların yanından geçtiler ve sonra üç basamak çıkıp başka bir terasa girdiler. “Kanyonun manzarası oldukça muhteşem... ve göz korkutucu.”

“Lanpur Vadisi’nden de mi korkutucu?” diye sordu Li Sung.

Ruel süslü taş korkuluğun yanında durdu. “Gel de kendin gör.”

Sarp uçurumun kenarında durdular. Aşağıdaki vadiye doğru yüzlerce metre uzanıyordu. Aşağıda orman koyu yeşil bir halı gibi, doğuya ve batıya doğru göz alabildiğince uzanıyordu. Kuzeyde dağ, kenarında durdukları uçurum kadar sert bir şekilde göğe doğru yükseliyordu.

Jane, “Medford’un raporunda, kanyon duvarından dağa kadar olan mesafenin yüz milin üzerinde olduğu yazıyordu. Buradan o kadar uzak görünmüyor,” dedi.

“O ormanda yol açmaya çalışırken daha da uzak geleceğini

garanti ederim,” dedi Ruel kuru bir sesle.

Jane’in bundan hiç kuşkusu yoktu. “Dağın bir adı yok mu?”

“Neden adı olsun ki? Sadece tek bir dağ var,” dedi ve gülümsedi. “Ona isim verme cüretini gösteremedim.”

Aynı şeyi, baktığı tilki için de söylediğini hatırladı birden. Aynı nedenden dolayı sevdiği ve baktığı hayvana bir isim vermemişti.

“İsim vermem onu sinirlendirebilir. Hem bana oldukça iyi davrandı,” dedi Ruel. Kelimelerinde sevecenlik vardı ve bakışında da saray bahçelerinin ihtişamı arasından geçerken bulunmayan sıcak bir sahiplik belirmişti.

Aynı onlar gibi, o da sarayda yaşamaktan mutlu olacak bir adam değil, demişti Li Sung.

“Nehrin de bir adı yok,” diye devam etti Ruel.

“Nehir mi?” dedi Jane ormana bakarak.

“Ağaçlar yüzünden buradan göremezsin. Güneyden kuzeye doğru akıyor sonra doğuya dönüp denizle buluşuyor.”

“Dağ sana o kadar iyi davrandıysa, neden amacına bu kadar yaklaşmaya yetecek altını çıkarman üç yıl sürdü?”

Ruel omuz silkti. “O bana fırsat sundu. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Beni çalıştırmıyaydı aynı başarı duygusunu da hissedemezdim,” dedi suratını buruşturarak. “Seni temin ederim, çok iyi davrandı.”

Ne demek istediğini anlamıştı. Dünyada, tüm engellere rağmen başarılı bir şekilde çalışmanın verdiği histen daha iyisi yoktu. Bu his ona her zaman...

Aniden paniğe kapıldı. Ruel’le bu tarz bir yakınlığa girmesine izin veremezdi. Çabucak gözlerini dağdan ayırarak doğudaki ormana baktı. “Denizi görmeyi bekliyordum. Ada düşündüğümünden daha geniş olmalı.”

Ruel başını salladı. Sadece üç yüz mil uzunluğunda ama ge-

nişliği altı yüz milin üzerinde,” dedi ve batıyı gösterdi. “Ama bu taraftan biraz da olsa denizi görebilirsin.”

“Ormanda açtığın yolu buradan görebilir miyim?” diye sordu Jane.

Ruel başını sallayıp güneyi işaret etti. “Şuradaki ağaçların arkasında kalıyor. Katır yoluna ray döşemeyi mi planlıyorsun?”

“Mümkünse. Biraz daha yol açmamız ve genişletmemiz lazım olabilir ama en azından bir adım önden başlamış oluruz. Peki, ya malzemelerim ne durumda?”

“Malzemeleri Medford’un ekibiyle dağdaki üsse getirttim. Nasıl yardımcı oluyorum görüyorsun, değil mi?”

“Eminim bu iyiliğinin sebebi iyi niyet değil açgözlülüktür.”

Ruel kahkaha attı. “Bu doğru.”

“Yarın dağdan işe başlayacağız. Bana bir harita lazım.”

“Daha iyi bir fikrim var. Seninle geleceğim ve dağa giden yolu sana göstereceğim.”

Jane biraz gerildi. “Buna gerek yok. Sana zahmet vermek istemem.”

“Bu zahmet değil. Zaten benim de kampa dönmem gerekiyor. Ian’ın yerleştiğini gözümle görmek için dönmüştüm,” dedi gülümseyerek. “Yardımlarımın tadını çıkar. Dağa ulaştığımızda işin resmi olarak başlayacak ve benden başka bir şey isteyemeyeceksin.”

“Şimdi de bir şey istemiyorum ki.”

“Talimatlarını işçilere iletecek bir tercüman da mı istemezsin?”

“Medford’dan birini bulmasını isterim.”

“Tamar’ın bir kuzeni var. Kendisi şu an kampta. Dilam, Medford için ekip denetçisi olarak çalışmış ve diğer Cinnidarlılar tarafından da sevilen biri. Ayrıca da filleri yakından tanıyor.”

“Bana fil değil demiryolu bilen birisi lazım.”

“İkisi hakkında bilgisi olan birisi gerçekten işine yarayabilir. Bu ormanlar, yüzyıllardır fillere yuva olmuş. Kendi alanlarına yabancıların girmesinden pek hoşlanmıyorlar.”

Jane kaşlarını çattı. “Medford’un raporunda fillerden bahsediliyor ama bunun bir sorun olmadığı yazıyordu. Fakat yine de sen yetkin olduğunu söylüyorsan Dilam’la çalışmayı kabul ediyorum.”

“Ah, Dilam kesinlikle yetkindir.”

“Peki, sana sadık mı?”

“Ne kadar kuşkucu konuşuyorsun. Dilam, kampında casusluk yapmayacak. Cinnidarlılar son derece bağımsız insanlardır. Onların sadakatini ben bile satın alamam.”

“Bu senin için çok büyük bir hayal kırıklığı olmalı.”

“Hayır, aslında hoşuma gidiyor,” dedi. Sonra Li Sung’a bakarak sesini yükseltti. “Ve Cinnidarlılar senin atkuyruğundan çok hoşlandı, Li Sung.”

“Ne?” dedi Li Sung korkuluktan dönerek. Jane bir kere daha, Cinnidar’a geldiğinden beri yüzünden gitmeyen o yoğun ifadeyi fark etti. “Ah, evet... köyden gelirken yolda fark ettim. Bu da onların gerçekten çok üstün insanlar olduğunu gösteriyor.”

“Kesinlikle,” diye katıldı Ruel ciddi bir tavırla.

“Ayrıca son derece yakışıklılar ve hiç de Hintlilere benzemiyorlar. Tenleri, esmer değil altın gibi. Kasanpore’da gördüğüm pek çok Hintliden de daha uzun boylu ve güçlüler. Bu insanlar melez mi?”

Ruel başını salladı. “Tamar bana Cinnidarlıların, Güney Denizlerde bulunan Polonez adalarından birinden gelip buraya yerleştiğini söyledi. Abdar’ın büyük büyük babasının ülkesine ‘toprak katması’ son derece vahşi bir şekilde vahşi olmuş ve Cinnidarlılar da Savitsarlar veya onların uşaklarıyla her türlü ilişkiyi reddetmişler. Sahildeki tüm kabileleri kanyondaki ormana taşımışlar. Kanyona erişim de neredeyse imkânsız olduğu için onları rahatsız eden

kimse olmadan sorunsuz yaşamışlar.”

“Çok zekice,” dedi Li Sung. Sonra da tekrar parmaklıklara döndü. Dikkatini bir şey çekmişti. “Orada kim yaşıyor?” Terasın biraz uzağında kıvrımlı, arduvaz mavisi kiremitli pagoda tarzı sevimli bir kulübeyi işaret ediyordu.

“Hiç kimse yaşamıyor. Orası yazlık ev. Saraydan sıkıldığım zaman gidip biraz kafa dinlemek için yaptırdım,” dedi ve Jane’e gülümsedi. “Henüz kullanmadım ama eminim kısa süre içinde kullanacağım.” Arkasını döndü. “Ah, Tamar da geliyor. Şimdi müsaadenizi istiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz.”

Jane, Ruel’in sallana sallana saraya gidişini izlerken rahatladığını hissetti. Ruel, ilk geldiklerinde yaşadıkları o samimi an dışında son derece rahat ve kibar davranmıştı ve evinde onur konuklarını karşılayan bir ev sahibinin hoş mizacına sahipti. Tabii ki bu tavırlarının devam edeceğine dair umudu yoktu ancak kendi yolunu bulana kadar ne kadar süre kazanırsa seve seve kabul ederdi.

Tamar’ın peşinden saraya giderlerken Li Sung’a, “Filler hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Filler mi?”

“Ruel, fillerle ilgili sorun yaşayacağımıza inanıyor. Söylediklerini duymadın mı?”

“Hayır, bir şey düşünüyordum. Fillerle ilgili bildiğim tek şey, onları sevmediğim.”

“Neden?”

“Ayakları çok büyük.” Jane şaşkınlık içinde kaşlarını çatınca da konuşmaya devam etti. “Sakat insanlar, büyük ayaklı yaratıklar karşısında son derece tedbirli olur. Karşılarına çıkmak genellikle bizim için pek hoş olmaz.”

Jane kıkırdadı. “O zaman yakın mesafede fille karşılaşmayacağına emin olmamız gerekiyor.”

“En çok ümit ettiğim şey bu.”

“Bunu söylediğim için kusura bakma ama sen gerçek bir aptalsın, Ruel,” dedi James Medford dobra bir tavırla.

Ruel kıkırdadı. “Bunu söylemenin bana bir faydası olduğunu sanmıyorum. Bayan Barnaby’yi onaylamıyor olabilirsin ama sadece bilgi ya da tavsiyeye ihtiyacı olduğunda ona yardım etsen yeter.”

Medford suratını astı. “Bu da muhtemelen demiryolunun tamamını benim yapacağım ve karşılığında hiç para alamayacağım anlamına geliyor.”

“Hanımefendiyle tanıştığında seni kullanmayacağını fark edeceğine inanıyorum,” dedi. Sonra hizmetçiye Medford’un kadehini doldurmasını rica etti. “Çalışma nasıl gidiyor?”

“Yeterince iyi,” dedi. Medford konuyu değiştirmemeye niyetliydi. “Tanrım, Kasanpore’daki demiryolunda neden oldukları senin için yeterli değil mi?”

Ruel gerildi. “Sen o konuyu biliyor musun?”

“Pickering anlattı.”

“Bana bildiğini söylemedin.”

“Çünkü fikrini değiştirip hattın tamamını bitirme işini bana veremeyeceğine inanmadım.”

“Giderek açgözlü davranıyorsun,” diyen Ruel viski kadehini dudaklarına götürdü. “Ben de son zamanlarda bu suçlamayla karşı karşıya olduğum için şikâyet etmiyorum.”

“Gerçekten mi? Kim Cinnidar’ın büyük beyaz racasını sinirlendirmeye cüret edecek kadar cesur peki?”

“Jane Barnaby.”

“Çok ilginç. En azından artık, onu işe alman için seni ikna ederken yalakalık yapmadığına ikna olabilirim.”

“Yalakalığın anlamını bile bilmiyor.”

“Bu da bana ilk başta yaşadığım şaşkınlığı tekrarlatıyor. Peki, neden onu işe aldın ve...” dedi ve cümlesinin ortasında sustu. Bakışları kapıya dönmüştü. “Bayan Barnaby’imiz bu mu?”

Ruel bakışlarını takip ederek yanan avizeler altında parlayan örgülü kırmızı saçı gördü. “Evet o...” Bakışları Jane’in üzerinde dolaşırken şaşkınlıktan gerildi.

Kollarım ve omuzlarını açıkta bırakan, belinin inceliğini ve göğüslerinin dolgunluğunu açığa çıkaran neredeyse şeffaf bir kumaştan sade ve beyaz bir elbise giymişti. Tanıştıklarından beri ilk kez, gerçek anlamda arzulanabilir bir kadın gibi görünüyordu.

“Her neyse,” diye mırıldandı Medford.

Ruel gözlerini Jane’den aldı ve ona bakıp bakmadığını görmek için Medford’a çevirdi. “Ne?”

“Bana işi neden ona verdiğini açıklamak zorunda değilsin,” dedi Medford. Sonra gözlerini Ruel’in alt tarafına doğru indirdi. “Daha açık bir cevap alamazdım.”

Lanet olsun, bir atın üzerine çıkmaya hevesli bir aygır gibi hazır hale gelmesi için kadına bir bakışı yetmişti. “Onu seninle tanıştıracam,” dedi sadece.

“Acele etme, tanışma konusunda senin küçük...”

Ruel, geniş salonda ilerlerken cümlelerin gerisini duymadı. Gözlerini Jane’den alamıyordu. Cildi hafif bir kızarıklıkla parlıyordu. Yorgun bir şekilde ona bakıyordu. Yorgun olmalıydı. Tenine dokunmak, parmak uçlarını çıplak omuzlarında gezdirmek, elini elbisesinin içine sokmak ve göğüslerini tutmak istiyordu. *Neden olmasın ki*, diye düşündü umarsızca. Medford, ona alaycı bir biçimde Cinnidar racası demişti ama sahip olduğu güç gerçektir. Jane’i odasına götürebilir ve ona canının istediği her şeyi yapabilir. O sıkı saç örgüsünü çözebilir ve parmaklarını saçının arasından geçirebilirdi. Sonra elbisesini sıyıır, bacaklarını aralar ve...

Karşısına gelince durdu. “İyi akşamlar. Böyle bir şıklık gör-

meyi beklemiyordum. Gerçekten... Sıra dışı görünüyorsun.”

“Peki, bu seni kızdırdı mı?”

“Hayır...” Ama aniden kızıp öfkelendiğini fark etti çünkü bu gece ona sahip olamayacaktı. Sahip olduğu güç, ona karşı hissettiği bu lanet olası takıntıdan kurtarmayacaktı. Ona hırpalanmış ve yenilmiş bir şekilde gelmek zorundaydı. Gülümsemeye çalıştı. “Seni daha önce elbiseyle görmemiştim. Beni hazırlıksız yakaladın.”

“Elbiseyi Margaret verdi,” diyen Jane odaya göz gezdirdi. “O nerede?”

“Bir mesaj göndererek Ian’ın yemeğe gelemeyecek kadar yorgun olduğunu ve odalarında yiyeceklerini haber verdi,” dedi. Gözleri tekrar çıplak omuzlarına kaydı. “Her zaman olduğu gibi, Maggie kusursuz zevkini konuşturmuş. Böyle bir elbise giymeye seni nasıl ikna etti?”

Jane omuz silkti. “Kalede akşam yemekleri için elbise giymemiz konusunda hep ısrarcı oldu ve Li Sung, Kartauk ve benim doğru dürüst kıyafetlerle yemeğe gelmemizin uygun olacağını söyledi.”

Omuzlarını kaldırdığında, elbisesinin üst kısmı biraz kaydı ve göğsünün üst bölgesinin ipeksi tenini biraz daha ortaya çıkardı. Ruel kasıklarında kışkırtıcı bir acı hissetti. “Bu elbiseyi giymen konusunda onun sözünü dinlemene şaşırdım.”

“Margaret, pantolon giymenin bir erkeği erkek yapmayacağı gibi, elbise giymenin de bir kadını tam bir kadın yapmayacağını söylüyor. Bunlar üstünlüğü değil farklılığı gösteren kılıflar sadece.”

“Ne kadar uysal birisi olmuşsun. Kasanpore’dan ayrıldığın-
dan beri çok değişmişsin.”

Jane, “Mantıklı bir şeyi fark etmek uysallık değildir. Tabii ki değiştim. Sadece aptal insanlar geçen yıllardan bir şey öğrenmez,” dedikten sonra sabırsız bir şekilde ekledi. “Bir elbise hakkında bu kadar konuşmak niye?”

“Hoşuma gitmedi.”

Jane’in yanakları kızardı. “Elbise mi yoksa artık Kasanpo-re’den tanıdığın çocuk olmamam mı?”

“Çocuk değildin. O zamanlarda bile son derece...” dedi ve gözleri göğüslerine kaydı. “Olgundun.”

Yanakları alev alev yanmaya başladı. “O zaman elbisemle ilgili sorun nedir?”

Ruel aniden sorunun elbise olmadığını fark etti. Esas sorun henüz ona açıklamadığı gerçektir. Jane’i o erkeksi kıyafetlerden vazgeçirmeye ikna eden Margaret olmuştu ve öfkesi kadar mantıksız bir kıskançlık içinde kıvranıyordu. “Fazla ciddi. Bir araya geleceğimiz zamanların her ayrıntısını, seni nasıl süsleyeceğim de dahil olmak üzere uzun uzun düşündüm. Bu konuda konuşmaya ne dersin?”

Jane keskin bir nefes aldı. “Hayır, buraya Medford’la buluşmaya geldim. Sanırım çift kapının yanında duran o.”

“Evet, James o. Ne yazık ki seninle tanışma konusunda pek istekli değil.”

“Neden?”

“Metresim olmamın seni işe almamdaki tek neden olduğunu düşünüyor.”

Jane’in dudakları kasıldı. “Ve tabii ki sen de ona aksini söylemedin.”

“Bunu neden yapayım? Ben dürüst bir erkeğim ve burada olmanın nedenlerinden birisi de bu.”

“Ben buraya demiryolu yapmak için geldim.”

“Ama ben de seni ne yapıp edip metresim yapmak niyetindeyim. Metres, sahibini memnun eden ve dizlerine kapanan mütevazı bir araçtır sadece Bu durumdan nefret ederdin, öyle değil mi?”

Ruel, Jane’in yüzünden geçen öfke alevini fark etti ama Jane duygusuz bir şekilde konuşmaya devam etti, “Zaten gerçekleşme-

yecek bir şey hakkında endişelenmeme gerek yok.”

“Fakat Glenclaren’den ayrılmadan önce sana böyle bir görev vereceğimi biliyordun. Sana karşı son derece dürüst davrandım. Cinnidar’ın seni yenmesini ve sonra da aynı durumun benim de başıma gelmesini istiyorum.”

“O zaman istediğini alamayacaksın demektir.” Bakışları Medford’a döndü. “Ve sana da yazıklar olsun, o adama işimde son derece başarılı olduğumu söyleyebilirdin.”

“Sana terbiye verme fırsatım olduktan sonra daha da başarılı olacaksın.”

“Ben...” dedi ve derin bir nefes aldı. Sonra da aldığı nefesi yavaşça verdi. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Beni onunla tanıştıracak mısın yoksa gidip kendim mi tanışayım?”

“Pekâlâ, sizi tanıştıracayım.” Sonra arkasını döndü ve Jane’le birlikte yürümeye başladılar. “Medford’un seninle işbirliği yapmasını sağladım ama benden şampiyonun olmamı bekleme. Bu da senin mücadele vermen gereken başka bir savaş.”

“Bana yardımcı olmama konusunda elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum. Sana güvenmek gibi bir hata yapmam.”

Ruel onu çok sarsmıştı ama bu durumu belli etmemek için çaba harcıyordu. Keyfini kaçırın bir rahatlık ve sakinlikle davranıyordu. “Yazlık evi senin için yaptırdığımı biliyor muydun?” Jane’e bunu bu kadar erken söylemeyi planlamamıştı ancak ona ulaşmak ve dokunmak zorundaydı. “Seni tamamen kendime saklayabileceğim bir yer olsun istedim.”

Jane cevap vermemişti ama Ruel yanaklarının koyulaştığını ve elbisesinin altından göğüslerinin hızla inip kalktığını görebiliyordu.

Lanet olsun, yeterli değildi. “Altın.”

Jane şaşırmış bir şekilde ona baktı. “Ne?”

“Sana altın ipekten bir elbise giydireceğim.” dedi yumuşak bir sesle. “Göğüslerini, kollarını ve bacaklarını açıkta bırakacak

bir elbise. Gerçekten çok güzel bir vücudun var.”

“Rahat dur,” dedi Jane boğuk bir sesle.

“Ve göğüs uçlarını ağızımdan çıkardıktan sonra ne kadar dik ve kırmızı olduğunu da hatırlıyorum. Dilim değdiğinde ne kadar sert olduğunu da. Hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Buradaki terzilerden birine bir an önce elbiseyi dikmesi için sipariş vereceğim. Altın, kırmızı saçlarına gerçekten çok yakışacak.”

“Paranı boşa harcayacaksın. Öyle bir şey olmayacak.”

“Olacak,” dedi ve gözlerini göğüslerine dikti. “Bahse gireyim, çoktan olmaya başladı bile. Bu sadece başlangıç. James’in de fark ettiği üzere son derece rahatsız bir akşam geçireceğim.”

Jane’in bakışları istemsiz bir şekilde kasıklarına doğru kayınca hemen gözlerini kaçırdı.

“Gördün mü?” dedi yumuşak bir sesle. “Çoktan başladı ve sona da ermeyecek,” dedi. Medford’un yanına geldiklerinde durdular. Ruel gülümsedi ve kibar bir tavırla, “James, seni Bayan Jane Barnaby’yle tanıştırmak istiyorum. Gidip Li Sung ve Kartauk’un neden geç kaldığına bakacağım. Eminim, ben yokken onunla ilgilenirsin.”

“Bir şey seni sinirlendirmiş,” dedi Li Sung akşamın sonunda salondan çıkarken. “Yemek boyunca Medford’la konuşurken seni izledim. Adam aptalın teki mi yoksa?”

“Hayır, hatta oldukça zeki olduğunu düşünüyorum,” dedi Jane burnunu buruşturarak. “Ama benim bir aptal olduğumu düşünüyor ve sanırım bana zorluk çıkaracak.”

“Kısa bir süre sonra hatasını anlayacaktır. İşimize yarayabilecek herhangi bir şey söyledi mi?”

Jane başını salladı. “Topladığı bütün bilgilerin denetim rapo-

runda olduğunu söyledi. Biraz da fillerden bahsetti.”

“Ne?”

“Cinnidarlıların fillere çok saygı duyduğunu ve onlara zarar verirse sorun çıkacağını söyledi.”

“Yani orada öylece durup kocaman ayaklarıyla bizi ezmele-
rine izin mi vereceğiz?”

Jane omuz silkti. “Belki de endişelenmemizi gerektirecek bir durum yoktur. Bu sorunla zamanı gelince yüzleşeceğiz. Medford inceleme yaparken filleri sadece uzaktan bir kere gördüğünü söyledi.” Ardından elini ağzına götürerek esnedi. “Ve şimdi de aklımı bir an önce boşaltmak ve iyi bir uyku çekmek istiyorum. Odanız rahat mı?”

“Harika. Her isteğimi yerine getirmeye bekleyen iki tane de hizmetçim var. Bu ikinci sınıf insan gerçekten çok mahcup.”

“Bu da muhtemelen ev sahibinin isteği.”

“Ya da Ruel bizi altın dağının insafına bırakmadan önce biraz şımartmak istiyor,” dedi surat buruşturarak. “Ve tabii o koca ayaklı canavarların...”

“Belki de.” Ruel’in bir şeyleri neden yaptığına dair tahminlerde bulunmaktan yorulmuştu ve onun yanında olduğunda içini kaplayan tahammül edilemez gerilimden daha da fazla yorulmuştu. Bu gece, dantelli yaldızlarla parlayan ve her nefeste Ruel’in gücünü soludukları o gösterişli odada oturmaya çok zor dayanmıştı. Bütün akşam boyunca, Ruel’in dış görünüşünün altındaki hamlığı ve öfkeyi hissetmişti. Ruel’i, başlangıçtaki patlamaya neyin teşvik ettiği konusunda hiçbir bilgisi yoktu ama sonrasında kendini yaralanmış ve korkmuş hissetmişti. En kısa sürede dağıtmak ve iş bittikten sonra da bir an önce özgür kalmak için can atıyordu. “Medford kampa olan yolculuğun üç gün süreceğini ve Ruel’in genellikle geceyi Fil Geçidi’nde geçirdiğini söyledi.”

“Fil Geçidi,” diye mırıldandı Li Sung. “Sözleşmede vardı.”

Jane başını salladı. “O geçidin üzerindeki rayların sekiz hafta içinde tamamlanması gerekiyor.”

“Ah, evet, cezalar. Zamanında yetiştiremezsek yüksek bir bedel ödeyeceğiz, değil mi?”

“Yüzde elli.”

Li Sung hafif bir ıslık çaldı.

Jane, “Bunun bir önemi yok çünkü *yetiştireceğiz*. Yarın akşam araziyi inceleme şansımız olacak,” dedi. Odasının önünde durdu. “İyi uykular, Li Sung.”

Li Sung dalgın bir sesle koridorda odasına doğru ilerlerken, “Hiç şüphelen olmasın,” dedi.

On Üçüncü Bölüm

Ruel, kırsağından indi ve sırt çantasını açtı. “Güneşin batmasına daha bir saat var. Sen ve Li Sung etrafa bakana kadar ben de kamp kuracağım.”

Jane etrafındaki açıklığa bakınarak, “Görülecek çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi. Toprağın üzerinde ölmüş veya çürümüş bir halde birkaç diken ağacı haricinde herhangi bir bitki barındırmayan yarım mil çapında bir alandı burası. “Neden buraya Fil Geçidi diyorlar?”

“Dilam’ın söylediğine göre filler genellikle adanın doğu tarafında kalıyor ama arada sırada bir iki tanesi, bazen de sürünün tamamı batıya gidiyor ve bu rotayı kullanıyor.”

“Peki, neden yolu doğrudan geçiş alanında açtınız.”

“Bana yaklaşık yarım mil açıklık kazandırdı,” dedi Ruel omuz silkerek. “Yük trenleriyle dağdan geçerken bir tane bile fil görmedim. Fakat bir sürüye denk gelseydim emin ol, geri çekilir ve önce onların geçmesine izin verirdim.”

Jane kaşlarını çatı. “Bir fil sürüsünün buradan geçip hasar verme ihtimali varsa buraya ray döşeyemem. Geçitten biraz uzaklaşmam gerekir.”

Ruel gülümsedi. “Ama bu daha uzun sürer.”

Açıklıkta ray döşemeyi riske alamayacağımı biliyordu, diye

düşündü Jane sinir içinde. “O zaman başka bir yerden zaman kazanırım.”

“Neden gidiyorlar peki?” diye sordu Li Sung aniden.

İkisi de dönüp ona baktı.

“Filler,” dedi. “Bazen batıya göç ettiklerini söylemiştin. Neden gidiyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok. Dilam, Cinnidarlıların filleri, fillerin de onları rahat bıraktığını söyledi.”

“Batıya gittiklerini bilecek kadar ilgileri varsa nedenini neden bilmiyorlar?”

“Neden bu kadar merak ettin ki?”

“Bir nedeni yok,” dedi Li Sung yavaşça. Sonra biraz acı çekerek katırdan indi ve eşyalarını aldı. “Bu yaratıktan inmek iyi geldi. Bu canavara binene dek ata binmenin acı verici olduğunu zannederdim.”

“Sana bir at verebilirdim ama bu dar kanyon yolunda katırların ayağı hiç kaymaz.”

“Yolu genişletmek için ekibi göndermek zorundayız,” dedi Jane.

“Bir şey fark etmez. Bu bacakla bütün hayvanlar benim için acı verici,” dedi Li Sung ve açıklıkta sertçe ilerledi. “Ben araziye bir bakacağım. Belki daha iyi bir rota bulabilirim.”

Ruel arkasından baktı. “O çok cesur bir adam. Patrick’den çok daha değerli bir insan.” Sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. “Babanı da peşinde getirmemene çok şaşırdım.”

“Bana ayak bağı olacaktı.”

“Zaten her zaman ayak bağı oluyor, öyle değil mi? Ama yine de ilgini ondan esirgemiyorsun. Neden?”

Jane, katırının eyerini çözerek eyeri yere bıraktı. “Başka bir şey yapamam. Biriyle ilgilendiğin zaman, bir anlamda alışkanlık olur... Sana ait olur.”

“Koruyucu.”

“Anlamadım?”

“Önemli değil, bir keresinde Kartauk senin hakkında bunu söylemişti. Bu çok tehlikeli bir zayıflık.”

Kartauk’un bir zamanlar onu aynı konuda uyardığını hatırladı ama daha sonra bu ‘zayıflığı’ kendi çıkarı için kullanmıştı. “Bunun için zamanım yok,” diyerek açıklıkta yürümeye başladı. “Li Sung’un peşinden gideceğim.”

“O zaman neden ona seni de beklemesini söylemedin.”

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Yolculuk onun için çok zor oldu ve kimsenin, acı çektiğini görmesini istemez.”

“Senin de mi?”

“Ben olsam ben de böyle hissederdim,” dedi ve Ruel’e baktı. “Sen de.”

Sonra hızla Li Sung’un peşinden gitti.

Kampa vardıklarında gece çökmüştü. Kızarmış domuz etinin kokusu ve alev alev yanan kamp ateşinin ışığı ortalığı sarmıştı. Ruel bir elinde kızartma tavasıyla ateşin karşısında çömelmişti. Çoktan fasulye ve çörekle doldurulmuş olan üç teneke tabağın üzerine etleri koyarken kafasını kaldırıp baktı. “Pekâlâ, yeni bir rota buldunuz mu?”

“Kuzeye doğru bir rota daha var,” dedi Li Sung. Tabaklardan birini alarak oturdu. “Ama tam olarak inceleyemeden güneş battı.”

“Fark etmez. Bunun için daha sonra bol bol vakit olacak,” dedi Jane. O da oturdu ve yemeğe başladı. “Dağdan inen yolun denetimine başlarken sen de buraya bir ekip gönderebilirsin.”

“Uzun süreli bir gecikme beklemiyor musun?” diye sordu Ruel.

Jane gözlerinin içine baktı. “Üstesinden gelemeyeceğimiz bir gecikme olmayacak.”

Ruel gülümsedi. “Bazen kontrolümüzün olmadığı gecikmeler

olabilir. Bunu bekleyip görmek zorundayız öyle...”

“Bu da neydi?” dedi Li Sung başını kaldırarak. Yüz ifadesi tetikteydi. “Bir şey duydum.”

Jane de duymuştu uzaktan kısık bir sest.

“Sadece çığlık atan fil,” dedi Ruel. “Bazen duyulabiliyor.”

“Sanırım biraz öfkeli,” dedi Jane. “Sesi sanki... Üzgün ve kaybolmuş gibi.”

Li Sung ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Ne üzgün ne de kaybolmuş. Onu kurtarmana gerek yok.”

Ruel gülümsedi. “Tehlikeli bir durum değil. Buradan çok uzakta.”

“Yeterince yakında,” dedi Li Sung kuru bir sesle. “Onları ne görmek ne de seslerini duymak istiyorum.”

Jane Ruel’e dönüp, “Li Sung fillerden pek hoşlanmıyor,” diye açıklama yaptı Jane Ruel’e.

Fakat Li Sung, “Jane kibarca gerçek duygularımı saklamaya çalışıyor. Onlardan hoşlanmıyor değilim, korkuyorum,” diyerek duraksadı. “Ve kıskanıyorum.”

“Kıskanıyor musun? Neden?” diye sordu Ruel.

“Güç. Dünyadaki tüm yaratıklardan daha fazla güce sahipler. Gücsüz insanların payına, güç sahibi olanları kıskanmak düşer. Irkım ve sakat bedenim yüzünden her zaman ikinci sınıf insan muamelesi gördüm.” Sonra Ruel’e baktı. “Seni de kıskanıyorum, Ruel. Sen de artık güç sahibisin.”

“Güç, iyi korunmadığı takdirde her zaman kaybedilebilecek bir şeydir.”

“Ama en azından güç sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Bu benim hiçbir zaman yaşayamayacağım bir duygu.”

“Evet, yaşayacaksın,” dedi Jane düşmesine izin vermek istemediği gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırarak. “Göreceksin, Li Sung. Kendi demiryolu şirketimiz olduğunda herkes sana saygı duyacak ve...”

“Aynı şey değil. Bu benim kazandığım değil senin vereceğin bir güç olacak,” dedi ve tabağını yere koydu. “Sanırım şimdi biraz uyuyacağım. Ortalığı sen topla, Ruel.”

Ruel suratını buruşturdu. “Övgü alan gücüm işte bu kadar. Şu ana kadar bütün işi benim yaptığımı belirtmemeye gerek var mı?”

Li Sung, “Kendinden zayıf olanlarla ilgilenmek, güç sahibi olanların sorumluluğundadır,” diye karşılık verdi ve rulo haldeki yatağını hazırlayıp onlara arkasını dönerek yattı. “En azından bu kadar adalet olsun.”

Ruel, Jane’e bakmak için döndü. Gözlerinden ateşin yansıması görünüyordu. Gerildiği her halinden belliydi. Ruel, medeni tavrını Li Sung yanlarında olduğu sürece korumuştı. Oysa şimdi Li Sung uyuyacaktı ve Jane onunla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı.

“Li Sung’a katılıyorum,” dedi. Sonra tabağını yere koydu, Li Sung’un yanında yatağını hazırladı ve uzanıp gözlerini kapadı.

Ruel’in kısık sesle küfrettiğini, sonra da kıkırdadığını duydu. “İkinizin de düşünce tarzında bir yanlışlık olduğuna inanıyorum ama tartışmaya girmeyeceğim.”

Hayır, Ruel hiçbir zaman önemli olmayan konular hakkında tartışarak zaman harcamaz zaten, diye düşündü Jane. Hizmetini oldukça mükemmel ve eşsiz bir yetkinlikle yerine getirir ve kendisini daha büyük savaşlara saklardı.

Kısa bir süre sonra, Ruel’in ateşin karşısında battaniyenin altına girdiğini duydu. Etraftaki ormanın hışırtılı gece sesleri ve odun çıtırtıları dışında sessizlik vardı... Ve arada sırada bir filin çığlığı duyuluyordu.

Li Sung, muhtemelen fillerin ne üzgün ne de yalnız oldukları konusunda haklıydı ama yine de bu ses onu çok hüznlendiriyordu.

Karanlıkta bir fil çığlığı daha geldi.

Li Sung’un uyuduğunu düşünmüştü ama anlaşılan yanlışmıştı.

Mırıltısı neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı ama yine de belli bir efkâr taşıyordu. “Güç...”

Ruel’in maden kampı bir çadırkentti ve Kasanpore’un Glenc-laren’den farklı olduğu gibi sarayından da farklıydı. Yaklaşık yüz çadır araziye yayılmıştı ve bu manzara Jane’in çocukluğundaki geçici çadır kamplarına çok benziyordu.

Bu benzerliği fark eden Jane, istemsiz bir şekilde atının eyerlerini sıktı.

“Bir sorun mu var?” dedi Ruel. Gözlerini kısarak yüzüne bakmıştı. “Saraya hiç benzemediğini biliyorum ama o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum.”

Jane zorla gülümsedi. “Sorun yok. Sadece bana hatırlattığı bir şey...”

“Aynı şey değil,” diye araya girdi Li Sung. “Baksana burası ne kadar temiz. Çöp yok. Mükemmel bir düzen var.”

Jane içini kaplayan şefkatle birlikte gerginliğinin de azaldığını hissetti. Li Sung’un, acı anıları hatırladığını hissedeceğine güvenmişti ve işte onu sakinleştirip teselli etmeye çalışıyordu. “Hayır, aynı şey değil.”

“Neyle aynı değil?” diye sordu Ruel.

Ruel’in ciddi yüz ifadesini görünce endişelendi. “Li Sung ve ben, geçmişte oldukça fazla sayıda çadırkent gördük,” dedi ve sonra da daha fazla soru sormasını önlemek için, “Ama hiçbirisi bu kadar temiz değildi. Bunu sen mi sağladın?” diye ekledi.

Ruel başını salladı. “Cinnidarlılar inanılmaz derecede titiz insanlar. İşçilerle görüşme yaparken benden talepleri umumi banyo, *belim* çadırı, günde iki saat *belim* izni ve kalacakları yerleri denetlemek için zaman oldu.”

“Talep mi?”

“Köle işçi mi çalıştırdığımı düşünüyorsun yoksa?”

“Seni şartlar konusunda çok uzlaşmacı bulmadım diyelim.”

“Cinnidarlılar karşısında seçeneğim yoktu,” diyerek kederli bir şekilde sırtıttı. “Sadece kendi şartlarını kabul edersem madenimde çalışmaya lütfedeceklerdi. İsteklerini yerine getirmeseydim, köylerinde mutlu bir şekilde çalışmaya devam edecek ve onlara ne kadar para teklif edersem edeyim reddedip deliler gibi çalışmamı izleyeceklerdi.”

Ancak Ruel onlara kötü niyetli yaklaşmamıştı. Jane, Cinnidarlılar konusunda, dağına karşı hissettiği şefkatli sahipliğini gösterdiğini fark etti. “Para onlar için cazip değil mi?”

“Para herkes için caziptir ama Cinnidarlılar paranın kendi deyimleriyle ‘mutlu hayat’ için gerekli olduğunu düşünmüyorlar.”

“Peki, onlar için gerekli olan ne?” diye sordu Li Sung.

“Çocuklar, huzurlu bir ortam, öğretmenlerden bir şey öğrenecek zaman ve *belim*.”

“*Belim* nedir?”

“Oyun. Cinnidarlılar oyun oynamayı çok sever. Mutlaka devam eden bir oyuna şahit olursun.”

“Ve biz de bu insanları çalıştıracacağız, öyle mi?” diye sordu Jane kuru bir sesle.

“Tembel değiller ama bu sırrı keşfedene kadar buraya ilk geldiğimde sorun yaşadım. İş bir oyun haline getirmeli ve işçileri de birbirleriyle yarıştırmalısn. Her akşam bir kazanan ilan ediyor ve ödül veriyoruz.”

“Ne tür bir ödül?”

“Her gün değişiyor. Bir gün tatil, hediyelik ıvır zıvır, para... Her iki haftada bir yerel konsey toplanıyor ve ödülleri belirliyor.”

“Peki, bu konseyin başında sen mi varsın?” diye sordu Li Sung.

Ruel başını salladı. “Cinnidarlılar hariç kimsenin Cinnidar konseyine girmesine izin verilmiyor. Ben üç yıldır burada yaşıyo-

rum ve o şerefe daha layık görülmedim,” dedi gülümseyerek. “Ama Dilam bana düzgün davranmaya devam edersem bir ya da iki ay içinde, konseyde yer almasam da toplantılara katılabileceğimi söyledi.”

“Dilam konseyde mi?”

“Evet, konsey başkanlığı yapıyor. Gördüğüm en sıra dışı insanlardan birisi,” dedi. Sonra batan güneşe bir bakış attı. “Şimdi sizi belim çadırına götüreceğim. İşçilerin çoğu akşam yemeğinden önce zar veya kâğıt oynamak için orada toplanır. Sanırım artık Dilam’la tanışma vaktiniz de geldi.”

Yüz metre ötede, kampın ortasında duran büyük çadırdan kahkahalar ve heyecanlı çığlıklar duyuluyordu.

Çadıra girdiklerinde, gürültü kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Yalın toprak zemini örten renkli halılar ve gruplar halinde toplanmış erkeklerin ve kadınların heyecanlı yüzlerini aydınlatan şık bir işçiliği olan pirinç telkâri lambalar dışında hiç eşya yoktu. Jane, Li Sung’un, Cinnidarlıların saçlarını atkuyruğu yapmaları nedeniyle üstün oldukları hakkındaki yorumunu hatırladığında neşeyle gülümsedi. Bu Cinnidarlılar kesinlikle bu işi seviyordu; Jane daha önce bu kadar örgülü saç bir arada görmemişti. Erkekler ve kadınlar, uzun siyah saçlarını arkadan tek bir örgüyle örmüştü.

İçeri girdiklerinde kalabalık onlara pek de ilgi göstermedi. Fakat yine de birkaç erkek Ruel’i saygıdan çok arkadaşça bir tavırla selamladı. Ruel de aynı tavırla karşılık verip içeriye bir göz attı. “Ah, zar... Ben de öyle düşünmüştüm. Dilam zar oynamayı sever. Bu taraftan.” Dirseğiyle kalabalığın içinden yol açarak uzak köşede diz çökmüş zar oynayan bir grup kadın ve erkeğin yanına gitti.

“Dilam, seninle biraz konuşabilir miyim?” diye seslendi Ruel.

Zarın üzerine eğilmiş parlak siyah saçlı başlardan birisi

döndü. "Birazdan, Samir Ruel."

Jane şok olmuş bir şekilde baktı. Dilam kadındı.

Dilam'ın bakışları Jane'e kaydı. "Ah, geldiler demek. Güzel."

"Kabul edeceğimi biliyordum," diye mırıldandı Ruel, Jane'e.

"Anlaşılan bir demiryolu ekibine patronluk edecek tek kadın sen değilsin."

Dilam zar attı. O anda diğer oyunculardan inlemeler ve alaycı haykırışlar yükseldi. Dilam sırtarak Cinnidar dilinde bir şeyler söyledi. Sonra Ruel'e dönüp, "Şanslıyım ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorlar. Onlara, şansın zekâ sahibi insanlara verilen bir ödül olduğunu söylemiştim de," dedi ve sonra bahisleri topladı. "Beni dışarıda bekleyin. Burası tanışmak için fazla gürültülü."

Ruel başını sallayıp Jane ve Li Sung'u çadırdan çıkardı.

"Bir kadın demek," diye sordu Li Sung.

"Medford, Cinnidar yüksek konseyinden, ekibini denetleyecek akıllı bir yerli göndermelerini istedi ve onlar da Dilam'ı gönderdi. Cinnidar'da, konseyin seçimine itiraz edip onları sinirlendirmek pek akıllıca değil."

"Çok iyi İngilizce konuşuyor."

"Sadece dört haftada öğrendi. Sıra dışı olduğunu söylemiştim."

Dilam, bir dakika sonra çadırdan çıkarak yanlarına geldi. Zıplar gibi adım atıyordu ve atletik bir zarafeti vardı. Orta boyluydu, geniş omuzları ve hem güçlü hem de esnek görünümlü bir vücudu vardı. Koyu yeşil renkte bir tunik, bol siyah pantolon ve biraz eski olsa da tertemiz kahverengi sandalet giymişti. "Siz Jane Barnaby olmalısınız," dedi gülümseyerek. "Sizi selamlıyorum. Ben Dilam Kankula. Bana Dilam diyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Çadırın loş ışığında Jane sadece parıldayan koyu renk gözlerini ve bir o kadar parlak büyük gülümsemesini fark etmişti. Şimdi onu açık bir şekilde görebiliyordu. Otuz

yaşına yaklaşmıştı. Yüzü köşeli, ağzı ve gözleri de çok güzeldi. Yüzünden zekâ ve mizah duygusu akıyordu. “Ruel sizin bir kadın olduğunuzu söylememiştir.”

“Ama bu daha iyi, değil mi? Birbirimizi daha iyi anlayarak uyum içinde çalışabiliriz. Samir Medford’a yaptığım gibi size değerimi ispat etmek zorunda kalmam.”

“Ekipte başka kadınlar da var mı?”

“Ah, evet, ama çok değil. Fiziksel iş için erkekler daha iyidir. Kadınların dayanma gücü ve mantık yürütme becerisi daha fazladır ama erkeklerin de kas gücü daha fazladır. Bu nedenle erkeklere yapabildiği en iyi işi yaptırmak ve gerisini bize bırakmak en iyisidir.”

“Pardon,” dedi Li Sung büyük çadırın gölgesinden çıkarak. Ses tonunda bir keskinlik vardı.

Dilam’ın bakışları Li Sung’a kaydı. Gözleri iri iri açıldı. “*Sen* Li Sung’sun, değil mi? Jane’in arkasında gölgede kaldığın için göremedim.”

“Sadece en iyi şeyi yapması gereken alçakgönüllü bir erkek olsam da, hiçbir kadının gölgesinde *durmam*.”

“Sözlerimle herhangi bir şekilde hakaret etmek istemedim,” dedi Dilam dalgın bir ses tonuyla. Li Sung’a bakarken yüzünde dikkat kesilmiş bir ifade vardı. “Ama gerçek böyle, siz de biliyorsunuz.”

“Hayır, *bilmiyorum*.”

“Cinnidarlıların esas olarak anaerkil bir toplum yapısı vardır,” dedi Ruel. “Bunu söylemeyi unuttum mu?”

Jane, *bu önemli gerçeği söylemediğini şeytan bile biliyor*, diye düşündü ters ters. Ruel’in gözleri Dilam ve sinirlenmiş Li Sung arasında gidip gelirken sinsi bir şekilde parlıyordu.

“Eminim hepimiz çok iyi anlaşıcağız,” dedi Dilam.

Li Sung, “Tabii bana akli fikri olmayan yük hayvanı gibi

davranmadığın sürece,” diyerek alaycı bir biçimde karşılık verdi.

“Ah, hayır... böyle bir niyetim yok,” dedi Dilam büyük bir ciddiyetle. “Söylediklerimi yanlış anladınız. Erkekler gerçekten muhteşem yaratıklardır.”

“Yaratıklardır,” diye tekrarladı Li Sung. “Aynı katırlar ve filler gibi mi mesela?”

“Bu çok yerinde bir karşılaştırma değil. Filler, katırlardan çok daha zeki hayvanlardır.”

“Peki, bu hayvan hiyerarşisinde erkeklerin konumu nedir?”

“Aman Tanrım, sen çok aksisin,” dedi Dilam bezmiş bir şekilde. “Benden ne söylememi bekliyorsun?”

“Erkeklerin yapabildiğini düşündüğün o muhteşem işleri açıklamanı istiyorum.”

“Bence sen benimle tartışmak istiyorsun,” dedi Dilam omuz silkerek. “Erkekler iyi avcı ve savaşçıdırlar. Aynı zamanda çok iyi zanaatkâr da olabilirler.”

“Ama yine de yönetim konularında yer almaya layık değiller öyle mi?”

Dilam başını salladı. “Çok kolay sinirlenirler. Kadınlar konseyi devralmadan önce kaç kere kabile savaşı yaşadık.”

“Ve sanırım şimdi yüce gönüllü konseyiniz sayesinde barış hâkim.”

“Her zaman değil,” dedi Dilam sevimli bir şekilde gülümseyerek. “Ama nasıl ki dünyaya çocuk getirmek dokuz ay sürüyorsa, insanların hayatını mahvedecek bir savaş başlatma konusunda da daha dikkatli olmalıyız.”

“Eminim erkekler de çocukları için en az sizin kadar endişeleniyorlardır,” dedi Li Sung sertçe.

Dilam, “Peki, o zaman neden savaşıyorlar?” dedi ve Li Sung’un ağzını açtığını görünce bir elini havaya kaldırdı. “Aramızda aslında bir tartışma yok. Sadece senin farklı olduğunu gö-

rebiliyorum,” dedikten sonra, “Bazı açılardan,” diye ekledi.

Jane, Dilam’ın kelimelerinin sadece Li Sung’u daha da sinirlendirdiğini görünce aceleyle araya girdi. “Bana çadırımı gösterir misin, Dilam? Belki orada konuşur ve...”

Dilam başını salladı. “Uyuyacağın yeri Samir Ruel göster sin,” dedi gülümseyerek. Sonra işaretparmağını Li Sung’a doğrultarak, “Seni ben alıyorum.” diye devam etti.

“Buna gerek yok,” dedi Li Sung soğuk bir tavırla.

“Bu bir gereklilik değil zevk. Bana kızdın ve ben de aramızı düzeltmeliyim. Sanırım yemekten önce *nesling* için zamanımız olur.”

Jane, Ruel’den homurtu ve nefes alma karışımı bir ses duydu.

“*Nesling* mi?” diyen Li Sung kaşlarını çatıp sorgulayan bir ifadeyle Ruel’e baktı.

“Cinsel ilişki,” diye mırıldandı Ruel.

Dilam, “İşte erkeklerin iyi olduğu başka bir konu daha,” diyerek yine kocaman gülümsedi. “*Nesling*.”

“Bedensel kapasitemizi onaylayan ne büyük incelik,” dedi Li Sung ona hiddetle bakıyordu. “Hiç sanmıyorum.”

“Ah,” dedi Dilam hayal kırıklığı içinde. “Hoşuna gitmedim mi?”

“Hayır, gitmedin.”

“Halbuki sen benim çok hoşuma gittin. Seni çok...” dedi ama Li Sung’un yüzündeki sert ifadeyi görünce suratını buruşturdu. “Ah, pekâlâ... belki zamanla benden hoşlanırsın.”

“Bu konuda şüphelerim var.”

“Fikrini değiştirmeyecek misin?” diye sordu keder içinde. “Ben *nesling* konusunda oldukça sıra dışıyım.”

Li Sung, “Fikrimi değiştirmeyeceğim,” diyerek Ruel’e döndü. “Çadırım hangisi?”

“Sana göstereyim,” dedi Ruel. Dilam’a döndü ama konuşmaya başladığında gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. “Kor-karım kendini Jane’in önerdiği konuşmayla tatmin edeceksin. Onu

bir saat sonra *candmara* getir.”

Dilam arkalarından bakıp, “Bu hiç iyi bir başlangıç olmadı,” dedi ve sonra bir şey fark etti. “Topallıyor.”

“Bacağı çocukken ezilmiş ama bu çalışmasına bir engel değil. Ekipteki herkesten daha çok çalıştığını göreceksin.”

“Bunu biliyorum,” diyerek karamsarlık içinde başını salladı. “Ama sakathğı her şeyi açıklıyor. Keşke görevim daha kolay olsaydı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dilam yanıt vermedi. Bakışları hâlâ uzaklaşan Li Sung’un üzerindeydi.

“*Candmar* nedir?” diye sordu Jane.

“Efendim?” dedi Dilam bakışlarını çevirerek. “Ah, *candmar*, yemek yediğimiz yer. Hep birlikte kampın ortasında bulunan ateşin etrafında yemek yeriz,” dedi. Sonra arkasını dönüp ters yönde yürümeye başladı. “Hadi, gel de sana nerede uyuyacağını göstereyim. Sonra buraya döneriz. Akşam yemeğinden önce zar oynamak için vaktimiz olacak.”

Jane başını salladı. “Haritayı incelemem ve olası sorunları...”

“Gidip zar oynayacağız,” dedi Dilam kararlı bir şekilde. “Kumar, yorgun ve kalbi kırık insanlara zevk verir. Neşen yerinde olduğunda ise aklın daha iyi çalışır.” Bir süre Jane’i inceledi. “Hayattan zevk almayı öğrenmek zorundasın. Çok ciddi görünüyorsun.”

“Yedi ay içinde bitirmek zorunda olduğum bir demiryolum var ve bu çok ciddi bir konu.”

“Li Sung da çok ciddi,” dedi Dilam konuyu değiştirerek. “Onunla birlikte oluyor musun?”

“Ben mi?” dedi Jane kıkırdarak. “Biz sadece arkadaşız.”

“Arkadaşlar da birlikte olabilir. Hatta bu durum bazen bu çok eğlencelidir.”

Jane, Cinnidar kültürünün kendi kültüründen çok farklı olduğunu düşündü. Açıklamaya çalıştı. “Biz kardeş gibiyiz.”

Dilam, “Ah, bu iyi. O zaman biz de arkadaş olabiliriz,” dedi

ve gülümsedi. “Samir Ruel’le birlikte oluyor musun?”

Jane’in gülümsemesi yok oldu. “Hayır, olmuyorum,” dedi. Aniden aklına gelen düşünce ise gerilmesine neden oldu. “Peki, sen?”

Dilam başını sallayarak merakla ona baktı. “Bu senin için neden önemli?”

“Önemli değil,” dedi Jane hemen. “Sadece merak ettim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Dilam açık açık. “Önemli.”

Dilam haklıydı. Dilam ve Ruel’in birlikte olduğu düşünce-siyle içini parçalayan acının ham keskinliği onu hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. Hemen konuyu değiştirdi. “Ruel, senin halkının Savitsar hükümdarlarıyla pek geçinemediğini söyledi.”

“Bizi köle yapmaya çalıştılar. Onlarla savaşacak silahımız yoktu bu yüzden kaçmak zorunda kaldık,” dedi Dilam dudaklarını sıkarak. “Bir daha böyle bir şey olmamak zorunda. Yüksek Konsey’in Samir Ruel’le birlikte çalışmaya karar vermesinin bir nedeni de, diğerlerinin burayı bir kere daha işgal etme çabaları.”

“Ve siz de Ruel’in işgal etmesini mi tercih ettiniz?”

“İlk başta işgalciydi ama artık değil.”

“Onunla güzel çalışabiliyor musunuz?”

Dilam başını salladı. “Samir Ruel çok adil, hepimiz kadar hızlı çalışıyor ve hatalarına gülmeyi iyi biliyor.”

“Ama yine de konseyinize girmesine izin vermiyorsunuz.”

“Zamanla belki. Cinnidar’a ait olabilir ama biraz olgunlaştırmamız lazım.”

Herhangi birisinin, Ruel’i olgunlaştırma fikri Jane’i gülümsetti. “Bunu gerçekten görmek isterim.”

Dilam, “Göreceksin,” diyerek küçük bir çadırın önünde durdu. “Bu çadır senin. Benimkisi iki çadır ötede. Üzerine başına çekidüzen ver, on beş dakika sonra gelip seni alırım.” Sonra fikrini değiştirdi. “Hayır, otuz dakika. Yapmam gereken bir şey var.”

Jane'in gülümsemesi, Dilam'ın gidişini izlerken yok oldu. Bu kadından hoşlanmıştı. Dobralığı belki biraz rahatsız edici olabilirdi ancak mizah anlayışı ve canlılığı iyi gelmişti. Oyunda gösterdiği enerjiyi içinde de gösteriyorsa Ruel'in iddia ettiği kadar değerli bir çalışan olabilirdi.

Li Sung'un Ruel'le birlikte çekip gitmesinden önceki öfkeli yüz ifadesini hatırladığında, gülüşü kıkırdamaya döndü. Evet, Dilam'ın varlığı kesinlikle işleri daha ilginç hale getirecekti.

Ruel yirmi dakika sonra kamp ateşinin yanına geldiğinde Li Sung yerde oturmuş, dikkatle kızarmış tavşan yiyordu ama Jane ile Dilam ortalarda görünmüyorlardı. "Jane nerede?" diye sordu Ruel.

"Onu görmedim. Nerede olduğunu da bilmiyorum."

Dilam da ortada olmadığına göre ikisinin nerede olduğu beliydi. *Belim* çadırındaki kumar hâlâ hararetle devam ediyordu ve Dilam'ın kumar oynarken kesinlikle rahatsız edilmemesi gerektiğini biliyordu.

Bir dakika sonra, kalabalığın içinde dirseğiyle kendine yol açarak ilerliyordu. Dilam'ı hemen fark etti. Cinnidarlıların kart oyunu olan *parzak* oynuyordu ama Jane onunla birlikte değildi. "Burada olduğunu tahmin ettim," dedi Ruel, Dilam'a. Sonra da çadırın içine bir bakış attı. "Jane nerede?"

"Şu tarafta," diyen Dilam zar köşesini gösterdi. "Ama onu rahatsız etmemelisin. Kazanıyor."

Kalabalık o kadar yoğundu ki zar köşesinde oyunculardan kimseyi göremiyordu. "Akşam yemeği vakti geldi. Yemek kumardan daha önemlidir."

Dilam, "Kazanan sen olsan hiç de böyle düşünmezdin," dedikten sonra kartlarını yere bırakıp ayağa kalktı. "Seninle *cand-mara* geleceğim ama Jane'i burada bırakalım da biraz eğlensin."

“Emin misin?”

Dilam başını salladı. “Kazanmaya ihtiyacı var. Hayatında hiç eğlence yok,” dedi. Sonra Ruel’i kolundan tutarak çadırdan çıkardı. “Daha sonra onu alması için Li Sung’u göndeririz.”

“Li Sung’un senin göndereceğin bir yere gideceği konusunda kuşkularım var.”

“Biliyorum,” dedi Dilam somurarak. “Sakat bacağı yüzünden sanırım. Bana gerçekten çok sorun çıkartacak.”

Kahkaha duyuldu. Jane’in kahkahası... Çadırın içinde heyecanlı, dolu dolu ve özgür bir kahkaha çınlamıştı.

Ruel yolda durup Dilam’ın onu çekiştirmesini umursamadan arkasını döndü. Sonra Jane’in böyle bir kahkaha attığını hiç duymadığını fark ettiğinde çok şaşırdı. Kesinlikle ne Kasanpore’da ne de Glenclaren’de böyle bir şey olmamıştı.

Hayatında eğlence yok.

“O zaman ona sen söylersin,” dedi Dilam.

“Neyi?”

Jane bir kahkaha daha attı. Lanet olsun, kalabalığın arasından onu görmek istiyordu.

“Li Sung’a,” dedi Dilam sabırsız bir şekilde. “Geri gelip Jane’i almasını sen söylersin.”

Zar çemberinin etrafında bulunan kalabalıkta bir hareketlenme oldu.

Jane elinde zarla eğildi, başı arkaya düşmüştü ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Yüzü kahkaha atmaktan parlıyordu. Genç, özgür ve neşe dolu görünüyordu.

“Gördün mü? Sana söylemedim mi?” dedi Dilam yumuşak bir sesle. “Buna ihtiyacı var.”

Ve Ruel de ihtiyacı olanı elde etmesini istemişti. Kahkaha atmaya devam etmesini istiyordu. Hayatının geri kalanında Jane’in hep böyle olmasını ve...

Jane başını kaldırınca Ruel'in kendisini izlediğini fark etti.

Kahkahası yok olmuştu; dudakları dikkatle kasıldı. Sanki kasvetli bir pelerin giymiş, masum bir şekilde her şeyi kapatmıştı ve içi aydınlık olsa da Ruel'i dışarıda bırakmıştı.

Ruel sanki ondan bir şey çalmış gibi berbat duygular hissetti. Sonra da keskin bir sesle, "Yemek zamanı," dedi.

"Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim," dedi Jane sessiz bir şekilde. "Hemen geliyorum."

Ruel kısa bir şekilde başını sallayarak çadırdan çıktı. Dilam da peşinden gitti. Tanrım, bir an için, tren kazasından önceki günlerde olduğu gibi, Jane'e karşı daha önce hiçbir kadına hissetmediği duygular hissetmişti. Ancak kendini bu hissin bir anlık olduğuna kendini inandırdı. Onu Cinnidar'a, hiç yaşamadığı neşeli bir çocukluk vermeye değil cezasını çektiğini görmek için getirmişti. Artık bir çocuk değil, ağabeyinin hayatını mahveden bir kadındı.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Dilam. "Neden bırakmadın da..."

"Dinlemediğim zaman bunun nedeninin ne söylediğini duy-mak istemediğim olabileceği hiç aklına geliyor mu?"

"Ben yine de..." dedi ve Ruel'in yüz ifadesini görünce sustu. "Susmalı mıyım?"

"Susmalısın," dedi vurgulu bir şekilde.

Jane, Li Sung'un keyfinin daha yerine gelmediğini fark etti. O akşam yemek boyunca ya sessiz kalmış ya da tek kelimelik cevaplar vermişti. Jane onu biraz açmanın ve somurtkanlığını gidermenin çok iyi olacağını düşünerek, "Konu Dilam mı?" diye sordu.

Bu tek kelime, patlama etkisi yaratmaya yetmişti.

"O nefret edilecek bir kadın." Dişlerini sıkarak ve kamp ateşinin karşısında duran Dilam'a baktı. "Başka birini tutamaz mıyız?"

"Emin değilim. Anladığım kadarıyla onu işe kabul etmezsek

Cinnidarlılar bunu bir hakaret sayar. Ayrıca, ben ondan hoşlandım,” dedi çekingen bir gülümsemeyle. “Açıkçası o da senden hoşlandı.”

“Beni vahşi bir hayvan gibi görüyor... Sana çadırını gösterdikten sonra yanıma geldiğini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi. Demek bu gerçekten Dilam’ın yapması gereken ‘bir şeydi.’

“Bana, onda beni bekleyeni görmememi sağlayan körlüğümü affettiğini ve sabırla bekleyeceğini söyledi.”

Jane’in dudakları aniden kıpırdadı. “Ne hoş.”

“Hoş mu? Erkekleri sadece kraliçe arıların kölesi olacak ikinci sınıf asalaklar olarak görüyor.”

“Onu yanlış anladığına eminim,” dedi Jane bakışlarını takip ederek. Dilam’ın yüzü kahkahayla aydınlanmıştı. Ruel’le konuşurken ellerini heyecanlı bir şekilde sallıyordu. “Sevimsiz bir kadın değil ama, değil mi?”

“Günah kadar çirkin.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Ama anlaşılan Li Sung, inanmamayı seçtiği herhangi bir şeye ikna olmayacaktı. Ayağa kalktı. “Çadırıma gidiyorum. Dağ yolunun haritası üzerinde çalışmam gerek. Sabah erkenden işe koyulmak zorundayız.”

Li Sung’dan alabildiği tek cevap başını sallaması ve somurtması olmuştu.

Ruel yanında belirttiğinde kamp ateşinden çok fazla uzaklaşmamıştı. “Bu akşam *belim* çadırında gerçekten çok eğlendin sanırım.”

Ne zaman Ruel yanında olsa hissettiği gerilim, ters bir şekilde yanıt vermesini sağladı, “Evet.”

“Çok kazandın mı bari?”

“Bilmiyorum. Cinnidar para birimini çözemedim henüz. Ama sanmıyorum.”

“Cinnidarlıları sevdin mi?”

“Sevmemek mümkün mü? İyi huylu ve akıllılar. Bu kadar keyif içinde yaşayan insanlarla daha önce hiç karşılaşmamıştım,” diyerek ona baktı. “Onları sen de seviyorsun. Dilam senin buraya ait olduğunu söyledi.”

“Öyle,” dedi sadece.

Jane bunu itiraf etmesine çok şaşırmıştı. “Altın sayesinde mi?”

Ruel başını salladı. “Cinnidar beni ele geçirdi. Dağda çalıştım, Cinnidarlılarla ilgilendim ve sadece zengin olabilmek için köle olduğumu fark ettim. Bir gün çalışmayı bıraktım, başımı kaldırıp etrafa baktım ve bir tuzağın içinde olduğumu fark ettim.”

“Tuzak mı?”

“İan olsa ‘yuva’ derdi. Oysa ben bu kelimeyi kullanırken çok rahat değilim.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun?”

“Neden anlatmayayım ki?” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Tekrar birbirimizi tanımanın vakti gelmedi mi?”

Jane, “Hayır,” dedi ve çadırın girişinde durdu. “Senin hakkında herhangi bir şey öğrenmek istemiyorum.”

“Ne kabasın. Halbuki ben seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.” Gözlerinin içine baktı. “Bunun için de her şeyi yapmaya hazırım.”

Ruel ona dokunmuyordu bile ama Jane kalp atışlarının hızlanmaya başladığını ve nefesinin kesildiğini hissetti. Bu şüursuz tepkisini fark edince de içini bir panik kapladı.

Ruel’in bakışları, boğazının boşluğunda atıp duran noktaya odaklandı. “Gördün mü?” dedi yumuşak bir sesle. “Sen de beni tanımak istiyorsun.”

Sanki kutsal kitaptan alıntı yapıyor gibi konuşuyordu ve haklıydı. Bedeni gerçekten de onu *tanımak* istiyordu. Tanrım, sanki hiç ayrı kalmamış gibiydiler.

Arkasını dönüp çadıra girdi ve çadırın perdesini hızla kapattı.

“Seninle yarın görüşürüz,” diye seslendi Ruel.

“Hiç sanmıyorum,” dedi. Sesi çatlamıştı; düzeltmeye çalışarak, “Yarın işe başlamak zorundayım. Eminim sen de madende yoğun olacaksın,” diye devam etti.

Ruel, “Ama iyi bir iş çıkardığına emin olmak zorundayım. Ne de olsa benim demiryolumu yapıyorsun,” dedikten sonra uzaklaştı ve sesi kesildi.

Dağa gittiklerinde Ruel’i daha az göreceğini sanmıştı ama henüz ondan kurtuluş yoktu. Bu fikir, vücudunun ona gösterdiği tepki kadar korkutucuydu. Belki de korktuğu kadar kötü olmazdı. Birkaç kere gelip kontrol eder sonra da kendi işine bakardı.

Bir ay boyunca her gün geldi. Bazen beş dakika kalıp gidiyor bazen de bir saat oyalanıyordu.

Li Sung, Dilam ve işçilerle şakalaşır, atına biner veya oturup Jane’in çalışmasını izlerdi.

Jane sabahları, Ruel’in geleceğini bilerek uyanır, bütün gün de gelmesini bekleyerek tedirgin olurdu. Geldiğinde de her saniyeyi varlığını içinde hissederek, acı içinde geçirirdi. Aynı Kaspore’da vagonda birlikte olmadan önceki günler gibiydi. Ancak bu durumun daha kötü olduğunu düşündü. Şimdi sadece bedenini istemekle kalmayıp, onun canını acıtmak ve hatta onu yok etmek bile istiyor olabilirdi. Ateşe koşan bir pervane gibi olduğunu düşündü acı içinde.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, o alev her geçen gün, elinde olmadan daha da yaklaşıyordu.

Jane eğilmiş rayı ölçerken önünde bir gölge gördü. Gelenin

Ruel olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu. Duyuları ona o kadar alışkındı ki, rahatsız edici varlığını gölgesinden bile hissedebiliyordu.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordu. “Herkes işi bıraktı.”

Jane ona bakmadan, raylar arasındaki boşluğu kontrol etmeye devam etti. “Bunu bitirmek istedim. Umarım senin iyiliğin için biraz fazladan kölelik yapmama itirazın olmaz.”

“Hayır, hiç itirazım olmaz. Herhangi bir terslik mi var diye merak ettim sadece.”

“Bugün biraz programın gerisinde kaldım,” diye ekledi hızla. “Ama yarın telafi edeceğim. Dağ yolundaki son çeyrek mildeyiz. Şafakla birlikte kanyonu geçmeye başlayacağız.”

“Biliyorum. Li Sung bana söyledi.”

“O zaman sana her şeyin yolunda olduğunu da söylemiştir.”

“Ama sen Li Sung’a her şeyi söylemiyorsun ki. Öyle değil mi?”

“Tabii ki söylüyorum.”

“Mihracenin vagonunda yaptıklarımızı da söyledin mi?”

Jane yanaklarının alev alev yandığını hissetti ama soruyu umursamadı.

“Söylediğini hiç sanmıyorum,” dedi Ruel yumuşak bir sesle. “Aramızda bir şeyler olduğunu düşünebilir ama emin değil bence.”

“Bilmesine gerek yok.” Jane sarsılarak ayağa kalkıp yolda biraz ilerledikten sonra eğilip ölçüme devam etti. “Tüm istediğin buysa neden artık gitmiyorsun? Meşgul olduğumu görmüyor musun?”

Ruel, “Tüm isteğim bu değil,” diyerek başına dikilmek için bir kere daha yaklaştığında Jane gölgesini gördü. “Seni dizlerinin üzerinde görmek istiyorum. Bu manzara bana çok büyük bir keyif veriyor.”

Jane bıkkın bir halde ona baktı. Bacaklarını iki yana açmış

duruyordu; bugün karanlık olan sadece gölgesi değildi. Siyah, deri çizmeler baldırlarını sarmış, siyah pantolonu güçlü bacak kaslarını ortaya çıkarmış ve siyah gömleği de gövdesini sarmıştı. Sadece Ruel'in güneşten açılmış saçları ve altın rengi teni, dış görünüşünün karanlık şıklığını biraz olsun aydınlatıyordu. Şu anki haliyle karanlıklar prensi kadar yakışıklı ve tehlikeli görünüyordu.

Ruel, "Ah, bu daha iyi," dedi ve gülümsedi. "Dizlerinin üzerine çökmüş ve bana aynen bu şekilde baktığını hayal ediyordum. Fakat tam olarak hayalimdeki gibi değil. Saçların açık olmalı ve parmaklarım da saçlarına gömülmeli," dedi ve durdu. "Ve ikimiz de çıplak olmalıyız."

Tarif ettiği sahne hem duygusal hem de barbarcadı. Esir alan ve esiri. Köle ve sahibi. Neredeyse gözlerinin içine bakmak için parmaklarını saçlarına doladığını hissedebiliyordu. Aniden kendisini çaresiz bir mahkûm gibi hissetti. Ancak yine de inanılmaz bir şekilde, esaretin o kontrol altına alan hissinin altında, sanki bu egemenliği deneyimlemek istermiş gibi bu erotik heyecanın karanlık dalgalanmasını hissedebiliyordu.

Hayır! Bu duygu onu korkutmuştu ve Ruel'in tutuşturduğu o sıcak dalgayı bir an önce yok etmeliydi.

Ayağa kalkıp karşısında dikildi. Meydan okuyan bir tavırla gözlerinin içine baktı ve dişlerini sıkarak, "Seni serseri, buradan defol git. Bırak da işimi yapayım," dedi.

Jane bir an için bu dediğini yapacağını düşünmedi. Ruel hafifçe gülümsedi. "Israr ediyorsan. Durumun büyüsü bozuldu zaten," dedikten sonra yumuşak bir sesle ekledi. "Bir an için bunu sen de hissettin ama, öyle değil mi, Jane?"

Jane cevap vermedi.

"Evet, hissetmişsin," deyip gülümseyerek ona bakmaya devam etti. "Güzel. Hattın bu bölümünü tamamladığına göre artık seni bu kadar sık ziyaret etmeyeceğim. Seni etrafta olmadığımıda

bile hissedeceğin kadar güçlü bir hatırayla baş başa bırakmak istedim.”

Jane, Ruel’in söylediğinden sonra vücuduna bir rahatlamanın yayıldığını hissetti. Artık her gün gelmeyecekti. Varlığının verdiği işkenceden kurtulacaktı. “Zaten işlerinle ilgilenmenin ve benim işlerime de karışmamanın zamanı gelmişti.”

“Ah, ama ruhum seninle olacak. Beni unutamayacaksın.”

“Yanılıyorsun. Gözümün önünden kaybolduğun anda, aynı adada olduğumuzu bile hatırlamayacağım.”

Ruel başını salladı ve arkasını dönüp Nugget’a doğru ilerlemeye başladı.

“Bekle!” dedi Jane. Kelimesinden duygular fışkırıyordu. “Sen kendini *ne* zannediyorsun?”

Ruel dönüp ona baktı. “Anlayamadım?”

“Bana bunu yapma hakkını sana ne veriyor? İlk taşı atacak kadar masum bir hayat mı sürdün?”

“Hayır, hayatım boyunca aklıma bile gelemeyecek kadar korkunç şeyler yaptım,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. “Ama bir masumu incittiğimde bedelini de mutlaka ödedim. Aksi, kurallara aykırı. Hepimiz bu günahın bedelini ödemeliyiz, Jane.”

“Ve sanırım ben de günahlarımın bedelini sana ödemeliyim.”

“Evet, çok haklısın. Küçük bir çocukken, kendi adıma adalet için kimseye güvenemeyeceğimi öğrendim. Adalet istiyorsam, elimi uzatıp onu yakalaması gereken kişi benim,” dedi ve yüzü alevlendi. “Yaşadığımız dünya adil değil. Seni cezalandırma işini kadere ya da Tanrı’ya bırakabilirim. Fakat onlar da arkalarını dönüp gidebilir. Bu nedenle bu işi *ben* yapmalıyım.”

Jane, Ruel’in Nugget’a binip gidişini izledi.

Titriyordu. Derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı. Bunu ona yapmasına izin vermemeliydi. Tekrar dizlerinin üzerine eğildi ve rayları ölçmeye başladı. Artık ondan kurtulduğuna göre

unutmak zorundaydı. Onun istediği gibi, düşüncelerinde yaşamasına izin veremezdi.

Körlemesine elini ısıtıp önünde duran rayı tuttu. Güçlü çelik, güneşten ısınmıştı.

İçini tatlı bir rahatlık kapladı. Güçsüz değildi. Bu raylar kadar gücü vardı. Bir demiryolu yapacak iradeye, ruha ve zekâyâ sahip olduğuna göre bir erkek de onu ne eğebilir ne de kırabilirdi.

Karanlıklar Prensi!

Jane uyandığında kalbi deli gibi çarpıyordu, nefes nefeseydi. Sadece bir rüya bu, dedi kendi kendine çaresiz bir şekilde.

Ruel'in onu ziyaret ettiği öğleden sonra her gece bu rüyayı görüyordu. Uyandıktan sonra utanç verici fiziksel bir kanıt da her seferinde ortaya çıkıyordu. Göğüs uçları sertleşmiş ve yatak örtüsüne değdiği için son derece hassastı, bacaklarının arasında ise zonklayan bir boşluk vardı.

Hayır, pek de aynı sayılmazdı.

Ter içinde kalmıştı.

Bu çok garipti çünkü uykuya dalarken çadırın içi serindi. Şimdi ise tüm vücudu alev alev yanıyordu.

Yatağından kalkarak lavaboya gitti. Yüzüne biraz serin su serpti. Hâlâ sıcaktı, cildi kurumuştu ve dokunduğunda alev alev yanıyordu. Bu durumu daha önceden de yaşamıştı ve belirtileri biliyordu.

Ateş geri gelmişti.

Bunu fark edince neredeyse rahatladı. Hastaydı. Onu lanetleyen erotik rüyaların artık nedenini biliyordu.

Nedeni Ruel değil, ateşti.

On Dördüncü Bölüm

“Demiryolu mu?” dedi Abdar tırnaklarını koltuğunun saten döşemelerine geçirerek. “Ne kadar ilerlemişler?”

“Medford’un kolu neredeyse bitmek üzere ama dağdan gelen hat başlayalı daha yedi hafta olmuş ve daha başlarda sayılır. O kız, dağdaki maden kampından ormana giden yolu döşüyor ama...”

“Ne kadar sürecek?” diye araya girdi Abdar sertçe.

“Medford’un kampındaki adamım, rayların birleşmesine en az dört ay olduğunu söyledi.”

“Dört ay! Ve bu süre içinde, İskoç herif altın cevherlerini raylar birleşmeden önce depolayacak ve hat tamamlandığında da gemiyle kaçırmaya hazır olacak. *Benim altınımı!*” Ayağa kalkarak duvara doğru yürüdü. Duvarda, ihtişamının son kanıtı olan güçlü ve görkemli maskesi mum ışığında parlıyordu. “O altın bana lazım.”

“Başka haberler de var,” dedi Pachtal. “Senin hoşuna gidecek haberler. Kartauk, Cinnidar’da.”

“Ne?” dedi Abdar aniden ona dönerek. “Emin misin? Ölmemiş mi?”

“Kendi gözümle gördüm. Saklanmıyor bile. Sarayda yaşıyor ve adada özgürce dolaşıyor.”

“Çünkü güvende olduğunu düşünüyor. Onu o lanet adadan alamayacağımı zannediyor,” dedi Abdar kaşlarını çatarak. “Ve

haklı da. Mihrace olana kadar hiçbir şey yapamam.”

“Peki, bu ne zaman olacak? Yola çıktığımdan beri babanın durumu kötüleşti mi?”

Abdar başını salladı. “Yaza kadar dayanabilir.”

“O zamana kadar İskoç herif kendini korumak için çok güçlenebilir. Ada sadece limandan girilerek fethedilebilir ve limanı güçlendirecek bir şeyler yaparsa o zaman...”

“Biliyorum. Biliyorum,” dedi Abdar sabırsız bir şekilde. “Sence ben ahmak mıyım? O vakte kadar böyle bir şey yapmasına izin vermemeliyiz.” Sonra arkasını dönerek Kali’nin heykeline doğru ilerledi. “Beni ne kadar seviyorsun?” dedi. Pachtal’ın aniden gerildiğini hissetmişti. Ses tonunda neredeyse yakarış vardı. “Bu küçük meselede bana yardım etmeyecek misin?”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Pachtal bezgin bir şekilde.

“Yaşlı ve hasta. Eninde sonunda ölecek nasılsa.”

“O mihrace,” dedi Pachtal boğuk bir sesle. “Böyle bir şey yaptığımı duyulursa neyle cezalandırılacağımı biliyorsun. Cenazesindeki odun yığnında beni canlı canlı yakarlar.”

“Beklenilenden kısa bir süre önce ölürse kimse bir şeyden kuşulanmaz. Kim, neden ölmek üzere olan bir adamı öldürmek ister ki?”

“Bu çok tehlikeli.”

“Onu hançerle demiyorum. Daha gizli saklı yöntemler var. Belki bir iki hafta süreyle zehir verilebilir,” dedi ve Pachtal’a gülmüşü.

“Zehir konusunda yeteneklisin. Kullanmayacak olsan bu yetenek neden sana verilsin ki?”

“Bilmiyorum, eğer...”

“Kali’ye hizmet etmek için o altına ihtiyacım var. Sen de beni seviyorsan bana bu hizmeti sunmalısın,” dedi ve işaretparmağıyla

heykelin altın hançerini okşadı. “Kali’ye bu hizmeti sunmalısın.”

Abdar yumuşak bir ses tonuyla, “Ben...bu konuyu düşüneceğim.”

“Beni daha önce hiç yüzüstü bırakmadın,” dedi. “Bundan sonra da bırakmayacağına inancım tam.”

Pachtal aceleyle odadan çıkarken Abdar da onun ayak seslerini dinledi.

Abdar, Pachtal’ın korktuğunu fark etti. Pachtal’ın kendi isteğine karşı geldiği hiç olmamıştı ama bu iş için onu ikna etmek için biraz çaba gerekebilirdi. Yine de, Pachtal’ın eninde sonunda isteğini yerine getireceğine kuşkusu yoktu.

Kali her zaman kazanırdı ve zaten o da bu dünyevi düzlemde Kali’nin koruyucusu olarak atanmamış mıydı?

“Ruel geldi,” dedi Li Sung başıyla biraz uzakta bulunan çadırı göstererek. “İlerlememizi kontrol etmek için gelmiş.”

“Yine mi?” dedi Jane ve koluyla alnındaki teri sildi. “Kendi işine baksa ve bizi de rahat bıraksa çok daha iyi olacak.”

“Dağdan ayrılıp ormanda çalışmaya başladığımızdan beri sadece beş kere geldi,” diye fikrini belirtti Li Sung. “Tabii ki yatırımının günden güne ilerlediğini görmek isteyecektir.”

“Ya da ilerlemediğini. Pekâlâ, hayal kırıklığına uğrayacak. Çünkü programın ilerisindeyiz.”

“Bu kadar iyi gitmemiz onu neden hayal kırıklığına uğratsın ki?”

Lanet olsun, Jane bunu söylemek istememişti. Sinirleri zaten gergindi ve Ruel’in ortaya çıkması da onu gergin ve savunmacı yapmıştı. Li Sung, onun hiçbir şeyi öylesine söylemeyeceğini bildiğinden kuşkulandı. “Zamanında Fil Geçidi’nde olursak çok büyük miktarda para kaybedecek.”

“Paranın Ruel için önemli olduğunu düşünmüyorum.”

Jane bir anda patladı. “Aklını mı kaçırdın? Böyle düşünüyorsan onu tanımamışsın demektir. Neden kendisine ait bir krallık istediğini sanıyorsun? Tabii ki para için... Sen ne yapıyorsun?”

Li Sung, elini Jane’in alınına koydu. “Sıcaksın. Yine ateşin çıkmış. Çok iyi görünmüyorsun bence.”

Jane bir adım geri gitti. “Ateşim çok yüksek değil.”

“Bence yeterince yüksek,” dedi sert sert. “Ne kadar süredir var.”

Soruyu umursamadı. “Her gün olmuyor.”

“Peki, ya geceleri?”

Jane yine cevap vermedi.

“Her gece mi?”

“*Quinghao* alınca geçiyor.”

“Peki, sence ölümüne çalışarak ne kadar süre ateşi uzak tutabileceksin?”

“Şu lanet demiryolu bitene kadar.”

Li Sung kuşku içinde başını salladı. “Ruel merhametli bir adam. Gidip hasta olduğunu söylersen sana biraz vakit verecektir.”

Jane, “Hayır!” Tanrım, o an en son istediği şey, Ruel’in hastalığını öğrenmesiydi. Savunma alanlarında zayıf bir nokta arıyordu. “İyileşeceğim. Ona söylemeyeceksin. Kimseye bir şey söylemeyeceksin,” diyerek çadıra doğru ilerlemeye başladı. “Dilam’ dan, ölçmeye başladığım son çeyrek mili kontrol etmesini iste.”

“Gerek yok. Ben yaparım.”

Li Sung’un, görevi almak için ısrar edeceğini tahmin etmeliydi ve o gün de bacağını zorlayacak kadar uzun bir süre boyunca ayakta kalmıştı. “Çok uzun sürmez sanırım. Ben kendim yaparım,” dedi Jane.

Li Sung çenesini sıktı. “Ben yapacağım.”

İki aydır neredeyse gece gündüz çalıştıkları için, Jane onunla tartışamayacak kadar yorgundu. “Nasıl istersen.”

Ruel, Jane’in çadırına girdiğinde üzerinde çalıştığı arazi haritasından başını kaldırdı. “Gerçekten çok hızlı ilerliyorsun,” dedi ve parmağıyla masa üzerinde duran haritanın üzerinde daire içine aldığı noktaya vurdu. “Fil Geçidi’ne dört mil kalmış.”

“Yarıdan sonraki gün ulaşmış olacağız. Günde ortalama iki mil hızla ilerliyoruz. Yolun iki tarafında biraz fazladan açıklığımız olsa daha da hızlı ilerlerdik.”

“Ama sen geçidin etrafını dolaşmayı seçtin.”

“Üç gün fark eder,” dedi ve masanın yanına gelip harita üzerindeki noktaya vurdu. “İşte. Sözleşmede yazan bitiş tarihinden iki gün önce geçidi arkada bırakmış olacağız.”

“Belki,” dedi gülümseyerek. “Belki de olmaz. Cinnidar şimdiye kadar sana çok iyi davrandı ancak şansının bu kadar iyi gideceğine çok da güvenme.”

“İyi gidecek.”

“Fillerle sorun oldu mu?”

“Ormanda çalışmaya başladığımızdan beri tek bir fil görmedik. Dilam herhangi bir sorun çıkacağını düşünmüyor. Fillerin alışkanlıkları olan yaratıklar olduğunu ve geçidin etrafını dolaştığımız içinde doğrudan karşı karşıya kalmayacağımızı söylüyor.”

“Biz oradan üç ay önce geçerken daha yakındalardı. Kampa doğru ilerlerken seslerini duymuştum.”

“Onları her zaman duyuyoruz. Bu bir şey ifade etmiyor. Dilam’a göre sürekli birbirleriyle konuşuyorlar.”

“Kamp yerine geldiğimde Li Sung ve Dilam’ın birlikte çalışmasını izledim. Daha iyi anlaşıyorlar gibi. Herhangi bir problem var mı?”

“Li Sung’un Dilam’la bir problemi yok tabii ki, Dilam...”

“Onunla yatmaya çalışıyor mu hâlâ ?” diye sordu Ruel me-

rakla kaşlarını kaldırarak. “O konudaki isteğinden vazgeçti gibi geliyor bana.”

Jane omuz silkti. “Kim bilir? Dilam bu konu hakkında konuşmuyor ve Li Sung da bu demiryolunun ikimiz için ne kadar önemli olduğunu biliyor. İşi bitirmek dışında herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yoğunuz.” Doğrudan Ruel’in gözlerinin içine baktı. “Şimdilik bu kadarını bilmek yeterli.”

“Ne zaman seni görmeye gelsem kaçırıyorsun.”

“Yapacak işlerim var. Konuşmaya vaktim yok.”

“Benim de yapacak işlerim var ama senin için zaman yaratıyorum.”

Sesi neredeyse şefkatliydi ama kelimelerinde belli belirsiz bir tehdit vardı. “Senin için her zaman vakit yaratırım, Jane.”

Her zaman. Bu kelime, Jane’in içini boğucu ve sonu gelmeyecek kaçınılmazlık duygusuyla doldurdu. Ruel asla vazgeçmeyecekti, Jane’in yeterince acı çektiğine görüp tatmin olana kadar peşini bırakmayacaktı. Tanrım, bütün bunlar çok yorucuydu. “Söyleyeceklerin bitti mi? İşimin başına dönmem lazım.”

Ruel, “Evet, öğrenmek istediklerim bu kadardı,” diyerek arkasını döndü. “Köydeki rafineriye gideceğim ve Ian’ın nasıl olduğunu görmek için saraya uğrayacağım. Beş gün sonra dönerim.”

“Zahmet etme. Sana rapor verecek vaktim olmayacak. Beş gün sonra, geçidi geçmiş ve kanyon duvarına kadar ilerliyor olacağız.”

“Ah, zahmet değil,” dedi ve omzunun üzerinden gülümsedi. “Biliyor musun, bir yanım gerçekten teslim tarihine kadar işi yetiştirmeni istiyor. Çok iyi iş çıkardın ve iyi işe hayranımdır.”

Jane ona baktı, konuşamayacak kadar şaşkındı. Neden sürekli sert ve alaycı olmuyordu sanki? Ne zaman ona karşı savunma kalınlarını kullansa, değişiyor, yumuşuyor ve Kasanpore’da tanıdığı eski Ruel’e dönüşüyordu. Jane ona baktığında, savunmasının kay-

bolup gittiğini hissedebiliyordu. İçinden sessizce gitmesi, ondan uzaklaşması için dua etti. Ruel onun için bir hastalık gibiydi, gücünü emen ateşten farkı yoktu.

“Açık bir şekilde kovulduğuma göre ve bunu kibarca söylediğin için bunu yapacağım,” dedikten sonra arkasını döndü. “Hoşça kal, Jane. Beş gün sonra görüşürüz.”

Ruel gittikten sonra Jane boş gözlerle haritaya baktı. Beş gün. Gergin olmasını gerektirecek bir durum yoktu. Bu ateşle daha önce de savaşmış ve kazanmıştı. İş gayet mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Cinnidarlılar hızla ve neşeyle çalışıyordu ve şimdiye kadar aşamayacakları bir engelle karşılaşmamışlardı. Amacına zamanında ulaşmasını engelleyecek ne olabilirdi ki?

Ian yastığına yaslandı. Kesik kesik nefes alıyordu. Yüzünde tarif edilemez bir keyif ifadesi vardı. “Margaret...”

Margaret üzerinden kalktı ve yanına sokuldu. Kumral saçları çıplak omuzlarına yayılmıştı. “Hâlâ konuşabilmene şaşırdım. Performansım çok iyi değildi de...”

Ian, “Harikaydı... Her zamanki gibi harikasin,” dedi ve nazikçe saçlarını okşadı. “Ben sana zevk verebildim mi?”

“Evet.” Bu yalan her zamanki gibi boğazına takılı kaldı ama Kartauk ona, sevişme sonrasında bir kadının erkeğe kendisini güçlü ve egemen hissettirmesinin önemli olduğunu söylemişti. Sonra Ian’ın omzunu öptü. “Sen bana her zaman keyif veriyorsun.”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Çuval gibi öylece yatıyorum sense...”

Margaret, “Fark etmedin mi? Ben çok inatçı bir kadını. Her şeyi yönetmek de hoşuma gidiyor,” dedikten sonra tek dirseğine dayanarak alaycı bir şekilde gülümsedi. “Kim bilir? Nasıl bir insan olduğumu düşününce, süklüm püklüm bir şekilde boyun eğmeye

zorlansaydım belki bana bu kadar zevk veremeyebilirdin.”

“Sen mi süklüm püklüm olacaktın?” dedi parmağıyla dudaklarını okşayarak. “Hayatta inanmam.”

“Ben de inanmam,” dedi ve az önceki pozisyonuna döndü. “Bir kere daha?”

Ian mutluluk içinde gülümsedi. “Beni bir aygır mı sanıyorsun?”

“Tabii ki. Neden zorla da olsa benimle evlenmeni sağladım ki? Toprak sahibinin oğlunun da babası gibi şehvetli bir kuvvete sahip olacağını düşündüm,” dedi ama sonra yanaklarını koluna dayadı. “Ama sanırım biraz dinlenmene izin vermeliyim.” Ian’ın, yorgunluğa işaret eden cansızlığını çoktan fark etmişti ve birkaç dakika içinde uyuyacağını biliyordu. “Buraya geldiğinden beri daha güçlüsün ama. Cinnidar sana çok iyi geldi.”

“Öyle mi?” diye sordu hevesle. “O zaman belki kısa bir süre sonra eve dönebilirim.”

“Henüz değil,” dedi. Aslında çok da iyi değildi. Öksürüğü neredeyse geçmişti ama hâlâ kilo kaybetmeye devam ediyordu ve Margaret, onun gözünün önünde eriyip gittiğini görünce paniğe kapılıyordu.

“Henüz değil mi? Glenclaren’in bana ihtiyacı var.”

“Sana papazdan gelen mektubu okudum. Her şey mükemmel bir şekilde devam ediyor.”

Ian’ın iç geçirdiğini duyduğu anda yanlış bir şey söylediğini fark etti. Dengeyi sağlamanın ne kadar zor olduğunu düşündü öfkeyle.

“Haklısın, kendime yalan söylüyorum. Kimsenin bana ihtiyacı yok. Ne senin ne de anlaşılan Glenclaren’in.”

“Saçma sapan konuşma,” dedi. “İkimizin de sana ihtiyacı var. Her zaman da olacak.”

Ian başını salladı.

Margaret gözyaşlarının gözünü yaktığını hissetti ama akmalarına izin veremezdi. Onun zayıflığına değil gücüne ihtiyacı vardı. Fakat artık bu savaşı vermekten çok yorulmuştu. “Sana olan aşkımdan şüphen mi var?”

“Hayır, ama aşk bir ihtiyaç değildir. Ben sana sadece acı veriyorum. Yanında olmasaydım, güçlü ve tam bir erkek bulur ve sana eğlence... ve çocuk verirdi.”

Çocuk... Konu sürekli buraya geliyordu. Ses tonunu biraz yumuşattı. “Kim bilir? Belki bu gece bana bir bebek vermişsindir.” Ian cevap vermedi. Margaret endişelendi. Önceden ufak da olsa bir umut hissedebiliyorlardı ama bu bile artık yok olmaya başlamıştı. “Olabilir,” dedi çaresiz bir şekilde. Onunla kalmasını sağlayacaksa bir yalan daha söylemenin ne farkı vardı? “Artık güçlüsün ve bir süredir...”

“Şşş...” dedi dudaklarını Margaret’in şakağına sürterek. “Benim güzel aşkım, benim tatlı aşkım. Çok yorgunum. Bırak da gideyim olmaz mı?”

Margaret kolunu biraz daha sıktı. Kalpler gerçekten kırılır mıydı? Bu sözü her zaman aptalca bulmuştu ama içinde bir şeyin kırıldığını ve ufalandığını hissetti. “Yapamam.”

“Daha mutlu olurum. Sen de mutlu olmamı istemez misin?”

“O kadar çok isterim ki,” diye fısıldadı. “Biliyorsun...” dedi ama cümlesine devam edemedi.

“Ağlıyor musun, Margaret? Görüyorsun bak istemeden de olsa seni üzüyorum.”

“Ağlamıyorum.”

“Çünkü ağlamamak için kendini tutuyorsun. Seni ağlarken görmeme izin vermezsin.”

“Neden ağlayacakmışım? Hayatım boyunca âşık olduğum, bana mutluluk veren adamla birlikteyim ve...”

“Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi? Tatlı Margaret...”

Tatlı değildi. Bazen Ian'ın onun gerçekte kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu. O anda, onu bu hale getiren kadere çılgık atmak, tekmelemek ve yumruk atmak istiyordu. "Sen de vazgeçmemek zorundasın. Sana ihtiyacım var."

"Her gece rüyama giriyor. Çocukluğumuzda o güzel günlerde, fundalığın üzerindeki tepeye gidip oturduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Böyle olacağını düşünüyorum, huzurlu, aydınlık ve mutlulukla dolu," dedi Ian ve Margaret'in yüzüne düşen saçlarını geriye attı. "Ölüm beni bekliyor."

"O zaman bırak elli yıl daha beklesin," dedi sinirle. "Onu kandıracağız. Her geçen gün gücünü toplayacaksın, Glenc'laren için bir çocuğun olacak ve sonra..." Başını salladı. "Bu olacak. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım." Yüzünü göğsüne gömdü. Hissettiği korku ve çaresizlik giderek güçleniyordu.

Ian, "Ne oldu? Titriyorsun, Margaret," dedi. Nefesi başını okşuyordu. "Kendini bu kadar üzmemelisin. Her şey yolunda. Hadi, şimdi uyu, aşkım."

Nasıl uyuyabilirdi ki? Her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ama onunla kalmak için savaşıma sözü vermemişti; her geçen günle birlikte diğer yolda daha da ilerliyordu.

Ian birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı ama Margaret, korku içinde kaskatı bir şekilde ona sarılarak gözlerini karanlığa dikti.

Margaret, Kartauk'un çalışmasına odasına girip kapıyı kapatarak, "İşini hemen bırakmak zorundasın," dedi. "Seninle konuşmak zorundayım."

"Ah, öyle mi?" diye sordu Kartauk ellerini havluya silerken. "Cinnidar'a geldiğimizden beri bana bir ziyaret lütfetmediğin için

konunun çok da önemli olduğunu düşünmüyorum.”

“Tabii ki önemli. Önemsiz konular üzerinde vakit harcamam ben,” diyen Margaret elbisesinin eteğini düzelttikten sonra minderli iskemleye oturdu. Yerde parıl parıl parlayan beyaz mozaik zemine, duvarlara ve güneş ışığının girmesi için kafesli panjurların ardına kadar açıldığı pencerelere baktı. Mobilyalar sade ama çok şıktı, burası ahırda kaldığı ve artık sığınağa dönüşen yere hiç benzemiyordu. Zorla gülümsedi. “Bu oda gerçekten çok hoş. Glenc-laren’deki çalışma odana yaptığın gibi burayı da savaş alanına çevirmenden korkuyordum.”

“Buraya geleli daha iki ay oldu. O kadar görkemli bir karmaşa yaratabilmek için benim bile uzun bir zamana ihtiyacım var.”

“Fırının nerede?”

Kartaük başıyla verandaya açılan çift kanatlı kapıları işaret etti. “Ruel evin biraz uzağına özel bir kulübe yaptırdı. Duvarlarını yıkma veya sarayını yakma ihtimalimi göze alamayacağını söyledi.”

Margaret, “Çok mantıklı,” dedi ve kolundaki danteli düzeltti. “Sanırım o çok değerli altınla oynamaktan keyif alıyorsun. Düşününce bu yaptığın son derece hedonist bir savurganlık gibi...”

“Buraya neden geldiniz, hanımefendi?”

Margaret kaşlarını çatı. “Ben de konuya girecektim.”

“Çok acele etmene gerek yok. Karanlık çökmeden önce bu frizi tamamlamam gerekiyor.”

“Daha çok erken.”

“Aynen öyle. Konu Ian mı?”

“Kısmen.”

“Daha kötüleşmemiştir umarım, yoksa burada olmazdın. Tamar’ın ona bakmasından memnun musun?”

“Tamar mı? O adam gerçekten çok iyi. Ian tek kaşını kaldırdığında emrini yerine getirmek için yanında bitiyor. Jock’un artık

bir şey yapmasına gerek kalmadı.” Sonra Kartauk’un ayaklarının dibinde yatan köpeği fark etti. “Sam’in burada ne işi var? Ahırda kaldığını sanıyordum.”

“Ona bakmamı Jane istedi. Artık zekâsına hiç güvenmiyor. Bir sincabı kovalarken kanyondan düşmesinden korkuyor.”

Margaret, “Uzak bir ihtimal,” diyerek şakağındaki saçları düzeltti. “Kahve dediğin o iğrenç sıvıdan bir fincan ikram etme nezaketi göstermeyecek misin?”

“Hayır, ellerin o kadar titriyor ki muhtemelen fincanı düşürürsün.”

“Saçmalık,” dese de ellerini kucağında birleştirdi. “Ne tür bir friz? Yoksa...”

“Buraya ‘oyuncaklarım’ hakkında konuşmaya gelmedin,” diye araya girdi Kartauk. “İlan mı kötüleştirdi?”

“Hayır, durumu aynı.” Sonra ellerine baktı. “Ama biraz...” durdu ve tekrar konuşmaya başladı. “Çocuk sahibi olacağım.”

Kartauk hareketsiz kaldı. “Bana doktorun, İlan’ın çocuk sahibi olmasının mümkün olmadığını söylemiştin.”

“Evet,” dedi. Yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Kartauk, ondaki en ufak bir değişikliği hemen fark ettiği için, sinir bozucu derecede keskin gözlerinin rahatsızlığını fark edeceğini biliyordu. “Ama olmak zorunda. Bunu da sen sağlamak zorundasın.”

Dişlerini sıkarak küfretti ve küçümseyici bir şekilde, “Peki, ben bunu nasıl yapacağım? Bir erkeği ereksiyon haline getirme ve tatmin etme sanatını sana öğretmek ayrı bir şey ancak İlan’ın seni hamile bırakması için söyleyebileceğim büyümlü bir söz yok. Ben ne yapabilirim ki...” dedi.

Fakat Margaret, “Sessiz ol,” diyerek araya girdi. “Hırçın olmanı gerektirecek bir durum yok. Akıl vermek yerine beni bir dınlersen senden nasıl bir yardım istediğimi açıklayacağım.”

Kartauk sandalyesine oturarak ona baktı. "Lütfen durma, açıkla bakalım..."

"Ian... Ben..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Ian'a yaşaması için bir neden sunmazsam ölecek. Ona bir çocuk *lazım*."

Kartauk hiç yorum yapmadan dinlemeye devam etti.

"Tanrı bizi böyle bir lütufla ödüllendirmeye uygun görmediği için bu işle bizzat ilgilenmeye karar verdim," dedi ve doğrudan gözlerinin içine bakıp çabucak sordu. "Benimle yatar mısın, Kartauk?"

Kartauk olduğu yerde donup kaldı. "Ne?"

Margaret devam etti. "Sadece ben hamile kalana kadar. Ondan sonra seni kesinlikle rahatsız etmeyeceğim."

Sessizlik oldu. Neden bir şey söylemiyordu? Ona bakmamasına rağmen, duygu dalgalarının üzerinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Yavaşça ve her kelimenin üstüne basa basa, "Yani benden, sonradan kocanın ellerine vereceğin bir çocuğa baba olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Margaret tereddüt içinde başını salladı.

"Peki, bu işte damızlık olarak neden beni seçtiğini sorabilir miyim?"

"Kabalaşma," dedi ve dudaklarını ıslattı. "En mantıklı seçenek sensin. Ian'ı sevdiğini biliyorum. Güçlü bir vücudun ve zihnin var ve güzel bir çocuk yapabilirsin."

"Başka?"

"Senin için çok zor olmamalı. Şehvet düşkünü olduğunu inkâr edemezsin. Ellen MacTavish ve bütün diğer kadınlar..."

"Bana bak."

"Gerçekten mecbur kalmasaydım böyle bir şey istemezdim. Bir çocuk bizim..."

"Bana bakın, hanımefendi."

Margaret isteksiz bir şekilde gözlerinin içine baktı. Öfke

gördü. Daha önce Kartauk'u hiç öfkeli görmemiş olsa da şimdi görüyordu.

"Beni kullanamazsınız, hanımefendi."

"O kadar da korkunç olmamalı... Bunu sen yapmak zorundasın. Ruel'i de düşündüm ama..."

"Ruel!"

"Onun da şehvet düşkünü bir yapısı var ve Ian'ı kurtarmak için yapabilir ama onun sırtına böyle bir yük bindirmek istemem."

"Ne yükü?"

"Zina," diye fısıldadı. "Bu korkunç ve Tanrı'nın affedemeyeceği bir günah. Bu günahı tek başıma yaşamam çok daha iyi."

Kartauk dudaklarını büktü. "Ve beni de Tanrı'nın bu günahı işlediğimi fark etmeyeceği kadar kâfir görüyorsun öyle mi?"

"Bu iş senin için yardımseverlik olur. Tanrı kesinlikle senin suçun olmadığını anlayacaktır."

"Tanrım, şimdi de seninle yatmak iyilik olacak, öyle mi? Sen aklını kaçırmışsın."

"Bunu yapmak zorunda olduğumu ilk fark ettiğimde ben de aklımı kaçırdığımı düşündüm," dedi ve titreyen sesini düzeltmek için susmak zorunda kaldı. "Üzerinde uzun uzun düşündüm ve başka bir çözüm olmadığına karar verdim. Bu iş olmak zorunda. Bunu senden istemek benim için çok mu kolay sence?"

"Benden istediğini fark etmedim bile. Bana sadece ne yapmak zorunda olduğumu söyledin."

"Kaba olmak istemedim, ama bu da benim dobra halim."

Öfkesi o anda yok oldu ve yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum. Dobra, sivri dilli ve özverilisin ama Ian'a çocuk veremiyorsun," dedi. Karşı çıkmak için ağzını açtığını görünce de susturmak için elini kaldırdı. "Böyle bir şey yapmayacağım, hanımefendi."

"Neden? Bunu yapmazsam Ian'ın hayatı mahvolacak."

"Yaparsan da sen mahvolacaksın. Seni çok iyi tanıyorum. O sağlam ahlak omurganı kırarsan parçalanır gidersin," diyerek ona

doğru yaklaştı. “Ben bu işte yer almayacağım. Yıkımdan hiçbir zaman zevk almadım. Bundan uzak kalabilmek için Abdar’dan kaçtım ve sana yıkımını kucaklayan için yardım etmeyeceğim.”

“Ben kararımı verdim, Kartauk.”

“Ama bu kararın işbirliğimi gerektiriyor,” dedi ve ona baktı. “Hayır, hanımefendi, benden çocuk alamazsınız.”

Kartauk o kadar yakınında duruyordu ki üzerindeki sabun, kahve ve kil kokusu burnuna geliyordu. Güçlü kahverengi boyunda nabız atışını ve kaslı ön kollarındaki çıkmış damarları görebiliyordu. Aniden bir yabancılik duygusu hissetti. Onun büyüklüğünün, omuzlarının genişliğinin ve o bol pantolonundan bacaklarının gücünün ve kas kuvvetinin tam olarak farkındaydı. Aniden bir beğeni hissetse de hayal gücü olduğunu düşünüp hemen geriye itti bu duyguyu. Karşısında üç yıldır tanıdığı Kartauk vardı. Rahatsızlığı, az önce yaptığı teklifinin mahremiyetinden kaynaklanıyordu. “Seni seçmem için başka bir neden daha var,” dedi tereddütle. “Seni arkadaşım olarak görüyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Umarım arkadaşım olarak gördüğüm için yanılmıyordumdur.”

Kartauk, “Sen neler söylüyorsun?” dedi. Elleri, sanki onu tutup sarsmak istiyormuş gibi üzerinde dolaştı.

“Anlaşılan beni biraz yanlış anladın,” diyen Margaret göz yaşlarını bastırmak için hızla gözlerini kırptırdı. “Bu başıma gelen en zor iş olacak ve bunu seninle yapmak içimi biraz olsun rahatlatacak.”

Kartauk ellerini sıktı ve sonra iki yana bıraktı. “Buradan gidin, hanımefendi.”

“Konuşmamız daha bitmedi. Bir anlaşmaya varana kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Herhangi bir anlaşmamız olmayacak.”

“Ama anlaşmamız lazım. Sana önerdiğim şeyin ne ahlakta ne de Hristiyanlık’ta yeri olduğunu biliyorum ama bir şekilde bunun doğru olacağına inanıyorum. Bir çocuğumuz olursa lan ya-

şayacak. Bir hayatı kurtarmak ne kadar kötü olabilir ki?”

“Beni rahat bırak.”

“Bu işi oldum olası sevmedim ama Ian çok iyi olduğumu düşünüyor. Benden yapmamı istediğin her şeyi yaparım. Senin için de çok kötü olmamalı.”

Kartauk onu ayağa kaldırarak kapıya doğru yönlendirdi.

“Ellen MacTavish kadar tatlı olmadığımı biliyorum ama senin için...”

“İyi günler, hanımefendi,” dedikten sonra kapıyı açtı ve onu koridora çıkardı. “Tatlılık konusunda Ellen MacTavish’le arandaki fark, Cinnidar ile İskoçya arasındaki fark kadar.”

Dengesini sağlarken içinde garip bir sancı hissetti ve kararlı bir şekilde ona baktı. “Tatlı veya değil, çocuğum olana kadar benimle birlikte olmak sana zarar vermez. Bu işin hemen şimdi olması için ısrar da etmeyeceğim. Fakat en azından kendimi bu...” dedi ve sonra tereddüt içinde sustu.

“Zinaya.”

“Hamile kalmaya. Birbirimizi tam olarak anlamaya çaba göstersek eminim çok daha rahat olabiliriz. Bana Margaret diyerek başlayabilirsin mesela.” Sonra arkasını döndü ve koridorda ilerledi. “Yarın tekrar uğrayacağım. İyi günler, Kartauk.”

“İyi günler, hanımefendi. Bir daha gelmeyin.” Kapı Margaret’in arkasından sertçe kapandı.

Kartauk ona soğuk bir şekilde baktı. “Size bir daha gelmenizi söylemiştim. Saçmalığınız için vaktim yok.”

“Seni rahatsız etmeyeceğim,” dedi Margaret ve kapıyı kapatarak yanma geldi. “İşin dışında başka hiçbir şey düşünmemeni anlıyorum ama bütün amaçlarına ulaşmanın bir yolunu düşündüm.”

“Ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Hemen anlatacağım,” diyerek elbisesinin kollarını sıvadı. “Sabahları Jock, Ian’ı yıkıyor ve sonra Ian biraz uyuyor. Böylece üç saatlik bir boşluğum oluyor. Her gün buraya geleceğim ve sana oyuncaklarında yardım edeceğim.”

Kartauk boş gözlerle ona baktı. “Bana çıracak olmak mı istiyorsun?”

“Adı buysa, evet. Aynı zamanda sohbet edeceğiz ve birbirimizi daha yakından tanıyacağız. Şimdi, nereden başlayayım işe?”

“Buradan giderek.”

“O deri önlüğü neden takıyorsun? Benim de takmam gerekiyor mu?”

“Çırağa ihtiyacım yok.”

“Tabii ki var. Eminim her zanaatkârın önemsiz işleri yaptırması gereken bir yardımcıya ihtiyacı vardır. Ortalığı süpüreceğim ve...” dedi ve durdu. Sonra biraz tedirgin bir şekilde, “İşin ucundan tutacağım,” diye devam etti.

“Ruel’in hizmetçilerinden birisi de bunu yapabilir.”

“Ama o değerli modellerinin olduğu bir odada onlara güvenemezsin,” dedi Margaret zafer kazanmış bir edayla. “Benim sakar olmadığımı ve oyuncaklarıma zarar vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Beni tanıdığına inanıyorsun ama benim senin hakkında öğrenmem gereken pek çok şey var. Sürekli konuşan bendim. Sen soru sordun ben de cevapladım.”

“Bazen isteksizlikle.”

“Birine tamamen güvenmek benim doğamda yok. Benim için oldukça zor... ve sen de bunu biliyorsun,” diyerek istekli bir şekilde ekledi. “Geçmişte bana karşı son derece kibardın. Neden şimdi de kibar olamıyorsun?”

Kartauk, “Sana karşı kibarım. Tahmin ettiğinden de fazla,” diyerek ona bir süre baktı. “Sen çok inatçı bir kadınsın. Bu konuda da pes etmeyeceksin değil mi?”

“Kesinlikle hayır.”

Kartauk ellerini havaya kaldırdı. “Ah, pekâlâ.”

Margaret gözleri açıldı. “Yani şimdi...”

“Hayır, lanet olsun,” dedi Kartauk hemen. “Demek istediğim seni çırak olarak alacağım. Sana oyalanacağın bir şey vermezsem, orada öylece oturacak, bana bakacak ve gevezelik edeceksin.”

“Ben gevezelik etmem,” dedi. Sırlarını gevezelik olarak gördüğünü daha önce fark etmemişti ve bu durum içini acıttı. Sonra yapmacık bir şekilde, “Ama yine de beni neden geveze bulduğunu anlayabiliyorum. Yüklerimi sana boşaltmamalıydım. Lütfen, kusuruma bakma,” dedi.

Kartauk kısa bir şekilde, “Sen zorla bir şey yapmadın. Ben istedim,” dedi. “Ve Tanrı aşkına, onları almama da ihtiyacın vardı. Ben senin günah çıkardığın papazdım. Sana sığınak sundum ve affedildiğini hissettirdim. Benden istediğini yaparsam, bu ihtiyacı artık yerine getiremeyeceğimi hiç düşündün mü? Sığınağın yok olacaktı.”

Bu fikir Margaret’e kendini yalnız hissettirdi. “Ian’ın ihtiyacı benimkinden daha fazla.”

“Sen aptal bir kadınsın. Yıllarını, sırf seni doğuran kadını dölediği için bencil bir babaya bakarak geçirdin ve şimdi de kendini Ian için kurban etmek istiyorsun.” Sustu ve sonra bilerek, “Ve suçluluk hissetme nedenin de onları yeterince sevmemen,” diye ekledi.

Margaret şok olmuş bir halde baktı. “Onları seviyordum.”

Kartauk başını salladı. “Sevgi karşılıklı olarak beslenen bir şeydir ama baban sana karşılığında hiçbir şey vermedi.”

Margaret bu gerçeği inkâr edemezdi. “Ama Ian...”

“Ian’ı bir oyun arkadaşı, bir dost olarak sevdin. Zaman içinde duyguların değişebilirdi ama kaza yüzünden o da bir anlamda senin çocuğun oldu. Şimdi sadece korumak zorunda olduğun sevgili bir çocuk.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi şiddetle. “O benim kocam ve onu

tüm kalbimle seviyorum.”

“Tüm kalbinle değil. Bu yüzden suçluluk duygusu seni mahvediyor ve bunu telafi etmeye çalışıyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye fısıldadı. “Böyle şeyler söylememelisin.”

“Nedenmiş?” dedi Kartauk alaycı bir şekilde gülümseyerek. “Diğer insanlara karşı her ne kadar dürüst olsan da kendine karşı asla dürüst olmadığını hep biliyordum.”

“O zaman neden bu düşünceni daha önce söylemedin?”

“Sen ender ve muhteşem bir kadınsın ve seni kırmayı istemedim,” dedi ve doğrudan gözlerinin içine baktı. “Ama çizdiğin bu yolda yürümeye devam edersen, bir daha saklanmana izin veremeyebilirim. Duvar örersen o duvarı yıkarım. Bana üstü kapalı bir şey söylersen, tüm gerçek açığa çıkana kadar didikler dururum. Artık konfor ve sığınak yok.”

Margaret daha önce hiç bu kadar hassas veya korkmuş hissetmemişti. Büyük bir çabayla gülümsedi. “Hayat yüzleşilmesi gereken bir şeydir. Ben yetişkin bir kadınlım ve sığınağa ihtiyacım yok. Benim hakkımda yanılıyorsun, Kartauk.”

“Peki, haklı olduğumu öğrenme riskini almak ister misin?”

“Doğru olmadığı için risk de yoktur,” dedi ve masaya bir adım yaklaşp frize baktı. “Şimdi bana bu oyuncağın üzerindeki işaretlerin neyi temsil ettiğini söyler misin?”

Cevap gelmeyince Kartauk’a baktı ve hafif bir gülümsemeyle kendisini izlediğini gördü. “Bundan sonra çalışmalarına ‘oyuncak’ demeyeceksiniz, hanımefendi.”

“Margaret,” diye düzeltti Margaret. “Ve düşündüklerimi de açık açık söylerim.”

“Hayır, bugünden itibaren sadece gerçekleri konuşacaksınız. Çalışmalarımın güzelliğine büyük bir hayranlığınız var. Belki de tanıdığım herkesten daha büyük bir hayranlık.”

“Neden bunu söylüyorsun?” diye sordu bezgin bir şekilde.

“Güneşin batışına nasıl baktığını gördüm,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve ‘oyuncaklarıma’ da aynı şekilde bakıyorsun.”

Margaret aniden paniğe kapıldı. Onu ne kadar iyi anladığını fark etmişti ama daha önce hiç bu kadar derinlere bakabileceğini göstermemişti. “Bir şeye hayranlık duyduğumda neden beğenmemiş gibi yapayım ki?”

“Çünkü güzellik zevkin yanında acı da verebilir. Belki de böyle bir güzellik sevgisini, saygıdeğer görevinde karşına çıkacak bir zaafılık olarak görürsün.”

“Hiç de değil...” dedi ama küçük bir çocuk gibi çaresiz ve tereddütlü hissediyordu.

“Sığınak yok, hanımefendi,” dedi yumuşak bir sesle. “Merhamet de yok.”

Margaret, “İkisini de istemedim,” diyerek bakışlarını kaçırdı. “Bana cevap vermedin. Senin giydiğin deri önlüklerden giymeme gerek var mı?”

“Tabii ki,” dedi Kartauk. Gülümsemesinde üzüntü gizliydi. Masasının altındaki dolabı araştırıp bir önlük çıkardı ve ona uzattı. “Üstün başın lekelen sin istemeyiz. Böyle felaketlere neden olan dürtüsel bir yapıya sahip olduğun çok belli.”

Çığlıklar... Şimşek...

Jane uykusundan sıçrayarak uyandı ve yatağında oturdu.

Bir çığlık daha duydu ve peşinden de şimşek çaktı.

“Gel!” dedi Li Sung çadırına dalarak. “Acele et. Raylar.”

Daha önce hiç silah taşımayan Li Sung’un elinde tüfek vardı. Jane örtüyü kenara fırlattı ve aceleyle botlarını giydi. “Neler oluyor? Sorun nedir?”

“Fil.”

Vahşi, öfkeli ve şeytani bir çığlık daha duyuldu. Jane, “Fil olamaz. Daha önce duyduğumuz fil seslerine benzemiyor,” diyerek çadırın kapısına doğru fırladı.

“Dilam azgın bir fil olduğunu söyledi.”

O sırada Jane, Dilam'ı gördü. Elinde meşaleyle yan yana uyuyan işçilerin arasında dolaşüyor ve onları uyandırıyor. “Boş ver bunu,” diye seslendi. “Bizimle gel. Sana ihtiyacımız olabilir.”

Dilam başını salladı ve hemen yanına koştu. Çığlığın geldiği yöne doğru rayların yanından koşmaya başladılar. Li Sung da peşlerinden elinden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak geliyordu.

“Azgın fil ne ki?” diye sordu kısaca.

“Sürüden dışlanmış fil,” dedi Dilam. “Bazen yalnızlıktan delirir ve çok tehlikelidir.”

Çığlık bir kere daha duyuldu. Bu sefer daha yakındı.

Daha sonra metalin birbirine sürtünme sesi, Jane'i filin çığlığından daha fazla korkuttu. “Lanet olsun, raylarımı mahvediyor!”

Köşeyi döndüklerinde Jane fili ilk kez gördü.

Bir kulağı yıpranmış, büyük gri-kahverengi bir canavardı. Hortumunda bir ray parçasıyla duruyordu. Jane, filin rayı sanki bir kürdanmış gibi fırlatışını ve diğer parçayı alışını izledi. “Durdurun onu!”

Fil başını kaldırarak kan çanağına dönmüş küçük gözleriyle baktı. Öfke içinde çığlık attı ve onlara doğru döndü.

Jane kanının donduğunu hissetti. Fil, cehennemin derinliklerinden gelmiş şeytani bir yaratığa benziyordu.

Li Sung küfrederek rayın yanına geçti ve tüfeğini kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Dilam. Uzandı ve tüfeğin namlusunu yere indirdi. “Bu Danor.”

“Ne olduğu umurumda değil...”

Fil, ölümcül dişleri aşağıya inmiş bir halde Li Sung'a doğru ilerledi.

Dilam yoldan çekildi. Jane de Li Sung'u güçlü bir şekilde itti. İkisi de yere düştü ve fil onlara doğru yaklaşırken yuvarlanıp yoldan çıktılar.

Fil yanlarından öfkeyle geçti.

Dilam, Li Sung'un düşürdüğü tüfeği yerden alarak, "Kalkmayın," diye bağırdı.

"Kalkmayalım da o canavar ayaklarıyla bizi mi ezsin?" diye sordu Li Sung. "Hiç sanmıyorum. Bana tüfeği ver."

Dilam onu umursamadan tüfeği kaldırdı ve filin başına doğru tuttu.

Fil durdu, dişleri öne arkaya doğru sallanıyordu.

Dilam iki el ateş etti.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Jane sabırsız bir şekilde. "Uyarı işaretleri hiçbir işe yaramaz. Bir fil, kurşunun ona zarar vereceğini bilemez. Onu vurmak zorundasın."

Dilam, "Hayır!" diyerek filin başının üstüne üç el daha ateş etti.

Fil, ayaklarının üzerinde yer değiştirerek tekrar hortumunu havaya kaldırdı. Sonra aniden arkasını dönüp ormana doğru ilerledi.

Jane derin bir nefes verdi ve deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Geri gelecek mi?"

"Bu gece değil," dedi Dilam ve sonra tüfeği Li Sung'a uzatıp kibarca başını eğdi. "Silahını alma kabalığı gösterdiğim için özür dilerim ama o Danor'du ve ona zarar vermene izin veremezdim. O çok özel bir fildir."

"Azgın fil olduğunu söyledin."

Dilam çenesini sıkıp inatçı bir şekilde baktı. "Onun Danor olduğunu bilmiyordum. Delirmemiş olma ihtimali var. Öyle olsa bile hâlâ çok özel. Onu öldürmene izin veremem."

"Neredeyse bizi öldürüyordu," dedi Jane.

"Beni," diye düzeltti Li Sung sinirli bir şekilde ayağa kalkarak. "Bana doğru geldi. Muhtemelen benim gibi aşağılık bir sakat herifin en zayıf halka olduğunu düşündü. Ona hatasını göstermek istiyorum. Peşinden gideceğim."

Jane sertçe, "Saçmalama, Li Sung. Fil sadece kendini kaybetmişti. Senin sakat olduğunu nereden bilebilir? Şu anda peşinden gidecek vaktimiz yok," dedi ve dönüp rayları inceledi. "Ve Tanrı

bilir ne zarar... Aman Tanrım!”

Karşısında duran yıkıma dehşet içinde baktı. Raylar yerlerinden sökülmiş ve görüş mesafesindeki bütün bağlantılar da kırılmıştı. Dilam’ın elinden meşaleyi alıp ilerlemeye başladı. Sonu gelmeyen felakete bakarken Dilam ve Li Sung’un peşinden geldiğini bile bilmiyordu.

Her yerde kaos vardı.

“Çok kötü,” diye mırıldandı Dilam yolda bir süre ilerledikten sonra.

Kötünün de kötüsü, diye düşündü Jane kahrolarak. Onarılması gereken hasar iki mil uzunluğundaydı ve bu da tam bir gün kaybettikleri anlamına geliyordu.

“Buna bir daha izin veremeyiz,” dedi. “Filinin ne kadar özel olduğu umurumda değil. Verdiği hasarı düzeltmekle vakit kaybedemem.”

Dilam tereddüt içinde, “Belki de bir daha yapmamaya karar vermiştir,” diye fikrini belirtti.

“Karar mı vermiştir? Azgın bir fil herhangi bir şey konusunda nasıl karar verebilir? Aklını kaçırdığını sen söylemiştin.”

“Danor olduğunu bilmeden söylemiştim. Danor’da üstün bir anlayış var.”

“Evet, demiryolumu nasıl mahvedeceğini çok iyi anlıyor,” diyerek parmaklarını saçından geçirdi. “Bir fil böyle bir hasarı bu kadar kısa sürede nasıl verebilir? Sesini duyalı daha on beş dakika olmadı.”

“Çünkü onu duymamızı istemedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece son çeyrek milde bağırmaya başladı yoksa onu duyardık. Dikkatimizi çekmek için bir nedeni olmalı.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı. “Yani bunu planladığını mı söylüyorsun?”

“Bilmiyorum ama o diğer fillere hiç benzemez.”

“Diğer fillere benzeyip benzememesi umurunda değil. Bunun bir daha olmayacağını bilmek istiyorum.”

Dilam sıkıntı ve tereddüt içindeydi. “Bu mümkün. Anlaşılan işine karışılmasından hiç hoşlanmadı.”

Jane’in aklına saldırmaya hazırlanan ölümcül dişler geldi. “Bunu fark ettim.”

“Ama yarın gece raylara koruma koyacağım,” diye güvence verdi Dilam.

“Hattın tamamına koruma koyamazsın,” dedi Li Sung. “En iyisi peşinden gidip onu vurmamız.”

Dilam’ın yüz ifadesi değişti. “Bu konuda size yardım etmeyeceğim.”

Jane, “Ne yaptığını görmedin mi? Bu raylar...” dedi ama sonra sinirine hâkim olabilmek için bir süreliğine sustu. “Bir hayvanı durup dururken kesinlikle öldürmem ama bu fil kötü. Bize neden yardım etmeyeceksin?”

“O çocuğumun hayatını kurtardı. Çocuğumun kurtarıcısını öldürmek adilik olur.”

“O zaman bizi ona götürecek başka birini bul.”

“Yapamam,” dedi Dilam inatla. “Benim yardımımıyla aynı şey olur. Raylara koruma yerleştireceğim.”

“Onu yalnız bulmaya çalışacağım,” dedi Li Sung.

Jane, “Kaybolursun,” diyerek ona karşı çıktı. “Orman hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Filler hakkında daha da az şey biliyorum,” diye geri adım attı Li Sung. “Ama bu filden hiç hoşlanmadığımı ve o boyutta bir hedefi vurabileceğimi biliyorum.”

“Tabii doğru noktaya ateş edersen. Kurşunun derisine işleyeceğinden bile emin değilim. Bu çok tehlikeli. Bu gece seni neredeyse öldürüyordu.”

“Sana benden hoşlanmadığımı söyledim,” dedi dudaklarını sıkarak. “Bu duygunun karşılıklı olduğu konusunda seni temin

ederim. Peşinden gideceğim.”

Jane başını salladı.

Li Sung ona soğuk bir bakış attı. “Bu görevin bir sakat için çok mu zor olduğunu düşünüyorsun?”

Jane, “Öyle demek iste... Li Sung, şu anda bana bunu yapma,” dedikten sonra Dilam’a döndü. “Böyle bir şey bir daha olmamalı. O korumaların silahlı olmasını istiyorum. Anladın mı?”

“Anladım.”

Ama korumalara fil geldiğinde onu vurmalarını söyleme konusunda söz vermedi, diye düşündü Jane öfkeyle. Sonra arkasını dönerek kampa doğru ilerledi.

Li Sung da yanından geliyordu. “Teslim tarihi için mi endişelisin?”

“Tabii ki onun için endişeliyim.”

“Yine de bir günümüz var.”

“O lanet olası fil bir daha zarar vermezse.”

“Öyle bir şey olursa bu sefer peşinden giderim.”

Li Sung çok ciddiye. Aptalca bir nedenden dolayı, Li Sung bu fil saldırısını son derece kişisel algılamıştı. Şimdi de, teslim tarihi için endişelenmesinin üstüne bir de Li Sung’un o fili bulmak için ormanda dolaşması için endişelenecekti. Panik ve çaresizlik hissetti. Önünde hâlâ iki günü vardı. Hasarın giderilmesi ve geçidin açılması için çok çalışacak ve iki gün içinde yetişmesini sağlayacaktı.

Ve bir de filin raylara daha fazla zarar vermemesi için dua etmesi gerekiyordu.

On Beşinci Bölüm

Li Sung, Dilam'ın battaniyesinin yanına diz çöküp, kadını omuzlarından sarsarak, "Uyan," dedi.

Dilam uykulu bir şekilde gözlerini açtı. "Sevişmek mi istiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle istemiyorum."

Dilam esnedi, gözlerini devirdi ve kapadı. "O zaman uyumam lazım. Daha yeni yattım ve üç saat sonra kalkmam gerekiyor. Yarın konuşuruz."

"Benim gözüme uyku girmiyorken sen neden uyuyorsun? Sorularıma cevap verecek tek kişi sensin."

"Hangi sorulara?"

"Bana diğer filleri anlat."

Dilam gözlerini açarak dirseğine dayandı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Danor'un peşinden gitmek istediğin için mi?"

"Belki de."

"Başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

"Evet, peşinden gitmek istiyorum."

"Ona neden bu kadar kızdın?" diye sordu Dilam merakla.

Li Sung öfke içinde neden kızdığını düşündü. Bu hissin gerçekten çok abartılı olduğunun farkındaydı. Tek bildiği, o kulağı

hasarlı canavara baktığında içinde bir şeylerin patladığıydı. “Beni öldürmeye çalıştı. Bu yeterli bir neden değil mi?”

“Evet,” dedi Dilam yüzünü inceleyerek. “Ama senin pek de... Sanırım *makholu* duymuşsundur.”

“*Makhol* mu?”

“Çağrı. Babam bana bazen bir filin iradesini bir insana geçirdiğini ve hayatlarının sonuna kadar filin ve o insanın bir olduğunu anlatmıştı. Ancak bu durum, bir *mahout*, yani fil terbiyecisinde bile çok nadir görülür,” diyerek düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Çok ilginç. *Makhol* taşıyan sadece küçük bir çocuktan başkasını duymamışım.”

Li Sung alaycı bir şekilde, “Seni temin ederim ben çağrı mağrı duymadım ve bir fille, hele de o canavarla bir olmaya niyetim yok,” dedi.

“Yani sadece Danor bir kere daha gelirse onu öldürmek için filler hakkında her şeyi öğrenmek istiyorsun, öyle mi?”

Li Sung başını salladı. “Ve sanırım bu konuda benimle konuşmayacaksın.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Peki, ya çocuğunun o asil kurtarıcısını korumana ne demeli?”

“Danor’dan korkmuyorum.”

“Korkmalısın,” dedi Li Sung sert sert.

Dilam, “Öyle düşünmüyorum,” diyerek gülümsedi. Sonra oturdu ve battaniyeyi etrafına sardı. “Pekâlâ, sana filler hakkında her şeyi anlatacağım. Bize çok benzerler, biliyorsun. Ömürleri çok uzun, bazen altmış yıldan fazla yaşarlar ve yetişkin olmaları çok uzun sürer. Sekiz veya on filden oluşan aile sürüleriyle seyahat eder ve genellikle daha büyük sürülerle bir araya gelirler. Danor’un sürüsünde yüzden fazla fil vardı. Lider genellikle sürünün en büyük dişi filidir.”

“Bir maderşahi daha,” dedi Li Sung yüzünü ekşiterek. “Fil-

lerden hoşlanmana şaşırmamalı.”

Dilam sinsice gülümsedi. “Sana çok zeki olduklarını söylemiştim. Sürünün en büyük erkek hayvanı, pozisyonunu korumak için son derece zeki ve güçlü olmalı. Başka bir erkek fil meydan okur ve kazanırsa, yenilen fil sürüyü terk edip yalnız kalır. Genellikle de bu acı onu vahşileştirir ve azgın fil yapar.”

Danor gibi mi?”

Belki de,” dedi omuz silkerek. “Danor’un eşinin, sürünün lideri olduğunu biliyorum. Onları birlikte gördüm. Bir fil bazen günde beş yüz kiloya yakın yemek yer ve en sevdikleri yiyecek de alçak ağaçların üst dallarıdır. Son derece dikkatlidirler ve eğer o dallara ulaşamazlarsa, yiyebilmek için ağacı devirirler. Bu yüzden bir fil ormanda yürüdükten sonra etrafta devrilmiş ağaçlar görürsün. Sürekli yemek yemeleri lazımdır, yoksa güçlerini kaybederler.”

Danor’un mönüsüyle ilgilenmiyorum.”

“Evet, onu nasıl öldüreceğini bilmeyi tercih edersin. Sana bunu da söyleyeceğim ama her şeyi öğrenmek istediğin için her şeyi anlatıyorum. Dişleri çok güçlü olabilir ve çok büyük hasar verebilir.”

“Fark ettim.”

“Danor’un seni ezme veya boynuzlama niyeti olduğuna pek emin değilim. Ayakları kesinlikle kaymaz, sen kenara atladığında o da manevra yapabilirdi.”

“O beni öldürmek istedi.”

“Anlaşılan aksine bir türlü inanmayacaksın.” Dilam, yüzünü buruşturarak devam etti. “Filler su sever ve suda çok rahat ederler. Karşı kıyıya geçmek için bütün bir sürünün suyun altında yüzdüğünü görmüştüm. Arada sırada nefes almak için hortumlarını su yüzeyine çıkarmışlardı. Bu aynı...”

“Bu da benim için önemli değil. Ben de yüzmediğim için, onun karşısına kara dışında bir yerde çıkma niyetim yok.”

“Sözümü kesme. İstedigimi anlatırım.”

Li Sung karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra kelimelerini yutarak sustu. Geçen aylarda, Dilam'ın son derece inatçı olduğunu anlamıştı ve sözünü bitirmesini beklemede bir sakınca yoktu.

Dilam tatmin olmuş bir şekilde başını salladıktan sonra devam etti. Sözünü bitirdiğinde yaklaşık yirmi dakika daha konuşmuştu.

“Bana hiçbir işime yaramayacak bir sürü bilgi verdin,” dedi Li-Sung. “Altını cüruftan elemem lazım.”

Dilam, “Söylediklerimin hepsi altın. Sadece ihtiyacına göre uyarlayan lazım,” dedi ve esnedi. “Madem bilmek istediklerin bu kadar şimdi uykuya devam edeceğim.”

Li Sung da artık yatması gerektiğini düşündü. Bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti ama yine de onu rahatsız eden bir şey vardı.

“Evet?” diye sordu Dilam.

“Daha önce çocuğun olduğunu söylememiştin,” dedi yavaşça.

“Bu konuya ilgi göstermeye henüz hazır değildin. İki tane çocuğum var, iki güzel erkek. Medor dokuz, Kalmar ise dört yaşında. Ben burada çalıştığım için onlara Yüksek Konsey'deki kadınlar bakıyor.”

“Erkek mi?” dedi Li Sung yüzünü buruşturarak. “Senin için ne büyük talihsizlik. Egemenlik ve zafer geleneğini sürdürececek kızların olmalıydı.”

Dilam içini çekti. “Anlamıyorsun. Biz egemen değiliz, sadece... bir erkek Yüksek Konsey'e girmek isterse girebilir. Sadece layık olduğunu kanıtlaması gerekli.” Gülümsedi. “Ama testler biraz zor ve kabilemizin erkekleri genellikle hayatın tadını çıkarmayı ve karar verme işini de bize bırakmayı tercih ediyor.”

“Peki, ya senin kocan da karar verme işini sana mı bırakmayı mı tercih ediyor?”

Gülümsemesi yok oldu. “Kocam öldü ama, evet, o da hiçbir

zaman kontrolün onda olmasını istemedi. Senat bir avcıydı ve avlanmaktan çok zevk alırdı. Yaptığı her işten zevk alan biriydi.”

“Danor hangi çocuğunu kurtardı?”

“Medor’u. O zaman daha beş yaşındaydı. Nasıl olduğunu dinlemek ister misin?”

Li Sung başını salladı.

Dilam biraz tereddüt etti ve sanki kendini hazırlar gibi omuzlarını hareket ettirdi. “Kocam Senat, Medor ve ben, sık sık köyümüzün yakınındaki nehir kenarına filleri izlemeye giderdik. Medor onların oynamalarını ve birbirlerine su atmalarını seyretmeye bayılırdı. Bir akşam, biz oradayken bir kaplan su içmeye geldi. Geldiğini duymamıştık. Nehrin kenarında birlikte gülerken birden kaplanın bize doğru geldiğini gördük. Senat beni yana atarak kaplanın karşısına çıktı,” dedi ve sustu. Sonra fısıltı gibi bir sesle konuşmaya devam etti. “Kan vardı, çok fazla kan. Senat yerdeydi. Medor’a köye gidip yardım getirmesi için bağırdım. Sonra Senat’ın mızrağını alıp kaplana doğru fırlattım. Amacım dikkatini dağıtarak kocama pençe atmasını önlemektir. Medor söylediğimi yapmadı. Bana doğru koşarak bağırdı. Kaplan beni umursamadı, kocamı bırakıp Medor’a doğru koştu. Sonra bir fil sürüden ayrıldı ve su kenarına geldi. Tam kaplan atıldığı sırada Medor’u hortumuyla havaya kaldırdı. Kaplan Danor’un kulağını yakaladı ve yırttı.”

Dilam’ın rengi soldu, dudakları acı içinde kasıldı. Li Sung, ona hikâyeyi sorduğunda bu kadar trajedi dolu olduğunu tahmin etmemişti.

“Burada sözünü kesiyorum,” dedi Li Sung kısık bir sesle. “Devamını anlatmak zorunda değilsin.”

“Bitmek üzere. Danor ayağa kalkarak kaplanı ezdi,” dedi. Sonra ürperdiği için battaniyeyi omuzlarına geçirdi. “Ben yaşadım. Medor da yaşadı. Senat öldü. Çok uzun bir süre hayattan hiç keyif alamadım. Daha sonra tekrar hamile olduğumu öğrenince haya-

tıma neşe de geldi. Sanki kederimi yaşadığım sırada Senat'ın benim için bıraktığı ve hayatın her şeye rağmen güzel olduğunu söylediği bir hediye gibiydi. Sence de bu harika bir şey değil mi?"

"Evet, gerçekten harika," dedi. O anda Dilam da ona harika görünmüştü; sade, gerçekçi ve sahip olduğu güçle neredeyse güzeldi ama sakın bir şekilde, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim için Danor hâlâ bir canavar," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "*Makhola* karşı direndiğin için kendine net bir şekilde düşünmek için izin vermiyosun. Bu mantık yoksunluğu erkeklerde yaygındır. Sorun değil." Sonra uzandı ve gözlerini kapadı. "Şimdi git de uyuyayım."

Ruel, "Hasarın boyutu nedir?" diye sordu. Bir gözü, ray ve kalas yığınlarını yoldan temizleyen işçileri denetleyen Li Sung'un üzerindeydi.

Jane ona bakmadı. "Göründüğü kadar iyi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrayacaksın ama yine de hâlâ gününde teslim edebiliyoruz."

"Bütün bunları bir fil mi yaptı?"

"Dilam çok özel bir fil olduğunu söyledi," dedi acı acı gülümseyerek. "Sanırım onunla aynı fikirdeyim." Sonra omuzlarını düzeltti. "Ama yine de bir fark yaratmayacak. Artık ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz. Böyle bir şey bir daha olmayacak."

"Olmayacak mı?"

"Hayır," dedi Jane ve Li Sung'a doğru ilerledi. "Sana ayıracak vaktim yok. Yapacak işlerim var. Sen de madenine git ve bir ton altın filan çıkar."

"Sanmıyorum," dedi Ruel mırıldanır gibi. "Galiba bu gece burada kalıp neler olduğunu görmek istiyorum. Görünüşe göre beklenmedik bir müttefikim var."

Tanrım, çok terlemişti.

Lavabonun üzerine eğilerek yüzüne su çarptı. Serin... Daha iyiydi. Havluyla yüzünü hafifçe kuruladı ve çadırın kapısına gidip esintinin kurutmasını bekledi. Bakışları birkaç metre uzaktaki kamp ateşindeydi.

Ruel hikâye anlatıyor olmalı, diye düşündü Jane garip bir hüznle.

O varken, akşam yemeğinden hemen sonra doğrudan çadırına giderdi ama onun ziyarete geldiği zamanlarda genellikle o garip hikâyelerinden birini anlatarak Dilam, Li Sung ve diğer Cinnidarlıları eğlendirdiğinin de farkındaydı. Bu anlattığı özellikle çok eğlenceli olmalıydı çünkü herkes büyülenmiş gibi Ruel'e bakıyordu.

Ruel'in yüzü de canlı görünüyordu, mavi gözleri kamp ateşinde parlıyordu. Ne anlattığını duyamasa da, öykünün etkisini artırmak ve ikna etmek için çok güzel tasvir yaptığını biliyordu. O anda, Ruel'in yaptığı büyü'nün muhteşem güçlü enerjisini neredeyse görebiliyordu.

Mandarin.

Hayır, ateş yine düşüncelerini bulandırıyordu.

Girişten uzaklaştı ve ağır ağır yatağın yanında yerde duran sırt çantasının yanına gitti. Birkaç damla *quinghao* alıp uyuduğunda ateşi düşecekti.

İlacını içtikten sonra yatağına uzanıp rahatlamaya çalışarak, derin derin nefes aldı. Dinlenmek zorundaydı. Son zamanlarda geçen ayların yorgunluğunun ve geriliminin içinde neredeyse kristalleştiğini ve en ufak bir darbeye paramparça olacağını hissediyordu. Böyle bir şey olmamak zorundaydı. Böyle bir şey *olmayacaktı*. Demiryolunu düşündü. Kısa bir süre sonra elde edeceği özgür hayatı düşündü. İşte biraz rahatlamaya başlamıştı. Düğüm

olmuş kasları açılmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde ateşi düşecek ve kendini daha iyi hissedecekti. Daha sonra uykusu gelecek ve mandarini unutacaktı...

Jane, Li Sung'un çadır girişinden gelen loş ışıktaki yüz ifadesini görür görmez neler olduğunu anladı. Yatağında doğrulup titrek bir sesle, "Fil mi?" diye sordu.

Li Sung başını salladı. "Dün gece. Dilam az önce oradaki korumalardan haberi aldı."

Jane battaniyeyi fırlattı. "Seninle geleceğim."

"Aceleye gerek yok, gitti. Hasar rampadan yukarı çıkan hatta. Ben atları hazırlayacağım ve Ruel'i uyandıracacağım.

Ruel. Ruel'in burada olduğunu unutmuştu. Bir anda içini panik ve öfke sardı. Bu hiç adil değildi. Neden onca emeği ve umutları kontrol edemediği bir şey tarafından mahvedilmek zorundaydı? *Ama belki bu sefer durum çok kötü değildir,* diye düşündü. Güneş neredeyse doğmak üzereydi ve gece boyunca hiç fil çılgılığı duymamışlardı.

Ne olduğu konusunda endişelenmenin bir faydası yoktu; gidip gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı. Bir anda kalkanca başı dönmüştü ve dengesini sağlamak için çadır direğine tutunmak zorunda kaldı. Bu ateşe lanet olsun, bunun için hiç vakit yoktu.

Beş dakika sonra çadırdan çıktığında Li Sung, Dilam ve Ruel'in çoktan atlarına bindiklerini gördü. Bedelia'ya binerken hiçbirleriyle konuşmadı ve sonra kısırağını yola doğru çevirdi.

Jane uyuşmuş bir halde önündeki enkaza bakarken, *bu gerçek olamaz,* diye düşündü.

Li Sung, Dilam'a dönüp, "Ne kadar hasar vermiş?" diye sordu. "Beş millik ray gitmiş."

"Peki, senin o harika korumaların neredeymiş?" Li Sung'un ses tonu iğneleyiciydi. Danor'un ormanda açtığı yolda ilerlemeye başladı.

Dilam omuz silkti. "Kamptan bu kadar uzak bir yere saldıracağına düşünemedik ki. En son hasar verdiği yerden neredeyse on beş mil uzakta."

"Beş mil," diye mırıldandı Jane. Gün sonuna kadar hasarı onarmalarının imkânı yoktu. Ruel'in bakışlarını üzerinde hissedince, yaşadığı şoku ve paniği saklaması gerektiğini fark etti. O da aynen böyle hissetmesini istiyordu ve bu tatmini ona yaşatmayacaktı. Gözlerini Danor'un verdiği hasara dikti; böylece onun tatmin olmuş bir şekilde zevk aldığını görmeyecekti. "Böyle devam edemez. Bu duruma bir son vermeliyiz, Dilam."

Arkasını dönüp atına doğru ilerlerken Dilam ona bakmadı. "Geçide döneceğim ve enkazı kaldırmaları için işçileri getireceğim."

Jane, söylediğini umursamadığını fark edince sinirlendi. O lanet olası fil hattın tamamını yok etse de Dilam onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

"Jane," dedi Ruel.

Artık daha fazla dayanamayacaktı. İçinde bir şey paramparça olmuştu ve çaresizliği vahşi, acımasız bir öfkeye dönmüştü. "Umarım şimdi mutlusundur. Sen kazandın."

"Evet, ben kazandım."

Sesindeki garip tonu duyunca ona döndü. Yüz ifadesinde, görmeyi beklediği alaycılık veya kibirden eser yoktu. Ne düşündüğünü bilmesine imkân yoktu. Ne düşündüğü umurunda da değildi. İçinde patlayan öfke, beraberinde getirdiği her şeyi bulanıklaştıran bir alev dalgası gibiydi. "Ama senin için yeterli değil,

öyle değil mi? Hâlâ daha fazlasını istiyorsun. Dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsun. Zaten bunu söylememiş miydin? Hâlâ beni cezalandırmak istiyorsun,” dedi. Gözleri alev alev bir halde ona bakıyordu. “Pekâlâ, sana bu şansı vereceğim.”

Ruel gerilmişti. “Öyle mi?”

“Hiçbir zaman sona ermeyecek,” dedi hızlı ve hararetli bir şekilde. “Bunu şimdi görebiliyorum. Bana yeterince zarar verdiğini düşünene kadar bitmeyecek. Bana yapmak istediğin her şeye karşı hazırlıklıyım. Şimdi o lanet olası yazlık evine git ve beni bekle.”

“Ne?”

“Beni duydun. Yazlık eve geleceğim ve istediğin her şeyi yapmana izin vereceğim. Senin de istediğin bu, değil mi?” dedi. Kelimeler ağzından hararetli bir şekilde çıkıyordu. “Beni cezalandırmak istiyorsun. Bunu hep istiyordun. Bu yüzden buradayım.”

“Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim.”

“Ah, evet, bana karşı her zaman dürüst oldun,” dedi acı bir şekilde. “Cinnidar’a gel ve sana dünyaları vereyim.”

“Sana vereceğimi söylemedim. Kazanma şansı vereceğimi söyledim.”

“Ve ilk savaşı kaybettim ama ikinci savaşı kaybetmeyeceğim. Hattı zamanında bitireceğim.”

“Peki, bütün bunların senin yazlık eve gelmenle ne ilgisi...”

“Seni burada görmek *istemiyorum*. Bana engel oluyorsun. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Seni bir daha ne görmek ne de sesini duymak istiyorum. İşimi bitirene kadar benden uzak durmanı istiyorum,” dedi. Sesi yükselmişti ama kontrol etmeye de çalışmadı. “Ve intikam duygunu yatıştırana kadar da bunu yapmayacaksın. Ben de sana intikam alma fırsatı sunuyorum.”

Ruel yavaş bir sesle, “Sanırım üzüntünden ne dediğini bilmiyorsun,” dedi.

“Başımda akbaba gibi döndüğüne göre ölümcül hasta olduğumu biliyorum. Ve bunun *sona* ermesini istediğimi de biliyorum.”

Ruel uzun süre kızarmış yüzüne ve parlayan gözlerine bakıp “Tanrım, ben de istiyorum!” dedikten sonra ani bir şekilde atına döndü. “Yarın akşam günbatımında yazlık evde ol. Atını saraydaki ahıra bırak ve yürüyerek gel. Orada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum.” Sonra atını tekmeledi ve güneye doğru yola çıktı.

“Ne yapacağız?”

Li Sung topallayarak yanına geliyordu. Jane derin bir nefes alarak telaşını saklamaya çalıştı.

“Bu filin rayları yıkmaya devam etmesine izin mi vereceğiz?” diye sordu.

Jane kısaca, “Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Bu file ilgili bir şey yapmamız lazım,” dedi. “Ama öncelikle bu hasarı telafi edeceğiz.”

“Yine mi?”

“Evet, yine,” dedi bıkkın bir halde. “Başka bir seçeneğimiz var mı?”

“Filin peşine düşebilirim.”

Jane, “Hayır!” diyerek ses tonunu biraz sakinleştirdi. “Burada sana ihtiyacım var. İşçilerin başında durmalı ve file ilgili bir durum daha olursa bana haber göndermelisin. Yarın sabah, Ruel’le anlaşmadaki cezaları konuşmak için saraya gitmem lazım.”

“Benim yapacağım işi Dilam da yapabilir.”

“Burada kalmanı istiyorum. Dilam muhtemelen öylece dikilir ve filin dağdan buraya kadar gelen hattı mahvetmesini seyreder.”

“Fil çok kararlı görünüyor.” Li Sung’un gözleri bir kere daha, filin ormana giderken kendine açtığı yolda duran yıpranmış ve kırılmış ağaçlara kaydı. “Tekrar batıya doğru gitmiş. Nedenini merak ettim.”

Li Sung’un atına doğru ilerlemesini izlerken en azından onun

müdahalesi için endişelenmek zorunda olmadığını düşündü. File karşı olan bu garip saplantısı her şeyi perdeliyordu sanki.

Benzer bir şekilde, Ruel'i de engelleyip ertesi akşam onu nelerin beklediği konusunda da endişelenmiyor olmayı diledi. Öfkesi azalmaya başlamış, yerini kaygıya bırakmıştı. Fakat yine de, buna çaresizlik ve üzüntü neden olsa da içgüdüğü sağlamdı. Mahvolmuş sinirleri ve Ruel'in neden olduğu duygusal çalkantılarla devam edemezdi. Sona ermek zorundaydı.

Ancak onu şimdilik aklından çıkaracaktı. Yapması gereken işler vardı ve yüzleşmek zorunda kalacağı o işkence için de daha vakit vardı. Bekleyerek hissettiği acıyı artırmaya izin vermiyecekti.

Atını çevirdi ve Li Sung'un peşinden Fil Geçidi'ne doğru ilerledi.

"Bu bir fil." Margaret çalışma tezgâhının üzerindeki küçük siyah taşın üzerine zarafetle oyulmuş tasarıma bakıyordu. Çılgılık atar gibi hortumunu havaya kaldırmış bir şekilde tasvir edilen fil, tüm kasları başarılı bir şekilde resmedildiğinden şaşırtıcı derecede gerçekçi görünüyordu. Yuvarlak taşın kenarlarını süsleyen yaprak-tan oluşan şık çember de bir o kadar güzeldi.

"En azından naçizane çabalarımındaki şekilleri tanıman beni rahatlatıyor," dedi Kartauk.

Margaret suratını buruşturdu. "Naçizane mi? Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun." Masaya biraz daha yaklaştı. "Ama bunun çok ince bir iş olduğunu kabul ediyorum. Dün ben giderken burada yoktu. Ne zaman yaptın?"

"Dün gece. Uyuyamadım ve Ruel için bu mührü yapmaya karar verdim."

"Mühür mü? Artık kimse mühür kullanmıyor ki."

Kartauk sırtıttı. "Aynen öyle. Sadece ülke başkanları resmi

belgelerde kullanıyor,” dedikten sonra taşın dibinde bulunan küçük monogramı gösterdi. “Sence de bu azamet Ruel’imizi memnun etmez mi?”

“Saraya döndüğünde insanların onu nasıl pohpohlandığını düşününce, önemini daha fazla abartmaya ihtiyacı yok bence.”

“Yine de, bir saray sanatçısı olarak, patronumu memnun etmek zorundayım.”

“Bence sen bunu daha çok kendini memnun etmek için yaptın,” dedi kurnaz bir tavırla. “Daha önce hiç mühür yapmış mıydın?”

Başını arkaya bırakıp kahkaha attı. “Hayır ve oldum olası Cellini’nin sanatındaki yöntemleri keşfetmek istemiştım. Sanırım sen beni çok iyi anlamaya başladın. Bir insanın bazen biraz da olsa kendini aldatmaya ihtiyacı vardır.”

Margaret, “Seninle ilgili olan hiçbir şey biraz olamaz,” dedi ve tekrar taş a baktı. “Neden fil peki?”

“Fil oyununun ikinci parçası, mihracenin adasını kazandırdığı için bir tek bunun uygun olacağını düşündüm,” dedi. Sonra da masada yanında duran küçük kil çanaklardan birini araştırarak biraz sertleşmiş siyah balmumundan bir avuç dolusu aldı.

Kartaük taş üstündeki tasarımın rölyefini alırken Margaret onu büyülenerek izledi. Kare şeklindeki iri elleri şaşırtıcı bir şekilde becerikliydi ve sadece doğada bulunan malzemeleri kullanarak yaptığı güzellik yaratma sihrini izlemekten hiçbir zaman sıkılmıyordu. Ellerinin balmumu ve taş üzerinde çalışmasıyla ilgili olarak duygusal ve hatta sevgi dolu bir şeyler vardı.

“Ayrıca da filleri severim,” dedi. “Mihrace, sarayında kalırken düzinelerce hayvan heykeli yapmama izin vermişti.”

“Peki, hiç sıkılmadın mı?”

“Bir süre sonra sıkılsam da ortaya çıkan sonuç emeklerime değdi. Sarayın her odası için bir fil yaptım,” dedi kurnaz bir şekilde gülümseyerek. “Ve Abdar da her birinden nefret etti. Fillerden nefret eder de.”

“Neden?”

“Babası bir keresinde, filin sırtından düştüğünü ve hayvan koluna bastığı için kolunun kırıldığını anlatmıştı. Ne yazık ki, fil işini bitiremeden bir hizmetçi koşmuş ve onu filin ayağından kurtarmış.” Sonra ince bir fırça aldı, zeytinyağına batırdı ve balmumu röllyefi nemlendirdi. “Bu hikâyeyi duyduğumdan beri fillere karşı bir sempati var.”

“Bu pek de hoş bir şey değil.”

“Abdar da hoş bir adam değil. Her şey karşılıklı.” Sonra parmaklarını başka bir çanağa batırarak mührün etrafına temiz kilden bir duvar ördü. “Ne kadar hoş olmadığını bilmediğin için şükretmelisin.”

“Ruel’in onun buraya gelmesini beklediğini söylemiştin.”

“Evet.”

“Peki, o zaman neden Cinnidar’a gelmeyi kabul ettin?”

“Pek çok nedenden dolayı.”

“Örneğin?”

Kartauk ayağa kalkıp küçük bir tencerede bir sıvının kaynadığı ocağın yanına doğru ilerledi. “Sorular için vaktim yok. Dolaptan uzun fırçayı getir, çırak.”

Margaret dolaba doğru ilerledi. “İşine geldiğinde yeterince soru soruyorsun ama.”

“Ama senin saklaman gereken karanlık sırların yok. Seninle ilgili her şey dağdan gelen bir nehir kadar berrak.”

“Sanki çok sıg bir kadınmışım gibi konuşuyorsun.”

Kartauk kaynayan Paris alçısını balmumunun üzerine dikkatli bir şekilde dökerek Margaret’in verdiği fırçayla birlikte balmumundan yaptığı çatlakların içini doldurdu. “Sığ değilsin. Sadece berrak ve kirlenmemişsin. Derinliklerine daha önce inildiğine emin değilim.”

Margaret yüzünü buruşturdu. “Sen kendi adına yeterince indin.”

Kartauk başını kaldırdı ve ona baktı. “Ben sadece suyu test ettim,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama daha suyun derinliklerine inmedim. Seni temin ederim, böyle bir şey yapsam haberin olurdu. Ben... derinlere inme konusunda çok iyiyimdir.”

Margaret garip bir sıcaklık hissetti, aynı Glenclaren'deki ahırda ilk kez tecrübe ettiği gibi nefesi kesilmişti. Sonra hemen rölyefe baktı. “Sen ne...” dedi ama sesinin titrediğini fark edince düzeltmek için sustu. “Bir sonraki adım nedir?”

Kartauk cevap vermedi. Margaret ona bakmak için kafasını kaldırdığında yüzünde güç, kuvvet, yoğunluk ve anlamlandıramadığı bir şey gördü. “Hangi adımdan bahsediyorsun?” diye sordu Kartauk.

Margaret kaşlarını çatı. “Benimle kelime oyunu yapma. Mühürden bahsediyorum.”

“Ah, evet, mühür,” dedikten sonra ve taburesine oturdu. “Alçı yerleşince balmumundan çıkaracağım, bir bıçak yardımıyla kalıptan alacağım ve cilalayacağım.”

“Sonra da döküme hazır olacak, değil mi?”

“Evet, iyice oturması için on iki saat bekleyeceğim ve bu gece fırına vereceğim.” kaşlarını kaldırdı. “Gösterdiğin ilgi içimi ısıttı. Söylesene, çırak, kendine ait bir mühür yapmak ister misin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Margaret ters ters. “Böyle bir gösteriş iddiam yok. Bu sadece ‘derine inmeyi’ daha da ilginç hâlâ getiriyor.”

Margaret çabucak konuyu değiştirdi. “Gençken sen kime çıraklık ettin?”

“Babama. İyi bir sanatçıydı, İstanbul’un en iyi altın ustasıydı. Saray mensuplarına ve sultanın kendisine çok fazla eser yaptı. Bana da işi hakkıyla öğretti. Fakat on üç yaşına geldiğimde bana evden ve dükkândan gitmemi söyledi.”

“Neden?”

“Kıskançlık. Genç bir çocukken bile çok umut vaat ediyor-

dum ve yaptığım bir eser sultanın gözüne çarptı.”

“Ve baban da bu kadar küçük bir nedenden dolayı seni gönderdi, öyle mi?” diye sordu şaşırmış bir halde.

“Onun için çok büyük bir anlam taşı mıyordum,” dedi omuz silkerek. “Bunun eninde sonunda yaşanacağını biliyordum. İyi bir ustaydı ama bende de kıvılcım vardı.”

“Kıvılcım mı?”

“Deha,” dedi Kartauk. “Michelangelo’da vardı, Cellini de belli bir kıvılcıma sahipti. Ben de neredeyse aynı kıvılcıma sahip olduğumu biliyorum. Babamı suçlamıyorum. Sende sahip olmadığın bir yeteneğe sahip olan birisiyle yaşamak çok kolay değildir. Aynı durumda olsam, benim için de bir işkence olurdu.”

“Ama sen onu kovmazdın.”

Kartauk gülümsedi. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi ve şaşırarak bunu gerçekten bildiğini fark etti. Son haftalarda Kartauk’u zannettiğinden de çok tanı mıştı ama yine de kibirli olsa da bu kibri boşuna değildi. Sanatsal yeteneklerine inanılmaz bir güveni vardı ancak diğer konulardaki yeteneklerini abartması sadece gösterişt i. Onun egemenliği altındaki beceriksiz varlığı karşısında, şaşılacak kadar sabırlı ve düşündüğünden de kibar davranmıştı. Aniden, iyiliğini alaycılık perdesi ardına saklamasına neden olan ilk acıyı yaşatan Kartauk’un babasına karşı bir öfke hissetti. “Sana bu kadar kötü davranarak hata etmiş.”

“Sana onu suçlamadığımı söylemiştim.”

Ama Kartauk’u reddetmesi gerçekten içinde yara açmıştı. “Peki, ya annen?”

Kartauk omuz silkti. “Güzel ve kendini beğenmiş bir kadındı ve babamın onun için yaptığı ıvır zıvırlara bayılırdı. Terk edilmiş bir evlat gibi küçük bir konuda onunla tartışarak pozisyonunu riske atamazdı,” dedi ve Margaret’in yüzünü dikkatle inceledi. “Neden

üzgünsün ki? Benim için problem değil. Başımın çaresine gayet güzel baktım. Sultana gittim ve sarayda bana bir atölye vermesi için onu ikna ettim.”

“Ama daha küçücük bir çocuktun. Aileni özlemedin mi?”

Kartauk cevap vermek için biraz bekledi. “Yeterince çok çalışırsan her şeyi unutabilirsin.”

“Öyle mi?”

“Neden soruyorsun ki? Doğru olduğunu biliyorsun. Sizin kadar çok çalışan bir insan görmedim, madam. Her şeyi unutup artık dinlenmeye başlayacak kadar yorulmadınız mı?”

“Bir şeyleri unutmaya ihtiyacım yok ki. Sahip olduğum her şey bana yetiyor.”

Kartauk hiç konuşmadan ona baktı.

“Neden yetmesin ki?” dedi Margaret kendini savunur bir şekilde. “İyi bir hayatım var, pek çok insaninkinden daha iyi bir hayatım var. Hiçbir eksikim yok ve âşık olduğum bir kocam var.” Üzerindeki deri önlüğü çıkartarak çalışma masasının üzerine attı. “Ian’ın yanına dönme vaktim geldi. Bu anlamsız konuşmalar için de vaktim...” dedi ve sustu. Kartauk’un kendisine baktığını fark edince nefesi kesilmişti. “Bana bakmayı kes.”

“Sana bakmaktan zevk alıyorum,” dedikten sonra itaatkâr bir şekilde bakışlarını işine çevirdi. “Haklısın. Artık gitmen akıllıca. Bir daha gelmemen ise daha da akıllıca.”

Margaret kapıya doğru ilerledi. “Yine şu saçmalığa mı döndün? Buradaki varlığımı kabulleneceğini düşünmüştüm. Tabii ki döneceğim. Tanrı’ya şükür, her zaman bu kadar garip değilsin. Eminim yarın biraz daha kendini toparlamış olursun.”

“Şu an nasılsam öyle olacağım. O nedenle seni uyarıyorum.”

“Aslında çok güzel anlaşıyoruz. Hatta bir süredir aramızda bir yakınlık bile hissediyorum.”

“Tanrı aşkına, işte tehlikenin burada yattığını bilmiyor

musun?” Sesindeki ani şiddet bir an endişelenmesine neden oldu.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı.

“Bir düşün bakalım,” dedi ve sonra kalıba tekrar baktı. “Ve bir daha gelme, Margaret.”

Margaret... İlk defa ona adıyla seslenmişti. Bu çok önemsiz bir ayrıntıydı ama yine de garip bir samimiyet hissetmişti.”

“Kartauk,” dedi ve dudaklarını nemlendirdi. Sonuçta onun da bir adı vardı ve Margaret kullanmak istiyordu. İsminin ahengini dudaklarında hissetmek istemişti. “John...”

Kartauk biraz gerildi ama başını çevirmedi. Başını kaldırmamasını, az önce olduğu gibi ona bakmasını istediğini fark edince bir kere daha paniğe kapıldı. Hemen bu düşünceyi aklından sildi. Duyguları ters yöne doğru şiddetli bir şekilde ilerliyordu. Ona karşı kapılarını kapamasını ve daha önce belki yüz kere yaptığı gibi onu serbest bırakmasını istiyordu. Hiçbirini yapmadı. Çalışma masasının başında oturdu ve Margaret’in aslında ona bakmadığını bilmesine rağmen, mükre bakmaya devam etti. Aslında Margaret’i tutuyor, onu zincirliyordu.

Daha sonra başını kaldırdığında Margaret kalbinin çarptığını hissetti. “Hayır!”

Bir an sonra hızla kapıyı açmış ve Ian’a giden uzun, parlak koridorlarda, kendi odasına doğru koşmaya başlamıştı.

Şehvet...

Tanrım, onu *istiyordu*; sadece Ian’la birlikteyken rol yaptığı gibi olduğu gibi hayvani bir şekilde onu arzuluyordu. Kartauk’a, sadece kocasına vermekle borçlu olduğu tepkiyi vermişti.

İhanet...

Alevler platformun etrafını sardı ve en sonunda mihracenin ipeğe sarılmış bedenine ulaştı. Yanan sandal ağacının kokusu ha-

vada ağır bir şekilde duruyor, odun yığını babasının ruhunu ve vücudunu hava, ateş, su ve toprağa çevirerek özgür bırakıyordu.

Abdar, *neredeyse bitti*, diye düşündü. İzleyenlerin keder dolu çığlıkları hem alevlerin çıtırtılarını hem de yığın üzerinde babasının yanına katılmayı seçen bağlı gözdelelerin çığlıklarını bastırıyordu.

Pachtal'ın biraz solgun olduğunu düşündü. Yoğun siyah dumana dikkatli gözlerle bakıyordu ama tabii ki bu durumun bir önemi yoktu. Böyle bir yas gününde hiç kimse gerekli bir fiziksel tepki beklemezdi.

Gülümsemeye cesaret edemedi ama Pachtal'a hafifçe başını salladıktan sonra alevlere döndü. Her şey yolunda gidiyordu. Sabırlı olmak zorundaydı.

Kasanpore âdetlerine göre, tahta geçmeden önce üç ay yas tutulması gerekiyordu.

Dikkatini Cinnidar'a verebilmek için üç ay daha vardı.

Belki.

Ancak âdetleri yıkmak ve kendi yasalarını uygulamak Kali'nin gerçek oğlunun hakkı değil miydi?

"Bu gece çok sessizsin." Ian çay fincanını dudaklarına götürdü. "Yorgun musun, Margaret?"

Margaret, "Biraz yorgunum sanırım," dedikten sonra Ian'ın oturduğu büyük sandalyenin yanındaki tabureye rahat bir şekilde yerleşirken gülümsemeye çalıştı. "Birazdan geçer."

"Kartaük son günlerde ne yapıyor? Yine heykel mi?"

"Hayır, majestesi, Cinnidar Kralı Ruel için bir mühür." Ekose kumaşından yapılmış battaniyeyi bacaklarının üzerine çekti. "Ona, o hergelenin kendine olan sevgisini bu kadar abartmasını sağlayacak bir şey yapmanın hata olduğunu söyledim ama beni dinlemedi."

Ian kıkırdadı. "Sana katılmıyorum. Bu Ruel'i eğlendirecektir.

Mizah anlayışını güçlendirecek bir şeye ihtiyacı var. Son günlerde kürek mahkûmu gibi çalışıyor.”

“Ama bundan zevk alıyor,” dedi Margaret. Sonra da gözlerini ondan kaçırarak ateşe baktı. “Ama benim yorgun olduğum konusunda çok haklısın. İşin gerçeği, Kartauk’la çalışma saçmalığına son vermeye karar verdim. Çok fazla zamanımı alıyor.”

“Hayır,” dedi Ian sessizce. “Bunu kabul edemem.”

Margaret şaşkın bir şekilde kafasını kaldırdı. “Ne?”

“Çok fazla zamanını alıyorsa benimle daha az vakit geçir. Seni keyif aldığın bir işten mahrum bırakmak istemiyorum.”

“Keyif mi? Kartauk bana getir götür işi yaptırmadığında, ya bana önemsiz işler yaptırıyor ya da beni hiç umursamıyor. Böyle bir şeyden nasıl keyif alabilirim ki?”

“Yanıma geldiğinde daha hafif adımlar atmaya ve daha parlak gülümsemeye neden olan bir keyif.”

“Gerçekten mi?” Ian’ın söylediği gerçekse o zaman planından vazgeçmesi düşündüğünden de akılcıydı. Demek ki geçen haftalarda gerçekleşen ufak değişiklikleri fark etmeyecek kadar kör olmuştu.

“Arada kafanı dağıtmaya ihtiyacın var,” dedi Ian yorgun bir şekilde gülümseyerek. “Tanrı bilir, ben seni neşelendirecek hiçbir şey veremiyordum.”

“Sen sadece varlığınla beni neşelendiriyorsun.”

Ian, “Yalan söylüyorsun,” diyerek yeniden gülümsedi. “Ama bu pembe bir yalan. Sana endişe ve zorluktan başka hiçbir şey veremiyorum.”

“Ah, hayır.” Margaret, Ian’ın elini kendi yanağına götürdü. Eli daha da zayıflamıştı. Ateşin ışığında neredeyse saydam gibi görünüyordu. “Endişelendiriyorsun ama sadece savaşmana yardım etmeme izin vermediğinde. Fakat zorluk diye bir şey kesinlikle yok. Aşk zorluk tanımaz.”

Ian yavaşça saçlarını okşadı. “Evet, anlıyorum ama benim

için daha fazla fedakârlık yapmana izin vermeyeceğim. Yarın sabah Kartauk'un stüdyosuna gidecek ve Ruel için yaptığı mührün bir benzerini benim için yapacaksın. Glenclaren'e gönderdiğim mektupları mühürlemek kendimi çok iyi hissettirecek."

"Hayır, böyle bir şey iste..."

"Sana ihtiyacım yok," diye kibarca sözünü kesti. "Anlamıyorum, Margaret?"

Anlayabiliyordu ve bu içini korkuyla doldurdu. Her geçen gün daha da uzaklaşıyor gibiydi. "Eğer beni seviyorsan o zaman..." dedi ve sustu. Zaten çok fazla yük taşıdığı için daha fazlasını eklemek istemiyordu. Ayrıca da, böyle bir durumda söylemler pek bir işe yaramayacaktı. Ian,ın Margaret'in ona verebileceğinden daha güçlü bir motivasyona ihtiyacı vardı.

Çocuk lazımdı.

Yoksa zina günahı için bahane mi arıyordu? Bu soruyu çaresizlik içinde düşündü. İlk başta, niyetinin saflığı konusunda hiç şüphesi yoktu ama artık emin olamıyordu. Onu en başından beri Kartauk'a iten şey, şehvetin kendisi olabilirdi. "Dönmek istemiyorum," dedi fısıldayarak.

Ian, "Tabii ki istiyorsun. Bunu kendin için yapmayacaksan benim için yap," diyerek imalı bir şekilde gülümsedi. "Glenclaren için o mühre ihtiyacım var."

Glenclaren için, onu hayatta tutmak için çocuğa da ihtiyacı vardı. Kartauk'la birlikte olmak ona şehvetli bir zevk verse bile, Ian'ı kurtaracağı için affedilemez miydi? Ah, bir türlü *bilemiyordu*.

"Margaret?"

"Pekâlâ," dedi ve Ian'ın kucağının üzerinde duran yumuşak kaşmir şala yüzünü gömdü. "Sana bir mühür yapacağım."

Tanrım, bütün bunlar bittikten sonra elinde ne kalacaktı?

Atölyenin kapısına gelince bir an tereddüt etti. Sonra hızla

kapıyı açıp içeri daldı. “Günaydın, Kartauk. Bugün nasılsın? Biraz geç kaldığının farkındayım ama...”

Kartauk yanına doğru geliyordu. Yüzündeki ifade...

Yüz ifadesinde ne olduğunu anlayamamıştı. Margaret gözlerini parlak beyaz mozaik zemine indirdi. Kartauk önünde durunca kahverengi sandaletlerinin içinde duran iri ayaklarını gördü. Balmumu, ağaç ve Paris plasterinin tanıdık kokusunu da almıştı. Margaret dudaklarını ıslattı. “Sanırım buraya gelmem konusunda bana yine bir nutuk vereceksin ama bu bir işe yaramayacak. Bu konu üzerinde çok fazla düşündüm. Ian başka işlerle kafamı dağıtmam konusunda oldukça ısrarcı ve o bu durumu kabul etmişken buraya gelmemek için herhangi bir neden...”

Kartauk, “Şşş,” dedi. Sesi kalın, neredeyse gırtlaktan gelmişti. “Onun adını duymak istemiyorum,” diye devam ederken saçlarını yakaladı ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Buraya gelmemen gerekiyordu.

“Sana söyledim. Aslında gelmeyecektim ama...” Margaret gözlerini, gözlerinden alamıyordu. Kartauk’un heykellerinden birine bakarken yüzünde, oluşan yoğunluğu görüyordu. “Ama Ian...” dedi ve boğazındaki gerginliği yatıştırmak için yutkundu. “Mühür.”

“Tabii, eminim öyledir.”

Kartauk’un dudakları, dudaklarının üzerindeydi. Sert ve sıcaktı, arzuyla sertleşmişti. Kartauk saç tokalarını çıkarıyor ve Margaret’in anlamadığı dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Dudakları ağzından yanaklarına ve oradan da boynuna geçiyordu. Sıcak ve sert bir şekilde yapıyordu bunu. Tenine değen sakalının yumuşak ve ipeksi dokusunu hissedebiliyordu. İri elleri omuzlarındaydı, sıkıyor, okşuyor, sonra boynuna geçiyor ve şişmiş göğüslerine iniyordu... Margaret yanılmıştı, bunlar okşama değildi. Daha çok parçalanmaya, emilmeye benziyordu. Kartauk onu bacaklarının

arasındaki boşluğa çektiğinde, Margaret yumuşak organı karşısında onun sertleşmiş organını hissedince şok geçirdi. Her ne kadar sarsıcı olsa da mükemmeldi. Tanrım, bunun mükemmel olduğunu hissettiğine göre kalbinde şeytan yaşıyor olmalıydı.

Saçları, omuzlarının üzerine dağılmış, aşağı doğru akıyordu. Kartauk parmaklarını saçlarından geçiriyordu. Başını kaldırdı. “Beni istiyorsun,” dedi. Kelimeleri sertti. “*Beni*,” dedi.

“Evet.” O an hiçbir şeyden bu kadar emin değildi. “Evet, Kartauk.”

Kollarını Margaret’in gövdesine dolayıp onu nefessiz bıraktı. Arzu. Şehvet. Güvenlik. Bu uçurumun kenarında dolaşırken kendini nasıl güvende hissedebilirdi? Çok yaklaşmıştı. Kendini hazırladığını zannediyordu ama şimdi titriyor ve ilk adımını atan bir çocuk gibi korkuyordu. “Ne yapacağım?” dedi nefes nefese. “Yardım et bana. Ian’la yapmamı söylediğin şeyleri yapmamı istiyor musun?”

Kartauk bir anda gerildi. Saçını okşayan elleri, hareketin yarısında kaldı. “Sana ne dedim...” Sonra ürperdi. “Tanrım, keşke bunu söylemeseydin,” dedi ve Margaret’ten uzaklaştı.

Margaret hemen onu kendine çekmeye çalıştı.

Ancak Kartauk sıktığı dişlerinin arasından, “Hayır,” diyerek onu uzaklaştırdı. “Hayır, Margaret.”

“Ama neden?” diye sordu. Şu anda onu reddettiğine inanmıyordu. “Ben sandım ki...”

“Ben de öyle sandım.” Derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını bırakarak bir adım geriye gitti. “Bütün gece bunu düşündüm. Haftalar önce bu çılgınlığı dile getirdiğinden beri bunu düşünüyorum.” Arkasını dönüp sendeleyerek çalışma masasına doğru ilerledi. “Otursana.”

Margaret, gözlerini ondan ayırmadan öylece durdu. Hayaatında hiç yaşamadığı bir belirsizlik hissediyordu. “Neden? Benden hoşlandığını düşündüm. Ellen MacTavish gibi olmadığımı biliyo-

rum ama en azından karşımda tepkisiz kalmadın.”

“Tepkisiz mi? Tanrım, işte bu çok doğru.” Sesi çalışma masasına otururken oldukça kısıktı. “Evet, beni heyecanlandırıldığını söyleyebilirim.”

Margaret ona bakmaya devam etti. “O zaman şimdi neden...”

“Dur artık,” dedi sert bir sesle. “Bana sakın yaklaşma.”

Margaret durdu ve ürkek bir şekilde gülümsedi. “Beni hoş bulmuyorsan o zaman neden kutsal şimşegınle çarptın?”

“Çünkü sen diğer kadınlar gibi değilsin.”

“Kolum, bacağıın, gözüm ve göğüslerim olduğunu düşünüyordum.”

“Aynı zamanda iyi bir kalbin, kutsal bir vicdanın ve o soğuk dış görünüşünün altında kuştüyü yatağa benzeyen bir yumuşaklığın var,” dedi ve başını salladı. “Sana zarar veremem. Sana zarar vermeyeceğim.”

“Ama beni istiyorsun.”

“Seni seviyorum.”

Margaret’in gözleri şaşkınlık içinde açıldı.

“Çok mu şaşırdın?” dedi Kartauk acı acı gülümseyerek. “Ah, evet... bunu, kaledeki avluya ilk girdiğın ve bana emirler yağdırdığın andan beri biliyordum.”

“Bu olamaz,” dedi ama o kadar kısık konuşmuştu ki kendi sesini bile zor duymuştu. “Erkekleri büyüleyen Truvalı Helen değilim.”

“Ama beni büyüledin. Güneş ışığında, bütün gücün, cesaretin ve sevgi dolu kalbinle en saf altın gibi ışık saçıyordun. Hâlâ da saçıyorsun. Bazen, yorgun olduğunda veya cesaretin kırıldığında, mat bir ışık yayılrsa da diğer zamanlarda parıl parıl...”

“Bunlar çok güzel kelimeler,” dedi Margaret titrek bir sesle.

Kartauk, “Duymak istemediğın kelimeler. Sence ben bunu bilmiyor muyum?” diyerek masanın üzerinde duran iri elini yumruk yaptı. “Şehvet hissetmeye iznim var ama aşk bana yasak. Biri olmadan diğerini de alamayacağın için üzgünüm. Sana dün söy-

lemek istediğim buydu. Çok yakınlaştık,” dedi ve gözlerine baktı. “Bunu itiraf edecek kadar dürüst ol.”

Kelimeleri, Margaret’in ördüğü duvarların üzerinden aşıyor ve onu hırpalıyordu. “Ben... Sana karşı şehvet hissettiğimi inkâr etmeyeceğim.”

“Hayır, şehvette bir sorun yok. İyi bir şey değil ama tehlikeli de değil. Bugün buraya geldiğinde bu konuyu hallettiğini gördüm. Oysa aşk, Ian’a ihanet olur. Bununla yüzleşemezsin, öyle değil mi?”

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Ben Ian’ı seviyorum,” dedi. Hissettiği acı giderek artıyordu. Her şeyi, Kartauk’u dışarıda bırakmak için gözlerini kapatarak, “Onu seviyorum,” dedi.

“Evet, sevdiğini biliyorum,” dedi ve sustu. “Ama beni de seviyorsun.”

Aniden gözlerini açtı. “Hayır!”

Yüzünden öfke dalgası geçti. “Lanet olsun, itiraf et. Bana en azından bu kadarını ver.”

“Bir kadın aynı anda iki erkeği sevemez.”

“Çünkü tüm şairler ve ozanlar, herkesin hayatında tek ve mükemmel bir aşk olduğu konusunda gevezelik edip durur, öyle değil mi? Saçma. Aşkın pek çok çeşidi vardır ve biz de en iyisine sahip olabiliriz,” dedi. Kahverengi gözleri gergin yüzünde parlıyordu. “Şehvet, mizah ve anlayışa sahip olabiliriz. Biz aslında, bir bütünün iki yarısı gibi, birbirine çok benzeyen insanlarız.”

Margaret başını salladı. “Hayır, hiç benzemiyoruz.”

“Aramızdaki tek fark, seni zincirleyen bilincin...”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Çünkü inanmak istemiyorsun. Sana herhangi bir merhamet olmayacağını söylemiştim,” dedi acı acı gülümseyerek. “Ama sana düşündüğümünden de fazla merhamet gösterdim. Upuzun üç yıl boyunca, ateş seni yakmasın diye kısıp tutmaya çalıştım. Sana bir ay önce sahip olabilirdim ve sana yemin ederim hissettiğinin şehvetten daha fazlası olduğuna ikna edebilirdim.”

“Peki, neden böyle bir şey yapmadın?”

“Çünkü âşık olduğun adamla zina yaptığını fark ettiğin an gözlerindeki ifadeyi görmek istemedim. Sen çok güçlü bir kadınsın ama bu darbeyi kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Sana âşık değilim. Sana âşık *olmayacağım*,” dedi Margaret çaresizlik içinde.

“Âşıkısın ama şu anda bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağız.” Sonra sanki bir yükü atar gibi iri omuzlarını oynattı. “Ian’ın kendine ait bir mühür istediğini söylemiştin, değil mi? O zaman çalışmaya başlayalım. Öncelikle yapmamız gereken...”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Margaret boş gözlerle bakarak. “Mühür mü?”

Kartaük sert bir şekilde başını salladı. “Eskisi gibi devam etmeye karar verdim. Şaşırtıcı derecede değerli bir çırac olduğunu kanıtladın, biraz gevezesin ama bu durumu hoş görebilirim.”

Kartaük hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu. “Ama ben bunu yapa...”

“Tabii ki yapabilirsin. Ian senin keyif almanı istiyor. Kafanı dağıtmanı sağlayabileceğimi düşünüyorum. Diğer konuya gelince,” dedi ve gözlerine baktı. “İlk hamle senden gelene kadar bekleyeceğim.”

“Böyle bir şey kesinlikle yapmayacağım.”

“Ama Ian’a çocuk vermen gerekirken bunu nasıl yapmayacaksın ki?” dedi üzgün bir şekilde. “Zavallı Margaret, ne korkunç bir ikilem bu.”

“Şimdi durum farklı. Şu anda...” dedi ve titreyen elini şakağına götürdü. “Şu an hiçbir şey düşünmüyorum.”

“Senden bir şey düşünmeni istemiyorum. Sanırım sadece hissetmeni tercih ederim. Bir gün, eğer şanslıysam, o sinir bozucu vicdanını bir kenara bırakır ve ikimizin de ihtiyacı olanı bize vererek beni mecbur bırakırsın.”

Margaret başını salladı.

Kartauk omuz silkti. “Eskisinden çok da farklı değilim, öyle değil mi? Gerçek anlamda değişen bir şey yok.”

Bunu nasıl söyleyebiliyordu? Her şey çok değişmişti. Margaret’in vücudundaki her bir sinir, her bir kas onun tepkisine ve hareketlerine karşılık veriyordu. “Haklısın. Buraya gelmemeliydim,” dedi titrek bir sesle.

“En azından bu konuda seni ikna edebildim demek?” dedi gülümseyerek. “Çok geç, Margaret. Kendimi feda ettiğim o görkemli dönemim sonra erdi. Şimdi alabileceğim her şeyi alacağım. Buraya gelmezsen, her akşam Ian’ı ziyaret edeceğim ve ikinizle güzel birkaç saat geçireceğim.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.”

“Neden yapmayayım? Ian’dan çok hoşlanıyorum ve son zamanlarda onu yeterince ziyaret etmediğimden yakınıyordu. Sen sabahları buraya gelebilir veya Ian’ın yanında oturup ikinizi izlerken ve her an ne düşündüğümü bilerek, senden ne istediğimi bilecek beklersin.”

Margaret bu duruma katlanamayabilirdi ve Kartauk, onunla ilgili her konuda olduğu gibi bu konuda da düşüncelerinin farkındaydı. “Daha dün senin çok iyi birisi olduğunu düşünüyordum ama bu doğru değil. Sen çok zalimsin.”

“Ne iyi ne de zalimim. Sadece beslenmesi gereken aç bir adamım. Güzel bir yemek yerine bayatlamış kırıntılar olsa bile kabul ederim,” dedi. Sonra arkasını döndü ve verandaya açılan kapıya doğru ilerledi. “Biraz sarsılmış görünüyorsun. Mühür oymak için titremeyen bir el lazım. Sanırım mührü yapmaya yarın başlasak daha iyi olur. Mührü bitirince de sanırım senin bir heykelini yapma vakti geldi...”

On Altıncı Bölüm

Ruel boş gözlerle dağın arkasında batmaya başlamış güneşe baktı.

Jane bir saat içinde yanında olacaktı.

Tatmin olması gerekiyordu. Lanet olsun, tatmin olmuştu.

İşi yetiştiremediği için aldığı para cezası onun canını acıtmıştı zaten. Hem zararın kendisi, hem de yenilmenin verdiği durum onun için yeterince zordu. Çaresiz ve yenilmiş hissediyordu.

Kazanmaya ihtiyacı vardı.

Dilam'ın, *belim* çadırında söyledikleri aklına geldi. Pekâlâ, bu sefer kazanamamıştı. Filin verdiği hasara baktığında yüzünde beliren felç olmuş ve dehşet içindeki ifadeyi kesinlikle unutmaya-caktı. İçinde bir şeylerin acıdığını hissetmiş ve elini uzatıp...

Teselli etmek mi? Bu içgüdünün aslında hiçbir anlama gelmediği konusunda kendini temin etti. Cesur bir savaş vermiş düşmana hayran olmak son derece doğaldı ama bu aynı zamanda ona karşı yumuşadığını anlamına mı geliyordu? Yumuşayamazdı.

Ağır hareketlerle pencereden uzaklaşarak şöminenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi. Kısa bir süre sonra her şey bitecekti. Fil Geçidi'ndeki kayıp sadece başlangıçtı. Bu yazlık evden çıktığında, hak ettiği cezayı aldığını bilmenin tatminini yaşayacaktı. Zaten Ruel'in istediği de bu değil miydi?

Tanrım, tabii ki istediği buydu. Sinirlerini bozan bu garip duygu sadece amacına çok yaklaştığı için yaşadığı sabırsızlıktı. Sabırsızlık... ve şehvet.

Yazlık evin eğimli, lacivert kiremit çatısı ay ışığında gri renkte parlıyordu. Kemerli pencerelerden çıkan ışık, çimenlerin üzerinde yelpaze şeklinde gölgeler oluşturunuyordu.

Ruel onu bekliyordu.

Jane, *tabii ki de beni bekliyor*, diye düşündü sabırsızlık içinde. Neredeyse üç yıldır onu bekliyordu.

Kendini hazırladı ve hızlıca teras basamaklarından inip yazlık eve doğru giden yolda ilerledi.

Bunu atlatabilirdi. Sonuçta karşısında, korkularının devleştirmesine izin verdiği mandarin değil Ruel vardı. Jane istemezse, ona zarar vermezdi. Kapıya ulaştığında derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Düz bir sesle, “Ben geldim,” dedi.

“Geldiğini görüyorum.” Ruel, mermerden yapılmış şöminenin önünde, çok şık bir işçilikle yapılmış 15. Louis koltuğunda oturuyordu. Baştan aşağı beyaz giyinmişti. Aynı saraya geldikleri gün gibiydi ve altın renkli bronzluğu ve güneşten açılmış saçları, bu şık kıyafete kontrast oluşturacak şekilde şömine ateşinde parlıyordu. Sade Avrupa lüksünden oluşan bir ortama sahip, zevkle dekore edilmiş bu odada mükemmel bir rahatlıkla oturuyordu. Fakat zaten Ruel’in nerede olursa olsun kendinden emin ve rahat görüldüğünü düşündü Jane acı bir şekilde. Sağanak yağmur altında ray döşerken de, sarayda yemek masasında otururken de veya ormanın ortasında kamp ateşinde domuz eti pişirirken de çok farklı görünmüyordu.

Ruel ayağa kalkıp burnunu kırıstırdı. “Ve ne yazık ki seni sadece görmüyor kokunu da alıyorum.”

“Bu sıcak ve tozda yirmi beş mil yol alıp at gibi kokmamam

mümkün değil,” dedi ve kapıyı kapattı. “Hoşuna gitmediyse dönebilirim.”

“Ah, hayır. Hiçbir yemekten, kendim hazırlamak zorunda kaldığım için vazgeçtiğim olmadı. Ayrıca da insanın tam olarak istediği gibi hazırlanmış bir yemek de daha çok tatmin veriyor.” Ruel odayı ikiye ayıran lavanta ve krem renkli brokar perdeye doğru ilerledi. “Açıkçası bu halde gelmeni bekliyordum. On dakika önce saraydan sıcak su getirttim,” dedi. Sonra perdeyi çekti ve üç duvarında bulunan ayna nedeniyle olduğundan büyük görünen küçük bir bölme ortaya çıktı. Kraliyet mavisi ve beyaz renkli Çin halısı, parlak meşe zeminin bir kısmını ortaya çıkarıyordu ve odanın bir köşesinde de beyaz saten örtü serilmiş büyük bir yatak vardı. Yatağın etrafında yarı saydam bir cibinlik asılmıştı. Ruel, Jane’in bakışını görünce belli belirsiz gülümsedi ve brokar perdenin hemen yanındaki köşede bulunan sıcak suyla dolu oturma banyosuna girmesini işaret etti. “Zamanında gelmen büyük şans yoksa su soğurdu.”

“Sorun olmazdı,” dedi Jane sakın bir şekilde. “Sanırım yıkılırken beni izleyeceksin, öyle değil mi?”

Ruel’in yüzünden ne olduğunu anlayamadığı bir duygu geçti. “Sanırım.”

Küvetin biraz uzağındaki geniş beyaz saten minder kaplı şezlongun ucuna oturdu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Neden?”

“Kendimi çıplak ve... aşağılanmış hissetmemi istiyorsun.”

Ayağa kalkarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Bu da her şeyin bir parçası.”

“Bunu fark etmen ne kadar zekice. Aslında aklımda başka bir şey daha var,” dedi ve sustu. “Bir metrese çok fazla kibar davranılmaz. Annenin gördüğü muamelenin aynısını görmekten keyif alıyormuş gibi yapmanı isteyeceğim sanırım.”

Jane midesine yumruk yemiş gibi hissetti. İkinci düğmede

parmakları dondu kaldı. “Öyle mi?”

“Daha uygun bir intikam aklına geliyor mu? Eminim seni kamçılayacağımı veya demir bakireye bağlayacağımı düşünmemişsindir. Sana yılanlardan ne kadar nefret ettiğimi anlatmıştım hatırlıyor musun? O zaman herkesin bir korkusu olduğunu da söylemiştim,” dedi ve gözlerini kısarak ona baktı. “En çok korktuğun şey bu, değil mi? Annen gibi fahişe olmaktan korkmuyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı. Kölelik, itaat, esaret. Tanrım, Ruel’in ona mümkün olan en zalim darbeyi vuracağını önceden bilmeliydi.

“Pekâlâ, kaçıp gitmeyecek misin?”

Çok kısa bir süreliğine kaçmamak için kendini zor tuttu ama bu da başka bir yenilgi olacaktı. “Hayır.”

Bir an için, Ruel’in yüz ifadesinde hayal kırıklığına benzer bir ifade gördü ama sonra alaycı bir şekilde gülümsediği için yanıldığını düşündü. “O zaman... hadi bakalım, devam et. Su soğuyor.”

“Henüz değil,” dedi Jane ve gözlerinin içine baktı. “Senden bir söz istiyorum.”

“Söz mü?”

“Buradan çıkıp gittikten sonra hesabımız kapanmış olacak. Gerçekten gerekli olmadıkça şantiyeye gelmeyeceğin konusunda söz istiyorum.”

“Bu konuda çoktan anlaşılmaya vardığımızı sanıyordum.”

“Söz vermeni istiyorum.”

Ruel bir an sessiz kalarak sadece, “Tamam söz,” dedi.

“Güzel.” Jane kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp küvetin içine girerken gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

“Bekle. Arkanı dön.”

Jane biraz kasıldı ama yavaşça arkasını döndü.

Ruel duvara yaslanmıştı, bakışları yavaşça üzerinde dolaşıyordu. “Glencclaren’de gördüğümünden beri zayıflamışsın. Üzerinde elbise varken belli olmuyor.”

“Çok çalıştığım zamanlarda zayıflarım.”

Ruel dudaklarını sıktı. “Sanırım bu söylediğin seni zorladığım için kendimi suçlu hissetmeme...”

“Beni zorlamadın. Seçim benimdi.” Sonra meydan okur gibi gözlerinin içine aktı. “Ve seni neredeyse yeniyordum.”

Ruel hafifçe gülümsedi. “Evet, yeniyordun. Ancak neredeyse yenecek olman yeterli değil.” Bakışları kadınlık organını çevreleyen kıvrımlara kaydı. “Şimdi dön. Yavaşça.”

Jane vücudunu bir ateş kapladığını hissetti ama söylediğini yerine getirirken yüz ifadesini sabit tutmayı bir şekilde becerdi.

“Daha zayıf olmana rağmen göğüslerin üç yıl öncesine göre daha dolgun.”

“Artık küvete girebilir miyim?” diye sordu titrek bir sesle.

“Henüz değil. Şimdi bana arkayı dön.”

Jane altdudağını ısırdı ve arkasını döndü. Sonra da kaskatı bir şekilde hareketsiz kaldı.

“Harika kalçalar,” dedi Ruel. Sesi kalınlaşmıştı. “Sıkı ve dolgun... Mhracenin vagonundaki resmi hatırlıyor musun?”

Jane kendini açıkartırmadaki bir köle gibi, Frenchie’nin çadırındaki fahişelerden birisi gibi hissetti. Kölelik... At şunu kafandan, dedi kendi kendine. Ruel’e istediğini veriyordu, kendini onun hissetmesini istediği gibi hissediyordu. “Hayır, hatırlamıyorum. Bitti mi?”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Şimdi küvete gir.”

Birkaç adımda küvetin yanına gitti ve bir sonraki an neyse ki sabunlu suyun içine girip rahatlamıştı. Ona bakma. Unut gitsin. Sudan, yasemin ve limonun çarpıcı kokusu yükseliyordu. Suda yüzen süngeri aldı ve sertçe omuzlarını ovalamaya başladı.

“Bu kadar sert yapma,” dedi Ruel alaycı bir şekilde. “Cildinin hasar görmesini istemiyorum.”

Jane boş gözlerle küvetin içindeki suya baktı. “İşe yarama-

yacak. Biraz hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Öyle mi?” dedi. Sesi tam arkasından gelmişti. “Neden öyle söyledin ki?”

“Çünkü...” dedi ve ellerini saçında hissedince sustu. Ruel hızla saçlarını açmıştı. “Bana zarar vermene izin vermeyeceğim.”

“Öyle mi?” Parmakları, saç derisinden saç uçlarına kadar do-laştı. Hafifçe çekiyor ve açıyordu. En sonunda saçları omuz-larına kadar döküldü.

Zeki Ruel. Tenine değen yumuşak ve ipeksi saçları, savun-masızlık ve kadınlık hissini on kat artırmıştı. Dudaklarını ıslattı. “Buraya gelirken yolda düşünecek vaktim oldu. Birkaç günlüğüne her şeye katlanabilirim.”

“Öyle mi?” dedi. Arkasında hareket ettiğini duyabiliyordu. “Sadece birkaç gün süreceğini nereden biliyorsun?”

“Birkaç gün,” dedi sertçe. “Sen de yorulacaksın ve senin için esas önemli olan konuya döneceksin.”

“Bu benim için önemli.”

“Cinnidar kadar değil.”

“Bazen buna çok da emin olamıyorum.”

“Sıkılmaya başladığında emin olursun,” dedi ve konuşmaya devam etti. “Sonra ben de döneceğim ve o demiryolunu zamanında bitireceğim.”

“Peki, ya o nezaketsiz fil bir kere daha ziyaret ederse ne ola-cak?”

Jane bu ihtimali düşünmemeye çalışıyordu. “Li Sung, bu du-rumun bir daha olmaması için Dilam’ın gerekli önlemleri almasını sağlayacak. Danor’un peşinden ormana gitmemesini sağlamak için elimden tek gelen bu.”

“Ondan kurtulma işini saplantı haline getirdiğini fark ettim,” dedi. Sonra arkasından çekildi ve küvetin biraz ilerisinde duran şezlonga oturdu. “Onu ve bu takıntısını anlayabiliyorum ama.”

Ruel çıplaktı, dolgun ereksiyonunu göstermek için bacaklarını hafifçe aralamıştı.

Jane ciğerlerindeki havanın sıkıştığını hissetti ve gözlerini vücudunun alt kısmından ayıramadığını fark etti. Kısa bir süre sonra vücudunun o bölgesi, kendi vücuduna karışacak, içine girip çıkacak ve mihracenin vagonunda ilk kez yaşadığı çaresiz esareti tekrar yaşayacaktı. Bu sefer Ruel ona karşı dikkatli de olmayacaktı; bu nedenle korksa iyi olurdu. Korkuyordu ama aynı zamanda da onun için her zaman hazır bulunan o karanlık büyülenmeyi de hissediyordu.

“Sanırım herhangi bir sorun olursa Li Sung sana haber gönderir, değil mi?”

“Ne?” dedi ve gözlerini organından ayırmayı becerip tekrar suya baktı. “Başka bir sorun olmasını beklemiyorum.”

“Danor’un ne yapacağı belli değil gibi görünüyor. Göğüslerini kaldır. Suyun göğüslerinde parlamasını görmek istiyorum.”

Elindeki süngeri sıktı.

“Yanlış hatırlamıyorsam istediğim her şeyi yapacağını söylemiştin,” dedi yumuşak bir sesle hatırlatma yaparak. “Seni yönlendirme konusunda son derece istekliyim ama senin de tutman gereken bir sözün ver.”

Jane gözlerini sıkıca kapatarak süngeri bıraktı. Sonra göğüslerini alt taraftan tutup kaldırdı.

“Harika,” dedi. Sesi daha yakından geliyordu. Jane’in yanına gelmişti. “Biraz daha yükseğe. Tamam, şimdi onları bana sun. Güzel...”

Dudakları, göğüs ucunu içine almıştı.

Jane keskin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Ruel’in ağzı, göğsünü iyice içine almıştı ama gözlerini de gözlerine dikmişti. Yavaşça göğsünü emerken ve hassas ucunu hafifçe ısıtırken Jane’in yüz ifadesine bakıyordu. Ardı ardına gelen duygular vücudunu sa-

rarken karın kasları da içgüdüsel bir tepkiyle kasıldı. “Şimdi, hareket etme. Sana itaatın için bir ödül vereceğim,” dedi. Elini suyun altına soktu ve yoklayarak bir şeyler aradı. Başparmağını bastırıp hafifçe çevirince Jane bir kere daha soluğunun kesildiğini hissetti. Sıcak ve yoğun duygular, her hareketiyle içinde pathiyordu Diğer eli biraz daha aşağılara inerken, “Sıkma kendini,” diye fısıldadı.

Jane’in elinde değildi. Bir parmak, iki parmak. Sonra üç... Başını küvette geriye attı. Ruel’in parmakları derine girip çıktıkça, hızlanıp yavaşladıkça iki eliyle küvetin kenarlarını tuttu. Parmaklarını öyle bir ritimle hareket ettiriyordu ki çığlık atmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştı. Ruel en sonunda yere oturdu. “Çok iyi,” dedi. Onun göğsü de hızla inip kalkıyordu ve nefesi kesilmişti. “Belki de çok fazla iyi. Sabırsızlanmaya başladım. Sanırım bu ilk derse artık son vereceğiz. Diğer dersler için bol bol vaktimiz var.” Ayağa kalkıp şezlong üzerinde duran havluya uzandı. “Ayağa kalk.”

Jane ayakta durabileceğinden emin değildi. Dizleri titriyordu. Bütün vücudu titriyordu ve bu tepkisini ona belli etmemek için büyük bir çaba harcıyordu.

“Kalk.” Ruel, sözünü dinlemesini beklemedi ve onu küvetten çıkarıp havluya sardı. Sonra yatağa bir bakış atıp, “Çok uzak,” diyerek şezlonga oturdu. “Bekleyemem...”

Parmaklarını tekrar sokmuştu, açığı ayarlamaya çalışıyordu. Jane’in bacaklarını tutup iki yana açarak üzerine doğru getirdi. Elleriyle kalçalarını tuttu ve onu kendine doğru çekerek hızla organının üzerine oturttu.

Jane sıcak ve sert organı içinde hissettiği anda bir çığlık attı. Sıcak... Sıkılık... Açlık. Hayır, açlık değildi, açlık olmamalıydı.

Hareket ediyor, ileri uzanıyor ve onu sıkıca tutuyordu ama her bir hücrelerinde her bir hissi yaşamasını sağlıyordu. Jane gövdesine değen göğüs uçlarının sertleşmiş olduğunu hissetti çaresiz-

lik içinde. “Beni daha iyi kavra,” diye mırıldandı her kelimeyi vurgulayarak. “Bana... daha...”

Ona hiçbir şey vermek istemiyordu ama içgüdüsel bir şekilde bacaklarının etrafına dolandığını hissetti. Vagondan hatırladığı o artan gerilim kendini her geçen saniyede daha da fazla hissettiriyordu. Vücudu, Ruel için bir zafer anlamına gelecek şekilde nasıl ona ihanet edebilmişti ki?

Ruel hareketlendi, döndü ve Jane kendini bir şekilde şezlongun üzerinde sırtüstü yatarken buldu. Şezlongda, minderin üzerinde sadece gövdesi için yer vardı ve başı kenardan aşağı düşmüştü. Saçları Ruel’in her hareketiyle yere değiyordu. Boğazında, vücudunun her yerinde atılmaya hazır bir çığlğın biriktiğini hissetti.

“Kendini tutmayı bırak,” diye mırıldandı Ruel çevirdiği organını yavaşça çıkarıp sonra daha derine sokarken. “Kendini bana bırak.”

Jane artık karşısında direnemeyecek hale geldi. İlk çığlğı serbest bırakınca vücudu şiddetle sarsıldı, orgazma ulaştı ve Ruel’in de onun üstündeyken hafif bir tatmin çığlğı attığını duydu. Boşalmasını sağlayan kısa giriş çıkışların neredeyse farkında değildi. *Ruel kazandı*, diye düşündü bitkin bir halde. Vücudunu manipüle etmiş ve istediğini almıştı. Ve bu son zaferi bile ondan çalmayı başaramamıştı.

Ruel onu kucağına alıp yatağına götürdü. Havlu hâlâ üzerindeydi.

Jane, Ruel’e baktığında hâlâ kesik kesik nefes alıyordu.

“Böyle bir şey beklemiyordun, değil mi?” diye sordu onu yatağına yatırırken. “Vücutlarımız, birbirimizi sevmemize ya da nefret etmemize bakmıyor. Her seferinde böyle olacak. Sen istesen de istemesen de bunun olmasını sağlayacağım.”

“Hayır!”

“Evet, bile böyle bir uyumu daha önce fahişelerimde bile hiç yakalamadım.”

Bu beklenmedik saldırı karşısında irkildi. “Beni gafil avladım,” dedi tereddütle. “Böyle bir şey bir daha olmayacak.”

“Olacak ve çok kısa bir süre içinde olacak. Konu sen olunca oldukça açgözlü olduğumu fark ettim ve seni temin ederim bu daha ilk sürprizdi.” Sonra yatağın yanında duran komodine ulaştı ve eline bir şey alıp gösterdi. “Zabrie’deki geceyi hatırlıyor musun?”

Elinde bir maske vardı, koyu renkli ve turkuvaz renkli bir maskeydi.

Aklına eskilerden bir görüntü geldi. Ruel odanın ortasında durmuş ve aynı bu maske gibi bir maske takmıştı. Alaycı mavi gözleri, maskenin üzerindeki deliklerden parlıyordu.

“O gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Çok değer verdiğim bir anı değil.”

“Benim de.” Sonra tüylü maskeyi göğüs ucunun üzerine sürttü. “Ama bunun nedeni, o gece çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor olmamdı.”

Jane’in göğüsleri şişiyordu, maskedeki tüyün her bir dokunuşuyla giderek daha da hassaslaşıyordu. “Buna gerek var mı? Keşke... buna bir son versen,” dedi tereddütle.

“Birazdan,” dedi ve maskeyi aşağı doğru indirerek karnının alt kısmına doğru ileri geri sürtmeye başladı.

Jane bacaklarının arasında sıcak bir karıncalanma hissediyordu. *Hayır yine mi*, diye düşündü kendi kendine çaresizce. Hareketsiz kal. Ona daha fazla tepki vermemeye çalış, senden karşılık görmesin.

“Zabrie çok akıllı bir kadın. O zevk evindeki bir erkeğin, istediğini verdiği sürece karşısındaki kadının kim olduğunu umursamayacağını biliyor,” diye mırıldandı. “Bir maskeden daha anonim bir şey olamaz, öyle değil mi, Jane?”

Jane cevap vermedi.

Ruel üzerine doğru çıktı, bacaklarını ikiye ayırdı ve tekrar içine doğru girip dibine kadar ilerledi. “Ah, demek benim için ha-

zırsın. Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Gerçekten çok iyi uyum sağlıyorsun.” Sonra tüylü maskeyi yüzüne taktı ve kadife iplerini ağır bir şekilde arkadan bağladı. Saçlarını da yastığın üzerinde yelpaze gibi yaydı. Sonra ona bir süre baktı. “Muhteşem bir şekilde erotik görünüyorsun,” dedi. Ses tonunda alaycılık olsa da sesi kısık ve buğuluydu.

Ulu Tanrım, tekrar onu sıkıştırmaya başlamıştı.

“Ve anlaşılan sen de kendini böyle hissediyorsun,” dedi belli belirsiz gülümseyerek. “Bu durumu onaylıyorum. Bir zevk kadını bu şekilde hissetmeli ve davranmalı. Çok hızlı öğreniyorsun, Jane. Bu durumun etkisi azalınca sana başka bir ders vereceğim,” dedi ve dayanılmaz bir şekilde, dalga geçer gibi yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. “Tüyler için görünenden başka amaçlar ve yerler var anlaşılan,” diye fısıldadı.

“İşini doğru yapmadın,” diye mırıldandı Jane günün ilk ışıklarının girdiği pencereden dışarı bakarak.

Ruel, “Gerçekten mi?” diyerek onu kendine çekti. Parmakları tembel bir şekilde omzuna yayılmış kızıl saçlarıyla oynuyordu. “Bunu tepkilerinden kesinlikle anlayamazdım.”

“Ah bana hissettirdiğin şey...” dedi ve sustu. Son saatlerde ikisi de Jane’in kendisini nasıl hissettiğini biliyordu. Tamamen onun etkisine girmişti, bütün güç ondaydı ve rüzgâr fırtınasında savrulan bir yaprak gibi sadece onun isteklerine boyun eğmişti. Vücudu, bu sahiplik karşısında acı çekiyordu ama yine de eğer isterse onu bir kere daha böyle uyarabileceğini biliyordu. Fakat yavaş yavaş hissettiği bir şey onu sonsuz bir rahatlıkla dolduruyordu. “Ama artık senden korkmuyorum.”

“Daha önce de korktuğunu düşünmedim zaten,” dedi Ruel.

“Bence düşündün. Duygularımı saklama konusunda çok da

becerikli değilim,” dedi. Sonra da kraliyet mavisi ve krem renkli halının üzerine düşen soluk güneş ışığı desenlerine, aslında hiçbir şey görmeyerek baktı. “Ama bunun nedenini bilmiyorsun.”

“Bana söyleyecek misin?”

“Bir kere daha beni kendine âşık etmenden korkuyordum,” dedi Jane fısıltıyla.

Ruel gerildi. “Âşık mı?”

“Sana âşıktım... Çok uzun bir süre önce. Bunun tekrar olmasından korkuyorum.”

“Böyle bir ihtimalin artık olmadığına eminim.”

“Hayır, artık yok. İçimde bir boşluk hissediyorum. Sanki içim kum doluymuş ama şimdi hepsi boşalmış gibi.”

“Hiç şüphesiz büyük bir rahatlık.”

“Evet, yoksa korkunç olabilirdi. Kasanpore’da bir zamanlar senin...”

“Benim ne?”

“Önemi yok.” Hiçbir şeyin önemi yoktu. Sanki havada süzülüğünü hissediyordu. Yine ateşinin çıkıp çıkmadığını merak etti. Ertesi sabah *qinghaosunu* almayı unutmamalıydı...

“Tam tersi, bu aşk itirafını oldukça etkileyici buldum.”

“Benden çok farklıydın, tanıdığım herkesten çok farklıydın. Senin bu Çin mandarinlerinden birisi olduğunu düşünmüştüm.”

“Mandarin de nedir?”

“Li Sung, Çin’deki güç sahibi adamlar olduğunu söyledi. Eski zamanlarda mandarinler imparatorları büyüyle etkileri altına almış.”

“Ben pek de büyücü sayılmam.”

“Daha önce kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmemişti. Ancak sen beni aynı zamanda... Çaresiz hissettirdin,” dedi ve fısıltıyla, “Beni ona dönüştüreceğinden bile korktum,” diye ekledi.

“Annene mi?”

“Evet gerçekten o yerlerden birine ait olduğumdan ve kaderin beni oraya çekmek için hazır beklediğinden korkmuştum.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Kader bir mandarinden daha iyi araç bulabilir mi? Ama şimdi bunu yapamayacağını biliyorum. Sadece bedenime yapabilirsin aklıma değil. Gerçekten ne olduğumu kesinlikle değiştiremezsin. Buradan çıkıp gittiğimde, gelmeden önceki insan olurum tekrar. Seni aldattım, Ruel.”

“Bu kadar emin olma. Daha yeni başladım sayılır.”

“Ama artık çok geç. Doğru bir şekilde yapsaydın, eski günleri hatırlamamı sağlayabilseydin o zaman başarılı olabilirdin,” dedi ve bakışları komodinin üzerinde duran kırışmış maskeye baktı. “İpek perdeler, kokulu odalar... egzotik tüylü maskeler. Benim hatırladığım, onca yıldır korktuğum bu değildi.”

“Anlaşılan hazırlık yaparken biraz yetersiz kalmışım. O güzel hatıralardan birkaçını bana söyler misin rica etsem?”

“Toz, ter ve çiş kokan nevresimler, annemin kullandığı kırmızı camdan afyon çubuğu, Frenchie’nin para saymasını izlem...” Gözlerini kapadı. “Çok yorgunum. Şimdi biraz uyuyabilir miyim?”

“Az önce bana sır olarak açıkladığın o büyüleyici ortamın aynısını yaratacağımdan korkmuyor musun?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sen pek...” O kadar yorgundu ki ne doğru dürüst düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu. “Sen Frenchie değilsin.”

“Tanrı’ya şükür.” Bir an hiçbir şey söylemedi ama sonra yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “Aslında ben de son günlerde böyle bir angaryaya girişemeyecek kadar rahatımı düşünüyorum. Amacıma ulaşmak için başka bir yol bulmak zorundayım.”

“Çok geç. Artık korkmuyorum. Sana karşı hiçbir şey hissetmediğim için canımı acıtamazsın. Kendimi senden özgür bıraktım. Ruel.”

Ruel elini saçlarından geçirdi. “Öyle mi?”
“Evet, şu an ne olduğumu çok iyi biliyorum...”

Jane uyuyordu.

Ruel yavaşça saçlarını okşuyordu.

İşini doğru yapmadın.

Birkaç cümleyle çizdiği resmi göz ardı etmek zorundaydı. Merhametin onu amacından vazgeçirmesine izin veremezdi. Onun için uygun gördüğü ceza, Ian’ın başına gelenlere neden olmasıyla karşılaştırıldığında çok önemsizdi.

Ona yapacağını söylediği şekilde acı verecekti; kendisini kullandırılmış hissedecek, saygınlığı veya gururu olmayan akılsız bir şehvet ve zevk objesi olarak hissetmesini sağlayacaktı.

Hayır, en sonunda bile saygınlığını kaybetmemiştir. Sadece verdiği sözü tutmuş, ondan ne istediye yapmıştı. Ruel de başka bir şey beklemiyordu. Onunla tanıştığından beri bir kere bile sözünde durmadığı olmamıştı.

Tabii Lanpur Vadisi köprüsünü yaptığı zaman hariç. Çelik yerine demir getirtmişti ve her şeyin cezasını Ian çekmişti. Madem böyle bir kabahati olacaktı, neden başka bir zamanda başka bir yerde olamazdı sanki? Her şeyi affedebilirdi ancak bu olanları...

Affetmek mi? Artık aralarında affın söz konusu olması için çok geçti. Ruel intikamını almıştı ve Jane’in ayrılma zamanı gelene kadar da intikam almaya devam edecekti. Ruel’in yaptıkları son derece adildi. Sadece Ian’ın acı çekmesi ve başka birine bir şey olmaması adil olmazdı.

Artık kendimi biliyorum, demişti şimdi de.

Peki, Ruel kendini biliyor muydu? O gece yaşananların ne kadarının intikam ve ne kadarının şehvet ateşi olduğunu biliyor muydu? Ona sahip oldukça açlığı daha da artıyordu.

Aç ve zincirlere vurulmuş gibiydi. Zaman zaman, geçen saat-

lerde Jane'in hissettiğinden daha çok köle gibi hissetmişti kendini.

Bunun üstesinden gelecekti. İlk vahşi tutku patlaması her zaman en güçlüsü olurdu. Yazlık evden çıktığında, Ruel'in de hem şehvet hem de intikam ateşi sönmüş olacaktı.

Artık sana âşık değilim.

Kendimi senden özgür bıraktım.

Farkında olmadan yaşadığı sahiplenici bir hareketle Jane'i kendine çekti. Jane omzuna doğru anlaşılamayan bir şeyler mırıldanarak tekrar uykuya daldı.

Ruel yaklaşık iki saat uykuya dalamamıştı. Uyuyamayacak kadar öfkeli ve kızgındı. Bu merhamet değildi.

İşini doğru yapmadın.

Li Sung kaşlarını çatı. "Korumalarından hiçbirisi fil görmemiş mi?"

Dilam başını salladı. "Son derece huzurlu bir geceydi."

"Emin misin?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun."

"Saçmalık," dedi Li Sung sadece. "O azgınlığını gördükten sonra bizi arka arkaya iki gece rahatsız etmeyeceğine inanmak garip geldi sadece. Yoksa neden filin gelip yaptıklarımızı mahvetmesini isteyeyim?"

"Gerçekten de neden?"

Dilam'ın aklından geçenleri biliyordu. Makhol. Bu daha da saçmaydı. "Yapılacak çok iş var," diyen Li Sung sarsak bir hareketle arkasını dönerek gözünü batı tarafından ayırmadan raylara doğru yürüdü. Dilam yanılıyordu. Onu file çeken gizemli bir bağ filan yoktu. Sadece öfke... ve korku vardı.

Margaret atölyenin kapısını aniden açtı ve hırçın bir şekilde

konusmaya başladı. “Buraya gelmeye devam etmeye niyetim yok. Bugün gelmemin nedeni ise bir türlü...”

“İstediyimi almaktan beni alıkoyacak bir yol bulamaman,” dedi Kartauk cümlesini sabırsızlık içinde tamamlayarak. “Biliyorum, tamam. Şimdi buraya gel ve önlüğünü tak. Yapılacak işlerimiz var.”

Ses tonunda herhangi bir yakınlık olmadığını fark eden Margaret büyük bir rahatlık hissetti. Bütün gece sabaha kadar endişelenmesi ve vicdan muhasebesi yapması sona ermişti. Atölyenin içinde çalışma masasına doğru ilerledi. “Ve senin için poz vermeyeceğim.”

“Şimdi olmaz,” dedi Kartauk kayıtsız bir şekilde. Sonra da küçük bir kutu içindeki nemli kumu ölçtü. “Ruel’in mührünü dökmek zorundayım. Heykel konusunu sonra düşüneceğim.”

“Bu konuyu düşünmenin sana faydası yok. Sana poz vermeyeceğim.” Sonra önlüğünü almak için masanın altına eğildi. Önlüğü giydi. Bakışları iki gün önce başladıkları kalıba doğru kaydı. “Nereden başlıyoruz?”

“İnce kömür tozuyla plaster modeli kaplayacağız,” dedi. Söylediğini yaptıktan sonra modeli önündeki masanın üzerinde bulunan iki döküm kutusuna bastırdı. Yetenekli, nazik ve ne yaptığını bilen harika elleri vardı. Dün ona dokunurken bu kadar kendinden emin değillerdi, arzuyla titriyorlardı. “Daha sonra şekillerin çıktığı modelin olduğu bölümü kurutacağız. Sen beni dinliyor musun?”

Margaret, “Tabii ki,” dedi ve suçluluk hissederek gözlerini ellerinden kaçırdı. “Sonra?”

“*Pasta di pane crudo.*”

“Ne?”

“Hamur,” dedi. Sonra kâselerden birinden hamur-macun kıvamında bir şey alıp kek büyüklüğünde şekillendirdi ve mührün kalınlığına getirip plasterle oluşturulmuş tasarımın üzerine dikkatle yerleştirdi. “Hamur, mührün gövdesinin şeklini almak zorunda. Diğer döküm kutusunu al ve içini kumla doldur.”

Nemli kumu alıp kutuya doldurdu. “Şimdi?”

“Kumun kurummasını bekleyeceğiz sonra da o kutuyu diğer kutunun üzerine koyacağız. Bütünün iki parçası.”

İkisi için de aynı şeyi söylemişti. Bir bütünün iki yarısı olduklarını söylemişti.

“Nemli kumu iyice sıkıştır. Bir kısmını döktün.”

Bunda şaşırarak bir şey yoktu. Bir günce onun ellerinin titrediği gibi, şimdi de Margaret’in elleri tir tir titriyordu. Kartauk kapıyı kapatmıştı. Aynısını neden o da yapamıyordu?

“Bir süre sonra kutuları ayırıp hamur kekini çıkaracağız ve bir ağız açtıktan sonra kalıpta da iki hava deliği açacağız. İkisi de kurduğunda, kalıbı küçük bir mum ışığı üzerinde tütsüleyecek ve soğumaya bırakacağız. Sıcak altını, soğuk yarıklara dökmek her zaman en iyisidir.”

“Bütün bilmem gereken bu mu?”

Kalın kaşlarını kaldırdı. “Yeterli değil mi? Sana daha zorlu bir görev mi vermeliydim yoksa, çırak?”

“Bu şimdilik yeterli.”

“Umarım beni dikkatli dinlemişsindir. Ian’ın mührünü yalnız yapacaksın.”

Margaret gözlerini açtı. “Ne? Hepsini mi?”

“Malzemeleri hazırlayacağım ama işçilik sana ait olacak.”

“Ama henüz böyle bir şey yapmaya hazır değilim. Ya hata yaparsam?”

Kartauk gülümsedi. “Umarım yaparsın. Çünkü insan en iyi dersi hatalarından öğrenir.”

Margaret yüzünü buruşturdu. “Sen de yanımda duracak ve harcadığım saatlerin boşuna olmasına izin mi vereceksin?”

“Sana dinlemeni söylemiştim. Mührü berbat edersen yenisini yapmadan önce bir kere daha anlatacağım.”

Margaret panik içinde iş yaparken izlediği adımların sırasını

hatırlamaya çalıştı. “Sonra ne olacak?”

“Altını eriteceğiz ama sanırım aklında bu kadarını tutman yeterli. Şimdilik o kısma daha var.”

“Teşekkür ederim,” dedi alaycı bir şekilde. “Sanırım bu süreci aynı zamanda ezberlemem de gerekecek. Söyleyeceğin başka bilgece sözler yok mu?”

Kartauk ayağa kalkıp deri önlüğünü takarken hiç bakmadı. “Evet, sadece elindeki işe odaklan.”

“Zaten başka bir şey yapamam ki.”

“Ve ateşin de son derece kısık olduğuna emin ol.”

“Eritme işine gelene kadar önümüzde daha...”

Üç uzun yıl boyunca ateşi sönük tuttum.

Kartauk onun neler hissettiğini çok iyi biliyor ama umursamıyor, onu rahatlatıyor, bu bilinmeyen duygular denizinde tutunacağı bir şey sunuyordu. Margaret, içinde çaresizliğin de olduğu giderek parlayan sıcak bir derinlik deneyimlemişti. Şimdi böyle bir iyilik ve şefkat gösterirken ona karşı kendini nasıl koruyabilirdi?

“Anlıyorum,” dedi kısık bir sesle.

“Tabii ki anlıyorsun. Sen çok zeki bir kadınsın, çırak,” dedi ve veranda kapısına doğru ilerledi. “Ben fırın odasına gidip eritmek için altın levha seçeceğim. Bu sırada sen de dağınıklığı topla.”

On Yedinci Bölüm

Dağın üzerinde yüklü gri bulutlar dolanıyordu. Bu görüntü bile Jane'in sanki bulutların üzerine basmış ve onu ağır bir tembelliğe çekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Hayır, havadan değildi bu. Gün daha yeni korkutucu olmaya başlamıştı ama o sabah gözlerini açtığı andan beri üzerinde bir ağırlık vardı.

“Öğleden sonra gidip James Medford’u görmek istiyorum,” dedi Ruel’e omzunun üzerinden. “Rayların birleştirilmesiyle ilgili onunla görüşmem lazım.”

Ruel, “Şimdiden huzursuz mu oldun?” diyerek dudaklarını sıkarak. “Daha iki gün oldu. Senin ilgini daha da çekebilmek için yapmam gerekenler var.”

Ruel kızmıştı. Jane, tüm gün boyunca Ruel’in artan tedirginliğinin de farkındaydı. Son birkaç saattir, kafese tıkılmış bir aslan gibi yazlık evin çevresinde dolanıyordu. “Sen de huzursuzsun. İkimiz de yapılacak hiçbir iş olmadan kafese tıkılmaya alışık değiliz.”

“Bir süreliğine senin işin bu.”

Jane pencereden uzaklaştı. Vücuduna sardığı çarşafı sıkı sıkı tutuyordu. “Tanrım, her gün saat başı birlikte olamayız. Bu seni sinirli yapıyor.”

“Sinirli *değilim*.”

“Kesinlikle öylesin.”

Ruel homurdandı. “O zaman senin işin de kafamı dağıtıp beni sakinleştirmek.”

“Sakinleştirilmeye ihtiyacın yok. Sana hayal kırıklığına uğrayacağını söylemiştim.”

“Hayal kırıklığına uğramadım. Sana tam olarak ne yapacağımı söyledim,” dedi. Gülümsemesinden dişleri görünmüştü. “Ve her dakikasından da keyif aldım.”

Jane, “Hayır, almadın,” diyerek kaşlarını çatı. Bu davranışının altındaki anlamı arıyordu. “Neden bilmiyorum ama... Ah, sanırım sen sadece bedenimden hoşlandın diğerinden değil.”

“Hangi diğeri?”

“Canımı acıtmaktan hoşlanmadın.”

Ruel gerildi. “Üzerinde herhangi bir morluk görmüyorum.”

Vücudunda birkaç tane morluk vardı ama Ruel bilerek yapmamıştı. Zaten son kırk sekiz saattir süren cinsel ilişki faslından sonra herhangi bir iz kalmaması da imkânsızdı. “Sen ne tür yaralar açtığını biliyorsun. Bu da sana tatmin vermiyor.”

“Beni yanlış anlamana üzüldüm. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her anından tatmin oldum ve itiraf eder misin bilmem ama senin de eşit bir tatmin yaşadığına inanıyorum.”

“Bana zevk verdiğin için mi?” dedi ve başını salladı. “Bana ne zaman zevk versen canım acıdı. Gururum yok oldu ve kendimi aynı senin de istediğin gibi, kendim gibi hissetmememe neden oldu.”

“Bana bunu anlatmana şaşırdım.”

“Buraya geldiğim zaman bunu itiraf etmezdim,” dedi omuz silkerek. “Ama şimdi durum farklı. Sana küçük zaferler yaşatmak benim için önemli değil. Buna senin benden daha çok ihtiyacın var. Böyle bir intikam tutkusuyla yaşamak korkunç bir şey olmalı.”

“Bu ne büyük bir lütuf,” dedi dudaklarını sıkarak. “Beni he-

saplaşmak için suçlamadan önce işkence çekenin Ian yerine Li Sung'un olması halinde ne hissederdin, hiç düşündün mü?"

Jane bitkin bir şekilde başını salladı. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Hayal etmesi bile çok korkunç," diyerek gözlerinin içine baktı. "Ve seni hiçbir zaman suçlamadım. Şimdi de suçlamıyorum. Sadece en sonunda bitmesine sevindim."

Yüz ifadesinde birden fazla duygu aynı anda okunuyordu ama Jane sadece şaşkınlık, öfke, kızgınlık ve arzuyu fark edebilmişti. "Ah, henüz bitmedi," dedi umursamaz bir şekilde gülümseyerek. "Ve eminim, bana bir zafer yaşatmak için en iyisine kendini hazırlamışsındır." Bir süre Jane'i inceledi. "Vücudunu kapatmak istiyorsan bu çarşafı olmaz. Sanırım daha uygun bir kıyafet giymenin zamanı geldi. Dolabı aç ve oradaki altın renkli elbiseyi giy."

İlk başta Jane ne dediğini anlamadı ama Cinnidar'a ilk geldiği gece söylediklerini hatırlayınca gözleri açıldı. "Gerçekten yaptırdın mı?"

"Tabii ki. Ben her zaman sözümü tutarım. Şimdi elbiseyi giy."

"Sence de bu söz biraz..." dedi ama yüzüne bakınca sustu. Gözleri umursamaz bir şekilde parlıyordu ve yüzeyin hemen altında, patlamayı bekleyen şiddet ile öfkenin özünü görebiliyordu. Jane omuz silkti. "Madem ısrar ediyorsun, üzerinde tartışmaya gerek yok." Odanın diğer ucunda bulunan dolaba doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra, duvardaki üç aynadan, bol bir elbise giymesine rağmen son derece seksi görünen yansımasına bakıyordu. Yunan tarzındaydı, tek askısı vardı ve tek göğsünü açıkta bırakarak aşağıya doğru iniyordu. Elbisenin beline kadar uzanan ve her harekette bacağı ortaya çıkaran bir yırtmacı vardı. Kendine baktığında, elbisenin renginin yanaklarına vurduğunu görüyordu. Bu elbisenin içinde, kendini çıplak olduğu zamanlardan daha fazla çıplak hissetmişti.

Ruel, “Güzel,” dedi ve kolunu arkadan geçirip tek göğsünü tuttu. “Tam hayal ettiğim gibi.”

Aynadan Ruel’in gözlerine baktı. “Fahişe gibi mi?”

“Başka ne olacaktı?” dedi alaycı bir şekilde. Baş ve işaret-parmaklarıyla hafifçe göğüs ucunu hafifçe çekiştiriyordu.

Jane vücudunda sıcak bir ürperti hissetti. Karın kasları kasılmıştı. “Bu elbise, bana fahişe gibi davranmadığın sürece beni bir fahişe yapmaz.”

“Ama bu da seni rahatsız eder.”

“Evet, rahatsız eder. Peki, seni memnun eder mi?”

“Tabii ki memnun eder. Yoksa neden...” dedi ama sustu. Bir kere daha yüz ifadesinde öfke ve memnuniyetsizlik vardı. “Lanet olsun, halının üzerinde diz çök.”

“Yatak çok uzak değil.”

“Yere çömel.”

Jane omuz silkerek dizlerinin üzerine çöktü.

İşte yine başlıyordu. Karanlık bir heyecan, hâkimiyet ve... Beklenti. Dudaklarını nemlendirdi. “Niçin?”

“Sanırım artık yeni bir şey denememizin vakti geldi,” dedi ve elbiseyi beline kadar kaldırdı. Bir sonraki harekette, Jane ılık avuç içlerinin kalçalarını okşadığını hissetmişti. “Mihracenin vagonundaki tablo...”

Sonra nefesini keserek, içine, derinlere doğru girdi. Sonra durdu. Elleriyle göğüslerini kavrayıp okşamaya başlarken sertliği Jane’i kilitlemişti. “O tablonun başarılı bir reproduksiyonunu yapmalıyız, öyle değil mi?” Sonra yavaşça hareket etmeye başladı ve vücudunun her yerinde kendini hissettirdi. Jane, sıcak bir spazm vücudunu sardığı için isteksiz de olsa organının etrafını sardı. “Ah, işte istediğim buydu. Şimdi bana bak. Yüz ifadeni görmek istiyorum.”

Başını çevirip ona baktı. Ruel’in ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Ateş, şehvet, bu kadar kolay alevlendirdiği tutkuya karşı

koyamadığı için kendine karşı öfke... Onun yüzü de kızarmıştı, dudakları şehvetten ağırlaşmış, acı dolu bir zevk ifadesi yerleşmişti ama bir kere daha bu garip eziyeti fark etmişti. “Aynı değil,” dedi nefes nefese. “Anlamıyor musun? Bu... yüzümde ne görürsen gör hiçbir zaman aynı olmayacak. Sorun senin yüz ifadende. Sana o tablonun yanlış olduğunu söylemiştim. Erkekler nazik değildir, hiçbir zaman da olamazlar...”

Ruel durdu. “Sana lanet olsun,” dedi kısık bir sesle. “*Lanet* olsun,” diye tekrarladıktan sonra da ateşli bir hareketle bir kere daha içine girerek boşaldı.

Fırtına patlarken ve her bir darbe onu şursuz bir çılgınlığa sürüklerken tınaklarını halıya geçirdi. İkisinin de boşaldığını gösteren o vahşi duygu patlamasını hissedene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Yere yığıldı ve bir an sonra Ruel’in de üstünden kalktığını hissetti. Jane tamamen gevşemişti, hareket edemeyecek haldeydi. Neredeyse onu kaldırıp yatağa taşıdığını bile fark etmemişti.

“İyi misin?” diye sordu yapmacık bir şekilde.

Tüm gün üzerinde hissettiği ağırlık iyice baskı yapıyor ve sanki ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu. Ruel hiçbir yerine dokunmadan sadece ona bakıyordu. “Gözüm karardı,” dedi.

Jane cevap vermedi.

“Pekâlâ, bu lanet olası elbiseyi bir daha giymek zorunda değilsin,” dedi bir çırpıda.

“Fark etmez.”

“Çıkar onu.”

“Çok yorgunum.”

Ruel mırıltıyla küfrederek elbiseyi çıkarmaya başladı ve sonra yere fırlattı. Elbise bir altın yığını gibi parlıyordu. Jane’in üzerini örttü. “Şimdi oldu mu?”

Bu kadar savunmacı olmak Ruel’in doğasında yok, diye dü-

şündü Jane belirsiz bir şekilde. Ancak bugünkü diğer davranışından daha fazla sıra dışı değildi. “Fark etmez,” dedi yine. Sonra da gözlerini kapadı. “Bir önemi yok...”

“Beni yanında götür, Patrick,” diye mırıldandı Jane. Sonra biraz daha yüksek sesle tekrarladı. “Beni yanında götür!”

“Neler oluyor...” dedi Ruel ve uykudan uyandığında Jane’in yatakta deliler gibi çırpındığını gördü. Gözleri kapalıydı. *Sadece rüya görüyor,* diye düşündü rahatlayarak.

Uzanıp omzundan tuttu. “Uyan. Sadece...” ama elinin altındaki teni alev alev yanıyordu. “Jane?”

“Onun gibi olmak istemiyorum,” dedi. Güçlkle nefes alıyordu. “Sana hiç sorun çıkarmam. Beni de götür, Patrick.”

“Tanrım, sorun nedir? Uyan,” dedi. Yatakta doğruldu, komodin üzerindeki lambayı yaktı ve sonra onu tekrar sarsmaya başladı. “Gözlerini aç, lanet olsun,” dedi.

Gözlerini açtı ama bilinçsiz bir şekilde bakıyordu. “Tren. Trenle gidiyor,” dedi panik içinde. “Beni bırakma, Patrick.”

Ruel, “Kimse seni bırakmıyor,” diyerek onu kollarının arasına aldı. Sıcacıktı. Onun sakın bir şekilde durmasını sağlarken kalbinin onunki kadar hızlı attığını fark etti. “Hepsi geçti. Kimse seni terk etmiyor.”

“Hayır, terk ediyor. Beni götürmesi için ikna edemezsem gidecek.”

“Tanrım, saçmalamayı kes.”

“Patrick!”

Ne yapabilirdi? Jane şu an kendinde değildi ve yardım çağırmak için onu yalnız bırakmaya korkuyordu. Tamar da kahvaltıya kadar gelmeyecekti.

“Lütfen, onun gibi olmak istemiyorum,” diye fısıldadı tekrar.

Ona daha sıkı sarıldı. Jane'in neden bahsettiğini biliyordu ve o hatırayı tekrar yaşadığı belliydi. Uyanırken şeytanlarının hakkından gelebilirdi ama şimdi zihninin serbest bıraktığı bütün korkular ve eziyetlerle birlikte tekrar bir çocuk gibiydi.

Ona bilerek yaptığı işkenceler aslında onu özgür bırakmıştı.

Gecenin bu saatinde kapıyı kim böyle çalıyor; diye düşündü Margaret uykulu bir halde.

Sonra aniden ayıldı ve hemen Ian'a baktı. Tanrı'ya şükür uyanmamıştı. Sabahlığını üzerine geçirip terliklerini giydi ve kapıyı açmak için odada ilerledi. Ruel. Zaten böyle bir düşüncesizliği ancak onun yapacağını tahmin etmeliydi.

"Aman Tanrım, gece yarısı kapıyı böyle çalmak zorunda mısın? Ian'ın uyumaya ihtiyacı var ve bu gürültüde uyanmaması da çok ilginç. Neden..." dedi ve sustu. Yüz ifadesini ve parlayan gözlerini görünce endişelendi. "Sorun nedir?"

"Sana ihtiyacım var," dedi kısık bir sesle. "Gelebilir misin?"

"Nereye?" diye soran Margaret omzunun üzerinden içeriye doğru baktı. Ian hâlâ horlayarak uyuyordu. Gece çok ağrısı vardı ve ona fazladan afyonruhu vermek zorunda kalmıştı. Salona girdi ve yavaşça kapıyı arkasından kapattı.

Ruel, "Yazlık eve," dedikten sonra onu dirseğinden tutup salona doğru götürdü. Neredeyse sürüklüyor gibiydi. "Sana ihtiyacım var."

"İlk defa böyle bir şey söylediğini duyuyorum," dedi kuru bir sesle. "Gerçekten sorunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen hastalıktan anlarsın," dedi titrek bir sesle. "Babana ve Ian'a baktın."

"Hasta mısın?"

“Jane.”

“Jane burada mı?” diye sordu şaşkın bir şekilde.

“Burada olmasa seni çağırmak için gelir miydım? Soru sormayı bırak ve acele et. Onu çok fazla yalnız bıraktım.”

Margaret’in adımları hızlandı. “Nesi var?”

“Bilsem seni çağırmazdım. Ateşi var. Üşüyor. Bilinci yerinde değil. Beni bile tanımıyor.”

“Doktora haber gönderdin mi?”

“Tabii ki gönderdim ama Tamar’ın doktorla dönmesi çok uzun sürebilir. Şu an acil yardıma ihtiyacı var.”

“Peki, yazlık evde ne işi var?”

Ruel doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Neler karıştırıyorsun, Ruel?”

Ruel cevap vermedi.

Bu tuhaf şeytanlığın arkasında tam olarak neyin olduğu konusunda ona güvenmeyeceği çok belliydi. “Benim elimden çok fazla bir şey gelmez ki.”

“En azından denersin,” dedi ve terasa giden çift kapıyı açtı. Sonra da tereddütle ekledi. “Lütfen.”

Ulu Tanrım, Ruel yalvaracak kadar çaresizse durum gerçekten ciddi olmalıydı. “Elimden geleni yapacağım.”

Margaret yazlık evden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. “Daha iyi.”

Ruel’in yanağında bir kas titredi. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Ateşi düştü ve bilinci, doktorun sorularından bazılarına cevap verecek kadar yerine geldi. Doktor birkaç saat içinde ateşinin tamamen düşeceğini söyledi.”

“Tam olarak nesi varmış?”

“Sıtma. Kasanpore’da sıtmaya yakalanmış ve arada sırada ateşleniyor.”

“Bana bundan hiç bahsetmemişti.”

“Bana da,” dedi Margaret. “Onu üç yıldır tanıyorum. Zayıflıklarından bahseden bir kadın değil.” Margaret yorgun bir şekilde ensesini ovaladı. “Ben artık dönmeliyim, Ian’ın bana ihtiyacı olabilir. Öğleden sonra uğrar ve nasıl olduğuna bakarım.”

“Hayır, bundan sonra onunla ben ilgilenirim.”

“Sende hasta bakımı konusunda herhangi bir ışık görmedim.”

Ruel gerildi. “Sana, ben hallederim, dedim. Seni görürse utanabilir.”

“Onu utandırmaktan mı çekiniyorsun? Ne garip. Gecikmiş nezakete hiç gerek yok. Jane ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Senin günahların için onu suçlamayacağımı biliyor,” dedi ve gözlerinin içine baktı. “Ve onu yanımda saraya götürmenin de benim görevim olmadığına emin değilim.”

“Gelmez.”

“Bence gelir. Bunu itiraf etmiyor ama senden her zaman korktu.”

“Artık değil,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “En azından ateşler içinde yanarken değil. Ve korksa bile seninle gelmez. Bir anlaşmamız var.”

Margaret homurdandı. “Senin gibi vicdansız bir haydutla bir anlaşma yapmayacak kadar zeki bir kadın. Söylesene neden burada?”

“Bilmek istemezsin.”

“Haklı olabilirsin,” dedi. Zaten üzerinde büyük bir yorgunluk vardı. Bu kadar şaşkın ve bitkin bir haldeyken omuzlarında fazladan bir yüke hiç gerek yoktu. Zaten o kim oluyordu da Ruel’i kısa bir süre önce kendisinin de baştan çıktığı aynı günah konusunda suçlayabilirdi. “Peki, sana güvenebilir miyim?”

“Ah, Tanrı aşkına, elini bile kaldıramayacak haldeyken onunla yatacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu patlar gibi.

Bu evde ne yaşanmış olursa olsun Jane’in hastalığı Ruel’i sarsmıştı. Onu daha önce hiç kapısına geldiğindeki gibi solgun ve çaresiz görmemişti. Bu durumun devam edeceğine emin değildi ama bir süre Jane onun yanında güvendeydi. “Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Saraya giden yolda ilerledi.

Ruel ölü gibi görünüyor, diye düşündü Jane kafası puslu bir halde. Bir şey yapmak gerekiyordu. Bu gece Ian’ın başında onun bekleyeceğini söyleyebilirdi. Ancak Ruel, yanında olmazsa Ian’ı çekip geri getiremeyeceğinden o kadar korkuyordu ki Jane kabul etmeyeceğini de biliyordu. “Dinlenmen lazım...”

Ruel kafasını çevirip ona baktı. “Ne?”

“Daha fazla dinlenmek zorundasın. Görünüşün...” dedi ama iyice ayıldığı için sustu. Ian’ı hayatta tutmak için birlikte oldukları Kasanpore’daki kulübe günleri geride kalmıştı. Burası yazlık evdi...

Ruel, “Dinlenmeye ihtiyacı olan sensin,” dedi ve ileri doğru uzanıp dudaklarına bir bardak su götürdü. “İç.”

Suyu içti. “Hastalandım mı?”

“Ateş. Son iki gündür ateşin vardı. Doktor hafif bir nöbet olduğunu söyledi.” Dudaklarını sıkıyordu. “Ama bana pek hafif gibi gelmedi.”

“Jane hayal meyal doktorun ona baktığını, soru sorduğunu ve yatağın yanında başka birisi ile konuştuğunu hatırladı. “Margaret... burada mıydı?”

“Evet. Neden bana sıtman olduğunu söylemedin?”

“Söylemem mi gerekiyordu?” dedi kaşlarını çatarak. “İki gün

demek... şimdi işe dönmem lazım.”

“Li Sung’a haber gönderdim ve gecikeceğini söyledim.”

“Ona hasta olduğumu mu söyledin? Bunu yapmamalıydın. Şimdi çok endişelenmiştir.”

“Ona tehlikeyi atlattığını söyledim,” dedi ve suratını buruşturdu. “Ve artık birisinin senin için endişelenme vakti de geldi. Li Sung zaten o kadar çok çalışmanın sonunda bu hale geleceğini düşünmüştür.”

“Benim suçum... Buraya geldikten sonra *quinghao* almayı unuttum.”

“*Quinghao* mu?”

“Çin’den gelen eski bir bitkisel ilaç. Kasanpore’da ilk hastalandığımda bana Li Sung vermişti.”

“Sürekli kullanıyor musun?”

“Sürekli değil. Sadece hastalanacağımı hissettiğim...”

“Peki, Cinnidar’a geldiğinden beri ne kadar süredir kullanıyorsun?” diye sordu dikkatle.

Jane cevap vermedi.

“Ne kadar süredir?” diye ısrar etti Ruel.

“Dört hafta.”

“Aman Tanrım.”

“O kadar kötü değil. Sadece gece ateşi.”

Ruel, “Ve gün içinde enerjini tüketen bir ateş,” diyerek elle-riyle sandalyenin kolunu tuttu. “Buraya geldiğin gece de ateşin vardı, değil mi? Lanet olsun, belki de aklın tamamen başında olsaydı buraya kesinlikle gelmezdin.”

O dumanlı ve hayal gibi gelen zamanı düşününce Jane haklı olup olmadığına emin olamadı. “Bilmiyorum. O anda yapılacak tek şey bu gibi gelmişti,” dedi ve çabucak ekledi. “Şu an önemli olan atlatmış olmam ve kısa bir süre içinde ayağa kalkacak olmam. Geçen sene Glenclaren’deyken de bir nöbet geçirdim ama ertesi gün değirmende işimin başındaydım.”

“Bu kadar kötü bir nöbet miydi?”

Başını salladı. “Ama bu o kadar da...” dedi ve sonra bitkin bir şekilde, “Bu senin için neden bu kadar önemli?” diye sordu.

“Çünkü ben...” dedi ve elindeki bardağı komodinin üzerine koyarken gözlerini kaçırdı. “Çünkü o demiryolunun tamamlanması lazım.”

Aslında başka bir şey, tamamen farklı bir şey söyleyecekti. Jane şaşkınlık içinde kaşlarını çatı. “Programın sadece birkaç gün gerisindeyiz ve bu hastalık herhangi bir aksaklığa neden olmayacak. Li Sung işinde son derece yetkindir. Yarın geçide gideceğim.”

“Sen öyle san,” diyen Ruel, hızla gözlerine baktı. Mavi gözleri alev alevdi. “Birkaç gün sonra tekrar hastalanmak için mi gideceksin? Hayır, burada kalacak ve bir hafta dinleneceksin.”

“Sen öyle san,” dedi söylediğini tekrarlayarak. “O demiryolunun yapılmasına ihtiyacın var, benim de var. Başka bir zaman hastalanabilirim.”

“Zaten yapacaksın. Benim söylemeye çalıştığım bu değil, lanet olsun. Şimdi dinlen ve...” dedi ama yüzünü görünce sustu. “Pekâlâ, dört gün.”

Jane başını salladı.

“Dört gün dinleneceksin ve yarın Medford’u buraya getireceğim. Böylece rayların birleştirilmesiyle ilgili görüşeceksiniz sen de zaman kaybetmiş olmayacaksın.”

Jane’in Medford’u görmesine gerek yoktu. Ruel’in kararlı yüz ifadesini inceledi ve dediğini kabul etmezse, iyileşmek için gereken enerjisini onunla tartışarak harcayacağını fark etti. “Üç gün.”

“Anlaştık,” dedi Ruel gülümseyerek.

Jane şaşkın bir şekilde ona baktı. Yüzünü sıcaklık ve neşeyle aydınlatan, tren kazasından önceki günlerde ara sıra yakaladığı türden, gerçek bir gülümseme. “Sen neden... Bir değişiklik var.”

Gözkapakları hemen gözlerini kapattı. “Değişiklik mi?”

O sıcak ifade gitmişti ve Ruel bir kere daha gizemli bir insan haline gelmişti. Ancak bir an için tavırlarında gerçekten bir garip-lik olduğuna emindi.

“Hadi, şimdi uyu,” dedi ve ayağa kalktı. “Ben de saraya gideceğim. Tamar ile Medford’a haber göndereceğim. İçin rahatladı mı?”

Jane herhangi bir şey konusunda rahatlayamayacak kadar şaşkın ve zayıftı. “Sanırım rahatladım.”

Ruel bir süre daha ona bakarak oyalandı. “Her şey yoluna girecek, biliyorsun,” dedi tedirgin bir şekilde. “Ben...” dedi ve tekrar sustu. Elini sabırsız bir şekilde havada salladı. “Ah, her neyse!” Sonra arkasını döndü ve yazlık evden çıkıp gitti.

Jane boş gözlerle peşinden baktı.

Gerçekten değişen bir şeyler vardı.

Üzerindeki örtü kaldırıldı ve serin hava onu uykusundan uyandırdı. Sıcak ten, deri ve baharat kokusu... Ruel yanındaydı.

“Ruel...”

“Sşş...” dedi ve onu kendine çekti. Ona arkadan sarılmıştı. “Uyumaya devam et.”

“Medford?”

“Yarın dörtte burada olacak,” derken koluna düşen saçları okşuyordu. “Nasılsın?”

Kendini çok güçsüz hissediyordu ama kollarında garip bir şekilde rahat ve güvendeydi. “Daha iyiyim.”

Sonraki söyledikleri daha da garipti. “Aslında yanında yatmayacaktım ama tekrar kâbus görürsen diye burada olmak istedim. Yine öyle yatakta debelenmen iyi olmaz.”

“Kâbus mu?”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hayır, kâbus gördüğümü nereden biliyordun?”

“Avazın çıktığı kadar bağırıırken bilmemek çok da mümkün değil.”

Farkında olmadan bu halini gösterdiğini öğrenince garip bir rahatsızlık hissetti. “Niye bağırıyordum?”

Ruel bir süre cevap vermedi. “Ne dediğini tam anlayamadım. Mantıklı sözler değildi.”

Jane rahatladı ve gevşedi. “Normal, kâbusların bir anlamı olmaz.”

“Şimdi uyu. Bu gece kâbus görmeyeceksin.”

Ruel’in haklı olduğunu düşünüyordu. Gözlerini kapattı ve uykunun örtüsünün üzerine serilmesine izin verdi. Hiçbir şey için endişelenmek zorunda değildi. Ruel gecenin ejderhalarını uzak tutacaktı...

Medford, “İşte hepsi bu,” dedikten sonra haritaları rulo yapıp ayağa kalktı. “Bir değişiklik olursa birisiyle haber gönderirsin. Sence ne zaman kanyon duvarına ulaşmış olursun?”

“Planladığımız tarihte,” dedi Jane ve yüzünü buruşturdu. “Azgın fil rayları mahvettiği için sorun yaşıyoruz ama bu durumun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız.”

Medford gülümsedi. “Bulacağına inanıyorum. Çok iyi bir iş çıkardın.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı. “Öyle mi?”

“Daha bunu söylemek için erken,” diye düzeltti hemen. “Ama şimdiye kadar gösterdiğin ilerlemeden etkilendim. Senden bu kadarını bile beklemiyordum.”

“Bunu biliyordum,” dedi Jane kuru bir sesle.

“Ama Ruel’le olan gizli ilişkinin işini etkilemesine izin ver-

medin. Ben açıkçası...” dedi ve yüzünü buruşturarak sustu. “Bu konudan bahsetmemem gerekiyordu.”

“Neden?”

“Ruel çenemi tutamayıp iş dışında bir şeyler konuşmamız halinde dilimi koparacağını söyledi,” dedi ve omuz silktili. “Ama beni daha iyi tanımalıydı. Ben düşündüğünü saklayabilen bir adam değilim.”

“Farkındayım,” dedi. Adamın söylediği aklına takılmıştı. Ruel neden daha önce hiç böyle bir şey yapmamışken şimdi onu korumayı denemişti ki?

“Artık gitme vaktin geldi, Medford,” dedi Ruel kapıda belirerek. “Jane artık dinlenmeli.”

Medford, “Ben de tam gidiyordum,” diyerek aceleyle kapıya doğru ilerlemeden önce başını eğerek Jane’e selam verdi. “Umarım kısa süre içinde iyileşirsiniz, Bayan Barnaby.”

“İyi günler, Bay Medford.”

“Çok uzun kaldı.” Ruel mühendisin arkasından kapıyı kapattı ve suratını buruşturdu. “Ona bir saat demiştim. Seni yordu mu?”

“Hayır,” dedi Jane yavaşça. “Ama kafam karıştı.”

“Ateşin mi var?” Odada ilerlerken kendi kendine küfretti. “O lanet olası doktor hemen gelemeyeceğini söyledi,” dedi ve elini alnına koydu. “Ama alnın sıcak değil.”

“Ateşim yok,” diyen Jane elinden kaçmak için başını çevirdi. “Ve bana olan davranışlarına şaşırmaq için de hasta olmam gerekmiyor. Neden bana karşı bu kadar iyisin?”

“Şaşırmam çok normal. Daha önce benden böyle cömert bir tavır görmedin, öyle değil mi?” dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek. “Tamamen kişisel çıkar. İyileşip demiryolumu yapmanı istiyorum.”

“Ben... Hiç sanmıyorum.”

Pencerenin önünde bulunan 15. Louis sandalyesine oturdu. “Bunun nedeni başka ne olabilir ki?”

Jane yüzünü görebiliyor olmayı istedi. Orada oturmuş bacaklarını da tembel bir şekilde öne doğru uzatmıştı. Güneş ışığı saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor, yüzünü de gölgede bırakıyordu. “Emin değilim, ama sanırım nedeni hasta olman.”

“Yani sana acıdığımı mı düşünüyorsun?”

Jane, “Hayır,” diyerek sustu. Parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. “Bunun nedeni benimle ilgilenmen olabilir. Kartauk bazı insanların doğuştan bakıcı olduğunu ve birilerini ne kadar koruyup kollarlarsa bunu devam etme zorunluluğunu o kadar güçlü hissettiklerini söylüyor.”

“Ah, evet, bana da senin dünyadaki bakıcılardan birisi olduğunu söylemişti ama seni temin ederim, bunu içinden gelerek yapmıyorum.”

“İan için yapmıştın.”

“İan bir istisnaydı.”

“Öyle mi?”

“Sanırım son birkaç gün içinde bunu kanıtladım,” dedi ve ayağa kalktı. “Bütün bu vicdan muhasebelerinden sıkılmaya başladım. Poker oynamak ister misin?”

Jane başını salladı. “Fakat Li Sung kadar iyi bir oyuncu değilim.”

“Olduğunu düşünmedim zaten. Blöf senin için çok kolay bir şey değil,” dedi ve yanındaki masanın çekmecesini açtı. “Ama ben bu sanatta çok iyiyim.”

“O zaman neden seninle oynayayım ki?”

“Vakit geçirmek için,” dedi. Masaya oturdu ve kartları karıştırmaya başladı. “Ve bana bir zafer vermen için. Bir zafere gerçekten çok ihtiyacım var.”

“Peki, benim elime ne geçecek?”

Gülümsedi. “Ben gazeteci çocuğum, unuttun mu? Ödeşmek için sana bu yeteneğimin faydalarını göstereceğim. Şimdi otur da

sana ilk altın madenimi nasıl bulduğumu anlatayım.”

“İlginç bir hikâye mi?”

“O zamanlar ilginç değil de yorucuydu. On dokuz yaşındaydım ve hâlâ öğrenmem gereken dersler vardı,” dedi ve kartları dağıtmaya başladı. “Ama senin için eğlenceli hale getireceğim.”

Bunu yapacağına emindi. Bir hikâyeyi güzel sözlerle süsleyerek kötü taraflarını örtebilir, eğlenceli hale getirebilirdi ama belki de Jane, genç ve savunmasız Ruel hakkında biraz fikir sahibi de olabilirdi.

“Ne diyorsun?” dedi Ruel ve kartlarını aldı.

Son günlerde Jane hiç olmadığı kadar kendine güvenli veya iradesinin gücünden emin hissediyordu. Ruel artık ona zarar veremezdi. O halde neden onun hakkındaki meraklarını gidermesindi ki?

“Neden olmasın?” dedi ve odada yanına doğru ilerledi. “Değin gibi vakit geçirmiş oluruz.”

“Jane yazlık evde Ruel’le birlikteydi,” dedi Margaret. Bir yandan da Kartauk’un Ian’ın mühür kalıbının etrafına kumları sıkıştırmasını izliyordu.

“Öyle mi?” dedi ve kalm kaşını kaldırdı. “Peki, bu durum senin ciddi İskoç ahlakını rahatsız mı ediyor?”

“Hayır, ama aslında etmeli. Jane’e zarar vermesinden korkuyorum.”

“Onları rahat bırak, Margaret. Dünyayı bir başına kurtaramazsın.”

“Sadece bir kâfir kötüyü iyiye çevirmeye uğraşmaz,” dedi ve bitkin bir şekilde başını salladı. “Ama bazen sınırlar bulanık hale geliyor, değil mi?”

“Tanrım, o sert karakterde bir yumuşama seziyorum sanırım. Jane eskiden olduğu kadar savunmasız bir kadın değil ve Ruel’le bir-

likte kendi bildikleri şekilde ve istedikleri zaman vakit geçirebilirler. Bu duruma burnunu soktuğun için ikisi de sana teşekkür etmez.”

“Ama Ruel...”

“Ruel’in pek çok özelliği var,” diye araya girdi Kartauk. “Tam olarak olgunluğa ulaşana kadar da bir sürü özellik kazanacak. Açıkçası izlemek ilginç bir deneyim olacak.”

“Sen onun kötü birisi olduğunu düşünmüyor musun?”

“Ruel’in mi?” dedi başını sallayarak. “Kendisinin kötü olduğuna inandığına kuşkum yok ama kötülüğün anlamını bilmiyor.”

“Peki, ya sen?”

“Ah, evet, ben bir ustadan eğitim aldım.”

“Abdar mı?”

Başını salladı. “Tam anlamıyla bir canavar.”

İlk kez Abdar hakkında geçiştirici bir cevap vermemiştir. “O zaman neden onun yanında uzun süre kaldın?” diye sordu merakla.

“Çalışmalarım prensip olarak babası, mihrace içindi ve saraydan ayrılmadan bir sene öncesine kadar Abdar’la çok fazla ilişkim olmadı. Sonra mihrace demiryoluyla ilgilenmeye başladı ve Abdar da babasından onun emrinde çalışmam için izin aldı.” Omuz silkti. “Altı ay geçtikten sonra midemin daha fazla kabul etmeyeceğini anladım ve ayrıldım.”

“Peki, onun için ne yapıyordun?”

“En sevdiği Tanrıça olan Kali’nin heykeli yaptım ama gerçekten çok uğraştım.”

“Kali mi?”

“Yıkım Tanrısı. Abdar aslında Kali’nin oğlu olduğuna ve onun adına çalışmak için dünyaya gönderildiğine inanıyor,” diyerek dudaklarını sıktı. “Ama aynı zamanda gücünün de sürekli olarak beslenmesi gerektiğini düşünüyor. İşte bu yüzden bana ihtiyacı var.”

“Heykel yapman için mi?”

“Hayır,” dedi ve durdu. “Maske.”

“Maske mi?”

“Altından maske,” dedi ve dönüp ona baktı. “Bu konuyu dinlemek istediğine emin misin? Pek iyi bir hikâye değil.”

“Evet, devam et.”

“Abdar, gücünün sadece etrafındaki duygulardan beslendiğine inanıyor ve beslendiği duygu ne kadar güçlü olursa ruhu da o kadar güçlü olur. Fakat duygularımız geçici ve Abdar da bu durumdan giderek daha çok rahatsız oluyordu. Duygusunu sabit hale getirmeye, dondurmaya ve böylece istediği anda hazır bulunmasına ihtiyacı olduğuna karar verdi.” Sonra tek kaşını kaldırdı. “Ve bir duyguyu dondurmanın ölüm dışında en iyi yöntemi nedir?”

Margaret şaşkınlık içinde gözlerini açtı.

“Dinlemeyi sen istedin. Abdar, son duygu patlamasını ve enerjiyi yakalayabilirse, bu enerjiyi kendisine aktarabileceğine inandı.”

“Ölü maskeleri,” diye fısıldadı. “Sana ölü maskeleri mi yaptırdı?”

“Onun için üç tane yaptım. İlki, cariyelerinden biri, Mirad adında genç bir kadına aitti. Bir sabah erken saatte Pachtal cesedini bana getirdi ve gece kadının bir nöbet geçirip öldüğünü söyledi. Abdar da onu hep hatırlamak için altından bir maskesinin yapılmasını istemişti. Maske altından olmak zorundaydı çünkü altın en saf ve en ölümsüz metaldti. Maskeyi yaptım. Gerçekten de ortaya çok iyi bir iş çıktı. Kadın çok güzeldi, yüz ifadesi de üzgün ama huzurluydu.

Bir hafta sonra Pachtal aynı hikâyeyi anlatarak başka bir kadın daha getirdi. Bu sefer maskeyi yapmak daha zordu çünkü yüz kasları acı ve dehşet içinde donmuş ve kasılmıştı.”

“Bu kadar kısa bir süre içinde başka bir ölüm mü yani?”

“Bu durum benim de garibime gitti ama kendime onu sorgu-

lama izni vermedim. Bana getirilen üçüncü ceset en fazla on bir on iki yaşlarında genç bir oğlana aitti ve yüzü...” Dudaklarını sıktı. “Artık kendime daha fazla yalan söyleyemeyecektim. Akli başında olan hiçbir insan o yüzün sonsuza kadar saklanmasını isteyemezdi. Maskeyi yapmayı reddettim.

Bir saat sonra Abdar yanıma geldi. Bana maske yapmaya devam edeceğimi, hiçbir soru sormayacağımı yoksa ellerimi keseceğini söyledi. Ben Kali’nin ilahi aracı olacak ve çevresini, baktığında enerjilerini çekebileceği maskelerle donatacaktım.”

“Onları öldürüyor muydu?” diye sordu Margaret fısıltıyla.

“Ah, evet, Pachtal’ın yardımıyla. Pachtal, Abdar’ın istediği etkilerin aynısını elde edebilmek için çeşitli zehirler üzerinde deneyim sahibi olmuştu. Abdar bana, en büyük enerji patlamasına acının neden olduğunu ve bu yüzden Pachtal’ın, istenilen sonucu elde etmek için gerekli zehri kullandığını söyledi.”

Margaret midesinin bulandığını hissetti. “Haklısın. Onlar canavar. Peki, Ruel, Abdar’ın buraya geleceğini düşünüyor mu?”

Kartauk başını salladı. “İşte bu yüzden hazırlanmak için çok fazla çalışıyor. Abdar için kesin bir son hazırlıyor.”

Margaret yüzüne dikkatle baktı. “Sen de bu yüzden Cinnidar’a geldin, değil mi? Sen de Abdar’ın ölmesini istiyorsun.”

“O olmadan dünyanın daha huzurlu bir yer olacağını düşündüğümü itiraf ediyorum. Muhteşem ışığımı gizli saklı tutmaktan çok yoruldum,” dedi ve ona baktı. “Ama buraya gelme nedenim bu değil.”

Margaret, “O zaman neden...” diyerek keskin bir şekilde nefes aldı. Başka bir uçurum vardı. Son günlerde her kelime ve hareket göz açıp kapayıncaya kadar tehlike dolu olabiliyordu. Bu, kutudaki kalıba bakmadan önceki bir andı. “Peki, altını ne zaman dökeceğiz?”

Kartauk, “Birazdan,” dedi yavaşça “Beklemek çok zor bile

olsa bu işte sabırsız olmak hiç akılcı değildir.”

Ruel’in gözlerini kısarak Jane’e baktı. “Blöf yapıyorsun,” dedi. Sonra elini açtı. “İki papaz. Gördüm.”

Jane kendi kartlarını sinirle masaya açtı. “Nereden anladın? Giderek daha iyi olduğumu düşünüyordum.”

“Daha iyisin,” dedi ve kartları topladı. “Dışarıdan hiç belli etmedin. Seni tanımasaydım blöfünü yiyebilirdim.”

“Peki, lanet olsun nereden anladın.”

“İçgüdü. Bazı insanlarda gerilimi hissedebilirsin. Bu parmağınla gösterebileceğin somut bir şey değil.”

Anlaşılan duygularımı belirgin bir şekilde hissedebiliyor, diye düşündü kederli bir şekilde. Geçen gün oynadıkları o kadar oyundan sadece dört tanesini kazanabilmişti. Bu son derece can sıkıcı bir deneyim olabilirdi ama nedenini bilmeseydi de öyle olmamıştı. “İçgüdü mü? Bu kadar iyi olamazsın. Muhtemelen kaşım seğirdi ya da benzer bir şey. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Dağıt.”

Ruel kartları masaya serdi. “Daha sonra. Şimdi uyku vaktin geldi.”

“Yorgun değilim. Dağıt.”

“Daha sonra,” dedi tekrar. “Şimdi dinleneceksin.”

“İyileştim artık,” diye karşı çıktı. “Yarın da işe döneceğim.”

“Ben de bu konuyu düşünüyordum. Bir hafta daha dinlenmen lazım.”

“Yarın,” dedi Jane sadece. “Ve artık daha fazla dinlenmek...”

Sustu. Kapının çaldığını duyunca şaşırmıştı. Yemek getiren Tamar dışında buraya kimse gelmezdi ve daha akşamüstü bile olmamıştı.

Ruel kapıyı açtığı anda Dilam’ın eşikte durduğunu gördü.

Jane'in kalbi ağzına gelirken hızla ayağa fırladı. "Sorun nedir?" diyerek hemen yanına gitti. "Li Sung iyi mi?"

"Li Sung son derece iyi," dedi Dilam. "Konu fil."

Jane bir beddua okudu. "Durum ne kadar kötü?"

"Her şey yolunda gitti. Tamiratları bitirdik ve geçitten sonra bir mil daha ilerledik. Bütün bu süre boyunca Danor hiç gelmedi."

"Durum ne kadar kötü?"

"Vazgeçtiğini düşündük, ama dün gece," dedi ve omuz silkti. "Üç mili mahvetmiş. Li Sung bu durumdan hiç hoşnut değil."

"Ben de değilim," dedi Jane sinir içinde.

"Li Sung onun peşinden gitti."

Li Sung'un böyle bir tepki vereceğın tahmin etmeliydi. Neden bu yaratığa karşı bu kadar takıntılıydı. "Yalnız mı gitti?"

"Anlatacağım," dedi Dilam. "Onu madene gönderdim ve oradaki çalışanlardan onunla giden olur mu diye sormasını istedim ama kimsenin gitmeyeceğini biliyordum."

"Peki, o zaman neden onu madene gönderdin?"

"Sana gelip aklımdan geçenleri anlatabilmek için zaman kazanmam gerekiyordu," dedi Dilam endişe içinde kaşlarını çatarak. "Danor'un ona zarar vereceğini düşünmüyorum ama emin de olamam. Peşinden gideceksin, öyle değil mi?"

"Evet. Ne kadar vaktim var?"

"Li Sung muhtemelen bu gece veya sabah erkenden filin peşine düşer. Hemen benimle gelersen onu yakalayabilirsin."

"Peki o fili nasıl bulacağını düşünüyor?" diye sordu Ruel.

Dilam şaşkınlık içinde ona baktı. "Bir fili takip etmek çok da zor değil. Ormanda iz bırakmadan ilerlemeleri neredeyse imkânsız."

Bu çok doğru, diye düşündü Jane Danor'un geçtiğı yolları gösteren kırık dalları ve sökülmüş ağaçları hatırlayarak. "Gidip atımı hazırla, Dilam. Seninle on beş dakika sonra ahırda buluşa-

lım.” Kapıyı kapattı ve dolaba doğru ilerledi. “Endişelenme, bu durum bizi geciktirmez,” dedi Ruel’e. “Li Sung’la birlikte o filden kurtulurken Dilam da işçilerin başında durur.”

“Tabii ormanda Li Sung’la birlikte filin peşinden koşarken tekrar hastalanmazsan,” dedi Ruel sertçe.”

“Peşinden gideceğim.”

Ruel, “Seninle tartışmayacağım. Başka bir şey yapmanı da beklemiyorum,” diyerek kapıya doğru ilerledi. “Li Sung bir fil öldürmek isterken umarım sen de sağlığını unutmazsın.”

“O filin raylarını mahvettiğini hatırlatmama gerek var mı?”

“Mahvettiği ve...” dedi ama sözünü bitirmeden susup kapıyı açtı. “Seninle ahırda görüşürüz. Buradan ayrılmadan önce bitirmem gereken birkaç iş var.”

“Dağa mı gideceksin?”

“Tabii ki hayır, fil avına gideceğim,” dedi ve kapıyı arkadan kapattı.

Ruel, “Kamp yapacağım,” dedikten sonra Jane’i atından indirip arkasını döndü. “Yere yığılmadan önce buraya otur.”

“Yardım edebilirim.”

“Tabii ki edebilirsin. Yüzün kâğıt kadar beyaz ve son iki mil boyunca neredeyse eyerden düşmek üzereydin.” Ruel’in ses tonu alaycıydı. “Ama turp gibi sağlamsın.”

Jane onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Ruel, bir gün önce saraydan ayrıldıklarından beri huysuz ve sinirliydi. Fakat Jane’in sinirleri de en az onunkiler kadar bozuktu. Açıklığın yanında duran devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu ve Ruel atların eyerlerini çözüp ateş için odun toplarken onu izledi.

Yemekleri bitene kadar ikisi de konuşmadı. Ruel tabağındaki yemek artıklarını ateşe atıp ters ters, “Çok yemedin,” dedi. “Ken-

dini aç bırakarak nasıl iyileşmeyi planlıyorsun?”

Jane, “Yeterince yedim,” diyerek konuyu değiştirdi. “Şimdiye kadar Li Sung’u yakalarız diye düşünmüştüm.”

Ruel, “Ben de öyle düşündüm. Oldukça fazla yol aldık. Bu yüzden yakınlarda bir yerde olmalı. Sabah kesinlikle ona yetişmiş oluruz,” diye karşılık verip ateşin iki yanına rulo haldeki yatakları açtı. “Tabii kendini tamamen kaybetmemişse ve karanlıkta ormanda ilerlemeye devam etmezse.”

“Li Sung kendini kaybetmez.”

“Hepimiz kaybettik. Yoksa lanet bir filin peşinde ormanın ortasında ne işimiz var?”

“Benimle gelmek zorunda değildin.”

“Öyle mi?”

“Tek başıma da halledebilirdim.”

“Senin için gelmedim,” dedi tereddütle. “Abdar bizi ziyaret etmeden önce o demiryolunun bitmesi lazım.”

“Bitecek.”

“Ve muhtemelen rıhtıma gönderilecek ilk kargo da senin cesedin olacak.”

Jane artık daha fazla dayanamadı. “Neden umurunda olsun ki?” dedi sinirle. “Fena mıbinden kurtulmuş olursun.”

“Lanet olsun, senden hiçbir zaman kurtulamayacağım,” dedi. Arkasını dönerek onu ayağa kaldırdı. Gözleri, ciddi yüzünde vahşi bir şekilde parlıyordu. “Tanrı yardımcım olsun, ama senden kurtulmak da istemiyorum. Hayatta olmana ihtiyacım var. Seni... Tanrım, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.”

Jane donmuş bir halde ona baktı.

“Bana böyle bakmayı kes. Bununla savaşmamak için hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Ama işte durum ortada. Kahretsin. Bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.”

Jane titrek bir kahkaha attı. “Ne kadar güzel bir açıklama.

Endişelenme, bunun sadece geçici bir dert olduğuna ve kısa bir süre sonra yok olacağına eminim.”

“Üç yıldır hiç geçmedi. Kasanpore’da hiçbir kaçış olmadığını bildiğimi sanıyordum ama şimdi etrafımız çevrildi,” dedi. Elle-riyle, garip bir arzu içinde omuzlarını sıkıyordu. “Ve bazen... Şefkat var.”

Jane, “Merhamet demek istiyorsun,” diyerek bir adım geri çıktı. “Ya da göz kulak olma?”

“Göz kulak olma mı? Bunlar senin kelimelerin. Benden ödün kopuyor. Ben de seni kaybedeceğimi düşünüyorum.” Ruel, Jane’in omuzlarını daha sıkı tuttu. “Seni kaybetmeyeceğim, Jane. Hem de hiç.”

Jane içinde bir panik hissetti. Her şey bir anda çok net görünmüştü. Ona karşı koyma kabiliyetinden son derece emindi ama şimdi garip bir zayıflık ve belirsizlik hissediyordu. Onu savurmasına izin vermemeliydi. “Beni kaybetmek mi? Sen bana hiç sahip olmadın ki? Bana hiçbir zaman sahip olmayacaksın. Aramızda olan onca olaydan sonra seni kendime yaklaştıracak kadar aptal değilim.”

“Zaten yaklaştık. O kadar yaklaştık ki neredeyse bir bütün olduk. Bunu ikimiz de hissediyoruz. O kadar yakın ki aramızda okyanuslar varken bile birbirimizi asla terk etmedik.”

Duygularının yoğunluğunu hissedebiliyor, etrafını sarıyor ve onu nefessiz bırakıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı.”

“Evet,” dedi ve parmağını uzatıp hafifçe yanağına dokundu. “Ah, evet. Birbirimize sahip olmak zorundayız. Birlikte olmak zorundayız.”

“Ian.”

Ruel hiçbir şey söylemedi. “Bir çözüm bulacağım.”

Jane üzgün bir şekilde gülümseyerek, “Affedecek misin?”

Unutacak mısın?” dedi ve devam etti. “Hayır, Ruel bunu yapmayacaksın.”

“Bir çözüm bulacağım,” diye tekrarladı. “Başka seçeneğim yok.”

Jane, “Ama benim bir seçeneğim var,” dedi. Sonra yanından uzaklaşarak yatağına uzandı. “Ve bir daha senin tarafından kalbimin kırılmasına izin vermeye niyetim yok. Tanıştığımızdan beri beni manipüle ediyorsun, kendine uydurmak için çekiştiriyorsun ama artık bitti. Bu iş bittiğinde hayatımı istediğim gibi yaşama konusunda özgür olacağım ve sen yeni hayatımın bir parçası olmayacaksın.” Sonra omzunun üzerinden Ruel’e baktı. “Başka bir şey isteyeceğimi düşünmene inanamıyorum.”

Ruel, “O zaman senin fikrini değiştirmek zorundayım, değil mi?” dedi ve dudağının bir ucu alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Ah, sana yaptıklarımın sonra kolay olmayacağını ben de biliyorum. Bu işi ikimiz için de düzeltmek için elimden geleni yapacağım ama sen de çaba göstermelisin.”

Tanrım, bütün dikkatini bir amaca verdiğinde Ruel ne kadar kararlı ve karşı konulamaz oluyordu. Şimdi de bütün dikkatini birkaç günlük intikam yerine hayatını onunla geçirmeye adanmıştı. Sadece bu fikir bile çok korkutucuydu. İsteddiği gibi yaşayacağı hayatın vereceği huzura ihtiyacı vardı. Battaniyesini açarak ona arkasını döndü. Söylediklerini ve onu unutmak istiyordu.

“İstersen aynı yatağı paylaşabiliriz,” dedi yumuşak bir sesle. “Muhtemelen birlikte daha iyi uyuruz. Sonuçta birbirimize alıştık.”

Sözlerindeki gerçeklik onu daha da korkutmuştu. Birbirlerinin vücuduna, her türlü dokuya, kokuya, aromaya ve tutkunun ritmine alışmışlardı. Birbirlerini en erotik ve baştan çıkarıcı bir samimiyet içinde görmüşlerdi. Fakat yine de, son birkaç gün içinde birlikteliklerinin daha kibar ve hatta daha konforlu bir kaliteye

ulaştığı anlar olmuştu. Ruel artık onun için karanlık bir sır değildi ve bu çok çekici bir durumdu. Savaştığı, kaybettiği... Ama sonra da tekrar kazandığı bir savaştı.

“Tanrı aşkına, sadece sana sarılacağım. Aptal değilim herhalde henüz iyileşmediğini ve...” dedi ve sustu. “Bu bir başlangıç olabilir.”

Jane başlamasına izin veremezdi. “Hayır,” dedi. Bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kendisini ondan özgür bıraktığı düşünceyle çok rahatlamıştı. Başka bir şey söylemesine izin vermeyecekti. Ona dokunmasına izin vermeyecekti.

Kendi yatağına ilerleyip battaniyesini hazırladığını duyunca rahatladı. Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Sonra kısık bir sesle, “Bu konuyu bir düşün, Jane. Kendine karşı dürüst olursan, sen de başka bir seçeneğin olmadığını kabul edeceksin,” dedi.

Jane’in gözleri, akıtamadığı gözyaşları yüzünden acımaya başlamıştı. Arzu ve şehvetten bahsetmişti ama aşkın adını ağzına almamıştı. Kendi kendine, zaten bana âşık olmasını istemiyorum, dedi hemen. Şu an Jane için ne kadar imkânsızsa onun için de o kadar imkânsız olduğunu biliyordu. Yorgundu ve hastalığını tamamen atlatamamıştı; yoksa bu kasvetli yalnızlığı ve izolasyonu hissetmiyor olurdu. Bunun üstesinden gelecekti. Ona cevap vermemeli ve yaklaşmasına da izin vermemeliydi.

Bir seçimi olmadığı konusunda Ruel’in yanılıyor olmasını umdu. Tabii ki yanılıyordu. Yanılmak zorundaydı.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonraya kadar Li Sung'u bulamadılar.

"Li Sung!"

Li Sung, Ruel'in sesini duyunca olduğu yerde kaldı ve sonra arkasını döndü. Jane'in onu arkadan görünce hissettiği rahatlama, yerini endişeye bıraktı. Li Sung'un genellikle altın renkli teni şimdi bir parşömen kadar soluktu, ağız çevresinde çizgiler oluşmuştu ve yüz ifadesi fark edilebilir derecede korkutucuydu.

"Sizin burada olmamanız gerekiyordu," dedi.

"Senin de olmaman gerekiyordu," dedi Jane. "Hasta mısın? Korkunç görünüyorsun."

"Sen de," dedi Li Sung ve belli belirsiz gülümsedi. "Ve esas hasta olan sensin. Ben sadece çok uzun süredir at üstünde gittiğim için her zamanki sorunları yaşıyorum."

Yarım günlük at yolculuğu bile Li Sung için son derece acı doluydu ve son üç gündür acımasızca ata binmişti. Jane hissettiği acıma duygusunu saklayarak, yumuşak bir sesle, "Bensiz filin peşinden gitmek de işine gelmiş olmalı," dedi.

Li Sung suratını buruşturdu. "Onu yakaladığımda yumuşamayacağın konusunda sana güvenemezdim. Senin çok yumuşak bir kalbin var. Onu evlat edinmek değil, öldürmek istiyorum."

"Endişelenmene hiç gerek yoktu. O bir köpek ya da kedi

değil ve raylarımı mahvediyor,” dedi Jane. “Ne kadar uzakta olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Çok uzakta değil.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Ruel. “Sesini duydun mu?”

“Hayır.”

“Peki, nereden biliyorsun?” diye üsteledi Ruel. “Başka bir rota takip ederek geçide doğru ilerliyor da olabilir.”

“Hayır, öyle bir şey yapmıyor,” dedi ve Ruel ağzını açtığı anda sabırsız bir şekilde elini kaldırdı. “Nasıl emin olduğumu bilmiyorum ama eminim. Size söyledim, tam önümüzde.”

Ruel sakın bir tavırla, “Bu konuda tartışmayacağım. İçgüdülere olan inancım sağlamdır,” dedi. “İleride diyorsan geceyi burada geçirmek de senin için sorun olmamalı. Bu açıklık kamp için son derece uygun. Çeyrek mil gerideki su birikintisinden su da alabiliriz.”

Li Sung kaşlarını çatı. “Ama daha erken. İlerlemeye devam edersem ona yetişebilirim.”

“Belki de yetişemezsin,” dedi Ruel ve atından indi. “Ve onu yakalayamazsak da herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar yorgun oluruz.”

Li Sung gerildi. “Ben sadece yorgunum, çaresiz değilim.”

“Senden bahsetmiyorum ki,” diyen Ruel uzanıp Jane’i eyerin üzerinden aldı. “Jane bir süredir hasta, unuttun mu?” dedi ve tam karşı çıkacak üzere olduğunu görünce bir uyarı bakışı attı. “Sen yere yığılmadan yoluna devam edebilirsin ancak kendinden başka düşünmen gereken insanlar da var.”

“Zaten o hiç gelmemeliydi.”

“Ama buradayız işte,” dedi Ruel duygusuz bir sesle. “Bu nedenle kabullensen iyi olur.”

Li Sung istekle başını sallamadan önce tereddüt içinde, “Pe-kâlâ,” dedi. Sonra atından indi ve kasılmış bacakları titrediğinden dengesini sağlamak için eyere tutunmak zorunda kaldı.

Jane acele bir şekilde gözlerini kaçırdı. Arkadaşına ihanet eden bu zayıflığa bakmak istememişti. “Odun toplayacağım,” dedi.

“Ben yaparım,” dedi Li Sung eyeri bırakarak. “Danor sayesinde etrafta ihtiyacımızdan da fazla kırık dal var.”

“Esas endişelendiğin kişinin Li Sung olduğunu söylememen çok zekiceydi,” dedi Jane kısık bir sesle.

Ruel, “Bunun bir zekâ göstergesi olduğunu iddia edemem. Ben sadece gerçeği söyledim. Senin için endişeleniyorum,” dedi ve konuşmadan önce arkasını döndü. “Ben kampı kuracağım. Sen de Li Sung’un yanına git ve ben filin peşinden giderken burada kalmaya ikna etmeye çalış.”

“Tek başına mı?” diye sordu şaşırarak. “Sakın bana bir zamanlar avcı olduğunu söyleme.”

Ruel başını salladı. “Avladığım tek şey Londra kanalizasyonundaki sıçanlardı.”

Jane bu hikâyeyi hayal meyal hatırladı, Zabrie’nin evinde kaldıkları gece sıçan yakalayıcısı olduğunu söylemişti. “Sıçan ile fil pek de birbirine benzemiyor.”

“Kural aynı. En azından Li Sung’dan daha donanımlıyım,” dedi ve eyerinin kayışını çözdü. “Hadi, yanına git.”

Jane onu izleyerek orada kaldı. O çılgın filin arkasından bir başına gitme düşüncesi bile paniğe kapılmasına neden olmuştu.

“Hadi, durma,” dedi Ruel.

Jane aceleyle arkasını döndü ve Li Sung’un peşinden gitti.

“Bu yaptığın aptallık,” dedi sessizce yanına geldiğinde. “Sana başka bir çözüm bulacağımızı söylemiştim.”

Li Sung cevap vermedi.

“Daha fazla zarar vermesini önlemek için burada olduğunu iddia edemezsin. Bu sadece bir bahane. O fili öldürmek için kaçık bir arzu içindesin.”

Li Sung cevap vermedi.

Bu sessizlik duvarını yıkmak için bir şeyler söylemek zorundaydı. “Ruel, Danor’un peşinden gittiğinde bizim onu beklememizi istiyor.”

“Hayır!” dedi Li Sung ve Jane’e baktı. Gözlerinden alevler çıkıyordu. “O benim!”

Jane büyük bir şaşkınlık yaşadı. Daha önce Li Sung’un herhangi bir konuda bu kadar tutkulu olduğuna şahit olmamıştı. “Onu öldürmesine izin vereceğim demedim. Sadece...”

“Bu seni ilgilendirmiyor. Sen geçide dönmelisin.”

“Sen beni ilgilendiriyorsun. Aklını kaçırmış bir filin peşinden koşsaydım, eminim sen de benimle ilgilenirdin.”

Li Sung’un yüzündeki ifade kayboldu ve bakışlarını kaçırdı. “Haklısın. Ben de olsam aynısını hissederdim.”

“O zaman peşinden birlikte gideceğiz.”

Li Sung isteksiz bir şekilde başını salladı. “Pekâlâ.”

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

“Ama yanılıyorsun,” dedi Li Sung ve bakışları dürtüsel bir şekilde Danor’un ağaçlar arasında açtığı yola çevrildi. “Ben artık Danor’un peşinden koşmuyorum.”

Jane ona sorgulayan gözlerle baktı.

“O bekliyor.”

“Ne?”

“O beni bekliyor,” dedi fısıltıyla.

“Peki, onu yakaladığında ne yapacaksın?” diye sordu Ruel ateşteki odunu bir dal yardımıyla karıştırırken.

“Onu vuracağım,” dedi Li Sung.

“Bir filin vücudunda çok fazla zayıf nokta olamaz.”

Li Sung, “Gözlerine nişan alacağım,” diyerek ateşe baktı. “Dilam, hızlı bir ölümün tek yolunun bu olduğunu söyledi.”

“Sen mükemmel bir nişancı sayılmazsın ama,” diye fikrini belirtti Jane. “Hem atış için ikinci bir şansın olmayabilir.”

“Bu konuyu onu bulduğumda düşünürüm.”

“Aslında hiçbir şey düşündüğün yok. Sadece hissediyorsun.”

“Belki de,” diyen Li Sung, bakışlarını kahvesinden ayırdı. “Ama beni vazgeçirmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok.”

Jane’in de kuşkusu vardı ancak en azından denemek zorundaydı. “Ama bir türlü anlamıyorum. Neden?”

“Çünkü beni öldürmeye çalıştı.”

“Sanki bunu bilerek yapmış gibi konuşuyorsun. Tanrı aşkına o sadece bir fil.”

Li Sung omuz silkti ve cevap vermedi.

“Hepsi bu, değil mi?” diye sordu Ruel aniden. “Nedenin sadece onun bir fil olması.”

Li Sung duygusuz gözlerle ona baktı.

Ruel, yumuşak bir sesle, “Güç,” diye devam etti. Gözlerini kısararak Li Sung’u inceliyordu. “Söylesene kalbini de yiyecek misin?”

“Ne dedin?”

“Brezilya’da, kabile erkeklerinin esir aldıkları düşman savaşçılarının kalplerini yediklerini duymuştum. Böylece düşmanlarının güç ve cesaretini de kendi bedenlerine aktarıyorlarmış.”

“Ve sen de böyle bir batıl inancı yerine getireceğimi mi düşündün?”

“Getirecek misin?”

“Ben aptal değilim. Danor’u öldürerek elde edeceğim tek şeyin intikam olduğunu biliyorum. Bazen bu yeterlidir.”

“Ama bazen de değildir,” dedi Ruel bitkin bir sesle.

“Beni şaşırtıyorsun,” dedi Li Sung belli belirsiz gülümseyerek. “Bu konudaki duygularımı anlayacağını düşünmüştüm.”

Ruel, “Ah, tabii ki anlıyorum,” derken Jane’e baktı. “Kimse intikam duygusunu benden daha iyi anlayamaz. Öyle değil mi, Jane?”

Jane, sesindeki alaycılığın altında içini burkan bir acı hissetmişti. Yanına gitmek, ona dokunmak ve onu sakinleştirmek istedi. Li Sung'a döndü. "Sabah ilk ışıkla yola çıkmak istiyorsak şimdi uyusak iyi olur. Bakın ne diyeceğim..."

Karanlıktan bir fil çılgılığı duyuldu.

Li Sung hemen doğruldu. Gözlerini batıya giden yola çevirmişti. "Çok yakında."

Jane, Li Sung'un haklı olduğunu düşündü. Danor gerçekten yakında olmalıydı çünkü raylarda o gece duyduğu öfkeli çılgınlarla karşılaştırılınca çok şaşırtıcı bir fark vardı. Bu çılgılık sanki...

Li Sung ayaklanmış ve tüfeğini almıştı.

"Li Sung, güneş doğana kadar bekle," dedi Jane panik içinde. "Bu kadar yakındaysa birkaç saat bir fark yaratmaz."

"Şimdi!" dedi Li Sung ve kovan kemerini omzuna astı. Sonra da topallayarak kamp ateşinden uzaklaştı. "Siz güneş doğana kadar bekleyebilirsiniz. Size ihtiyacım yok."

Ruel, "Sen öyle san," dedi. Çoktan ateşi söndürmeye başlamıştı. "En azından eşyaları toplamamızı bekleyemez misin?"

"Gerek yok," dedi Li Sung. Kelimeleri, etrafını saran orman gibi kaybolup gitmişti. "Çok yakında..."

Jane de ayağa fırlayıp Li Sung'un peşinden gitti.

Ruel'in ona seslendiğini duydu ama umursamadı.

Fil bir çılgılık daha attı. Çağırıyor, sesleniyordu.

Li Sung'u bulunduğu yere çağırıyordu.

"Lanet olsun, Li Sung. Beni beklesene!" diye seslendi Jane, önünde sendeleyerek ilerleyen gölgeden farksız figüre doğru.

Ruel, "Nefesini boşa harcama," diyerek Jane'in geçmesi için dikenli bir çalıyı kenara itti. "Onu durdurmak mümkün değil. Sadece ayak uyduralım."

Li Sung sakat bacağıyla nasıl bu kadar hızlı gidebiliyordu ki? Ormanın içinde neredeyse koşuyordu.

Fil bir kere daha çığlık attı, bu sefer ses daha da yakından gelmişti.

Jane panik, rahatsızlık ve şaşkınlık karışımı bir şeyler hissediyordu. Bu çığlıkta onu rahatsız eden bir şeyler vardı. *Tabii ki rahatsız edecek*, diye düşündü sabırsızlık içinde. O lanet olası fil, Li Sung'u tehlikenin içine çekiyordu. "Li Sung!"

Li Sung, onun yalvarmalarına cevap vermeye karar verdi. Jane de bunu fark edince rahatladı. Yaklaşık bir kilometre ötesinde durmuştu. Sonra Jane, Ruel'le birlikte yanına yaklaşırken, Li Sung'un tam karşıya doğru baktığını ve vücudunun kaskatı olduğunu gördü.

"O fil mi? Dikkat e..." dedi ve sustu. Ruel de tam o anda yanına gelmiş, Jane'i şaşırtan şeyi görmüştü.

İskeletler...

Her yerde bembeyaz kemikler vardı ve önlerindeki geniş açıklığı korkunç bir örtü gibi kaplamıştı. Ay, bulutların arkasına saklanmıştı ama iskeletler karanlığın içinde kendilerine has bir ışık yayıyor gibiydi.

"Bu da nedir?" diye fısıldadı Jane.

"Fil mezarlığı," dedi Li Sung. "Batıya doğru gitme nedenleri bu olmalı."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Dilam bir filin, öleceğini önceden hissettiğini ve bu nedenle ölüm yerine gitmek için millerce yol aldığını söylemişti," dedi Li Sung kemik dolu manzaraya göz gezdirerek. "Burası da öyle bir yere benziyor."

Jane ürperdi. "Evet, kesinlikle öyle."

"Peki, Danor neden buraya geldi?" diye sordu Ruel düşünceli bir şekilde.

Li Sung karşısındaki manzaranın dehşetini omuzlarından atmak istermiş gibi omuzlarını salladı. “Ben nereden bileyim?” dedi ve zalim bir tavırla gülümsedi. “Belki de onu öldüreceğimi hissetmiştir.”

Çılgılık bir kere daha duyulunca Jane mezarlığın ötesine doğru baktı. Ağaçların dibinde, hortumu havaya doğru kalkmış devasa bir fil silüetini belli belirsiz fark edebiliyordu.

Li Sung tatmin olduğunu belirten bir ses çıkardı ve kemiklerle dolu açıklıkta ilerlemeye başladı.

Jane ve Ruel de peşinden gelmişti ama Li Sung, onlar yanına geldiğinde çoktan mezarlığın ortasını geçmişti.

Fil hareket etmeden yaklaşımlarını izliyordu.

“Ben de en az onun kadar kendimi zor tutuyorum,” dedi Ruel kuru bir sesle.

Li Sung, filin menziline girmişti. Tüfeğini kaldırdı ve nişan aldı.

Fil hiç hareket etmedi.

Ay bulutların arkasından çıktı ve soluk bir berraklıkla hem açıklığı hem de Danor’un yüzünü aydınlattı.

“Bekle!” dedi Jane, Li Sung’un kolunu tutarak. “Bir şey var...”

“Bırak beni,” diyen Li Sung kolunu sallayarak kurtulmaya çalıştı.

“Hayır, henüz değil. Bir şey gördüm...” dedi ve file doğru koşmaya başladı.

“Jane!” diye seslendi Ruel.

“O bana zarar vermeyecek. Anlamıyor musunuz...” Filden sadece on metre uzaklıktaydı ve Li Sung’un atış hattı üzerinde durduğuna emin oldu. “Onu vurma, Li Sung.”

“Yolumdan çekil, Jane.”

“Buraya gel,” diye seslendi Jane gözlerini Danor’dan ayır-

madan. Jane haklıydı, ay ışığı filin yüzünde ıslak ve parlak bir şey ortaya çıkarmıştı.

“Oraya geleyim de beni tekrar ezmeye çalışsın, öyle mi?”

Ruel yanına gelmişti. “Lanet olsun, Jane, öldürülmek mi istiyorsun? Neden...”

“Şşş!” dedi ve Danor’un solunda bulunan gölge gibi görünen iri bir şeyi gösterdi. “Bence bu... sanki...”

“Başka bir fil,” dedi Ruel ve dikkatle ilerledi. Tedbir olarak da gözünü Danor’dan ayırmıyordu. “Arkamda kal. Ne olduğuna bakacağım.”

Danor hortumunu havaya kaldırıp bir çığlık daha attı. Bu sefer uyarı gibiydi.

Ruel olduğu yerde durdu. “Daha fazla gideceğimi sanmıyorum. Galiba benden hoşlanmadı.”

“O bu dünyada kimseden hoşlanmıyor,” dedi Li Sung topallayarak yanlarına gelirken. Tüfeğini de koltuğunun altında hazır tutuyordu. “Ve yolumdan çekilmezseniz, ona ateş ederim.”

“O kimseye zarar vermeyecek,” dedi Jane. “Sanırım sadece korumaya çalışıyor... Göremiyor musun? Ağlıyor, Li Sung.”

“Saçmalık.”

“Ona bakmıyorsun bile. Sana söylüyorum, şu an yas tutuyor,” dedi Jane ve yere düşmüş fili gösterdi. “Gidip yapabileceğimiz bir şey var mı bakmak zorundayız.”

“Danor’u öldürdükten sonra diğer file bakarız.”

“Kes şunu!” dedi Jane öfkeyle. “Onu şimdi öldürmek zorunda değilsin.”

Li Sung, “Gereklilik her zaman istekle örtüşmek zorunda değildir,” diyerek tüfeğini kaldırdı.

Jane file doğru ilerlemeye başladı. “Hayır dedim.”

Danor ileri geri hareket etmeye ve tehditkâr bir şekilde davranmaya başlamıştı.

Ruel uzanıp kolunu yakaladı. “Senden de pek hoşlanmadı. Burada onu kurtarmak isteyen bir tek sen varken ne nankör bir davranış.”

Yanlarından geçip file doğru ilerleyen Li Sung yüksek sesle konuşmaya başladı. “Benimle gelmene izin vermemem gerektiğini biliyordum. Onun ne kadar şeytani olduğunu illa kendi gözlerinle mi görmek zorundasın?” Tüfeği hazır bir halde file doğru ilerliyordu. “Şimdi beni öldürmeye çalış bakalım, fil!” dedi Danor’a doğru konuşarak.

Danor hiç hareket etmeden duruyordu, gözlerini Li Sung’a dikti. Kösele gibi derisinden bir yaş daha süzüldü ve sonra başını eğip hortumunu yere düşmüş file doğru uzattı, sanki hayvanı ayağa kaldırmaya çalışıyor gibiydi.

Li Sung düşmüş filin arkasında durdu, hayvanın cesedinin üzerinden öfke ve meydan okuyan bir tavırla Danor’a bakıyordu.

“Fil ölmüş mü?” diye sordu Jane.

Li Sung, file baktı. “Bilmiyorum,” dedi. Sonra elini uzatıp sert deriyi tuttu. “Hâlâ sıcak. Belki de ölmemiştir.”

“O zaman Danor neden çılgık atıyor?” diye sordu Jane yakına gelerek. “Dişi mi?”

“Evet.”

“O zaman belki de eşidir.”

Li Sung, “Muhtemelen,” diyerek suratını buruşturdu. “Sanırım şimdi de ona karşı kalbin o kadar yumuşadı ki kederini biraz olsun gidermek için rayların geri kalanını da mahvetmesine izin vereceksin.”

“Öyle bir şey demedim. Fakat elimizden gelen bir şey varsa yardım etmeliyiz. Öylece durup...” dedi ve Danor başını kaldırıp gözlerini ona dikince sustu. “Yapabileceğimiz bir şey var mı öğrenmek zorundayız. Senden başka kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor.”

“Bu da onun ne kadar salak olduğunu gösteriyor. Düşmanını görünce tanımıyor demek ki,” dedi Li Sung ve yerde yatan filin etrafını dolaştı. “Dişi ölmüş. Gözleri açık ve...” Bir anda sustu.

“Ne oldu?” diye seslendi Jane.”

“Bir bebek.”

“Ne dedin?”

“Beni duydun,” dedi Li Sung ve bir adım daha yaklaştı. Bakışları, dişinin iri vücudunun arkasında kalan bir şeye kilitlenmişti. “Bebek fil,” dedi.

“Canlı mı?” diye surdu Ruel.

Li Sung başını salladı. “Evet, süt emmeye çalışıyor.”

“Doğalı ne kadar olmuş?”

“Ben nereden bileyim?” diye sordu Li Sung ters ters. “Birkaç günlük sanırım.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi Jane.

“Tabii ki görmek istersin. Üzerine titreyebileceğin başka bir yardıma muhtaç canlı,” dedi Li Sung aşağılar gibi. “Bu bir sokak hayvanı değil, Jane.”

“Onu görmek istiyorum,” diye tekrarladı Jane. “Danor seni kabul etmiş gibi görünüyor. Buraya gel, Ruel’le benim elimden tut ve bizi dişinin yanına götür.”

“O zaman tüfeği tutamam.”

“O tüfeğe ihtiyacın yok,” dedi Jane bıkkın bir şekilde. “Ona bir baksana. Kalbini yumuşatmaya yetmiyor mu?”

“Tüfeği ben taşıyım,” dedi Ruel. “Sen de onun dediğini yap-san iyi olur, Li Sung. Nasılsa oraya bir şekilde gelecek.”

Li Sung onlara doğru yaklaşıırken, “Biliyorum,” dedi. Tüfeği Ruel’e verdi, ikisinin de elinden tuttu ve birlikte fillerin yanına doğru ilerlediler. “Şimdi muhtemelen üçümüzü birden ezecek ve o kemiklerin arasına katılacağız.”

“Şşş, Li Sung,” dedi Jane. Danor başını kaldırıp onlara ba-

kınca tedirgin olmuştu. Fakat hayvanın yüzünde öfke yoktu. Sadece aşırı bir üzüntü, yorucu bir teslimiyet ve kabulleniş vardı.

Sonra fil başını eğerek düşmüş eşini dürtmeye ve uyandırmaya çalışmaya devam etti. Onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Jane, “Bence iyileşecek,” dedikten sonra dişinin etrafından dolaştı.

Bebek fil bacaklarını iki yana açmış bir şekilde yerde oturuyor ve annesinin memesinden süt emmeye çalışıyordu.

Jane gözyaşlarının gözlerini acıttığını fark ederken, “Zavallı bebek,” dedi.

“Hayır!” dedi Li Sung sert bir şekilde. “Yapma, Jane.”

“Ölmesine izin veremeyiz.”

“Onu kurtaramayız da. Hayatta kalması için süte ihtiyacı var ve annesi ölmüş. Onu kim emzirecek?” Li Sung bakışlarını kemik mezarlığına çevirdi. “Onlardan biri mi?”

“Onu sürünün yanına götürebilsek belki de dişilerden birisi onu evlat edinir.”

“Sürü binlerce mil doğuda olabilir.”

“O zaman hemen yola çıksak iyi olur.”

“Peki, ya sürüyü nasıl bulacağız?”

Jane, başıyla Danor’u işaret etti.

“Sence bizi, ahırına dönen bir at gibi sürüye götürür mü?”

“Dilam onun çok zeki olduğunu söylemişti,” dedi Jane düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. “Belki de rayları mahvetmesinin nedeni de bu olabilir.”

“Rayları mahvetti çünkü bunu yapmak çok hoşuna gidiyor.”

Jane başını salladı. “Belki de onu takip etmemizi istedi. Belki de eşini kurtaramayacağını biliyordu ama bebeğin bir şansı olsun istedi. Ona bu şansı vermeliyiz.”

“Hayır,” dedi Li Sung duyusuz bir sesle.

“Evet,” dedi Ruel.

Li Sung hızla başını ona çevirdi. “Sen de bu çılgınlığa katılıyor musun?”

“Jane yapmamızı istiyor,” dedi Ruel omuz silkerek. “O zaman yapacağız.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı.

Ruel de ona bakıyordu ve gülümsedi. “Sana elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemişim,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir yerden başlamak zorundayım.”

Bakışlarını ondan kaçırdı. “Li Sung, sen bebeği annesinin yanından almak zorundasın. Danor’un bizim almamıza izin vereceğini hiç sanmıyorum,” dedi ve sonra mezarlığa doğru ilerledi. “Ben kampa gidip eşyaları toplayacağım. Ruel sen de Li Sung’la birlikte kal. Yardıma ihtiyacı olabilir.”

“Anlaşıldı, hanımefendi,” dedi uysal bir tavırla.

Yaklaşık bir saat sonra Li Sung ve Ruel kampa geldi. Önlerinde de küçük bir fil vardı. Bebek daha bir metre uzunluğundaydı, tökezliyordu ve attığı her adımda düşecek gibi oluyordu. İri gözlü, hantal ama çok sevimli bir bebektir.

Jane, Ruel’e dönerek, “Sorun çıktı mı?” diye sordu.

“Danor’la ilgili bir sorun olmadı. Li Sung’un bebeğe istediği her şeyi yapmasına izin verdi.” Sonra yüzünü buruşturdu ve başıyla fili gösterdi. “Ama bu küçük arkadaşı, annesinin yanından ayrılmaya ikna etmede biraz sorun yaşadık. Yaklaşık yetmiş kiloluk bir bebeği de bir yere gitmek istemediği zaman yerinden kaldırmak kolay değil.”

“Danor nerede?”

“Hâlâ onu uyandırmaya çalışıyor,” dedi Ruel. “Sürüyü kendi başımıza bulmamız gerekebilir.”

“Çok tatlı bir bebek,” dedi Jane ve elini uzatarak hafifçe hor-

tumunu okşadı. “Ona bir isim vermeliyiz.”

“Neden?” diye sordu Li Sung. “Öldüğü zaman yas tuttuğunda bir isim söyleyebilmek için mi?”

“O ölmeyecek,” dedi Jane. Fil de hortumunu Jane’in bileğine doladı. “Caleb ismini hep çok sevmişimdir. Adı Caleb olsun.”

Li Sung homurdanma ve hırıltı arasında bir ses çıkardı.

Fil bileğini serbest bıraktı ve onun dibine kadar sokuldu.

Jane’in kaşları endişeyle çatıldı. “Ayaklarının üzerinde denge de duramıyor.”

“Çok güçsüz,” dedi Ruel. “Annesi ölmeden önce onu ne kadar emzirebildi bilmiyoruz.”

“Onu neyle besleyebiliriz, Li Sung?”

Li Sung hiçbir şey söylemeden ona baktı.

“Li Sung?” diye üsteledi Jane.

“Eninde sonunda ölecek.”

“Bunu bilmiyoruz. Onu neyle besleyebileceğimizi söyle.”

“Su veya süt,” dedi Li Sung isteksizce. “Başka bir şey yiyecek kadar küçük.”

Caleb’in bacakları daha fazla dayanamadı ve yere yığıldı. Jane, çaresiz bebeğe baktığında kalbinin eridiğini hissetti.

Her ne kadar belli etmese de Li Sung da çok etkilenmiş görünüyordu. “Süte ihtiyacı var ama su da açlığını bastırmaya yardımcı olabilir. Su birikintisine gidip biraz su getireceğim,” dedi. Sonra eyerden matarayı alıp yolda ilerlemeye başladı.

“Li Sung’un bu kadar sert olması çok garip,” diye mırıldandı Jane arkasından bakarken. “Onu bir türlü anlayamıyorum.”

“Ben anlıyorum,” dedi Ruel. “Aldatılmış hissediyor. Kendini kahramanca bir savaşa hazırlamıştı ama şimdi düşmanının bebeğiyle ilgilenen bir bebek bakıcısı oldu. Bunu kabullenmek onun için kolay değil.”

“Danor onu bir düşman olarak görmüyor ama.”

“Bunu da kabul edemiyor zaten,” diyerek ilerlemeye başladı. “Ateşin yanında kalın ve Caleb’in dolaşmasına izin verme. Hemen döneceğim.”

“Ne yapacaksın?”

“O kadar yolu yürüyemez. Sopa olarak kullanabileceğim dal bulacağım ve bir sedye yapacağım. Böylece onu eyerime bağlayıp çekebilirim.”

“Ruel.”

Ruel omzunun üzerinden baktı.

Jane elini uzatarak hafifçe bebeğin hortumuna dokundu. “Yaşayacak, değil mi?”

“Yaşamasını istiyorsan yaşayacak,” dedi Ruel kesin bir tavırla. Sonra da çalıların arasında gözden kayboldu.

Söylediklerinden sonra içinin rahatlaması aslında çok garipti. Oysa mandarin söyleyeceğini söylemişti ve Ian’ı ölümün kapısından çekip almayı başarabildiğine göre bu büyük hantal bebeği neden kurtaramasındı ki?

Ruel, eyere iki direk bağladığında Nugget hiç karşı çıkmadı ama Caleb, sedyeye yerleştirildiğinde arka ayakların huzursuz bir şekilde oynattı. Ruel sedyeyi Li Sung’un atına ve Bedelia’ya bağladığında da atlar benzer tepki verdi.

Ruel kısık sesle küfretti. “Lanet olsun, böyle bir şeye hiç gerek yoktu.”

“Atı ve fili birbirine bağlamaya çalıştığında başka ne olmasını bekliyordun ki?” diye sordu Li Sung.

Jane endişe içinde kaşlarını çattı. “Başka ne yapabiliriz?” Caleb’in yürüyerek yolculuk yapması imkânsızdı. Yere düşmeden çok kısa bir süre ayakta kalabiliyordu.

“Çok fazla seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum,” dedi

Ruel duygusuz bir sesle. Sonra Bedelia'nın eyerindeki sopaları çözdü ve halat yardımıyla koşum yapmaya başladı. "Siz Nugget'ı alın. Yük hayvanı ben olacağım."

"Bu kadar aşağılayıcı bir deneyim konusunda seni her ne kadar takdir etsem de, filin yetmiş kilonun üzerinde olduğunu hatırlatabilir miyim?" dedi Li Sung.

"Ve eminim gece için mola verdiğimizde her kiloyu vücudumda hissedeceğim," dedi Ruel. Sonra koşumu omuzlarına geçirerek, "Hadi, gidelim," dedi.

"Bekle," dedi Jane ve heybesinden iki tişört çıkarıp Ruel'e uzattı. Halatların omzunu kesmemesi için omzuna koyacaktı. "Böyle bir ağırlık taşırken çok fazla işe yaracağını düşünmüyorum ama," dedi.

Ruel gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Caleb'i ormanda taşıyacak olan ben değilim," dedikten sonra Bedelia'nın üzerine çıktı. "Ne zaman durup dinlenmek istersen haber ver."

Ruel, "Endişelenme," diyerek ileri doğru adım atmaya başlarken yüzünü buruşturdu. "Mutlaka haberin olacaktır."

Gece boyunca iki kere mola verdiler ama şafak olana kadar kamp kurmadılar. Jane atını bir akıntının yanındaki küçük bir açıklık alanda durdurarak yere indi."

"Li Sung, iki matara alıp Caleb'e biraz su götürür müsün? Ben de bu sırada ateş yakacağım."

"Ben sadece hizmet etmek için yaşıyorum," dedi Li Sung alaycı bir şekilde. Sonra iki matara aldı ve akıntıya doğru ilerledi. "Şimdi de bir filin sucusu oldum."

"Peki, benim görevim nedir, memsahib?" diye sordu Ruel.

Jane, "Li Sung'la birlikte yapılması gereken her şeyi yap-

cağız,” dedi ve yolun karşı tarafından odun toplamaya başladı. “Sen otur ve dinlen.”

“Yoksa şımartılıyor muyum? Ne tuhaf.”

“Son altı saatini bir fili çekerek geçirdiğini düşünürsek dinlenmene izin vermek pek de şımartmak sayılmaz.”

“Aksini iddia etmeyeceğim.” Koşumunu açtı ve Caleb’in sedyesinin yanına yere oturdu. “Beni şımartın.”

Yorgunluk, ses tonunun her zamanki alaycılığını bastırıyordu. Jane ona baktı ama karanlıktan yüz ifadesini göremiyordu. Sadece Caleb’in sedyesinin yanında yığın halde duran gölge bir figürdü. “Dolgular halatları biraz olsun yumuşattı mı?”

“Yeterince.” Konuyu değiştirdi, “Kısa bir süre sonra sopalar arasına gerdiğim battaniyeyi değiştirmemiz gerekecek. Yırtılmak üzere.”

“Yola çıkmadan önce benim battaniyelerden birini veririm,” diyen Jane, odun yığının kenarında diz çöküp çirayla tutuşturarak ateş yaktı. Sonra da omzunun üzerinden baktı. “Caleb üzerindeyken sert zeminde bu kadar dayanması bile mucize...”

Ruel’in gömleğinin üzerinde kan vardı.

Jane hemen ayağa fırlayıp yanına koştu. Yüzü, ateşin ışığında solgun görünüyordu. Dudakları acıyla kasılmıştı. “Dolguların işe yaradığını söylemiştin. Bana yalan mı söyledin?”

Ruel omuz silkti. “Ancak bu kadarını bekliyordum zaten.”

Yanında diz çökerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Yarın biraz daha dolgu koymak zorundayız,” dedi. Düğmelerin hepsini açmıştı. “Ve ben de yardım edebilirim. Bir direği ben alırsan ve taşımaya yardım ederim.”

“Sen hâlâ o lanet ateş yüzünden çok bitkinsin. Tek başıma halledebilirim.”

“Saçmalama. Her gün daha da güçleniyorum ve taşımamam için herhangi bir...” gömleği omuzlarından sıyrınca sustu. Halatların neden olduğu, sürtünmeden oluşan çirkin yarayı görmüştü.

Sağ omzunda iltihaplı kırmızı çizgiler vardı, eti yarılmıştı ve köpürükke miğine doğru kanıyordu. “Tanrım, şu an canın çok acıyor olmalı,” dedi fısıltıyla.

“Pek hoş olduğu söylenemez.”

“Bunu bana söylemeliydin.”

“Caleb için yaptığın gibi gözyaşları dökesin diye mi?” dedi gülümseyerek. “Senin için kanımı akıtmış olmam kalbine dokunmuyor mu?”

“Dalga geçme,” dedi Jane boğuk bir sesle. Sonra eyerinden matara ve mendil alıp yanına diz çöktü. Parçalanmış tenini temizlemeye başladı. “Neden kendini sürekli dalga geçmek zorunda hissediyorsun?” dedi.

Jane’in elleri titriyordu ve omzunu sarmadan önce titremeyi durdurması gerekiyordu. “Caleb’e yardım etmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Bu şekilde devam edemezsin.”

“Evet, edebilirim. Mecbur olduğum her şeyi yapabilirim.”

“Caleb’i yanımızda getirmek benim kararımdı. Sırf bu yüzden senin acı çekmene...”

“Bunu yapacağım, Jane.”

“Neden?”

“Çünkü o zaman akıttığım her kan damlasının senin için olduğunu bileceksin,” dedi ve gözlerine baktı. “Ve sen de yaralarımın pansuman yaptıkça aramızdaki bağ güçlenecek.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bunu sen kendin söyledin, Jane. Sen bir koruyucusun,” dedi. Sonra da omzuna bandaj saran ellerine baktı. “Ve birisiyle ilgilediğin zaman o kişi sana ait olur. Ben de sana ait olmak istiyorum.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı.

Ruel, Caleb’e baktığında küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Ayrıca da bu küçük arkadaşı çok sevdim. Sana kur yapmaya çalışmasaydım bile ona yardım ederdim.”

“Kur yapmak mı?” Bu kelime, Kasanpore’daki verandada geçirdikleri akşama dair bir sürü hatırayı canlandırdı. “Zamanı geri alamayız,” dedi resmi bir şekilde.

“Zamanı geri almak istemiyorum. Yeni bir başlangıç istiyorum.”

Jane, “Bunu da yapamayız,” diyerek bandajı bağlamayı bitirdi. Sonra da sol omzuna baktı. Sol tarafı diğer omzu kadar kötü durumda değildi ama fili taşımaya devam edemezdi. Omuzları, Lanpur Vadisi’nde Ian’ı yamaç yukarı çekerken olduğu kadar kötüydü. Hayır, bu doğru değil, diye hatırladı sonra Jane. Ian’ın bedeni lanet olası halılara sarılmıştı ve Jane...

“Sorun nedir?” diye sordu Ruel yüzüne bakarak. “Yine ne oldu?”

“Halat,” diye fısıldadı. “Aklıma Lanpur Vadisi geldi de.”

Bir an için Ruel’in yüz ifadesi gerildi ama sonra zorla da olsa gülümsedi. “Zamanı geri alamazsın,” diye tekrarladı onun cümlesini. “Bu nedenle geçmişini düşünmeyi artık bırak.”

Jane başını salladı. “Bu mümkün değil.”

“Her şey mümkündür,” dedi ve Caleb’e baktı. “İki gün önce bu ufaklığın yaşama şansı var mıydı?”

“Şimdi de çok fazla sayılmaz,” dedi Li Sung elinde matara- larla gelince. “Anlaşılan seni benimsemiş. Tam babasının çocuğu.” Sert sözlerine rağmen hem elleri hem de yüz ifadesi, bebek filin yanına eğilip ağzına dikkatle su dökerken nazikti. “Büyüyüp katil bir fil olacağına hiç şüphe yok.”

Jane, Li Sung’la tartışamayacak kadar bitkin ve sarsılmıştı. O kendini bu kadar yorgun hissediyorsa Ruel ne durumdaydı acaba? “Şimdi uyuyun,” dedi ikisine de ve ateşin yanında duran battaniyesine doğru ilerledi.

Ruel, “Sanırım uyuyacağım,” diyerek battaniyenin üzerinde Caleb’in yanına uzanıp gözlerini kapadı.

Jane kaşlarını çattı. “Orada uyuyamazsın.”

“İzle de gör,” dedi ve yeniden gözlerini kapattı. “Ayağa kalkamayacak kadar yorgunum...”

“Yatağını ben hazırlarım.”

“Ben iyiyim...” dedi ve arkasını döndü. “Dört saat uyuyacağız zaten, daha fazla vaktimiz yok. Caleb’i bir an önce...” dedi ve sustu. Jane yorgunluktan hemen sızdığını fark etti.

Li Sung da onun peşinden hemen uykuya daldı ama Jane yorgunluktan bir türlü uyuyamadı. Ruel’in söyledikleri ve hareketleri onu karman çorman duyguların ortasına atmıştı; endişe, sıcaklık, hayranlık ve üzerinde düşünemeyeceği kadar tehlikeli diğer duygular vardı. Tam kendisini mandarinden özgür kıldığını düşündüğü sırada Ruel tamamen değişmiş ve itiraf etmesi ne kadar zor olsa da hoş bulmaya başladığı hassas bir adama dönüşüvermişti.

Tanrım, uyuması gerekirken neden iç hesaplaşma yaptığını düşündü sabırsızlık içinde. Sonra battaniyesine sarıldı ve gözlerini kapadı. Ateşten gelen sıcaklık tatlı ve sakinleştiriciydi; kütüklerin çatırdaması da karanlıkta hoş bir ninni gibi geliyordu.

Fakat sabahın erken saatlerinde hava soğumuştı.

Ruel de ateşten oldukça uzaktaydı.

Jane ayağa kalkarak battaniyelerinden birini aldı. Caleb ve Ruel’in yattığı yere doğru ilerledi. Ruel horlayarak uyuyordu ama Caleb, Ruel’in üzerine battaniye örterken pırıltılı gözlerini açmıştı. Bebek fil, yanağına dokunmak için hortumunu kaldırmıştı. “Şşş,” diyerek nazıkçe başını okşadı. Sonra ayağa kalktı ve ateşin yanındaki battaniyeye döndü.

Koruyucu...

Öyle olsa ne olurdu ki? Onun için kendini bu kadar feda etmiş birisi için battaniyesini paylaşmakta ne sorun olabilirdi? Hayır, bunda bir sorun yoktu.

Çalılardan gelen hışırta Jane, Ruel ve Li Sung’u uykularından uyandırmıştı. Geçide doğru yolculuklarının ikinci gecesindeydiler. Jane gözlerini açtığında, Danor’un ağaçların dibinden onlara baktığını

gördü. Kamp ateşinde gözleri parlıyordu. Bu filin aklını kaçırmış bir fil olduğunu düşündüğü, raylardaki o rahatsız edici anı aklına geldi.

Danor'un yavaşça ateşin yanında yatan bebek file doğru ilerlediğini görünce korkusu geçti. Hortumu, Caleb'in boynunun etrafına dolandı ve hafifçe onu dürtmeye başladı. Aynı ölü eşinin vücuduna yaptığı gibi onu da uyandırmaya çalışıyordu.

Bebek sadece başını kaldırabiliyordu, daha fazla gücü yoktu. Hortumu da havalanmış ve Danor'un hortumuyla birleşmişti.

Bu manzara gerçekten çok etkileyiciydi, Jane gözlerinin yaşadığını hissetti.

Sonra Danor hortumunu çekerek uzaklaştı. Ateşin yanından geçip ormana girdi.

"Uykumuzu böldü ve sonra çocuğunu bakmamız için bize bıraktı. Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğiz," dedi Li Sung yüzünü ekşiterek.

"Geçide doğru ilerledi," dedi Ruel.

"Demek ki sürüye katılacak. Bu onu bir daha görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi Li Sung tekrar uzanıp gözlerini kapatarak. "Bu da Cinnidar'a geldiğimizden beri başımıza gelen en beklenmedik olay olacak."

Jane battaniyeyi omuzlarının etrafına çekerken teslim olmuş bir şekilde başını salladı. Li Sung'u daha önce hiçbir konuda, o iri hayvan hakkında inatçı olduğu kadar görmemişti. Yanılıyordu. Jane, Danor'un sadece bebek için endişelendiğini anlamıştı.

Tek endişelenen o değildi. Bakışlarını bebek file çevirdi. Giderek gücü azalıyordu. Açlığını yatıştırmak için onu su veriyorlardı ama gerçek bir besin olmadan nasıl yaşayabilirdi ki?

"Yaşayacak."

Arkasını döndüğünde Ruel'i gördü.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Onu kurtarmak için sürüye zamanında yetişsek bile onu kabul edecek dişi bir hayvan bulamayabiliriz."

“O zaman ben de Cinnidar köyüne gider ve emzirmesi için keçi getiririm.”

Endişelerine rağmen, Ruel’in çobanlık yaptığını hayal edince elinde olmadan kıkırdadı. Caleb’le ilgilenme konusundaki sabrı ve kararlılığı, son iki günde ona büyük bir rahatlık sağlamıştı. “Gerçekten de bu gerekebilir.”

“Lütfen, konuşmanıza artık bir son verebilir misiniz?” diye sordu Li Sung. “Danor’un çocuğunu bize yük etmesi zaten yeterli. Bir de sabaha kadar bu konuda konuşmanıza gerek yok.”

“Hoşuna gitti mi?” dedi Margaret. Hevesle Ian’a bakıyordu. “Glenclaren hanedan armasını bir türlü yapamadım ben de sadece baş harflerini ve bir funda sapı yaptım.”

Ian, “Çok güzel olmuş,” diyerek işaretparmağıyla altın mührü dokundu. “Tam istediğim gibi. Hanedan arması benim için çok fazla olacaktı zaten.”

“Senin için hiçbir şey fazla değil,” diyen Margaret sandalyesinin yanındaki tabureye oturdu. “Sen toprak sahibi değil misin? İki kere yapmam gerekti. İlkini mahvettim. Tahmin edeceğin gibi o lanet Kartauk da hata yaptığımı söyleme nezaketi göstermedi ve her şeyi baştan yapmak zorunda kaldım. İnsanın en iyi dersi hatalarından aldığını düşünüyor.”

“Tam Kartauk’un göstereceği bir tavır. Sonraki pişmanlıkları hiç düşünmeden bütün deneyimleri sonuna kadar yaşamaya inanıyor.”

“Her deneyimi değil.”

Margaret ses tonundaki bir şey, Ian’ın ona bakmasına ve yanaklarının kızardığını şaşırarak fark etmesine neden oldu.

“Demek istediğim senin düşündüğün kadar pervasız bir insan değil.”

“Değil mi?”

“Çalışmaları...” dedi. Sustu ama devam etti. “Çok titiz...” derken ayağa kalktı. “Akşam yemeği vaktin geldi. Gidip Tamar’a haber vereyim.”

“Henüz acıkmadım.”

“Acıkacaksın. Yemek zorundasın.”

“Margaret.”

Margaret kapıda durdu. Vücudu kaskatıydı. “Efendim?”

“Kartauk’a akşam yemeğinde bize katılmasını söyle.”

Margaret arkasını dönmedi. “Neden?”

Korku... Korkuyordu. Hiçbir şeyden korkmayan Margaret şu an korkuyordu.

“Satranç konusunda yeteneklerimi bilemek istiyorum ve uzun zamandır da bizimle akşam yemeği yemedi. Arkadaşlığını özledim.”

Arkadan da olsa kaslarını kolaylıkla görebiliyordu. Margaret, “Son zamanlarda çok meşgul,” dedi.

“Bir akşamını bize ayırabilir,” dedi. Sesini olabildiğince sakın tutmaya çalışıyordu. “Ayrıca da bu güzel mührü yaparken sana yardım ettiği için ona teşekkür etmek istiyorum.”

“Ona söyleyeceğim ama geleceğine garanti veremem.”

“Ona bir not yazayım mı?”

“Hayır!” dedi ve ona baktı. “Onu gerçekten görmek istiyor musun?”

“İnsan iyi bir arkadaşını her zaman görmek ister,” dedi sakince. “Hem onu görmeyeli çok uzun zaman oldu, Margaret.”

“Pekâlâ. Onu getirmeye çalışacağım,” dedi. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Ian’ın gülümsemesi solarken arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve acının vücudunu ele geçirmesine izin verdi.

Tanrım, *neden biraz daha merhametli olamadın*, diye düşündü. Margaret’in taşıması gereken bu yüke hiç ihtiyacı yoktu.

Belki de yanıliyordu. Belki de doğru değildi.
İkisini bir arada görünce gerçeği anlayacaktı.

Ian, "Tamar rica etsem bir şişe şarap daha getirebilir misin?" dedikten sonra satranç tahtasına bakıp yüzünü buruşturdu. "Bu mahsul bana pek zevk vermedi."

"Hemen getiriyorum, Samir Ian." Tamar hemen kapıya doğru ilerledi. "Bu şişede sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Belki şarap yerine viski getirmeliyim. Onu daha çok sevdiğinizi biliyorum."

"Viski içemeyeceğimizi biliyorsun, Tamar," dedi Margaret. "Doktor şaraptan daha sert bir içki içemeyeceğini söyledi."

"Viski seviyorsa doktor da viskiyi yasaklamamalıydı," dedi Tamar kaşlarını çatarak. "Viski ister misiniz, Samir Ian?"

"Bu şarap bana lezzetli geldi," dedi Kartauk.

"Samir Ian şarabın kötü olduğunu söylüyorsa kötüdür," dedi Tamar saldırgan bir tavırla.

"Sadece bir şişe daha şarap getir, Tamar," dedi Ian hemen.

Hizmetçi arkasından kapıyı kapatınca Kartauk da kıkırdadı. "Tanrım, ne demek istediğini şimdi anladım, Margaret. Her zaman bu kadar emrine amade mi, Ian?"

"Her zaman," dedi Ian belli belirsiz gülümseyerek. "Cinnidarlılar o kadar sağlıklı ve dinç insanlar ki hastalıktan çok korkuyorlar. Tamar, benim gibi bir aciz olmaktansa kendini denizde boğmayı tercih eder. Hayatımı uzatmak için de zevklerden mahrum kalmamı bir türlü anlamıyor."

Margaret kaşlarını çatı. "Sen aciz değilsin. Ayrıca da sana viski..."

"Sadece beni mutlu etmek istiyor," dedi Ian araya girerek. Sonra konuyu değiştirdi. "Margaret, Ruel'in mühründeki işçiliğini öve öve bitiremiyordu ama benim mührümden daha iyi olduğuna

inanmam, Kartauk.” Ian atıyla hamle yaptı. “Fil oldukça iyi bir figür ancak çok fazla saygınlığı yok.”

“Yani çırağın ustasından daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?” dedi Kartauk tahtadan başını kaldırıp sırtarak. “Bu bir küfür.”

“Ben sadece kendi düşüncemi söyledim. Bana Ruel’in harika mührünü gösterebilirsin.”

“Şimdi mi?”

Ian başını salladı. “Meraktan çıldırmak üzereyim. Bir an önce görmek zorundayım.”

“O zaman gidip stüdyodan alayım,” dedi Kartauk ve sandalyeden kalkmaya yeltendi. “Hemen dönerim.”

Ian, “Hayır, sen değil,” diyerek Margaret’e döndü. “Gidip alır mısın lütfen, hayatım? Birkaç hamle sonra bu çakal adamı mat etmeyi planlıyorum da.”

Margaret, “Nasıl istersen,” dedikten sonra kapıya doğru ilerledi. “Ama hayal kırıklığına uğrayacaksın. Benim çalışmam Kartauk’unkiyle kıyaslandığında oyuncak gibi kalır.”

“Sen beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmazsın Margaret.”

Arkasından kapıyı kapatınca sessizlik oldu.

“Pekâlâ, ikisini de gönderdin,” diye yorum yaptı Kartauk vezirini oynarken. “Neden Margaret’in gitmesini istedin?”

Kartauk’un mühür konusunun sadece bir taktik olduğunu anlayacağını bilmeliydi, diye düşündü Ian biraz rahatlayarak. Kartauk’un körlüğünün onun anlayışıyla eşit olduğu için Tanrı’ya şükretti. “Margaret biraz rahatsızdı. Zavallı kadın, onun için pek rahat bir akşam olmadı.”

“Öyle mi?”

“Öyle olduğunu biliyorsun,” dedi Ian gözlerini tahtadan ayırmadan. Fakat Kartauk’un tedirginliğini de hissedebiliyordu. “İşte

bu yüzden sana bir daha buraya gelmeni söylemeyeceğim.”

“Peki, bu akşam neden çağırdın?”

“Bilmek zorundaydım. Emin olmak zorundaydım.”

Kartauk’un aniden yaşadığı gerilim fark edilemeyecek kadar iyi gizlenmişti ve Ian onu dikkatle izlemeseydi hiçbir şey fark etmezdi. “Hangi konuda emin olmak zorundaydın?”

Ian tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. “Kendimi umursamıyorum, biliyorsun. Ah, ilk başta biraz olsun acı çektim. Onu bütün hayatım boyunca sevdim ve onun benim olduğu fikrine son derece alıştım. Daha on yaşında bir kız çocuğuyken, kaleden onun tepeden inişini izlerdim ve hayatımızın hep böyle olacağını düşündüm. Bütün hayatımız birlikte geçecekti. Ah, ne güzel zamanlar...” Bir süre sustu sonra da zorla gülümsedi. “Ama o zamanlar geride kaldı, öyle değil mi? Ve bu zamanlar geçip gittiği için kederden ve kendimden başkasını suçlamayacak kadar da dürüstüm. Margaret beni terk etmedi; son yıllarda onu terk eden bendim.”

Kartauk bir süre sessiz kaldı. “Sanırım bunu inkâr etmem gerekiyor.”

“Yalan yok,” dedi Ian. “Lütfen, yalan yok. Yalanlara ayıracak vaktimiz yok.”

“Yalan yok,” dedi Kartauk ve sustu. Sonra tereddütle konuşmaya başladı. “Ona âşık olmayı hiç istemedim ama bunun için de pişman değilim.”

“Olmamalısın da,” dedi Ian kibar bir şekilde. “Aşk ender bulunur ve güzeldir. Hayatı zenginleştirir.”

“Margaret hiçbir zaman sana ihanet etmedi,” dedi Kartauk omuz silkerek. “Ben senin gibi değilim. Keyfin bir günah olduğunu düşünmüyorum. Aslında bir kere... Neyse, böyle bir şey hiç olmadı.”

Ian, “Biliyorum, hiçbir zaman da olmayacak,” diyerek bakışlarını tahtadan kaldırdı. “Bu gerçeğin farkında olman harika bir

şey. Seni seviyor olabilir, ancak benim öldüğüm güne kadar beni terk etmeyecek.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Ve sana bu durumu hızlandıracığım konusunda söz bile veremem. Kendi hayatıma son vererek ölümcül bir günah işleyemem. Zaten böyle bir şey yapacak olsam çok önceden yapardım.”

“Kimse senin yoldan çekilmeni istemiyor,” dedi Kartauk kısık bir sesle.

“Benim dışımda kimse,” diye gülümsedi Ian üzgün bir şekilde. “Her gece bunun için dua ediyorum ama daha duam kabul olmadı,” dedi ve sonra kaba bir şekilde devam etti. “Ama bunun konumuzla ilgisi yok. Önemli olan Margaret’i olabildiğince memnun tutmak.”

“Cinnidar’dan ayrılmamı mı istiyorsun?”

“Tabii ki hayır. Margaret’i senin arkadaşlığından kesinlikle mahrum bırakmam. Şu anda yaptığın gibi onu eğlendirmeye, oyalamaya, korumaya ve sevmeye devam edeceksin. Ancak kendimi mahrum bırakmak zorundayım. Şu an o kadar büyük bir suçluluk duygusu içinde ki, ikimizi aynı odada görmek bile onun için bir işkence.” Kartauk’un gözlerine baktı. “Ve bu konuşmayı yaptığımızı kesinlikle bilmemeli. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Kartauk yavaşça başını salladıktan sonra hızla gözlerini kırptırdı ve satranç tahtasına baktı. “Sen çok iyi bir insansın, Ian MacClaren. Senin yerinde olsam bu kadar güçlü davranamazdım.”

“Güçlü mü? Kendimi güçlü hissetmiyorum ki.” Sonra da yorgun bir şekilde yastığına yaslandı. “Hepimizin bu durumu atlatabilmesi için yapılması gerekeni yapmaya çalışıyorum. Margaret’in artık daha fazla acı çekmesine izin veremem...” Bakışları kapıya döndü. “Geliyor.” Filiyle hamle yaptı. Sonra da Margaret odaya girince gülümseyerek başını kaldırdı. “Çabuk döndün. Hâlâ onu yenemedim. Buraya gel de bana mührü göster.”

Ruel'in altın mührünü uzattı ve Ian mührü incelerken yanında durdu. "Sana daha iyi olduğunu söylemiştim."

"Gerçekten muhteşem," dedi Ian ve yatağın üzerinde kendi mührünün yanına koydu. Sonra Margaret'in elini kaldırarak dudaklarının üzerine bastırdı. "Ama ben, benim için yaptığını tercih ederim. Filler, Ruel'in olsun. Benim funda sapım Glenclaren'i hatırlatıyor."

On Dokuzuncu Bölüm

Geçitteki kampa yaklaşık iki mil kala Dilam onları karşılamaya geldi. Jane onu görür görmez paniğe kapıldı. “Sorun nedir?”

Dilam gülümsedi. “Hiçbir şey. İş harika gidiyor.”

“Peki, neden buradasın?”

“Meraktan. Merak ettim çünkü...” dedi ve sedye üzerinde bulunan bebek file baktı. “Ah, anladım. Danor’un çocuğu mu?”

“Evet. Annesi öldü. Onu beslemenin bir yolunu bulamazsak bebek de ölecek.”

“Böyle bir yol bulacağınıza eminim,” dedi ve Li Sung’a baktı. “Önceden Danor’u göndermeniz çok akıllıca oldu.”

“O canavarı hiçbir yere göndermedik,” dedi Li Sung ters ters.

“Önden mi geldi?” diye sordu Jane şaşkın bir şekilde.

“Kendiniz görün,” diyen Dilam atını çevirip kampa doğru önden gitti. On beş dakika sonra ormandan çıkmış geçide ulaşmışlardı.

“Bu da ne...” dedi Jane, Bedelia’yı bağlayarak. Gözleri şaşkınlık içinde açılmıştı.

Filler! Yüzlerce erkek, dişi ve bebek fil, ormandaki açıklık alanda dolanıyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı zayıf bir sesle.

“Şafak vakti geldiler,” dedi Dilam. “Biz de çok şaşırdık.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Ruel gözleriyle sürüyü taradı. “Ama Danor’u göremiyorum.”

“Orada.” Li Sung sabırsız bir şekilde eliyle işaret ederek Danor’u gösterdi. “Onu nasıl göremezsiniz? O hasarlı kulağıyla melekler arasındaki şeytan gibi kendini gösteriyor.”

Dilam’ın kaşları şaşkınlık içinde havaya kaldı. “Sen hâlâ *makhola* karşı mı geliyorsun? Sen düşündüğümden daha da inatçıydın.”

“*Makhol* mu?” diye sordu Jane.

“Sadece bir saçmalık,” dedi Li Sung hemen. “Sürü burada. Pekâlâ, şimdi bu bebekten nasıl kurtulup işimizin başına döneceğiz?”

Ruel, “Danor şimdiye kadar durumu kontrolü altına almış gibi görünüyor. Bırakalım da bize neler yapabileceğini göstereyim,” diyerek atından indi. Sonra da sedyeyi destekleyen dalları çözdü. “Pekâlâ, Li Sung, sedyeyi sürünün ortasına götürelim ve neler olacağını görelim.”

“Peki, ya o canavarlar bizi ezip geçerse ne olacak?” diye sordu Li Sung atından inerken. “Aslında sadece ben ezilirim. Siz benden daha hızlı koşabilirsiniz.”

“Ben hallederim,” dedi Jane.

“Hayır!” dedi Li Sung sert bir sesle. “Bu benim...” Durdu ve kafasını salladı. “Bu tam bir çılgınlık.”

Jane, Ruel ve Li Sung’un sopaların ucundan tutup bebek fili sürünün ortasına doğru taşımalarını izlerken bunun çılgınlık olabileceğini düşünmüştü. İki erkek, o dev hayvanlar arasında acınacak derecede küçük ve zayıf görünüyordu ve filler aralarına girenlerden pek de memnun olmamıştı.

Filler etraflarını sarıyordu!

İki erkek gözden kaybolduğu anda o da sinir içinde dizginleri sıktı.

“Rahat ol,” dedi Dilam yumuşak bir sesle. “Bak, Danor.”

Danor, içeri doğru sokulup diğer filleri iteliyordu. En sonunda, Li Sung ve Ruel'in sürünün içinden geçmesine yetecek bir yol açtı.

İki erkek, nihayet açıklığın kenarına ulaştıklarında Jane derin bir nefes verdi. "Caleb?"

"Bilmiyorum," dedi Ruel. "Neler olacağını bekleyip göreceğiz. Sürünün içinde en az dört tane emziren fil gördüm ama bir yetimi evlat edinme konusunda çok istekli görünmüyorlardı. Ayrıca da onlar emzirmek istese bile bebeğin ayağa kalkıp emecek gücü olduğunu sanmıyorum," dedi ve keder içinde yüzünü buruşturdu. "Hâlâ keçilerin peşinden koşmam gerekebilir."

"Keşke hareket etseler de görebilsek." Jane'in aklına korkunç bir düşünce geldi. "Peki, ya onu ezerlerse? Ayağa kalkamaz ki. Onu öldürecekler!"

"Filler genellikle başlarının çaresine bakabilir," dedi Dilam. Jane'i yatıştırmak istiyordu. "Ayrıca Danor da orada."

Jane'in endişeli bakışları dolaşan fillerin üzerindeydi. Ne Danor'u ne de bebeği görebiliyordu. "Çok fazla fil var ve..." Sonra görüş açısını kapatan iri bir fil ağaçlara doğru ilerledi ve sürünün ortasında küçük, tanıdık bir figür gördü.

Bebek fil süt emiyordu!

Caleb ayakta durmuş, küçük, grimsi kahverengi bir dişi filin memesini iştahla emiyordu. Bacaklarının titrediği çok belliydi ama Danor ve başka bir dişi fil hortumlarıyla onu destekliyordu.

"Her şey yolunda gidecek," dedi. Yüzü Ruel'e döndüğünde neşeden pırıl pırıldı. "Yaşayacak."

Ruel gülümsedi. Gözleri üzerindeydi. "Ve ben de bir keçi bakıcısı olmak zorunda kalmayacağım. Çok rahatladım. Eminim bu durum benim için bir felaket olacaktı."

"Artık bebek filin bakıcılığını bırakabileceğimize göre belki de artık işe dönsek iyi olur," dedi Li Sung. "Hâlâ güneş varken ray döşemeliyiz."

Dilam başını sallayıp, “Güneş batmadan önce çeyrek mil daha tamamlayabiliriz,” dedikten sonra Ruel’e döndü. “Tamar kampta. Sana James Medford’dan bir mesaj getirmişti.”

Ruel kaşlarını çatı. “Bana neden söylemedin?”

“Meşguldün. Ve ilk başta çok da önemli gelmedi.”

“Onun için filler insanlardan çok daha önemli,” dedi Li Sung dalga geçer gibi.

Jane, Ruel’e dönerek, “Ben de seninle geleceğim,” dedi. Sonra Li Sung’a döndü. “BMedford’un ne söylediğini öğrendikten sonra yanında olacağım.”

Li Sung, “O değerli filin gibi korunmaya ve gözetilmeye ihtiyacım yok,” dedi. Sonra gözlerini Danor ve bebek filden ayırarak atına bindi. “Sizinle kampta akşam yemeğinde görüşürüz. Şansımız varsa, o vakte kadar bu filler de geldikleri yere dönmüş olur.”

Jane, Ruel’in Tamar’la konuştuktan sonra yanlarına gelirkenki yüz ifadesini görünce, “Bir sorun varı” dedi. “Konu raylar mı? Medford sorun mu yaşadı?”

“Hayır, ama baş edebileceğimizden daha çok problemimiz olabilir. Medford, Pickering’den bir mesaj almış. Mihrace ölmüş.”

“Hayır! Bu kadar erken mi?”

“Pickering, Abdar’ın mihracenin ölümünü hızlandırmış olabileceğini düşünüyor ancak Abdar şu an baştayken bu ihtimali dile getirmek pek akılcı değil.”

“İşe hemen buradan başlayacak, değil mi?”

Ruel başını salladı. “Abdar tahta çıkmadan önce üç aylık bir yas süresi olacak. O zamana kadar öncekinden daha fazla yetki sahibi olmayacak. Daha sonra da dikkatini buraya çevirmeden önce bir iki ayımız olabilir ama tabii ki buna güvenemeyiz.”

“Üç ay,” diye mırıldandı Jane. “Muhtemelen o vakte kadar

hattı tamamlayamam.”

“İki ay içinde bitmek zorunda,” dedi Ruel düz bir sesle. “Altınları göndermek ve limanı güçlendirmek için fazladan bir ay lazım olacak.”

“Mümkün değil.”

“Yapılmak zorunda. Medford, neredeyse kendine ait olan kısmı bitirdi. Onu kanyon hattındaki yola vereceğim,” dedi ve düşünce içinde kaşlarını çatı. “Madeni kapatacağım ve oradaki işçileri de demiryoluna aktaracağım. Ekibi de bizzat kendim yöneteceğim. Bu şekilde mümkün olabilir mi?”

“Mümkün ama olası değil. İleride orman çok daha yoğun. Hat için fazladan yer açmamız gerekecek.”

“Cinnidar köyünden daha fazla insan çağıracağım.”

“Yine de yeterli olmayabilir.”

“Bunun olmasına *ihtiyacım* var, Jane. Yoksa bunca yıldır çalışıp elde ettiğim her şeyi kaybedebilirim.” Ruel, doğrudan Jane’in gözlerinin içine baktı. “Yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin?”

Jane daha önce ondan bir şey isteyeceğini düşünmemişti. Hep emrederdi, istemezdi ama şu an gerçekten söylediklerinde emir yoktu. Ya da en güçlü silahı olan o büyüleyici sempatisini de kullanmaya çalışmıyordu. İhtiyacını sade ve dürüst bir şekilde ifade ediyordu. Ruel bu adayı çok seviyordu. Burası onun için bir yuvaydı. Ona baktığında garip bir şekilde korumacılık hissettiğini fark etti. Lanet olsun, Abdar’ın ona zarar vermesine veya yuvasını elinden almasına izin vermeyecekti. “Elimden geleni yapacağım,” dedi ve arkasını dönüp çadıra doğru ilerledi. “Benimle gel. Haritayı incelememiz lazım. Etrafından dolaşmayı planladığım bir bataklık var. Rayları döşemek için sert bir zemin bulmak ve o çamurlar içinde çalışmak tam bir kâbus ancak içinden geçmek yerine etrafını dolaşırsak son aşamada yaklaşık yedi millik bir ka-

zancımız olur. Bu da işe yarar, değil mi?"

"Yedi mil gerçekten çok işe yarar."

"O zaman ekibini alabilir ve bataklığın etrafından çalışmaya başlayabilirsiniz. Bu sırada Li Sung, Dilam ve ben de kendi işimize devam ederiz. Eğer yapabilirsek..."

"Jane."

Ona baktı. "Efendim?"

Ruel gülümsedi ama bu çok ender gördüğü kadar güzel bir gülümsemeydi. "Teşekkür ederim."

Söyledikleri de çok güzeldi ve içini saf bir mutlulukla doldurdu. Sonra çadırın örtüsünü kaldırdı. "Rica ederim," diyerek yüzünü buruşturdu. "Tabii şimdilik. O bataklığa ulaştığımızda bu kadar yüce gönüllü hissedemeyebilirim kendimi."

"Neden bir türlü gitmiyorlar?" Li Sung omzunun üzerinden, ağaçların yanında duran fillere bakıyordu. Bezmiş bir hali vardı. "Neredeyse bir hafta olacak ve evcil köpekler gibi bizi takip ediyorlar."

Jane gülümsedi. "Dilam, Danor'un senden hoşlandığını söyledi. *Makhol*."

Li Sung suratını buruşturdu. "O saçmalığı sana da mı anlattı?"

"Ah, belki de sadece eşini özlüyordur."

"O zaman kendine başka bir eş bulsun ve beni rahat bıraksın."

"Dilam'ın haklı olduğuna inanıyorum. Yoksa Danor neden sürüyü yakında tutsun ki? Ve neden sürekli seni gözetlesin ki?"

"Belki de beni bataklığa gömmek için bir fırsat kolluyordur," diyerek suratını buruşturdu. "Ama yine de bu berbat bir şey değil. Son üç günü baştan aşağı çamurun içinde geçirdim zaten."

"Hepimiz öyle." Jane bitkin bir şekilde eliyle alnını sildi ve

yolun kenarındaki kaygan çamurda dengelerini sağlamaya çalışan işçilere baktı. “Bir mil daha gidersek hallediyoruz.” Bakışlarını dalgın bir şekilde yarım mil ötedeki nehre kaydırdı. “Bu akşam üstümüzdeki çamuru yıkasak iyi olacak.”

“Daha beş saat var,” diyen Li Sung arkasını dönüp rayların olduğu tarafa dikkatle yürüdü. Yolun genişliğini ölçüyordu. “Ümit edelim de bu bataklıktan... bu da ne...”

Dengesini kaybedince ayağı kaydı ve yere düştü. Bir sonraki an çaresiz bir şekilde kaygan eğimden içi çamurlu su dolu hendeğe doğru kaymaya başlamıştı.

İngilizce ve Çince karışık küfürler savurup çırpınarak yüzeye çıktı. Baştan aşağı kumlu sarı çamura bulanmıştı.

“Bir yerine bir şey oldu mu?” diye seslendi Jane. Zemin çok yumuşaktı ve iyi olup olmadığını merak etti. Tanrım, kahkaha atmamalıydı. Kahkaha atarsa Li Sung onu öldürürdü.

Oysa elinde değildi. Tanrım gerçekten çok komik görünüyordu.

“Kıs kıs gülmeyi bırak,” dedi Li Sung ona bakarak. Çamurla kaplı suratında siyah gözleri parlıyordu. Sonra çalışmayı bırakıp ona doğru sırttan Cinnidarlı işçilere baktı. “Siz de. Bu hiç de... Hayır! Onu benden uzak tutun!”

Danor aniden ortaya çıkmıştı ve Li Sung’a doğru kaygan yamaçtan aşağı iniyordu.

Jane’in neşesi bir anda ortadan kayboldu. “Tanrım, onun burada ne işi var?”

Danor hortumunu Li Sung’un etrafına doladı ve onu çukurdan çıkardı.

“Bırak beni, seni zırh kaplı babun!” dedi Li Sung tükürür gibi. Filden kurtulmaya çalışıyordu ama çabası boşunaydı. Sonra bağırarak “Dilam!” dedi.

Dilam, “Buradayım,” diyerek ona doğru gülümsedi ve sonra yanlarına doğru ilerledi.

“Buradasın ama hiçbir şey yapmıyorsun. Güya filler hak-

kında bilgin var. Söyle ona...”

“Sana zarar vermeyecek,” dedi kaşlarını çatarak. “Hiç sanmıyorum.”

Danor arkasını dönerek kıyıya yöneldi. Sonra düz bataklıkta ilerledi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki iri cüssesinin yumuşak çamurlu zemine batma imkânı yoktu.

“Jane!” diye bağırdı Li Sung. “Şu hayvanı vuracak mısın yoksa vurmayacak mısın?”

Jane bir kere daha elinde olmadan kahkaha atmaya başladı. “Sana zarar vermeyecek, değil mi? Eminim gururunu incitti diye benden onu öldürmemi istemiyorsundur.”

“Sen öyle san,” dedi. Danor hızlanınca kelimeler havada asılı kalmıştı. “Beni yere indir!”

Jane şimdi Danor’un ne tarafa gittiğini görebiliyordu. Koşarak peşlerine düştü. Çizmeleri her adımda çamurlu toprağa batıyordu. “Endişelenme. Sanırım seni kısa bir süre sonra yere bırakacak.”

“Ve sonra da kafamı ezecek.”

Jane’in hem koşmaktan hem de kahkaha atmaktan nefesi kesilmişti. “Hayır, bu konuda endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum.

Danor nehrin kenarında durarak Li Sung’u suyun içine attı.

Li Sung, çırpınarak ve küfrederek yüzeye çıktı. Danor da suya girdi, hortumunu doldurdu ve Li Sung’un yüzüne püskürttü.

“Beni boğmaya çalışıyor.”

“Hayır,” dedi Jane nefes nefese. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Sanırım seni yıkamaya çalışıyor.”

Li Sung eliyle suya vurup, file doğru su püskürterek, “Aptal hayvan!” dedi.

Danor hemen biraz daha su püskürttü.

“Bu tam bir...” Li Sung sözünü tamamlamadan Jane’e baktı. Sonra file tekrar baktı ve aniden öfkesi kabardı. Dudakları seğirmeye başlamıştı. “Bu haksızlık,” dedi. Gülümsemesi kıkırdamaya dönmüştü. “Su toplamak için dev gibi bir burnum yok ki.”

Danor'un hortumu Li Sung'un omuzlarına dolanmıştı ve bedenini hafifçe yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Jane bunun neredeyse sevgi dolu bir okşama olduğunu düşündü. Aynı, ormandaki o gece, bebeğe dokunması gibiydi.

Li Sung'un yüz ifadesi donup kalmıştı sanki. Hareketsiz duruyordu, sanki bir şey dinler gibi başını yana eğmişti. "Pekâlâ, seni affediyorum," dedi Li Sung isteksizce. "Ama sadece yıkanmaya ihtiyacım olduğu için." Keder içinde yüzünü buruşturdu. "Ve kahkaha. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi ve sonra arkasını dönerek sığ sudan kıyıya doğru ilerledi.

"Ben de öyle," dedi Jane ve elini uzatıp kıyıya çıkmasına yardım etti. "Gördün mü bak, temizlenmek için güneşin batışını beklemene gerek kalmadı."

Li Sung tekrar file baktı ama Danor onu umursamıyordu, nehirde su çekiyor ve sonra kendi üstüne püskürtüyordu. "Bencil yaratık. Baksana nasıl eğleniyor. Tabii güneşin doğuşundan batışına kadar çalışmak zorunda olan o değil."

Jane, o an söylediklerinin içeriğine rağmen, Danor hakkında ne zaman konuşsa ses tonunda var olan düşmanlığın olmadığını fark etti. Sanki suyun içindeki zaman, üstündeki çamurdan daha fazlasını yıkamıştı.

Li Sung, Jane'e baktığında kaşlarını çatı. "Şimdi ne diye gülüyorsun?"

Çamurun üzerinden yola doğru ilerlemeye başladı. Dilam da sırtarak onu bekliyordu. "Gülüyor muydum?"

Danor yine oradaydı, açıklığın etrafındaki ağaçların gölgesinde duruyordu.

Li Sung arkasını dönüp battaniyesini boynuna kadar çekti, fili umursamıyormuş gibi yapıyordu.

O salak hayvan, son üç gecedir yaptığı gibi bütün gece orada

kalabilirdi. Ona kesinlikle ilgi göstermeyecekti. Uyumaya ihtiyacı vardı.

Fil hâlâ onu izliyordu.

Li Sung içinden küfrederken battaniyeyi kenara attı. Danor'a doğru sendeleyerek giderken uyuyan işçilerin arasından geçti. "Git buradan."

Fil, Li Sung'a bir adım daha yaklaştı.

"Bana eziyet etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu? Git de bebeğine bak ya da yapacak bir şey bul."

Filin boğazından yumuşak ve hırıltılı bir ses geldi.

"Seni istemiyorum. Bir fil ne işime yarar ki?"

Danor'un hortumu uzandı ve hafifçe ve çekinerek yanağına dokundu.

Li Sung, "Kes şunu!" diyerek bir adım geri çıktı.

Danor bir adım öne çıktı, hortumu sevgi dolu bir şekilde Li Sung'un vücudunda dolanıyordu.

Birliktelik. Sevgi. Huzur. Li Sung, nehirdeki o an yaşadığı duyguların aynısını yaşarken gözlerini kapadı.

"İstemiyorum..." dedi ama teslimiyet içinde nefes vererek sustu. "Ama ne istediğim senin umurunda değil, öyle değil mi? Belki de sen de istemiyorsundur. Belki de eşini özlüyorsundur. Bakalım, belki sana başka bir eş buluruz," dedi ve Danor'un hortumuna dokundu. Sert ve kösele gibiydi ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Aynı çocukken o çok sevdiği bahçesindeki ağaçların gövdesine dokunmak gibiydi. "Pekâlâ, seninle arkadaş olmaya çalışacağız. Ortak bir şeyler bulmak o kadar da imkânsız... Hayır!"

Havaya kaldırıldığını hissetti ve bir sonraki an filin sırtındaydı. "Bu kadarı çok fazla. Ben senden..."

Birliktelik, bağ ve başka bir şey daha...

Güç.

Daha önce hiç kendini bu kadar güçlü ve bütün hissetmemişti.

Danor açıklıktan geçerek sürüye doğru ilerledi. Adımları düzgündü, neredeyse yuvarlanıyor gibiydi. Li Sung şaşkınlık içinde at ya da katır üstünde olduğu gibi acı çekmediğini fark etti. Sakat bacağı havadaydı. Oturma açısı sayesinde bacağı hiç kasılmıyordu. Kendini bir kere daha bütün hissetti, aynı sakat olmadan önceki o sağlıklı çocuk gibiydi.

İçinden vahşi bir canlılık duygusu geçti. Yüzünü kaldırdı ve rüzgârı yanaklarında hissetti. Aynı zamanda ruhuna da dokunan bir şey vardı. *Makhol* olabilir miydi? Artık çok da garip bir fikir gibi gelmiyordu. Aralarında nasıl bir bağ olduğunu bilmiyordu ama kendini çok uzun süredir bu kadar iyi ve canlı hissetmemişti.

“Jane! Uyan!”

Jane uykulu bir şekilde Li Sung’un sesini duydu ama bir gariplik vardı...

“Jane!”

Hemen ayıldı ve yatağından kalkıp çadırın girişine fırladı. “Sorun nedir? Yoksa...”

Li Sung, çadırdan biraz ötede Danor’un sırtında oturuyordu. “Li Sung!” diye fısıldadı.

“Bunu seninle paylaşmak istedim,” dedi sadece.

Jane’in neyi paylaşmak istediğini sormasına gerek yoktu. Her şey yüz ifadesinde açıkça belliydi; neşe, canlılık, sevinç.

“Bu nasıl oldu?”

“Danor,” dedi Li Sung ve filin başını okşadı. “Gerçekten güçlü bir kararlılığa sahip.”

“Bunu fark etmiştim. Sen de orada çok rahat görünüyorsun.”

“Bu çok...” dedi ve sustu. “Açıklayabileceğim bir şey değil.”

“Açıklamak zorunda değilsin,” dedi gülümseyerek. “*Makhol*.”

Harika bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve aniden çok uzun yıllar önce Frenchie’nin yanına gelen çocuktan daha da küçük gö-

ründü. “*Makhol*.” Sonra Danor’un sol kulağına dokundu. Fil de arkasını dönüp Jane’in çadırından uzaklaştı. “Birbirimize alışmayı öğreniyoruz ama bütün gece burada kalabilirim,” dedi yüzünü buruşturarak. “Hâlâ ona beni nasıl yere indireceğini söylemeyi öğrenemedim...”

Sesi havada kaldı çünkü Danor, açıklıkta, sürüye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Jane arkasından uzun süre baktı, sonra çadırın kapısını kapattı ve yatağına döndü. Yarın yine yorucu bir gün olacaktı ve biraz uyuması gerekiyordu. Li Sung adına çok mutluydu. Zaten onu bu hale getiren bir şeye kavuşmasına nasıl mutlu olamazdı ki? Gerçekten hiçbir şey değişmemişti. İyi bir arkadaşın yapacağı gibi mutluluğunu onunla paylaşmak istemişti.

Bir şeylerin sonsuza kadar kaybolduğunu hissedip acı çektiği için aptal olmalıydı.

“Bunu yapamazsın,” dedi Pachtal kendinden emin bir sesle.

“Tabii ki yapabilirim,” dedi Abdar gülümseyerek. “Ben mihraceyim.”

“Ama daha tahta çıkmadın. Cinnidar’a gitme özgürlüğünü elde edene kadar daha bir ay var.”

“Bekleyemem. Muhbirin, hattın neredeyse tamamlanmak üzere olduğunu söyledi. MacClaren’in bana karşı güçlenmesi için mi bekleyeceğim?” diyen Abdar gözlerini duvarında asılı duran maskelere çevirdi. “Benares’den bu maskeleri toplamasını istemek zorundayım.”

“Onları da yanında mı götüreceksin?” diye sordu Pachtal. “Hepsini mi?”

“Tabii ki ve Benares de benimle gelmek zorunda. Belki Cinnidar’da Kali’ye layık birini bulurum. MacClaren’i yenmek için güce ihtiyacım olacak.”

“Bir orduya ihtiyacın olacak.”

Abdar kaşlarını çattı. “Kali’nin gücünden şüphelen mi var?”

“Şüphem yok,” dedi Pachtal hemen. “Sadece Kali’nin biraz destekle daha kısa sürede zafere ulaşacağını söylüyorum.”

Abdar, “Sana katılıyorum,” diyerek kaşlarını çatmayı bıraktı. “Bir ordumuz olmalı.”

“Tabii sen tahta geçene kadar olmaz.”

Abdar gülümseyerek, “Neden benimle inatlaşıyorsun? Sence ben bu zorlukların farkında değil miyim? Sorunu çözenin bir yolunu buldum,” dedi. “Babamın ölümünün verdiği kederle mahvolduğumu göremiyor musun? Doktorum da çok endişelendi ve şehirden ayrıлып biraz değişiklik yaşamam konusunda ısrar etti.”

Pachtal bekledi.

“Babamın yas tutan kullarına, sağlığını tekrar kazanmak için Narinth’e, yazlık saraya gideceğimi duyuracağız.”

“Peki, ya ordu?”

“Yolda beni koruması için de kalabalık bir eskorta ihtiyacım olacak. Herkes İngiliz albayın, beni güçten mahrum bırakmak dışında başka bir şey istemediğini biliyor. MacClaren’i hazırlıksız yakalarsak o kadar da çok birliğe ihtiyacım olmaz. Sen de nehrin aşağısında bir gemiyi hazır bekleteceksin.”

“Ama bu birlikler, senin yası bozduğunu ve Narinth yerine Cinnidar’a gittiğini öğrendiğinde yine de emirlerini yerine getirecek mi?”

“Ah, getireceklerine inanıyorum. Cinnidar’dan döndüğümüz zaman bir ay geçmiş olacak ve ben de tahta çıkmaya hazır olacağım.” Kısa bir süre duraksadı. “Ve beni mutsuz eden herkesi de cezalandıracağım.”

“Başarılı olabilir,” dedi Pachtal yavaşça.

“Başarılı olacak. Plan bana Tanrıça Kali tarafından verildi ve o başarısız olamaz.”

“Peki ya Pickering planından kuşkulanırsa? O aptal bir adam değil.”

“Her şeyle ben ilgilenemem. Pickering’le ilgilenmesi için Kali’ye güvenmek zorundayım,” dedi ve Pachtal’a gülümsedi. “Kali... ve arkadaşım Pachtal’a.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi şaşırarak. “Bir İngiliz’i öldüremem.”

“Öldürmeyeceksin. Sadece, midесinden birkaç hafta süreyle, ne yaptığımla ilgilenemeyecek kadar rahatsızlanması yeterli. Tabii geçici bir şekilde. Bu mümkün değil mi yoksa?”

Pachtal gülümsedi. “Tamamen mümkün.”

Ruel, “Neden bu kadar sessizsin?” diyerek Jane’in kahve fincanını doldurdu. Ardından kendi fincanını da doldurup ateşin karşısında, yanına oturdu.

Jane, “Söyleyecek bir şeyim yok,” dedi ve alevleri izleyerek kahvesini yudumladı. *Candmar* tarafında her zaman duyulan arkadaşça sohbet uğultusunun farkındaydı ama kendisini garip bir şekilde uzakta hissediyordu. “Her zaman konuşmak zorunda mıyım?”

“Her zaman değil. Sadece bir şeyler yolunda gitmediğinde konuşmuyorsun da. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu bilip de ne yapacağımı bilememekten nefret ediyorum. Konu ben miyim?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Eminim bilmiyordur,” dedi kaba bir sesle. “Ne yaptım?”

“Hiçbir şey.”

Uzandı ve elini tuttu. Elinin sıcak ve sert dokunuşu, gözlerine bakmasına neden oldu.

“Böyle daha iyi,” dedi Ruel kısaca. “En azından bana bakıyorsun. Şimdi de benimle konuş. Şu lanet rayların döşenmesi için benim hatırıma deliller gibi çalışıyorsun ama son üç gündür bana bir kere bile gülümsemedi.”

“Gülümsemenin gerekli olduğunu fark etmemişim.”

“Gerekli değil. Sadece özledim,” dedi ve elini çevirip işaret-parmağıyla avuç içindeki çizgilerin üzerinden geçmeye başladı. “Bu... içimi ısıtıyor.”

Jane şaşkın bir şekilde ona baktı. “Ruel...”

“Daha iyiye gittiğini düşünmüştüm. Sırf bana gülümsemen için gidip kurtaracak başka bir bebek fil mi bulmalıyım?”

Avuç içinde parmağının hareket etmesi, bileğinden koluna doğru garip bir duyguya neden olmuştu. Kasanpore’daki veranda oturdıkları akşam da ona böyle dokunduğunu hatırladı. Avucunu okşamış ve Cinnidar’dan bahsetmişti... ve mihracenin vagonundaki tablodan.

Jane yanaklarını alev bastığını hissetti. Tablodaki kadın gibi, yazlık evde o da Ruel’in önünde eğilmişti. Onu içinde hissetmişti. Sanki birbirine bir türlü doymayan iki çiftleşen hayvan gibilerdi; üzerinde gidip gelirken bir yandan da onu okşamıştı. İçine girerken ellerinin göğsünü tutup...

Elini çekmeye çalıştı ama Ruel bırakmamıştı.

“Hayır,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Sana dokunmama izin ver. Sana bir şekilde yakın olmam gerekiyor.”

Çok fazla yakınlaşıyor, diye düşündü nefesi kesilerek. Geçen günlerde arkadaş ve ortak gibiydi, aralarında cinselliğe dair hiçbir şey olmamıştı ama şimdi onun çok büyük bir parçası olan bu duygu yoğunluğu, tam karşısındaydı.

“Başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdım,” dedi kalın bir sesle. “Bizim için istediğim bu değil,” dedi ve kahkaha attı. “Düzelتيyorum. Bunu deliler gibi istiyorum. Sadece tek istediğim bu değil ve uzanıp sana sarılırsam seni korkutmaktan çekiniyorum.” Parmakları biraz daha yukarı çıktı ve bileğinin ince derisini okşadı.

Jane’in içinde sıcak bir ürperti geçti. “Bırak beni, Ruel.”

“Neden?” dedi ve parmakları, bileğinin hassas tenini okşamaya

devam ederken işçilerin oluşturduğu kalabalığa baktı. “Bize bakan kimse yok. Cinnidarlılar her zaman sevgiyle birbirlerine dokunurlar.”

Bunun doğru olduğunu biliyordu ve Ruel’in okşadığını da muhtemelen kimse görmüyordu, elleri ikisinin vücudu arasında gizlenmişti. Oysa bunu bilmek bile onu bu acı verici samimiyetten kurtarmıyordu.

“Ayrıca da hoşuna gidiyor. İstiyorsun. Bu akşam çadırına gel-meme izin ver,” diye mırıldandı. “Sana bu gece...”

Li Sung yanlarına oturdu. “Sizinle konuşmam gereken bir şey var.”

Jane, Ruel’in eli bileğinden çekilince rahatladı ve titrek bir şekilde nefes verdi.

Ruel eşit derecede öfke ve acı dolu bir bakış atarak kahve kupasını aldı ve bakışlarını Li Sung’a çevirdi. “Anlat.”

Li Sung, “Sanırım çalışmanın daha hızlı ilerlemesinin bir yolunu buldum.”

“Nasıl?”

“Filleri kullanarak,” dedi Li Sung. “Şu anki yavaşlamamızın nedeni yol açmanın uzun sürmesi. Kasanpore’da, filler bazen alan açmak için kullanılır.”

“Vahşi filler mi?”

“Hayır, bakıcıları, *mahoutları* tarafından yıllarca eğitilmiş fil-ler. Fakat Dilam’la bu konu hakkında konuştum ve Danor’u devir-mesi gereken ağaçlara götürebilirim diğer fillerin de onu takip edeceğini düşünüyor. Zaten bol miktarda yaprak tüketmek zorunda oldukları için onları işimize yarayacak şekilde kullanabiliriz.”

Ruel, Jane’e döndü. “Sence işe yarar mı?”

“Bu konuyu düşünmem lazım. Senin kadar ben de şaşırdım. Li Sung bana bu plandan bahsetmemişi.”

Li Sung dalgın bir şekilde, “Unutmuşum,” diyerek konuş-maya devam etti. “Sen ve Jane ekiplerinizi birleştirirseniz, Dilam

ve ben de filleri alıp, buradan kanyon duvarına kadar yol boyunca araziye temizlemek için vakit bulacağız.”

“Sadece ikiniz mi?”

“Dilam haricinde üç tane Cinnidarlı fil terbiyecisine ihtiyacım olacak. Kontrolsüz o kadar filin etrafta dolaştığı bir alanda çok fazla insanın olması tehlikeli olur.”

Ruel, Jane’e döndü. “Ne diyorsun?”

“Deneyebiliriz,” dedi yavaşça. “Cinnidar Yüksek Konseyi’nin mahoutları bize vermesini sağlarsak.”

“Verirler,” dedi Li Sung kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. “Dün Dilam’ın köyünü ziyaret ettim ve onlarla konuştum. Bakıcılar yarın burada olacak.”

“Bu kadar kolay kabul etmelerine şaşırdım,” dedi Ruel. “İnsanlarının güvenliği konusunda son derece dikkatlidirler.”

Li Sung gülümsedi. “Danor’un sırtında köye girince muhteşem bir etki bırakmayı akıl ettim. Herkes çok etkilendi.”

“Her şey kontrol altındaymış gibi görünüyor,” dedi Jane gülümseyerek. “Güzel bir fikir. İşe yarayıp yaramayacağını da bekleyip göreceğiz.”

“İşe yarayacak,” diyen Li Sung ayağa kalktı. “Dilam’a gidip onayladığınızı söyleyeceğim.”

Ruel, “Evet, iyi olur,” dedi ve Li Sung’un arkasından bakarak gülümsedi. Sonra da Jane’e dönüp kısık sesle, “Çok önemli olduğundan değil. Bu işi eninde sonunda bitireceğimizi zaten biliyorum ama Li Sung’umuz değişiyor. Son günlerde onu hiç senin gölgende görmedim,” dedi.

“O hiçbir zaman gölgemde değildi.”

“Öyle mi?”

“Ben hiç...” dedi ve şaşırarak durdu. “Sence ona böyle mi hissettiriyorum?”

Ruel başını salladı. “Hayır, gölgende kaldı çünkü çıkması için bir nedeni yoktu... Ta ki şimdiye kadar.”

Jane, Li Sung'un açıklıkta Dilam'ın bir grup Cinnidarlıyla oturduğu yere doğru ilerlemesini izledi. Ruel haklıydı. Li Sung son iki haftada gerçekten çok değişmişti. Hareketleri bile çok değişmişti. Hâlâ aksıyor olmasına rağmen adımları hızlanmış, belli bir amaç kazanmıştı. Dilam'ın yanında durup konuşmaya başladığında, yüz ifadesi dikkatli ve uyanıktı. Suratı daha önce hiç görmediği kadar neşe ve kararlılık içeriyordu. O an gördüğü Li Sung, bir başkasının gölgesinde kalmayı kabullenemezdi.

Elindeki kahve fincanına baktı. "Cinnidarlılar onu Danor'un tepesinde gördüğünde bir nevi büyücü olduğunu düşündü."

"Güç," dedi Ruel bakışlarını Li Sung'dan ayırmadan. "Sanırım fil, gücünü onunla paylaştı ama şimdi Li Sung ona ihtiyacı olmadığını bilmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gücünü kendi içinde buldu," dedi Ruel aniden kıkırdarak. "Tanrım, ne kadar kendini beğenmiş konuşuyorum. Fakat bu doğru. Bu haldeyken, konseyde benden önce yer alabilir."

"Belki de," dedi Jane ve kahvesinin kalanını ateşin yanına dökerek ayağa kalktı. "Ben çadırıma gidiyorum."

Ruel'in gülüşü kayboldu. "Benden kaçmana gerek yok. Bu gece daha fazla ileri gidemeyeceğimi fark edecek kadar fırsatçı biriyim. Neden yanımda üzgün olduğunu öğrenmek istemeseydim hiç başlamazdım."

"Yanımda üzgün değilim," dedi aniden patlar gibi. "Hayatımdaki her şey senin etrafında dönmüyor. Senden başka..." dedi ve arkasını döndü. "İyi geceler."

Ruel, "Şeyler mi var? Ne var..." dedi ama sonra susarak, "İyi geceler," dedi.

Jane, ateşin ilerisindeki gölgelere girene kadar düşünceli bakışlarını arkasında hissedebiliyordu.

Gölgeler. Bu kelime ona Ruel'in Li Sung hakkındaki sözlerini hatırlattı. Li Sung'u hiçbir zaman gölgesinde tutmak isteme-

mişti. Onu daima her zaman güneş ışığı içinde görmeyi, istediği ve ihtiyacı olan her şeyi verebilmeyi istemişti.

Ama artık onun vereceği bir şeye ihtiyacı kalmamıştı ve istediği her şeyi kendisi elde edebiliyordu.

Jane sadece bu yeni Li Sung'a alışmalıydı.

"İnanması çok zor," diye mırıldandı Ruel, Danor'un alnını genç bir ağacın gövdesine bastırıp ittiğini görünce. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim. İnanılmaz..."

Danor bir kere daha bastırınca ağaç hareket etti ve kökleri topraktan ayrılarak yere düştü.

Jane başını salladı. "Anlaşılan Li Sung bu fille istediği her şeyi yapabilir. Sanırım sana iki ay içinde demiryolunu teslim ederiz. Günde neredeyse beş mil ilerliyoruz," dedikten sonra gülümsemeye çalıştı. "Tabii ki bu duruma çok minnettarım."

"Öyle mi?"

Sonra Ruel'e döndü ve bakışlarını yüzüne sabitledi. "Bundan kuşkun mu var?"

Ruel, "Evet," diyerek elini kaldırdı. "Ah eminim hızlı ilerleme konusunda son derece mutlusundur ama ortada bir sorun var."

"Ne gibi bir sorun olabilir ki?"

"Li Sung," dedi Ruel yumuşak bir sesle. "Sana artık ihtiyacı kalmadı."

Jane içinde bir acı hissetti. "Bana hiçbir zaman ihtiyacı olmadı ki. Li Sung her zaman bağımsız bir insan oldu."

"Hiçbir zaman bu kadar bağımsız olmadı. Anlayış ve sevgi konusunda sana muhtaçtı."

"Biz hâlâ arkadaşız ve arkadaşlar birbirlerine ihtiyaç duyarlar."

"O fil için deliriyor ve Cinnidarlılar tarafından daha önce kimseden görmediği bir şekilde kabul gördü."

“Biliyorum,” dedi Jane. Sesindeki boğukluğu fark edince yutkundu. “Ve onun adına çok mutluyum.”

“Bu fili veya insanları bırakmak istemeyecektir. Cinnidar’dan ayrılırsan yalnız gitmek zorunda kalacaksın.”

“Ve sanırım bu da senin çok hoşuna gidecek.”

“Evet, gidecek,” diye itiraf etti Ruel. “Çünkü Li Sung’un burada olması sana da demiryolu bittikten sonra kalman için bir neden verecek.”

“Burada kalamam.”

“İstediğin her şeyi yapabilirsin,” dedi gülümseyerek. “Ben de sadece isteklerinin benim isteklerimle örtüşmesini ümit edebilirim. Ve sanırım her geçen gün bu duruma yaklaşıyorum.”

Yaklaşıyordu. Ateşin başında oturdukları akşamdan beri ona bir daha dokunmamıştı ama birlikte çalışmış, birlikte yemek yemiş ve ortak amaçları için hareket etmişlerdi. Her zaman oradaydı; ona yardım ediyor, destek veriyor, sorunlarını ve mutluluğunu paylaşıyordu. Bazen onu kendine o kadar yakın hissediyordu ki sanki aynı insan oluyorlardı. Konuyu değiştirmeye çalıştı. “Son zamanlarda Medford’dan bir rapor aldın mı?”

“Bu sabah. Neredeyse kanyonun dibine ulaşmış. İki günde işini bitirebilir,” dedi ve sonra yüzünü inceledi. “Yorgun görünüyorsun. Son günlerde dinlenebiliyor musun?”

“Yeterince dinleniyorum.”

Ruel bir küfür mırıldandı. “Programın ilerisinde olduğunu söylemiştin. Dilam ve Li Sung’un bir süre işi devralmasına izin ver.”

“Ama Abdar...”

“Abdar için endişelenme konusunu da bana bırak.”

Jane başını salladı.

Ruel ona bezginlik içinde baktı. “*Lanet olsun*, çok inatçısın!”

Sonra Nugget’ın yanına gitti ve dörtlüye yola çıktı. Şantiyeye doğru giderken, arkasında bir toz bulutu bırakmıştı.

Öğleden sonra Bedelia'yla birlikte geri dönmüştü. "Hadi," dedi kısaca. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Jane, "Bekleyemez mi?" diyerek alnında biriken terleri koluyla sildi. "Karanlık basmadan önce daha vaktimiz var."

"Bekleyemez," dedi. "Dilam'a gelip iş bitimine kadar ekibi kontrol etmesini söyledim bile."

"Ama fillerin yanında Li Sung'un Dilam'a ihtiyacı var."

"Hadi," dedi. Ses tonu ve yüz ifadesi oldukça katıydı. "Şimdi."

Fikrinden vazgeçmeyeceği çok netti. Bedelia'ya bindi. "Sorun nedir? Nereye gidiyoruz?"

Ruel, "Gidince görürsün," dedi ve güneye doğru yola çıktı. "Beni takip et."

Jane, ilk başta onu sabah birlikte gittikleri açıklığa götüreceğini zannetmişti ama Ruel oraya ulaşmadan doğuya dönüp ormanın içindeki yola girdi. Yirmi dakika sonra, ormandan çıkmışlar ve bir gölün kenarına gelmişlerdi.

"İşte geldik." Ruel, Nugget'ı, kasuarına ağacının etrafındaki hafif gölgeliğe çekerek eyerden atladı. "Aşağı in."

Jane, "Neredeyiz?" diye soru şaşkın bir şekilde. Baktığı her yerde gördüğü parıl parıl renkler ve güzellik karşısında büyülenmişti. Gölün kenarını kırmızı gelincikler sarmıştı. Karşı taraftaki orman ağaçlarının çiçekleri turuncu renkte parlıyor, suyun serin ve huzurlu mavisi üzerine ateş gibi yansıyor. Aşağıda, kıyının karışışında yirmi ya da otuz fil, gölgelerde oynayıp duruyordu. "Anlamıyorum. Ne görmem gerekiyor?"

Ruel yanına gelerek onu atından indirdi. "Çiçekler, su, kuşlar, filler," dedi. Sonra Nugget'ın üzerinden bir battaniye alıp çimenlerin üzerine serdi. "Ben."

"Beni buraya manzara izlemek için mi getirdin?"

“Seni buraya dinlenmen için getirdim. Şimdi dinleneceksin.”

“Ben dinlenmek istemiyorum.”

“Yine de dinlen,” dedi ve göz göze geldiler. “Benden sakınmana gerek yok. Geçen akşam çok çaresizdim. Şimdiye kadar bir hata yaptığımı düşündüm ve telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Fakat bunun bile en iyi yol olmadığını biliyordum.” Jane’in bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını döndü ve gölün karşısındaki filleri işaret etti. “Tanıdık bir fil görebildin mi?”

Jane sabırsız bir şekilde gösterdiği yöne baktı. “Her gün fil görüyorum. Buraya gelip de...” dedi ve görmesi gereken fili fark edince gözlerini iri iri açtı. “Caleb mi?”

“Caleb,” diye doğruladı Ruel.

“İlk geldiğimizden beri onu görmemiştim.”

“Dilam bana dişilerin genellikle erkeklerden ayrı durduğunu anlatmıştı ve Caleb de onu evlat edinen annesiyle kalmak zorunda. Geçen hafta onun izini sürdüm.”

“Neden?”

“Kendi tuzağıma düştüm. Onunla ilgilenmek istedim.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Şimdi o bana ait. Bunu senin anlamam lazım.”

“Büyümüş,” dedi Jane yumuşak bir sesle. Sonra da başka bir filin üzerine su fırlatmasını görünce kahkaha attı. “Ve eskisi kadar da uysal değil.”

Ruel ikna edici bir ses tonuyla, “Onu bir süre izlemek istemez misin?” diye sordu. “Birkaç saate ne dersin?”

Jane’in geri dönmesi gerekiyordu. Bir kere daha Caleb’e baktı. “Belki biraz izleyebilirim,” dedi. Battaniyenin üzerine oturup kollarını dizlerinin etrafına sardı. “Çok komik, öyle değil mi?”

Ruel onun yanına oturdu. Yakın oturmuştu ve ona dokunmuyordu. “Çok eğlenceli.”

Dakikalar geçtikçe Jane’in de gerilimi yavaş yavaş azalmaya

başladı. Üç tane mavi gövdeli yabani tavus kuşu, filler kıyıya doğru ilerledikçe kaçışsa da kısa bir süre sonra tekrar yere oturdular. Tehdit yoktu. Acele yoktu. Sadece güzellik, zarafet ve sevgi vardı. Yumuşak bir esinti yanaklarına dokunurken çiçeklerin kokusu onu sarmış, tüm duyularını uyandırmıştı.

Ruel, “Ben de eğlenceli olabilirim,” diyerek bakışlarını Caleb’e çevirdi. “Tabii aklıma koyarsam.”

“Gazeteci çocuk ...” diye mırıldandı.

“Evet... Seni eğlendirebilirim. Seninle ilgilenebilirim. Bedenine keyif verebilirim,” diye ekledi zalimce. “Ve seni asla lanet olası bir fil için terk etmem.”

Jane, kelimelerinin yarattığı mutluluktan titremişti. “Sen ne diyorsun?”

“Senin için Li Sung, Patrick veya Caleb ne ise ondan olmak istiyorum,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Hatta daha fazlası. Senin için o lanet demiryolundan daha fazla anlam ifade etmek istiyorum. Kahkaha atmanı sağlayan ve seni çocuk sahibi yapan biri olmak istiyorum.”

Jane şaşkın bir şekilde ona baktı.

“Ben diyorum ki...” dedi ve sustu. Garip bir heyecanla, “Sana âşığım,” dedi ve nefes verdi. “İşte oldu, söyledim. Lanet olsun, çok zordu. Umarım tatmin olmuşsundur.”

Tatmin mi? Bir zamanlar ondan bu cümleyi duymak için neredeyse her şeyini verebilirdi. Şimdi bile içini acı tatlı bir neşe kaplamıştı. “Artık çok geç.”

Ruel kaşlarını çatı. “Doğru düzgün bir şekilde söylemediğimi biliyorum ama bu gerçek ve bununla yaşamayı öğrenmek zorundayız.” Sonra uzanıp son derece yumuşak bir şekilde yanağını okşadı. “Aşkın her geçen gün büyüyor ve güçleniyor... Ta ki tek hissettiğim şehvet olana kadar.” Suratını buruşturdu. “Yine de Tanrı biliyor, gözüme bir damla uyku girmeden kaç gece geçirdim. Seninle ilgilen-

mek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. Bana inanıyor musun?”

Ona inanmak istiyordu ama buna cüret edemezdi. “Hayır.”

Ruel hareketsiz kaldı ve o anda Jane onu kırdığını anladı. “Sanırım bunu hakkettim,” diye patladı bir anda büyük bir yoğunlukla. “Ama Tanrı şahidim olsun ki bana *inanacaksın*. Bana inacak, bana güvenecek ve beni bir daha sevmeyi öğreneceksin. Zaten bana karşı şu anda da duyguların var ama kabul etmiyorsun. Belki de benim senin için hissettiklerimi hissetmiyorsun ama hislerin var,” diyerek derin bir nefes aldı. Sonra da rahat bir şekilde omuz silkti. “Ah, pekâlâ, bunun kolay olmasını beklememiştim. Sadece sabırlı olmak zorundayım.”

“Bunun sana bir faydası olmaz,” dedi Jane kısık bir sesle.

“Sen öyle san,” dedi. “Konu sadece bana güvenmemen değil. Sana bir kere daha zarar vereceğimi düşünüyorsun. Böyle bir şey bir daha olmayacak. Seni seviyorum.”

“Tabii lan ve beni aynı odada görene kadar. Ondan sonra beni ne kadar seveceksin?”

Ruel tepki vermedi. “İlan’ı seviyorum ama bu sana karşı hissettiklerimle karşılaştırabileceğim bir konu değil. Bana bir şans ver.”

Jane başını salladı. “O kadar cesur değilim.” Sonra ayağa kalkmaya yeltendi. “Artık şantiyeye dönmem gerek.”

“Otur, lütfen. Güneş battıktan sonra gideriz. Kaçıp gitmen için hiçbir neden yok. İtirafım sona erdi.” Sonra battaniyeye uzanarak gözlerini kapadı.

Jane orada yatmak ve az önce ona söylediklerini düşünmek istemiyordu; kelimeler baştan çıkaracak kadar tatlıydı. Güneş ışığında ona baktı. Saçları alev alev yanıyordu, vücudu zarif ve kıvrımlıydı, kirpikleri yanaklarına doğru eğimliydı. O bir mandarin, bir kahraman ve gazeteci çocuktü.

Kararlıydı, keyif veriyordu ve bir günah kadar çekiciydi. Göze hoş görünen, duyuları uyaran ne varsa onda vücut bulmuştu.

İsteddiği her şeydi. Sahip olamayacağı her şeydi.

Ona âşıkı.

Bu farkındalık yavaş, hüzünlü ve kesin bir şekilde gelmişti. Neden ona olan aşkının bir an olsun bitmiş olabileceğini düşünmüyordu? Çünkü korkuyordu, bunu fark etti. Yara izleri çok derindi. Alacağı risk çok büyüktü.

“Uzan,” dedi bir kere daha gözlerini açmadan.

Ona sahip olamazdı ama en azından bu huzur ve tatlılık dolu anın keyfini çıkarabilirdi. Jane tereddüt etse de yavaşça yanına uzandı. Cinnidar’dan ayrıldıktan sonra elinde sadece anılar kalacaktı ve bu anıya da sonsuza kadar tutunacaktı. “Belki biraz daha kalabilirim,” dedi gözlerini kaparken. Kuşların sesini ve yanında uzanmış Ruel’in yumuşak ve düzenli nefesini duyabiliyordu...

“Jane.”

Gözlerini açtığı anda Ruel’in ona doğru eğilmiş olduğunu gördü. Ağaçların arasından süzülen güneş şimdi Ruel’in arkasında kalmış, saçlarını aydınlatmış ve yüzünü gölgede bırakmıştı.

“Ruel...” diye mırıldandı uyuklu bir şekilde.

“Gitme zamanı geldi. Neredeyse bir saattir uyuyorsun. Güneş neredeyse batmak üzere.”

“Öyle mi?” dedikten sonra uzanıp Ruel’in saçma dokundu. Çok yumuşaktı... Ellerini aşağı indirerek yanağında gezdirdi; teninin dokusunu hissetmeye çalışıyordu.

Ruel gerildi. “Uyan, Jane.”

“Uyanığım.”

“Bence pek ayılamadın,” dedi endişeyle kaşlarını çatarak. Sonra aklına başka bir şey geldi, “Tekrar ateşin mi çıktı yoksa?”

Jane kendini sıcak ve dumanlı hissediyordu ama bunun nedeninin ateş olmadığını da çok iyi biliyordu. “Hayır.”

Jane onun elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu. Ruel'in yaşadığı şok dalgası, Jane'in yaşadığı şaşkınlığa eşitti. Hiç düşünmeden, sadece içgüdüleriyle hareket etmişti. Fakat yine de bundan pişman değildi. Unutmayacağı bir anı daha...

"Bana bunu yapma," dedi Ruel boğuk bir sesle. "Seni buraya bu yüzden getirmediğim, lanet olsun."

Elinin altında göğsü inip kalkıyor, göğüs ucu sertleşiyordu. Jane nefes nefese kalmış bir şekilde, "Artık dinlenmek istemiyorum," dedi.

Ruel, "Bunu görebiliyorum," diyerek avuç içini yavaşça göğsüne bastırdı ve Jane'in bütün vücudunu sıcaklık sardı. "Emin misin?"

Jane titremeye başlıyordu. "Evet."

Ruel derin ama düzensiz bir nefes verdi. "Tanrım, çok memnunum."

Sonra Jane'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Bu diğer zamanlardakine benzemiyordu. İlk başta aralarındaki ritim ninni gibi yavaş ve tatlıydı ama daha sonra o yavaşlıktan eser kalmamıştı. Çılgın, sıcak ve şuursuzdu, ikisini de duyguların fırtınasına çekmişti. Ancak yine de bu fırtınanın, hâkimiyetin karanlığıyla bir ilgisi olmadığını fark etti. Yönetiyordu ama işgal etmiyordu.

Çıktığı doruk onu hareketsiz ve nefes nefese bırakmıştı, kollarıyla onu sıkıca kendine bastırıyordu.

Ruel'in göğsü kabarıyordu, yüzü omuzlarına gömülmüştü. Sesi kısık ve hissettiriciydi. "Neden, Jane?"

Jane, hiç düşünmeden ona doğruları söyledi. "Cinnidar'dan ayrıldıktan sonra da hatırlayacağım bir şey olsun istiyorum," dedi.

Ruel tokat yemiş gibi sarsıldı. "Umarım bu deneyimi unutulmaz kılabilirim."

Jane, özensiz kelimeleriyle onu bir kere daha kırmıştı. "Demek istediğim uyandığımda seni yanımda buldum ve..."

"Açıklamana gerek yok," dedi. Başını kaldırarak ona baktı.

“Daha önce de kadınlar tarafından kullanıldım. Fakat bu durum benim için hiç problem olmadı,” dedi. Sonra üzerinden kalkıp doğruldu ve Jane’i kollarına alarak kaldırdı. “Sadece bir anı olarak kalmaya niyetim yok. Hem ben de kendim için birkaç keyifli anı yakalamak istiyorum.”

Sonra göle doğru yürümeye başladı.

Jane şaşkınlık içinde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Ruel bu...”

Kıyıya doğru ilerledi ve göle girdi.

Soğuk su Jane’i ürpertmişti. “Sen buna mı keyif diyorsun?”

Onu ayaklarının üzerine bırakırken sıırttı. “Alışacaksın.” Elleri başının arkasında dolaşüyor ve örgüsünü açıyordu. “Saçlarını görmek istiyorum.” Parmaklarını Jane’in gür saçlarının içinden geçirdi. “İpeksi... Saçlarını oldum olası çok sevdim,” dedi. Sonra yumuşak saçlarını kavrayarak başını hafifçe geriye yatırdı ve gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum.”

Jane, Ruel’in gözlerinin içine bakarak öylece kalakaldı. Ruel’e karşı neler hissettiğini söylemesine imkân yoktu. Bir kere daha onun gücüne teslim olamazdı.

“Ama tabii ki bana inanmıyorsun,” dedi zorla da olsa. “Hâlâ üşüyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı.

Ellerini üzerinden çekip bir adım geri gitti. Bilerek suya vurdu ve yüzüne su sıçrattı. “Peki, ya şimdi?” dedi sinsî bir şekilde sırtarak.

Jane ağzına dolan suyu tükürdü. “Beni boğmaya mı çalışıyorsun?”

Ruel, “Sadece Caleb’i taklit ediyorum. Onu eğlenceli buluyorsun sanırım,” dedi ve bir kere daha su sıçrattı.

“Ruel bu...” dedi. Ruel’in yüzü çocuksu bir yaramazlıkla parlıyordu, Jane elinde olmadan bir kahkaha attı. Ruel’in hareketleri göz açıp kapayana kadar ılımlı bir yoğunluktan çekici bir günaha dönü-

şürken, Jane bu değişimi rahatlıkla kabul etti. “Hadi, yüzelim.”

Ruel başını sallayıp, “Sana su sıçratmayı tercih ederim. On yaşında kızmış bir çocuk gibi görünüyorsun,” dedi. “Senin o yaş-taki halini görmek isterdim.”

Bu sözü takip eden bir saat içinde, Jane gölde yüzüp oynar-larken hiç yaşamadığı çocukluğunu tekrar kazanmış gibiydi. Ken-dini genç, neşeli ve mutlu hissediyordu. Güneş batıp Ruel kıyıya çıkıp giyinmeye başladığında hayal kırıklığı hissetmişti.

İsteksiz bir şekilde peşinden gitti. Hava hâlâ sıcaktı ama hafif rüzgâr tenine dokununca ürperdi. Hızlı bir şekilde battaniyeye ku-rulandı ve kıyafetlerini giymeye başladı.

Ruel, Jane’in gömleğini yerden aldı ve ona uzattı.

Jane kollarını geçirdi. “Tek başıma giyinebilirim,” dedi.

Ruel düğmeleri iliklemeğe başladı. “Bunu yapmak istiyorum. Eğil,” diye mırıldandı. “Yapmak istediğim bir şey daha var.”

Mihracenin tablosu... Yazlık evde o gün yaşadıkları anı ak-lında parlayınca bakışlarını da yüzüne çevirdi.

Jane’in ne düşündüğünü fark edince dudaklarını sıktı. “Hayır, onu bir gün tekrar denemek istememe rağmen, hayır. Bu sefer doğru yapacağım. Şu an sana bakmamda herhangi bir kusur gör-müyorsun, öyle değil mi?”

Jane, göldeyken ona baktığında yüz ifadesindeki hassaslığı hatırladı. “Hayır,” dedi ve yavaşça battaniyenin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

O da yanında eğildi. Saçlarını örmeye başladı. “Bunu, Kar-tauk’u görmek için beni tapınağa götürdüğün ilk günden beri yap-mak istiyorum. Li Sung’un seninle ilgilenmesini izlerken deliller gibi kıskanmıştım. O zamandan bilmeliydim ama...”

Parmakları, Li Sung’un parmakları kadar becerikli değildi ve kalm örgüyü tamamlaması biraz uzun sürdü. Jane sanki bir rüya-daymış gibi, bu durumu umursamadığını fark etti. Kendisini şı-

martılmış ve son derece değerli hissediyordu.

Ruel, “İşte. Bitti,” diyerek ayağa kalktıktan sonra onu da kaldırdı. “Ve şimdi üşütmeden önce seni kampa götürmek zorundayım.”

Bedelia’nın üzerine çıktı ama dizginleri tutarken o da ellerini tuttu.

Sesi, ani bir patlamayla sertleşmişti. “Sana bir daha acı vermeyeceğimi ne zaman fark edeceksin acaba? Bana ne zaman inanmayı planlıyorsun?”

Jane, ona inanmak istiyordu, bu fırsatı değerlendirmek istiyordu. Fakat bu cazibe ne kadar karşı konulamaz olursa olsun çok korkuyordu. Çaresiz bir şekilde ona baktı. “Yapamam. Sana söyledim çok fazla...” Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken sesi de titremişti. “Yapamam!”

Bir sonraki an, ormanın içinden kampa doğru dörtnala gidiyordu.

Yirminci Bölüm

“Görmen gereken bir şey var,” dedi Kartauk. Sonra Margaret’in bileğini yakalayarak onu ön girişteki salona doğru sürükledi.

Margaret, “Bırak beni,” diyerek bileğini kurtarmaya çalıştı. “İlan’ın yanma dönmek zorundayım. Öğle yemeği vakti geldi.”

“Biraz beklemek zorunda.”

“Neden peki bunu...” Kartauk’un yüz ifadesindeki korkutucu duygusuzluğu görünce sustu.

Kartauk onu ön verandaya çıkarmış ve tepeden liman tarafını işaret etmişti. “Bak.”

Yangın!

Deniz kenarında bulunan dok ve depolar, cehennem kuyusu gibi alev alev yanıyor ve kıvrılan siyah dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Bu da nedir?” dedi Margaret fısıltıyla.

Kartauk “Benim bir fikrim var ama emin olmak için Tamar’ı gönderdim,” dedikten sonra hızla kapıya döndü. “Hizmetçilerin katma gidip hamalları ve İlan’ın sandalyesini al. İlan’ı yolculuğa hazır hale getireceğim.”

“Neler oluyor?” dedi Margaret peşinden gelerek. “İlan’ın seyahat etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

“Kalmak onun için daha zor olacak.” Abdar’ın kapıya dayanmış olduğunu düşünürsek.”

“Abdar! Ama Ruel daha iki ayımız olduğunu söylemişti.”

Kartauk, “Anlaşılan Abdar geleneklere uymamaya karar vermiş,” diyerek salona doğru ilerledi. “Jock’a atını hazırlayıp getirmesini söyledim. Hamallara, Ian’ın sandalyesine fazladan minder koymalarını söyle. Kanyona giden yolun eğimini düşününce onun için zor bir yolculuk olacak.”

“Bu korkunç. Sarayın yakınında yağmur ormanında saklanamaz mıyız?”

Kartauk başını salladı. “Bizi bulurlar. Ruel’in yanına gitmek zorundayız.”

“Ama hamallar yeterince hızlı olabilir mi?”

“Başka şansımız yok. O dar kanyon yolundan araba geçiremeyiz. Medford’un döşediği yol kadar genişliği var,” dedi ve sonra omzunun üzerinden, “Hadi!” diye seslendi.

Margaret başını salladı ve koridordan hızla inerek hizmetçilerin katına indi.

Kartauk, Ian’ın odasının kapısını açtığı anda onu pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş limandan yükselen siyah dumanı izlerken buldu.

“Gidiyoruz, Ian.”

Ian, gözlerini dumandan ayırıp Kartauk’a çevirdi. “Abdar mı?”

Kartauk başını salladı. “Büyük ihtimalle. Ne kadar zamanımız kaldığını öğrenmek için Tamar’ı gönderdim,” dedikten sonra dolabı açıp Ian’ın pelerinini çıkardı. “Buna ihtiyacın olabilir.” Büyük heybe çantayı alırken Ian’ın sandalyesinde duran bir sürü ilaç kutusuna baktı. “Bunları koymak için bize bir valiz lazım.”

Ian, “Glencclaren’den gelirken Margaret’in yanında küçük deri bir kutu vardı. Dolabın dibinde duruyor,” diyerek sandalyesinde doğruldu. “Onu buraya getir. Sen Margaret’in eşyalarını toplarken ben de ilaçları koyayım. O nerede?”

“Taşıyıcılarını çağdırmaya gitti.”

“Ah, evet, bu kadar acil durumda bile uygun bir saltanat ve görkemle seyahat etmeliyim,” dedi ve sonra Kartauk’un verdiği deri kutuyu alıp şişeleri dikkatli bir şekilde yerleştirmeye başladı. “Margaret’in mavi şalını almayı unutma. Hem sıcak tutar hem de ona çok yakışıyor.”

Kartauk şalı alarak heybenin içine tıktı. “Çok sakın görünüyorsun.”

“Neden olmayayım ki? Sen ve Margaret yanımdasınız ve iyiliğimi düşünüyorsunuz,” dedi gülümseyerek. “İnsanın yanında arkadaşları olunca Abdar gibi bir alçak da kim oluyor?”

“Bir tehdit.”

Tamar kapıyı açarak içeri girdiğinde, her zamanki sakinliğinden eser yoktu. “Abdar! Gitmek zorundayız.”

“Abdar olduğuna emin misin?” diye sordu Kartauk.

Tamar başını salladı. “Askerleri, aynı bana söylediğin gibi mavi ve beyaz üniforma giyiyor.”

Kartauk küfretti. “Kaç kişiler?”

“Belki iki yüz. Ama ellerinde İngiliz tüfeği var.”

Kartauk kaşlarını çatı. “İki yüz mü? Neden daha kalabalık değil?”

“Bence yeterince kalabalık,” dedi Ian kısık bir sesle.

Kartauk başını sallayıp Tamar’a döndü. “Ne kadar vaktimiz var?”

“Çok yok. Askerler, saraya doğru ilerlerken limanı ateşe verdi. Abdar’ın askerleriyle kasabanın dışında karşılaştım ve hemen döndüm.”

“O zaman hemen arkandan geliyorlar,” dedi Ian. “Ve bizim de aptal taşıyıcılarım için vaktimiz yok.” Kartauk’a baktı. “Margaret.”

Ian haklıydı. Taşıyıcıların, Abdar’ın askerlerinden kaçarak

kanyon yolunda ilerlemeleri için bir mucize gerekliydi ve Margaret de yanlarında olursa, esir düşmek pahasına bile olsa Ian'ı bırakmazdı. Kartauk başını salladı. "Bir çaresine bakacağım. Eşyalarını bir an önce topla ve onu sandalyesine oturttur, Tamar. Hemen yola çıkacak."

Dört Cinnidarlı taşıyıcı Ian'ın odasına girerken o da odadan çıkıyordu. Margaret de peşlerinden geldiği için kolunu yakaladı. "Hayır," dedi ve onu koridora doğru çekti. "Onunla ben ilgileneceğim. Sen önden git."

"Sen delirdin mi? Ian olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Birisinin Medford ve Ruel'i Abdar konusunda uyarması lazım. Medford'un kampı, kanyon duvarının hemen dibinde. Gidip onu uyar sonra da Ruel'in kampına git. Bana en son, Medford'un kampının yaklaşık on beş mil uzağında olduğunu söylemişti. Ona Abdar'ın sadece iki yüz kişilik bir ordusu olduğunu ama çok iyi silahlandıklarını söyle. Daha fazla takviye geleceğini sanmıyorum. Bu hamlesiyle onu yenme ihtimali çok yüksek."

"Sen gidip Ruel'i uyar. Benim yerim Ian'ın yanı."

Kartauk da aynen böyle bir tepki bekliyordu. Margaret altın kadar sert, aslan kadar cesurdu. "Peki, bir savaşta onu koruyacak kadar güçlü müsün?" dedi ve onu verandanın basamaklarında duran Jock'a doğru itti. Jock atının yanında bekliyordu. "Senin çok büyük bir yüreğin olabilir ama ben de Goliath kadar güçlüyüm."

"David'in kılını bile kıpırdatmadan öldürdüğü Goliath."

"Şans eseri bir hamleydi o," dedi Kartauk sırtarak. "Zaferi hak eden Goliath'dı." Jock'a döndü. "Ruel'in yanına gidene kadar sakın durmasına izin verme."

Jock başını salladı. "Tamam."

"Ama ben hiçbir yere..."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Kartauk. "Bana gerçekten güveniyor musun, Margaret?"

“Evet ama yine de...”

“O zaman bunun hepimiz için en doğrusu olduğuna da güven. Günü kurtarmanın tek yolu olabilir. Sana söz veriyorum, Ian da hemen peşinde olacak.” Gülümsedi ve yüzü aniden sevgiyle aydınlandı. “Git, Margaret, güven bana.”

Sonra onu eyerine kaldırıp atın arkasına eliyle vurarak kanyona doğru dörtnala yola çıkmasını sağladı.

Arkasını döndü ve verandanın basamaklarını çıktı. Gidişini izlemek, sırtının zarif silüetine bakmak ve o çok sevdiği bir şekilde başını gururla ileri uzatmasını görmek isterdi. Bu bir erkek için çok da fazla bir şey sayılmazdı.

Oysa hiç vakit yoktu.

Margaret ve Jock, kanyon yolunun yarısına geldiklerinde Margaret Kartauk’un sözlerinin gerçekte ne demek olduğunu yeni fark etmişti.

“Aman tanrım,” diye mırıldandı içini kaplayan panikle.

Ian’ın hemen arkasından geleceğine söz vermişti.

Fakat kendisiyle ilgili hiçbir şey söylememişi.

Kartauk odaya girdiğinde Ian hâlâ pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Cinnidarlı taşıyıcıların yanındaki duvara yaslanmış duran Tamar’a baktı. “Neden yolculuk sandalyesine binmedi hâlâ? Size onu hazırlamanızı söylemedim mi?”

Tamar başını salladı. “Ve o da bize, onu kaldırmamamızı söyledi. Onun isteklerine uymak zorundayız.”

“O gitti mi?” diye sordu Ian.

Kartauk başını salladı. “Tabii önce karşı çıktı. Geri dönme-yeceğinden emin olmak için seni de bir an önce yola çıkarmak zo-

rundayız. Seni hemen peşinden göndereceğim konusunda ona söz verdim.” Ian’ın sandalyesinin yanına gitti. “Hadi bakalım. Şimdi seni kaldıracam.”

“Henüz değil,” dedi Ian ve yanındaki masanın üzerinde duran şarap kadehine bakarak sırtıttı. “Şarabım bittikten sonra. Afyonruhunu yeni aldım ve etkisini gösterene kadar beklemek zorundayım. Kanyona yolculuk işkenceden farksız olacak. Çok az bekleteceğim sizi.”

“Bekleyecek vaktimiz yok.”

Ian şarap kadehini aldı. “Benimle birlikte gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

Kartauk olduğu yerde kaldı. “Neden öyle söyledin?”

“Beni *göndereceğini* söylemişsin, *götüreceğini* değil. Karakterini de düşününce böylesi bir hareket daha mantıklı.”

“Karakterimi düşünecek olursan tam tersini yapmamı beklemen lazım. Hiç kimse kendini benim kadar düşünmez.”

“Margaret söz konusu olduğunda değil ama,” dedi ve şarabını yudumladı. “Sanırım burada kalıp Abdar’ın peşimize düşmesini ertelemek için bunun gerekli olduğunu düşünüyorsun.”

Kartauk başını salladı. “Abdar, Ruel’in kardeşini oyuncak olarak almaktan keyif duyar.”

“Ama senden keyif almaz mı?”

Kartauk omzunu silkti. “Ben Abdar’la yıllardır uğraşıyorum. Onu tanıyorum.”

“Ama yine de senin için de tehlike söz konusu.”

“Şarabını bitir. Artık yola çıkmak zorundasın.”

Ian başını salladı ve itaatkâr bir şekilde şarabın kalanını bitirdi. “Seni oyalamamam gerektiğini biliyorum ama burada otururken aniden bir şey fark ettim. Lanpur Vadisi’ndeki o geceden beri beni çok rahatsız eden bir şey.”

Kartauk, “Böyle bir şey için vaktimiz yok,” diyerek ileri doğru sabırsız bir adım attı.

“Tanrı’nın her zaman bir amacı vardır ama o gece beni kurtarması için onun elini görmedim. Oysa şimdi her şey netleşiyor.”

“Seni kaldıracığım.” Kartauk, onu kollarına almak için eğildi.

“Ben olsam böyle bir şey yapmazdım,” diye mırıldandı Ian ve sonra Kartauk’un omzunun üzerinden Tamar’a başını salladı. “Benim için gerçekten endişeleniyorsun ama düşersem, bu benim için çok acılı olur.”

“Seni düşürmeyeceğim.”

“Korkarım seçeneğin olmayacak.”

“Saçmalık... benim gücüm bir...”

Tamar’ın kafasına vurduğu vazo başında parçalanınca sustu. Homurdandı, gözleri kararmıştı. Sonra yere yığıldı.

“Gördün mü?” dedi Ian, Kartauk’a doğru bakarken. “Gerçekten beni aldatmana izin veremezdim, arkadaşım.”

Sonra Tamar’a baktı. “Çok iyi. Şimdi onu ata bindirin. Hemen.”

Tamar duraksadı. “Bence bu...”

“Ne olursa olsun bütün emirlerimi yerine getireceğini söylemiştin,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Endişelenme, bu yaptığım iyi bir şey, Tamar.”

“Hayır,” dedi Tamar ve anlayışla ona baktı. “Bu muhteşem bir şey.” Sonra taşıyıcılara başıyla işaret etti ve onlar da Kartauk’un iri gövdesini taşımasına yardım etti.

“Bekleyin!” dedi Ian. “Taşıyıcılara sandalyeyi dağın dibine götürmelerini söyle. Kartauk’un atının eyerini de sandalyenin arkasına bağlayın ve sürüklemesine izin verin.”

Tamar şaşkınlık içinde kaşlarını çatı. “Sandalyeyi sensiz mi gönderelim?”

“Margaret sandalyeyi arayacaktır. Sandalyeyi görmezse, Ruel’e gitmek yerine geri dönecektir.”

Tamar başını sallayıp hemen taşıyıcılara komut verdi. “Onları

gönderir göndermez geleceğim.”

“Hayır, senin alt katta saklanmanı istiyorum. Askerler seni bulduğunda onlarla savaşma. Ruel’in burada sarayda birine ihtiyacı olabilir.”

“Buraya gelmeyi tercih ederim.”

Ian başını salladı.

Tamar tereddüt etti ama sonra yumuşak bir sesle, “Siz nasıl isterseniz öyle olsun,” dedi.

Dakikalar içinde Ian odada yalnız kalmıştı. Üzerinde büyük bir rahatlık vardı. Her şey hallolmuştu. Tamamen olmasa da kısa süre içinde bitecekti. Daha fazla inancı olmalıydı. Tanrı’nın, nedsiz yere onun acı çekmesine izin veremeyecek kadar şefkatli olacağını bilmeliydi. Sıkıcı ve yavan hayatının sonunda ona ihtisamlı ve kahramanca bir görev verilmişti.

Sandalyesinde arkaya yaslanıp Abdar’ı beklemeye başladı.

“İşte!” dedi Jock yolu göstererek. “Onları görüyorum!”

Onları mı? Güneşte gözlerini kısarak bakan Margaret’in içi umutla doldu. Bu uzaklıktan, yolun ilerisinde sandalyeyi çok zor seçebiliyordu ama sandalyenin süslü ve kenarlıklı tentesinin hemen arkasında da atlı bir adam vardı.

“Hadi,” dedi Jock. “Medford’un kampı tam ileride.”

Margaret, “Tamam,” diyerek ileri atıldı. İkisi birlikte olabilirdi. Kartauk, Ian’la birlikte gelmiş olabilirdi. Lütfen, ikisi de orada olsun, diye dua etti içinden. Tanrım, merhametini esirgeme ve ikisini de kurtar.

Ian korktuğunu fark etti. Korkmayı beklemiyordu ama korkuyordu işte. Korku çirkin, sapkın ve karanlık bir şekilde karşındaydı.

Karanlığı düşünmemeliydi. Sadece ışığı düşünmek zorundaydı.

Geliyorlardı.

Sarayın dışarısından çığlıkları duydu. Sonra ince ahşap zemin üzerinde ayak sesleri ve uzun koridorda açılıp kapanan kapıları duydu.

Yaklaşmışlardı, kapalı kapının hemen ardındalardı.

Kapı ardına kadar açıldığında gerildi. Abdar içeri dalmıştı.

“Ah, en sonunda! Burada kimsenin olmayacağından korkmuştum,” diyerek Ian’ın yanına doğru geldi. Genellikle ifadesiz olan yüzü sinirle gerilmişti. “Seni tanıyorum. Sen kardeşisin, sakat olan.”

Ian başını yana eğdi. “İlk tanışmamızı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum, Majesteleri.”

“Diğerleri nerede?”

“Diğerleri mi?”

“Kartauk nerede?”

Ian boş gözlerle odasına baktı. “Az önce buradaydı,” dedi ve sandalyesine yaslandı. “Beni affedin, Majesteleri. Az önce afyon-ruhu aldım ve şu an net düşünemiyorum. Sanırım şimdi fırın odasındadır... Verandanın karşısında. Ya da belki de yazlık evdedir. Geldiğiniz için biraz rahatsız olmuştu.”

“Rahatsız olmak için yeterli nedeni var.” Abdar arkasında duran yakışıklı ve genç adama döndü. “Gidip onu bul, Pachtal. Ve buraya getir.”

Pachtal hemen odadan çıktı.

Abdar, Ian’a döndü. “Eşinizin sizinle birlikte Cinnidar’a geldiğini duydum. O nerede?”

“Korktu ve kaçtı. Sanırım bir yerlerde saklanıyordur.”

“Seni yalnız mı bıraktı?”

“Başka seçeneği yoktu. Bu çaresiz sakat adama yardım etmek için hayatından mı vazgeçsin?”

Ian, verdiği cevapla birlikte Abdar’ı biraz olsun ikna edebil-

diğini fark etti. Abdar yavaşça başını salladı ve bir subaya döndü. “Kadını da arayın.”

Subay gittikten sonra, Ian’ın yanına doğru geldi. “Geri dönmemeliydiniz. Kardeşin, Kali’nin hazinesini çalmaya teşebbüs ederek onu sinirlendirdi.”

“Onun hazinesi mi senin hazinen mi?” diye sordu Ian.

“Ne fark eder. İkisi de aynı şey.”

“Öyle mi?” dedi Ian gözlerini kapatarak. “Affedin beni, Majesteleri. Bu afyonruhuna karşı daha fazla direnemeyeceğim.”

Dakikalar geçti. Abdar’ın odanın içinde huzursuz bir şekilde bir ileri bir geri dolaştığını duyabiliyordu. En sonunda patladı. “İlaç aldığını hiç sanmıyorum. Bence beni umursamamak için bahane uyduruyorsun.”

“Afyonruhu...”

“Zafer benim olacak, bunu biliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Onun ne ordusu ne de silahı var. Benim ise sizin Albay Pickering’in cephanesinden aldığım çok iyi tüfeklerim var.”

“Senin için ne güzel.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Bence sen zafer kazanacağına inanıyorsun,” dedi belli belirsiz gülümseyerek. “Ancak Ruel hiçbir zaman uzlaşmacı bir insan olmamıştır. İsterseniz Margaret’e de sorabilirsiniz.”

“Ama onun hiç...”

“Kartauk burada değil,” dedi Pachtal aceleyle odaya döndüğünde. “Sarayı ve etrafı iyice aradık. Sadece bir Cinnidarlı hizmetçi bulduk. Gerisi kaçmış.”

Abdar küfrederek Ian’a döndü. “Nerede o?”

Ian gözlerini açtı. “Kali’ye sormanızı önerebilir miyim?”

“Bana meydan mı okuyorsun?” dedi Abdar. Bir anda yanakları kızarmıştı. “Seni zavallı, sakat herif. Demek beni küçümsedi-

ğini ima edecek kadar küstahsın, öyle mi?”

“Anlaşılan o kadar küstahım, evet. Ben de biraz şaşırdım. Bir an için bu kadarını bile yapamayacağımdan korkmuştum. Ruel, bu konularda benden daha iyidir,” dedi ve Abdar’ın gözlerinin içine baktı. “Evet, seni küçümsüyorum, Abdar. Hem seni hem de lanet olası o yıkım Tanrıçanı.”

“Kali sana gücünü gösterecektir. Onun karşısına çıkan herkesi mahvedecek ve...”

“Kali diye bir şey yok,” diye araya girdi Ian yumuşak bir sesle. “Gerçek bir yıkım yok. Yıkılan şey sadece başka bir şeye dönüşüyor.”

“Yalan söylüyorsun.” Abdar alev alev gözlerle ona bakıyordu. “Kali var ve ben de sana var olduğunu göstereceğim.” Pachtal’a döndü. “Benares nerede?”

“Hâlâ gemide.”

“Orada ne yapıyor?” diye bağırdı Abdar cırtlak bir şekilde. “Gidip onu çağırın. Onu istediğimde yanımda yoksa ne işe yarıyor?”

“Ona ihtiyacınız olmayacağını söylediniz,” dedi Pachtal sakın bir ses tonuyla. “Kartaук buradaysa onun ikna edilip...”

“Ama Kartaук burada değil. O İskoç köpeğinin kanatlarına sığınmış ve kaçmış. Benares’le yetinmek zorundayım. Ona buraya gelmesini ve maskeleri getirmesini söyleyin.”

“Hepsini mi?”

“Tabii ki hepsini. Meditasyon yapmalı ve İskoç’a saldırmadan önce gücümü toplamalıyım.”

“Şimdi yola çıkıp onu şaşırtmak daha iyi olmaz mı?”

“Kartaук bizim geldiğimizi duyduğuna göre artık onun için bir sürpriz yapamayız. Onu canımın istediği zaman ezeceğim,” dedi. Tombul, çocuksu yüzü, Ian’a bakarken bir gülümsemeyle aydınlandı. “Koleksiyonumda yer almaya layık olamayacak kadar

zayıf ve ilaç etkisi altındasın ama eminim seni, kardeşinin yüreğine korku salmak için kullanabilirim,” dedi ve Pachtal’a döndü. “Yap şunu. Maskeleri İskoç’a götürmesi için şu Cinnidarlı hizmetçiyi kullanacağız. Bu iş çok iyi yapılmalı, anlıyor musunuz? Çok iyi.”

“Sizi bu konuda hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?” diye sordu Pachtal.

“Hayır, ama bu sefer de hayal kırıklığına uğratmamak zorundasın,” dedi Abdar ve odayı terk etti.

Pachtal, Ian’a gülümseyerek, “Majestelerinin keyfini kaçırdınız. Korkarım bunun cezasını çekeceksiniz,” dedi ve yanına geldi. “Ama önce birkaç saat Benares’in gelmesini ve afyonruhu-
nun etkisinin geçmesini bekleyeceğiz. Uygun tepkiyi almak için mücadele etmeliyim.”

Ian içinin istekle dolduğunu hissetti. Birazdan burada olacaktı. O an geldiğinde çabalamalı, kutsal yasanın gerektirdiği gibi savaşmalıydı ve o an giderek yaklaşıyordu.

Neredeyse ışığı görebilecekti.

“Benim suçum değildi,” dedi Benares panikten çatlamış sesiyle. “Ben sadece bir zanaatkârim. Sorumluluk sizde. Bu sizin hatanız.”

“Ben hata yapmadım,” dedi Pachtal sert bir sesle. Böyle bir şey nasıl olabilir, diye merak etti. Gerçekten inanılmazdı. “Suçu kesinlikle üstlenmeyeceğim.”

“Üstlenmek zorundasın,” dedi Benares. Gözleri parlıyor elleri titriyordu. Altın ustası daha önce hiç Pachtal’la bu şekilde konuşmaya cüret edememişti ama Pachtal korkusu kesinlikle Abdar korkusunun yanında solda sıfır kalıyordu.

Pachtal da aslında korktuğunu fark etmişti. Abdar, babasının ölümünden bu yana giderek daha yabancılaşıyor, karanlık bir adama

dönüyordu ve bu hataya nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Abdar'ın öfkesi, Benares kadar ona da yönelebilirdi ve Abdar'ın duvarını süsleyen koleksiyonda yer almayı hiç istemiyordu.

“Senden suçu üstlenmeni istemiyorum,” dedi arkasını dönererek. “Kutuya koy ve şu Cinnidarlı hizmetçi Tamar'ı çağır. Ona kutuyu almasını ve İskoç'a iletmek üzere Medford'un kampına götürmesini söyle. Abdar böylece görmemiş olur. Ben de Abdar'a verdiği emri yanlış anladığımı ve kutunun doğrudan MacClaren'e gönderilmesi gerektiğini sandığımı söylerim.”

“Çok kızacak,” dedi Benares kuşkuyla.

“Bunu... Bu ucubeyi gördüğünde kızacağı kadar çok değil,” dedi altın maskeyi başıyla işaret ederek. “Sen ağzını sıkı tut, ben de sıkı tutacağım. Böylece ikimiz de hayatta kalacağız.”

Ruel ayağa kalkarak, “Tanrım, bu Margaret!” dedi. Sonra da kamp ateşine yaklaşan atlıya doğru ilerledi.

Jane de peşinden gitti. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Margaret'in burada oluşunun bir felaket habercisi olduğunu biliyordu. Atının üstünde hızla gelmişti, beyaz elbisesi kirlenmiş ve yıpranmıştı. Açık renk saçları sırtına doğru dalgalanıyordu.

Margaret'in kısrığı kayarak dururken Ruel de dizginleri yaladı. “İan?” diye sordu hemen.

“Hemen arkamda,” dedi Margaret nefes nefese. “Medford'a, ben gidene kadar onu kampta tutmasını söyledim. Kartauk bir an önce öğrenmeni istedi.”

“Neyi?”

“Abdar. İki yüz asker... Dok yanıyor...”

Ruel küfretti. “Lanet olsun! Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum! Ne kadar gerideler?”

Margaret başını salladı. “Bilmiyorum. Kanyona doğru gelir-

ken peşimde kimseyi görmedim. Medford önce kampı basarak işe başlayacağını ve yol üzerine gözcü koyacağını söyledi.”

“Onu aşağı indir,” dedi Jane yanlarına giderek. “Görmüyor musun, yorgunluktan bitmiş.”

“Özür dilerim,” dedi Ruel. Sesi Margaret’i kısıraktan indirirken dalgındı. “Peki, ya Kartauk?”

Margaret, “Emin değilim,” diyerek eyere yaslanıp gözlerini kapadı. “Ian’ın sandalyesini takip ediyor olabilir. Bir at gördüm...”

“Gel de otur,” dedi Jane kolunu Margaret’in beline geçirerek. Sonra da onu ateşin yanındaki battaniyeye doğru götürdü. “Ona kahve getir, Ruel.”

Ruel arkasını dönüp korların üzerinde asılı duran çaydanlığa doğru ilerledi.

Margaret battaniyenin üzerine çöktü. “Sanırım Kartauk...” dedi kollarını kendine dolayarak. Hâlâ titriyordu. “Sanırım onun amacı... Orada kalmak.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?” diye sordu Jane.

“Çünkü yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu sadece kendisinin bildiğini düşünecek kadar aptal bir insan,” dedi. Söylediği iğneleyici sözlerle rağmen gözlerinden yaşlar akıyordu. “Bana en azından bir seçenek sunabilirdi...” Sustu ve elinin tersiyle ıslak yanaklarını sildi. “Ama, hayır, orada kalıp o şeytan tarafından öldürülmeyi tercih etti. Zaten her zaman inatçının...” sesi çatladı ve susmak zorunda kaldı.

“Orada kalması öldüğü anlamına gelmez,” dedi Ruel metal bir kupayı Margaret’e vererek. “Kartauk zeki bir adam ve Abdar onu canlı istiyor.”

“Ne kadar süreliğine?” diye sordu Margaret sert bir şekilde. “Bana o canavardan bahsetti. Kartauk, Abdar’a istediğini vermez ve onu reddedince de ölür.”

“Ian’ın peşinden gitmiş olabileceğini söyledin,” dedi Jane

hafif bir sesle hatırlatarak. “Kalıp kalmadığını bilmiyorsun.”

“Bu doğru.” Margaret derin bir nefes aldı. “Hâlâ umut var, değil mi? Tam bir aptal gibi davranıyorum,” dedi ve doğruldu. “Kartauk, Abdar’ın sadece yaya askeri olduğunu, İngiliz tüfeği taşıdıklarını ve takviye güç geleceğini düşünmediğini sana söylememi istedi.”

“İki yüz silahlı askerle muhtemelen takviyeye ihtiyacı olmayacağını düşündü,” dedi Ruel dalgın bir şekilde. “Sonuçta benim hiç silahım yok,” diyerek ayağa kalktı. “Ama yanılıyor. Ona lanet olsun.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Jane.

Ruel, “Sen ve Margaret nehir boyunca kampta ilerleyeceksiniz. Bu daha iyi bir savunma pozisyonu olur. Herhangi bir şey olursa, ben dönmezsem veya size mesaj göndermezsem, asma köprüyü kesin ve Cinnidar köyüne doğru ilerleyin,” dedi ve atma doğru ilerledi. “Medford’un kampına gideceğim. Ian ve Kartauk’un sağ salım oraya vardığından emin olmalıyım.”

“Peki, ya gitmemişlerse?” diye sordu Margaret tereddütle.

Ruel ona baktı. “O zaman ben de peşlerinden giderim.”

“Sadece Kartauk olsa bile mi?”

Ruel kaşlarını çatı. “Tabii ki. Kartauk benim yüzümden Cinnidar’a geldi. Başka bir şey söylememi beklemiyorsun herhalde?”

“Sanırım, hayır,” dedi rahatlamış bir şekilde.

“Peki, ya Dilam ve Li Sung?” diye sordu Jane aniden. “Onların kampına uğradın mı, Margaret?”

Başını salladı. “Tabii ki yanından geçtim ama uğramadım,” dedi ve sonra yorgun bir şekilde şakaklarını ovdu. “Filler... Hiç bu kadar çok fili bir arada görmemişim.”

Jane, Ruel’e döndü. “Tabii ki Dilam yardım edebilir.”

“Peki, insanların ölme riskini göze alır mı? Pek sanmıyorum.”

“Sanırım yanılıyorsun. Onunla tanıştığım ilk gece böyle bir şey

söylemişti... Onların kampına gideceğim ve onunla konuşacağım.”

“Senden nehri geçmeni istiyorum,” dedi Ruel.

Jane, “Dilam’la konuştuktan sonra geçerim,” diyerek ayağa kalktı. “Sen burada kal ve dinlen, Margaret.”

“Ruel’le birlikte gideceğim,” dedi Margaret. “Başka bir at lazım bana, kısırak yorgunluktan bitmiş durumda.”

Jane, Margaret’in beyaz ve gergin yüzüne bakarak, “Sadece at değil,” dedi. Onun aklını çelmeye kalkışmamıştı. Ian hâlâ risk altında olabilirdi ve Ruel’in de tehlikede olduğunu düşününce içinin rahat etmeyeceğini biliyordu. Bu düşüncenin saçmalığı onu can evinden vurdu.

Tanrım, Ruel tehlikedeydi. Abdar’ın güçlerine doğru ilerliyor olabilirdi. Çığlık atmak, ona kalmasını söylemek, kaçabileceklerini ve tehlike geçene kadar ormanda saklanabileceklerini söylemek istedi. “Ruel!”

Ruel dönüp ona baktı.

Onu durduramazdı. Cinnidar onun yuvasıydı. Ve artık Cinnidarlılar da onun halkıydı.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

Ruel ona gülümsedi. “Sen de.”

Gülüşü çok parlak ve sevgi doluydu, ışığı yüzündeki acı dolu ifadeyi siliyordu. Aniden içine bir sıcaklık yayıldı; rahatlamıştı ve güvende hissetti. Birlikte bu işin altından kalkabilirlerdi. Ayağa kalktı. “Kahveni bitir, Margaret. Ben de gidip Bedelia’yı hazırlayayım ve sana başka bir at bulayım.”

Jane konuşmasını bitirince Dilam keder içinde, “Bu çok kötü,” dedi. Sonra da sert bir şekilde ekledi, “Böyle bir şey olmaz.” dedi ve Li Sung’a döndü. “Onları durdurmak zorundayız. Savitsar’ların tekrar adama girmesine izin vermeyeceğim.”

“Beni de dahil etmene şaşırdım,” dedi Li Sung kaşlarını kaldırarak. “Böyle bir girişimde siz kadınlar, aşağılık erkeklerin yardımını olmadan başaramıyor musunuz?”

Dilam sırtıttı. “Sana erkeklerin çok iyi savaşçılar olduğunu söylemiştim. Şimdi senin de kendini kanıtama vaktin geldi.”

“Kendimi sana kanıtlamak zorunda değilim.”

Dilam’ın gülümsemesi soldu. “Hayır, değilsin. Senin ne olduğunu biliyorum.”

Jane sırayla ikisine baktı. Aralarında herhangi bir keskinlik yoktu sadece hafif bir şakalaşma ve eğlenceli bir anlayış vardı. Bu alan açma işi başladığından beri Li Sung’u ele geçiren tek şeyin fil olmadığı belliydi.

“Yardıma ihtiyacımız var ancak insanların tehlikeye atmak istemiyoruz Dilam,” dedi ve ekledi. “Abdar’ın askerlerinde tüfek var.”

“Bunu söylemiştiniz,” diyen Dilam kaşlarını çatı. “Ama biz de adayı biliyoruz. Bu da bir silah sayılır. Li Sung bana bu Abdar’ın, daha önce gelen Savitsar’lardan bile daha beter olduğunu söyledi. Bir daha insanlarımızın böyle bir dehşet yaşamasını istemiyorum.”

Li Sung, “Böyle bir şey olmayacak,” diyerek gözlerine bakıp gülümsedi. “Benim anadilimde kriz kelimesinde iki karakter olduğunu biliyor muydun? Bir tanesi tehlike diğeri de fırsat anlamına gelir. Tek ihtiyacımız olan tehlikeyi dikkate almak ve fırsatı yakalamak,” dedi ve Jane’e döndü. “Ruel’in, kampı nehrin karşısına taşımamızı istediğini söylemiştin, değil mi?”

Başını salladı.

“O zaman öyle yapacağız,” dedi Dilam’a. “Köyüne gidip savaşında yer alacak birkaç tane daha bu işe layık erkek bulma iyiliğini yapmaya ne dersin?”

Dilam “Bu görevi yapacak birkaç kişi bulabilirim,” dedikten sonra ayağa kalktı. “Peki, ya filler?”

Jane filleri unutmuştu. Üzerinde düşünecek çok fazla konu,

yüzleşecek çok fazla tehlike vardı. “Abdar fillerden nefret eder. Onları güvende tutmak için nehrin doğusuna götüreceğiz ve ormana sokacağız.”

Li Sung başını salladı. “Bunu yapabiliriz. Dilam ve ben, o köye gitmeden önce onları nehirden uzaklaştırabiliriz.”

Jane ayağa kalktı. “Hadi, o zaman işe başlayalım.”

Yirmi Birinci Bölüm

Ruel ertesi gün, öğle vaktinde yeni kamp alanına geldi. Kanodan indiği anda Jane haberlerin kötü olduğunu anlamıştı. Yüzünün rengi uçmuştu; ifadesinde Lanpur Vadisi'ndeki tren yolunun enkazına bakarken sergilediği gerilim ve boşluğun aynısı vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Ölmüş," dedi titrek bir sesle.

"Kim? Kartauk mu?"

"Ian," dedi ve kafasını çevirdi. "Kartauk ise Medford'un kampına getirilmiş. Bilinci yerinde değil. Tamar, Ian'dan aldığı emir doğrultusunda kafasına vurmuş. Birisinin Abdar'ı oyalamak zorunda olduğunu yoksa hepsinin yakalanacağını biliyordu. Ian bu kişinin o olması gerektiğine karar vermiş."

"Ah, hayır!" İçini kahreden bir üzüntü hissetti. Bu hiç adil değildi. Ian, iyi, tatlı Ian, her şeyden bu kadar yoksun kalmış Ian... "Emin misin?"

"Abdar, en azından kanıt gönderme inceliğini göstermiş. Ian'ın ölüm maskesini göndermiş."

"Neyini?"

"Kartauk, o lanet şeyleri topladığını söylemişti. Abdar, Tamar'la birlikte Ian'ın maskesini göndermiş," diye ekledi titrek bir sesle. "Ve direnmemem gerektiği konusunda da beni uyarmış."

“Sen gördün mü?” diye sordu midesi bulanarak.

Ruel başını salladı. “Margaret kutuyu açmamıza izin vermedi. Saklaması için Medford’a verdi. Kartauk ona maskelerin nasıl göründüğünü anlatmıştı.” Dudakları inceldi ve tek bir çizgi haline geldi. “Abdar, kurbanları için kesinlikle kolay bir ölüm seçmedi.”

“Maskeyi görmediysen belki sadece bir hiledir. Belki Ian hâlâ hayattadır.”

“Lanet olsun, hayatta *değil!*” diye patladı Ruel sert bir şekilde. “Tamar, maskeyi kutuya konarken görmüş,” dedi ve ekledi. “Ve aynı odada Ian’ın cesedini de görmüş.”

Jane’in son umudu da yok oldu ve derin ve titrek bir nefes aldı. “Margaret nasıl?”

“Şaşkın, uyuşmuş ve öfkeli.”

Jane gözlerinin içine baktı. “Peki, sen nasılsın?”

“Şaşkınım ama uyuşmuş değilim,” diyerek Jane’e baktı. “O orospu çocuğunu lime lime doğrayacağım.”

Jane, Ruel’in yüz ifadesindeki soğuk vahşiliği görünce ürperdi. Daha sonra Ian’ı düşününce aynı öfke dalgasını hissetti. “Nasıl?”

“Birkaç fikrim var. Li Sung nerede?”

Jane açıklık alanı başıyla işaret etti. Li Sung, bir Cinnidarlıyla konuşuyordu. “Dilam’ı savaşçı getirmesi için köye gönderdi. Birazdan burada olurlar.”

“Güzel. Onlara ihtiyacımız olacak. Medford kampı dağıttı ama geri çekilmeden önce Abdar’ın askerlerinin kanyon yolunda görülmesini bekleyecek. Adamlarının en fazla yirmi tüfeği vardır.”

“Bizim de on iki tane var,” dedi Jane omuz silkerek. “Ama tüfeğimiz olsa bile Cinnidarlılar nasıl kullanacaklarını bilmiyor.”

“Hem Dilam’ın hem de Medford’un insanlarını nehrin bu ta-

rafına aldığımızda asma köprüyü yakacağız.”

Jane başını salladı. “Abdar’ın o kadar insan için sal yapması da zaman alacak. O zamana ihtiyacımız olabilir. Sence ne kadar vaktimiz var? Bir fikrin var mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Abdar’ın neden hemen Margaret ve Kartauk’un peşine düşmediğini bile anlamıyorum. Kartauk bir kere-sinde bana Abdar’ın akıl sağlığının yerinde olmadığını söylemişti. Bu doğruysa, kaçıklığından faydalanmalıyız.”

“Li Sung ve ben kıyı boyunca çalıtlardan bariyerler yaptık. Nehrin karşısında tüfek menzili dışındayız ama ilerlemeye başladıklarında bizi yakalamamaları için korumaya ihtiyacımız var.”

“İyi fikir.” Açıklık alanda Li Sung’a doğru ilerlemeye başlamışken sesi de dalgın bir hal almıştı. Çok sert ve dikkatli yürüyordu; sanki camdan yapılmıştı ve kırılıp tuzla buz olacaktı.

Jane onunla olmak, onu rahatlatmak ve hissettiğini bildiği acıyı biraz olsun dindirmek istiyordu. Onu takip etmeye başladı ama sonra durdu. Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti ve o an ona yardım edemeyeceğini biliyordu. İkisi de kendi işiyle meşgul olursa çok daha iyi olacaktı. Arkasını dönerek bariyerlere doğru ilerledi.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Li Sung. “Bu çok tehlikeli.”

“Tek yol bu,” dedi Ruel gözlerinin içine bakarak. “Burada bulduğumuzu kaybetmekten endişelisin. Abdar, Cinnidar’ı ele geçirirse bir ay içinde her şey gitmiş olur. Ne Cinnidarlılara ne de o çok sevdiğin fillere kesinlikle merhamet etmeyecektir.”

“Bunu biliyorum,” dedi Li Sung. “Ama hoşlanmıyorum...” Sonra başını salladı. “Ve endişelendiğim tek şey kendi kaybım değil. Jane ve sen de varsın.”

“Ben mi?” dedi Ruel neşe içinde gülümseyerek. “Beni dü-

şünmene gerçekten etkilendim.”

“Düşünüyorum,” diyen Li Sung kibarca gülümsedi. “Jane’in hayalleri yerle bir olabilir. Ve sen de acı çekiyorsun.”

Ruel irkildi. “Seni temin ederim, Abdar’ı öldürdüğüm zaman acı da geçecek.”

“Öyle mi?”

“Bana bir şans ver ve gör. Bana yardım et.”

“Bu konuyu düşüneceğim,” dedi Li Sung burnunu kırıştırarak. “Bu durumda doğal isteksizliğimin, kararımı etkiliyor olması mümkün.”

Ruel, “Benim kararım etki altında değil. Doğru yaparsak işe yarayacak,” diyerek arkasını döndü. “Ve doğru yapacağız.”

“Dilam nehri geçiyor,” dedi Jane ve gelip yanlarında durdu. “Yanında yaklaşık yetmiş savaşçı gördüm.”

“O zaman kısa bir süre içinde seçimini yapacaksın,” dedi Ruel, Li Sung’a. “Abdar bize çok fazla zaman vermeyecektir.”

Li Sung “Dilam geldiğinde bu konuyu tartışacağız,” dedi ve karşı çıkmak için ağzını açan Ruel’e elini kaldırdı. “Planının akılcı olduğuna karar verirsem onun yardımına ihtiyacım olacak.”

Karanlık çökmüştü ama Medford hâlâ ortada yoktu. Gece yarısı olup hâlâ gelmediğinde, korumalar yerlerini aldı ve onlar da dinlenmek için battaniyelerinin olduğu yere gittiler.

Dinleneceğiz ama uyku yok, diye düşündü Jane bitkin bir halde. Kendine uyku izni veremeyecek kadar endişeliydi ve korkuyordu. Kamp ateşinin yanında bulunan Ruel’e bakmak için döndü. O da uyu-muyordu. Sırtüstü yatmıştı, vücudu kaskatıydı. Gözlerini karanlığa dikmişti. Jane’in aklına parçalanmaya hazır narin bir kristal geldi. Bütün akşam neredeyse kimseyle konuşmamış, kendi içine, kendi öfkesine ve kederine kapanmıştı. Jane de bu duruma saygı göstermeli ve onu rahat bırakmalıydı. Ruel yardım isteseydi bunu dile getirirdi.

Ne zannediyordu ki? Ruel'in birine veya bir şeye ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi çok zordu.

Battaniyeyi kenara atıp ayağa kalktı ve ateşin etrafında dolaştı.

Sonra Ruel'in yanına oturdu ve battaniyesini kaldırdı. "Biraz kay."

Ruel ona bakmadı. "Hayır."

Jane yanına uzandı.

"Git buradan. Seni burada istemiyorum."

"Çok kötü, çünkü kalacağım," diyerek battaniyeyi üzerine çekti. Ona dokunmadan yanına uzandı. Katılığını ve direncini hissedebiliyordu.

"Geleceğini biliyordum," dedi sert sert. "Bu olmak zorundaydı. Annelik yapacağın bir şeye ihtiyacın var. Pekâlâ, ben bacağı ezilmiş küçük bir çocuk veya lanet olası bebek fil değilim. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olduğunu söylemedim." Sonra kollarını gergin, gerilmiş vücuduna doladı. "Sana ihtiyacı olan benim. Yarından çok korkuyorum ve içimde sanki sonsuza kadar kanayacak bir yara olduğunu hissediyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Öyle mi?"

Jane başını salladı. "Bana sarılırsan çok iyi olur. O zaman kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim."

Bir an cevap vermedi ve sonra kollarını yavaşça ona doladı. "Yalnız değilsin," dedi.

"Sen de yalnız değilsin," dedi fısıltıyla. "Ne zaman istersen yanında olurum."

Ruel biraz daha gerildi. "Merhamet mi?"

"Sevgi."

"Bu itirafı şimdi yapman gerektiğini hissetmen bence çok garip."

"Bir keresinde, seni sevdiğimi bildiğini söylemiştin."

“Aynı zamanda hamur kadar yumuşak bir yapın olduğunu da biliyorum.”

“Pekâlâ, merhamet de var.”

Ruel sessizce küfretti.

“Merhamette yanlış bir şey yok, Ruel.”

“Ne demezsin.”

“Lanet olsun, sana merhamet ettiğim için özür dilemeyeceğim. Ben hastalandığımda sen de bana merhamet göstermedin mi? Zabrie, Li Sung’u yaraladığında ona yardım etmek istemedin mi?” dedi ve kollarını ona doladı. “Şimdi çeneni kapat ve uyu.”

“Yorgun değilim.”

“O zaman konuş benimle,” diyerek duraksadı. “İan hakkında bir şeyler söyle.”

Jane, Ruel’in vücudunu saran şok dalgasını hissetti. “Söyleyecek bir şey yok. Öldü işte.”

“Peki, öldü diye onu unutacak mıyız?”

“Tabii ki onu unutmayacağım,” dedi sıkıdığı dişlerin arasından. “Abdar’ı öldüreceğim.”

“Peki, beni? Beni de öldürecek misin? Ian sakat olmasaydı böyle bir şey kesinlikle yaşanmazdı. Sakat olmasaydı kaçıp kendini kurtarabilirdi.”

“Sessiz ol,” dedi boğuk bir sesle. “Bu senin suçun değildi.”

“Bir ay öncesine kadar beni suçluyordun ama.”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ben de bu konu hakkında sessiz kalmak istemiyorum. Söyle gitsin. Benim suçumdu.”

“Senin suçun değildi,” dedi aniden patlayarak. “Benim suçumdu.”

Jane ona şaşkınlık içinde baktı. “Ne dedin?”

“En başından beri benim suçumdu. Seni suçladım ama sanırım en başından beri benim suçum olduğunu biliyordum. Ben ol-

masaydım Ian kesinlikle Kasanpore’a gelmezdi.”

“Ama İskoçya’dan kalkıp peşinden geldi. Sen onu istemedin bile.”

Sanki Jane’i duymamış gibi, “ Ve onu enkazdan çıkarırken daha dikkatli olabilirdim,” dedi.

“Sen onun hayatını kurtardın.”

“Onu sakat bıraktım,” dedi Ruel sert bir şekilde. “Hayatını mahvettim ve sonra da ölmesi için onu buraya getirdim.”

Jane’in aklına, böyle bir suçluluk duygusu hissedeceği kesinlikle gelmemişti. Fakat aslında tahmin edebilirdi. Ruel hiçbir işi yarım yamalak yapmazdı. Duyguları ve tepkileri diğer insanlara göre her zaman daha güçlü, daha derin ve daha yoğun olmuştu. Ve bu suçluluk duygusunda aslında kendi payının olduğunu da fark etti. Ruel ona âşıktı ve onu temize çıkarmak, suçu da kendi üzerine almak istiyordu. Jane bir şeyler yapmak zorundaydı. Bu çok kolay bir karardı ama ne yapabilirdi ki? Tartışmak onu sadece daha inatçı hale getirecekti.

“Pekâlâ, senin suçun,” dedi ve kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya devam etti. “Ama benim de payım var ve sen beni affettin. Kendini de affetmek zorundasın.”

Ruel başını salladı.

“Beni dinle. Ian seni seviyordu. Senin mutlu olmanı istiyordu.”

Ruel cevap vermedi.

“Sana, Margaret’e ve Kartauk’a, hepinizin istediği o güzel hayatı yaşamanıza yardım etmek için öldü. Onun bir hiç uğruna ölmesine izin mi vereceksin?”

Jane, acı içinde kasılmış kaslarının biraz olsun rahatladığını hissetti ama emin olamıyordu.

“Nasıl bu kadar inatçı olabiliyorsun? O senin...” dedi ve sustu. Şakaklarında sıcak ve ıslak bir şey hissetmişti. “Ruel?”

“Seni seviyorum,” dedi düz bir sesle. Sonra ona daha sıkı sarıldı. “Tanrım, seni çok seviyorum.”

Jane artık gözyaşlarını serbest bırakabilirdi. Ona karşı son kalkanı da gözyaşlarıyla birlikte yok olmuştu. Hayat korkmak için çok kısaydı, aşk riske atılmayacak değerli bir şeydi. “Sana inanıyorum.”

“Öyle mi? Vakti geldi demek,” dedi boğuk bir sesle. Bir an için sessiz kalmıştı. “Bu... Çok acıtıyor, Jane.”

“Biliyorum,” dedi ve dudaklarını yanağına hafifçe sürttü. Bu zayıflık anının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şiddetli bir şekilde, bir anne gibi korumacı hissetmişti kendini. Onu kanatlarının altına almak ve bütün kötülüklerden uzak tutmak istiyordu. İlk kez, Ian’ın Margaret üzerindeki gerçek gücünü fark etmişti. Sana ihtiyacı olan bir adam en büyük mandarindi. “Ama acını paylaşacağız ve kısa bir süre sonra her şey daha iyi olacak. İyi olmak zorunda.”

“Evet,” dedi. Kollarını sıkıca dolamıştı. “İyi olacak, aşkım.”

Ertesi gün öğleden sonra Margaret, Kartauk, James Medford ve adamları geldi.

Medford, Jane’e köprüden iner inmez, “Ruel nerede?” diye sordu.

Jane başıyla güneyi işaret etti. “Li Sung ve Dilam’la birlikte nehrin aşağısında. Abdar’dan haber var mı?”

Medford, “Yola çıkmadan önce kanyonda yola çıktığını gördük,” dedi ve Jane’in işaret ettiği yöne doğru ilerledi. “Altı saatimiz var.”

Medford’un konuşması her zamanki gibi duygusuz ve tedbirli, diye düşündü Jane, sonra da Margaret’a baktı. Kartauk peşinden ayrılmıyordu. İyice yaklaşmışlardı. Jane, Margaret’in kampa geldiği gece kötü görüldüğünü düşünmüştü ama şimdi gördüğü trajik

fark onu şaşırtmıştı. Her zaman güçlü ve canlı olan Margaret, son derece kırılğan görünüyordu. Yüzü kasılmış ve solgundu. Gözlerinin altı da mosmor olmuştu.

“Merhaba, Jane.”

“Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun,” dedi Jane kibarca. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Margaret başını salladı. “Kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

Jane başıyla kampın ortasında duran kamp ateşini işaret etti. “Yorgun olmalısın. Neden ateşin yanına gidip biraz dinlenmiyorsun?”

“Sen nasıl istersen,” dedi Margaret donuk bir şekilde.

Margaret kamp ateşine doğru ilerlerken Jane endişeyle arkalarından baktı. Ruel, Margaret’in son derece duygusuz olduğunu söylemişti ama onu hiç bu kadar cansız göreceğini düşünmemişti.

“Onu teselli etme.”

Arkasını döndüğünde Kartauk’un da Margaret’in peşinden baktığını gördü.

“Saçmalama,” diye tersledi. “Çok büyük bir kayıp yaşadı. Tabii ki onu teselli edeceğim.”

“Bu konu üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacı yok. Ona yapacağı bir iş ver. Tekrar canlanmasını sağlamak zorundasın.”

“Ben mucize gerçekleştiremem,” dedi Jane bitkin bir halde. “Bunun nasıl yapılacağını biliyorsan belki de sen bir şeyler yapabilirsin.”

“Medford’un kampında başım çatlayacak kadar ağrırken uyandığımdan beri bana en fazla iki cümle söyledi,” dedi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bana bakmıyor bile. Ona ihanet ettim.”

Jane’in gözleri açıldı. “Nasıl?”

“Ona, bana güvenmesini söylemiştim ve lan’ı hafife alarak çok kötü bir karar verdim. Bir insanın hayatına mal oluyorsa hatayı affetmek kolay değildir.”

“Margaret bana, onun yerine senin kalacağını söylemişti.”

“Ama kalmadım,” dedi Kartauk omuz silkerek. “Bu da durumu iyice karmaşık hale getirdi.”

“Senden kesinlikle hayatını feda etmeni istemezdi, Kartauk.”

“Biliyorum. Kendisine zarar verecek kadar bir vicdanı var ve kesinlikle kolay bir kadın değil,” dedi. Bir süre gözlerini Margaret’ten ayırmadı. Sonra kafasını çevirdi. “Bu sefer ona yardım edemem,” dedi kabaca. “Bunu yapmak zorundasın. Onun iyileşmesine yardım et. Onu sürekli meşgul tut. O kadar çok çalışsın ki düşünmeye zamanı olmasın.”

Jane aniden, Kartauk’un onu sevdiğini fark etti. Margaret’in, Kartauk’un güvenliği konusunda nasıl da endişeli olduğunu hatırladı. Yoksa aralarında bir aşk mı vardı? Suçluluk duygusu, aşk ve kederi nasıl bir arada tutabiliyorlardı. *Çok karmaşık bir durum*, diye düşündü üzgün bir şekilde. Neden bu dünyada hiçbir şey kolay olmuyordu?

“Onu meşgul edeceğim,” diye söz verdi. “Bariyer yapmak için herkesin yardımına ihtiyacımız var.” Sonra konuyu değiştirdi. “Ruel nehrin aşağısında ve hemen seninle konuşmak istiyor. Bir plan yapmış ve senin yardımına ihtiyacı var.”

“Emrindeyim.” Kartauk çarpık bir şekilde gülümseyerek nehrin kenarında ilerlemeye başladı. “Tanrı biliyor ya, benim de meşgul olmam lazım.”

Kano ve salların sonuncusu da nehir boyunca yeni kampa getirilmişti ve Jane asma köprüünün yıkılışını izledi. Çalıdan yapılmış bariyerler, güneş battığında tamamlanmış, artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Saat sekize doğru, Abdar’ın askerlerinin taşıdığı meşalelerin alevini gördüler. Kanyon duvarını takip ederek ilerliyorlardı.

“Evet?” diye sordu Ruel, Li Sung’a. “Zaman sona eriyor.

Tanrı aşkına, bana bir cevap ver.”

“Aletleri hazırladınız mı?” diye sordu Li Sung.

“Evet.”

“Dilam, fikrinin denemeye değer olduğuna inanıyor ama aynı zamanda dikkatlerini dağıtacak bir şey de yapmak zorundayız.”

“Abdar’ın dikkati dağıtılacak,” diye söz verdi Ruel duygusuz bir şekilde. “Bu konuyla ben ilgileneyeceğim.”

Li Sung gülümsedi. “Tek istediğim de bu.”

Kartauk, Ruel’e dönerek, “Hazır mıyız?” diye sordu. Gözleri nehrin karşısındaki Abdar’ın kampındaydı. Askeri kampta, son üç saatte mantar gibi bir sürü çadır yayılmıştı. Uzun demir stantların üzerindeki meşaleler kıyayı aydınlatıyor ve karanlık sularda ateşin yansıması görünüyordu.

Ruel çalıdan yapılmış bariyer boyunca ilerlerken başını salladı ve nehir kıyısının kenarına doğru ilerledi. Sonra da suya doğru, “Abdar!” diye bağırdı. Sesi yankılanmıştı.

Cevap gelmedi.

Daha yüksek bir sesle tekrar bağırdı. “Abdar!”

Kıyıda görünen Pachtal’dı, meşalelerin yarattığı ışık havuzu yüzünü aydınlatıyordu.

“Vazgeç artık, MacClaren,” diye seslendi Pachtal. “Yenildiğini göremiyor musun?”

“Abdar’la konuşmak istiyorum.”

“Çadırdaki meditasyon yapıyor.”

“Çağır onu.”

“Teslimiyetini ben de kabul edebileceksen onu neden rahatsız edeyim?”

“Buradayım, İskoç,” dedi Abdar aniden Pachtal’ın yanında belirerek.

Abdar’ın pürüzsüz ve şahsiyetsiz suratına bakan Ruel’in içini

nefret kapladı. Kendini kontrol et, dedi içinden. Düşün. Hiçbir şey hissetme. “Seninle konuşmamız gerekenler var. Kampına gelirim teslim bayrağını kabul eder misin?”

“Bunu neden yapayım ki? Bir iki gün içinde sallarımız hazır olacak ve seni ezeceğiz.”

“Ben aptal değilim, Abdar. Oyunu kazandığın çok belli ama bunu senin için zorlaştırabilir veya kolaylaştırabilirim. Kartauk’la birlikte gelmemize izin ver sonra da...”

“Kartauk mu?” diye araya girdi Abdar. İlgisi kabarmıştı. “Kartauk da gelecek mi?”

“Kartauk’un hayatta kalma konusunda mükemmel bir içgüdü var ve görüşmemiz gerektiğinin farkında.”

“Benden merhamet isteseydi üç yıl önce benimle görüşebilirdi.” Abdar’ın keyifli kahkahası çınladı. “Ama gelin bakalım, İskoç. Yalvarmalarınızı dinleyeceğim.”

“Bu bir hata,” diye karşı çıktı Pachtal. “İşin içinde hile olabilir. Sonuçta bizim...”

“Zekâmı sorgulama,” diye çıkıştı Abdar. “Hata yapmaya eğilimli olan sensin. Geldiklerinde haber ver,” dedikten sonra arkasını döndü ve birlikte meşalelerin yarattığı ışığın içinde kayboldular.

“Başarı,” diye mırıldandı Kartauk bariyerlerin arkasında bir adım daha atarak. “İlk adım.”

Ruel keder içinde başını salladı. “Umarım son adımımız olmaz. Hadi, fikrini değiştirmeden, bir an önce oraya gidelim.”

“Kimse bana senin gideceğini söylemedi.” İkisi arkalarını dönünce Margaret’in hemen ötede, şaşkınlık içinde Kartauk’a baktığını gördüler. “Neden? İkinizin birden gitmesine gerek yok ki.”

Kartauk omuz silkti. “Abdar benim arkadaşılığımдан hoşlanır. Ruel de sadece İskoç bir çocuk. Yardıma ihtiyacı var.”

Margaret, “Bu konuda şaka yapma. Kendini daha önce öldürmeyi denemen yeterli değildi sanki. Şimdi de yarım kalan işi tamam-

layacaksın,” dedi. Sonra şalına biraz daha sarıldı. Bütün vücudu titriyordu. Sonra aniden alev alev gözlerle ona baktı. “Pekâlâ, git! Umurumda değil. O canavar sizi bir köşeye kısıtıp parçalara ayırırsa umurumda olmaz. Umarım böyle bir şey yapar. Bu aptallığınız için iyi bir cevap...” Sesi çatladı ve sonra yanlarından uzaklaştı.

Kartauk yüzünde meraklı bir ifadeyle peşinden baktı.

“Ne söylediğinin farkında değildi,” dedi Ruel sessizce.

“Margaret söylediğinin her zaman farkındadır.”

Kartauk’un hafifçe gülümsediğini fark etti Ruel. “Çok üzgün görünmüyorsun.”

“Üzgün değilim. Tekrar canlanmaya başladı,” dedi Kartauk ve arkasını döndü. “Hadi, gidelim.”

Beş dakika sonra Kartauk ve Ruel geldiğinde Jane onları kanoda bekliyordu. “Ben de sizinle geliyorum.”

“Hayır,” dedi Ruel. “Sana ihtiyacımız yok.”

“Bana ihtiyacınız var. Dikkatini dağıtmak için her şeye ihtiyacınız var. Abdar sizi sadece canını sıkın insanlar olarak görüyor ama Kartauk’u uzaklaştırdığım için bana karşı kişisel bir düşmanlığı var.”

“Ama karşısında beni göreceksin,” dedi Kartauk. “Böyle bir ödül yeterli olacaktır. Burada kal, Jane.”

Jane, Ruel’le bakıştı ve Kartauk’u umursamadı. “Ya sizinle kanoyla gelirim ya da yüzerim. Seçiminizi yapın.”

Ruel sıkıntı içinde ona baktı. “Lanet olsun, ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi ters bir tavırla. “Seni de kaybedemem.”

“Yüzeyim mi?”

“*Lanet olsun sana!*” dedi. Sonra onu belinden yakaladı ve kanyonun içine koydu. “Ama Abdar’ı bana bırakacak ve sözümünden çıkmayacaksın. Beni duydun mu?”

“Seni duydum.”

“Sözünden çıkmayacağını söylemediğini fark ettin mi?” dedi Kartauk. “Bu bence önemli bir konu.”

Ruel küreği alıp suya batırırken hiç cevap vermedi.

Kano karşı kıyıya yaklaşırken Pachtal, Abdar ve on askerden oluşan bir ekip onları bekliyordu.

“Ah, ne kadar sıra dışı bir zevk,” dedi Abdar, Jane’i kanoda gördüğünde. “Seni beklemiyordum. Kali bana gerçekten çok iyi bir hazine verdi.”

“Neden üçü birlikte gelmiş?” diye sordu Pachtal yavaşça. “Bu durumdan hiç hoşlanmadım, Majesteleri. Neden üçü birden hayatını riske atıyor ki?”

“Ellerinde değil çünkü. Sana söylediğim gibi, maskelerden aldığım güç sayesinde hepsi ayağıma geldi,” dedi Abdar gülümseyerek. “Ve siz de, Bayan Barnaby. Arkadaşlarınıza, canınızı bağışlamam konusunda beni ikna etmelerine yardımcı olmak üzere geldiğinizi düşünebilirsiniz ancak bu doğru değil. Sizi Kali çağırdı.

“Kali diye bir şey yok,” dedi Jane.

“Sessiz ol,” dedi Ruel sert bir şekilde. “İşleri bizim için zorlaştırmak mı istiyorsun?”

Abdar dikkatini Ruel’e verdi. “Sen her zaman akıllı davran-
dın, İskoç. Şartlar daha farklı olsaydı Kali seni de hizmetine alırdı. Gerçekten kardeşinden daha akıllısın.”

Ruel omuz silkti. “O hep aptal bir adamdı.”

“Ama yine de o sakat aptala üç yıl baktığını duyduk,” dedi Pachtal.

“Tanrımız böyle davranışlar için bize cennet vaat ediyor. Bana çok pahalıya patlamadı ve bence bu şans için değdi,” dedi ve Abdar’ın gözlerine baktı. “Bunu anlamalısın.”

Abdar kahkaha attı. “Ah, anlıyorum. Tanrılar insanları yönlendirdiği gibi, kendileri de yönlendirilebilir.”

“Artık kanodan inebilir miyiz?” diye sordu Kartauk. “Yoksa

bütün konuşmayı böyle rahatsız bir şekilde mi yapacağız?”

“Kibir,” dedi Abdar gülümsemesine son vererek. “Çok az şey öğrenmişsin, Kartauk.”

Kartauk, “Hayatı sevdiğimi öğrendim,” diyerek sustu. “Ve bazen hayatımı korumak için bazı tavizler vermem gerektiğini de öğrendim.”

Abdar’ın yüzünde ilgilendiğini gösteren bir işaret belirdi. “Gerçekten mi? O zaman ne olursa olsun, konuşmamız lazım. Çadırıma gelin.” Arkasını dönüp kıyıdan birkaç metre uzakta bulunan büyük çadıra doğru ilerledi. “Üzerlerini arayın, silah var mı bakın ve sonra da yanıma getirin, Pachtal.”

“Emredersiniz, Majesteleri,” dedi Pachtal. Sonra bakışlarını karşı kıyıya çevirdi. “Bundan hoşlanmadım. Bu çok garip...”

“Hayatlarımız için pazarlık yapmaya gelmemiz mi garip?” diye sordu Ruel ve kanodan inip Jane’i de kenara çıkardı. “Bu şartlar karşısında çok da garip değil.”

“Belki de,” dedi Pachtal. Güzel yüzü kötücül bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. “Ama pazarlığın işinize yarayacağı konusunda kuşkularım var. Majesteleri, sizi de koleksiyonuna katmaya kararlı. Ona çok büyük bir güç vereceğinize inanıyor,” dedi ve Jane’e döndü. “Ve sen de bize biraz eğlence verdikten sonra onlara katılacaksın.”

“Çok eğlenceli olacağıma söz veriyorum,” dedi Jane. “Belki de zevkinize fazla bile gelebilirim.”

Pachtal, “Ah, demek savaş istiyorsun öyle mi? Bu her zaman daha da eğlenceli olur,” dedikten sonra hızla üzerlerini aradı. Ardından bir subaya dönüp, “Yolun karşısından gelecek kanolara karşı uyanık ol. Kolayca gelebilirler,” diyerek emir verdi.

“Sen başka bir kano görüyor musun?” diye sordu Ruel. “Ne yazık ki bizi korumasız yakaladınız.”

“Bence bu mümkün,” dedi Pachtal ve büyük çadırı işaret etti.

“Majesteleri sabırsızlanacak.”

“Böyle bir şey istemeyiz,” diye mırıldandı Ruel. Jane’in elini tutup çadıra doğru götürdü. Dokunuşu son derece sıcak ve rahatlatıcıydı. İçini kaplayan buz gibi duyguları biraz olsun dağıtmıştı.

Fakat çadıra girdiklerinde bu sıcaklık bile buz kesti.

Uzun altın stantlar üzerinde duran beyaz mumlar, çadırın içini loş bir şekilde aydınlatıyordu. Abdar’ın üzerine de ışık geliyordu. Kocaman beyaz satenden bir minder üzerinde bağdaş kurmuştu. Yerde duran çok sayıda altın maske de etrafında daire şeklinde dizilmişti. Maskeler de parıl parıl parlıyorlardı.

Jane nefesinin tıkanıldığını hissetti. Midesi, o maskeler yüzünden dehşet ve acı içinde kasılmıştı.

Ruel kısık bir sesle, “Sakin ol,” diyerek elini daha sıkı tuttu.

Jane yutkundu ve gözlerini maskeden kaçırdı. Tanrım, o ana kadar Abdar’ın gerçekte ne kadar şeytani olduğunu hiç fark etmemişti.

“Güç,” dedi Abdar yumuşak bir sesle ve o anda kendisine baktığını anladı. “Sen de hissediyorsun, değil mi?”

Şeytan güçse, gerçekten de o çadırın içinde olduğunu hissediyordu. “Hayır.”

Dudakları meraklı bir şekilde kıvrılmıştı. “Yalan söylüyorsun. Hissettiğine eminim,” dedi ve eliyle yeri işaret etti. “Otur.”

Oturduklarında, maskeler dizinden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Altın, mum ışığında parıl parıl parlıyordu, işkence olanca çıplaklığıyla gözünün önündeydi. Maskelere bakmaya çalıştı.

Abdar, “Benares’in işleri seninki kadar iyi değil, Kartauk,” dedi ve maskelerden birini aldı. “Sen olsan bununla harika bir iş çıkarabilirdin. Onun büyük bir yaşam gücü vardı.”

Zabrie...

Jane daha fazla dehşete kapılmayacağını zannetmişti ancak

bu işkence çeken ruhların arasında tanıdığı birinin olması da çok korkunçtu.

“Son aşamaya geldiğinde her zaman çok sabırsız davranıyor,” dedi Kartauk herhangi bir yüz ifadesi olmadan. “Bu çok yaygın bir hata.”

“Ve senin asla yapmadığın bir hata.”

“Ama ben zaten ustayım.”

“Doğru,” dedi Abdar ve maskeyi yere koydu. “Ama kaçıp gitmeyeceğin konusunda sana güvenebilir miyim? Esas sorun bu. Bir daha hayal kırıklığına uğramak istemiyorum.”

“Maskeler hakkında konuşmayı bırakıp şartlarımızı tartışabilir miyiz?” diye sordu Ruel.

Abdar, “Biraz rahatsız oldun sanırım,” diyerek sinsi sinsi güldü. “Sana gönderdiğim maskeyi beğenmedin mi yoksa? Pachtal, Benares’in gerçekten çok titiz çalıştığı konusunda beni temin etti. Kendim göremediğim için biraz üzüldüğümü de eklemeliyim. Belki de koleksiyonuma eklemem için maskeyi bana iade edersin?”

Ruel’in yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. “Hiç sanmıyorum.”

“Sen neden görmedin?” diye sordu Kartauk aniden. Jane bakışlarının Pachtal üzerine sabitlendiğini fark etti. Ve ilk kez Pachtal’ın tutumunda tuhaf bir gerginlik olduğunu fark etti.

“Majestelerinin emrini yanlış anlamışım ve maskeyi ona göstermeden gönderdim,” dedi Pachtal gergin bir sesle. “Bana kızmakta çok haklı.”

“Şartlar,” diye tekrarladı Ruel.

“Böyle bir tartışma için uygun zamanı ben seçeceğim,” dedi Abdar kibirle. “Pazarlık için elinizde hiçbir şey yok. Öyle olsaydı buraya gelmezsiniz.”

“Bu hiç de doğru değil. Senin altına ihtiyacın var ben de Cin-

nidarlıların güvenine sahibim. Kârdan alacağım bir yüzde ile madeni çalıştırmaya ve senin adına Cinnidarlılarla ilgilenmeye devam edebilirim.”

“Cinnidarlılara ihtiyacım yok. Büyükbabamın onların son derece öfkeli ve işbirliğinden uzak olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Kasanpore’den kendi halkımı getireceğim.”

“Ama bu hiç de işine gelmeyecek bir gecikme demek. Birlikte hareket edersek...”

“Bu da neydi?” diye sordu Pachtal. Başını uzatmış ve kulak kabartmıştı.

Abdar kaşlarını çatı. “Ben bir şey duymadım.”

“Bir... Ses geldi. Isık gibi... Su ya da...” Pachtal çadırın dışına doğru ilerledi. “Hemen dönerim. Bir ses duyduğuma eminim...”

Tüyler ürpertici çığlıklar havayı doldurdu.

Abdar ayağa fırladı ve çadırın girişine doğru ilerledi. “Pachtal! Bu da nedir?”

Ruel, Jane’e, “Burada kal,” dedikten sonra Abdar’ın peşinden gitti. “Onu çadırda tut, Kartauk ve yanından ayrılma.”

Jane onu umursamadı ve çadırın dışına koştu. Aslında ne göreceğini biliyordu ama gözlerinin önündeki manzara yine de çok şaşırtıcıydı. Kıyı boyunca filler nehirden çıkıyordu, sert derileri parlıyordu. Derinlerden gelen kâbus yaratıklarına benziyorlardı. Fillerin sırtında oturanlar neredeyse çıplaktı. Ellerinde sadece mızrak vardı. Bir de filler nehirde suyun altından yüzerken nefes almak için kullandıkları sazdan kamışlar vardı.

Fil sürüsü çoktan kampa girmiş, ilerliyordu. Danor’un sırtındaki Li Sung onlara öncülük ediyordu. Askerler tamamen savunmasız yalananmış, üzerlerine doğru gelen fillerden kaçıyordu.

Her yerde kaos vardı. Askerler kaçışıyor, çığlık atıyor, silahlar patlıyordu.

“Yoldan çekilin!” dedi Dilam dışı filin üzerinden eğilerek.

Sonra da kıyıda duran meşalelerden birini alıp Abdar'ın çadırını ateşe verdi. Filini çevirdi ve karşısına çıkan çadırlar ile çalıları ateşe vererek Li Sung'u takip etti.

Kartauk, "Seni bu kadar içerde tutabildim," diye mırıldandı ve Jane'in kolunu tutarak onu yanan çadırdan dışarı çıkardı.

"Ruel nerede?" dedi Jane. Deliler gibi filler ve askerlerin yarattığı arbedeyi tarıyordu. "Onu göremiyorum."

"Bu şaşırtıcı değil," dedi Kartauk ve onu kıyıda duran ağaçların yanına götürdü. "Bütün bu duman ve karmaşa içinde görebilmen tuhaf olurdu."

Jane kolunu kurtardı. "Beni rahat bırak. Ruel olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim." Kampın tamamı şimdi alev alev yanıyordu ve yoğun duman arasında sadece insan figürü görebiliyordu. Abdar'ın çılgılık attığını, bağırarak emirler yağdırdığını duyabiliyordu. Sesin olduğu tarafa doğru ilerledi. Ruel'in de Abdar'ın yakınlarında olacağını biliyordu. Dumandan gözleri yanmıştı. Akciğerleri de yanıyordu. Bir fil, kalm siyah duman arasından fırladığında kendini kenara attı.

Artık askerlerin ve fillerin çılgılıklarından Abdar'ın sesini duyamıyordu. "Ruel!"

"Fahişe!" dedi Pachtal dumanın arasından belirerek. Yüzü öfkeden kasılmıştı. Bir elini kaldırıncı, Jane'in gözüne çelik parıltısı çarptı. Elinde hançer vardı!"

"Eğil!" dedi Kartauk ve Pachtal'ın bıçağı göğsünü yırtarken birlikte yere düştüler.

Pachtal ileri atıldı ve dengesini kaybetti. Kartauk hemen arkasına geçerek iri kollarını Pachtal'ın boğazına doladı.

Pachtal küfrediyordu. Güzelliğinden eser kalmamış, gözleri fırlayacak gibi olmuştu. Kartauk kolunu geri çekti ve Jane, Pachtal'ın boynu kırılırken tüyler ürpertici bir çatlama sesi duydu.

Çok şaşkın görünüyor, diye düşündü Jane sersenlemiş bir şekilde. Acı çekmiyordu... Sadece şaşkıındı.

Kartauk onu bıraktığında Pachtal yere yığıldı.

“Neyse ki kurtulduk,” dedi Kartauk ve eğilip Pachtal’ın hançerini aldı. “Tabii keşke onun yerinde Abdar olsaydı ama Ruel onun icabına bakar.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Jane telaş içinde. “Bu dumanda hiçbir şey göremez. Abdar ona arkadan saldırabilir.”

“İşte orada,” dedi Kartauk. Jane’in omuzlarının üstünden bakmıştı.

Jane arkasını döndüğünde Ruel’in hemen ileride olduğunu görmüştü.

Abdar yerde yatıyordu. Bacağı garip bir açıyla kıvrılmıştı. Dudağı patlamıştı ve kanıyordu. Ruel yanında ayakta duruyordu. Saçları, mücadeleden dolayı dağılmış ve yüzüne doğru düşmüştü.

Aman Tanrım, yüz ifadesi...

Kaplan alev alev yanıyor.

Ian’ın kelimeleri aklına geldi. Ruel o anda muhteşem bir güzellik, nefret ve intikam duygusuyla alev alev yanıyor.

Abdar dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken tiz bir çığlık attı. Bir şeyler söylemeye çalışsa da hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Ruel!” diye seslendi Kartauk.

Ruel baktığında Kartauk da Pachtal’dan aldığı hançeri ona doğru fırlattı.

Ruel hançerin yere düşmesine izin verdi. “Hayır. Bu kadar çabuk olmaz,” dedi. Sonra Abdar’ı kaldırdı ve onu alev alev yanan çadırın yakınındaki dumanın içinde doğru hırpalayarak sürükledi. “Sen ve Jane ağaçların oraya gidin.”

“Kali seni cezalandıracak,” dedi Abdar hıçkırığa hıçkırığa ağlar-ken. “Göreceksin. Kali seni mahvedecek.”

“Kısa bir süre sonra bu konuyu onunla görüşürsün,” dedi Ruel. Sonra çadırın yanından geçtiler ve Abdar’ı nehrin kıyısında yere bıraktı. “Li Sung!”

“Buradayım!” diye seslendi Li Sung açıklıktaki duman örtüsünün arkasından.

Ruel ağaçların altına doğru ilerledi. Jane ve Kartauk orada onu bekliyordu. “Filler üzerine düşeni yaptı,” diye bağırdı. “Onları nehrin karşı tarafına götürün!”

“Memnuniyetle,” dedi Li Sung. “Yangın ve dumandan hiç hoşlanmadılar.”

“Hayır!” diye bağırdı Abdar bu emrin ne anlama geldiğini fark edince.

Ruel, hançer için, çok çabuk bir ölüm olur demişti. Bu da aslında çabuk olabilirdi ama Abdar dehşetin azabı içinde en çok korktuğu şekilde ölecekti.

“Hayır, yapma...” dedi Abdar ve sustu. Dumanların arasından üzerine doğru gelen filleri görmüştü. “Kali’nin isteği bu değil! Bu değil...”

Jane, fillerin, etraflarını saran alev ve dumandan kaçma isteği içindeyken Abdar’ı gördüklerine emin değildi.

Adalet buydu. Onu kurtarmak için kılını bile kıpırdatmayacaktı ama oturup izleyemezdi de. Gözlerini kapadı ama yine de fillerin ayakları altında ezilen Abdar’m çığlıkları kulaklarını doldurdu.

Çığlıklar kesildiğinde gözlerini açtı ama Abdar’ın olduğu tarafa bakmaktan kaçındı.

Ruel gözlerini kapatmamıştı. Vahşi bir tatmin duygusuyla Abdar’dan geriye kalanlara bakıyordu.

Kaplan alev alev yanıyor.

Kartauk Jane ve Ruel’e, “Siz önden gidin,” dedi. Kanoya binmişlerdi ve kampa dönmek üzerelerdi. “Burada yapacağım bir iş var.”

“Ne?” diye sordu Ruel.

Kartauk, “Maskeler,” dedikten sonra Abdar’ın çadırının mahvolmuş ve kararmış harabesine baktı. “Çadırın bir kısmı yandı. Maskeler hâlâ içeridedir.”

Jane ürperdi. “Bırak orada kalsınlar. Muhtemelen almak istemezsin.”

“Onları orada bırakamam,” dedi Kartauk sadece. “Altın sonsuza kadar kalır. Onları nehre atarsan, bundan bin yıl sonra nehir kurur ama maskeler hâlâ orada kalır. Bu fikir hoşuna gidiyor mu?”

“Hayır,” dedi Jane. Hayatının geri kalanı boyunca o maskelerin hatırasının gözünün önünden gitmeyeceğini biliyordu. “Onları nasıl yok edeceksin?”

“Onları yok edemem. Sana söyledim, altın ölümsüzdür,” dedi belli belirsiz gülümseyerek. “Ama onları değiştirebilirim. Altını eritip o çirkinlikten güzel bir şey çıkarabilirim.”

“İan’ın maskesinden de mi?”

“Emin değilim,” dedi düşünceyle kaşlarını çatarak. “Maske- nin konusu açıldığında Pachtal’ın davranışlarında bir gariplik oldu,” dedi ve kanodan bir adım geri çıktı. “Bütün maskeleri bulduktan sonra kampa döneceğim.”

Yirmi İkinci Bölüm

Jane ve Ruel geldiğinde, kampta bir panayır havası olduğunu gördüler. Cinnidarlılar etrafta dolaşüyor, kahkaha atıyor ve coşkuyla zaferlerini kutluyorlardı.

Jane de bu ortamı görünce ister istemez neşelenmişti. Sonra kalabalığa göz gezdirdi. “Li Sung’u göremiyorum.”

Ruel açıklığı başıyla işaret etti. “İşte orada.”

Li Sung onlara doğru geliyordu ama neşeli savaşçılar iki adımda bir onu durdurup bir şey söylüyorlardı. En sonunda yanlarına geldiğinde, yüzünde büyük bir coşku vardı. “Harikaydık, öyle değil mi?”

“Harikaydınız. Hasarımız ne?” diye sordu Ruel.

“Ölü yok. Yedi yaralı,” diyerek kampta aceleyle hazırlanmış sedyeleri gösterdi. “Margaret ve Tamar onlarla ilgileniyor.”

“Peki, ya filler?”

“Bir tanesi vuruldu. Dilam şimdi yarayı temizliyor. Çok kötü olmadığını söyledi.”

“Güzel,” dedi Jane rahatlamış bir şekilde. “Daha kötü olacağından korkuyordum. Çok fazla ateş açıldı.”

“Askerler çok korkmuştu. Fil kadar büyük bir hayvanı bile hedef alamıyorlar. Muhtemelen gemilerine gidene kadar da koşmaya ara vermeyecekler,” dedi Li Sung sırtarak. “Bu kesinlikle çok heyecan verici bir deneyim.”

Jane'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Nehri suyun altından geçmek kadar mı?"

Li Sung yüzünü buruşturdu. "Ruel'le birlikte yaptığınız kamışlarda tıkanıklık olmadığına emin oldum, hiç merak etmeyin. Suyla aram hiçbir zaman iyi olmadı."

"Ama gayet iyi iş başardınız," dedi Ruel. "Daha iyisi olamazdı, Li Sung."

"Haklısın," dedi Li Sung. "Harikaydım. Dilam bile son derece yeterli olduğumu kabul etti," dedi ve döndü. "Seninle daha sonra görüşürüz. Gidip yaralı fil için Dilam'a yardım etmek zorundayım."

Li Sung kalabalığın içinde aksayarak ilerlerken Jane de arkasından baktı. Hâlâ nehri geçmek için giydiği peştamal vardı üzerinde. Bacakları çıplak kalmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Ruel şaşkın bir ifadeyle.

"Sakat bacağı... Hep uzun kıyafet giyerdi, bana bile göstermemişti."

"Ama şu an bundan rahatsız olmuyor gibi görünüyor. Belki de artık saklayacak bir şey olmadığına karar vermiştir," dedi Ruel. "Sanırım hepimiz içimizde sakladıklarımızı açığa çıkarıyoruz."

Jane eğlenceli bir şaşkınlık içinde ona baktı. Aslında bu söylediğinin doğru olduğunu biliyordu. Ruel'in ona karşı tamamen açık olup olmadığını merak ediyordu. Son üç yıldır düşüncelerine ve duygularına hükmeden gizemli mandarin olarak kalmıştı. Ancak aynı zamanda da Caleb'i, kendi vücudunu parçalamak pahasına ormanda taşıyan ve iki gece önce kollarında sardığı kırılğan ve acı çeken adamdı. "Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?"

"Yarın hasarı değerlendirmek için saraya gideceğiz ve tami-rata başlayacağız," dedi yüzü bulutlanarak. "Ve ayrıca yapmamız gereken düzenlemeler var."

Ian...

Jane başını salladı ve bir adım yaklaştı. “Bir an önce Margaret’i bulup Abdar’ı anlatsak daha iyi olmaz mı?”

Ruel elini tuttu. “Evet, bu sefer ona iyi haber vermek iyi olacak.”

Dört saat geçmişti ama Kartauk hâlâ kampa dönmemişti. Kanosu en sonunda kıyıya yaklaşıncı Margaret’in onu beklediğini gördü.

Kartauk kanodan çıkarken, “Pekâlâ, kendine layık yeterince sorun açmayı becerdin mi?” diye sordu.

“Jane ve Ruel hemen döndü ama sen orada kalmak ve mezarlıktaki hortlak gibi küller arasında dolaşmak zorundaydın, öyle değil mi?”

“Ah, ne kibar bir yorum.” Sonra kanoyu kıyıya çekti. “Burada bana hortlak demek için mi yoksa meraktan mı bekliyorsun?”

“Meraktan mı?”

Kartauk kanonun dibinde duran çuvalı başıyla işaret etti. “Sana maskelerden bahsettiler, değil mi?”

“Sanki o dehşeti görmek için beklediğime inandığını düşüneneğim. Anlayışlı olma nezaketine sahip olmadığını bilmeliydim.”

“O zaman neden benim kadar değersiz bir insan için bu nemli kıyıda bekliyorsun?”

“Neden burada olduğumu biliyorsun.”

“Ama bu sefer kelimelere dökmek zorundasın.”

Asabi bir şekilde ona baktı ve sonra isteksizce konuşmaya başladı. “Sen ayrılmadan önce söylediklerime pişmanım. Düşünmeden konuştum. Aslında demek istediğim... Öldüğünü görmek istemiyorum.”

“Gerçekten çok rahatladım.”

“Seninle hiçbir ilgisi yok,” dedi keskin bir sesle. “Beni, gerçek duygularımı okuyacak kadar beni iyi tanıyorsun ve beni bu konuda açıklamaya zorlaman hiç de kibarca değil.”

Kartauk, "Hiç de kibarca değil," diye ekledi. "Ben Medford'un kampına gideceğim sen de o sırada bir ateş yak. Bu maskeleri eriteceğiz."

Çuvala bakan Margaret ürperdi. "Jane bana maskeleri eriteceğini söylemişti."

"Bu maskeleri *biz* eriteceğiz, çırak."

"Ben sanmıyorum..."

"Yapılması gerekiyor," diye araya girdi. "Ve aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

"Bu gece mi?"

"Bu gece," dedi ve yanından uzaklaştı. "Kıyıda ateş yakın. Gece geç saatlere kadar sürer, diğerlerini rahatsız etmek istemeyiz."

Kartauk, Tamar'ın Medford'un kampında gördüğü tahta kutuyla birlikte geldiğinde ateş hararetle yanıyordu. Büyük, siyah çaydanlığın altındaki kütükleri karıştırırken ona bakmamaya çalıştı. "Diğer maskeleri çoktan çaydanlığın içine koydum. Onlara bakmamaya çalışsam da kendime engel olamadım. Haklıymışsın, Abdar bir canavarmış."

"Bekleyebilirdin," dedi kibar bir şekilde. "Bu işi senin yerine ben yapabilirdim."

Margaret onun söylediklerini tekrarlayarak, "Yapılması gerekiyor," dedi ve titrek bir şekilde gülümsedi. "Ama Ian'ın maskesini bu sapık koleksiyona eklemene izin vereceğim."

"Hayır."

Margaret, sanki tokat yemiş gibi hissetti. "Beni diğer canavarlardan koruyacak ama en acı verenden uzak tutmayacak mısın? Bu tam senin kâfir düşüncelerinin ürünü."

Kutuyu uzattı. "Açsana."

"Hayır!" Sonra ateşin yanına oturdu ve dizlerini kendine çekti. "Ona bakmayacağım."

Kutuyu Kartauk açtı. "İlla çıkarıp sana zorla mı göstereyim?"

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi. Bakışları yüzünde sabitti. “Bana böyle yapmanı hak edecek bir şey yapmadım.”

“Kendini hayatının sonuna kadar anılarla işkence edecek bir şey de yapmadın,” dedi yumuşak bir sesle.

“Güvenini tamamen mi kaybettim? Bu başka bir ihanet, Margaret.”

Ona şaşkınlık içinde baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Bana hiçbir zaman ihanet ettiğini düşünmedim.”

“İçinden olsa bile mi?” dedi ve kutuyu uzattı. “Bunu kanıtla. Bana olan güvenini söyle.”

Margaret yutkundu. “Lütfen...” dedi ve göz göze gelince sustu. Sonra fısıltıyla, “Hiç acıman yok mu Kartauk?” diye sordu.

Gülümsedi. “Hayır, hanımefendi. Merhamet yok.”

Bakışları yavaş ve isteksiz bir şekilde kutudaki maskeye indi.

Margaret keskin bir nefes aldı çünkü büyük bir şok yaşadı. “Ulu Tanrım,” dedikten sonra uzanıp maskenin altın dudaklarına tereddütle dokundu. “Görünüşü...”

“Neşeli,” dedi Kartauk yumuşak bir sesle. “Pachtal ve Abdar’ın kazanmasına izin vermedi. Onları yendi.”

“Ama sen zehrin çok acı verdiğini söylemiştin.”

“Eminim öyleydi ama bunu hissettiğini sanmıyorum. Sanki bir mucizeye bakıyormuş gibi görünüyor.”

“İşık...” dedi ve artık içinde taşlaşmış halde duran kederin dağılmaya başladığını hissetti. “İşığı unutmuştum.”

“Bir daha sakın unutma,” dedi ve sustu. “Hatta gerekirse hatırlamak için bu maskeyi de sakla.”

Margaret maskeye baktı ve sonra yavaşça başını salladı. “İan’ı hatırlamak için Abdar’ın yaptırdığı bir şeye ihtiyacım yok.” Ayağa kalktı ve maskeyi de diğerlerinin yanında çaydanlığa attı. Gözlerinde yaşlar parlarken ürkek bir şekilde gülümsedi. “Güzel bir şey yap, Kartauk. O kadar güzel bir şey yap ki, gökyüzü sal-

lansın ve onu gören herkesin kalbi ışıkla dolsun.”

“Harika bir görev,” dedi Kartauk gülümseyerek. “En azından bu görevi yerine getirecek kadar büyük bir sanatçı seçtiğin için şanslısın,” dedi. Kapağı aldı ve çaydanlığın ağzını kapattı. “Erime sıcaklığını korumak için gece boyunca ateşi canlı tutmak zorundayız,” dedi. Sonra da yere oturdu. “Doğal olarak, acemi bir çırak olduğun için, odun toplama görevi de sana düşüyor.”

“Sen öylece oturup denetim yaparken mi?”

“Tabii ki.”

Margaret yerde yanına oturdu. “Bu beni hiç şaşırtmadı. Lanet olası tembellik.”

“Tam olarak öyle.”

Bütün gece ateşle ilgilendiler ve zamanın çoğunda huzurlu bir sessizlik içinde oturdular. Şafak sökmek üzereyken, Margaret tereddüt ederek, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“İan ölmüş olsa bile ben kesinlikle...” Kısa bir süre sustu. “Sana karşı hislerim eskisi gibi değil.”

“Biliyorum.”

“Her şey çok farklı. Değişti.”

Kartauk, “Her zaman değişim vardır. Mevsimler geçer, çocuklar doğar, insanlar ölür,” dedi ve başıyla çaydanlığı işaret etti. “Bu maskeler artık yok. Bak, başka bir değişiklik.”

“Demek istediğim ben...”

“Şşş...” dedi ve göz göze geldiler. “Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Her zaman bilirim,” dedi. Uzandı ve ateşi karıştırdı. “Sanırım daha fazla odun lazım, çırak.”

Jane, “Şu büyük sandık gemiye gidecek, Tamar,” diyerek saray koridorunda canlı bir şekilde yürüdükten sonra da giriş ka-

pısının yanındaki antrenin köşesinde duran büyük su mermerinden yapılmış vazoyu gösterdi. “Şunu da paket yapın. Bu parça özellikle...”

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Li Sung kapıda belirerek. Bakışları, Jane’in etrafında dolaşan, kutu ve mobilya taşıyan hizmetçilere baktı.

“Tabii ki hayır,” dedi Jane. “Margaret, cenaze için Ian’ı Glenclaren’e götürüyor. İki gün sonra gemiyle yola çıkacak. Kaledeki çiftlik ambarını süslemek için birkaç parça eşya almak ister diye düşündüm.”

“Bence uygun olmaz,” dedi Li Sung. “Glenclaren, Cinnidar değil.”

“Güzellik her yere uygundur.” Sonra ilerideki hizmetçileri işaret edip Li Sung’u terasa çıkardı. “Rıhtımdaki iş nasıl gidiyor?”

“Fena sayılmaz. Depolarda çok daha fazla hasar vardı ve Medford ise yolun beş milini tekrar yapmak zorunda. Abdar’ın, kanyon yoluna aynı hasarı vermesini önleyecek kadar Ruel’in peşinde olması, bizim için büyük şans.”

“Hem de çok büyük bir şans,” dedi. “Sanırım tamirat işi bittikten sonra hattı bir ayda tamamlayabiliriz.”

Li Sung başını salladı. “İki ay.”

Jane kaşlarını çatı. “Neden? Başka bir problem olduğunu düşünmüyorum.”

“Çok büyük bir problemin var. Benim gibi önemli bir komutan muavinin olmayacak artık.”

“Ne?”

“Ben gidiyorum. Ruel demiryolunu bekleyebilir.”

“Gidiyor musun? Nereye?”

“Dilam, Yüksek Konsey’i ziyaret etmem için harika bir zaman olduğunu söyledi.”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?”

Li Sung sırtıttı. "Eminim, bu anaerkil toplumun artık birkaç erkek lideri kabul etmeye mecbur bırakılmasının zamanı geldi."

"Bekleyemez mi?"

Li Sung başını salladı. "Abdar'a karşı savaş bana çok büyük bir itibar kazandırdı. Sıcağı sıcağına hareket etmek zorundayım," dedi ve ekledi. "Ayrıca da Dilam'ın çocuklarıyla tanışmalıyım. Artık vakti geldi."

Jane belli belirsiz gülümsedi. "*Nesling?*"

"*Neslingden* daha fazlası," diye ekledi yumuşak bir sesle.

"O çok iyi bir kadın. Sana bol şans dilerim, Li Sung." Onun için hissettiği mutluluk kısa bir süre önce hissettiği kederden iz bırakmamıştı. Yolları artık ayrılrsa da, aralarındaki bağın her zaman var olacağını, kopamayacak kadar güçlü olduğunu fark etmediği için ne kadar aptaldı. "Yani şimdi bana hattı sensiz bitirmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Li Sung'un gülümsemesi yok oldu. "Hayır, Ruel'i görmeye geldim."

"Neden?"

"Ona aptal olduğunu söylemek için."

Jane endişelendi. "Aptal mı?"

"Hem kör hem aptal. Lanpur Vadisi'ndeki kazaya neden olan rayları senin sipariş ettiğini zannediyor, değil mi?"

Jane şaşkınlık ve dehşet içinde ona baktı. Bunca zamandan sonra bunu nasıl öğrenmiş...

Medford. Son haftalarda Li Sung ve Medford bu kadar yakın çalıştığı için böyle bir şeyin olmasını beklemeliydi. "Sana bunu Medford mu söyledi?"

"Bunu söyleyen kişi sen olmalıydın. Arkadaş değil miyiz?"

"Ben senin..."

Li Sung, "Bana neden söylemediğini biliyorum," diyerek Jane'in gözlerine baktı. "Ama neden Ruel'e anlatmadın? Neden her-kese gerçeği anlatmadın?"

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi bezgin bir şekilde.

Li Sung bir an ona dikkatle baktı ve sonra yavaşça başını salladı. “Patrick. Bu kadarını düşünebildim tabii ki. Söz mü vermiştin?”

“Ve borcumu ödedim.”

“Ama ben kimseye söz vermedim. Ruel’e söyleyeceğim.”

“Hayır!”

Li Sung şaşkınlık içinde ona baktı. “Senin hakkında kötü düşünmesine devam etmek mi istiyorsun?”

“Her şey geçmişte kaldı.”

“Ama senin masum olduğunu bilmeli.”

“O kadar da masum değildim. Bile bile bazı şeyler karşısında tepkisiz kaldım...” dedi Jane. Sonra Li Sung’un çenesini sıktığını görünce aceleyle devam etti. “Ruel, Ian konusunda artık benden daha fazla suçluluk duygusu hissediyor. Bu konuda yalnız olmasına izin veremem.”

Li Sung yavaşça başını salladı. “Böyle bir durum olduğunu bilmeliydim ama bu yükü taşımak, birileriyle ilgilenme durumunun da ötesinde, Jane.”

“Bu bir yük değil,” diyen Jane gülümsedi. Onun da anlaması konusunda istekliydi. “Göremiyor musun? Bunu yapmak istiyorum. Ruel, yaptığımı düşündüğü şeye rağmen beni çok seviyor. Aşkın böyle bir engeli aşması o kadar da kolay değildir. Bana son derece büyük ve muhteşem bir hediye verdi.”

“Ona hiçbir zaman söylemeyecek misin?”

Jane başını salladı. “Sen de hiçbir şey söylememelisin.”

“Böyle bir şeyi sonsuza kadar sır olarak saklayamazsın. Seninle yaşayıp böyle bir şeyi bilmemesi çok büyük bir haksızlık.”

“Ruel’e söylemeyeceğine söz ver.”

“Neyi söylemeyeceğine?” dedi Ruel merdivenlerden çıkarken. “Kötü haber mi var yoksa, Li Sung? Çalışmalar sorunsuz devam ediyor sanmıştım.”

Jane gerildi. Yalvaran bir şekilde Li Sung’un yüzüne bakıyordu.

“Öyle,” dedi Li Sung tereddütle ve sonra da, “Jane haberi sana kendisi vermek istedi,” diye ekledi.

“Hangi haber?”

“Bir süreliğine yokum. Demiryolunun tamamlanması için biraz daha beklemek zorunda kalabilirsin.”

Jane rahatlayarak derin bir nefes verdi.

“Gitmek zorundayım,” dedi Li Sung ve teras basamaklarını inmeye başladı. “Geri kalanını Jane anlatır.”

Ruel, Jane’e dönmeden önce saraya girmesini izledi. “Sorun nedir?”

Jane, “Sorun yok,” diyerek koluna girdi. “Ama Li Sung’un da söylediği gibi biraz gecikeceğiz. O ve Dilam, Li Sung’un Yüksek Konsey üyesi olabilmesi için bir strateji üzerinde çalışıyor.”

“Gecikme son derece büyük bir problem.”

“Bundan faydalanabiliriz. Li Sung’un haklı olduğuna karar verdim. Demiryolun için biraz bekleyebilirsin.”

Ruel ona gülümsedi ve takılarak, “Sözleşmeyi ihlal edeceksin ama,” dedi ve meraklı bakışları Li Sung’un çıktığı kemerli kapıya doğru döndü. “Hepsi bu değil bence. Peki bu...”

Jane dikkatini dağıtmak zorundaydı. “Tekrar görüşeceğiz,” dedi ve sustu. “Düğünden sonra.”

Ruel çok şaşırdı. “Düğün mü?”

“Genellikle kur yapmanın ardından düğün gelir. Sen de bana kur yaptığını söylemiştin.”

“Ama sen...”

“Yoksa benimle evlenmek istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Seni uyarıyorum, böyle bir aşağılamayı kolay kolay kabul edecek bir kadın değilim.”

“Tabii ki seninle evlenmek istiyorum,” dedi Ruel sabırsız bir şekilde. “Bu konudan kaçan sendin. Bana bir keresinde sana sunacağım hayattan hiç hoşlanmayacağını bile söylemiştin.”

“Peki, teklifin hâlâ geçerli mi?”

Ruel, “Ama hâlâ Cinnidar da yaşamak zorunda olacaksın,” dedi ve dudaklarını kederle büktü. “Fakat dediğin gibi, sarayda yaşamak istemezsen bu sarayı da yıkabilirim.”

“Li Sung, Cinnidar’ın cennet olduğunu düşünüyor. Yaşamak için de cennetin çok da kötü bir yer olduğunu düşünmüyorum,” dedi. Sonra da muhteşem görünüşlü, birkaç basamaklı terasa bakmadan önce etrafına bakındı. “Ve sarayı da nasıl yaparsak öyle olur. Sanırım ben de bir ayarlama yapabilirim.”

“Peki, ya demiryolu?”

Jane’in gülümsemesi soldu. “Yapmam gereken bir şeye ihtiyacım var. Faydalı işler. Pes edemem.”

“Burada bir demiryolumuz var zaten.”

“Diyelim sadece senin demiryolunu çalıştırmakla tatmin olmayacağım? Diyelim kendime bir demiryolu yapmak istiyorum?”

“Burada da bir tane yapabilirsin. Bütün adada baştan sonra bir demiryolu yapabilirsin.”

Jane sıkıntılı bir şekilde ona baktı. “Cinnidar da sadece tek bir demiryolu için yer var.”

Ruel ellerini kaldırdı. “Pekâlâ, eğer işini sözleşmeye uygun olarak bitirirsen sana bir demiryolu sözü daha veriyorum. Demiryolun olacak. Benimkini de alabilirsin. İstedğin belgeyi imzalarım ve hemen senin olur,” dedi ve kederli bir şekilde gülümsedi. “Sana, benim üzerinde kullanabileceğin büyük bir güç veriyorum. Altın sevkیاتımı kesmeye karar verirsen yarı yolda kalırım. Bu seni tatmin ediyor mu?”

Jane mutlu bir şekilde gülümsedi. “Evet, beni tatmin ediyor. Biraz endişelenmek zorunda olmanın senin için iyi olacağına inanıyorum.”

“Ancak sen beni terk edersen endişelenirim,” dedi ve uzanıp omuzlarını tuttu. “Bir süredir düşünüyorum. Bana bütün dünyanın

benim etrafımda dönmediğini söylediğini hatırlıyor musun?”

Li Sung tarafından terk edildiğini hissettiği geceye dair hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu. “Sanırım.”

“Pekâlâ, benim dünyam senin etrafında dönüyor.”

Jane kahkaha attı. “Bu benim için büyük bir şeref. Her kadının etrafında Cinnidar gibi bir krallık olmaz.”

“Ben şaka yapmıyorum,” dedi Ruel ve onu yanına çekti. “Eskisi gibi olmasını bile istemiyorum,” dedi. Bir sonraki kelimeleri ise saçlarını havalandırmıştı. “Ben... Çok yalnızdım.”

Gözyaşlarının gözlerine battığını hissediyordu. Ruel’in bu olağanüstü itirafı, onun için çok zor olmalıydı ve Jane’e olan güvenini daha da vurgulamıştı. “Ben de öyle.”

“Benim kadar olamaz. Sen istediğin zaman insanları kendine çekebiliyorsun. Ben ise onları yanıma çağırabiliyorum ama kimseye yakın olacak kadar güvenemiyorum.”

Kollarını etrafına doladı. “Bazı insanları uzakta tutamazsın. Bunu yapmana izin vermezler.”

“Sana yakın olmak zorundaydım,” dedi boğuk bir sesle. “Sana biraz yakın olmaya ihtiyacım vardı. Beni şimdi bırakırsan buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Çılgılık atmak, kükremek ve dünyayı milyonlarca parçaya ayırmak istiyorum.”

Kaplan alev alev yanıyor.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı ve hafif bir sesle, “Böyle bir şeyin olmasını istemeyiz. Sanırım seni bırakmasam daha iyi olacak,” dedi.

“Bana söz ver.”

Ruel ona karşı garip bir şekilde sert davranıyordu. İçgüdüsel olarak uzandı ve ensesindeki gerilmiş kasları rahatlatıcı bir şekilde okşadı. “Seni neden terk edeyim ki?”

“Bana söz ver.”

Ruel’in annesi çekip gitmiş ve onu yalnız bırakmıştı. Sevdigi

tek insan Ian da onu terk etmişti. Ölüm sadece kardeşini elinden almakla kalmamış, ölüme doğru keyifle gitmesine neden olmuştu. “Söz veriyorum,” dedi Jane yumuşak bir sesle. “Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğim.”

Ruel’in gerilimi geçmişti. Günbatımının pembe dumanı terasın üzerine tembel bir şekilde süzülüp, geometrik havuzların sularını gül rengine boyarken, Jane’e sıkı sıkı sarılmıştı. “Seni çok mutlu edeceğim,” dedi. “Söz veriyorum başlangıçta yaşadığımız her şeyi unutturacağım.”

Jane, “Hayır, bunu yapmayacaksın,” diyerek Ruel’e baktı. “Tek bir dakikasını bile unutmak istemiyorum. Kötü zamanlar ve iyi zamanlar o kadar birbirine karıştı ki birini unutup diğerini aklımda tutamam. Ve sana yemin ederim, iyi zamanların tek bir saniyesini bile unutmak istemem.”

“İyi zamanların, kötü zamanları telafi ettiğini düşünmene çok memnunum ama her şey daha iyi olacak.” Sonra onu hızlı bir şekilde öptü, bir adım geri çıktı ve kolunu beline dolayarak kanyonu gören parmaklıklara doğru götürdü. “O kadar iyi bir koca olacağım ki, Maggie bile beni onaylayacak.”

Batan güneş, dağları mor bir parlaklığa boyamıştı.

Güzellik. Görkem. Cennet.

Ruel’in manzaranın keyfini çıkarmadığı belliydi. Birden düşüncelere daldı. “Yarın ekipleri tekrar madene göndermek zorundayım,” dedi dalgın bir şekilde. “Bir süredir Li Sung’a yardım etmek için rıhtımda çalışıyorlardı.” Sonra bir an sessiz kaldı ve aniden ona dönerek, “Johannesburg’a gitmeye ne dersin?” diye sordu.

Jane’in gözleri şaşkınlık içinde açıldı. “Johannesburg!”

“Çok uzun süreliğine değil,” diye ekledi hemen. “Ben düşündüm ki belki de... Zaten eninde sonunda gecikme olacak bu nedenle...”

“Neden Johannesburg’a gitmek istiyorsun?”

“Çünkü bugün bir yük gemisi limana yanaştı ve kaptan orada, şehrin kuzeyinde büyük bir altın madeninin raporları olduğunu söyledi.”

Jane şaşkınlık içinde gözlerini açtı. “Burada madende seni bekleyen bir dağ dolusu altının var zaten.”

Ruel yüzünü buruşturdu. “Sanırım haklısın. O kamplarda hayat oldukça zor ve muhtemelen senin hiç hoşuna gitmez. Daha fazla altına ihtiyacım olmadığını biliyorum. Tamamen mantıksız davrandım.”

Aslında mantıksız davranmıyordu. Tam Ruel MacClaren gibi davrandığını fark etti Jane aniden.

Li Sung, saraylarda yaşayacak tipte bir adam olmadığını söylemişti.

Cinnidar, Ruel’in yuvası olabilirdi ama içinde araştırma macerası için yanıp tutuşan bir parça, her zaman olacaktı. Kendine ve dünyanın geri kalanına meydan okumakla geçecek bir ömürden sonra, sarayda ve Cinnidar’ın sunduğu lüks hayatı yaşamayı hiçbir zaman uysal bir şekilde kabullenmeyecekti.

Kabul edebileceğinden daha fazlası olmazdı.

Bu düşünce keyfini yerine getirmişti ve rahatlamıştı. Burada yaşamak istemesinin nedeni, Ruel’in evi olmasıydı ve ona âşıktı. Onun mutlu olmasını istiyordu ama bu fikir hiçbir zaman içine sinmemişti. Cennet, hazır olduğunda dönmek için güzel bir yer olabilirdi ama dışarıda, hâlâ bir şeyler inşa edip işgal edilecek bir dünya vardı.

“O madencilerin, altını şehre getirmeleri için demiryoluna ihtiyaçları olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

Ruel’in yüzü muhteşem bir gülüşle aydınlandı. “Bu beni hiç şaşırtmadı.”

“Pekâlâ, o zaman gerçekten de Johannesburg’a gitmemiz

lazım,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Her şeyden önce, madenin yaklaşık yüz yıl içinde bitip tükenir ve torunlarımızın çocukları sefil olur.”

Ruel, “Bu ihtimal her zaman var,” dedi ve başını arkaya atıp neşeli bir kahkaha attı. Sonra onu kucağına alıp kendi etrafında döndü. “Gerçekten gitmek senin için sorun olmaz mı? Öylesine söylemiyorsun, değil mi?”

Jane başını salladı. “Oraya giden trene binmek, etrafa bakmak ve manzarayı izlemek istiyorum. Cinnidar son durak olabilir ama bunun için henüz hazır değilim.”

Ruel ona sıkı sıkı sarıldı. “Sana söz veriyorum, sadece kısa bir süreliğine olacak.”

Johannesburg’da sadece bir süreliğine kalacaklardı ama muhtemelen Ruel’in huzursuzlanıp değişiklik istediği zamanlar ve gitmek istediği yeni yerler olacaktı. Kim bilirdi? Belki de huzursuzlanan Jane olurdu. Onları bekleyen yıllarda birbirlerinin ihtiyaçlarına yönelik davranmayı öğrenmek zorunda kalacaklardı. Aşk bu demekti ve Tanrı biliyordu ki Ruel MacClaren’i tüm kalbiyle seviyordu. “Bekleyip göreceğiz.”

“Bir sonraki adımımız planladığına göre...” Yüzüne düşen saçları sevgiyle geriye itti ve sonra fısıltıyla, “Li Sung’un bana söylemesini istemediğin şey tam olarak nedir?” diye sordu.

Ruel her zamanki gibi kararlıydı. Dikkatini başka bir konuya çekemeyeceğini bilmesi gerektiğini düşündü uysal bir şekilde. “Önemli bir şey değil.”

“Sır mı? Sırlar her zaman boş umutla doludur,” dedi ve dudaklarını hafifçe öptü. “Er ya da geç öğreneceğim, bunu biliyorsun.”

Muhtemelen gerçeği öğrenecekti ama acısının bu kadar taze olduğu bir zaman olmayacaktı. Bu sırada Jane de, ikisinin de geçmiş hakkında düşünmemelerini sağlayan bir şeyleri olmasını sağlayacaktı. Konuyu değiştirdi. “Gelecek yıl bu zamanlar Cinnidar’a dönmek istiyorum.”

Ruel kaşlarını çattı. “Bakarız.”

“Hayır, bu çok önemli. Burada olmak zorundayız.”

“Bu kadar önemli olan nedir? Demiryolu ve madenin sorumluluğunu Li Sung ve Dilam’a bırakabiliriz.”

Jane başını salladı. “Biz Johannesburg’dayken, eminim enerjimizi başka bir projeye vermek zorunda kalacağız.”

“Hangi proje?”

“Her krallığın başındaki insanın dikkatle üzerinde çalışması gereken bir projeye.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Çocuk,” dedi Jane ve ona sokularak fısıltıyla konuşmaya devam etti. “Bir çocuk istiyorum, Ruel. Çocuğumuzun önümüzdeki yıl burada, Cinnidar’da doğmasını istiyorum.”

Margaret, iki gün sonra İskoçya’ya gitmek için *Golden Hare*’ye binmişti.

“Seneye Glenclaren’i ziyarete geleceğiz,” dedi Jane. “Ama yarım edebileceğimiz herhangi bir şey olursa hemen bize yaz, olur mu?”

“Kendi başıma sorunlarımın üstesinden gelemeyecek kadar çaresiz değilim,” dedi Margaret sabırsız bir şekilde. “Ama yine de ziyaretinizin beni memnun edeceğini itiraf etmek zorundayım,” dedi. Sonra Jane’e üstün körü sarıldı ve Ruel’e döndü. “Ona çok iyi bak, yoksa sana hesabını sorarım.”

Ruel, “Düşüncesi bile beni korkuttu,” diyerek onu yanaklarından öptü. “İyi yolculuklar, Maggie.”

“Marg...” dedi ama sonra sustu. Önemsiz bir konuydu ve üzerinde durmaya değmezdi. Ruel hiçbir zaman değişmeyecekti ama düşündüğünden bile iyi bir şekilde iyileşiyordu. “Tabii ki yolculuğum iyi geçecek.”

“Başka bir şey olması mümkün mü? Hangi fırtına ona do-

kunmaya cesaret edebilir?”

Kartauk. Arkasını döndüğünde iskelede onlara doğru yaklaşan Kartauk’u gördü. Kampta o gecedan beri onu sadece uzaktan görmüştü ve ona veda etmeye gelmemesini umut etmişti. Fakat şimdi içinde hüzünle karışık bir neşe vardı.

Önünde durdu. “Kutsal varlıklar bile Margaret’in isteği önünde eğilir.”

“Ah, ne kâfirlik!” dedi Margaret. “Tam da senden beklediğim gibi.”

Jane bir Kartauk’a bir Margaret’e baktı ve sonra Margaret’e bir kere daha sarıldı. “Hoşça kal, Margaret,” dedi. Sonra Ruel’in koluna girdi ve karşı çıkmasına izin vermeyecek bir şekilde onu çekti. “Hadi, Ruel.”

Ruel neşe içinde gülümsedi ve alaycı bir şekilde başını eğdi. “Nasıl emredersen. Ben sadece seni mutlu etmek için yaşıyorum.

Margaret, iskelede peşlerinden bakarken suratını buruşturarak, “Hiç de değil,” dedi.

“Sana katılmıyorum,” dedi Kartauk. “Söylediklerinde belli bir dürüstlük payı var. Bunu senin görememene çok şaşıyorum.” Sonra Margaret’e baktı. “Ama şimdilik değerlendirmelerin biraz bulanık.”

Margaret aceleyle ondan bakışlarını kaçırıp, “Bana veda etmeye gelmen çok büyük bir incelik. Gelmeni beklemiyordum,” diyerek eldivenli elini uzattı. “Hoşça kal Kartauk.”

Kartauk elini tuttu. “Başını kuma gömmeseydin geleceğimi tahmin ederdin,” dedi kaşlarını çatarak. “Bu eldivenden hoşlanmadım,” dedi ve siyah eldivenini çıkardı. Elleri birbirine değince ve Kartauk’un iri elleri onun elini sarınca bir şok dalgası hissetti. “Bu daha iyi. Şimdi işimin başına dönebilirim. Sana gelmeden

önce, yas tutman için bir yıl veriyorum. Sana daha fazla zaman da verebilirim ama muhtemelen bu felaket olur. Seni bir rahibe manastırında bulabilirim veya sana sadece iş çıkaran ve hiç keyif vermeyen kurumuş bir vaizle evlenmiş olabilirsin.”

Margaret şaşkınlık içinde ona baktı. “Sana bizim için hiçbir şey olamayacağını söyledim.”

“Çünkü aklın karıştı ve sahte bir suçluluk duygusuyla dolusun. Genelde aklım bu kadar karışık değildir. Zaman içinde eminim ki Ian’ın da mutluluğu bulduğun yerde ona sahip olmanı isteyeceğini fark edeceksin,” dedi ve gülümsedi. “Benimle birlikte.”

Margaret başını salladı. “Her zaman hatırlayacağım...”

“Evet, hatırlayacaksın,” diye araya girdi. “Ama bu anıların kötü anılar olmayacağını göreceğim.”

Margaret boş gözlerle ona baktı. Geminin kalkış düdüğünü duymuş ve rahatlamıştı. Onu ve içinde yeşeren umudu kafasından atmalıydı. “Gitmek zorundasın.”

Kartaük elini Margaret’in dudaklarına götürdü. “Bir yıl, Margaret,” dedi. Sonra elini çekti ve arkasını döndü. “Beni bekle.”

Kartaük iskelede ilerlerken arkasından baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Duyguları karman çormandı. Parmaklığı doğru koştı. “Hayır, gelme. Orada hiç de hoş karşılanmayacaksın.”

“Çok hoş karşılanacağım.”

“Peki, ya Ruel’le işin ne olacak?”

“Buraya dönebiliriz.”

“Benim yerim Glencaren’de.”

“Bunu evlendikten sonra konuşacağız.”

“Evlenmeyeceğiz.”

Kartaük rıhtıma çıktı. “Tabii ki evleneceğiz. Sen günah içinde yaşayacak bir kadın değilsin.”

“Demek istediğim biz...”

“Tabii ki o soğuk ülkede gerçekten kalmak istersen, sanırım Kraliçe Victoria’ya yeteneğimi bahşetmeme kararımı yeniden gözden geçiririm,” dedi ve kaşlarını çattı. “Ama büstünü yapmam. Çift gerdanını düşününce...”

İskele toplanmıştı ve gemi kıyıdan uzaklaşmaya başlamıştı. Güçlü bacaklarını iki tarafa açmış bir halde rıhtımda durmaya devam etti. Rüzgâr, parlak kahverengi saçlarını dalgalandırıyordu.

“Gelmen hiçbir işe yaramayacak,” diye seslendi çaresizlik içinde. “Burada kal, Kartauk.”

Kartauk başını salladı. “Nasıl olacak bu? Başka bir çırak fikrine dayanamayacağımı fark ettim. Biliyorsun, işlerimin sıkıntıya girmesine izin veremem.”

“Cevabım sadece, hayır.”

“İlk başta belki ama son cevabın farklı olacak, Margaret’im,” dedi ve gülümsedi. Yüz ifadesi sevgi dolu bir güvenle aydınlandı. Kartauk’a inanmak zorundaydı. “En sonunda, ‘Peki Kartauk,’ diyeceksin,” dedi.